

POLIROM
Top 10+

BRET
EASTON
ELLIS

American Psycho

BRET
EASTON
ELLIS

American Psycho

Traducere din limba engleză
și note de Mihnea Gafița

POLIROM
2014

© 2005, 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-4864-1

ISBN PDF: 978-973-46-4865-8

ISBN print: 978-973-46-4830-6

Coperta: Carmen Parii

Pe copertă: © Visual Press/Northfoto

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Născut în 1964, la Los Angeles, BRET EASTON ELLIS a cunoscut succesul încă de la debut, cu romanul *Mai puțin decât zero* (1985), scris pe când studia la Bennington College, în Vermont. În 1987 publică al doilea roman, *Regulile atracției*, iar în 1991 îi apare *American Psycho*, o carte-bombă, pentru care s-a spus că America nu-l va uita (și nici ierta) vreodată. Ellis a mai publicat volumul de povestiri *Informatorii* (1994) și romanele *Glamorama* (1998), *Lunar Park* (2005) și *Dormitoarele imperiale* (2010). Considerat de mulți critici un nihilist (deși el însuși se declară un moralist), Bret Easton Ellis scrie cărți extrem de dure și de captivante, ce au drept personaje tineri moderni și fără astîmpăr, deciși să-și trăiască viața din plin într-un vid existențial și moral de care sînt mai mult sau mai puțin conștienți. Din creația prozatorului american, Editura Polirom a publicat în limba română romanele *Lunar Park* (2006) și *Glamorama* (2008).

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele, întâmplările și dialogurile – cu excepția unor referințe accidentale la persoane, produse și servicii de notorietate – sînt imaginare și nu se referă în mod intenționat la nici o persoană reală, nici nu caută să discrediteze produsele sau serviciile vreunei firme.

Lui Bruce Taylor

„Firește, autorul *Însemnărilor* este imaginar, așa cum și *Însemnările* sînt imagine. Și totuși persoane precum autorul acestor însemnări nu numai că pot, dar chiar trebuie să existe în societatea noastră, ținînd cont de împrejurările în care s-a format, în general, societatea noastră. Am vrut să înfățișez publicului, mai evident decît în mod obișnuit, unul dintre caracterele timpului de curînd apus. Acesta este unul dintre reprezentanții generației care el însuși parcă vrea să elucideze cauzele în virtutea cărora a apărut și trebuia să apară în mediul nostru. În capitolul următor vom reproduce de-acum adevăratele «însemnări» ale acestei persoane, privitoare la cîteva întîmplări din viața sa.“

(F.M. Dostoievski, *Însemnări din subterană*)¹

„Una dintre marile greșeli pe care le fac oamenii este aceea de a crede că manierele nu sînt altceva decît expresia unor gînduri pozitive. Există o întreagă paletă comportamentală care poate fi exprimată într-un mod manierat. Asta și înseamnă civilizația – cum să faci lucrurile manierat și nu conflictual. Una dintre experiențele care s-au dovedit păguboase a fost mișcarea naturalistă de inspirație rousseau-istă din anii '60, cînd oamenii spuneau: «De ce nu spui exact la ce te gîndești?» În civilizație trebuie să existe anumite rețineri. Dacă ne-am lua după fiecare impuls, am ajunge să ne omorîm între noi.“

Miss Manners („Domnișoara Maniere“ – Judith Martin)

„Și toate se spulberau

Și nimeni nu le dădea atenție.“

(Talking Heads)

1. Traducere de Emil Iordache, în *Jucătorul și alte microromane*, Editura Polirom, 2003, p. 29.

Păcăleli de aprilie

RENUNȚAȚI LA ORICE SPERANȚĂ, ȚIA CARE INTRAȚI AICI¹ scrie mîzgălit cu roșu sîngieru pe peretele de la Chemical Bank, aproape de intersecția Străzii 11 cu Bulevardul Unu, iar literele sînt destul de mari cît să poată fi văzute de pe bancheta din spate a taxiului, în ritmul zvîcnit al circulației care se scurge de pe Wall Street. În momentul în care Timothy Price le zărește, un autobuz vine din spate și-i acoperă orice altă priveliște cu o reclamă la *Mizerabilii*² cît el de lungă, ceea ce pe Price, care la cei douăzeci și șase de ani cîți are lucrează la Pierce & Pierce, îl lasă indiferent, dovadă că îi spune șoferului că are de la el cinci dolari dacă dă radioul mai tare, să audă *Be My Baby* („Fii iubita mea”) pe WYNN, iar șoferul negru, dar nu negru american, se conformează.

— Sînt plin de resurse, zice Price, plin de idei, sînt tînăr, n-am nici un fel de scrupule, în schimb am o motivație puternică și o pregătire de mîna-ntîi. Ideea este, adică vreau să zic că societatea chiar nu-și poate permite să mă piardă. Sînt un atu.

Apoi tace, uitîndu-se fix pe fereastra murdară a taxiului, probabil la cuvîntul FRICĂ vopsit cu spray roșu pe peretele unui McDonald's de pe Strada 4, colț cu Bulevardul Șapte.

— Păi nu, zău, adevărul este că toată lumea se cacă pe ce face, toți își detestă slujbele. Uite: eu îmi detest slujba, tu mi-ai spus că și tu-ți detești slujba. Și ce să fac?! Să mă duc înapoi la Los Angeles?! Nici nu mă gîndesc. Nu m-am transferat de la

UCLA³ la Stanford ca s-ajung acum la soluția asta. Păi, zi și tu, sînt eu *singurul* care crede că nu cîștigăm destul?

Așa cum se întîmplă prin filme, vine un alt autobuz, o altă reclamă la *Mizerabilii* acoperă priveliștea, dar nu este același autobuz, fiindcă peste fața Eponinei cineva a scris mare cuvîntul MUIE. Tim exclamă:

— Doar am un magazin aici, am o casă în Hamptons, ce Doamne iartă-mă!

— A părinților, băiete, e-a părinților tăi.

— O s-o cumpăr de la ei. Vrei să dai ăla-n pizda mă-sii mai tare?! se rățoiește el, de astă dată către șofer, deși formația Crystals urlă în gura mare la radio.

— Mai tare nu merge mai tare, zice șoferul – sau cam așa ceva.

Timothy nu-l bagă în seamă și continuă țîfnos:

— Aș putea rămîne să locuiesc în orașul ăsta dacă barem s-ar instala Blaupunkt-uri în taxiuri. Știu și eu... Eventual sistemele de incintă acustică ODM III sau ORC II... Și, coborînd tonul ceva mai jos, adaugă: Oricare din ele. Țuț, bă, băiete, țuț a-nțîia.

Își dă jos de la gît căștile evident scumpe, din ce în ce mai nemulțumit:

— Nu-mi place să mă plîng – zău că nu – de mizerie, de gunoaie, de boli, de cît de jegos e pe bune orașul ăsta, că doar știi și tu și știu și eu că e ca o cocină de...

Fără să tacă nici o clipă, își deschide noua servietă-diplomat Tumi, din piele de vițel, pe care și-a cumpărat-o de la D.F. Sanders, așază walkmanul înăuntru, alături de un telefon mobil pliabil Panasonic cît un portofel, fără cablu, model Easa-phone

(înainte avea un mobil NEC 9000 Porta), și scoate ziarul de astăzi.

— Într-un singur număr – un singur număr –, uite, stai așa... fotomodele sugrumate, bebeluși azvîrliți de pe acoperișurile blocurilor, copii omorîți în metrou, un marș al comuniștilor, un naș mafiot lichidat, naziști – dă paginile una după alta, nerăbdător –, jucători de baseball bolnavi de SIDA, alte căcaturi cu Mafia, blocaje de circulație, oameni fără case, tot felul de maniaci, poponari care bîntuie pe străzi ca muștele, mame purtătoare, o telenovelă anulată, niște copii au intrat pe șest într-o grădină zoologică și au torturat și ars de vii mai multe animale, alți naziști... Și chestia este, poanta este că toate astea se-ntîmplă aici, în orașul ăsta, nicăieri altundeva, numai aici... Ce porcărie! Uite și tu: alți naziști, blocaj de circulație, alt blocaj, vînzători de bebeluși, bebeluși pe piața neagră, bebeluși cu SIDA, bebeluși drogați, o clădire prăbușită peste un bebeluș, bebeluș maniac, blocaj de circulație, un pod prăbușit...

Se oprește, trage aer în piept, apoi spune calm, uitîndu-se fix la un cerșetor postat la colțul dintre Strada 2 și Bulevardul Cinci⁴:

— Ăsta-i al douăș'patrulea pe care-l văd azi. I-am numărat.

După care întrebă, fără să arunce nici măcar o privire:

— De ce nu porți sacoul ăla bleumarin, de lînă bătută, cu pantalonii gri?

Price poartă un costum de lînă și mătase Ermenegildo Zegna la două rînduri de cîte trei nasturi, cămașă de bumbac Ike Behar cu manșete franțuzești întoarse, cravată de mătase Ralph Lauren și pantofi de piele Fratelli Rossetti, cu bot ascuțit. Își plimbă ochii în diagonală peste ziar. Dă peste un articol vag interesant despre două persoane care au dispărut în timpul

unei petreceri date de un individ cvasinotoriu din lumea bună newyorkeză la bordul iahtului personal, care făcea ture prin golf. Singurele indicii sînt niște pete de sînge uscat și trei pahare de șampanie făcute țandări. Există suspiciunea de moarte violentă, iar poliția crede că arma crimei ar putea fi o macetă, din cauza cîtorva striatii și creștături găsite pe punte. Nu s-au găsit cadavre, nu există suspecti. Price a început să peroreze azi, în timpul mesei de prînz, și-a adus aminte din nou în timpul partidei de squash⁵ și a continuat să bată cîmpii în timpul băuturilor de la Harry's, unde a abordat însă, preț de trei J&B-uri cu apă, și un subiect mult mai interesant și anume portofoliul Fisher, de care se ocupă Paul Owen. Nici acum Timothy n-o lasă mai moale.

— Și bolile! exclamă el, făcînd o grimasă ca de durere. Cic-au scos unii o teorie acum, că dacă poți să iei virusul SIDA făcînd sex cu cineva seropozitiv, atunci poți să iei orișice, indiferent dacă e propriu-zis virus sau nu: Alzheimer, distrofie musculară, hemofilie, leucemie, anorexie, diabet, cancer, scleroză în plăci, fibroză chistică, congestie cerebrală, dislexie... Doamne iartă-mă! Auzi, să te-alegi cu dislexie de la păsărică!

— Nu știu, bă, da'... eu nu cred că dislexia e un virus.

— Ei, și cine știe? Lumea nu știe chestia asta. Dovedește că nu-i așa.

Pe lîngă taxiul nostru, pe trotuar, un stol de porumbei negri și burtoși se luptă să pună ciocul pe niște resturi de crenvurști în fața unui local Gray's Papaya; mai mulți travestiți se uită la ei cu priviri placide și o mașină de poliție trece discretă în sens invers pe o stradă cu sens unic, pe sub cerul sumbru, acoperit de nori cenușii. Dintr-un taxi blocat în trafic, pe partea cealaltă a străzii față de al nostru, un individ care seamănă bine cu Luis

Carruthers îi face semn cu mîna lui Timothy, dar, cum Price nu-i face și el semn, individul – părul lins pieptănat pe spate, bretele, ochelari cu rame de os – își dă seama că nu este cine credea el și-și înfige privirile într-un *USA Today*. Puțin mai jos pe trotuar stă proțăpită o babă urîță, din aia care tîrîie după ea pe străzi cîte o sacoșă, de astă dată cu un bici în mînă, cu care șfichiuieste după porumbei; dar ei n-o bagă în seamă, ci se luptă mai departe și ciugulesc înfometați din resturile de crenvurști, în timp ce mașina de poliție se face nevăzută într-o parcare subterană.

— Da, bine, și cînd ajungi pîn-acolo încît reacționezi în fața vremurilor printr-o totală și curată acceptare, cînd ființa ta ajunge, cum-necum, în ton cu toată nebunia, cînd mergi pîn-acolo încît să ți se pară totul perfect logic și la locul lui, se găsește cîte-o nebună de cioroaică vagaboandă, a dracului, care chiar vrea – ascultă-mă pe mine, Bateman! –, chiar *vrea* să-și facă veacul pe străzi, pe strada asta, pe străzile-astea, uite, astea – arată cu degetul – și hop și primarul care nici nu vrea s-audă, primarul care nu vrea s-o lase pe boarfă să facă ce vrea ea – Dumnezeu mare! –, s-o lase dracului de boarfă să-nghețe de frig, să scape naibii de viața de mizerie pe care și-a făcut-o cu mîna ei... Și uite-așa ajungem iar de unde-am plecat – aiuriți, futuți... Numărul douăș'patru – nu, douăș'cinci... Cine mai vine la Evelyn?! Nu, stai, dă-mi voie să ghicesc – și ridică o mînă care etalează o manichiură impecabilă: Ashley, Courtney, Muldwyn, Marina, Charles... Pîn-aici am nimerit-o? Poate și vreuna dintre prietenele „artiste“ pe care le pescuiește Evelyn de prin „vai, dragă!“ – din East Village⁶. Știi, genul ăla care-o întreabă dacă are cumva vreun Chardonnay micuț, blanc și sec...

Își trage o palmă peste frunte, închide ochii și, după un timp, bombăne, strângînd din dinți:

— Gata, mă duc. O las baltă pe Meredith. Pur și simplu mă *provoacă* s-o plac. Am terminat-o. De ce mi-o fi trebuit atît de mult ca să-mi dau seama că are toate calitățile unui nenorocit de-ăla de moderator de concursuri televizate?... Douăș’sase, douăș’sapte... Adică i-am spus că eu sînt un tip sensibil. I-am spus că pe mine m-a-ntors pe dos accidentul cu Challenger⁷ – ce mai vrea de la mine?! Știu ce-i aia etică, toleranță, adică sînt extrem de mulțumit de viața mea, sînt optimist în materie de viitor – zău așa, tu nu ești?!

— Ba da, dar...

— Și ce capăt de la ea?! Un căcat... Douăș’opt, douăș’nouă – ce dracu’, parcă s-a spart nenorocita de conductă cu milogi. Îți spun eu...

Se oprește brusc, de parcă și-ar fi epuizat resursele, pe urmă, aducîndu-și aminte de ceva important, își întoarce capul de la o nouă reclamă la *Mizerabilii* și întreabă:

— Ai citit despre tipul ăla, moderatorul concursului ăluia televizat?! Care a omorît doi adolescenți?! Poponar depravat! Zbanghiu, pe bune! Zbanghiu!

Price așteaptă o reacție oarecare, dar așteaptă degeaba. Și deodată am ajuns: Upper West Side⁸.

Îi spune șoferului să oprească la intersecția Străzii 81 cu Șoseaua Riverside, pentru că strada pe care merge acum duce în altă parte.

— Nu-i nevoie să-ntor..., dă să-i spună Price.

— Poate vor domnii-ntorc altă stradă, zice șoferul.

— Nu te mai obosi. Apoi, scrîșnind din dinți, încruntat, fără să mimeze măcar un aparté: Dobitocul dracului!

Șoferul oprește taxiul. Alte două taxiuri din spate claxonează deodată, după care îl ocolesc pe cel oprit.

— Trebuia să luăm flori?! întreb eu.

— Nooo! zice Price. Ce dracu', doar i-o tragi, Bateman. De ce să trebuiască să mergem *noi* cu flori la Evelyn? Ai face bine să ai rest la cincizeci, îl avertizează el pe șofer, aruncînd o privire către cifrele roșii afișate de aparat. Fir-ar al dracului – din cauza steroizilor. Îmi pare rău că sînt atît de-ncordat.

— Credeam că te-ai lăsat...

— Păi da, da'-ncepuseră să-mi iasă bube pe picioare și pe mîini și băile cu ultraviolete n-aveau nici un efect, așa c-am început să mă duc la un salon de bronzat în loc și am scăpat de ele. Doamne iartă-mă, Bateman, să fi văzut ce stomac ferfenițit am! Definiția termenului, nu alta. Făcut absolut praf... comentează el pe un ton distant, ciudat, așteptînd ca șoferul să-i întindă restul. Ferfeniță.

Îl păcălește pe șofer de bacșiș, dar primește oricum sincere mulțumiri.

— Rămîi cu bine, Șlomo, zice tot el, clipind din ochi, apoi deschide portiera: Dracii dracilor de draci!

Coborînd din taxi, zărește pe stradă un cerșetor – „Bingo: treizeci!” – îmbrăcat cu un fel de salopetă ciudată, zdrențăroasă și murdară, fostă verde, neras, cu părul slinos lipit de cap, pe spate. Ca să rîdă de el, Price îl poartă în taxi, ținîndu-i portiera deschisă. Încurcat și bombănind ceva, cu ochii ațintiți în caldarîm de rușine, milogul întinde către noi o cană goală de cafea din polistiren expandat, pe care o ține strîns într-o mînă nesigură.

— Presupun că nu vrea taxiul, rînjește Price, trîntind portiera mașinii. Întreabă-l tu dac-acceptă card de credit

American Express.

— Acceptați AmEx?

Cerșetorul dă din cap că da și se mută mai încolo, trăgînd ușor după el un picior.

E destul de frig pentru luna aprilie și Price pornește grăbit pe jos către vila cu fațada de granit roșu a Evelynei, legănîndu-și diplomatul de piele Tumi și fluierînd *If I Were a Rich Man* („Dac-aș fi un om bogat“). Respirația lui caldă provoacă volute de aburi albicioși. Din sens invers se apropie o siluetă cu părul pieptănat lins spre ceafă și cu ochelari cu rame de os, care poartă un costum bej Cerruti 1881 de lînă dungată, la două rînduri, și duce în mînă același tip de servietă-diplomat de piele Tumi de la D.F. Sanders, cum are și Price. Timothy se miră cu voce tare:

— Ăla-i Victor Powell?! Nu se poate!

Individul trece prin dreptul sferei de strălucire fluorescentă a unui felinar. Are întipărită pe chip o expresie hăituită, care lasă locul pentru o clipă unui vag surîs cu buzele arcuite. Se uită la Price ca și cum ar fi amici, dar își dă seama că nu-l cunoaște, iar Timothy realizează și el la fel de repede că nu este Victor Powell, așa că respectivul trece mai departe.

— Slavă Domnului, bombăne Price după ce se mai apropie puțin de casa Evelynei.

— Semăna bine cu el.

— Powell *plus* cină la Evelyn acasă?! Chestiile-astea două merg la fel de bine una cu alta ca fularul cu pledul⁹, zice Price, apoi reformulează: Ca șosetele albe cu pantalonii gri.

Scena se schimbă cu trecere lentă. Tot bombănind despre cum a uitat să înapoieze casetele închiriate aseară de la Video-Paradis, Price urcă două cîte două treptele de la intrarea în vila

Evelynei, pe care i-a cumpărat-o tatăl ei. Apasă pe butonul soneriei. Din vila de alături iese o femeie – tocuri înalte, cur grozav – și pleacă fără să încuie ușa. Price o urmărește cu privirile, dar, auzind înăuntru pași care se apropie de noi prin vestibul, se răsucesc cu fața spre intrare, își îndreaptă cravata Versace și se pregătește să dea ochii cu oricine va apărea în cadrul ușii. Cea care ne deschide este Courtney. Poartă o bluză Krizia de mătase crem, o fustă ruginie, tot Krizia, de tweed și o pereche de pantofi escarpen franțuzești satinați de la Manolo Blahnik.

Eu tremur de frig, dar îi întind pardesiul negru Giorgio Armani din stofă de lână; ea mi-l ia, tocăind aerul cu mare grijă lângă obrazul meu drept, apoi repetă exact aceleași mișcări cu Price, luându-i și lui pardesiul Armani. Nou-apărutul compact-disc cu Talking Heads se aude în surdină din salon.

— Ce facem, băieți, întârziem?! întreabă Courtney, zîmbind malițios.

— Șoferul de taxi – un haitian dobitoc, mormăie Price, tocăind-o la rîndul lui pe Courtney prin aer. Avem și noi rezervări undeva sau iar îmi spui – te rog frumos! – de ora nouă la Pastels?!

Courtney zîmbește în timp ce agață ambele pardesiuri în garderoba din vestibul.

— În seara asta, dragilor, mîncăm în casă. Îmi pare rău, știu, știu – am încercat s-o conving pe Evelyn să renunțe, dar asta e... mîncăm *sushi*.

Tim trece pe lângă ea prin hol, către bucătărie.

— Evelyn?! Unde ești, Evelyn?! strigă el cu o voce cîntată. Avem ceva de vorbii-iiit!

— Îmi pare bine să te văd, îi spun eu lui Courtney. Foarte frumoasă ești în seara asta. Ai pe chip o... strălucire tinerească.

— Tu chiar te pricepi să vrăjești femeile, Bateman, zice Courtney fără nici o urmă de sarcasm în glas. Vrei să-i spun și Evelyni ce părere ai despre mine?! mă întreabă ea ca să mă tachineze.

— Nu, zic eu, dar sînt convins că ți-ar plăcea să-i spui.

— Hai cu mine, zice ea și-mi dă mîinile la o parte de pe talia ei, își pune ea amîndouă mîinile pe umerii mei și mă ghidează așa, prin hol, în direcția bucătăriei. Trebuie s-o salvăm pe Evelyn. De-o oră întreagă se chinuie să tot aranjeze bucățelele de *sushi*. Vrea să deseneze inițialele tale – *P*-ul din păstrugă, *B*-ul din ton. Dar tonul i se pare de-o culoare prea spălăcită...

— Ce romantic!

— ...și cum nu are destulă păstrugă ca să completeze *B*-ul – aici Courtney trage aer în piept –, mă tem c-o să scrie pînă la urmă inițialele lui Tim. Te superi?! întreabă ea, îngrijorată și nu prea.

Courtney este prietena lui Luis Carruthers.

— Sînt îngrozitor de gelos și cred c-am să-i spun vreo două lui Evelyn, zic eu, lăsîndu-mă împins ușor de Courtney pe ușa bucătăriei.

O văd pe Evelyn, care stă lîngă un dulap lung din lemn de culoare deschisă, purtînd aceeași bluză Krizia de mătase crem, aceeași fustă ruginie Krizia de tweed și aceeași pereche de pantofi escarpen franțuzești satinați, cum poartă și Courtney. Părul lung și blond și l-a prins cu agrafe spre ceafă într-un fel de coc care o face să arate foarte serioasă, așa încît mi se adresează fără să ridice ochii de pe platoul oval Wilton de inox, pe care a aranjat cu măiestrie bucățelele de *sushi*:

— Ah, iubitele, îmi pare atît de rău! Am vrut să mergem la bistrouțul ăla salvadorian deschis de curînd în Lower East Side¹⁰...

Price mormăie ceva destul de tare.

— ...dar n-am putut obține rezervare. Timothy, nu mormăi.

Evelyn ia cu două degete o bucățică de păstrugă și o plasează cu grijă spre unul dintre capetele platoului, completînd ceva ce ar vrea să reprezinte un *T* mare. Se dă cîtiva pași înapoi de lîngă platou și-l măsoară cu privirile.

— Nu știu. Ah, sînt atît de nesigură!

— Ți-am spus să ții Finlandia uite-aici, mormăie Price, inspectînd sticlele din bar, cele mai multe de dimensiuni duble. Niciodată n-are Finlandia, spune el către noi toți, către nimeni în mod special.

— Doamne, Timothy! Dar Absolut-ul ce-are de nu-i bun? îl întreabă Evelyn, apoi se întoarce meditativă spre Courtney: Rulada californiană trebuie așezată de jur împrejurul platoului, nu?

— Bateman, ce bei?! oftează Price.

— J&B cu gheață, îi răspund eu, gîndindu-mă brusc la faptul că Meredith nu a fost invitată. Curios.

— Vai, Doamne, ce mizerie! exclamă Evelyn. Jur c-am să plîng.

— Ai făcut un *sushi* grozav, îi spun eu consolator.

— Vai, e-o mizerie, geme ea. O mizerie.

— Nu, nu, nu – este un *sushi* care arată mi-nu-nat, îi spun și, încercînd s-o consolez cît pot de mult, iau o bucățică de calcan pe vîrf de degetului, o bag în gură și-mi sug degetul, gemînd de plăcere și luînd-o pe Evelyn în brațe pe la spate. Delicios, îi șoptesc la ureche, molfăind în continuare.

Ea mă plesnește peste mână în joacă, evident mulțumită de reacția mea. Pînă la urmă țocăie și ea aerul cu mare grijă lîngă obrazul meu, apoi se întoarce spre Courtney. Price îmi întinde un pahar și pornește spre salon, încercînd să-și scuture un nuștiu-ce invizibil de pe haină și întrebînd:

— Evelyn, ai o perie de scame?!

Mai bine mă uitam la meciul de baseball sau mă duceam la sala de forță și făceam niște exerciții sau mergeam să văd cum e restaurantul ăla salvadorian, care a avut parte de cîteva recomandări bunele – una în *New York Magazine*, alta în *New York Times* –, decît să vin să mănînc aici. Dar cina acasă la Evelyn are și un aspect pozitiv: este foarte aproape de unde stau eu.

— Are ceva dacă sosul de soia nu e chiar la temperatura camerei?! întrebă Courtney. Cred că-ntr-unul dintre boluri e și gheață.

Evelyn așază delicat fîșii de ghimbir de culoare oranj pal una peste alta, lîngă un mic bol de porțelan plin cu sos de soia.

— Da, are, zice ea, că nu merge. Auzi, Patrick, vrei tu să fii drăguț și s-aduci sticlele de bere Kirin din frigider?! Apoi, ca și cum s-ar simți hărțuită de ghimbir, îl trîntește pe tot grămadă pe platou. Sau lasă, că mi le iau singură.

Eu mă îndrept oricum spre frigider. Price se întoarce în bucătărie cu o privire fixă și încruntată și zice:

— Cine dracu' e-n salon?!

— Adică cum cine e?! întrebă Evelyn, prefăcîndu-se neștiutoare.

— E-ve-lyn?! se trezește și Courtney. Sper că le-ai spus!

— Da' chiar, cine e?! întreb eu, cuprins brusc de teamă. Victor Powell?!

— Nu, Patrick, nu e Victor Powell, îmi răspunde Evelyn calmă. Este un prieten de-al meu artist, Stoc¹¹, împreună cu prietena lui, Vanden.

— Aha, va să zică aia de acolo e fată, zice Price. Du-te și tu și te uită, Bateman, mă îndeamnă el. Ia să vedem dac-o nimeresc: e din East Village?!

— Haide, Price, îl repede Evelyn afectuoasă, desfăcând sticlele de bere. Nicidecum! Vanden merge tocmai la Camden, iar Stoc locuiește în SoHo¹², înțelegi tu cum vine?!

Eu ies din bucătărie, trec prin sufragerie, unde masa e deja pusă – pînă și lumînările de ceară de albine de la Zona stau aprinse în sfeșnicele lor de argint masiv de la Fortunoff –, și ajung în salon. Nu-mi dau seama cu ce e îmbrăcat Stoc, pentru că e în negru din cap pînă în picioare. Vanden, care are șuvițe vopsite în verde, stă cu ochii ațintiți la un clip heavy metal de pe MTV și fumează o țigară. Mă prefac că tușesc. Vanden îmi aruncă niște priviri precaute, fiind probabil drogată pînă în albul ochilor. Stoc nu schițează nici o mișcare.

— Noroc. Pat Bateman, zic eu, întinzînd o mînă, moment în care mă văd într-o oglindă atîrnată de perete și-mi vine să zîmbesc la cît de bine mi se pare și mie că arăt.

Vanden îmi dă mîna, dar nu scoate o vorbă. Stoc își duce degetele la nas și le miroase.

Cît ai zice pește, mă întorc în bucătărie.

— Tu ia-o de-acolo – atîta tot, fierbe Price. S-a făcut pulbere în timp ce se uita la MTV și eu voiam să mă uit la nenorocitul ăla de jurnal MacNeil și Lehrer.

Evelyn, care continuă să desfacă sticle mari de bere de import, comentează, cu gîndurile în altă parte:

— Trebuie să mîncăm chestia asta cît mai repede, altfel ne otrăvim cu toții.

— Are o şuviță verde-n cap, le spun eu celorlalți. Și mai și fumează.

— Bateman, zice Tim, uitîndu-se în continuare furios la Evelyn.

— Da, Timothy, ce e?!

— Ești un cap sec.

— Ia lasă-l în pace pe Patrick, zice Evelyn. El e băiatul din vecini – e Patrick al nostru. Nu ești cap sec, nu-i așa, iubire?!

E clar că Evelyn e pe altă lume, așa încît mă duc și eu înspre bar, ca să-mi torn altă băutură.

— Băiatul din vecini... rînjește Price, dînd din cap, după care își schimbă fizionomia brusc și o întreabă din nou pe Evelyn, pe un ton ostil, dacă are sau nu perie de scame.

Evelyn a terminat de desfăcut sticlele de bere japoneză și o roagă pe Courtney să-i cheme pe Stoc și Vanden.

— Trebuie să mîncăm astea acum, că altfel ne otrăvim, își spune ea în șoaptă, plimbînd o privire atotcuprinzătoare peste bucătărie, ca să se asigure că n-a uitat nimic.

— Dacă reușesc să-i smulg de la ultimul video lansat de Megadeth, zice Courtney peste umăr în timp ce-și face ieșirea din scenă.

— Am ceva de vorbit cu tine, zice Evelyn.

— Ce anume?! zic eu și mă apropii de ea.

— Nu cu tine – și arată cu degetul spre Tim. Cu Price.

Tim se uită în continuare urît la ea. Mă resemnez și rămîn cu ochii ațintiți la paharul lui.

— Fii atît de bun, îmi spune ea, și pune platoul ăsta cu *sushi* pe masă. Legumele sînt în cuptorul cu microunde, *saké*-ul e ca

și fiert... – și iese din bucătărie cu tot cu Price, iar vocea i se pierde undeva în urmă.

Stau și mă întreb de unde a luat Evelyn acest *sushi* – tonul, păstruga, macroul, crevetele, țiparul, pînă și *bonito*, toate arată atît de proaspete, bașca porțiile de *wasabi*¹³ și grămăjoarele de ghimbir așezate strategic de jur împrejurul platoului Wilton –, dar îmi și place ideea că nu știu, că niciodată n-am să știu, că niciodată n-am să întreb de unde le-a luat pe toate și că acest *sushi* va sta acolo, în mijlocul mesei de sticlă de la Zona, pe care i-a cumpărat-o Evelyni tot taică-su, ca un fel de apariție orientală misterioasă. Cînd mă aplec să așez platoul, îmi surprind propria imagine reflectată de suprafața mesei. Am pielea mai închisă la culoare din cauza lumînărilor, dar tot observ cît de bine îmi vine tunsoarea pe care mi-am făcut-o miercurea trecută la Gio's. Îmi mai torn un pahar. Mă îngrijorează concentrația de sodiu din sosul de soia.

Ne așezăm – ceilalți patru – la masă, așteptîndu-i pe Evelyn și Timothy, care au plecat să caute o perie de scame pentru Price. Eu stau la un capăt al mesei și-mi beau paharul de J&B cu înghițituri mari. Vanden s-a așezat la capătul celălalt și citește, fără să pară deloc interesată, dintr-o foaie obscură din East Village, *Deziluzia*, cu un titlu care-ți ia ochii pe prima pagină: „CENTRUL ORAȘULUI ÎN AGONIE“. Stoc înfige unul dintre bețișoare într-o bucată de păstrugă care seamănă acum, stingheră în mijlocul farfuriei lui, cu o insectă colorată trasă în țeapă, iar bețișorul rămîne proțăpit la verticală. Din cînd în cînd, Stoc mută bucățica de *sushi* cu bețișorul în alt loc de pe farfurie, dar nici o clipă nu ridică ochii nici spre mine, nici spre Vanden, nici spre Courtney, care stă lîngă mine și soarbe vin de prune dintr-un pahar de șampanie.

Evelyn și Timothy se întorc după vreo douăzeci de minute de când noi, ceilalți, ne-am așezat la masă și s-ar putea zice că Evelyn arată vag îmbujorată la față. Price, care și-a mai turnat o băutură, îmi aruncă o privire ostilă și dă să se așeze pe scaunul de lângă mine, aplecându-se în același timp, ca și cum ar avea ceva să-mi spună, să-mi mărturisească, dar Evelyn îl oprește exclamînd:

— Nu acolo, Timothy! apoi șoptește foarte ușor: Băiat-fată, băiat-fată...

Îi face semn către scaunul gol de lângă Vanden. Price își mută privirea ostilă către Evelyn, ezită, dar pînă la urmă se așază pe scaunul gol de lângă Vanden, care cascadează și mai întoarce o pagină din revistă.

— Ei, lume, săriți pe el, zice Evelyn zîmbind, mulțumită de cum arată masa pregătită de ea, apoi, observînd bucățița de *sushi* trasă în țeapă de Stoc – care s-a aplecat cu nasul pînă la nivelul farfuriei și vorbește în șoaptă cu ea –, își pierde cumpătul, arborează un zîmbet eroic și ciripește: Vin de prune vrea cineva?!

Nimeni nu scoate o vorbă, numai Courtney, uitîndu-se fix la farfuria lui Stoc, ridică paharul destul de neconvinsă și zice cu un zîmbet chinuit:

— Esteee... grozav, Evelyn.

Stoc tace. Deși probabil că nu se simte în largul lui la masă alături de noi, pentru că el nu seamănă deloc cu ceilalți doi bărbați din cameră – nu tu păr pieptănat lins pe spate, nu bretele, nu ochelari cu rame de os, în schimb are hainele alea negre care cad prost pe el, nu simte nevoia să lingă un trabuc, nici să tragă din el, precis că nu e în stare să rezerve o masă la Camols, iar venitul lui net pe lună e de tot rîsul –, totuși se

comportă fără nici o jenă, stă acolo și se holbează parcă hipnotizat la bucătica lucioasă de *sushi*, iar când în sfârșit cei din jurul mesei sîntem pregătiți să-l ignorăm, să nu ne mai uităm la el și să începem să mîncăm, el tresare brusc și aproape că strigă, întinzînd un deget acuzator către farfuria din fața lui:

— A mișcat!!

Timothy îi aruncă o privire nu doar ostilă, ci și absolut disprețuitoare, pe care nici nu am cuvinte s-o calific, în schimb mă străduiesc din răspuțeri s-o imit. Vanden pare a se amuza; la fel și Courtney, din păcate, care am impresia că vede nu-știu-ce la maimuțoiul ăsta, dar tot eu stau și mă gîndesc că și eu aș vedea dacă aș fi cuplat cu unul ca Luis Carruthers. Evelyn rîde cu poftă și zice:

— Vai, Stoc, ești o figură! după care întreabă grijulie: Legume?!

Evelyn este director la FYI, o firmă de consultanță financiară.

— Eu vreau, zic eu și-mi iau de pe platou o bucată de vînată, pe care nu am de gînd s-o mănînc, pentru că e coaptă.

Toți cei de la masă încep să-și pună pe farfurie, reușind să facă abstracție de Stoc. Eu mă uit lung la Courtney cum mestecă și înghite.

Evelyn zice, după o lungă tăcere aparent meditativă, încercînd de fapt să provoace o conversație:

— Vanden merge la Camden.

— Nu zău?! întreabă Timothy sec. Unde vine asta?!

— În Vermont, răspunde Vanden fără să ridice ochii din revistă.

Eu mă uit la Stoc să văd dacă e mulțumit de minciuna spusă atît de firesc și fără nici o jenă de Vanden, însă el parcă nici n-ar

fi auzit-o, parcă ar fi într-altă cameră sau în cutare club de punk rock¹⁴ din buricul târgului – ca, de altfel, toți ceilalți de la masă, ceea ce mă deranjează, pentru că sînt aproape convins că știm cu toții unde e Camden, și anume în New Hampshire.

— Dar voi unde-ați fost?! oftează Vanden, înțelegînd pînă la urmă că pe nimeni nu interesează unde e Camden.

— Păăăi, răspunde prima Evelyn, eu am fost la Le Rosay, după care am făcut studii economice în Elveția.

— Și eu am supraviețuit școlii de economie din Elveția, zice Courtney, numai că eu am fost la Geneva, iar Evelyn – la Lausanne.

Vanden aruncă *Deziluzia* pe masă, între ea și Timothy, arborînd un rînjat scîrbit și scîrbos. Deși mă cam enervează Evelyn că nu ia suficiența lui Vanden să i-o arunce înapoi între ochi, după atîta J&B mă simt și eu suficient de eliberat de stres încît să nu mai îmi pese și să nu mai caut să spun nimic. Te pomenești că Evelyni i se pare drăguță Vanden, așa rătăcită cum e, tulburată la modul artistic. Price nu mănîncă, nici Evelyn; îi suspectez că au tras niște cocaină, dar nu sînt convins. Timothy ia o înghițitură zdravănă din pahar, după care culege de pe masă *Deziluzia* și se amuză de unul singur.

— „Centrul orașului în agonie“, citește el, apoi, punînd degetul pe fiecare cuvînt în parte, zice sacadat: Ne-doare-n-centrul-curului!

Mă aștept automat ca Stoc să ridice ochii din farfurie, dar el continuă să se uite fix la bucățica singuratică de *sushi*, zîmbind ca pentru sine și încuviințînd din cap.

— Auzi, zice Vanden, ca și cum s-ar simți insultată, pe noi ne deranjează chestia asta!

— Ho, ho! exclamă Tim ca un avertisment. Pe *noi* ne deranjează chestia asta?! Dar cu masacrele din Sri Lanka, iubire, cum rămîne?! Aia nu ne deranjează pe *noi*?! Chestia din Sri Lanka?!

Vanden ridică din umeri.

— Da, bine, ăla-i un club tare din Village. Și da – ne deranjează și aia.

— Se cheamă Tonka, zice brusc Stoc, fără să-și ridice privirile. Pare iritat, dar vorbește pe un ton calm și egal, cu ochii ațintiți în continuare la bucățica de *sushi*. De Tonka e vorba, nu de Sri Lanka. Pricepi?! Tonka.

— A... zice Vanden ca pentru sine, uitându-se în podea.

— Adică vrei să zici că nu știi nimic despre Sri Lanka?! Despre faptul că populația sikh de acolo omoară tone de israelieni?! o înghesuie Timothy în corzi. Oare aia nu ne deranjează?!

— Vrea cineva ruladă Kappamaki?! – intervine veselă Evelyn, ridicînd un platou de pe masă.

— Haide, Price, zău așa, zic eu. Avem lucruri mai importante decît Sri Lanka de care să ne facem griji. Sigur că politica noastră externă e importantă, dar sînt chestiuni mai arzătoare la ordinea zilei.

— Ca de pildă?! întreabă Timothy fără să-și miște privirile de pe Vanden. Și, apropo, ce caută cubul ăla de gheață în sosul meu de soia?!

— Nu, îi răspund Evelyni, ezitînd, apoi încep: Păăăi, în primul rînd trebuie să punem capăt apartheidului. Să punem capăt cursei înarmărilor nucleare, să eradicăm terorismul și foametea la nivel mondial. Să ne asigurăm o apărare națională puternică, să stăvilim răspîndirea comunismului în America

Centrală, să milităm pentru o înțelegere pașnică în Orientul Mijlociu, să evităm intervenția militară americană în alte zone ale lumii. Trebuie să facem în așa fel încât America să reprezinte o putere mondială respectată. Ceea ce nu înseamnă să neglijăm problemele noastre interne, care sînt la fel de importante, dacă nu și mai și. Să asigurăm o asistență socială mai bună și mai accesibilă pe termen lung pentru bătrîni, să ținem în frîu epidemia de SIDA și să-i găsim leacul, să compensăm daunele aduse mediului înconjurător prin deversările toxice și poluare în general, să îmbunătățim calitatea învățămîntului primar și secundar, să înăspriam legislația care combate criminalitatea și traficul de stupefiante. Trebuie să asigurăm, de asemenea, accesul la studii superioare al clasei de mijloc, să consolidăm măsurile de protecție socială pentru persoanele în vîrstă; pe lîngă asta, să conservăm resursele naturale și zonele încă neafectate de activitățile umane și să reducem influența organizațiilor de activiști politici.

Toți cei de la masă mă privesc lung și stînjiți, inclusiv Stoc, dar am și eu rolul meu de jucat.

— Economic vorbind, însă, ne aflăm în continuare într-o mare încurcătură. Trebuie să găsim o metodă de a stăvili rata inflației și a reduce deficitul bugetar. Trebuie, de asemenea, să le asigurăm șomerilor slujbe și pregătire, dar și să protejăm slujbele existente ale americanilor de importurile străine inechitabile. Trebuie să facem din America vîrfurile de lance ale noilor tehnologii. În același timp, trebuie să promovăm creșterea economică și lărgirea ariei de afaceri, dar și să ridicăm o stavilă în calea înmulțirii impozitelor federale, oferindu-le în felul ăsta firmelor mici posibilități de dezvoltare

și ținând sub control fuziunile și preluărilor acestora de către marile corporații.

După acest comentariu al meu, Price aproape că-și scuipă tot Absolut-ul băut. Dar eu încerc să-i privesc în ochi pe fiecare dintre cei prezenți în jurul mesei, mai ales pe Vanden, care, dacă ar renunța la șuvița aia verde și la hainele de piele și ar mai căpăta niște culoare – de exemplu, dacă s-ar duce la un curs de aerobic, dacă și-ar pune o bluză pe ea, ceva Laura Ashley –, ar putea fi chiar drăguță. Dar de ce s-o fi culcînd cu Stoc, care e plin de bube, palid, tuns ca naiba, supraponderal cu cel puțin cinci kilograme și care n-are nici un fel de tonus muscular pe sub bluza aia neagră?!

— Nici nevoile noastre sociale nu le putem trece cu vederea. Trebuie să dezvățăm oamenii să abuzeze de sistemul de protecție socială. Trebuie să asigurăm hrană și locuințe pentru cei fără adăpost, să ne opunem discriminării rasiale și să apărăm drepturile civile, să promovăm egalitatea în drepturi pentru femei, dar să modificăm legislația privitoare la avorturi pentru a proteja dreptul la viață, păstrînd, într-un fel sau altul, libertatea de opțiune a femeilor. Trebuie, de asemenea, să controlăm afluxul de imigranți ilegali. Trebuie să încurajăm revenirea la valorile morale tradiționale și să punem capăt sexualității explicite și violenței în emisiunile de televiziune, în filme, în muzică – peste tot. Și, lucrul cel mai important, trebuie să încurajăm implicarea socială generală și să stăvilim materialismul în rîndurile tineretului.

Îmi termin băutura. Toți cei de la masă se uită la mine fără să scoată o vorbă. Courtney zîmbește și pare mulțumită. Price nu face altceva decît să dea din cap a neîncredere stupefiată. Evelyn, complet depășită de direcția în care a apucat-o

conversația, se ridică, nesigură pe picioare, și întreabă dacă vrea cineva desert.

— Am... sorbet, zice ea, ca și cum ar fi primit o lovitură în moalele capului. Kiwi, mango, papaya, fruct de cactus și... ah... cum îi zice... – se oprește din înșiruirea monotonă, ca de zombi, și încearcă să-și aducă aminte care este ultima aromă. A, da, și pară japoneză.

Toată lumea tace. Timothy îmi aruncă o privire scurtă. Eu mă uit la Courtney, pe urmă iar la Tim, pe urmă la Evelyn, care se uită în ochii mei, după care îi aruncă o privire îngrijorată lui Tim. Și eu îmi îndrept privirea către Tim, apoi către Courtney, apoi din nou către Tim, care se mai uită o dată la mine și apoi răspunde încet, ezitând:

— Pară de cactus.

— *Fruct* de cactus, îl corectează Evelyn.

Eu mă uit suspicios la Courtney. După ce zice ea „papaya“, zic și eu „kiwi“ și atunci zice și Vanden tot „kiwi“, iar Stoc zice calm, dar pronunțând fiecare silabă foarte răspicat:

— Fulgi de cio-co-la-tă.

Cînd aude răspunsul lui, Evelyn se întunecă la față pentru o clipă, dar îngrijorarea lasă locul imediat unui zîmbet și unei măști de inatacabilă bună dispoziție:

— Vai, Stoc, dar știi că nu am fulgi de ciocolată, deși sună destul de exotic pentru un sorbet. V-am spus că am papaya, pară de cactus, mango – ah! vreau să zic *fruct* de cactus...

— Știu, am auzit ce-ai spus, am auzit, zice el, închizîndu-i gura cu un gest din mînă. Surprinde-mă.

— Bineee... acceptă Evelyn. Courtney?! Vii să m-ajuti?!

— Sigur că da – și se ridică de la masă, iar eu mă uit după ea cum pleacă spre bucătărie, făcînd toc-toc-toc cu pantofii.

— Fără trabucuri, băieți! strigă Evelyn.

— Nici prin gând nu ne trece! – răspunde Price, băgându-și înapoi în buzunarul de la piept un trabuc.

Stoc se mai holbează și acum la bucățica de *sushi*, atît de concentrat încît nu mă pot abține să-l întreb, sperînd să se prindă că sînt sarcastic cu el:

— Ăăă... s-a mișcat din nou sau ce?!

Vanden a construit o mutră zîmbitoare din toate rotocoalele de ruladă californiană, pe care le-a înghesuit pe farfuria ei, și acum o ridică și i-o prezintă lui Stoc, întrebînd:

— Rex?!

— Bravo, mormăie Stoc.

Evelyn își face din nou apariția, aducînd sorbetul în pahare cum sînt cele de *margarita* de la Odeon și o sticlă nedesfăcută de whisky Glenfiddich, care nedesfăcută și rămîne cît timp ne mîncăm cu toții sorbetul.

Courtney trebuie să plece mai devreme, fiindcă o așteaptă Luis la o petrecere de firmă la Bedlam, un club deschis recent într-o zonă pre-rezidențială. Stoc și Vanden pleacă și ei la scurt timp după ea, fiindcă se duc să tragă ceva undeva în SoHo. Eu sînt singurul care l-a văzut pe Stoc cînd a luat bucățica de *sushi* din farfurie și și-a pus-o bine în buzunarul scurtei de aviator din piele de culoarea măslinii verzi. Cînd mă apuc să-i povestesc Evelyni, în timp ce ea așază farfuriile în spălătorul de vase, îmi aruncă o privire atît de dușmănoasă, încît încep să mă îndoiesc că mai facem sex ceva mai tîrziu în seara asta. Oricum, rămîn să văd ce se mai întîmplă. Nici Price nu pleacă. Ar merita văzut, ceva mai tîrziu, cum stă întins pe un covor de Aubusson de sfîrșit de secol optsprezece, pe podeaua din dormitorul Evelyni, și bea espresso dintr-o ceașcă de cafea

Ceralene. Eu stau întins pe patul ei, ținând în brațe o pernă-fantezie de la Jenny B. Goode¹⁵, și mă tratez cu un Absolut cu rodie. Evelyn stă pe scaunul din fața mesei de toaletă și se piaptăună, ascunzându-și corpul mai mult decât frumos într-un capot de mătase Ralph Lauren cu dungi verzi și albe și admirându-și chipul reflectat de oglinda provocatoare de vanități.

— Oare eu sînt singurul care a priceput faptul că Stoc și-a confundat bucățica de *sushi* cu un... – îmi dreg glasul, apoi reiau: – ...cu un animăluț?!

— Te rog frumos, nu-ți mai invita prietenii „artistici” acasă, zice Tim plictisit. M-am săturat să fiu singurul de la masă care n-a văzut pîn-acum extratereștri.

— S-a întîmplat numai atunci, o dată, zice Evelyn, care s-a pierdut în propria ei frumusețe placidă, studiindu-și o buză.

— Da, și la Odeon ce-a fost?! bombăne Price.

Chiar, mă întreb, oare de ce n-am fost invitat și eu la Odeon, la cina cu artiști?! Să se fi sacrificat Evelyn de una singură?! Tot ce se poate. Și brusc mi-o și imaginez pe Evelyn zîmbitoare, dar în sinea ei prost-dispusă, așezată la o masă întregă de prieteni de-ai lui Stoc, și fiecare dintre ei construiește cabane în miniatură din cartofii prăjiți sau se preface că somonul la grătar e de fapt viu și-și plimbă bucata de pește în jurul mesei, ca să poată peștii să stea de vorbă între ei despre „scena artistică”, despre noile galerii de artă – ba unii chiar încearcă să și-o adăpostească în căbănuțele făcute din cartofi prăjiți...

— Dacă mai ții minte cît de cît, nici eu n-am văzut nici unul, zice Evelyn.

— Nu, dar cum Bateman e iubitul tău, am numărat bine – și Price pufnește în rîs.

Eu arunc în el cu perna brodată. El o prinde din zbor și mi-o aruncă înapoi.

— Lasă-l în pace pe Patrick. El e băiatul din vecini, zice Evelyn, masându-și zdravăn fața cu nu-știu-ce cremă. Nu ești extraterestru, nu-i așa, iubire?

— Nu știu, să mă obolesc să răspund la asemenea întrebare?! oftez eu.

— Iubițel, zice ea, țuguindu-și buzele în oglindă, în direcția reflecției mele. Știu eu că nu ești extraterestru.

— În sfârșit adevărul, îmi spun de unul singur.

— Nu, dar Stoc era și el la Odeon în seara aia, insistă Price, după care se întoarce către mine. La Odeon. Tu m-ascuți ce spun, Bateman?!

— Ba nu, n-a fost, zice Evelyn.

— Ba da, a fost, numai că nu-l chema Stoc în seara aia. Îl chema cumva... Potcoavă... Magnet... Lego – ceva de genul ăsta, la fel de matur. Am uitat, se strîmbă Price.

— Timothy, tu de ce tot bați cîmpii?! întreabă Evelyn plictisită. Nici măcar nu te ascult – și ia un tampon de bumbac, îl umezește și începe să se demachieze pe frunte.

— Ba nu, am fost la Odeon, zice Price, ridicîndu-se în fund cu oarecare dificultate. Și nu mă întreba de ce și cum, dar îmi aduc aminte precis că l-am auzit comandînd un *cappuccino* de ton.

— *Carpaccio*¹⁶, îl corectează Evelyn.

— Nu, Evelyn, scumpo, iubirea vieții mele. Mi-aduc aminte precis că l-am auzit comandînd un *cappuccino* de ton, zice Price, ridicînd ochii în tavan.

— *Carpaccio* a comandat, îl contrazice ea, frecîndu-și acum pleoapele cu tamponul demachiant.

— *Cappuccino*, insistă Price. Pînă cînd l-ai corectat tu.

— Nici măcar nu l-ai recunoscut mai devreme-n seara asta, zice ea.

— Da, bine, dar mi-l aduc aminte, zice Price, întorcându-se către mine. Evelyn mi l-a recomandat ca fiind un „antrenor de culturism plăcut“. Așa mi l-ai prezentat – jur.

— Mai taci din gură, exclamă Evelyn iritată, dar se uită la Timothy cel din oglindă și-i zîmbește complice.

— Că mă-ndoiesc că Stoc se-nvîrte prin cercurile paginilor mondene din *W*¹⁷, despre care am înțeles că sînt criteriul tău de a-ți alege prietenii, comentează Price, uitîndu-se și el fix la ea și rînjind cum face el de obicei, hulpav și libidinos.

Eu îmi concentrez atenția la Absolut-ul cu rodie pe care-l țin în mîină și care seamănă cu un pahar de sînge subțire și apos, cu gheață și cu o semilună de lămîie în el.

— Ce se-ntîmplă cu Luis și Courtney?! întreb, vrînd de fapt să le întrerup holbatul unul la celălalt.

— Ah, Doamne, geme Evelyn, întorcându-se cu spatele la oglindă. Chestia realmente oribilă în materie de Courtney nici măcar nu este că nu-i mai place Luis. Ea de fapt...

— I-au anulat contul ăia de la Bergdorf's? – întreabă Price, la care eu încep să rîd și ne plesnim palmele unul celuilalt, cum se felicită hocheiștii.

— Nu, pufnește Evelyn, amuzată și ea. Courtney de fapt e-ndrăgostită de agentul ei imobiliar. Un țățărăș oarecare de la „Cuibul de familie“.

— Ei, o fi avînd și Courtney problemele ei, zice Timothy, inspectîndu-și manichiura făcută recent. Dar ce – Doamne iartă-mă! – este chestia asta... Vanden?!

— A, te rog, nu mai veni și cu asta, zice Evelyn și se întoarce cu spatele la noi, începînd să-și dea cu peria prin păr.

— Vanden este o împerechere între un... stoc limitat și un... Benetton purtat, zice Price, încrucișându-și mâinile la ceafă și închizând ochii.

— Nu, zîmbesc eu, încercînd să mă bag în vorbă. Un Fiorucci purtat.

— Mda, tot ce se poate, zice Tim și deschide ochii larg, uitîndu-se tot la Evelyn.

— Timothy, zice ea, mai las-o! Este o fată de la Camden. Ce pretenții ai?!

— Aoleu, Doamne! geme Timothy. Zău că m-am săturat să tot aud de problemele fetelor de la Camden. „Vai, tu, iubitul ăsta al meu, știi, eu îl iubesc, dar el e-ndrăgostit de altcineva și dac-ai ști, tu, ce dor mi-e de el și lui nici nu-i pasă de mine“ – și țaca-țaca, și țaca-țaca-țaca-țaca. Doamne, ce stupid! Copii de colegiu. Chestia-i serioasă. Și tristă – de acord, Bateman?!

— Da, da – serioasă. Și tristă.

— Vezi, Bateman e de acord cu mine, zice Price satisfăcut.

— Ba nu e deloc. Evelyn șterge cu un șervețel Kleenex tot ce și-a pus pe față pînă acum. Patrick nu e cinic, Timothy. El e băiatul din vecini – nu-i așa, iubire?!

— Nu, nu sînt, îmi șoptesc eu în barbă. Sînt un psihopat al dracului de periculos.

— Ei, și ce?! – oftează Evelyn. Și ce dacă nu e fata cea mai deșteaptă de pe lume?!

— Ha! Eufemismul secolului! exclamă Price. Și cum nici Stoc nu e bărbatul cel mai deștept, împreună fac o pereche minunată. S-au cunoscut prin rubrica de „Matrimoniale“ sau cum?!

— Lasă-i în pace, zice Evelyn. Stoc e talentat, iar pe Vanden sînt convinsă c-o subestimăm.

— Fata asta... dă să zică Price, după care se întoarce către mine: Fata asta – Evelyn mi-a spus – e genul care a închiriat *Agonie și extaz* pentru că a crezut că era un film despre – și înghite în sec – „cultivatorii de marijuana“.

— Acum îmi dau seama, zic eu. Noi am reușit să descifrăm cu ce anume se ocupă Stoc – presupun că are și un nume de familie, dar să nu-mi spui, Evelyn, că nu vreau să știu – ca să-și câștige existența?!

— În primul rînd, e un om foarte simpatic și la locul lui, zice Evelyn, luîndu-i apărarea.

— Tipul ți-a cerut sorbet de *fulgi de ciocolată*, pentru Dumnezeu! se stropșește Price scandalizat. Ce tot vorbești acolo?!

Evelyn nu-l bagă în seamă. Își dă jos cerceii Tina Chow.

— E sculptor, zice ea scurt și răspicat.

— Ei, căcat! exclamă Timothy. Mi-aduc aminte că am stat de vorbă cu el la Odeon. Se întoarce din nou către mine: Asta a fost cînd a comandat *cappuccino* de ton și mi-a spus – sînt sigur că dacă era de capul lui, ar fi comandat și somon cu lapte –, și mi-a spus că se ocupă de petreceri, așa încît, tehnic vorbind – și chiar te rog, Evelyn, să mă oprești dacă vorbesc aiurea –, este un furnizor. Un furnizor și-atît! strigă Price. Nu un fute-piatra!

— Ț-ț-ț. Stai calm, zice Evelyn, luîndu-și din nou fața la masat cu cremă.

— Asta-i ca și cum ai spune că ești poet!

Timothy s-a îmbătat, iar eu încep să mă întreb cînd are de gînd să elibereze ringul.

— Păăăi, începe Evelyn, după cum știi, eu...

— Tu ești o fute-vorbe! răbufnește Price, după care se duce lîngă Evelyn și se apleacă să-și verifice imaginea din oglindă.

— Ai mai pus ceva kilograme pe tine, Tim?! întreabă Evelyn pe un ton meditativ, studiind capul lui Price din oglindă. Parcă ai o față mai... durdulie.

Ca să nu se lase mai prejos, Timothy miroase ceafa Evelyn și zice:

— Ce este... izul ăsta fascinant?!

— Obsession – și Evelyn zâmbește provocator, împingându-l ușor pe Timothy mai departe de ea. Este Obsession. Patrick, ia-ți-l, te rog, pe prietenul tău de pe mine.

— Nu, nu – stai, zice Timothy, adulmecând zgomotos. Nu e Obsession. E... asta... e... – după care, schimonosindu-și fața ca să mimeze oroarea: Aoleu, Doamne, e... cremă de bronzat!

Evelyn se oprește și-și analizează opțiunile. Apoi trece din nou la studiul capului lui Price:

— A-nceput să-ți cadă părul?!

— Nu schimba subiectul, Evelyn, zice Tim, fiindcă... – și totuși, sincer preocupat, îl schimbă chiar el: Știi că ai dreptate?!... O fi prea mult gel?! – și-și trece mâna îngrijorat peste păr.

— Probabil, zice Evelyn. Acuma fă-te și tu util și stai jos.

— Da, bine, măcar nu m-am făcut verde și nici n-am încercat să mă tund cu cuțitul de întins untul, zice Tim, făcând aluzie la felul în care se vopsise Vanden și la tunsoarea vizibil ieftină și proastă a lui Stoc – proastă tocmai fiindcă fusese ieftină.

— Ai început să te-ngrași?! întreabă Evelyn, de astă-dată mai serios.

— Au, Doamne! exclamă Tim și dă să-i întoarcă spatele, jignit. Nu, Evelyn.

— Ai fața vizibil mai... rotunjoară, insistă Evelyn. Mai puțin... cizelată.

— Nu pot să cred, reia Tim.

El se uită intens, parcă în profunzimile oglinzii. Ea continuă să-și treacă peria prin păr, dar cu mișcări mai puțin coordonate, pentru că în același timp se uită la Tim. El îi observă privirea și îi miroase din nou ceafa – și cred că o linge scurt pe gât –, după care îi zîmbește la fel de scurt.

— Zău, e cremă de bronzat?! o întreabă. Hai, că mie poți să-mi spui. Te-am mirosit.

— Nu, zice ea, fără să mai zîmbească. De-aia folosești tu.

— Nu, adevărul e că nu folosesc. Eu mă duc la un salon de bronzat. Pe cuvîntul meu de onoare, zice el. Tu folosești cremă de bronzat.

— Iar tu fabulezi, răspunde ea fără convingere.

— Ți-am spus, zice el. Eu merg la un salon de bronzat. Da, bine, știu că e scump, dar... o face Price pe nevinovatul. Și totuși, cremuță...?!

— Ah, ce viteaz ești cînd recunoști că te duci la un salon de bronzat! îl înfruntă ea.

— ...de-aia oranj?! chicotește el.

— Tu știi despre ce vorbești, conchide Evelyn și-și trece din nou peria prin păr. Patrick, dă-l afară pe prietenul tău din camera mea.

Price s-a așezat în genunchi și miroase și adulmecă picioarele dezgolite ale Evelyni, pe care o apucă rîsul. Pe mine mă apucă nervii.

— Ah, Doamne! geme ea cu voce tare. Pleacă de-aici.

— Chiar ești oranj, rîde și el, stînd în genunchi, cu capul așezat în poala ei. Arăți oranj.

— Ba n-arăt, zice ea pe un ton de mîrîit prelungit și de agonie și de extaz. Porcule.

Eu stau întins pe pat și mă uit la ei amândoi. Timothy stă cu capul în poala ei, încercînd să-și vîre nasul pe sub capotul de mătase Ralph Lauren. Evelyn își ține capul răsturnat pe spate de plăcere și încearcă să-l dea pe Tim la o parte, dar numai în joacă, lovindu-l ușor de tot pe spate cu peria Jan Hové. Sînt aproape convins că Timothy și Evelyn sînt cuplați. Price este singura persoană interesantă pe care o cunosc.

— E cazul să pleci, zice ea într-un tîrziu, gîfîind și renunțînd să se mai lupte cu el.

El ridică ochii spre ea, oferindu-i un zîmbet prietenos, cu toți dinții la vedere.

— Orice dorește doamna.

— Mulțumesc, îi răspunde ea pe un ton care mie îmi sună mai curînd a dezamăgire.

— Cină?! Mîine?! Întreabă Tim, ridicîndu-se în picioare.

— Trebuie să mă consult cu iubitul meu, zice Evelyn, zîmbind către mine cel din oglindă.

— Poate-ți iei rochia aia neagră și sexy Anne Klein, zice Price, punîndu-i amîndouă mîinile pe umeri, după care se apleacă și-i șoptește la ureche în timp ce i-o și miroase: Bateman poate să lipsească.

Eu rîd cu bunăvoință, apoi mă ridic din pat ca să-l conduc afară din dormitor.

— Stai așa! Mai am niște espresso! protestează Tim.

Evelyn rîde și bate din palme, încîntată de refuzul lui Tim de a elibera ringul.

— Hai, băiete, îi spun eu lui Price, scoțîndu-l mai mult pe sus din dormitor. Toată lumea merge să facă nani.

Și totuși, pînă să-l scot de-a binelea din cameră, reușește să-i mai trimită o bezea. Altfel nu mai pronunță nici o vorbă pînă

cînd închid ușa vilei după el.

După plecarea lui Price, îmi torn un coniac într-un bol italianesc cu model în romburi și mă întorc în dormitor, unde o găsesc pe Evelyn întinsă pe pat și uitîndu-se la televizor la Clubul Tele-Cumpărătorilor. Mă întind și eu lîngă ea, lărgindu-mi cravata Armani de la gît. După un timp, o întreb fără să mă uit la ea:

— De ce nu te cuplezi tu cu Price?!

— Ah, Doamne, Patrick! exclamă ea, închizînd ochii. De ce cu Price? Cu *Price*?!

Tonul pe care îmi spune ce-mi spune îmi sugerează că de fapt s-a culcat deja cu el.

— E bogat, zic eu.

— Toată lumea-i bogată, zice ea, uitîndu-se țintă la ecranul televizorului.

— Arată bine, îi spun.

— Toată lumea arată bine, Patrick, îmi spune, făcînd vreo aluzie oarecare.

— E bine făcut, zic.

— Toată lumea-i bine făcută, zice, în ziua de azi.

Îmi pun bolul cu coniac pe noptieră și mă rostogolesc pînă ajung deasupra ei. În timp ce o sărut și o ling pe gît, ea se uită fix și inexpressiv la televizorul Panasonic cu ecran lat, ia telecomanda și dă sonorul mai încet. Eu îmi ridic cămașa Armani, îi iau mîinile și i le așez pe pieptul meu, ca să vadă ce abdomen tare ca piatra și lucrat am, și-mi încordez mușchii, profitînd că e lumină în cameră, ca să vadă cît de bronzăți și de precis definiți îi am.

— Știi, zice ea tare și răspicat, lui Stoc i-a ieșit pozitiv testul pentru virusul HIV. Și cred că... – dar se oprește, fiindcă a văzut

pe ecran ceva ce i-a atras atenția; dă sonorul ceva mai tare, apoi din nou mai încet, după care continuă: Cred că în seara asta o să se culce cu Vanden.

— Foarte bine, zic eu, mușcînd-o cu buzele de gît și punîndu-i o mîină pe sînul tare și rece.

— Ești rău, zice ea vag excitată, plimbîndu-și mîinile în lung și-n lat pe umerii mei lați și pietroși.

— Ba nu, oftez eu. Sînt logodit cu tine.

După ce încerc mai bine de un sfert de oră să fac sex cu ea, mă hotărăsc să renunț.

— Lasă, zice Evelyn, că altă dată o să fii într-o formă mai bună.

Întind mîina după bolul cu coniac și-l beau pînă la fund. Evelyn e dependentă de Parnate, care este un antidepresiv. Rămîn lîngă ea în pat, uitîndu-mă și eu la Clubul Tele-Cumpărătorilor – păpuși de sticlă, perne-fantezie brodate, lămpi în formă de minge de fotbal, bijuterii de zirconiu – cu sonorul dat la minimum. Evelyn începe să vorbească aiurea.

— Tu-ți dai cu Minoxidil?! – mă întreabă după o lungă tăcere.

— Nu, nu-mi dau, zic eu. De ce, ar trebui să-mi dau?!

— Că parcă ți se rărește părul, mai reușește ea să zică în șoaptă.

— Nu-i adevărat, mă trezesc eu vorbind de unul singur. Și, pe urmă, e greu de spus. Eu am părul foarte des și chiar nu-mi dau seama dacă mi se rărește. De fapt, mă-ndoiesc.

O iau pe jos spre casă și-i spun noapte bună unui portar pe care nu-l cunosc – poate fi oricine –, după care dispar în penumbra apartamentului meu cocoțat sus de tot, deasupra orașului, unde se aude formația Tokens cîntînd *The Lion Sleeps*

Tonight („Leul doarme-n seara asta“) din direcția tonomatului Wurlitzer 1015, care pîlpîie multicolor – și care totuși nu-i atît de bun ca modelul mult mai greu de găsit Wurlitzer 850 – într-unul din colțurile salonului. Mă masturbez gîndindu-mă întîi la Evelyn, apoi la Courtney, pe urmă la Vanden și, în fine, iar la Evelyn și, chiar înainte să-mi vină – slăbuț orgasm –, la un fotomodel care nu avea pe ea mai nimic, numai o bustieră, și pe care am văzut-o astăzi, mai devreme, într-o reclamă Calvin Klein.

1. Parafrizare a inscripției aflate deasupra porții Infernului în *Infernul* lui Dante (Cîntul III, versul 9): *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate*: „Lăsați orice speranță, voi care intrați“.
2. *Les Misérables*, spectacol muzical pus în scenă pe Broadway în 1987.
3. Inițialele Universității (Statului) California din Los Angeles.
4. Deși Fifth Avenue este o arteră newyorkeză binecunoscută în lumea întreagă, pentru conformitate cu celelalte artere menționate în text, am optat pentru formula „Bulevardul Cinci“.
5. Sport care combină elemente de tenis și handbal, practicat în sală de unul sau doi jucători care trimit mingea alternativ în perete, fie cu mîna, fie cu o rachetă specială.
6. Jumătatea estică (textual: „Satul de Est“) a cartierului Greenwich Village din Manhattan, considerată fieful unor curente artistico-intelectuale precum mișcările *beat* în anii '50, *hippie* în anii '60 sau *punk* în a doua parte a anilor '70-'80.

7. La 28 ianuarie 1986, naveta spațială Challenger a explodat în atmosferă la câteva zeci de secunde după lansare.
8. Cartier din Manhattan (textual: „Zona de Vest Superioară“) situat la vest de Central Park.
9. Este vorba de pledul pe care-l poartă scoțienii pe umăr la costumele lor tradiționale.
10. Cartier din sud-estul Manhattan-ului (textual: „Zona Estică Inferioară“).
11. În original personajul este numit Stash („ascunzătoare, tainiță“). Acest nume face obiectul unui joc de cuvinte mai jos în text, care ar fi intraductibil, așa încât am considerat oportun să înlocuim numele personajului cu un cuvânt românesc întrucâtva apropiat de cel englezesc și ca sonoritate, și ca sens.
12. Cartier în sud-vestul New York-ului (So[*uth of*]-Ho[*uston*], adică la sud de bulevardul Houston).
13. Plantă asemănătoare hreanului, cu rădăcini de culoare verzuie, care se servește rasă în mâncărurile japoneze.
14. Stil de muzică rock, apărut pe la finele anilor '70 și caracterizat prin versuri deliberat agresive.
15. Companie californiană producătoare de filme și obiecte rezervate adulților. Jenny B. Goode se pronunță identic cu *Jenny, be good* („Jenny, fii cuminte“).
16. Specialitate constând din felii foarte subțiri de carne de vită crudă, servită ca aperitiv cu sos de oțet sau muștar.
17. Revistă pentru femei. *W* este inițiala cuvântului *woman* – „femeie“.

Dimineata

În lumina palidă a zorilor unei zile de mai, salonul apartamentului meu arată în felul următor: deasupra căminului din marmură albă și granit, cu o imitație de buștean care maschează arzătoarele de gaz, stă agățat un David Onica original, într-o ramă de metal neagră – portretul de un metru optzeci pe un metru douăzeci al unei femei dezbrăcate, pictată mai ales în nuanțe pastel de gri și măsliniu, care stă întinsă pe un șezlong și se uită la MTV, avînd pe fundal un peisaj marțian, un deșert de culoare mov intens pe care se află împrăștiați pești morți eviscerați și farfurii făcute țandări, ca un fel de explozie solară deasupra capului galben al femeii. Tabloul domină o canapea lungă, albă, umplută cu puf, și un televizor digital cu diagonala de șaptezeci și cinci de centimetri, marca Toshiba, un model de super-contrast și înaltă rezoluție, plus că are o platformă video *surround*, cu o combinație de tuburi high-tech de la NEC, dotate cu sistem de efecte digitale imagine-în-imagine (inclusiv stop-cadre). Sistemul audio include o sursă MTS încorporată și un amplificator pe placă de cinci wați pentru fiecare canal. Sub televizor, pe o poliță de sticlă, se află un video Toshiba – o unitate Beta de bandă super-lată, cu funcție de editare încorporată, cuprinzînd un generator de caractere cu o memorie de opt pagini, un sistem de înregistrare-redare de bandă largă, unul de programare pentru maximum trei săptămîni și opt indexuri orare. În fiecare colț al salonului este cîte o lampă cu halogen tip far de ceață. Toate cele opt

ferestre înalte din podea pînă la tavan sînt acoperite cu jaluzele venețiene reglabile, albe și subțiri. O măsuță de cafea Turchin, cu blatul de sticlă și picioarele de stejar, se află în fața canapelei, iar pe ea sînt așezate strategic, în jurul unor scrumiere de cristal de la Fortunoff – cu toate că eu nu fumez –, cîteva animăluțe de sticlă Steuben. Lîngă tonomatul Wurlitzer se află un pian de concert cu coadă, marca Baldwin, din abanos negru. Întreg apartamentul are podeaua din stejar alb lustruit. La celălalt capăt al camerei, lîngă un birou și un stativ de reviste marca Gio Ponti, am un sistem stereo Sansui complet – CD player, interfață de redare benzi, modulator, amplificator – cu boxe Duntech Sovereign 2001, din lemn de trandafir brazilian, înalte de aproape doi metri. În mijlocul dormitorului, pe o ramă de stejar, tronează o saltea umplută cu puf. Lîngă perete se află un televizor Panasonic cu diagonala de optzeci de centimetri, ecran extraplat și sunet stereo, iar sub el, tot pe o poliță de sticlă, este un alt video Toshiba. Nu sînt sigur dacă ora indicată de ceasul deșteptător digital Sony este corectă, așa încît trebuie să mă ridic în fund, ca s-o compar cu ora indicată de afișajul pîlpîitor al aparatului video, după care să mă întind după telefonul cu clape Ettore Sottsass, pe care-l țin pe noptiera de metal și sticlă de lîngă pat, și să formez numărul robotului care dă ora exactă. Într-un colț al camerei se află un scaun Eric Marcus din oțel și lemn, cu tapițeria din piele crem, iar în celălalt colț un alt scaun, din benzi de placaj ondulate. Aproape toată podeaua este acoperită de un covor Maud Sienna bej cu alb, cu buline negre. Unul dintre pereți este acoperit de patru șifoniere cu sertare uriașe, de mahon decolorat. În pat port o pijama de mătase Ralph Lauren, iar cînd mă dau jos din pat, îmi trag pe mine un halat de casă brodat, cărămiziu, antic și de

demult, și mă duc la baie. În timp ce urinez, încerc să-mi studiez imaginea buhăită din oglindă, făcînd abstracție de afișul de la baseball care se reflectă în ea de deasupra closetului. Pe urmă îmi trag pe mine o pereche de boxeri Ralph Lauren cu monogramă și o bluză de corp Fair Isle, îmi pun papuci de mătase Enrico Hidolin cu bulinuțe, îmi leg o pungă de plastic plină cu gheață care să-mi acopere toată fața și încep să-mi fac exercițiile de întindere a pielii din fiecare dimineată. După ce termin, mă postez în fața unei chiuvete de baie Washmobile din material plastic, pe picioare cromate – cu savonieră, suport pentru pahar și bare pentru întins prosoapele –, pe care am cumpărat-o de la Hastings Tile, ca să am ce folosi pînă îmi erau șlefuite cu nisip chiuvetele de marmură comandate în Finlanda, și mă uit la propriul meu chip din oglindă, cu punga de gheață încă întinsă peste toată fața. Torn niște soluție anti-tartru Plax într-un bol de inox și-o rostogolesc în gură timp de jumătate de minut. Pe urmă îmi iau periuța de dinți din carapace artificială de broască țestoasă, storc pe ea tubul de Rembrandt și încep să-mi frec dinții – sînt mult prea buimac și n-aș reuși să mi-i curăț cum trebuie cu ața dentară, deși se poate foarte bine să-mi fi dat cu ață aseară, înainte de culcare –, apoi mă clătesc cu Listerine. După aceea îmi verific mîinile și-mi dau cu o perie de unghii. Îmi iau de pe față punga cu gheață și-mi aplic o loțiune de curățat porii în profunzime, apoi o mască facială cu frunză de mentă, pe care o țin așa zece minute, cît timp îmi aranjez unghiile de la picioare. Pe urmă folosesc lustruitoare de dinți, în plus față de periute: întîi Probright, apoi Interplak, care are o viteză de 4.200 de rotații pe minut și schimbă direcția de patruzeci și șase de ori pe secundă. Perii mai lungi curăță între dinți și masează gingiile, în timp ce perii mai scurți lustruiesc

suprafețele dinților. Îmi clătesc gura din nou, cu Cepacol. Masca facială mi-o dau jos cu o soluție de clătire pe bază de izmă creată. Dușul are o stropitoare universală care poate pivota în orice direcție și se poate deplasa pe o bară de ghidaj lungă de șaptezeci și cinci de centimetri. Este făcut din alamă australiană sumbru-aurie, acoperită cu un email alb strălucitor. La duș folosesc mai întâi un gel epurator care devine activ sub apă, apoi un detergent corporal pe bază de miere și migdale, iar pe față un gel de curățare exfoliant. Șamponul Vidal Sassoon este cel mai bun dacă vrei să scapi de stratul de transpirație uscată, săruri, uleiuri, poluanți aflați în suspensie în aer și în general de murdărie, care-ți poate face părul, depunându-se pe el, să ți se lipească de scalp, ceea ce înseamnă să te faci să arăți mai bătrîn. În weekenduri sau înainte de cîte o întîlnire prefer să folosesc șamponul revitalizant natural Greune, cu balsam și complement nutritiv. Sînt formule care conțin D-panthenol, un factor din gama vitaminei B-complex, polisorbat-80, un agent de curățire pentru scalp, și ierburi naturale. În weekend am de gînd să merg la Bloomingdale's sau la Bergdorf's și s-o iau și pe Evelyn, să mă sfătuiască ce șampon și balsam Foltene european pentru păr rarit să-mi aleg, căci vreau să conțină un complex de carbohidrați care penetrează firul de păr, dîndu-i mai multă vigoare și strălucire. Și un tratament de creștere a părului Vivagen, un nou produs al firmei Redken, care previne depunerile de substanțe minerale și prelungește durata de viață a firului de păr. Luis Carruthers mi-a recomandat formula Aramis Nutriplexx, un complex nutritiv care ajută la fluidizarea circulației. După ce ies din duș și mă usuc bine cu prosopul, îmi pun la loc perechea de boxeri și-mi dau cu Mousse A Raiser¹, o spumă de bărbierit de la Pour Hommes, dar nu înainte de a-mi

aplica pe față un prosop fierbinte timp de două minute, pentru a înmuia firele de barbă prea bătoase. Pe urmă întotdeauna mă stropesc din belșug cu o formulă de hidratare (Clinique, după gustul meu) și o las să pătrundă în piele timp de un minut. Se poate înlătura prin clătire cu apă sau se poate păstra, iar peste ea se poate aplica spuma de bărbierit – de preferință cu un pământ, fiindcă înmoaie barba, ridicând firele de păr –, ceea ce am constatat că ușurează bărbieritul. Plus că împiedică evaporarea apei și reduce frecarea dintre pielea obrazului și lama de ras. Întotdeauna se umezește aparatul de ras cu apă caldă înainte de bărbierit, iar lama trebuie să urmeze direcția firelor de păr, în timp ce pielea este apăsată ușor. Zona perciunilor și cea a bărbiei se lasă la urmă, pentru că firele de barbă de aici sînt mai dure și au nevoie de mai mult timp pentru a se înmuia. Aparatul de ras se clătește cu apă, dar se și scutură de excesul de apă înainte de a începe bărbieritul. După aceea se spală fața cu apă rece pentru a îndepărta orice urmă de spumă. Este bine de folosit un aftershave cu foarte puțin sau deloc alcool. Niciodată nu se dă cu colonie direct pe față, fiindcă alcoolul în concentrație mare îți usucă pielea și te face să arăți mai bătrîn. Este bine de folosit un tonifiant antibacterian fără alcool, utilizînd un tampon umezit cu apă pentru netezirea pielii. Ultimul pas este aplicarea unui hidratant. Se stropește fața cu apă, după care se aplică o loțiune emolientă care înmoaie pielea și-i păstrează umiditatea. Apoi se aplică Gel Appaisant, tot de la Pour Hommes, care este o excelentă loțiune de calmare a pielii. Dacă fața pare uscată și se descuamează – ceea ce o face să arate obosită și îmbătrînită –, se folosește o loțiune de limpezire care înlătură pielea descuamată și scoate la iveală pielea fină (plus că poate face tenul bronzat să arate și

mai închis la culoare). După aceea se aplică un balsam anti-îmbătrânire pentru ochi Baume des Yeux, urmat, în final, de o loțiune „protectoare“ hidratantă. După ce-mi șterg bine părul cu prosopul, îmi dau cu o loțiune de hrănire a scalpului. Îmi și usuc părul puțin cu jet de aer, ca să-i dau volum și fermitate (nu însă și aderență), apoi mai adaug niște loțiune capilară și-i dau formă cu o perie Kent din păr natural, pentru ca în final să mi-l netezesc spre spatele capului cu un pieptene cu dinții rari. Îmi trag din nou pe mine bluza de corp Fair Isle, îmi vâr la loc picioarele în papucii de mătase cu bulinuțe și mă îndrept către salon ca să pun noul CD cu Talking Heads, dar aparatul nu reușește să citească discul așa cum trebuie, drept care îl scot și introduc în locul lui un compact-disc de curățare a lentilei care focalizează raza laser. Lentila este foarte sensibilă și poate fi afectată de praf, murdărie, fum, poluanți sau umezeală. Dacă e murdară, poate citi compact-discurile necorespunzător și de aici intrări ratate, pasaje care nu se aud, ricoșeuri digitale, schimbări de viteză – în general tot felul de distorsiuni. Discul de curățare a lentilei este prevăzut cu o perie de curățare care se aliniază automat cu lentila, iar discul se rotește, îndepărtând reziduurile și particulele. La a doua încercare, CD-ul cu Talking Heads sună impecabil. Recuperez exemplarul din *USA Today* lăsat în fața ușii mele, pe hol, și-l duc cu mine în bucătărie, unde iau două tablete de Advil, una cu multivitamine și cealaltă cu potasiu, înghițindu-le cu o sticlă mare de apă Evian, pentru că menajera, care este o chinezoaică trecută și de a doua tinerețe, a uitat să dea drumul la spălătorul de vase ieri, înainte de a pleca, așa încât trebuie să-mi torn suc de lămâie și grepfrut într-un pahar de vin St. Rémy pe care-l am de la Baccarat. Mă uit la ceasul cu neon agățat deasupra frigiderului,

ca să fiu sigur că am destul timp să-mi iau micul dejun fără să mă grăbesc. Stînd în picioare la masa centrală din bucătărie, mănînc un kiwi și un măr-pară japonez feliat (cîte patru dolari costă fiecare la Gristede's), pe care le scot din cutii de aluminiu concepute în Germania Occidentală. Îmi iau și o brioșă cu tărîțe, un pliculeț de ceai de plante decofeinizat și o cutie de cereale cu tărîțe de ovăz dintr-unul dintre dulapurile înalte, cu uși de sticlă, care acoperă aproape un întreg perete al bucătăriei, avînd rafturile din inox, ușile din sticlă jivrată cu armătură, iar pereții despărțitori vopsiți într-un gri-bleu închis. Mănînc jumătate din brioșa cu tărîțe, dar numai după ce o pun să se încălzească în cuptorul cu microunde și-i aplic un strat subțire de unt de mere. Urmează un bol de cereale cu tărîțe de ovăz și germei de grîu, umezite cu lapte de soia, apoi o nouă sticlă de apă Evian și o ceașcă de ceai decofeinizat. Lîngă cuptorul de pîine Panasonic și cafetiera automată Salton se află aparatul Cremina, de culoare argintiu-închis, pentru preparat espresso (încă mai este cald – curios lucru), pe care l-am luat de la Hammacher Schlemmer (ceașca de inox termoizolant, specială pentru espresso, farfurioara ei și lingurița stau pătate lîngă chiuvetă), și cuptorul cu microunde model special R-1810A Carousel II, cu platan rotitor, pe care-l folosesc pentru a reîncălzi cealaltă jumătate a brioșei cu tărîțe. Lîngă prăjitorul de pîine Sonata de la Salton și răzătoarea universală Cuisinart Little Pro și storcătorul de fructe Acme Supreme și amestecătorul de băuturi Cordially Yours stă mîndru și umflat ceainicul de inox de doi litri și jumătate, care fluieră *Tea for Two* („Ceai pentru doi“) cînd fierbe apa. Cu el îmi fac o nouă ceașcă de ceai decofeinizat de măr și scorțișoară. Stau mai mult timp și mă uit fix la cuțitul universal Black & Decker, care stă pe

masa de lîngă chiuvetă, conectat la priza din perete. Este un aparat de feliat și cojit cu mai multe dispozitive, cu o lamă zimțată, o lamă dublă și un mîner reîncărcabil. Astăzi port un costum Alan Flusser, cu pliuri în genul anilor '80, care era o versiune modernizată a stilului anilor '30. Varianta de lux are umerii mai lați decît cei naturali, piepții bombați și clapă la spate. Reverele cu îndoitura rotundă trebuie să aibă o lățime de circa cincisprezece centimetri, iar vîrfurile lor să ajungă la circa trei sferturi din distanța pînă la umăr. Folosite în mod firesc la costumele la două rînduri, reverele cu vîrfuri ascuțite sînt considerate mai elegante decît cele cu vîrfuri în formă de V. Buzunarele coborîte au forma unei perechi de evantaie acoperite cu o clapă, iar deasupra clapei există o tăietură, tivită pe ambele părți cu o dungă îngustă de material. Patru nasturi formează un pătrat coborît, iar deasupra lor, cam în dreptul încrucișării celor două revere, mai sînt încă doi. Pantalonii au pense late și sînt croiți larg, ca să continue căderea amplă a hainei. Talia destul de lată vine oarecum mai sus în față. Găicile fac în așa fel încît bretelele să aibă locul lor bine definit în centrul spatelui. Cravata Valentino Couture are un model cu bulinuțe. Pantofii sînt niște mocasini de crocodil marca A. Testoni. În timp ce mă îmbrac, las televizorul la emisiunea Patriciei Winters. Invitații de azi sînt cîteva femei cu personalități multiple. Pe ecran se vede o femeie oarecare, mai în vîrstă, supraponderală, iar Patty doar se aude întrebînd-o de undeva din spate:

— Și, deci, e schizofrenie sau care-i treaba?! Spune-ne și nouă.

— Nu, vai – nu. Personalitățile multiple nu înseamnă schizofrenie, zice femeia, scuturînd din cap. Nu sîntem

periculoși.

— Așaaa... și apare și Patty, care stă în picioare în mijlocul publicului, cu microfonul în mână. Luna trecută cine ai fost?!

— Luna trecută mi s-a părut că am fost mai degrabă Polly, răspunde femeia.

Un prim-plan din public – figura preocupată a unei gospodine. Pînă să se prindă aia că apare pe monitor, camera revine iar la femeia cu personalități multiple.

— Așa, continuă Patty. Și acuma – acuma cine ești?!

— Păăăi... – începe femeia să spună plictisită, ca și cum ar fi sătulă să i se tot pună această întrebare, ca și cum ar fi răspuns la ea de cine știe cîte ori și uite că tot n-o crede nimeni –, luna asta sînt... ăăă... pulpă de miel. Mai degrabăăă... pulpă de miel.

Urmează o lungă pauză. Camera trece din nou la un prim-plan cu o gospodină care clatină uimită din cap, în timp ce altă gospodină îi șoptește ceva la ureche.

Pantofii pe care mi-i pun astăzi sînt niște mocasini de crocodil A. Testoni.

Cînd îmi iau pelerina de ploaie din garderoba de lîngă ușa de la intrare, dau peste un fular Burberry și o haină asortată la el, care are brodată pe ea o balenă (ceva gen haină de copil mic) și este acoperită cu ceva ce aduce a sirop de ciocolată uscat șerpuind peste fața hainei și întunecîndu-i reverele. Mă urc în lift și cobor către holul de la intrare. Scuturînd ușor încheietura mîinii, îmi întorc Rolex-ul. Îi spun bună dimineța portarului, ies pe trotuar și fac semn unui taxi, apoi mă îndrept spre centru, mai precis spre Wall Street.

1. Personajul confundă denumirea produsului de origine franceză, *mousse à raser* („spumă de ras“), cu o eventuală

marcă de produs.

La Harry's

Price și cu mine mergem pe strada Hanover la ora cea mai întunecată a amurgului; ne îndreptăm în tăcere, parc-am fi ghidați de radar, către barul Harry's. Timothy n-a scos o vorbă de când am plecat de la P&P. Nici măcar nu dă vreun semn că l-ar fi observat pe milogul sinistru care stă ghemuit lângă o pubelă pe strada Stone, în schimb scoate un hăulit sinistru, ca de lup, către o femeie – țîțe mari, blondă, cur grozav, tocuri înalte – care se îndreaptă spre strada Water. Price pare nervos și țîfnos, iar eu n-am nici un chef să-l întreb ce s-a întîmplat. Poartă un costum de pînză Canali Milano, cămașă de bumbac Ike Behar, cravată de mătase Bill Blass și pantofi de piele cu șireturi și bombeu de la Brooks Brothers. Eu port un costum ușor de pînză cu pantaloni cu pense, cămașă de bumbac, cravată de mătase cu buline – toate marca Valentino Couture –, și pantofi de piele Allen-Edmonds cu bombeu perforat. Nici nu intrăm bine la Harry's, că-i și ochim pe David van Patten și Craig McDermott la o masă chiar în mijloc. Van Patten poartă un blazer sport din lînă și mătase la două rînduri, pantaloni de lînă și mătase Mario Valentino, cu șliț cu nasturi și pense inversate, cămașă de bumbac de la Gitman Brothers, cravată de mătase Bill Blass cu bulinuțe și pantofi de piele de la Brooks Brothers. McDermott poartă un costum de lînă țesută cu pantaloni cu pense, cămașă de bumbac și pînză Basile cu nasturi la revere, cravată de mătase Joseph Abboud și pantofi sport Susan Bennis Warren Edwards din piele de struț.

Amîndoi stau aplecați peste masă și scriu de zor pe șervețelele de hîrtie, unul cu un whisky, celălalt cu un Martini în față. Ne fac semn cu mîna. Price își trîntește diplomatul de piele Tumi pe un scaun liber și se îndreaptă spre bar. Îi strig să-mi ia și mie un J&B cu gheață, după care mă așez la masă lîngă Van Patten și McDermott.

— Auzi, Bateman, zice Craig pe un ton care sugerează că nu era la primul Martini, se face să porți mocasini cu fundulițe la costum de birou sau nu se face?! Nu te uita la mine ca și cum eu aș fi nebunul.

— Las-o naibii, nu-l întreba pe Bateman, bombăne Van Patten, fluturîndu-i prin fața ochilor un stilou de aur Cross și sorbind neatent din paharul de Martini.

— Auzi, Van Patten?! zice Craig.

— Ce?!

McDermott ezită, după care zice fără convingere:

— Taci din gură.

— Ce faceți, mă bulumacilor?! îi întreb, dar tocmai atunci îl zăresc pe Luis Carruthers rezemat de bar lîngă Price, care nici nu-l bagă în seamă.

Carruthers este îmbrăcat aiurea: costum de lînă la două rînduri, dar cu patru nasturi – de la Chaps, cred –, cămașă de bumbac în dungi și lavalieră de mătase, plus ochelari Oliver Peoples, cu rame de os.

— Dacă vrei să știi, Bateman, răspundem la niște întrebări din *GQ*¹, mă pune în temă Van Patten.

Luis mă ochește și el, zîmbește încurcat, pe urmă, dacă am văzut eu bine, se înroșește și se întoarce înapoi cu fața către bar. Nu știu de ce, dar toți barmanii îl ignoră pe Luis.

— Am pus un pariu să vedem care dintre noi ajunge primul la rubrica „O întrebare – un răspuns“, așa că fă bine și dă-mi un răspuns. Ia zi: tu ce crezi?! mă presează McDermott.

— Despre ce anume?! îl întreb iritat.

— Despre mocasinii cu fundulițe, labagiule, zice el.

— Păăăi... mă băieți... îmi aleg eu cuvintele cu grijă, mocasinul cu funduliță este în mod tradițional un pantof comun... – și mă uit din nou către Price, tînjind după băutura aia.

Timothy trece chiar prin fața lui Luis, care-i întinde mîna. Price zîmbește, îi spune ceva, după care trece mai departe, venind către masa noastră. Luis încearcă din nou să capteze atenția barmanului, dar eșuează încă o dată.

— Dar este acceptabil tocmai pentru că a devenit atît de obișnuit, corect?! întreabă Craig nerăbdător.

— Mda, zic eu, dînd din cap. Atîta timp cît sînt negri sau maro închis, merge.

— Dar maro simplu ce-are?! întreabă Van Patten suspicios.

Mă gîndesc o vreme ce să-i răspund, apoi zic:

— Prea sport pentru un costum de birou.

— Despre ce vorbiți, limbiștilor?! întreabă Price, întinzîndu-mi băutura și așezîndu-se pe scaun picior peste picior.

— Gata, gata, zice Van Patten. Gata. Acuma-ntrebarea mea. Are două părți... – și se oprește, semn că urmează ceva dramatic. Deci, una: gulerele rotunjite la colțuri sînt prea de gală sau prea de ne-gală?! Și a doua: ce fel de nod la cravată dă cel mai bine cu un asemenea guler?!

Price, deși are atenția împrăștiată și vocea oarecum încordată, îi răspunde rapid, rostind cuvintele tare și răspicat, așa încît să se facă auzit peste zgomotul de fond de la Harry's:

— Este un guler foarte pretențios, care poate merge și cu costume elegante, și cu blazere sport. În situațiile de ținută obligatorie trebuie să fie apretat, iar dacă e vorba de ținute de gală, trebuie purtat cu un ac de guler.

Se oprește, respiră adânc – s-ar zice că a zărit pe cineva anume. Eu mă răsucesc pe scaun să văd despre cine e vorba, dar Price continuă:

— Dacă este asociat cu un blazer, atunci gulerul cu colțuri rotunjite chiar trebuie să fie moale și poate fi purtat cu sau fără ac de guler. Dat fiind că dă un aspect tradițional, gen școală privată, cel mai bine este să fie echilibrat cu un nod tip lasou, relativ mic – și soarbe din paharul de Martini, încrucișându-și picioarele invers. Altă întrebare?!

— Ia-i ceva de băut, zice McDermott, vizibil impresionat.

— Price... zice Van Patten.

— Mdaaa...?! răspunde Price, rotindu-și privirile prin toată sala.

— ...văd că te pricepi².

— Auziți, întreb eu, unde mîncăm în seara asta?!

— L-am adus cu mine pe neprețuitul domn Zagat, zice Van Patten, scoțînd din buzunar broșura lunguiață, de culoare roșu aprins, pe care o flutură prin fața lui Timothy.

— Uraaa, face el sec.

— Ce vrem să mîncăm?! – eu.

— Ceva blond cu țîțe mari – Price.

— Ce-ar fi să mergem la bistroul ăla salvadorian?! – McDermott.

— Auziți, după aia ne oprim la Tunel, așa că să mergem undeva prin zona aia – Van Patten.

— Aoleu, căcat! începe McDermott. Mergem la Tunel?! Săptămîna trecută am agăţat o păsărică de la Vassar³...

— Au, Doamne, nu-ncepe din nou! bombăne Van Patten.

— Auzi, care-i problema ta?! i-o întoarce McDermott.

— Eram şi eu acolo. N-am de ce să mai aud încă o dată povestea aia, zice Van Patten.

— Dar nu ţi-am spus ce s-a-ntîmplat după aceea, zice McDermott, arcuindu-şi sprîncenele.

— Auziţi, bă, da' cînd aţi fost voi acolo?! întreb eu. Pe mine de ce nu m-aţi invitat?!

— Tu erai plecat în nu ştiu ce pizda mă-sii de croazieră. Taci şi-ascultă-mă să-ţi spun. Deci, cum zic, am agăţat la Tunel o fătuţă de la Vassar – bucăţică bună de tot, ţîţe mari, picioare grozave, o tipesă numai bună – şi m-apuc s-o tratez cu cîteva pahare de şampanie şi aflu că e venită-n oraş pentru vacanţa de primăvară. Bă, şi-aproape să mi-o ia-n gură în Salonul cu Candelabru, aşa c-am luat-o la mine-acasă...

— Alooo, ia stai, îl întrerup eu. Îmi dai voie să te-ntreb unde era Pamela în tot timpul-ăsta?!

Craig se strîmbă:

— Dă-te-n pula mea, Bateman. Voiam şi eu să dau o muie. Voiam şi eu pe una care să mi-o ia-n...

— Nu vreau să aud aşa ceva, zice Van Patten acoperindu-şi urechile cu palmele. O să spună ceva dezgustător.

— Mimosă pudică ce eşti, rînjeşte McDermott. Ştiţi ce?! Doar nu vorbim despre investiţii comune în co-acţionariat sau despre cum am fost la slujbă-mpreună la Sfîntu' Bartolomeu. Îmi doresc şi eu o bucăţică, cine-o fi, căreia să-i dau muie vreo treizeci-patruzeci de minute-acolo...

Eu iau de pe masă beţişorul de la cocteil şi-l arunc înspre el.

— În fine, deci ajungem la mine-acasă și să vedeți ce-am pățit, zice McDermott, apropiindu-se de masă. Tipa băuse deja destulă șampanie cât să se-mbete pulă și-un rinocer și, ca să vedeți...

— Te-a lăsat s-o fuți fără prezervativ?! întreabă nu știu care dintre noi.

McDermott își dă ochii peste cap:

— Era de la Vassar, nu din Queens.

Price mă bate pe umăr:

— Adică ce vrea să zică?!

— Bă, vreți să m-ascultați?! zice McDermott. N-a vrut... Sînteți atenți?! – și face o pauză dramatică. N-a vrut să-mi facă decît o labă și în plus... nici măcar nu și-a dat jos mînușa – după care se reazemă de spătarul scaunului și soarbe din băutură cu un aer de satisfacție și suficiență.

Stăm cu toții și cugetăm solemn asupra momentului. Nimeni nu-l ia peste picior pe McDermott pentru mărturisirea lui cu iz de revelație, nici pentru nepriceperea lui de a pune șaua pe fata respectivă. Nici unul dintre noi nu spune nimic, dar cu toții ne gîndim la unul și același lucru: niciodată să nu agăți o fată de la Vassar.

— Bă, tu ai nevoie de o fată de la Camden, zice Van Patten după ce a digerat bine povestea lui McDermott.

— Da, grozav, intervin eu. Una dintr-alea care crede că nu e nici o chestie dacă se fute cu frate-su.

— Da, bă, da' măcar alea cred că SIDA e o formație nouă de prin Anglia, precizează Price.

— Bine, și cu cina cum rămîne?! întreabă Van Patten, studiind cu atenție întrebarea mîzgălită pe șervețel. Unde pizda mă-sii mergem?!

— Chiar că e ciudat cum își imaginează fetele că pe bărbați îi preocupă cheștiile-astea, bolile și mai știu eu ce, comentează Van Patten, clătinînd din cap.

— Eu n-am de gînd să-mi pun căcaturi de-alea de prezervative, ne informează McDermott.

— Am citit un articol pe care mi l-am și xeroxat, începe Van Patten, care zice că riscul pentru noi să luăm așa ceva este de ordinul a zero-zero-zero-zero-virgulă-cinci la sută sau la mie sau la dracu', nu știu, și că asta rămîne valabil indiferent cu ce boarfă, cu ce bagaboantă sau cu ce scursură de muiere ajungem să ne-o tragem.

— Bărbații pur și simplu n-o iau.

— Mă rog, nu bărbații albi.

— Adică nenorocita aia de fată purta mănuși?! întreabă Price, aflat încă în stare de șoc. Cu *mănușa*?! Doamne iartă-mă, atunci de ce nu ți-ai făcut singur laba?!

— Știi, sula se mai și scoală, zice Van Patten. Faulkner⁴.

— Tu la ce universitate ai fost? întreabă Price. La Pine Manor⁵?!

— Băi oamenilor, ia uite cine vine, anunț eu.

— Cine?! întreabă Price fără să se întoarcă.

— Ghici, zic eu. Scîrba numărul unu de la Drexel- Burnham-Lambert.

— Connolly?! încearcă să ghicească Price.

— Salut, Preston! zic eu, strîngîndu-i mîna lui Preston.

— Băieți, zice Preston, oprindu-se în picioare lîngă masa noastră și salutîndu-ne pe fiecare cu cîte un semn din cap, îmi pare rău că nu pot lua și eu cina cu voi toți în seara asta.

Preston poartă un costum de lînă Alexander Julian la două rînduri, cămașă de bumbac și cravată de mătase Perry Ellis. Se

așază într-o rînă pe un scaun, sprijinindu-se cu o mînă de spătarul scaunului meu, și adaugă:

— Zău că-mi pare rău că trebuie să amîn, dar am alte angajamente, mă-nțelegeți.

Price îmi aruncă mie o privire acuzatoare și pronunță numai din buze:

— L-a invitat cineva?!

Eu ridic din umeri și beau ce mi-a mai rămas din paharul de J&B.

— Ce-ai mai tras aseară?! întreabă McDermott, apoi adaugă: Frumoase țoale.

— Cu *cine* ți-ai tras-o aseară?! îl corectează Van Patten.

— Nu, nu, zice Preston. Foarte respectabilă seară – absolut decentă. Nu fete, nu prafuri, nu băutură. Am fost la Salonul de Ceai Rusesc cu Alexandra și cu părinții ei. Îi spune lui tac-su Billy – auzi ce chestie. Numai că eu am fost atît de obosit – și n-am băut decît o singură Stolicinaia. Își scoate ochelarii (Oliver Peoples, bineînțeles) și, în timp ce cască, și-i șterge cu o batistă Armani. Nu știu sigur, dar am senzația că ospătarul ăla de acolo, cu mutra lui ciudată de popă ortodox, a turnat ceva acid în borș. Sînt pur și simplu futut de oboseală.

— Și ce altceva ai de făcut?! întreabă Price, vizibil neinteresat.

— Trebuie să returnez niște casete video, s-o duc pe Alexandra la nu știu ce restaurant vietnamez, pe urmă la un music-hall pe Broadway, nu știu – ceva englezesc, recită Preston, rotindu-și privirile peste sală.

— Auzi, Preston, zice Van Patten. Noi trimitem întrebările-alea la GQ. Ai și tu vreuna?

— Ăăă, da, am și eu una, zice Preston. Deci... ăăă... atunci când porți smoching, cum faci să nu-ți iasă din pantaloni marginea de jos a cămășii?!

Van Patten și McDermott rămân tăcuți câteva momente, după care Craig, cu o figură preocupată și cu fruntea încrețită a gândire, zice:

— Mda, asta e bună.

— Auzi, Price, zice Preston, dar tu ai vreo întrebare?!

— Am, oftează Price. Dacă toți prietenii tăi sînt niște dobitoci, ce este: o crimă, o infracțiune sau un gest de clemență divină să le fuți câteva gloanțe-n cap cu un Magnum calibrul 38?!

— Țsta nu-i subiect de *GQ*, sare McDermott. Încearcă la *Soldier of Fortune*⁶.

— Sau la *Vanity Fair*⁷, zice Van Patten.

— Țla cine e?! Întreabă Price, uitîndu-se fix în direcția barului. Reed Robison să fie?! Și-apropo, Preston, îți tai pur și simplu o butonieră și ți-o tivești în partea de jos a cămășii, în așa fel încît să poți băga prin ea nasturele dinăuntru de la pantaloni; și trebuie să ai grijă ca marginea de jos, cu pliuri rigide, a cămășii să nu-ți ajungă mai jos decît betelia de la pantaloni, c-atunci chiar că ți se scoală cînd te-așezi pe scaun și nenorocitu-ăla chiar *este* Reed Robison?! Că să fiu al dracu' că tare mai aduce cu el.

Preston, lăsat fără grai de răspunsul lui Price, se răsucește încet din poziția șuie în care stătea, își pune ochelarii la loc pe nas și se chiorăște și el în direcția barului:

— Nu, ăla-i Nigel Morrison.

— Aha, exclamă Price, ăsta-i unul dintre poponarii ăia tineri engleji care-și fac stagiatura la...

— De unde știi că-i poponar?! îl întreb eu pe Price.

— Toți sînt poponari, zice Price ridicînd din umeri. Toți englezii.

— De unde știi *tu*, Timothy?! rînjește Van Patten.

— L-am văzut cum îl regula-n cur pe Bateman la toaleta bărbatilor de la Morgan Stanley, explică Price.

Eu oftez și-l întreb pe Preston:

— Unde-și face Morrison stagiatura?

— Am uitat, zice Preston, scărpinîndu-se în cap. La Lazard?!

— Zi, dom'ne, unde, insistă McDermott. La First Boston?! La Goldman?!

— Nu sînt sigur, zice Preston. Poate la Drexel?! Băi, ăsta-i un amărît de analist-asistent de finanțe corporatiste și are-o urîță de prietenă cu dinții-nnegriți, care se ocupă de evacuări silite în nu știu ce gaură de șarpe de doi bani.

— Unde mîncăm?! întreb eu, cu răbdarea ajunsă la limita cea mai de jos. Trebuie să ne facem o rezervare. Nu vreau să mănînc la vreun nenorocit de bar.

— Cu ce pizda mă-sii e-mbrăcat Morrison?! întreabă Preston ca pentru sine. Oare chiar și-a pus costum în dungi cu cămașă în *carouri*?!

— Ăla nu-i Morrison, zice Price.

— Da' atunci cine e?! – întreabă Preston, scoțîndu-și din nou ochelarii.

— Paul Owen, zice Price.

— Nu e Paul Owen, zic eu. Pe Paul Owen uite-l acolo, în partea cealaltă a barului. Acolo, la capăt.

Owen stă în picioare la bar, îmbrăcat cu un costum de lînă la două rînduri.

— El se ocupă de portofoliul Fisher, zice careva.

— Al naibii norocos, bombăne altcineva.

— Al naibii *evreu* norocos, precizează Preston.

— Doamne iartă-mă, Preston, zic eu. Ce-are a face chestia asta, așa, în general?!

— Auziți, băi, l-am văzut pe nenorocitu-ăla stînd de vorbă la telefon, din biroul lui, cu directori executivi și învîrtind un căcat de-ăla de sfeșnic *menorah* cu șapte brațe. Nenorocitu-a adus o tufă de-aia de Hanuka⁸ în birou în decembrie trecut – enumeră brusc Preston, peste măsură de incitat.

— *Dreidel*⁹ -ul se-nvîrte, Preston, îi spun eu calm, nu *menorah*. Înțelegeți?! *Dreidel*-ul se-nvîrte.

— Tu ce Doamne iartă-mă vrei, Bateman, să mă duc la bar și să-l rog pe Freddy să-ți coacă dracului niște turte de cartofi?! Întreabă Preston, vizibil neliniștit. Cum le zice... *latke*?!

— Nu, îi spun eu. Dar las-o mai încet cu toate remarcile-astea antisemite.

— Vocea rațiunii, zice Price și se apleacă înainte ca să mă poată bate pe umăr. Băiatul din vecini.

— Da, da, băiatul din vecini care, după tine, s-a lăsat sodomizat de un englez analist stagiar în domeniul finanțelor corporatiste, precizez eu voit ironic.

— Am zis că ești vocea rațiunii, se apără Price. N-am zis că nu ești homosexual.

— Sau redundant, adaugă Preston.

— Da, da, zic eu, uitîndu-mă intens în ochii lui Price. Ia întreab-o tu pe Meredith cît de homosexual sînt. Asta cu condiția să prinzi momentul cînd își ia gura de pe sula mea.

— Meredith e poponaro-fagă, explică Price imperturbabil. De-aia și vreau să-i dau papucii.

— Băi băieți, ia stați puțin, zice Preston, frecându-și mâinile energic una de alta. Am auzit un banc.

— Preston, tu însuși ești un banc, intervine Price. Știi foarte bine că n-ai fost invitat la cină. Apropo de asta, frumoasă haină: nepotrivită, dar complementară.

— Iar tu, Price, ești o japiță, ești atît de porc-de-cîine cu mine, că mă simt lezat, zice Preston rîzînd. Așa, să revenim: cică J.F. Kennedy și Pearl Bailey¹⁰ se întîlnesc la o petrecere și se întorc împreună în Biroul Oval ca să facă sex și-acolo se fut și după aia JFK adoarme și... – și Preston se oprește. Aoleu, fire-aș al naibii, ce se-ntîmplă după aia... a, da, cică Pearl Bailey zice „Domnule președinte, vreau să vă mai fut o dată“, iar el zice: „Eu trebuie să dorm acuma și peste... asta... treizeci de...“ nu, stați așa... – și Preston se oprește din nou, încurcat. Nu, nu, nu – șaizeci de minute... ba nu, treizeci... nu, e bine așa, „Peste treizeci de minute mă trezesc și o luăm de la capăt, dar tu în timpu-ăsta trebuie să stai cu o mîină pe pula mea și cu cealaltă pe coaiele mele“, și ea zice „Bine, stau, da’ de ce trebuie să stau cu o mîină pe sula dumneavoastră și cu... cu cealaltă mîină pe coaiele... dumneavoastră...“ și... – și Preston observă că Van Patten mîzgălește ceva neatent pe spatele unui șervețel și-l apostrofează: Alo, Van Patten, tu m-auzi ce spun eu aici?!

— Te-aud, te-aud, cum să nu?! se rățoiește Van Patten iritat. Dă-i înainte, poate ajungi și la poantă. O mîină pe pulă, o mîină pe coaie; zi mai departe.

Luis Carruthers stă și acum rezemat de bar, așteptînd o băutură. Dacă mă uit mai bine la el, am impresia că lavaliera lui de mătase este marca Agnes B. Foarte confuz totul.

— Eu nu te-ascult, intervine Price.

— Și el zice: „Pentru căăă...” – și Preston se poticnește din nou.

Urmează o lungă tăcere. Preston se uită la mine.

— Nu te uita la mine, îmi spun eu. Nu e bancul meu.

— Și el zice... Nu știu, mi-a zburat din minte cu totul.

— Asta-i poanta – că i-a zburat din minte cu totul?! – întreabă McDermott.

— El zice..., ăăă... „pentru că...” – și Preston își pune o mână peste ochi și se forțează să-și aducă aminte. Doamne iartă-mă, nu pot să cred c-am uitat asta...

— Hai că ești bun, mă Preston, oftează Price. N-am mai văzut așa un simț al neumorului.

— „Mi-a zburat din minte cu totul“?! mă întreabă Craig. Eu nu pricep.

— Gata, gata, asta e – gata, exclamă Preston. Stați, că mi-am adus aminte. „Pentru că ultima dată când am futut o cioroaică, mi-a furat portofelul.”

Preston începe să chicotească imediat. După o scurtă pauză de liniște, întreaga masă izbucnește în râs, mai puțin eu.

— Asta e – asta era poanta, zice Preston, mândru și scăpat de-o grijă.

El și cu Van Patten schimbă un salut de hocheiști. Până și Price râde.

— Doamne Dumnezeule, zic eu. Dar e oribil.

— De ce?! exclamă Preston. E amuzant. Are umor.

— Hai, mă Bateman, zice McDermott, fii și tu mai vesel.

— A, am uitat, Bateman e cuplat cu cineva de la ACLU¹¹, zice Price. Ce nu-ți place la bancul ăsta?!

— Nu e amuzant, zic eu. E rasist.

— Bateman, tu ești un – cum să zic?! – un ciufut cu curu-n sus, zice Preston. Ai face bine să nu mai citești toate biografiile-alea gen Ted Bundy¹² – și se ridică de pe scaun, uitându-se la Rolex-ul de la mână. Băi băieți, eu mă duc. Ne vedem mâine.

— Da, da, nu înainte de joi sau de-un an-doi, zice Van Patten, trăgându-mi un cot discret.

Preston se apleacă deasupra mesei înainte să plece:

— „Pentru că ultima dată când am futut o cioroaică, mi-a furat portofelul.“

— M-am prins, m-am prins, zic eu, împingându-l mai încolo.

— Țineți minte de la mine, băieți: puține lucruri sînt pe lumea asta care să meargă atît de bine ca un radio Kenwood – și pleacă.

— Yabba-dabba-do! exclamă Van Patten.

— Auziți, întreabă McDermott, voi știați careva că omul cavernelor mînca mai multe fibre decît mîncăm noi azi?!

1. *Gentlemen's Quarterly*, revistă pentru bărbați.

2. În original, joc de cuvinte intraductibil: *Price* (textual „preț“ – aici nume propriu), *you're priceless* (textual: „ești fără preț, neprețuit“). Traducerea încearcă să-l redea fie și numai grafic, numele Price fiind pronunțat *prais*.

3. Colegiu ultraselect întemeiat în 1861 de Matthew Vassar în orașul Poughkeepsie, la circa o sută de kilometri nord de New York. Este considerat o instituție de pionierat în materie de educație superioară a femeilor.

4. Personajul face aluzie la titlul romanului *The Sun Also Rises*, scris de fapt de Ernest Hemingway (textual: „Soarele mai și răsare“, care trimite la fragmentul din *Ecclesiastul*, I, 5).

5. Colegiu privat de lângă Boston, rezervat femeilor.

- [6.](#) Revistă care se adresează militarilor.
- [7.](#) Revistă care reia titlul romanului lui W.M. Thackeray, apărut în românește sub titlul *Bîlciul deșertăciunilor*).
- [8.](#) Sărbătoare iudaică prin care este marcată resfințirea Templului din Ierusalim de către Iuda Maccabeul, în anul 165 î.Cr., și care se ține în preajma Crăciunului creștin.
- [9.](#) Titirez în formă de cub care se termină în partea de jos printr-o piramidă întoarsă și care are înscrise caractere ebraice pe fiecare latură.
- [10.](#) Cîntăreață de culoare (1918-1990).
- [11.](#) Inițialele organizației American Civil Liberties Union – Uniunea Americană pentru Libertăți Civice.
- [12.](#) Criminal în serie din Statele Unite, care a omorât șaisprezece tinere și adolescente între anii 1974 și 1978. A fost executat pe scaunul electric în 1989.

La Pastels

Pînă să ajungem la Pastels, am deja un nod în gît și stau să-mi dea lacrimile, pentru că sînt convins că n-o să găsim locuri, dar masa e convenabilă, așa încît mă cuprinde un sentiment de ușurare ca un val teribil, de dimensiuni tectonice. McDermott îl cunoaște pe șeful de sală de la Pastels și, cu toate că ne-am făcut rezervarea dintr-un taxi abia acum cîteva minute, sîntem conduși imediat dincolo de barul suprapopulat, în salonul cel mare, vopsit în roz și luminat din plin, unde ni se oferă un separeu pentru patru persoane excelent, chiar în mijloc. Cum la Pastels e de-a dreptul imposibil să obții o rezervare, cred că nu greșesc cînd spun că și Van Patten, și eu, pînă și Price sîntem impresionați – poate chiar invidioși – în fața capacității lui McDermott de a ne face rost de o masă. După ce ne-am îngrămădit într-un taxi pe strada Water, ne-am dat seama că nici unul dintre noi nu făcuse rezervare nicăieri și, cu toate că am întors pe toate fețele meritele unui nou bistrou siciliano-californian din Upper East Side¹ – eu fiind atît de panicat încît aproape că am rupt *Zagat*-ul în două –, am reușit să ajungem la un aparent consens. Singurul vot împotrivă a fost al lui Price, care pînă la urmă a ridicat din umeri și a zis că pe el îl doare-n cur, iar noi am sunat de pe telefonul lui mobil ca să facem rezervarea. Tim și-a pus căștile și a dat volumul atît de tare, încît ecourile lui Vivaldi se auzeau chiar și cu ferestrele deschise pe jumătate și cu vacarmul circulației de pe bulevard,

care invadase mașina. Van Patten și McDermott au făcut câteva glume vulgare legate de lungimea puței lui Price, iar eu am plusat. Când am ajuns la Pastels, Tim i-a smuls lui Van Patten șervețelul pe care-și scrisese varianta finală a întrebării lui atent formulate pentru *GQ* și l-a azvîrlit în direcția unui vagabond care-și făcea veacul în fața restaurantului, arătînd trecătorilor, cam neconvins, un carton stropit cu noroi pe care scria: NU AM CE MÎNCA. NU AM UNDE DORMI. VĂ ROG AJUTAȚI-MĂ.

Lucrurile par să meargă unse. Șeful de sală a pus să ni se aducă patru cocteiluri Bellini din partea casei, dar noi comandăm oricum alte băuturi. Formația Ronettes cîntă *Then He Kissed Me* („Și-atunci m-a sărutat“), chelnerița care ne servește e o bucătică bună și chiar și Price pare destul de binedispus, deși detestă localul. Mai mult, la masa de pe partea cealaltă a sălii față de a noastră stau patru femei și toate arată marfă – blonde și țîtoase: una poartă o rochie dreaptă Calvin Klein, stil cămașă, din lînă cu față dublă; alta poartă o rochie cu jachetă Geoffrey Beene din lînă croșetată, cu întărituri din panglică de mătase; a treia poartă o fustă simetrică din tul plisat și o bustieră din catifea brodată de la – cred – Christian Lacroix și pantofi cu toc înalt Sidonie Larizzi; iar ultima poartă o rochie neagră cu paiete, fără umeri, iar peste ea o jachetă Bill Blass croită pe talie, din crep de lînă. Acum se revarsă dinspre boxe formația Shirelles, cu *Dancing in the Street* („Dansînd pe stradă“), iar sistemul de sonorizare, plus acustica sălii foarte înalte, produc o muzică atît de sonoră încît trebuie să urlăm efectiv cînd vine chelnerița bucătică bună să ne ia comanda – care chelneriță poartă un costum în două culori din lînă înspicată, cu marginile tivite cu pasmanterie, de la Myrone de

Prémonville, și cizmulițe de catifea pînă la gleznă și sînt aproape convins că flirtează cu mine: rîde a vino-ncoace cînd îi comand, ca antreu, salată mexicană de somn și calamar cu caviar auriu; îmi aruncă o privire atît de lungă, de intensă, de pătrunzătoare, cînd îi comand somon înăbușit cu sos de bame verzi, încît mă văd nevoit să-mi cobor eu privirile către paharul înalt de șampanie plin cu cocteil roz Bellini, cu o mină preocupată, ucigător de gravă, ca să nu creadă cumva că aș fi *prea* interesat. Price comandă răcitură și apoi medalion de căprioară cu sos de iaurt și tăiței caramelizați cu felii de mango. McDermott comandă *sashimi*² cu brînză de capră, apoi rață afumată cu andive și sirop de arțar. Van Patten se hotărăște pentru ruladă de moluște și somon la grătar cu oțet de zmeură și piure de avocado. Aerul condiționat funcționează cu motoarele turate la maximum, iar mie începe să-mi pară rău că nu mi-am pus noul pulover Versace pe care mi l-am cumpărat de la Bergdorf's săptămîna trecută. Ar da bine în combinație cu costumul pe care-l port astăzi.

— Vrei, te rog, să ne scapi de chestiile-astea?! zice Price, oprind un piccolo și făcîndu-i semn către paharele de Bellini.

— Ai răbdare, Tim, zice Van Patten. Stai calm. Le beau eu.

— Eurocăcat, David, îi explică Price. Asta sînt – eurocăcat.

— Ia-l pe-al meu, Van Patten, îi spun eu.

— Stai așa, zice McDermott, oprindu-l pe piccolo. Mi-l păstrez și eu pe-al meu.

— De ce?! întrebă Price. Încerci s-o ademenești pe păsărica aia armeană de lîngă bar?!

— Ce păsărică armeană?! zice Van Patten brusc interesat, arcuindu-și gîtul.

— Tu ia-le pe toate, reia Price, de-a dreptul fierbînd.

Picoloul, ascultător, eliberează masa de pahare și pleacă dînd din cap, către nimeni în mod special.

— Cine te-a făcut pe tine șef?! se plînge McDermott.

— Ia uitați, băieți. Uitați-vă cine-a intrat – și Van Patten fluieră. Maaamă-mamă...

— Aoleu, pentru Dumnezeu! Nu curistul de Preston, oftează Price.

— Nu, nici vorbă, zice Van Patten pe un ton lugubru. Nu ne-a dibuit încă.

— Victor Powell?! Paul Owen?! întreb eu, brusc temător.

— Are douăș'patru de ani și valorează – cît să zicem?! – un purcoi scandalos de biștari, rînjește Van Patten în timp ce ne dă indiciile. Este limpede că a fost zărit de persoana respectivă, pentru că arborează un zîmbet fericit, arătîndu-și toți dinții. Un ditamai hîrdăul de bani...

Îmi arcuiesc gîtul cît pot, dar tot nu-mi dau seama cine ce face.

— E Scott Montgomery, zice Price. Nu-i așa?! De Scott Montgomery vorbești?!

— Poate, îl tachinează Van Patten.

— Piticania aia de Scott Montgomery, comentează Price.

— Price, zice Van Patten, văd că te pricepi.

— Ia să mă vedeți cum mă prefac eu electrizat, zice Price, întorcîndu-se cu fața. Mă rog, cît de electrizat pot să fiu cînd mă-ntîlnesc cu cineva din Georgia.

— Maaa-mă! exclamă McDermott. Și s-a-mbrăcat ca să impresioneze.

— Auzi, zice Price, eu am o depresie, pardon – o impresie.

— Ohoo! zic eu, reușind să-l localizez pe Montgomery. Elegant, bleumarinul ăla...

- Subtile dungi, șoptește Van Patten.
- O mulțime de bej, adaugă Price. Știți voi...
- Uite că vine, zic eu, pregătindu-mă de impact.

Scott Montgomery se apropie de separeul nostru. Este îmbrăcat cu un blazer bleumarin la două rînduri, cu nasturi din imitație de carapace de broască țestoasă, cămașă-bluză în dungi din bumbac creponat prespălat, surfilată cu roșu, cravată de mătase Hugo Boss avînd imprimat pe ea un model cu artificii roșii-albe-albastre și pantaloni Lazo din lînă spălată, de culoarea prunei, cu o pensă cvadruplă în față și buzunare cu despicătură. Ține în mînă un pahar de șampanie pe care i-l dă fetei cu care a venit – tipic fotomodel: slabă, țîțe cum trebuie, cur lipsă, tocuri înalte – și care poartă o fustă din crep de lînă și o jachetă din velur de lînă și cașmir, iar pe braț duce, pliat cu grijă, un pardesiu din velur de lînă și cașmir, toate de la Louis Dell'Olio; plus pantofi cu toc înalt de la Susan Bennis Warren Edwards, ochelari de soare Alain Mikli, poșetă din piele lucioasă de la Hermès.

— Salu', bă-ăștia. Ce ma' făceaț'?! zice Montgomery, care rostogolește în gură niște bolovani groși de Georgia. Vă fa' cunoștință cu Nicki. Nicki, -ț' fa' cunoștință cu McDonald, Van Buren³, Bateman – ce bronzat! – și dom' Price.

Și dă mîna numai cu Timothy, după care își ia înapoi paharul de șampanie din mîna fetei. Nicki zîmbește politicoasă, ca un robot – probabil că nici nu vorbește englezește.

— Montgomery, zice Price pe un ton amabil, de conversație, uitîndu-se fix la Nicki, cum îți mai merge?!

— Pă' bine, băăștia, zice Montgomery, vă' c-ați făcu' ros' dă mas-a mai prima. V-a da' nota?! Hai, că glumeam.

— Auzi, Montgomery, facem un squash?! zice Price, cu ochii în continuare la Nicki, dar neobișnuit de amabil cu cineva despre care am înțeles că era un străin.

— Sună-mă, răspunde Montgomery neatent, rotindu-și privirile de jur împrejurul sălii. Ăla-i Tyson?! 'Ete-o car' de vizită.

— Minunat, zice Price, băgînd-o în buzunar. Joi e bine?!

— Nu po'. Mă du' la Dallas mîine, da'... – și Montgomery a și plecat de lîngă masa noastră, grăbindu-se să prindă pe altcineva și smucind-o și pe Nicki după el. Rămîn' pe săptămîn-ailaltă.

Nicki zîmbește către mine, pe urmă își coboară privirile către podea, unde se întretaie modele triunghiulare din plăcuțe de gresie roz, albastre, galben-verzui și verzi, ca și cum acolo s-ar găsi o motivație oarecare, s-ar ascunde cine știe ce indiciu, s-ar putea desluși un răspuns coerent la întrebarea de ce s-a pricopsit ea cu Montgomery. Mă întreb în sinea mea întîi dacă o fi mai mare decît el, pe urmă dacă se dă cumva la mine.

— Vorbim, zice Price.

— Vorbim, bă-ăștia... zice Montgomery, ajuns deja pe la mijlocul sălii, cu Nicki furișîndu-se după el.

Am greșit: ba are cur.

— Opt sute de milioane, șuieră McDermott, clătinînd din cap.

— Absolvit – unde?! întreb eu.

— De to' rîsu', zice Price, bătînd apropouri.

— La Rollins?! încerc eu să ghicesc.

— Fii atent aici, zice McDermott. La Hampden-Sydney.

— Un parazit, un ratat, o scîrbă, conchide Van Patten.

— Da, dar de opt sute de milioane, repetă McDermott apăsător.

— Du-te și ia-o-n gură de la piticu' – crezi c-atunci ai să mai taci?! se repede Price. Nu știu, zău, McDermott, cît de tare te

poți lăsa impresionat?!

— Oricum, intervin eu, bună fătuța.

— Fata chiar că merită, mă secondează McDermott.

— Corect, dă din cap și Price, deși fără nici un chef.

— Băi, frate, zice Van Patten pe un ton de revelație, eu o știu pe tipa asta.

— Ei, căcat! sărim cu toții.

— Gata, știu, zic eu. Ai agățat-o la Tunel, este?!

— Nu, zice Van Patten, luînd o înghițitură din băutura pe care o are în față. Dar e fotomodel. Anorexică, alcoolică – model de boarfă. Franțuzoaică de sus pînă jos.

— Hai că ești o figură, zic eu, neștiind dacă să-l cred sau nu.

— Pui pariu?!

— Și ce dacă?! intervine McDermott, ridicînd din umeri. Eu tot aș fute-o.

— Tipa asta bea un litru de Stolicinaia, îl vars-afară și pe urmă-l bea la loc, McDermott – pe-același, explică Van Patten. Alcoolică sută la sută.

— Alcoolică sută la sută ieftină, bombăne Price.

— Nu-mi pasă, zice McDermott, făcînd-o pe viteazul. E frumoasă. Vreau s-o fut. Vreau să mă-nsor cu ea. Vreau să-mi facă copii.

— Aoleu, Doamne! exclamă Van Patten, gata-gata să se înece. Cum își poate dori cineva să se-nsoare cu o muiere care-o să nască o butelcă de votcă, cu suc de rodie?!

— Unde ai dreptate, ai, comentez eu.

— Păi da, că ăsta vrea să se cupleze și cu păsărica aia armeancă de la bar, supralicitează Price. Aia ce-o să nască – o sticlă de șampanie Korbel și o jumate de suc de piersici?!

— Care păsărică armeană?! sare McDermott disperat, arcuindu-și gâtul.

— Doamne iartă-mă, oftează Van Patten. Dați-vă-n pula mea, poponari ce sînteți.

Șeful de sală se oprește la masa noastră ca să-l salute pe McDermott, apoi observă că nu avem cocteiluri Bellini cu complimente din partea casei și dispare înainte ca vreunul dintre noi să apuce să-l oprească. Nu-mi dau seama de unde-l cunoaște McDermott pe Alain atît de bine – poate prin Cecelia?! – și treaba asta mă cam calcă pe nervi, așa încît mă hotărăsc să mai recuperez din handicap arătîndu-le tuturor noua mea carte de vizită. Scot una din portofelul din piele de gazelă (de la Barney's – 850 de dolari) și o trîntesc de masă, așteptînd să le văd reacțiile.

— Ce-i asta, o doză?! întreabă Price, nu într-un totu apatic.

— O carte de vizită nouă, zic eu, încercînd să mimez indiferența, dar zîmbind mîndru. Ce părere-aveți?!

— Oleo! zice McDermott, luînd cartea de vizită de pe masă și pipăind-o între degete, sincer impresionat. Foarte frumos. Ia uite-aici – și i-o întinde lui Van Patten.

— Ieri mi le-am luat de la tipografie, precizez eu.

— Bune culorile, zice Van Patten, studiind-o îndeaproape.

— Este alb de os, continui eu. Iar scrisul e ceva ce se cheamă albastru de Sienna.

— De Sienna?! se miră McDermott.

— Ahă. Nu e rău, ă?!

— E bună, Bateman, e bună, zice Van Patten precaut – invidiosul dracului. Dar asta nu-i nimic... – și scoate și el din portofel o carte de vizită, pe care o azvîrle lîngă una dintre scrumiere. Uită-te la asta.

Ne aplecăm cu toții peste masă și cercetăm cartea de vizită a lui David. Price zice calm:

— Asta-i chiar frumoasă.

Un spasm dureros de invidie mă cutreieră din cap pînă-n picioare cînd remarc eleganța culorilor și aspectul rafinat. Îmi strîng amîndoi pumnii cînd îl aud pe Van Patten:

— Cochilie de ou cu scrisul de purpură. Se întoarce către mine: Ce părere ai?!

— Merge, îngaim eu, dar nu reușesc decît să dau din cap, în timp ce picoloul ne aduce alte patru pahare de Bellini.

— Dumnezeule! zice Price, ridicînd cartea de vizită înspre lumină, fără să bage în seamă noile băuturi. Cum de-a ajuns un bulumac ca tine să aibă atît de mult bun-gust?!

Mă uit la cartea de vizită a lui Van Patten, pe urmă la a mea, și nu-mi vine să cred că lui Price chiar îi place aia mai mult. Simt că mă ia cu amețeală, așa că beau o gură din cocteilul meu și respir cît pot de adînc.

— Dar stați așa, zice Price. Încă n-ați văzut-o... – și scoate și el o carte de vizită dintr-un buzunar interior al hainei, pe care o răsucește încet, plin de dramatism, ca să ne incite curiozitatea – ...pe-a mea.

Pînă și eu mă văd obligat să recunosc: este minunată. Deodată, parcă tot restaurantul s-a dus undeva departe, nimic nu mai mișcă, zgomotul e și el înfundat, ca un vîjîit inform, numai cartea asta de vizită a rămas, și Price, care ne spune:

— Litere în relief, alb de nor palid...

— Fire-aș al dracu'! exclamă Van Patten. N-am văzut niciodată...

— Frumos, foarte frumos, recunosc și eu. Dar stați așa. Ia s-o vedem și pe-a lui Montgomery.

Price o scoate din buzunar și, deși se comportă ca și cum nu i-ar păsa, eu unul nu văd cum ar putea trece cu vederea culorile-alea în *dégradé*, cartonul exact atît de gros cît să fie elegant. Nu mă așteptam ca inițiativa mea să mă facă brusc să mă simt atît de deprimat.

— Pizza, zice McDermott. Hai să comandăm o pizza. Care vreți să luăm o pizza-mpreună?! Ă – cu somon roșu?! Miam-miam! Bateman, știu că ție-ți plaaa-ce – și-și freacă mîinile energic una de alta.

Eu apuc între degete cartea de vizită a lui Montgomery și o pipăi cîteva momente, numai și numai pentru senzația pe care mi-o transmite prin buricele degetelor.

— Frumoasă, este?! întrebă Price pe un ton care sugerează că-și dă seama de cît de invidios sînt.

— Mda, zic eu, luat pe nepregătite, după care îi înapoiez lui Price cartea de vizită ca și cum m-ar dura în cur, deși îmi vine destul de greu să-mi înghit saliva.

— Pizza cu somon roșu, îmi reamintește McDermott. Mă cac pe mine de foame.

— Nu vreau pizza, bălmăjesc eu abia după ce cartea de vizită a lui Montgomery se face nevăzută, cît mai departe de mine, în buzunarul lui Timothy.

— Hai, mă, se milogește McDermott. Hai să comandăm o pizza cu somon roșu.

— Mai taci din gură, Craig, îl repede Van Patten, care a pus ochii pe o chelneriță ce tocmai ia o comandă de la un alt separeu. În schimb, poți s-o chemi pe bucătica aia-ncoace.

— Aia nu-i a noastră, zice McDermott, holbîndu-se la un meniu pe care i l-a smuls din mînă unui piccolo.

— Tu cheam-o aici, insistă Van Patten. Cere-i o apă minerală, o bere Corona, ce-o fi.

— Da' de ce pe-aia? – întreb eu, către nimeni în mod special.

Cartea mea de vizită a rămas pe masă, nebăgată în seamă, lângă o orhidee așezată într-un vas de sticlă albastră. Mi-o iau înapoi discret și o bag îndoită în portofel.

— Seamănă perfect cu o fată care lucrează la raionul Georgette Klinger de la Bloomingdale's, explică Van Patten. Fă-i semn să vină.

— Vrea careva pizza sau nu?! întreabă McDermott, care a devenit arțăgos.

— De unde știi tu asta?! îl întreb eu pe Van Patten.

— De-acolo iau eu parfum pentru Kate, îmi răspunde.

Price începe să gesticuleze brusc, atrăgând atenția tuturor celor de la masă.

— V-am spus sau nu v-am spus tuturor că Montgomery e pitic?!

— Cine mai e și Kate?! întreb eu.

— Kate este-o pipiță cu care s-a-ncurcat Van Patten, îmi explică Price, uitându-se în continuare țintă la masa lui Montgomery.

— Și cu dom'șoara Kittridge ce-ai făcut?! întreb eu.

— Chiar, zîmbește Price, ce-ai făcut cu-Amanda?!

— Aoleu, Doamne! Băi băieți, băi, veniți-vă-n fire! Fidelitate?! I-auzi!

— Nu te temi de vreo boală?! – Price.

— De la cine s-o ia, de la Amanda sau de la Kate?! – eu.

— Parcă ne-nțeleseserăm că *noi* nu putem să luăm, zice Van Patten pe un ton din ce în ce mai ridicat. Așa căăă... mai tăceți din gură, capete seci ce sînteți.

— V-am spus sau nu v-am spus...

În acest moment sosesc alte patru cocteiluri Bellini. Opt pahare de Bellini, atît avem cu totul pe masă.

— Dumnezeule mare! exclamă Price, încercînd să-l oprească pe piccolo pînă n-o șterge de la masa noastră.

— Pizza cu somon roșu... pizza cu somon roșu... – bine că McDermott și-a găsit o mantră potrivită pentru seara de față.

— În curînd n-or să se mai uite la noi decît păsăricile excitate din Iran, bombăne absent Price.

— Riscul este ceva de ordinul a zero-zero-zero nu știu cît la sută, dacă mă-nțelegi... – tu m-ascuți ce-ți spun?! se rățoiește Van Patten.

— ...somon roșu... pizza cu somon roșu... – după care McDermott trîntește o palmă pe masă de se zguduie toată. Fir-ar a dracului de viață, m-ascultă careva și pe mine?!

Eu, care sînt încă într-un fel de transă provocată de cartea de vizită a lui Montgomery – coloritul rafinat, cartonul, scrisul, tiparul –, mă trezesc ridicînd un pumn ca și cum aș vrea să-l izbesc pe Craig și răcnind cu o voce ca de tunet:

— Nu vrea nimeni pizza dracului cu somon roșu! Pizza trebuie să fie pufoasă, cu blatul subțire și cu crustă în care să simți brînza! Crustele de-aici te caci pe ele de subțiri ce sînt, fiindcă dobitocul de bucătar coace totul prea tare! De-aia ajunge pizza uscată și sfărîmicioasă!

Roșu de furie, îmi trîntesc paharul de Bellini pe masă și, cînd ridic ochii, constat că ne-au sosit antreurile. O chelneriță bine făcută se uită la mine de sus în jos cu o expresie curioasă, vag sticloasă. Îmi trec o mîină peste față și-i zîmbesc prietenos de jos în sus. Ea stă în fața mea și se uită la mine ca și cum aș fi cine știe ce fel de monstru – chiar are o figură speriată –, eu mă uit la

Price – după ce?! după un sfat?! –, iar el pronunță numai din buze „trabuc“ și-și pipăie buzunarul de la piept.

— Mie nu mi s-au părut sfărâmicioase, zice calm McDermott.

— Iubito, zic eu, ignorându-l pe McDermott și apucînd-o pe fată de un braț, de care o trag înspre mine. Ea se smucește, dar îi zîmbesc și atunci îmi dă voie s-o trag mai aproape. Uite, noi aici o să mîncăm toate bunătățile-astea... încep să-i explic.

— Dar eu nu asta am comandat, sare Van Patten, uitîndu-se în farfuria lui. Am vrut ruladă de stridii...

— Mai taci – și-i arunc o privire ca o suliță, după care mă întorc liniștit către bucătica din fața mea, rînjind ca un idiot, dar un idiot frumos. Uite ce vreau să spun: noi sîntem clienți fideli la voi aici și mai mult ca sigur că o să comandăm și niște coniacuri fine, eventual franțuzești, nu-i așa?, și vrem să ne simțim bine și să ne contopim cu această – și fac un gest larg cu brațul – atmosferă. Problema este – cu mîna liberă îmi scot portofelul din piele de gazelă – că vrem să ne bucurăm și de niște țigări de foi cubaneze la sfîrșit și n-am vrea să ne deranjeze vreo loază...

— Loază, repetă McDermott către Van Patten și Price.

— ...de client obișnuit sau ocazional, care în mod inevitabil se va plînge de micul nostru tabiet nevinovat... Așa că – și-i vîr o hîrtie de cincizeci (sper să nu fie mai puțin) în mîna delicată – dacă poți face-n așa fel încît să nu fim deranjați în timp ce... îți rămînem pe veci recunoscători – și-i închid pumnul peste bancnotă. Și pe care se plînge, știu și eu... – și fac o pauză, apoi reiau pe un ton de amenințare: Dă-l pe ușă-afară.

Fata dă din cap fără să scoată o vorbă și se retrage cu o mină uimită și încurcată.

— Și, adaugă Price zîmbind, dacă se mai apropie vreun rînd de Bellini la mai puțin de zece metri de masa noastră, îl luăm pe șeful de sală și-l ardem pe rug. Acuma, că ți-am spus, du-te și-l avertizează.

După o lungă tăcere în timpul căreia ne admirăm cu toții antreurile, Van Patten se găsește primul să spună ceva.

— Bateman...

— Daaa?! – și înfig furculița într-o bucatăică de somn pe care o trec prin caviarul auriu, apoi las furculița jos.

— Ești expresia pură a perfecționismului unei școli private, îmi susură el în ureche.

Price zărește o altă chelneriță care se apropie cu o tavă cu patru pahare înalte de șampanie pline cu lichidul ăla roz spălăcit și exclamă:

— Aoleu, Doamne iartă-mă, asta-i deja o glumă proastă.

Dar fata se oprește totuși cu tava la masa de vizavi de noi, unde stau cele patru muieruște.

— S-o mănînci, nu alta, zice Van Patten, uitînd de rulada de moluște.

— Bună bucatăică, încuviințează McDermott. De acord cu tine.

— Mie nu-mi spune nimic, pufnește pe nas Price. Uitați-vă la genunchii ei.

Bucătica bună stă în fața noastră ca la inspecție și, cu toate că genunchii ei fac parte dintr-o pereche de picioare lungi și bronzate, nu pot să nu observ că unul din genunchi este, să recunoaștem, mai mare decît celălalt. Genunchiul stîng este mai osos și mai mare decît cel drept și această imperfecțiune, chiar dacă nu sare în ochi, se dovedește imposibil de trecut cu vederea, așa că toți patru ne pierdem orice interes față de ea.

Van Patten se întoarce la antreul din fața lui, după care se uită la McDermott cu o expresie de uluire în priviri și zice:

— Nici ție nu ți-a adus ce-ai comandat. Țsta-i *sushi*, nu e *sashimi*.

— Las-o, dom'ne, oftează McDermott. Oricum nu vii aici pentru mâncare.

Un individ pe care nu-l cunosc, dar care seamănă perfect cu Christopher Lauder, se apropie de masa noastră, mă bate pe mine pe umăr și zice:

— Noroc, Hamilton, frumos te-ai bronzat, după care se întoarce și pornește spre toaleta domnilor.

— „Frumos te-ai bronzat, Hamilton“, îl maimuțărește Price în timp ce clădește răciturile pe farfurioara mea de pâine.

— Vai, dragă, zic eu, sper că m-am înroșit.

— Acuma serios, Bateman, tu unde te duci?! mă întreabă Van Patten. Să te bronzezi, vreau să zic.

— Chiar așa, Bateman, unde te duci?! repetă McDermott, sincer intrigat.

— Puneți mîna și notați, le spun eu. La un salon de bronzat. Apoi, pe un ton iritat: Ca toată lumea, de altfel.

— Eu am... zice Van Patten, făcînd o pauză ca să obțină efectul maxim, ...acasă o instalație de bronzat – după care ia o îmbucătură zdravănă din rulada de moluște.

— 'Ete-al dracului, zic eu scandalizat.

— Are, are, confirmă McDermott cu gura plină. L-am văzut eu.

— E strigător la cer, ce mama dracului?! insist eu.

— Și de ce mama dracului să fie strigător la cer?! se interesează Price, fîțîindu-și furculița printre răciturile de pe farfurie.

— Voi știți cât de scump revine-al dracului de abonament la saloanele de bronzat?! întreabă Van Patten înspre mine. Abonamentul pe un an de zile?!

— Ești nebun, îi spun în șoaptă.

— Ia uitați, băieți, zice Van Patten: îl vedeți pe Bateman indignat.

Un piccolo apare ca din pământ lângă masa noastră și, fără să ne întrebe dacă am terminat, ne ia din față antreurile aproape neatinse. Nici unul dintre noi nu se plînge, cu excepția lui McDermott, care întreabă:

— Țsta chiar ne-a luat antreurile de sub nas?!, și pe urmă izbucnește într-un rîs prostesc, a neînțelegere. Dar, văzînd că nici unul dintre noi nu rîde, se oprește și el.

— Probabil ni le-a luat pentru că porțiile sînt atît de mici, încît nici nu și-a dat seama dacă mai avem sau nu de mîncat din ele, comentează Price plictisit.

— Eu așa cred – că este o nebunie chestia cu instalația de bronzat, îi spun lui Van Patten, dar în sinea mea mă gîndesc că ar merita un asemenea lux, chiar dacă nu am loc – și nu am – pentru așa ceva în apartamentul meu.

Adevărul este că mai sînt lucruri pe care le poți face cu un pat dintr-alea, în afară de bronzat.

— Cu cine e Paul Owen?! îl aud pe McDermott întrebîndu-l pe Price.

— Cu o scîrbă oarecare de la Kicker Peabody, îi răspunde Price, cu gîndurile aiurea. Care-l știa pe McCoy.

— Și-atunci de ce stă cu bulumacii ăia de la Drexel?! întreabă McDermott. Țla nu-i Spencer Wynn?!

— Tu-ți bagi cu acul sau ce faci?! exclamă Price. Țla nu-i deloc Spencer Wynn.

Mă uit și eu la masa lui Paul Owen, care stă într-un separeu cu alți trei indivizi, dintre care unul pare a fi Jeff Duvall – bretele, părul pieptănat lins pe spate, ochelari cu rame de os. Toți patru beau șampanie. Mă întreb așa, în dorul lelii, cum a făcut Owen de-a obținut portofoliul Fisher. Mi-a și pierit pofta de mâncare, dar felul principal ni se aduce aproape imediat după ce ne-au fost luate antreurile, așa că ne punem toți pe mâncat. McDermott își desface bretelele. Price îl face șleampăt. Mă simt încremenit, dar reușesc totuși să-mi întorc privirile dinspre masa lui Owen și să mă uit la propria mea farfurie – somonul înăbușit așezat în mijloc, în forma unui hexagon galben, cu alte fișii de somon afumat de jur împrejur și cu sosul de bame verde ca mazărea înconjurând totul artistic, în volute –, iar de acolo, la toată omenirea aia care așteaptă. Niște mutre ostile, poate că afumate după atâtea pahare de Bellini din partea casei, care s-au săturat să tot aștepte ore în șir după o masă căcăcioasă lângă ușa veșnic deschisă a bucătăriei, deși au avut rezervări. Van Patten rupe tăcerea din separeul nostru, izbindu-și furculița de masă și împingînd brusc scaunul înapoi.

— Ce-ai pățit?! îl întreb eu, ridicînd ochii din farfuria mea.

Stau cu furculița deasupra ei, dar mîna parcă nu vrea să mi se miște. Parcă ar aprecia atît de mult aranjamentul felului de mâncare, încît conștiința ei individuală, de mîna, ar refuza să-l strice. Ofterez și așez neputincios furculița lângă farfurie.

— Căcat! Trebuia să trag un film de pe cablu pentru Mandy, zice Van Patten, care se șterge la gură cu un șervețel și se ridică de la masă. Mă-ntorc imediat.

— Pune-o pe ea să și-l tragă, dobitocule, zice Price. Ce ai, nu ești în toate mințile?!

— E plecată la Boston, la dentistul ei de-acolo, ridică din umeri Van Patten de sub papucul păsăricii.

— Și ce dracu' ai de gând să faci?! întreb eu. Vocea îmi tremură și nu reușesc să-mi iau gândul de la cartea de vizită a lui Van Patten. Ce faci, suni la HBO?!

— Nu, zice el. Am un telefon cu taste bransat să declanșeze un sistem de programare pentru aparate video Videonics, pe care l-am cumpărat de la Hammacher Schlemmer – și pleacă trăgându-se de bretele.

— E dat naibii, zic eu cât pot de sec.

— Auzi, ce vrei ca desert?! strigă McDermott după el.

— Ceva cu ciocolată și fără făină, răspunde el peste umăr.

— Van Patten s-o fi lăsat de gimnastică?! întreb eu. Arată mai pufos.

— Este că arată?! – Price.

— N-avea abonament la clubul Vertical?! – eu.

— Habar n-am, șoptește Price, studiindu-și farfuria, după care se îndreaptă pe scaun, o împinge din fața lui și face semn chelneriței să-i mai aducă o Finlandia cu gheață.

O altă bucatăică bună de chelneriță se apropie timidă de masa noastră, aducînd cu ea o sticlă de șampanie Perrier-Jouët, fără an, și ne spune că este trimisă cu complimentele lui Scott Montgomery.

— Fără an, scîrba... șuieră Price, arcuindu-și gîtul ca să localizeze masa lui Montgomery. Ratatul... Îi face semn, cu degetul mare ridicat în sus, dintr-o parte în cealaltă a sălii. Căcănaru-i atît de scund că nici nu-l văd bine. Cred că i-am făcut semn lui Conrad. Nu-mi dau seama.

— Unde-i Conrad?! întreb eu. Și eu trebuie să-l salut.

— Mutră ăla care te-a făcut Hamilton, nu?! zice Price.

— Țla nu era Conrad, zic eu.

— Ești sigur?! Semăna al naibii de bine cu el, zice Timothy, dar atenția lui fuge în altă parte, fiindcă se uită fără nici o jenă la bucățica bună de chelneriță, la decolteul adînc pe care și-l etalează înaintea lui atunci cînd se apleacă în față ca să apuce mai bine dopul sticlei.

— Da. Țla nu era Conrad, repet eu, surprins de incapacitatea lui Price de a-și recunoaște colegii de serviciu. Tipu-ăla avea tunsoarea mai bună.

Toți trei păstrăm tăcerea cît timp bucățica bună ne toarnă șampania. După ce pleacă, McDermott ne întrebă dacă ne-a plăcut mîncarea. Îi spun că somonul înăbușit era bun, dar că avea exagerat de mult sos de bame. McDermott încuviințează din cap și zice:

— Așa am auzit și eu.

Van Patten se întoarce bombănind:

— Nu e bună toaleta de tras niște coca.

— Ceva desert?! propune McDermott.

— Numai dacă mă lăsați să comand sorbet Bellini, cască Price.

— Mai bine cerem nota și gata – Van Patten.

— E cazul să mergem să adulmecăm niște păsărici, domnilor – eu.

Bucățica bună ne aduce nota de plată – în total 475 de dolari, mult mai puțin decît ne așteptam noi. Fiecare își achită partea lui, dar cum eu am nevoie de lichidități, plătesc totul cu cardul meu de credit AmEx Platinum și adun toate bancnotele celorlalți, care sînt aproape toate de cîte cincizeci, și noi. McDermott cere zece dolari înapoi, pentru că rulada lui de moluște a costat numai șaispe dolari. Sticla de șampanie de la

Montgomery rămîne pe masă, nebăută. În față la Pastels, pe trotuar, dăm peste un alt vagabond, cu o altă pancartă, pe care scrie ceva absolut indescifrabil. Milogul ne cere politicos niște mărunțiș, după care, prinzînd mai mult curaj, și ceva de mîncare.

— Amărîtu' ăsta are nevoie rău de tot de-un tratament facial, zic eu.

— Auzi, McDermott, hăhăie Price, aruncă-i cravata ta.

— Ei, căcat! exclam eu, uitîndu-mă fix la milog. Pentru ce-i trebuie?!

— Pentru aperitive-n față la Jams – rîde Van Patten și-mi trage o palmă peste spate.

— Un amărît, comentează McDermott, vizibil ofensat, studiindu-și cravata.

— A, scuză-mă... pentru un taxi, zice Price, făcînd semn unui taxi. Pentru o băutură...

— La Tunel mergem, îi spune McDermott șoferului.

— Bravo, McDermott, zice Price, urcîndu-se în față, lîngă șofer. Se vede cît ești de nerăbdător.

— Da, și?! Ce dacă nu sînt un poponar decadent și fîsîit ca tine?! i-o întoarce McDermott, urcîndu-se înaintea mea.

— Știați careva că omul cavernelor mîncă mai multe fibre decît mîncăm noi azi?! îl întreabă Price pe șoferul de taxi.

— Auzi, ai mai zis-o pe-asta, sare McDermott.

— Van Patten, zic eu, ai văzut sticla aia de șampanie pe care ne-a trimis-o Montgomery ca din partea lui?!

— Zău?! se miră Van Patten, aplecîndu-se peste McDermott. Dă-mi voie să ghicesc. Perrier-Jouët?!

— Bingo! intervine Price. Fără an.

— Scîrba dracului! conchide Van Patten.

1. Cartier din Manhattan (textual: „Zona de Est Superioară“), situat la est de Central Park.
2. Specialitate japoneză din felii de pește crud servit cu sos de soia.
3. Martin Van Buren este numele unuia dintre președinții Statelor Unite (1837-1841).

La Tunel

Toți bărbații adunați în față la Tunel în această seară sînt îmbrăcați – ei știu de ce – în smochinguri, în afară de un vagabond fără vîrstă, care stă pe jos lîngă un tomberon, la doar cîțiva metri de cordoane, și întinde către oricine îl bagă în seamă o cană goală de cafea din polistiren expandat, cu care cerșește niște mărunțiș. Price ne conduce, ocolind mulțimea, pînă lîngă cordoane, de unde face semn unuia dintre portari. Între timp, Van Patten flutură o bancnotă nou-nouță de un dolar pe la nasul milogului fără adăpost, care se luminează tot la față pentru o clipă, dar o bagă la loc în buzunar, fiindcă tocmai atunci sîntem introduși în mare grabă în club și ni se pun în palmă cîte trei tichete de băuturi de fiecare și două legitimații Subsolv VIP pentru toți patru. Odată intrați, sîntem luați în primire de alți doi portari – probabil nemți, cu jachete lungi de lînă și părul strîns în cozi la spate –, care vor să știe de ce nu sîntem și noi îmbrăcați în smochinguri. Price rezolvă toată situația asta jenantă cu grație, nu știu cum, ori îi mituiește pe cei doi pulăi, ori îi convinge de ce persoană influentă este – mai degrabă prima variantă. Eu nu mă bag, dimpotrivă, stau cu spatele la el și încerc să-l ascult pe McDermott, care i se plînge lui Van Patten de cît de nebun trebuie să fiu eu ca să fac atît de urît în legătură cu pizza de la Pastels, dar îmi vine greu să aud ce vorbesc ei cînd Belinda Carlisle zbiară varianta aia a ei după *I Feel Free* („Mă simt liberă“) prin sistemul de sonorizare. Am un cuțit cu lama zimțată în buzunarul hainei de la costumul

Valentino și mă simt tentat să-l spintec pe McDermott uite chiar aici, pe culoarul de la intrare, eventual să-i despic obrazul în două, să-i retez șira spinării, dar Price ne face semn într-un târziu că putem intra, așa că tentația de a-l omorî pe McDermott lasă locul unei așteptări stranii: să mă distrez, să beau niște șampanie, să flirtez cu vreo bucățică bună, să trag ceva pe nas, poate chiar să dansez după niște melodii clasice sau după cântecul ăla scos recent de Janet Jackson, care-mi place mie.

Cînd ajungem în holul din față, de unde se face intrarea propriu-zisă, constat că este mult mai liniște. Ne întîlnim cu trei bucățele bune de tot. Una poartă o jachetă neagră de lînă cu gulerul crestat și nasturii într-o parte, pantaloni de crep de lînă și un pulover pe gît, mulat, din cașmir, toate Oscar de la Renta; alta poartă un pardesiu la două rînduri, din lînă, mohair și tweed de nylon, pantaloni stil jeansi asortați și o cămașă-rochie de bumbac bărbătească, toate Stephen Sprouse; a treia și cea mai arătoasă dintre ele poartă o jachetă de lînă în carouri și o fustă de lînă cu talie înaltă, ambele de la Barney's, și o bluză de mătase Andra Gabrielle. Este limpede că ne acordă atenție nouă, celor patru, iar noi le întoarcem complimentul întorcînd capetele către ele – cu excepția lui Price, care nu le bagă în seamă, ba chiar spune o grosolănie.

— Doamne Dumnezeule, Price, las-o și tu mai moale, îl admonestează McDermott. Care-i problema ta?! Fetele alea erau numai bune.

— Da, da, dacă vorbești persana, zice Price, întinzîndu-i lui McDermott două tichete de băuturi, ca și cum ar vrea să-i închidă gura.

— Ce?! se trezește și Van Patten. Mie nu mi s-au părut spanioloaice.

— Să știi de la mine, Price, îl avertizează McDermott, că o să trebuiască să-ți mai revizuiești atitudinea asta dacă ai de gând să ți-o mai tragi și tu cu cineva.

— Tu-mi vorbești mie despre futut?! i-o întoarce Tim lui Craig. *Tu*, care te-ai ales cu o labă cu mănuașă serile trecute?!

— Ai un fel de-a fi de căcat, Price, insistă Craig.

— Auzi, tu chiar crezi că eu mă port așa cum mă port când sînt cu voi ăștia și atunci când plec la vînătoare de păsărici?! supralicitează Price.

— Da, așa cred, zic și McDermott și Van Patten în același timp.

— Să știți, intervin eu, că este posibil ca omul să se poarte altfel decît îi este felul numai ca să ajungă să facă sex. Sper că nu te-am făcut să-ți pierzi inocența din nou, McDermott – și-o iau la picior mai repede, încercînd să țin pasul cu Timothy.

— Nu, dar așa se explică de ce Tim se comportă ca un căcănar de mare clasă, zice McDermott, încercînd să țină pasul cu mine.

— De parcă fetelor ăloră le pasă, pufnește Price. Când o să le spun cît cîștig pe an, credeți-mă că n-o să mai conteze cîtuși de puțin cum mă port.

— Și cum faci să le streкори pastiluța asta de informație?! întreabă Van Patten. Le spui: Ia aici o Corona și să știi că eu scot o sută optzeci de mii pe an, dar tu ce zodie ești?

— O sută nouăzeci, precizează Price. Da, exact așa fac. Fetele astea n-au venit aici după subtilități.

— Dar după ce-au venit fetele astea aici, o, tu, atosteștiutorule?! întreabă McDermott, înclinîndu-se ușor în mers.

Van Patten izbucnește în râs și el și cu McDermott, fără să se oprească din mers, își bat palmele ca hocheiștii.

— Băi, rîd și eu. Dac-ai ști, n-ai mai întreba.

— Au venit să caute un bucățel bun care să le poată scoate de două ori pe săptămînă la Le Cirque, care să le ducă la Nell's în mod constant... Sau poate au venit să facă cunoștință personal și îndeaproape cu Donald Trump, zice fără chef Price.

Îi întindem tichetele unei fete care arată acceptabil în jacheta ei de lînă pufoasă și cu eșarfa de mătase de la Hermès. Ne lasă să intrăm, iar Price îi face cu ochiul.

— Mă duce gîndul la boli numai cînd intru într-un asemenea local, comentează McDermott. Fetele-astea de-aici sînt dubioase rău. Parcă le și simt pe pielea mea.

— Ce ți-am spus eu ție, mă bolovanule, îl repede Van Patten, că noi nu putem să luăm chestia aia?! Riscul este de ordinul a zero-zero-zero-virgulăăă... unu la sută...

Noroc că versiunea lungă a piesei *New Sensation* („Noua senzație“) a formației INXS îi acoperă vocea. Muzica este dată atît de tare, încît nu poți face conversație fără să zbieri. Clubul e destul de aglomerat și singura lumină din sală vine de la lămpile stroboscopice de la nivelul ringului de dans. Toată lumea e îmbrăcată în smoching. Toată lumea bea șampanie. Cum nu avem decît două legitimații Subsolv VIP, Price le pasează lui McDermott și Van Patten, care le flutură nerăbdători pe sub nasul individului postat în capul scărilor. Respectivul – smoching de lînă la două rînduri, cămașă de bumbac Cerruti 1881 cu guler cu aripioare, cravată de mătase cu model tablă de șah în alb-negru – le dă voie să treacă.

— Alo! strig eu către Price. De ce nu le-am folosit noi pe alea două?!

— Pentru că – zbiară și el ca să acopere muzica, apucându-mă pe mine de gât – *noi* mergem după niște pudră de talc boliviană...

Mă iau după el. Pornește în trombă pe coridorul îngust, paralel cu ringul de dans, pe unde ajungem la bar, iar de acolo direct în Salonul cu Candelabru, care e ticsit de tot felul de indivizi de la Drexel, de la Lehman's, de la Kidder Peabody, de la First Boston, de la Morgan Stanley, de la Rothschild, de la Goldman, pînă și de la Citibank, Doamne iartă-mă! – toți în smochinguri, toți cu pahare înalte de șampanie în mîini, și uite-așa, fără nici un efort, ca și cum ar fi de fapt unul și același cîntec, *New Sensation* alunecă spre *The Devil Inside* („Diavolul din noi”), iar Price îl zărește pe Ted Madison rezemat de balustradă la celălalt capăt al sălii, îmbrăcat într-un smoching de lînă la două rînduri, cămașă de bumbac Paul Smith cu guler cu aripioare, lavalieră și brîu de la Rainbow Neckwear, butoni cu diamante de la Trianon, pantofi negri de lac Ferragamo și un ceas de colecție Hamilton de la Saks. Dincolo de Madison se pierd în beznă cele două linii de tren gemene, care în seara asta sînt luminate generos în tonuri juvenile de verde și roz. Price se oprește brusc din mers și rămîne cu ochii ațintiți dincolo de Ted, care zîmbește cu subînțeleș cînd îl zărește și el pe Timothy. După cît de lung și plin de speranță se uită la șinele alea, de parcă i-ar sugera un fel de cale de scăpare, ai zice că în mintea lui Price ele întruchipează o formă de libertate după care tânjește de mult timp. Dar eu îi strig la ureche:

— Băi, uite-l pe Teddy!,
iar el tresare și clipește din ochi, scuturînd din cap ca și cum ar vrea să scape de privirea aia fixă, și-o reorientează către Madison și strigă și el hotărît:

— Nu, ăla nu-i Madison, ce Doamne iartă-mă! Ăla-i Turnball!

Tipul care mi s-a părut mie că e Madison se salută cu alți doi indivizi, tot în smochinguri, și se întoarce cu spatele la noi și deodată din spatele lui Price apare Ebersol, care-l apucă pe Timothy cu un braț pe după gât și se preface în glumă că vrea să-l sugrume, după care Price îi dă brațul la o parte, îi strânge mîna și zice:

— Noroc, Madison.

Madison, care mi s-a părut mie a fi Ebersol, poartă o jachetă de pînză albă la două rînduri, splendidă, marca Hackett of London, de la Bergdorf Goodman. Într-o mîna ține un trabuc neaprins, iar în cealaltă un pahar de șampanie plin numai pe jumătate.

— A, domnul Price, strigă Madison, îmi pare bine să vă văd, stimate domn.

— Madison, răcnește Price, vrem să apelăm la tine.

— O căutați cu lumînarea?! zîmbește Madison.

— Sper s-o și găsim cît de curînd, țipă iarăși Price.

— Sigur că da, strigă Madison, după care, nu știu de ce, dă din cap foarte calm către mine, strigînd – așa cred –: Bateman... apoi: Frumos bronzat...

Lîngă Madison stă un individ care seamănă foarte bine cu Ted Dreyer și care poartă un smoching cu guler-șal, la două rînduri, cămașă de bumbac și lavalieră de mătase cu model ecosez – toate, sînt aproape sigur, Ralph Lauren, de la Polo. Madison se răsucește în toate direcțiile, salutînd din cap diverse persoane care trec prin apropierea lui în aglomerația sălii.

Pîna la urmă Price își pierde răbdarea:

— Auzi, avem nevoie de drogurile-alea – cred că așa ceva îl aud strigînd.

— Răbdare, Price, răbdare, îi răspunde Madison la fel de tare. O să vorbesc cu Ricardo.

Și totuși rămîne pe loc, dînd din cap către lumea care se îmbulzește prin fața noastră.

— Ce-ar fi să faci chestia asta, de pildă, *acum*?! zbiară Price.

— De ce nu porți smoc?! strigă Madison.

— Cît vrem?! întreabă Price, uitîndu-se la mine cu o figură disperată.

— Un gram ajunge, strig eu. Trebuie s-ajung devreme la birou mîine dimineață.

— Ai bani la tine?

Nu pot să-l mint; dau din cap că da și-i întind patruzeci.

— Un gram, țipă Timothy în urechea lui Ted.

— Aha, zice Madison, prezentîndu-ne un prieten de-al lui, ia uite – Tu.

— Un gram, repetă Price, palmînd banii în mîna lui Madison. Tu?! Ce zici?!

Individul respectiv și cu Madison zîmbesc amîndoi, iar Ted scutură din cap că nu și strigă un nume, dar eu nu reușesc să aud.

— Nu, zbiară Madison. Stu – așa cred.

— Da, da, -m' pare bine de cunoștință, Stuart, zice Price, ridicînd încheietura mîinii la nivelul ochilor lui Ted și bătînd cu vîrful degetului în cadranul Rolex-ului de aur.

— Mă-ntorc imediat, strigă Madison. Voi țineți-i de urît prietenului meu. Și folosiți-vă tichetele de băuturi.

Și brusc dispare. Tu sau Stu sau Cum-îi-zice se pierde și el în mulțime. Eu îl urmez pe Price și ne retragem împreună lîngă balustradă.

Vreau să-mi aprind trabucul, dar nu am chibrituri; chiar și așa, simplul fapt că-l țin între degete și-adulmec o parte din aroma lui, plus certitudinea că drogurile se-ndreaptă spre noi, sînt de ajuns ca să-mi dea un sentiment reconfortant, așa că iau două tichete de băuturi de la Price și mă duc să-i aduc și lui o Finlandia cu gheață, ceea ce bucătica cea bună din spatele barului mă informează ținnoasă că nu au, în schimb are ea niște forme atît de hotărîte și arată atît de trăsnet, încît o să-i las oricum un bacșiș sănătos, fie și numai pentru asta. Mă decid să-i comand un Absolut lui Price, iar mie un J&B cu gheață. Mă gîndesc să fac o glumă și dau să comand un Bellini pentru Tim, dar mă răzgîndesc – prea e cu fundu-n sus în seara asta –, mă strecur înapoi prin mulțime pînă lîngă el și-i întind paharul de Absolut, pe care el îl apucă fără să spună „mulțumesc” și-l dă peste cap dintr-o singură înghițitură, apoi se uită la pahar, se strîmbă și-mi aruncă o privire acuzatoare. Eu ridic din umeri a neputință. Tim își reia holbatul la șinele de tren – parc-ar fi posedat. Foarte puține pipițe la Tunel în seara asta.

— Auzi, îi strig eu, mîine seară o scot în oraș pe Courtney.

— Zău?! țipă și el, cu ochii tot la șine. Bravo ție.

Deși în club e-atîta gălăgie, tot mă prind de sarcasmul lui.

— Păi, de ce nu?! Carruthers e plecat.

— Mai bine-ai angaja pe cineva de la vreun serviciu de însoțitoare, strigă el arțăgos, parcă fără să se gîndească la ce spune.

— De ce?! – eu.

— Pentru c-o să te coste mult mai mult să ți-o tragi cu ea – el.

— Nu se poate! zbier eu.

— Ascultă-mă pe mine, greșeala asta am făcut-o și eu, strigă Price, scuturîndu-și paharul. Cuburile de gheață zdrăngănesc

atît de tare, că mă și sperie. Cu Meredith e la fel. Pretinde să fie plătită. Toate-s la fel.

— Price... zic eu și iau o înghițitură zdravănă de whisky, ...tu te pricepi.

Laserele încep să pîlpîie. Price arată în spatele lui:

— Unde duc șinele-astea?!

— Nu știu, îi răspund eu după un timp – nu știu nici măcar după cît timp.

M-am plictisit să mă tot uit la Price, care nici nu se mișcă, nici nu vorbește. Singurul motiv pentru care își mută privirile din cînd în cînd din direcția șinelor de tren este ca să se uite după Madison sau după Ricardo. Nici o femeie pe nicăieri, numai o armată de colegi de pe Wall Street, îmbrăcați în smochinguri. Singura muiere vizibilă dansează de una singură într-un colț, după o melodie intitulată – așa cred – *Love Triangle* („Triunghiul iubirii“). Are pe ea ceva ce pare a fi o bluză dreaptă cu paiete Ronaldus Shamask și încerc să mă concentrez pe zona respectivă, dar acum sînt într-o stare de excitație pre-coca și, de nervi, încep să rod un tichet de băuturi, plus că un individ oarecare de pe Wall Street, care seamănă cu Boris Cunningham, s-a postat între mine și fata dansatoare. Sînt pe punctul de a mă îndrepta din nou către bar, dar iată că Madison se întoarce printre noi – douăzeci de minute i-au trebuit –, fornăind cu zgomot pe nas și etalînd un rînjet larg, de matoleală combinată cu prafuri. Îi întinde o mîină lui Price, care e nădușit și sumbru la față și care o ia din loc atît de brusc, încît palma prietenoasă pe care Ted vrea s-o trîntească pe umărul lui izbește aerul și-atît.

O apuc și eu pe urmele lui Price, trec de bar, trec de ringul de dans, o iau de la subsol pe scări în sus, trec de coada

interminabilă din fața toaletei pentru femei – curios, nu păreau să fie și femei la club în seara asta – și ajung în sfârșit la toaleta bărbaților, care în schimb e goală, și ne-nghesuim amândoi, Price și cu mine, într-o singură cabină, iar el trage zăvorul.

— Eu tremur, zice Timothy, întinzându-mi mie pliculețul. Deschide-l tu.

Îl iau din mîna lui, desfac cu mare grijă marginile pachetelului minuscul și scot la lumina chioară de neon din toaleta bărbaților ceea ce ar trebui să fie un gram. Pare mai puțin.

— 'Eteee... șoptește Price, dintr-odată surprinzător de blînd. Nu pare-a fi cine știe ce, nu?! – și se apleacă să cerceteze mai atent.

— Poate c-așa se vede-n lumina asta, îi sugerez eu.

— Ce pizda mă-sii face Ricardo ăsta?! exclamă Price, uitîndu-se prosteste la cocaină.

— Ssst..., șoptesc eu, scoțînd cardul de credit American Express Platinum. Hai să facem ce-om face și gata.

— Ce face, o vinde, în pizda mă-sii, la miligram?! – întreabă Price.

Și scoate și el din buzunar propriul card de credit American Express Platinum, îl bagă în grămăjoară, după care îl ridică încet la nas și inhalează praful. În primul moment nu scoate nici o vorbă, apoi geme:

— Aoleu, Doamne!
pe un ton profund, gîjîit.

— Ce ai?! întreb eu.

— Porcăria asta, după ce că-i un miligram, mai e și-o... dulcegărie, zice el și se îneacă.

Prizez și eu o parte din praf și ajung la aceeași concluzie:

— Este evident ceva slab, însă am senzația că dacă tragem suficient, o să ne fie bine...

Dar Price e furios, congestionat la față și nădușit. Începe să urle la mine, ca și cum eu aș fi de vină, ca și cum eu aș fi venit cu ideea să cumpărăm doza de la Madison.

— Vreau să-mi împușc creierii cu chestia asta, Bateman, îmi spune el, la început în șoaptă, apoi din ce în ce mai tare. Nu să mi-o-ntind pe-o nenorocită de felie de pâine integrală!

— Poți să-ncerci să ți-o-nmoi în cafeaua cu lapte, intervine o voce prețioasă din cabina de alături.

Price se uită fix la mine, căscînd ochii a uimire, după care izbucnește într-o criză de furie, se răsuțește pe călcîie și izbește cu pumnul în panoul despărțitor dintre cabine.

— Stai calm, îi spun eu. Hai să facem ce-om face și gata.

Price se întoarce din nou către mine, își trece o mîină prin părul bățos, pieptănat lins pe spate, și pare să se liniștească.

— Mă tem că... ai și tu dreptate – apoi, ridicînd vocea: Asta cu condiția să fie de acord și curistu' din cabina de-alături...

Amîndoi așteptăm să auzim un rezultat și pînă la urmă vocea din cabina de alături susură:

— Sînt de acord...

— Te fut în gură! tună Price.

— Eu te fut în gură! îl îngîină vocea.

— Bă, vin acum la tine și te fut în gură! strigă Price și încearcă să escaladeze peretele despărțitor de aluminiu.

Eu îl trag înapoi cu o singură mîină, iar din cabina de alături se aude șuvoiul de apă trasă și respectivul necunoscut, evident intimidat, nu nimerește să iasă mai repede din toaleta bărbaților. Price se reazemă de ușa cabinei noastre și rămîne cu ochii ațintiți asupra mea, făcînd o mutră deznădăjduită. Își

trece o mână nesigură peste fața încă stacojie și închide ochii strâns, avînd buzele albe și vagi urme de cocaină sub nara stîngă, după care zice fără să deschidă ochii:

— Bine, hai să-i dăm drumul.

— Așa mai vii de-acasă, îi spun eu.

Rînd pe rînd ne înfigem fiecare cardul de credit în praful din pliculeț, pînă cînd nu mai rămîne suficient cît să-l iei cu colțul de plastic, și-atunci îl luăm pe vîrful degetului și-l tragem tot pe nas sau îl lingem, iar cu ce mai rămîne și după asta ne frecăm bine pe gingii. Nu mă simt cîtuși de puțin drogat, dar un J&B în plus ar putea păcăli organismul atîta cît să-mi creeze o senzație de euforie, chiar și una slabă de tot.

După ce ieșim din cabină, ne spălăm pe mîini, ne studiem bine imaginile din oglindă și, odată inspecția făcută, pornim înapoi spre Salonul cu Candelabru. Eu încep să regret că nu mi-am lăsat pardesiul Armani la garderobă, dar, indiferent de ce spune Price, mă simt deja oarecum euforic și după numai cîteva minute, în timp ce aștept la bar să mă bage în seamă bucățica aia bună de tot, ajung să nu-mi mai pese. Pînă la urmă trebuie să pun o bancnotă de douăzeci pe tejghea ca să-i captez atenția, chiar dacă mai am o mulțime de tichete de băuturi. Se pare că merge. Profitînd de tichetele de băuturi, comand două Stolicinaia duble cu gheață. Tipa îmi pregătește băuturile chiar în fața mea.

Mă simt deja bine și-i strig:

— Auzi, nu-i așa că ești la Universitatea Municipală de-aici, din New York?!

Ea scutură din cap, fără să zîmbească.

— La Hunter?! – strig eu din nou.

Iarăși scutură din cap. Nici la Hunter.

— La Columbia?! – îmi încerc norocul, deși asta e sigur o glumă¹.

Fata este în continuare atentă la sticla de Stolicinaia. Mă hotărâsc să închei discuția și trîntesc tichetele de băuturi pe tejghea în momentul în care și ea îmi pune în față cele două pahare. Îmi strigă, scuturînd și mai tare din cap:

— E trecut de unșpe. Alea nu mai sînt valabile. Acuma barul e cu plată. Face douăș’cinci de dolari.

Fără să protestez, jucîndu-mi rolul absolut calm, scot portofelul din piele de gazelă și-i întind o bancnotă de cincizeci, la care ea se uită – aș putea să jur – cu dispreț, apoi, oftînd, se întoarce spre casa de marcat și-mi numără restul. Între timp eu, care mă uit fix la ea, zic pe un ton răspicat, deși acoperit de vacarmul clienților și de melodia *Pump Up the Volume* („Dă sonorul mai tare“):

— Ești o vacă urîță ca dracu’ și vreau să te spintec și să mă fut în sîngele tău,
dar zic treaba asta zîmbind.

Nu-i las nici un bacșiș, pizda naibii, și pornesc în direcția lui Price, care s-a postat din nou, la fel de posomorît, lîngă șinele de tren, cu amîndouă mîinile proptite de barele de oțel. Paul Owen, care se ocupă de portofoliul Fisher, îmbrăcat cu un smoching de lînă la două rînduri, cu șase nasturi, îi ține companie lui Price, zbierîndu-i în ureche ceva cam așa:

— ...rulat cinci sute de simulări de minus din deduceri la circulația lichidăților pe un PC ICM... luat taxiul firmei pînă la Smith și Wollensky...

Îi întind băutura lui Price și dau din cap către Paul – amîndouă în același timp. Price nu zice nimic, nici măcar „mulțumesc“. Stă pur și simplu cu paharul în mînă și privește

țintă, cu un aer de înmormîntare, către șinele de tren, pe urmă își mijește ochii și-și apleacă obrazul pînă la nivelul paharului, iar cînd lămpile stroboscopice pornesc să pîlpîie, se ridică, se îndreaptă ca un băț și-și spune ceva în șoaptă lui însuși.

— Nu ești euforic?! îl întreb eu.

— Cum te simți?! mă întreabă Owen.

— De la foarte bine-n sus, îi răspund.

Muzica este de fapt un singur cîntec lung, interminabil, care se suprapune cu alte cîntece asemănătoare, singura demarcație între ele fiind cîte o bufnitură seacă, și face imposibilă orice conversație. Ceea ce mie îmi convine de minune, atîta timp cît stau de vorbă cu o scîrbă ca Owen. Parcă acum sînt mai multe fete în Salonul cu Candelabru, așa că încerc să captez atenția uneia dintre ele, gen fotomodel cu țîțe mari. Price îmi dă un cot și-atunci mă lipesc de el ca să-l întreb dacă n-ar fi cazul să mai luăm, eventual, încă un gram.

— De ce nu purtați smochinguri?! ne întreabă Owen din spatele meu.

— Eu renunț, îmi strigă Price. Mă retrag.

— La ce renunți?! îi strig și eu, nelămurit.

— La asta, strigă el, referindu-se – nu sînt sigur, dar așa cred – la Stolicinaia dublă.

— Nu-i nimic, îl asigur. O beau eu.

— Ascultă-mă ce-ți spun, Patrick, zbiară Tim. Eu mă *duc*.

— Un' te duci?! zic eu, care nu mai înțeleg nimic. Vrei să-l găsesc eu pe Ricardo?!

— Mă duc, zbiară el din nou. Re-nunț!!

Mă apucă și rîsul, pentru că nu pricep ce vrea să-mi spună.

— Bine, da' unde vrei să te duci?!

— Oriunde! urlă el.

— Stai, nu-mi spune, strig și eu la el. La o bancă comercială?!

— Nu, Bateman. Vorbesc serios, futu-te-n cur să te fut. Mă duc. Dispar.

— Da' unde?! Încă mai rîd, încă mai urlu, încă nu pricep. La Morgan Stanley?! La dezintoxicare?! Unde?!

Price nu-mi răspunde. Întoarce capul și-și reia uitatul în golul de dincolo de șinele de tren, încercînd să ghicească punctul în care se termină sau ce se află în spatele beznei. A ajuns deja o epavă, dar Owen arată și mai rău, iar cel mai rău este că eu m-am uitat deja, din greșeală, ochi în ochi cu scîrba.

— Spune-i să nu-și facă probleme, să fie el însuși, strigă Owen.

— Tu te mai ocupi de portofoliul Fisher?! zic eu.

Ce altceva aş avea de vorbit cu el?!

— Ce?! Întreabă Owen. Stai așa. Ăla e Conrad?!

Și arată cu degetul înspre un individ oarecare îmbrăcat cu un smoching de lînă cu guler-șal, la un singur rînd, cămașă de bumbac și lavalieră, toate Pierre Cardin, care stă lîngă bar, exact sub candelabru, cu un pahar de șampanie în mînă, și-și studiază unghiile. Pe urmă, Owen scoate un trabuc, dar îmi cere mie foc. Eu sînt atît de plictisit, că pornesc către bar fără să-mi mai cer scuze, ca să-i spun urîtei ăleia că vreau să mă rezolve cu niște chibrituri. Salonul cu Candelabru e ticsit de lume și toți mi se par cunoscuți, toți arată la fel. Fumul de trabuc plutește gros la semi-înălțime, poți să-l tai cu cuțitul, iar muzica – iarăși INXS – e mai asurzitoare ca niciodată și nu-mi dau seama unde vrea să ajungă. Îmi trec o mînă peste frunte și mă trezesc cu degetele ude. Iau cîteva chibrituri de la bar. Pe drumul de întoarcere prin aceeași mulțime, dau peste McDermott și Van Patten, care încep să se milogească de mine să le mai dau

tichete de băuturi. Le las lor cîte tichete mai am, știind foarte bine că nu mai sînt valabile, dar de acolo, din mijlocul balamucului care ne ține strîns lipiți unii de alții, nici măcar tichetele de băuturi nu le oferă celor doi o motivație suficientă ca să-și croiască drum către bar.

— Dubioase, pipițele-astea, zice Van Patten. Ai grijă. Nici o bucățică ca lumea.

— Căca' de Subsol, strigă McDermott.

— Ați găsit droguri?! – strigă și Van Patten. L-am văzut pe Ricardo.

— Nu, strig și eu. Nimic. Madison n-a putut face rost.

— Serviciul – dracu' să-l ia de serviciu, strigă individul din spatele meu.

— Degeaba, îi strig eu. N-aud nimic.

— Ce?! strigă Van Patten. N-aud nimic.

La un moment dat McDermott mă apucă de braț.

— Ce pizda mă-sii face Price?! Ia uite.

Numai cu mari eforturi, ca într-un film, reușesc să mă întorc și trebuie să mă ridic pe vîrfuri ca să-l văd pe Price cocoțat pe balustradă, încercînd să-și păstreze echilibrul. Cineva i-a dat un pahar de șampanie. Nu-mi dau seama dacă e beat sau numai surescitat, dar își întinde amîndouă brațele în lături și închide ochii, ca și cum ar binecuvînta mulțimea. Lămpile stroboscopice din spatele lui pîlpîie întruna, aprins-stins, aprins-stins, iar mașina de fum merge nebunește. Pînă la urmă o pîclă cenușie îl învăluie cu totul. Price zbiară ceva, dar nu reușesc să aud ce anume – sala e supraaglomerată, mult peste capacitatea normală, iar mixajul sonor e o combinație asurzitoare între Eddie Murphy, cu *Party All the Time* („Țineți-o tot într-o petrecere“), și vacarmul obișnuit al clienților-oameni

de afaceri –, drept care încep să-mi forez drumul către Price, fără să-l scap din ochi nici o clipă, trecînd pe lîngă Madison, Stuart Turnball, Cunningham și alți cîțiva. Dar mulțimea este mult prea compactă și nu are nici un rost nici dacă mă străduiesc. Numai cîteva dintre fețe mai stau întoarse către Tim, care face în continuare echilibristică pe șină, cu ochii pe jumătate închiși și urlînd nu-știu-ce. Mă simt jenat, ba chiar mă bucur pe moment că am rămas înțepenit în mulțime și n-am putut să ajung pînă la el, să-l scap de o umilință aproape certă. Într-un moment de tăcere perfect sincronizat, îl aud pe Price răcnind „La revedere...“, apoi, cînd toată omenirea aia își întoarce atenția din nou către el, „...bulangiilor!!“ Cu o mișcare grațioasă, se răsucește, face o săritură peste balustradă, aterizează între șine și o ia la fugă. Paharul de șampanie, pe care-l ține la șold, stropește în toate direcțiile. Price se împiedică o dată, apoi încă o dată și, din cauza luminii sacadate a stroboscoapelor, pare că se mișcă în rate, cu încetinitorul, dar pînă la urmă își regăsește echilibrul și dispare în beznă. Un agent de ordine stă placid, rezemat de balustradă, și dă pur și simplu din cap – așa mi se pare –, în timp ce Price este înghițit de tunel.

— Price! Vino-napoi! îl strig eu, deși mulțimea îi aplaudă micul spectacol. Price! mai zbier o dată, încercînd să acopăr bătăile din palme.

Numai că Price s-a dus și chiar dacă m-ar fi auzit, mă îndoiesc că ar fi făcut ce-i spuneam eu. Madison, care a ajuns lîngă mine, îmi întinde o mînă, ca și cum ar vrea să mă felicite pentru cine știe ce.

— Tipu ăla-i o figură, zice.

McDermott apare și el în spatele meu și mă trage de umăr, cu o figură preocupată:

— O fi știind Price un salon de VIP-uri de care nu știm noi?!

Cînd ieșim de la Tunel, eu mă simt euforic, dar și sfîrșit de oboseală, și am în gură un gust care seamănă surprinzător de bine cu cel de îndulcitor Nutrasweet, chiar și după ce am băut alte două Stolicinaia și o jumătate de J&B. Este trecut de miezul nopții cu o jumătate de oră și noi, cei trei rămași – Van Patten, McDermott și cu mine –, stăm și căscăm gura la limuzinele care încearcă s-o ia la stînga, pe Șoseaua West Side. Discutăm despre ce posibilități avem de a găsi clubul ăsta nou numit Nekenieh. Nici nu sînt propriu-zis euforic, doar cam băut.

— Ne vedem la prînz?! Mîine?! îi întreb, căscînd, pe ceilalți doi.

— Nu pot, zice McDermott. Mă tund la Pierre.

— Atunci la micul dejun?! propun eu.

— Nt, zice Van Patten. Manichiură la Gio's.

— Hai, că mi-ai adus aminte, zic eu, verificîndu-mi o mînă. Și eu trebuie să mă duc.

— Păi, atunci la cină?! mă întreabă McDermott, de astă dată pe mine.

— Am o întîlnire, îi spun eu. Căcat.

— Tu ce faci?! îl întreabă McDermott pe Van Patten.

— Nu pot, bă, zice Van Patten. Mă duc la bronzat la Sunmakers. Dup-aia trag de fiare.

1. Universitatea Columbia, întemeiată în 1754, este cea mai veche și mai de elită instituție de învățămînt superior din New York.

La birou

În lift, Frederick Dibble îmi povestește despre un articol apărut în Pagina Șase¹ – ori în nu știu ce altă rubrică de bârfe –, care o toacă pe Ivana Trump², pe urmă despre un nou restaurant italo-thailandez din Upper East Side, unde a fost el aseară cu Emily Hamilton, și începe să bată câmpii despre o minune de mâncare japoneză cu pălării de ciuperci *shiitake*. Eu scot un stilou Cross de aur ca să-mi notez în carnețelul de adrese cum se cheamă restaurantul respectiv. Dibble poartă un costum de lână Canali Milano la două rînduri, cu dungi discrete, cămașă de bumbac Bill Blass și cravată de mătase Bill Blass Signature, brodată cu un model în mini-relief cadrilat, iar pe braț poartă o pelerină de ploaie Missoni Uomo. Are o tunsoare scumpă, arătoasă, pe care i-o privesc lung, admirativ, în timp ce el se apucă de fredonat, îngînînd stația de amplificare Muzak³, un fel de variantă a ceea ce ar putea fi *Sympathy for the Devil* („Înțelegere pentru diavol“) – cîntecul care se aude în toate ascensoarele din clădirea unde se află birourile noastre. Dau să-l întreb pe Dibble dacă s-a uitat la emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineață – tema a fost autismul –, dar el coboară la etajul dinainte de al meu după ce-mi repetă numele restaurantului – Thaidialano – și-mi spune:

— Să ne vedem cu bine, Marcus,
apoi iese din lift și ușile se închid în urma lui. Eu port un costum de lână Hugo Boss cu model de mini-pătrățele încălecate

și cu pense la pantaloni, cravată de mătase tot Hugo Boss, cămașă înfioată de bumbac Joseph Abboud și pantofi de la Brooks Brothers. M-am frecat prea tare cu ața dentară în dimineța asta și mi-a rămas în fundul gâtului un gust ca de pilitură de cupru de la sângele înghițit. M-am clătit după aceea cu Listerine și mă simt de parcă mi-a luat gura foc, dar tot reușesc să ies din lift cu un zîmbet larg, adresat tuturor și nimănui, legănându-mi noua servietă-diplomat Bottega Veneta din piele neagră prin fața lui Wittenborn, cu mutra lui mahmură.

Secretara mea, Jean, care mă iubește și cu care voi sfârși probabil prin a mă însura, stă la biroul ei și în dimineța asta, ca să-mi atragă atenția ca de obicei, poartă ceva precis foarte scump și absolut nepotrivit: o vestă de cașmir Chanel, pulover de cașmir la baza gâtului și eșarfă de cașmir, cercei cu imitații de perle, pantaloni din crep de lână de la Barney's. Când mă apropii de biroul ei, îmi dau jos căștile din jurul gâtului. Jean ridică ochii spre mine.

— Cam târziu?! mă întreabă, zîmbind timid.

— Ora de aerobic – joc eu tare. Îmi pare rău. Mesaje, ceva?!

— Ricky Hendricks spune că trebuie să anuleze pentru ziua de azi, mă pune ea la curent. N-a spus ce anume trebuie să anuleze, nici de ce.

— Uneori mai merg cu Ricky să boxăm la clubul Harvard, îi explic eu. Altceva?!

— Ăăă... Spencer vrea să vă-ntîlniți să beți ceva la Fluties – Ponton 17, adaugă ea zîmbind.

— Când?! – eu.

— După șase – ea.

— Nu se poate, anulează, îi spun, intrînd în biroul meu.

Jean se ridică de la masa ei și vine după mine înăuntru.

— Zău?! Și ce să-i spun?! întreabă ea amuzată.

— Spune-i... știi și eu?!... că nu, zic eu în timp ce-mi scot pardesiul Armani și-l agăț în cuierul Alex Loeb, pe care mi l-am cumpărat de la Bloomingdale's.

— Să-i spun... că nu?! mă îngîănă ea.

— Ai văzut-o pe Patty Winters azi-dimineață?! Cu emisiunea ei despre autism?! o întreb eu.

— Nu – și zîmbește ca și cum ar fi impresionată peste măsură de interesul meu pentru Patty Winters și emisiunea ei. Cum a fost?!

Eu desfac numărul de azi din *Wall Street Journal* și-mi arunc ochii pe prima pagină, care este toată o bătăleală de pete de cerneală și litere încălecate.

— Cred că aveam halucinații în timp ce mă uitam la ea. Nu știu. Nu mai știu. Nu-mi aduc aminte, îi mărturisesc, punînd ziarul la loc pe masă și trecînd la numărul de azi-dimineață din *Financial Times*. Apoi adaug: Zău că nu mai știu.

Ea stă cuminte în picioare în fața mea, așteptînd instrucțiuni. Eu oftez și mă așez la biroul Palazzetti cu blat de sticlă, pe care lămpile cu halogen de pe amîndouă laturile sînt deja aprinse. Îmi lipesc palmele una de cealaltă și încep:

— Buuun, Jean. Am nevoie de o rezervare pentru trei persoane la Camols la ora douășpe jumate. Dacă nu găsești acolo, încearcă la Crayons. Ți-ai notat?!

— Am înțeles, domnule, zice ea pe un ton glumeț și se întoarce să plece.

— A, stai așa, îi spun. Mi-am adus aminte: mai am nevoie de o rezervare pentru două persoane la Arcadia, la ora opt diseară.

Jean se întoarce spre mine cu o față oarecum mai pleoștită, deși tot zîmbitoare.

— A... cevaaa... romantic?!

— Nu, fraiero. Las-o pe-asta, îi spun. O fac eu singur. Mulțumesc.

— O fac eu, zice ea.

— Nu, nu, îi spun eu, făcîndu-i semn să plece. Tu fii o scumpă ca de obicei și adu-mi o sticlă de Perrier, da?!

— Arăți frumos astăzi, mai zice ea înainte să plece.

Are dreptate, dar eu nu zic nimic, doar mă uit lung la tabloul de George Stubbs atîrnat pe peretele de la capătul celălalt al biroului și mă întreb dacă n-ar trebui să-l mut de-acolo, gîndindu-mă că ar putea sta prea aproape de combina stereo Aiwa AM/FM, de dublul-casetofon, de pick-upul semiautomat, de egalizatorul grafic, de cele două boxe corespunzătoare așezate pe polițe speciale – toate de un albastru ultramarin, ca să se înscrie în schema coloristică a biroului. Tabloul de Stubbs ar trebui mutat probabil deasupra dobermanului artificial în mărime naturală (de la Beauty and the Beast din Turnul Trump – 700 de dolari), plasat într-unul dintre colțurile biroului, sau poate c-ar da mai bine deasupra mesei de colecție Pacrizinni, așezată lîngă doberman. Mă ridic de la birou și mut de pe masă toate revistele de sport din anii '40, pe care le-am cumpărat de la un magazin de troace și vechituri – m-au costat cîte treizeci de dolari *fiecare* –, după care iau tabloul de Stubbs de pe perete și-l așez pe masă, avînd grijă să nu cadă. Apoi mă așez înapoi la biroul meu, mă las pe spate și încep să fîțîi creioanele pe care le țin într-o cană de bere germană de colecție, din teracotă, pe care am găsit-o într-un magazin de Masculin-tichități. Stubbs arată bine în ambele locuri. O reproducere după un stativ de

umbrele Black Forest (de la Hubert des Forges – 675 de dolari) ocupă un alt colț, fără să aibă – acuma observ – nici o umbrelă pe el.

Îmi pun o casetă cu Paul Butterfield în casetofon, mă las pe spate pe scaunul de la birou și iau să răsfoiesc numărul de săptămîna trecută din *Sports Illustrated*, dar nu mă pot concentra. Nu pot să-mi scot din cap nenorocitul ăla de pat de bronzat al lui Van Patten. Trebuie să fac ceva; pun mîna pe telefon și-o sun pe Jean.

— Da?! răspunde ea.

— Jean, auzi, poate găsești și tu pe undeva un pat de bronzat, da?!

— Un ce?! mă întreabă ea.

Nu-i vine a crede, sînt convins, dar probabil că nu i-a pierit zîmbetul de pe față.

— Știi tu... un pat de bronzat, repet eu pe un ton cît mai firesc. De-ăla pe care... te bronzezi.

— Aha... zice ea, ezitînd. Altceva?!

— Aoleu, da – căcat! Adu-mi aminte să returnez la centru casetele video pe care le-am împrumutat noaptea trecută.

În timp ce vorbesc cu ea, deschid și închid, deschid și închid cutia de trabucuri din argint masiv pe care o țin lîngă telefon.

— Mai doriți ceva?! mă întreabă Jean, după care, pe un ton de flirt: Vreo sticlă de Perrier cumva?!

— Mda, sună bine. Și... Jean?!

— Da, zice ea – mă și mir de cîtă răbdare poate să aibă.

— Nu mă crezi nebun, nu?! o întreb. Că vreau patu ăsta de bronzat?!

După cîteva clipe de tăcere, îmi spune:

— Mă rog, nu e ceva foarte... obișnuit... – uite că recunoaște, deși o simt că-și alege cuvintele cu mare grijă –, dar nu, de ce să cred așa ceva?! Și, pe urmă, cum ți-ai putea întreține culoarea asta a pielii, de drăcușor frumos?!

— Ce fată bună ești, îi spun, după care pun telefonul jos.

Am o secretară grozavă.

După cinci minute, intră în biroul meu cu sticla de Perrier, o felie de lămâie și dosarul Ransom, pe care nu i l-am cerut. Este oarecum emoționant devotamentul ei cvasi-total față de mine. Nu pot să nu mă simt flatat.

— Ai o masă la Camols la douăsprezece treizeci, mă anunță ea în timp ce-mi toarnă apa Perrier într-un pahar de sticlă. La nefumători.

— Să nu-ți mai pui combinația asta, îi spun eu, măsurînd-o repede din cap pînă-n picioare. Mulțumesc pentru dosarul Ransom.

— Ce... se oprește ea brusc în momentul în care voia să-mi întindă paharul de Perrier... Ce-ai spus?! Nu te-am auzit... – și abia apoi așază paharul pe biroul meu.

— Am spus, repet eu calm, rînjind către ea, să nu-ți mai pui combinația asta. Pune-ți o rochie, o fustă, ceva...

Jean rămîne înlemnită cîteva momente, după care se uită în jos către propriile haine și ridică ochii spre mine, etalîndu-mi un zîmbet tembel.

— Nu-ți place cum arăt, din cîte înțeleg, îmi spune pe un ton umil.

— Zău așa, îi spun eu, sorbind din paharul de Perrier, ești mai drăguță de-atît.

— Mulțumesc, Patrick, îmi spune ea pe un ton sarcastic, deși pun pariu că mîine o să vină îmbrăcată în rochie.

Telefonul de pe biroul ei începe să sune. Îi zic să spună că nu sînt aici. Jean se întoarce să plece.

— Și pantofi cu toc, adaug eu. Mie-mi plac pantofii cu toc.

Jean iese din birou scuturînd din cap, binevoitoare cum e ea, și închide ușa în urma ei. Eu scot din buzunar un ceas Panasonic care are încorporate un ecran de televiziune cu diagonala de opt centimetri și un radio cu lungimi de undă AM/FM și încerc să găsesc ceva la care să mă uit – „Rîști și câștigi!“ ar fi perfect – înainte de a da drumul la terminalul meu de calculator.

1. Este vorba de pagina de știri și cancanuri despre celebrități din ziarul *The New York Post*.
2. Soția de origine cehă a miliardarului Donald Trump, fostă sportivă și fotomodel.
3. Denumirea unei corporații specializate în prelucrarea melodiilor în așa fel încît să poată fi ascultate în surdină în birouri, locuri publice etc.

La centrul de sănătate

Centrul de sănătate Xclusiv la care sînt eu înscris este un club particular situat la patru străzi de apartamentul meu, în Upper West Side. În cei doi ani de cînd am devenit membru, a fost redecorat de trei ori și, pe lîngă aparatele de forță de ultimul răcnet (Nautilus, Universal, Keiser) cu care este dotat, are și un sortiment larg de greutate individuale pe care îmi place să le utilizez. Centrul numără zece terenuri de tenis și racquetball¹, săli de gimnastică aerobică, patru studiouri de dans aerobice, două bazine de înot, două aparate Lifecycle, o mașină Gravitron, simulatoare de vîslit, de urcat trepte (în formă de roți de moară), de schi pe teren accidentat, instalații de antrenament individual, cabinet de evaluare cardiovasculară, programe personalizate, săli de saună și de băi de abur, platformă de făcut plajă la soare, cabine de bronzat și o cafenea cu bar de sucuri. A fost proiectat de J.J. Vogel, același care a proiectat noul club al lui Norman Prager, Petty's. Abonamentul poate ajunge pînă la cinci mii de dolari pe an.

Era destul de rece azi-dimineață, dar acum, cînd ies de la serviciu, pare mai degrabă cald. Port un costum Ralph Lauren la două rînduri, cu șase nasturi, cu dungi de culoarea cretei, și cămașă de bumbac Sea Island cu dungi vîrf-de-creion, cu guler larg și mîneți franțuzești întoarse, marca Polo. Îmi dau jos hainele cu un sentiment de recunoștință în vestiarul cu aer condiționat și-mi pun pe mine un șort negru-corb din bumbac și

lycra, cu betelie și vipuști laterale albe, și o bustieră tot din bumbac și lycra, ambele marca Wilkes, care pot fi împăturite atît de discret, încît mi le iau cu mine efectiv în servietă. Mă echipez și-mi pun la walkman – aparatul propriu-zis mi-l prind la betelia șortului și-mi vîr căștile în urechi – o casetă cu o compilație Stephen Bishop / Christopher Cross făcută special pentru mine de Todd Hunter, dar înainte de a intra în sala de gimnastică, mă uit în oglindă și nu sînt mulțumit. Caut din nou în servietă și scot o spumă cu care îmi netezesc părul pe spate, după care îmi dau cu un hidratant, iar pentru pata minusculă pe care mi-o descopăr sub buza de jos îmi fac o tușă cu un baton antiseptic Clinique. Abia acum sînt mulțumit, așa că dau drumul la walkman, dau volumul tare și ies din vestiar.

La biroul din fața intrării stă și întîmpină clienții o fătuță bondoacă înamorată de mine, pe nume Cheryl, care citește una dintre rubricile de bîrfe din *New York Post*. Cînd mă vede venind spre ea, se luminează toată la față fără nici o reținere, îmi spune „Bună“, dar eu trec repede pe lîngă ea fără s-o bag în seamă, fiindcă nu e coadă la StairMaster, la care de obicei trebuie să aștepți cîte douăzeci de minute. La StairMaster îți pui la lucru cea mai mare grupă de mușchi a trupului, cea dintre pelvis și genunchi, și poți să arzi pînă la urmă mai multe calorii pe minut decît la orice altă formă de mișcare aerobică – poate cu excepția schiatului nordic.

Probabil că ar trebui să trec mai întîi pe la salteaua de extensii, dar dacă fac treaba asta, o să am de stat la coadă după aceea – c-a apărut deja un poponar în spatele meu, care precis că-mi studiază spatele, curul, mușchii picioarelor. Nici o bucățică bună la sala de forță astăzi, numai poponari din West Side, mai mult ca sigur actori șomeri, chelneri din tura de

noapte, plus Muldwyn Butner de la Sachs, cu care am fost coleg la Exeter și care acum trage de aparatul de lucrat bicepșii. Butner poartă un șort de nylon și lycra pînă la genunchi, cu inserții model tablă de șah, o bustieră de bumbac și lycra și pantofi de sport Reebok de piele. Îmi fac cele douăzeci de minute la StairMaster, după care-l las să treacă în locul meu pe curistul din spate, un tip între două vîrste, blond oxigenat, cu mușchii umflați cu pompa, iar eu trec la extensii. În timp ce mă întind, îmi revine în minte emisiunea Patriciei Winters la care m-am uitat azi-dimineață. Tema erau sînii mari și a adus o femeie care-și făcuse o reducere de sîni pentru că i se părea ei că avea țîțele prea mari – tîmpita dracului. L-am sunat imediat pe McDermott, care se uita și el, și ne-am bătut joc împreună de femeia aia pe toată durata apariției. După vreo cincisprezece minute de extensii, mă îndrept spre aparatele Nautilus.

Am avut un antrenor personal pe care mi-l recomandase Luis Carruthers, dar ăla s-a dat la mine toamna trecută, așa că m-am hotărît să-mi concep eu singur un program de întreținere care include exerciții și de gimnastică aerobică, și de forță. În materie de greutateți, utilizez alternativ greutateți individuale și mașinării care opun rezistență hidraulică, pneumatică sau electromecanică. Cele mai multe aparate sînt foarte eficiente, pentru că tastaturile computerizate îți permit să ajustezi forța de rezistență fără să te ridici de pe scaun. Avantajele aparatelor sînt că nu-ți provoacă aproape deloc febră musculară și că, practic, nu riști sub nici o formă să te accidentezi. Dar mie îmi plac și variația, și libertatea pe care le oferă greutatețile individuale și nenumăratele variante de ridicări pe care nu le poți obține de la un mecanism.

La aparatele pentru picioare fac cinci seturi de câte zece tracțiuni. Pentru spate tot așa – cinci seturi de câte zece tracțiuni. Aparatul de modelat stomacul îl reglez în așa fel încât să pot face cinci seturi a câte cincisprezece tracțiuni, iar pe cel de rotunjit bicepșii pentru șapte seturi de câte zece. Înainte de a trece la greutatele individuale, pedalez douăzeci de minute la bicicleta fixă, citind în același timp numărul curent al revistei *Money*. La greutatele individuale fac trei seturi de câte cincisprezece tracțiuni la extensii, ridicări și împingeri, apoi trei seturi plus douăzeci de împingeri la haltera variabilă, apoi trei seturi plus douăzeci de tracțiuni din poziția aplecat în față, pentru deltoizii dorsali, și alte trei seturi plus douăzeci de tracțiuni la ridicări de pîrghii, trageri de scripeti pereche, mutări de greutate și ridicări de gantere. Pentru pectorali fac trei seturi plus douăzeci de tracțiuni pe banca înclinată. Pentru deltoizii frontali fac de asemenea trei seturi de ridicări laterale de gantere din pozițiile în picioare și așezat. În final, pentru tricepși fac trei seturi plus douăzeci de împingeri de cabluri și flotări la bancă. După alte câteva extensii pentru relaxarea organismului, fac repede un duș fierbinte și pornesc spre magazinul de casete video, ca să înapoiez cele două casete împrumutate luni – *Școala de corecție pentru hermafrodiți și Trupul numărul doi*. De fapt *Trupul numărul doi* îl prelungesc doar, pentru că vreau să-l văd încă o dată diseară, deși sînt conștient că nu voi avea destul timp să mă masturbez la scena în care o femeie este străpunsă cu o bormașină electrică, din moment ce am întâlnire cu Courtney la ora șapte jumate la cafeneaua Luxembourg.

1. Sport asemănător cu handbalul, în care mingea se lovește cu o rachetă cu mâner scurt.

O întâlnire

În drumul meu spre casă, după gimnastica de la centrul de sănătate Xclusiv și după o ședință intensă de masaj *shiatsu*¹, mă opresc la un chioșc de ziare din apropierea blocului ca să văd ce mai e nou pe raftul de „Rezervate adulților“, fără să-mi dau jos căștile din urechi. Acordurile liniștitoare ale *Canon*-ului lui Pachelbel compensează într-o oarecare măsură lumina orbitoare răsfrintă din fotografiile lucioase de pe paginile pe care le frunzăresc. Îmi cumpăr *Lesbienele iubesc vibratorul* și *Pizdă pe pizdă*, plus numărul curent din *Sports Illustrated* și cel proaspăt apărut din *Esquire*, deși la astea am abonament și le-am primit deja pe amîndouă prin poștă. Pentru cumpărătura asta aștept să rămîn singurul client. Vînzătorul îmi spune ceva, face un semn cu mîna către nasul lui ca un clonț, în timp ce cu mîna cealaltă îmi întinde revistele și restul de bani. Eu dau volumul mai încet, îmi scot una dintre căști din ureche și-l întreb:

— Ce?!,

iar el își atinge nasul din nou și zice, cu un accent bolovănos, aproape imposibil, ceva de genul:

— Nas la tine sînge.

Eu îmi depun pe trotuar servieta-diplomat Bottega Veneta și duc un deget la propriul meu nas. Ia uite, e roșu, pătat de sînge. Bag mîna în buzunarul pardesiului Hugo Boss și scot o batistă Polo cu care-mi șterg sîngele de la nas, îi mulțumesc din cap,

după care îmi pun la loc pe nas ochelarii de soare Wayfarer de aviator și plec. Pizda mă-sii de iranlian.

În holul blocului, mă opresc la recepție și încerc să captez atenția portarului negru de origine hispanică, pe care nu-l recunosc. Tipul vorbește la telefon cu nevastă-sa, cu vreun traficant, cu cine știe ce boarfă, și se uită fix la mine, dînd din cap și ținînd telefonul strîns între cap și claviculă. Cînd în sfîrșit îi trece prin cap că vreau să-l întreb ceva, oftează, dă ochii peste cap și-i spune celui sau celei de pe fir să aștepte o clipă.

— Da, vă rog, ce doriți?! bălmăjește spre mine.

— Da... încep eu pe un ton cît de prietenos și de politicos reușesc să adopt. Ați putea, vă rog, să-i spuneți administratorului că am o crăpătură în plafon... și... – mă opresc.

Individul se uită la mine de parcă aș fi depășit cine știe ce limită nescrisă și încep să mă întreb ce anume din ce i-am spus eu l-a contrariat – că doar nu cuvîntul „crăpătură“. Și-atunci care: „administrator“?! „plafon“?! Te pomenești că „vă rog“?!

— Adică cum?! oftează el profund, răsturnîndu-se pe spate pe scaun și uitîndu-se în continuare fix la mine.

Eu îmi cobor ochii la marmura de pe jos, oftez și eu și-i spun:

— Uitați, nu știu cum să zic... Vă rog să-i spuneți administratorului că l-a căutat Bateman... de la 10 I.

Cînd ridic ochii din podea ca să verific dacă vreo vorbă de-a mea a ajuns pînă la el, mă întîmpină o mască lipsită de expresie, care este de fapt mutra tîmpită, bovină, a portarului. Sînt o fantomă pentru omul ăsta – îmi trece prin minte. Sînt ceva nereal, ceva ce nu poate el defini, și totuși sînt un fel de obstacol, așa că tipul dă din cap, pune mîna din nou pe telefon

și-și reia conversația purtată într-o limbă absolut chinezească pentru mine.

Îmi iau în primire corespondența – catalogul Polo, extrasul de cont de la American Express, *Playboy*-ul pe iunie, o invitație la o petrecere de firmă la un club deschis de curînd, care se numește Bedlam, după care mă îndrept către lift, intru înăuntru răsfoind broșura de la Ralph Lauren, apăs pe butonul etajului meu și pe urmă pe butonul de închidere a ușilor, dar în momentul în care ușile pornesc să se închidă, se mai urcă o persoană. Instinctiv, mă întorc să spun „Bună ziua“. Este actorul Tom Cruise, care locuiește în apartamentul de la mansardă. Ca să fac un gest amabil, fără să-l mai întreb, apăs pe butonul „Mans.“, iar el îmi mulțumește din cap și-și ațintește privirile către cifrele de neon care se luminează și se sting una după alta deasupra ușilor liftului. Este mult mai scund decît mine și are același tip de ochelari negri Wayfarer cum am și eu. Este îmbrăcat cu o pereche de jeanși albaștri, un tricou alb și o geacă Armani.

Pentru a rupe tăcerea vizibil stînjenitoare, îmi dreg vocea și zic:

— Mi-ați plăcut foarte mult în *Barmanul*. Mi s-a părut un film foarte bun, ca și *Top Gun*. Chiar mi-a plăcut foarte mult.

El renunță să mai urmărească etajele, se întoarce și se uită țintă în ochii mei.

— *Cocteil* se numea, zice calm.

— Poftim?! exclam eu încurcat.

Își drege și el glasul și zice:

— *Cocteil*, nu *Barmanul*. Filmul... se numea *Cocteil*.

Urmează o lungă pauză, în care numai sunetul cablurilor pe care alunecă liftul către etajele superioare ale clădirii se mai

luptă cu tăcerea grea și evidentă dintre mine și Tom Cruise.

— A, da... aveți dreptate, zic eu, ca și cum atunci mi-aș fi dat seama. *Cocteil* – da, da, așa este. Bravo, Bateman, unde-ți sînt mințile?! mă apostrofiez singur, clătinînd din cap, ca și cum aș încerca să mi-l golesc, după care, încercînd să dreg lucrurile, îi întind mîna: Noroc. Pat Bateman.

Cruise îmi întinde și el mîna, ezitant.

— Ei, deci... încep eu, vă simțiți bine-n blocul ăsta?!

După o altă pauză lungă, îmi răspunde:

— Mdaaa...

— E grozav, zic eu, nu credeți?!

Cruise dă din cap că da fără să se uite la mine, care apăs din nou pe butonul etajului meu, ca o reacție aproape involuntară. Tăcerea se instalează din nou.

— Așa deci... *Cocteil*, comentez eu după o vreme. Așa se cheamă.

El nu zice nimic, nici măcar nu mai dă din cap, ci doar se uită la mine ciudat, își ridică puțin ochelarii de soare și-mi spune, făcînd o ușoară grimasă:

— Ăăă... vă curge sînge din nas.

Eu rămîn înlemnit cîteva clipe – atît îmi ia ca să pricep că trebuie să acționez cumva în legătură cu treaba asta, așa încît mă prefac stînjenit de situația dată, îmi ating nasul cu un gest teatral, după care-mi scot batista Polo pătată deja cu ceva maroniu și-mi șterg sîngele de la nas, reușind să mă descurc, în linii mari, destul de bine.

— O fi din cauza altitudinii, zic rîzînd. Sîntem atît de sus...

Cruise dă din cap, nu zice nimic, ridică din nou privirile spre cifrele luminoase.

Liftul se oprește la etajul meu, ușile se deschid, iar eu îi spun lui Tom Cruise:

— Aveți în mine un mare admirator. Mă bucur mult că v-am întâlnit în sfârșit.

— A... da, la fel – și Cruise îmi aruncă zîmbetul lui celebru, după care trage una zdravănă în butonul de „Închidere uși“.

Fata cu care urmează să ies în seara asta, Patricia Worrell – blondă, fotomodel, a renunțat la Sweet Briar² de curînd, după numai un semestru –, mi-a lăsat două mesaje pe robotul telefonic, insistînd că este crucial de important s-o sun de îndată ce ajung. După ce-mi largesc la gît cravata albastră de mătase Bill Robinson, cu model inspirat după Matisse, formeaz numărul ei și traversez apartamentul cu telefonul cu antenă în mîină, ca să dau drumul la aerul condiționat.

Îmi răspunde la al treilea sunet.

— Alo?!

— Patricia, bună. Sînt Pat Bateman.

— A, bună, zice ea. Auzi, uite, vorbesc la celălalt telefon. Pot să te sun eu cînd termin?!

— Păi, ăăă... mă-ncurc eu.

— Uite, e de la centrul de sănătate, zice ea. Mi-au încurcat nu știu ce la cont. Te sun eu într-o clipă.

— Bine, zic eu și închid.

Mă duc în dormitor și-mi dau jos hainele pe care le-am purtat azi: costumul de lînă Giorgio Correggiari cu model subțire în formă de pană, cămașa de bumbac Ralph Lauren cu țesătura cu ochiuri mari, cravata croșetată de la Paul Stuart și pantofii de piele întoarsă de la Cole-Haan. Îmi trag pe mine o pereche de boxeri mulați pe care am dat șaiszeci de dolari la Barney's și mă apuc să fac niște extensii cu telefonul în mîină,

așteptînd să mă sune Patricia. După zece minute de extensii, telefonul sună în sfîrșit, dar eu răspund abia după al șaselea sunet.

— Bună, zice ea. Eu sînt, Patricia.

— Poți să m-aștepți o clipă?! Acuma vorbeam eu la celălalt telefon – eu.

— A, da, sigur – ea.

O trec pe „apel așteptare“ timp de două minute, apoi revin:

— Așa, bună, iartă-mă.

— Nu face nimic.

— Deci cu cina, zic eu. Vii pe la mine în jur de opt?!

— Ăăă, știi, zice ea în surdină, despre asta voiam să-ți vorbesc...

— Aoleu, nu, gem eu. Ce s-a-ntîmplat?!

— Ăăă, știi, uite care-i chestia – na, că mă ia pe departe –, este un concert la Radio City și...

— Nu, nu, nu, îi spun eu neînduplecat. Fără muzică.

— ...fostul meu iubit, care cînta la orgă într-o formație de la Sarah Lawrence, a fost cooptat la instrumente auxiliare și... – și se oprește, ca și cum s-ar fi hotărît deja să conteste orice opinie a mea.

— Nu, zău așa, Patricia, îi spun eu ferm, gîndindu-mă în sinea mea: Mama mă-sii, de ce problema asta, de ce în seara asta?!

— Haaai, Patrick, se alintă ea în urechea mea. O să fie așșș-aa de distractiv...

Pînă acum am fost aproape sigur că șansele mele de a face sex cu Patricia în seara asta erau demne de luat în seamă, dar nu și dacă mergeam la un concert în care un fost iubit al ei – și

la Patricia nu există noțiunea de „fost” – cîntă la instrumente auxiliare.

— Nu-mi plac concertele, îi spun eu, ducîndu-mă în bucătărie și luîndu-mi din frigider o sticlă de un litru de apă Evian, apoi repet: Nu-mi plac concertele. Nu-mi place muzica *live*.

— Dar ăsta nu-i ca dățile trecute, insistă ea cam neconvinsă. Avem locuri bune.

— Uite ce este. Nu-i nevoie să ne tocmim, îi spun. Dacă vrei să te duci, du-te.

— Eu mă gîndeam că mergem împreună, zice ea cu vocea încordată de emoție. Mă gîndeam că mergem să mîncăm undeva... – acum sînt aproape sigur că plusează –, ca să fim împreună... noi doi.

— Știu, știu, zic eu. Uite ce este: fiecare dintre noi trebuie să poată face exact aia ce vrea fiecare dintre noi să facă. *Eu*, de pildă, vreau ca *tu* să faci ce vrei tu să faci.

O pauză, după care Patricia încearcă o abordare diferită:

— Au o muzică atît de frumoasă, atît de... știu că sună frust, dar este... grandioasă. Și orchestră mai bună ca ăștia, mai rar. Sînt amuzanți, sînt minunați și muzica lor e-așa de vie și... Vai de mine, crede-mă că-mi doresc atît de mult să-i văd. O să ne distrăm mi-nu-nat, îți garantez eu, zice Patricia, susurîndu-mi asigurări în ureche.

— Nu, nu, du-te tu, îi spun eu. Petrecere bună.

— Patrick, zice ea. Am *două* bilete.

— Nu, mie nu-mi plac concertele, zic eu. Muzica *live* mă scoate din sărite.

— Bine, zice ea cu o voce care sună cu adevărat afectată de o dezamăgire poate chiar sinceră. O să mă simt foarte prost dacă

n-ai să fii cu mine-acolo.

— Iar eu aş vrea să te duci şi să te simţi bine, îi spun, deşurubînd dopul sticlei de Evian şi planificîndu-mi următoarea mişcare: Stai liniştită. Mă duc numai eu la Dorsia. Nici o problemă.

O altă pauză, nu lungă – foarte lungă, pe care eu aş traduce-o cam aşa: Aha, ia să vedem acum dacă mai vrei să mergi la căcatu' ăla de concert tîmpit. Iau o gură mare de Evian, aşteptînd ca Patricia să-mi comunice la ce oră vine.

— La Dorsia?! întrebă ea, pe urmă, suspicioasă, adaugă: Ai făcut tu rezervări acolo?! Pentru noi doi?!

— Da, zic eu. La opt jumate.

— Păăăi... şi rîde scurt, după care dă înapoi: Eraaa... ăăă... cum să zic?! Eu i-am văzut deja. Voiam numai să-i vezi şi tu.

— Haide, spune, ce faci?! întreb eu. Că dacă nu vii, trebuie să sun pe altcineva. Pe Emily Hamilton, de pildă – ai cumva numărul ei?!

— Stai, stai, stai, Patrick, nu te... zori. Pe urmă chicoteşte nervoasă: Ăştia mai cîntă încă două seri, aşa încît pot să-i văd şi mîine. Ascultă-mă, stai liniştit, da?!

— Cum vrei, zic eu. Sînt foarte calm.

— Zi atunci, la ce oră vrei să fii la tine?! întrebă Curva Restaurantelor.

— Ți-am spus: la opt, zic eu dezgustat.

— Foarte bine, zice ea, apoi adaugă, şoptind a seducție: Ne vedem la opt.

Şi tace semnificativ, ca şi cum ar aştepta ca eu să mai spun ceva, de pildă s-o felicite pentru decizia corectă pe care a luat-o, dar eu abia am timp să rezolv problema, aşa că-i închid telefonul brusc.

În clipa următoare mă reped în partea cealaltă a camerei după ghidul *Zagat*, pe care-l smucesc pînă dau peste Dorsia. Formez numărul greu, pentru că-mi tremură degetele. Ocupat. Intru în panică. Setez telefonul să reia automat același număr. Timp de cinci minute nu se aude nimic altceva, obstinat și de rău augur, decît semnalul de „ocupat“. În fine sună și, în cele cîteva secunde care trec pînă să răspundă cineva, eu trăiesc o experiență dintre cele mai neobișnuite pentru mine – un puseu de adrenalină.

— Dorsia, răspunde o voce despre care nu-mi dau seama de ce sex este, fiindcă vacarmul gen perete de sunet din fundal o face să pară androgină. Vă rugăm așteptați.

Ce se aude pare numai cu o idee mai puțin gălăgios decît un stadion de fotbal plin ochi. Mă văd nevoit să-mi pun la bătaie pînă și ultimul strop de curaj ca să rămîn pe fir și să nu închid. Sînt lăsat să aștept cinci minute, timp în care îmi nădușește palma și nu mai îmi simt mîna de cît de strîns țin telefonul cu antenă. O parte din mine își dă seama de inutilitatea acestui efort, o altă parte speră, o a treia parte e furioasă că nu m-am gîndit să fac rezervarea asta mai devreme sau s-o pun pe Jean să mi-o facă. Vocea revine la celălalt capăt al firului și zice gîjîit:

— Dorsia.

Îmi dreg vocea și zic, ținînd amîndoi ochii strîns închiși:

— Ăăă, da, știu că este puțin cam tîrziu, dar mă-ntreb dacă aș putea rezerva o masă pentru două persoane la ora opt treizeci... sau poate nouă...?!

Urmează o pauză. Mulțimea din fundal se aude ca un val tectonic asurzitor, dar eu simt cum speranța palpabilă îmi aleargă prin vene și deschid ochii, gîndindu-mă că șeful de sală – Domnul să-l aibă în grijă – se uită probabil peste registrul de

rezervări după vreo renunțare. Și totuși individul începe să chicotească, la început discret, apoi într-un crescendo ascuțit, pînă ajunge să rîdă în hohote, întrerupte brusc de simplul fapt că trîntește receptorul în furcă.

Rămas fără grai, într-o stare febrilă, simțindu-mă gol pe dinăuntru, mă gîndesc la următoarea mișcare. Nu se aude nimic altceva decît tonul care bîzîie enervant din receptor. Mă adun, număr pînă la șase, iau din nou ghidul *Zagat* și-mi regăsesc treptat concentrarea în lupta cu o panică aproape copleșitoare că nu voi putea obține rezervare pentru ora opt treizeci, dacă nu la Dorsia, atunci măcar la ceva din categoria următoare. Pînă la urmă reușesc să fac o rezervare pentru două persoane la Barcadia, la ora nouă – și asta numai datorită unei renunțări. Deși Patricia va fi probabil dezamăgită, s-ar putea chiar să-i placă la Barcadia – mese cu spații largi între ele, lumină discretă și avantajoasă, mîncare fără grăsimi și prăjeli –, iar dacă totuși nu-i place, ce-o să facă scîrba, o să mă dea-n judecată?!

Am tras din greu la sala de gimnastică după ce am ieșit azi de la serviciu, dar uite că iarăși sînt tensionat, așa încît mai fac nouăzeci de tracțiuni abdominale, o sută cincizeci de flotări în brațe, apoi alerg pe loc timp de douăzeci de minute, ascultînd noul compact-disc scos de Huey Lewis. Fac un duș fierbinte, după care îmi dau cu un nou gel de curățare a feței Caswell-Massey, cu o loțiune de corp Greune, apoi cu un hidratant de corp de la Lubriderm și cu o cremă de față Neutrogena. Ezit între două ținute. Una este un costum Bill Robinson din crep de lînă, pe care mi l-am cumpărat de la Saks, cu o cămașă de bumbac de la Charivari, cu perforații, și o cravată Armani; cealaltă, o haină sport din lînă și cașmir cu pled scoțian pe

umăr, cămașă de bumbac și pantaloni de lână Alexander Julian, cu pense, plus o cravată de mătase Bill Blass, cu bulinuțe. Pantalonii de la Julian s-ar putea să fie destul de călduroși pentru luna mai, dar dacă Patricia își pune taiorul ăla Karl Lagerfeld pe care cred eu că și-l pune, atunci îmi pun și eu pantalonii de la Julian, pentru că se potrivesc mănușă cu taiorul ei. Pantofii sînt niște mocasini de crocodil A. Testoni.

Am pus o sticlă de șampanie Scharffenberger la gheață într-un suport de aluminiu Spiros băgat într-o frapieră de șampanie Christine van der Hurd din sticlă jivrată, așezată la rîndul ei pe o tavă de bar Cristofle, placată cu argint. Nu e rea Scharffenberger, deși nu se compară cu Cristal-ul – dar de ce să stric o sticlă de Cristal pe parașuta asta?! Care mai mult ca sigur că nici nu face vreo diferență între ele. Îmi torn un pahar, dacă tot stau s-o aștept, și aranjez din cînd în cînd figurinele-animale Steuben pe blatul de sticlă al măsuței de cafea Turchin sau mai deschid și frunzăresc ultimul volum cartonat pe care mi l-am cumpărat – de un anume Garrison Keillor. Patricia întîrzie.

Cum stau eu așa pe canapeaua din salon s-o aștept, în timp ce la tonomatul Wurlitzer formația Lovin' Spoonful cîntă *Cherish* („Afecțiune“), ajung la concluzia că Patricia nu are de ce să se teamă în seara asta, că nu am de gînd să scot pe neașteptate un cuțit și să-l înfig în ea numai ca să văd ce se nîmplă, nici nu intenționez să-mi fac vreo bucurie uitîndu-mă cum îi sîngerează tăieturile pe care tot eu i le-aș face dacă i-aș reteza beregata, i-aș spinteca burta sau i-aș scoate ochii. Are noroc, deși norocul ăsta nu are în spatele lui nici un raționament logic. Poate că nu are de ce să se teamă pentru că starea ei materială – starea materială a familiei ei – o protejează în seara asta; sau poate că aceasta este pur și simplu opțiunea

mea. Poate că paharul de Scharffenberger mi-a tăiat tot elanul sau poate că pur și simplu nu vreau să-mi stric pantalonii Alexander Julian făcînd-o pe scîrba aia să-și împrăște sîngele peste ei. Indiferent de motiv, rămîne faptul în sine: Patricia va supraviețui acestei seri și o asemenea victorie nu are nevoie de nici o îndemînare, de nici un exercițiu de imaginație, de nici un fel de originalitate din partea nimănui. Pur și simplu așa funcționează lumea – lumea *mea*.

Sosește cu o întîrziere de treizeci de minute. Îi spun portarului s-o lase să urce, deși eu o întîmpin în fața ușii, cu cheia în mîină, pregătindu-mă să încui. Nu și-a pus taiorul Karl Lagerfeld la care mă așteptam eu, dar și așa arată destul de elegant: bluză de mătase croșetată cu butoni de sidef Louis Dell'Olio la manșete, pantaloni de velur brodat de la Saks, cercei de cristal din colecția Wendy Gell de la Anne Klein și pantofi-sabot aurii. Aștept pînă ajungem cu taxiul la jumătatea drumului spre zona pre-rezidențială și atunci îi spun că de fapt nu mergem la Dorsia, după care îmi cer niște scuze elaborate, bîlmăjind ceva despre linii telefonice suspendate, despre un foc, despre un șef de sală răzbunător. Patricia oftează profund cînd aude vestea, ignoră cu totul scuzele mele și întoarce capul în partea cealaltă, uitîndu-se îmbufnată pe geamul mașinii. Eu încerc s-o consolez povestindu-i cît de la modă, cît de rafinat este restaurantul la care mergem, descriindu-i ce paste cu anason și banane, ce sorbeturi au acolo, dar ea nu face decît să scuture din cap, drept care n-am ce face și mă văd nevoit să-i spun că vai, Doamne!, cît de scump s-a făcut la Barcadia, chiar mai scump decît la Dorsia, și totuși Patricia este de neconvins. Pot să jur că din cînd în cînd ochii i se umplu de lacrimi.

Nu scoate nici o vorbă pînă cînd nu sîntem plasați la o masă de doi bani în partea din spate a sălii principale, și atunci numai cît să comande un cocteil Bellini. Pentru masă eu comand colțunași cu icre de scrumbie și compot de mere ca antreu, apoi chiftele cu brînză topită și sos din ouă de prepeliță ca fel principal. Patricia comandă somon roșu cu violete și sîmburi de pin, iar ca antreu o supă din unt de arahide cu rață afumată și piure de dovlecel, o combinație care sună curios, dar este de fapt chiar bună. În *New York Magazine* am citit despre ea că este „o mîncărică nostimă, dar misterioasă“, ceea ce îmi povestesc și Patriciei, dar ea își aprinde o țigară fără să bage în seamă chibritul aprins pe care i-l întind și stă trîntită pe scaun, bosumflată, suflîndu-mi fumul direct între ochi și aruncîndu-mi din cînd în cînd priviri furibunde, pe care eu, la rîndul meu, le ignor politicos, ca un adevărat *gentleman* ce știu să fiu. După ce ne sosește comanda, mă uit lung în farfuria mea la chiftelele ca niște rotocoale de un roșu sumbru, coafate cu brînză topită, care a fost stropită cu suc rozaliu de rodie, la șerpișorii de sos dens, cafeniu, de prepeliță care înconjoară carnea de vită, la feliile de mango așezate ca un contur pe marginea platoului negru – mă uit destul de mult timp, vag nehotărît dacă să mănînc sau nu, ezitînd să pun mîna pe furculiță.

Deși toată cina durează numai nouăzeci de minute, mi se pare că de-o săptămînă stăm aici, la Barcadia; deși n-am nici un chef de mers la Tunel după aceea, mi se pare a fi pedeapsa meritată pentru comportamentul Patriciei. Nota de plată se ridică la 320 de dolari – mă așteptam să coste chiar mai mult –, pe care-i plătesc cu cardul AmEx Platinum. În taxiul care ne duce în centru eu stau cu ochii țintă la aparatul de taxat, în timp ce șoferul încearcă să lege o conversație cu Patricia, care-l

ignoră complet, pentru că-și verifică machiajul într-o pudrieră Gucci, după care își mai dă cu niște ruj pe buzele și așa tencuite din greu. A fost un meci de baseball în seara asta pe care cred că am uitat să-l pun la înregistrat pe casetă video, așa că n-am să-l pot vedea când ajung înapoi acasă, în schimb îmi aduc aminte că am cumpărat două reviste mai devreme, când am ieșit de la serviciu, deci am în ce să-mi vâr nasul vreo oră și ceva. Mă uit la Rolex-ul de la mână și-mi fac socoteala că dacă bem un pahar, maximum două, am timp să ajung acasă pînă începe „Noaptea tîrziu cu David Letterman“. Cu toate că Patricia este fizic apetisantă și nu mi-ar displăcea să mă culc cu trupul ei, ideea de a mă purta cu ea blînd, de a fi genul băiat bun, de a-mi cere scuze pentru seara asta, că n-am fost în stare s-o duc la Dorsia – deși la Barcadia, Doamne iartă-mă!, e de două ori mai scump – îmi taie tot elanul. Te pomenești că scîrba-i supărată că n-am închiriat o limuzină.

Taxiul oprește aproape de intrarea de la Tunel. Eu plătesc cursa, lăsîndu-i șoferului un bacșiș consistent, și-i țin portiera Patriciei, care mă lasă cu mîna întinsă cînd încerc s-o ajut să coboare din mașină. În seara asta nu e nimeni după cordoane. De fapt, singura persoană care se vede la ora asta pe Strada 24 este un milog care stă rezemat de un tomberon, chircit de durere, și geme după ceva, nu știu ce, mărunțiș sau mîncare. Trecem grăbiți prin fața lui.

Unul dintre cei trei portari ne pofteste înăuntru, în timp ce altul mă bate ușor pe umăr, zicînd:

— Ce mai faceți, domnu' McCullough?!

Eu dau din cap, deschizîndu-i ușa Patriciei, și, înainte de a intra după ea, zic:

— Foarte bine, ăăă... Jim – și-i întind mîna.

După ce intrăm și după ce plătesc eu cincizeci de dolari pentru amândoi, pornesc imediat către bar, fără să-mi pese propriu-zis dacă Patricia vine după mine sau nu. Comand un J&B cu gheață. Ea vrea o apă Perrier fără lămîie, pe care și-o comandă singură. Golesc jumătate de pahar stînd proptit de bar și măsurînd-o din ochi pe bucățica bună de barmaniță și deodată îmi dau seama că ceva nu e cum trebuie. Nu-i vorba de lumini sau de INXS, care cîntă *New Sensation*, nici de bucățica din spatele barului. Este altceva. Mă întorc încet, rotindu-mi privirile peste restul sălii, și dau peste un spațiu larg absolut pustiu: Patricia și cu mine sîntem singurii clienți din tot clubul. În afară de bucățica bună, care face parte din peisaj, noi doi sîntem realmente singurele două suflete din tot Tunelul. După *New Sensation* urmează *The Devil Inside* și chiar dacă muzica e dată la maximum, parcă nu se mai aude atît de tare, pentru că nu mai este mulțimea care să reacționeze la cîntece. Ringul de dans pare uriaș cînd e gol.

Mă urnesc de lîngă bar, cu gîndul să verific și alte zone ale clubului. Patricia, deși mă aștept să vină după mine, rămîne pe loc. Nu mai stă nimeni de pază în capul scărilor care duc la Subsol. În timp ce eu cobor, muzica de sus se schimbă din nou și Belinda Carlisle începe iar să se „simtă liberă“. La Subsol este o pereche care seamănă cu Sam și Ilene Sanford, dar aici jos lumina e mai slabă, e mai cald și s-ar putea să mă înșel. Trec de cei doi, care beau șampanie rezemați de bar, și mă îndrept către un tip cu mutră de mexican, care stă așezat pe o canapea, impecabil îmbrăcat – haină de lînă la două rînduri și pantaloni asortați Mario Valentino, tricou de bumbac Agnes B., pantofi de piele fără șireturi (și fără șosete) de la Susan Bennis Warren Edwards –, în compania unei tipe gen eurocurvă, musculoasă

și arătoasă – păr blond murdar, țîțe mari, bronzată, nefardată, fumînd Merit Ultra Lights –, îmbrăcată cu o rochie lungă de bumbac Patrick Kelly, cu imprimeu model zebră, și pantofi cu toc înalt, din mătase de culoarea sidefului.

Îl întreb pe individ dacă-l cheamă Ricardo.

— Corect – și dă din cap.

Îi cer o doză și-i spun că Madison m-a trimis la el. Îmi scot portofelul și-i întind o hîrtie de cincizeci și două de douăzeci. Tipul se întoarce către euroboarfă și-i cere poșeta. Ea îi întinde o geantă de catifea Anne Moore. Ricardo bagă mîna înăuntru și-mi întinde un pliculeț atent împăturit. Înainte să plec, euroboarfa îmi spune că-i place portofelul meu din piele de gazelă. Eu îi spun că mi-ar plăcea s-o fut între țîțe și pe urmă eventual să-i tai amîndouă mîinile, dar muzica e dată mult prea tare – George Michael își urlă „Credința“ (*Faith*) –, așa că nu mă aude.

Cînd ajung înapoi sus, o găsesc pe Patricia acolo unde am lăsat-o: singură la bar, sorbind dintr-o apă Perrier.

— Ascultă, Patrick, zice ea, renunțînd la muțenie, vreau să știi un singur lucru, că sînt...

— A dracului?! urlu eu, luîndu-i vorba din gură. Ascultă tu, vrei să tragi niște coca?!

— Ăăă... da... Sigur, zice ea, mai mult decît zăpăcită.

— Haide, urlu din nou, apucînd-o de mînă.

Patricia își lasă paharul pe bar și vine după mine prin sala pustie a clubului, pe scări în sus, către toalete. Adevărul este că am putea foarte bine să tragem și jos, dar nu se face, așa că tragem cea mai mare parte într-o cabină din toaleta bărbaților. După ce ieșim din toaletă, eu mă așez pe-o canapea să fumez o țigară de la Patricia, timp în care ea coboară după ceva de băut.

Cînd se întoarce, începe să se scuze pentru felul în care s-a purtat în seara asta:

— Să știi că mi-a plăcut la Barcadia, mîncarea a fost minunată și sorbetul ăla de mango – mamă, Doamne!, a fost divin. Adică nu e nici o chestie că n-am mers la Dorsia. Putem foarte bine să mergem acolo într-altă seară și sînt convinsă c-ai încercat să faci rost de-o masă, cu toată nebunia asta care-i acum. Dar – au, Doamne! – zău că mi-a plăcut mîncarea de la Barcadia. De cînd s-a deschis?! Să tot fie vreo trei-patru luni. Am citit un articol plin de laude în *New York Magazine*... sau nu, în *Gourmet*... Oricum, vrei să mergi cu mine mîine seară la concertul formației ăleia?! Sau poate să mergem întîi la Dorsia și pe urmă la formația lui Wallace sau eventual să mergem la Dorsia după aia, deși nu știu dacă mai e deschis atît de tîrziu. Vorbesc serios, Patrick: merită să-i vezi. Avatar este un interpret grozav și chiar am avut impresia că mă-ndrăgostisem de el mai demult – mă rog, de fapt mă-ncurcasem cu el, nu mă-ndrăgostisem. Pe bune-mi plăcea Wallace pe-atunci, numai că era băgat într-o chestie-ntreagă cu o bancă de investiții și nu s-a descurcat cu toată nebunia din jurul lui și-a luat-o razna – din cauza LSD-ului, nu a cocainei. Sigur că... știu, dar... chestia e că... dac-am văzut că se duce de rîpă totul, mi-am dat seama că... știi... cel mai bine era să mă dau deoparte și să n-am de-a face...

La J&B mă gîndesc. La paharul de J&B din mîna mea dreaptă mă gîndesc. La mînă mă gîndesc. Charivari. Cămașă de la Charivari. La ciuperci mă gîndesc. La Jami Gertz mă gîndesc. Mi-ar plăcea s-o fut pe Jami Gertz mă gîndesc. Porsche nouă-unșpe. La un cîine sharpei mă gîndesc. Mi-ar plăcea să am un sharpei. Am douăzeci și șase de ani, mă gîndesc. O să am

douăşapte anul viitor. Un Valium. Aş vrea o pastilă de Valium. Ba nu, la *două* pastile de Valium mă gândesc. La telefon celular mă gândesc.

1. Tip de masaj în care se utilizează presopunctura.
2. Colegiu din oraşul Sweet Briar, Virginia, înfiinţat în 1901 şi rezervat femeilor.

La curățătorie

Curățătoria chinezească la care-mi trimit eu de obicei hainele pătate de sânge mi-a predat înapoi ieri o haină Soprani, două cămăși albe de la Brooks Brothers și o cravată de la Agnes B. cu câțiva stropi rămași din sângele nu mai știu cui. Am o întâlnire pentru masa de prînz peste patruzeci de minute și pînă atunci m-am gîndit să trec pe la curățătorie să fac reclamație. În plus față de haina Soprani, cămăși și cravată, am luat la mine o pungă de așternuturi la fel, pătate de sânge, care trebuie curățate. Respectiva curățătorie chimică, ținută de niște chinezi, se află la douăzeci de străzi mai sus de apartamentul meu, în West Side, de mai ai puțin și ajungi la Columbia, și cum n-am mai fost niciodată personal pînă acolo, rămîn uimit de cît de departe poate fi. De obicei dădeam telefon din apartamentul meu, cineva venea și-mi lua hainele și mi le aducea înapoi în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Dată fiind această excursie, nu mai am timp să-mi fac exercițiile de dimineață și, cum am dormit pînă tîrziu din cauza unei orgii cu cocaină de la miezul nopții pînă-n zori, alături de Charles Griffin și Hilton Ashbury, care a început într-un mod destul de nevinovat la petrecerea de la M.K. a nu știu cărei reviste, la care nici unul dintre noi nu fusese invitat, și s-a terminat în fața bancomatului meu, pe la ora cinci dimineața, am ratat-o și pe Patty Winters cu emisiunea ei, care a fost de fapt o reluare a unui interviu al ei cu președintele, așa că presupun că n-am pierdut propriu-zis nimic.

Sînt încordat, mi-am pieptănat părul lins pe spate, mi-am pus ochelarii de soare Wayfarer, mă doare capul, țin strîns între dinți un trabuc neaprins, port un costum negru Armani, cămașă albă de bumbac Armani și cravată de mătase – da, tot Armani. Arăt eu îmbrăcat la patru ace, dar îmi ghiorăie mațele și gîndurile mi se învălmășesc în cap. La intrarea în curățătorie chinezească dau peste un milog bătrîn – să tot aibă patruzeci sau cincizeci de ani –, gras și încărunit, care plînge. În momentul în care deschid ușa, ca să le pună capac la toate, observ că este și orb și-l calc pe picior, care este de fapt un ciot, ceea ce-l face să scape din mîna cana și să împrăstie mărunțiș pe trotuarul din jurul lui. Să fi făcut treaba asta într-adins – ce credeți?! Să o fi făcut din greșeală?!

După aceea, timp de zece minute stau și-i arăt petele unei băbuțe chinezoaice despre care presupun că e mai-mare peste curățătorie și care-și aduce și soțul de undeva din spate, văzînd că eu nu pricep o vorbă din ce-mi spune. Dar soțul tace mîlc și nu-și bate cîtuși de puțin capul să traducă. Bătrîna o ține tot într-o bleotocăreală – în chinezește, bănuiesc –, așa că pînă la urmă n-am ce face și o întrerup.

— Ascultă-mă, stai așa... îi spun, ridicînd mîna cu trabucul între degete, în timp ce haina Soprani o țin împăturită pe brațul celălalt, nu mi-ai... șșșt! – ai răbdare... șșșt! Nu mi-ai dat o explicație rezonabilă!

Chinezoaica se rățoiește din nou la mine și apucă haina de mîneci, ținînd-o cu pumnii strînși. Eu îi dau una peste mîini și mă aplec înspre ea, vorbindu-i foarte lent:

— Ce anume încerci să-mi spui?!

Ea hămăie în continuare la mine, cu ochii cășcați. Soțul scoate din punga pusă pe tejghea, în fața lui, cele două

cearșafuri stropite cu sânge uscat, le desface și se holbează la ele pe mutește.

— Să le-nălbești?! o întreb eu. Asta vrei să-mi spui – *nal-bit*?!
– și scutur din cap, nevenindu-mi să cred: Înălbire?!
Dumnezeule mare!!

Femeia îmi arată întruna mîneca hainei Soprani, apoi, când se întoarce și mai vede și cele două cearșafuri din spatele ei, hămăiala suie cu încă o octavă.

— Două lucruri... îi spun, ridicînd vocea peste a ei. Unu: nu se poate să-nălbești o haină Soprani. Nici nu se pune problema. Și doi – dar trebuie să ridic vocea și mai mult ca s-o acopăr –, deci *doi*: cearșafurile astea nu le găsesc decît la Santa Fe. Sînt niște cearșafuri *foarte* scumpe și-mi trebuie curățate *bine*.

Dar ea nu se oprește din bleotocărit. Eu dau din cap ca și cum aș înțelege ce bîlmăjește, după care scot un zîmbet larg și mă aplec pînă la o palmă de mutra ei:

— Dacă nu taci dracului din gură, te omor – m-ai înțeles?!

Chinezoaica panicată bîrîie pe limba ei din ce în ce mai repede și mai incoerent, cu ochii tot căscați. Are totuși o față ciudat de lipsită de orice expresie – poate din cauza ridurilor. Disperat, îi arăt din nou petele, dar tot eu îmi dau seama că este inutil și las mîinile-n jos, străduindu-mă să pricep măcar ceva din ce-mi spune. Pînă la urmă, ca și cum ne-am înțelege, o întrerup din nou, acoperindu-i vocea:

— Uite ce este: am o întîlnire foarte importantă la prînz – mă uit la Rolex-ul de la mîină – la Hubert's, peste treizeci de minute – apoi mă uit din nou la fața ei plată, cu ochii oblici – și am nevoie de... nu, stai așa, peste *douăzeci* de minute. Am o întîlnire la prînz la Hubert's peste douăzeci de minute, cu

Ronald Harrison, și am nevoie de cearșafurile astea curățate în după-amiaza asta.

Dar ea nu mă ascultă și nu se oprește din bleotocărit pe limba ei sacadată și absolut străină. N-am dat niciodată foc la nimic, dar acum încep să mă întreb cum se procedează, de ce materiale ai nevoie pentru așa ceva – de benzină, de chibrituri... sau poate de vreun alt lichid, și mai volatil?!

— Ascultă-mă... încep eu pe un ton plin de sinceritate, trezindu-mă din reverie și aplecându-mă din nou pînă la nivelul ochilor femeii.

Chinezoaica dă din gură haotic și la un moment dat se răsuțește către soțul ei, care încuviințează din cap într-unul dintre rarele momente de tăcere. Îi spun pe silabe:

— Nu te în-țe-leg!

Îmi vine să și rîd, uimit de cît de caraghioasă poate fi toată situația. Izbesc cu palma în teighea și mă uit de jur împrejurul încăperii, doar-doar o mai fi cineva cu care să vorbesc, dar nu e nimeni altcineva și-mi spun de unul singur:

— Ce nebunie!

Oftez, trecîndu-mi o palmă peste față, apoi dintr-odată îmi pierе rîsul, mă înfurii într-o clipă și mă stropșesc la ea:

— Ești o tîmpită! Nu se poate să pățesc eu așa ceva!

Se răstește și ea la mine.

— Ce?! o întreb în silă. Nu m-ai auzit?! Vrei jambon?! Asta mi-ai spus adineauri?! Vrei... *jam bon*?!

Ea apucă din nou mîneca de la haina Soprani. Soțul stă și el în spatele teighelei, deprimat și detașat.

— Ești o tîm-pi-tă!! zbier eu către ea.

Iarăși îmi replică nu știu ce, fără să se descurajeze, arătînd cu obstinație către petele de pe cearșafuri.

— Vacă tîmpită!! Asta pricepi?! urlu eu, congestionat la faţă şi avînd deja un nod în gît de nervi.

Am început să tremur tot şi-i smulg haina din mîini, scrîşnind din dinţi:

— Doamne, Dumnezeu!!

În momentul acesta aud în spatele meu cum se deschide uşa, cum sună clopoţelul şi mă stăpînesc: închid ochii, respir profund, îmi reamintesc să mă opresc la salonul de bronzat după masa de prînz, eventual la Hermès ori la...

— Patrick?!

La auzul unei voci omenеşti, tresar, mă întorc şi dau cu ochii de o persoană pe care o cunosc din blocul meu, pe care am văzut-o de mai multe ori făcîndu-şi veacul în hol şi uitîndu-se lung şi admirativ la mine ori de cîte ori ne întîlnim. Este puţin mai mare decît mine, are aproape treizeci de ani, dar arată acceptabil, poate cam supraponderală în costumul de jogging cu care este îmbrăcată – de unde şi l-o fi luat?! de la Bloomingdale's?! habar n-am... În orice caz, mă soarbe din priviri. Îşi dă jos ochelarii de soare şi-mi oferă un zîmbet cît toate zilele.

— Bună, Patrick, mi s-a părut mie că tu erai...

Habar n-am cum o cheamă, aşa că oftez adînc şi spun un „Bună“ din buze, pe urmă bolborosesc foarte repede ceva ce ar vrea să semene cu un nume de femeie, după care rămîn cu ochii aţintiţi asupra ei, sleit, epuizat, încercînd să-mi controlez pornirile criminale, în timp ce chinezoaica tot mai turuie în spatele meu. Într-un tîrziu îmi împreunez mîinile şi zic:

— Deci...

Ea se opreşte la jumătatea drumului, încurcată, apoi face cîţiva paşi nervoşi pînă la teighea, cu tichetul în mînă.

— Nu e caraghios?! Să vii tocmai pîn-aici, vreau să zic. Deși să știi că ăștia-s efectiv cei mai buni.

— Și-atunci de ce nu pot să-mi scoată petele *astea*?! întreb eu răbdător, zîmbind în continuare, deși cu ochii închiși, pînă cînd dă Dumnezeu și chinezoaica tace din gură, după care-i redeschid. Adică tu poți să te-nțelegi cu oamenii ăștia sau ceva?! – îi sugerez cu subînțeles. Eu nu reușesc s-ajung la nici o concluzie cu ei.

Nou-venita se întoarce către cearșaful pe care bătrînul îl ține în continuare desfăcut.

— Vai de mine, înțeleg... șoptește ea.

În momentul în care întinde mîna timid să atingă cearșaful, bătrîna chinezoaică începe din nou să turuie, dar ea n-o bagă în seamă și mă întreabă pe mine:

— De la ce sînt astea?! și adaugă, uitîndu-se mai bine la pete: Vai de mine...!

— Ăăă... mă rog... zic eu, uitîndu-mă la cearșafuri, care arată într-adevăr jalnic. Sînt de la... suc de măceșe, suc de portocale roșii...

Ea se uită la mine și dă din cap neconvinsă, după care comentează cu jumătate de gură:

— Mie nu mi se par a fi de suc de măceșe... ăăă... de suc de portocale, vreau să zic...

Mă uit și eu lung, lung de tot, la cearșafuri și abia după o vreme reușesc să îngaim ceva:

— Păăăi... adicăăă... asta... sînt de fapt... de la batoane... știi de care... – și fac o pauză: De la batoanele Dove... de ciocolată Dove cu... asta... cu sirop de vișine Hershey's, știi?!

— A, da, zice ea, dînd din cap a înțelegere, deși oarecum sceptică. Vai de mine!

— Auzi, dac-ai putea vorbi cu ei – și mă întind și smulg cearșaful din mâinile bătrînului –, mi-ai face un mare serviciu. Pliez cearșaful și-l depun ușor pe tejghea, după care, uitîndu-mă din nou la Rolex, îi explic: Zău c-am întîrziat. Am o întîlnire la prînz, la Hubert's, peste cincisprezece minute.

Mă îndrept către ușa curățătoriei, în timp ce chinezoaica se pune din nou pe un hămăit disperat către mine și mă amenință cu degetul. Eu mă uit urît la ea, străduindu-mă din răspuțeri să nu-i fac și eu anumite gesturi cu mîna.

— La Hubert's?! Chiar așa?! Întreabă fata, impresionată. S-a mutat mai spre zona rezidențială, nu?!

— Da, da, bine, aoleu, uite, chiar trebuie să plec – și mă prefac că am zărit prin ușa de sticlă un taxi care se apropia pe partea cealaltă a străzii. Mimînd recunoștința, îi spun: Îți mulțumesc, ăăă... Samantha...

— Victoria.

— A, da, Victoria – fac o pauză. N-am zis așa?!

— Nu, ai zis „Samantha“.

— A, îmi pare rău – și-i zîmbesc. Am și eu problemele mele.

— Ce-ar fi să ne vedem la un prînz într-o zi... săptămîna viitoare...? îmi propune ea plină de optimism și făcînd cîțiva pași către mine, în timp ce eu deschid ușa și ies cu spatele. Știi, eu am drum destul de des în centru, prin apropiere de Wall Street.

— Aha... Știi și eu, Victoria?! și scot un rînjat forțat pe post de scuză, mutîndu-mi privirile de pe pulpele ei. Eu sînt la birou mai tot timpul.

— Păi, atunci... ce-ar fi să... știi... poate-ntr-o sîmbătă?! mă întreabă Victoria, sperînd să nu mă simt hărțuit.

— Sîmbăta viitoare?! întreb eu, cu ochii iarăși la Rolex.

— Mda – și ridică din umeri timid.

— A, nu pot, îmi pare rău. Am un matineu la *Mizerabilii*, o mint eu. Auzi, *chiar* trebuie să plec. Te... îmi trec o mână peste păr și-mi spun în sinea mea „Doamne iartă-mă!“, apoi îmi iau inima-n dinți și adaug: ...sun eu.

— Așa, zîmbește ea mai liniștită. Sună-mă.

Mă uit încă o dată urît la chinezoaica bătrînă și ies dracului din curățătoria aia, năpustindu-mă după un taxi inexistent. Abia la vreo două străzi mai sus de curățătorie las pasul mai încet și...

Deodată îmi cad ochii pe o fetiță a străzii drăguță foc, care stă pe treptele unei vile de pe strada Amsterdam, cu o cană de cafea din polistiren expandat așezată cu o treaptă mai jos de picioarele ei. Mă îndrept spre ea de parcă m-ar atrage cu un magnet și-i zîmbesc, în timp ce cu o mână scormonesc prin buzunar după ceva mărunțiș. Are un chip mult prea tînăr, proaspăt și bronzat pentru o persoană fără adăpost, de aceea pomana pe care o așteaptă este cu atît mai strigătoare la cer. O studiez cu atenție în cele cîteva secunde cît îmi ia să mă apropii de la marginea trotuarului pînă unde stă, pe treptele vilei, cu capul în jos și privirile goale ațintite în poala tot goală. Ridică ochii spre mine fără să zîmbească, numai pentru că și-a dat seama că m-am oprit în fața ei. Ciufuțenia mea se evaporă și, fiindcă vreau să-i fac o bucurie, să-i ofer ceva simplu, mă aplec, uitîndu-mă în continuare fix la ea și încercînd să-i transmit simpatie pe chipul gol și grav, și-i las un dolar în cana de polistiren, spunîndu-i:

Mult noroc.

Expresia de pe chipul fetei se schimbă, drept care observ și cartea din poala ei – Sartre –, și punga de cărți de la Columbia

pe care o are lângă ea și, în plus, cafeaua cu lapte din cană și bancnota mea de un dolar plutind la suprafața ei. Și, deși toate lucrurile astea se petrec într-un răstimp de câteva secunde, mie mi se pare că se desfășoară cu încetinitorul, iar ea se uită la mine, pe urmă la cana de cafea, și strigă:

— Ce dracu' mai vrei și tu, mă?!

Eu, înlemnit în poziția în care m-am aplecat deasupra căinii, mă bâlbâi rușinat:

— N-am... n-am văzut... că era plină...

și mă îndepărtez, tremurînd tot, fac semn unui taxi, mă urc și pe drumul spre Hubert's încep să am halucinații cu blocurile transformate în munți, în vulcani, cu străzile devenite jungle, cu cerul devenit simplu decor. Înainte să cobor din taxi, clilesc de multe ori din ochi, doar-doar oi scăpa de viziune. Prînzul de la Hubert's se transformă într-o halucinație permanentă și mă trezesc că visez cu ochii larg deschiși.

La Harry's

— Trebuie să asortezi șosetele la pantaloni, îi spune Todd Hamlin lui Reeves, care-l ascultă cu atenție, amestecînd cu bețișorul de cocteil în paharul de Beefeater cu gheață.

— De unde și pînă unde?! întreabă George.

— Fii atent, explică Hamlin răbdător. Dacă porți pantaloni gri, porți și ciorapi gri. Simplu ca bună ziua.

— Stai așa, îl întrerup eu. Dar dacă pantofii sînt negri?!

— E foarte bine, zice Hamlin, sorbind din paharul de Martini. Dar atunci cureaua trebuie să fie asortată cu pantofii.

— Cu alte cuvinte, vrei să zici că la un costum gri ciorapii pot să fie ori gri, ori negri, conchid eu.

— Ăăă... mdaa... zice Hamlin încurcat. Presupun că da. Așa am zis?!

— Să știi, Hamlin, zic eu, că nu sînt de acord cu chestia cu cureaua și pantofii, pentru că pantofii sînt destul de departe de talia propriu-zisă. Cred c-ar trebui să ne rezumăm la o curea care să fie asortată cu pantalonii.

— Are ceva dreptate, zice Reeves.

Noi trei – Todd Hamlin, George Reeves și cu mine – stăm la o masă la Harry's la ora șase și ceva după-masa. Hamlin poartă un costum Lubiam, o cămașă de bumbac minunată, cu guler larg și dungi, de la Burberry, cravată de mătase Resikeio și curea Ralph Lauren. Reeves poartă un costum Christian Dior la două rînduri, cu șase nasturi, cămașă de bumbac, cravată de mătase Claiborne cu model și pantofi de piele Allen-Edmonds

cu bombeu perforat, plus o batistă de bumbac – de la Brooks Brothers, presupun – în buzunarul de la piept; ochelarii de soare Lafont Paris și i-a depus pe un șervet, lângă băutură, iar servieta-diplomat – destul de interesantă, de la T. Anthony – și-a așezat-o pe cel de-al patrulea scaun de la masă, care era gol. Eu port un costum la un singur rînd, cu doar doi nasturi, din lînă flanelată, cu dungi de culoarea cretei, cămașă de bumbac cu dungi oblice multicolore și o tașcă de mătase, toate marca Patrick Aubert, cravată de mătase Bill Blass cu bulinuțe și ochelari de vedere incolori cu rame Lafont Paris. Una dintre perechile noastre de căști tronează în mijlocul mesei, înconjurată de paharele cu băuturi și de un calculator de buzunar. Reeves și Hamlin au plecat astăzi mai devreme de la serviciu ca să-și facă niște tratamente cosmetice faciale nu știu unde și amîndoi arată bine, cu fețele rozalii, dar bronzate, părul scurt și pieptănat lins pe spate. Tema emisiunii de azi-dimineață a Patriciei Winters a fost masculii feroce din viața de zi cu zi.

— Bine, și-atunci vestele nu sînt... terminate?! îl întreabă Reeves pe Todd.

— Nu, George, zice Hamlin. Cîtuși de puțin.

— Nu, îl secondez și eu. Vestele nu s-au demodat niciodată.

— Sigur că întrebarea este, de fapt, cum ar trebui purtate, precizează Hamlin.

— Trebuie asortate... sărim în același timp și eu, și Reeves.

— A, scuză-mă, zi tu – Reeves.

— Nu, nu-i nici o chestie, zi tu – eu.

— Insist, zice George.

— Păi, trebuie să cadă mulate pe corp și să acopere talia, explic eu. Trebuie să se vadă numai o idee deasupra nasturelui din talie al hainei de la costum. Dacă se vede prea mult din

vestă, atunci costumul întreg pare a fi prea strîmt și prost croit – și nu vrei așa ceva.

— Ahă, recunoaște Reeves mai mult pe nas, cu o mutră nehotărîtă. Corect, asta știam și eu.

— Eu mai vreau un J&B. Voi?! zic eu, ridicîndu-mă de pe scaun.

— Un Beefeater cu gheață și lămîie, zice Reeves, arătînd cu degetul către mine.

— Un Martini, adaugă Hamlin.

— 'Nțeles!

Mă îndrept către bar și acolo, așteptîndu-l pe Freddy să-mi toarne băuturile, aud cum un tip – cred că este grecul ăla de la First Boston, William Theodocropopolis, care poartă un fel de haină-sac de lînă cu model de mini-pătrățele încălecate și o cămașă ca lumea, în schimb la gît are o cravată de cașmir trăznet de la Paul Stuart, care îi face costumul să arate mai bine decît merită – îi povestește altui tip, tot un grec, care bea dintr-o Coca-Cola fără zahăr:

— Ascultă-mă pe mine, Sting a fost la Chernoble¹ – știi, localul ăla deschis de-aceiași tipi care-au deschis și Tunelul – și chestia asta a răsuflat în Pagina Șase și apare unul cu un Porsche nouă-unșpe și-n mașină era Whitney, care...

Mă întorc la masa noastră și-l găsesc pe Reeves povestindu-i lui Hamlin cum își bate el joc de cerșetorii de pe străzi, cum se apropie de cîte unul și-i întinde un dolar, după care-l palmează și-l bagă-n buzunar exact în momentul în care trece prin fața milogului.

— Ascultă-mă pe mine, nu dai greș, insistă el. Tipii sînt atît de șocați, că rămîn fără grai.

— Poți să spui simplu nu, intervin eu, așezînd băuturile pe masă. Nu-i nevoie să spui nimic altceva.

— Să spun simplu nu?! zîmbește Hamlin. Și merge?!

— Mă rog, adevărul e că merge numai cu femeile fără adăpost și însărcinate, recunosc eu.

— De unde să înțelegem că n-ai încercat abordarea asta cu „spune-i simplu nu“ și cu goriloiu ăla de doi metri și ceva de pe strada Chambers?! întreabă Hamlin. Știi care – ăla cu țeava de prizat?!

— Apropo, ați auzit careva de clubul ăla zis Nekenieh?! întreabă Reeves.

De unde stau eu, îl văd pe Paul Owen așezat la o masă din partea cealaltă a sălii, împreună cu cineva care seamănă mult cu Trent Moore sau cu Roger Daley și cu un alt individ care seamănă cu Frederick Connell. Moore lucrează la compania lui bunică-su. Trent poartă un costum de lînă bătută cu model de mini-pătrățele încălecate și cu o eșarfă multicoloră.

— Nekenieh?! – se miră Hamlin. Ce-i aia Nekenieh?!

— Băi, băi, intervin eu. Cine-i ăla care stă acolo lîngă Paul Owen?! Să fie cumva Trent Moore?!

— Unde?! întreabă Reeves.

— Acuma se ridică. De la masa aia, zic eu. Tipii ăia.

— Ăla nu-i Madison?! Nu, e Dibble, precizează Reeves, care-și pune ochelarii de vedere incolori ca să fie mai sigur.

— Nu, zice Hamlin. Ăla-i Trent Moore.

— Ești sigur?! întreabă Reeves.

În drum spre ieșire, Paul Owen se oprește la masa noastră. Poartă ochelari de soare Persol și duce în mînă o servietă de la Coach Leatherware.

— Noroc, voi ăștia, zice Owen și ni-i prezintă pe cei doi indivizi care-l însoțesc – Trent Moore și un anume Paul Denton.

Reeves, Hamlin și cu mine dăm mîna cu ceilalți trei fără să ne ridicăm de la masă. George și Todd se lansează într-o discuție cu Trent, care este din Los Angeles și știe unde se află clubul Nekenieh. Owen își îndreaptă atenția spre mine, ceea ce-mi creează o stare de neliniște.

— Ce-ai mai făcut?! mă întreabă Owen.

— Foarte bine, îi spun eu. Și tu?!

— A, minunat, îmi răspunde el. Cum mai merge portofoliul Hawkins?!

— Eee... o lungesc eu, după care continui, ezitînd pentru o clipă: E... bine.

— Zău?! întreabă el, vag preocupat. Interesant – și-și încrucișează mîinile la spate, zîmbind: Nu grozav?!

— A, mă rog, știi cum e... – eu.

— Și Marcia ce mai face?! – întreabă el, tot zîmbind, dar aruncîndu-și privirile peste restul sălii, fără să fie atent propriu-zis la mine. Ea chiar este o fată grozavă.

— A, da, zic eu lezat. Sînt un... norocos.

Owen m-a confundat cu Marcus Halberstam – cu toate că Marcus iese cu Cecelia Wagner –, dar, din anumite motive, nici nu contează și este o confuzie justificată din partea lui, pentru că Marcus lucrează și el tot la P&P, ba chiar se ocupă cu exact același lucru ca și mine, are și el o slăbiciune pentru costumele Valentino și ochelarii de vedere incolori, plus că și eu, și el mergem la același stilist de la același Hotel Pierre, deci este ceva scuzabil – nu mă scoate din sărite. În schimb, Paul Denton se uită întruna fix la mine sau se străduiește să nu o facă, de parcă ar ști ceva, de parcă n-ar fi sută la sută sigur dacă mă

recunoaște sau nu, drept care mă întreb dacă nu cumva o fi luat parte și el la croaziera aia, demult, într-o noapte din martie, anul trecut. Pentru orice eventualitate, mă gîndesc c-ar trebui să-i iau numărul de telefon sau – și mai bine – adresa.

— Poate c-ar fi bine să bem ceva-ntr-o zi, îi spun eu lui Owen.

— Grozav, zice el. Haide. Ai aici cartea mea de vizită.

— Mulțumesc, zic eu în timp ce mă uit îndeaproape la cartea lui de vizită și răsufli ușurat văzînd cît e de grosolană, după care o bag în buzunarul hainei. Poate c-o aduc și... și fac o pauză pentru efect, apoi adaug cu precauție: ...pe Marcia.

— Excelent ar fi, zice el, pe urmă întreabă: Apropo, ați fost la bistroul ăla salvadorian de pe Strada 83?! Că noi mîncăm acolo în seara asta.

— Da – adică nu, zic eu. Dar am auzit că e bun de tot – și zîmbesc ușor, apoi iau o gură de băutură.

— Da, așa am auzit și eu – și se uită la Rolex-ul de la mînă. Trent... Denton...?! Haideți s-o luăm din loc. Rezervarea-ncepe-n cîșpe minute.

Ne spunem la revedere unii altora, iar ei, în drum spre ieșirea de la Harry's, se opresc și la masa la care stau Dibble și Hamilton – cel puțin eu așa cred, că sînt Dibble și Hamilton. Înainte de-a ieși, Denton mai aruncă o privire spre masa noastră, spre mine, o ultimă privire, în care se citesc panica și convingerea că prezența mea îi spune ceva, ca și cum m-ar fi recunoscut de undeva, ceea ce normal că mă face să stau ca pe ghimpi.

— Portofoliul Fisher, zice Reeves.

— Căcat! zic eu. Nu ne mai aminti.

— Norocosul naibii! zice și Hamlin.

— A văzut-o careva pe prietena lui?! întreabă Reeves. Pe Laurie Kennedy?! O bucătică și jumătate!

— O știu, zic eu și recunosc: Adic-am știut-o.

— De ce vorbești așa despre ea?! vrea să știe Hamlin. Reeves, de ce vorbește-așa despre ea?!

— Pentru c-a fost cuplat cu ea, răspunde Reeves într-o doară.

— De unde-ai știut asta?! întreb eu zîmbind.

— Fetele se bat pe Bateman, zice Reeves, care parcă-i puțin cam băut. Pentru că-i un *gentleman*. Ești un *gentleman* desăvârșit, Bateman.

— Bă, mulțumesc, dar... ăăă... zic eu, fără să-mi dau seama dacă nu mă ia peste picior, dar mă simt oarecum mîndru și încerc să-mi temperez propria imagine, prea bună: Tipa are un caracter de doi bani.

— Doamne iartă-mă, Bateman! exclamă Hamlin. Ce vrei să zici cu asta?!

— Ce să vreau să zic?! întreb eu. Că asta are.

— Și ce dacă are?! Contează cum arată, atît. Laurie Kennedy e bună, bă, zice Hamlin apăsător. Nu veni cu chestii de-astea, că te interesează pentru nu știu ce alt motiv.

— Alea care au un caracter puternic... ceva nu e-n regulă cu ele, comentează Reeves, oarecum încurcat de propria lui afirmație. Dacă au un caracter puternic și *nu* arată de la foarte bine-n sus – și aici își ridică amîndouă mîinile în sus, vrînd parcă să sugereze ceva –, cine dracu' se uită la ele?!

— Bine, hai să vorbim așa, strict ipotetic, da?! Ce-i rău în faptul că au un caracter puternic?! întreb eu, pe deplin conștient că formulez o întrebare inutilă și stupidă.

— Da, bine, ipotetic e chiar mai bine, dar... începe Hamlin.

— Știu, știu, zîmbesc eu.

— Nu există fete cu caractere puternice, sărim toți trei la unison, rîzînd, și ne plesnim palmele unul altuia ca hocheiști.

— Un caracter puternic, ia cuvîntul Reeves, este atunci cînd o păsărică are un corp apetisant și-ți satisface toate pretențiile sexuale fără s-o faci pe mironosița despre una și alta, iar după aia în principiu își ține dracului gura proastă.

— Ascultă-mă pe mine, zice Hamlin, încuviințînd din cap, singurele fete cu caracter puternic și care sînt deștepte sau poate amuzante sau pe jumătate inteligente sau chiar talentate – deși Dumnezeu știe ce pizda mă-sii vrea să însemne asta – sînt alea urîte.

— Absolut, susține și Reeves.

— Și asta pentru că trebuie să compenseze cumva faptul că nu-s bune de futut, conchide Hamlin, lăsîndu-se pe spate pe scaun.

— Mă rog, întotdeauna am susținut, încep eu, că bărbații sînt lăsați pe lume numai ca să procreeze, ca să ducă specia mai departe, dacă mă-nțelegeți...

Amîndoi încuviințează din cap.

— ...și singurul fel în care putem face treaba asta, continui eu, cîntărindu-mi cuvintele cu grijă, este... s-alegem bucățele bune, care să ne-o scoale, dar uneori banii... sau faima...

— Fără nici un „dar“, mă întrerupe Hamlin. Ce vrei să spui, Bateman, c-ai fi-n stare să ți-o tragi cu Oprah Winfrey² – că doar e bogată, e celebră – sau să te dai la Nell Carter³ – că uite, are spectacolul ei pe Broadway, are-o voce grozavă, îi curg într-un cont drepturile de autor...?!

— Ia stai, intervine Reeves. Cine-i aia Nell Carter?!

— Nu știu, o fi patroana de la restaurantele Nell's, zic eu, încurcînd numele.

— Ascultă-mă pe mine, Bateman, revine Hamlin, păsăricile există pentru un singur motiv: ca să ni se scoale nouă, cum zici tu. Supraviețuirea speciei, corect?! E simplu – apucă o măslină din paharul lui și și-o bagă în gură cu un bobîrnac – ca bună ziua.

După o pauză bine gândită, eu zic:

— Știți ce zicea Ed Gain⁴ despre femei?!

— Care Ed Gain?! întreabă unul dintre ei. Șeful de sală de la barul Canal?!

— Nu, zic eu. Criminalul în serie. Cel din Wisconsin, în anii '50. Interesant individ.

— Pe tine, Bateman, te-au interesat întotdeauna chestii de genul ăsta, comentează Reeves, apoi se întoarce spre Hamlin: Bateman citește biografii dintr-astea tot timpul – Ted Bundy, „Fiul lui Sam”⁵, *Viziune fatală*⁶, Charlie Manson⁷... Nu scapă nici unul.

— Așa, și ce zicea Ed ăsta?! întreabă Hamlin curios.

— Zicea așa: Când văd o fată frumoasă mergînd pe stradă, mă gîndesc la două lucruri. O parte din mine ar vrea s-o scoată în oraș, să stea de vorbă cu ea, să se poarte cît pot eu de frumos și de tandru, s-o trateze cum se cuvine... – și mă opresc și-mi dau peste cap dintr-o singură înghițitură paharul de J&B.

— Și cealaltă parte a lui la ce se gîndește?! încearcă Hamlin să afle mai repede.

— La cum ar arăta capul fetei înfipt într-un par, îi răspund eu.

Hamlin și Reeves se uită unul la celălalt, pe urmă și unul, și celălalt la mine, iar eu încep să rîd, și rîd și ei destul de stînjiți, pentru că rîd eu.

— Auziți, cum rămîne cu cina?! sar eu de la un subiect la altul.

— Ce-ar fi să mergem la restaurantul ăla indiano-californian din Upper West Side?! propune Hamlin.

— N-am nimic împotrivă – eu.

— Sună bine – Reeves.

— Care face rezervarea?! – întreabă Hamlin.

1. Numele clubului respectiv este notat în original cu această grafie, deși numele orașului ucrainean este transcris în limba engleză sub forma *Chernobyl*. Cele două grafii se pronunță în principiu la fel.
2. Moderatoare de spectacole de televiziune, foarte cunoscută și apreciată în Statele Unite (n. 1954).
3. Cîntăreață și actriță în seriale de televiziune (1948-2003).
4. Criminal în serie și canibal (m. 1984) care a inspirat seria de filme *Psycho* ale lui Alfred Hitchcock și alte cîteva producții hollywoodiene.
5. Criminal în serie autointitulat „Fiul lui Sam“, pe numele său real David Berkowitz (n. 1953), care în anii 1976-1977 a ucis șase persoane și a mutilat alte nouă. A primit o condamnare cumulată de 364 de ani.
6. Film din 1984, în regia lui David Greene.
7. Charles Milles Manson (n. 1934) este autorul propriu-zis sau moral al unei serii de cel puțin 35 de crime înfăptuite în anul 1969 de un grup de bărbați și femei, supranumit „Familia“ lui (le-a căzut victimă inclusiv actrița Sharon Tate, care era însărcinată în luna a opta). A fost condamnat la închisoare pe viață.

La Șezlonguri

Courtney Lawrence mă invită la cină într-o luni seara și, cum invitația ei pare a conține o vagă aluzie sexuală, o accept, dar un clenci tot există, și anume că trebuie să-i suportăm la aceeași masă cu noi pe Scott și Anne Smiley, un cuplu de absolvenți ai colegiului din Camden care au și ales restaurantul, Șezlonguri, deschis de curînd pe bulevardul Columbus. Eu mi-am pus secretara să verifice atît de amănunțit restaurantul ăsta, încît astăzi, înainte să plec de la serviciu, mi-a venit cu trei variante de meniu pe care pot să le comand cu încredere. Lucrurile pe care mi le-a spus Courtney despre Scott și Anne în timpul călătoriei interminabile cu taxiul către zona pre-rezidențială – că el lucrează la o agenție de publicitate, iar ea deschide restaurante cu banii lui taică-su, cel mai recent fiind 1968, în Upper East Side – au fost numai cu o nuanță mai plictisitoare decît povestea experiențelor trăite de Courtney în cursul zilei: tratament cosmetic facial la Elizabeth Arden, cumpărături de ustensile de bucătărie la Pottery Barn, apoi oprirea la Harry's, unde am băut cîte ceva amîndoi împreună cu Charles Murphy și Rusty Webster și unde Courtney și-a uitat punga cu ustensile de la Pottery Barn, pe care a ascuns-o sub masă (toate astea, apropo, în timp ce se trata cu litiu). Singurul detaliu din viața lui Scott și Anne care mi se pare cît de cît relevant este faptul că, la un an după ce s-au căsătorit, au adoptat un băiat coreean de treisprezece ani pe care l-au numit

Scott Junior și l-au trimis să învețe la Exeter, acolo unde învățase și Scott cu patru ani înaintea mea.

— Sper c-au făcut rezervare, o avertizez eu pe Courtney în taxi.

— Numai să nu te-apuci de fumat trabuc, Patrick, zice ea în șoaptă.

— Aia o fi mașina lui Donald Trump?! întreb eu, uitându-mă pe geam la limuzina blocată în trafic lângă taxiul nostru.

— Aoleu, Doamne, Patrick, mai taci din gură, zice ea cu o voce groasă și drogată.

— Știi ce, Courtney?! Am un walkman în servieta asta Bottega Veneta, pe care mi l-aș putea pune pe urechi foarte ușor, îi spun eu. Iar tu ai face bine să mai iei niște litiu. Sau să bei o Coca-Cola fără zahăr. Sau să iei niște cofeină, care te-ar putea scoate din letargia asta.

— Tot ce-mi doresc este să fac un copil, zice ea moale, uitându-se tot pe geamul mașinii, dar în gol. Atîta – doi... copii... perfect sănătoși.

— Cu cine vorbești, cu mine sau cu Șlomo ăsta de-aici?! oftez eu suficient de tare cît să mă audă șoferul israelian.

Cum era de așteptat, Courtney nu mai spune nimic.

La emisiunea de azi-dimineață, Patty Winters a vorbit despre parfumuri, rujuri de buze și farduri. Prietenul lui Courtney, Luis Carruthers, este plecat la Phoenix și nu se întoarce în Manhattan decît joi seara. Ea poartă o jachetă și vestă de lînă, o bluză din jersey de lînă și pantaloni din gabardină de lînă Bill Blass, cercei de cristal cu montură emailată și aurită, Gerard E. Yosca și pantofi escarpen franțuzești satinați de la Manolo Blahnik. Eu port o haină de tweed făcută pe comandă la atelierul de croitorie Alan Flusser

și o cravată de mătase Paul Stuart. Douăzeci și cinci de minute a trebuit să aștept la StairMaster de la centrul meu de sănătate azi-dimineață. Îi fac semn cu mîna unui cerșetor de la intersecția Străzii 48 cu Bulevardul Opt, după care îi fac alt semn, cu degetul mijlociu ridicat în sus.

În seara asta conversația se axează pe noua carte a lui Elmore Leonard – pe care n-am citit-o; pe cîteva recomandări de restaurante – pe care le-am citit; pe muzica realizată de niște englezi pentru *Mizerabilii*, în comparație cu înregistrarea de studio făcută de americani; pe noul bistro salvadorian de pe Strada 82, colț cu Bulevardul Doi; și pe care rubrică de bîrfe este mai bine scrisă – cea din *New York Post* sau cea din *New York News*. Se pare că Anne Smiley și cu mine avem o cunoștință comună, o chelneriță de la restaurantul Abetone's din Aspen, pe care eu am violat-o cu o doză de fixativ de păr la Crăciunul trecut, cînd am mers acolo pentru cîteva zile să schiez. La Șezlonguri e aglomerație mare, zgomot cumplit și o acustică proastă din cauza sălii foarte înalte. Acum, de exemplu, dacă nu greșesc, vacarmul se ia la întrecere cu o variantă New Age după *White Rabbit* („Iepurele alb“), care zbiară din cele patru difuzoare amplasate în colțuri, chiar sub tavan. Cineva care seamănă cu Forrest Atwater – păr blond, pieptănat lins pe spate, ochelari fără dioptrii, cu rame din mahon roșu, costum Armani cu bretele – stă la masă cu Caroline Baker, consilier pentru investiții bancare la Drexel sau cam așa ceva, care nu arată cine știe ce – fardată nu de-ajuns și cu un taior de tweed Ralph Lauren prea sobru. Cei doi stau la o masă de doi bani chiar în fața barului.

— Se numește bucătărie californiană clasică, îmi spune Anne, aplecîndu-se pînă lîngă mine după ce am comandat.

Afirmația ei presupune o reacție oarecare, mă gîndesc eu, și cum Scott și Courtney discută cu aprindere despre rubrica de bîrfe din *New York Post*, doar mie-mi rămîne să-i dau un răspuns.

— Asta prin comparație cu – să zicem – bucătăria californiană și-atît?! întreb eu, alegîndu-mi cuvintele cu mare grijă, apoi adaug cu jumătate de glas: Ori poate cu bucătăria post-californiană?!

— Da, bine, știu că sună atît de pretențios, dar este o diferență ca de la cer la pămînt. Subtilă, insistă Anne, dar există.

— Am auzit de bucătăria post-californiană, zic eu, conștientizîndu-mi rînd pe rînd toate detaliile decorațiunilor interioare: țevăria la vedere, coloanele, standul de preparat pizza și, bineînțeles... șezlongurile. Adevărul este c-am și încercat-o. Fără legume pitice?! *Burrito*¹ cu moluște?! Pesmeți cu *wasabi*?! Nu zic bine?! Și, dacă tot veni vorba, ți-a spus cineva vreodată că semeni perfect cu Garfield după ce a fost lovit de-o mașină și jupuit, și pe urmă cineva a aruncat peste tine un pulover Ferragamo urît și te-a dus în goana mare la veterinar?! Și ciuperci?! Și brînză Brie cu ulei de măsline?!

— Eee-xact, zice Anne, impresionată. Vai, Courtney, unde l-ai ținut ascuns pe Patrick?! Știe atît de multe despre atîtea lucruri! Păi față de ce crede Luis că-nseamnă bucătăria californiană, adică o jumate de portocală și niște-nghețată... – pufnește ea, pe urmă izbucnește-n rîs și mă îndeamnă și pe mine să rîd laolaltă cu ea, ceea ce eu și fac, deși la început ezit.

Ca antreu, eu am comandat gulie cu o specie nedefinită de calmar. Anne și Scott au comandat amîndoi tocană de somn cu violete. Courtney aproape că a adormit cînd a trebuit să-și

consume energia citind meniul, noroc c-am prins-o eu înainte să se scurgă de pe scaun, am apucat-o de amîndoi umerii și am săltat-o la loc, iar Anne a comandat în locul ei ceva simplu și ușor, gen floricele de porumb cu condimente, care nu se găseau pe listă, dar cum Anne îl cunoaște pe Noj, bucătarul-șef, a cerut să-i facă o porție specială numai pentru Courtney! Pe urmă Scott și Anne au insistat să comandăm cu toții cîte un păstrăv afumat semi-pătruns, o specialitate aici, la Șezlonguri, care se regăsea – mare noroc pentru ei! – ca antreu într-unul dintre meniurile alternative pe care mi le concepute Jean. Dacă nu mi-ar fi fost sugerat și dacă m-ar fi obligat totuși să comand și eu felul respectiv, existau șanse deloc neglijabile ca după această masă eu să dau buzna peste Scott și Anne în apartamentul lor, pe la ora două noaptea – după „Noaptea tîrziu cu David Letterman“ –, și să-i toc în bucăți cu o secure, punînd-o mai întîi pe Anne să se uite cum i se scurge tot sîngele lui Scott din rănilor căscate-n piept, după care aș fi făcut eu cumva să ajung pînă la Exeter și acolo să torn o sticlă cu acid peste mutra cu ochii oblici, ca de fermoar, a fiului lor. Chelnerița care ne servește este o bucătică bunuță care poartă pantofi decupați la spate, din piele de șarpe, cu fundulițe aurii cu imitații de perle. În seara asta am uitat să returnez casetele video la centrul de împrumut și-mi urez de unul singur cîteva în gînd, în timp ce Scott comandă două sticle mari de apă San Pellegrino.

— Asta se numește bucătărie californiană clasică, îmi spune Scott.

— Ce-ar fi să mergem cu toții la barul Zeus săptămîna viitoare?! îi propune Anne lui Scott. Credeți c-ar fi vreo problemă să găsim o masă acolo vineri?!

Scott poartă un pulover Paul Stuart cu model de cașmir aplicat în dungi roșii, mov și negre, pantaloni largi de velur Ralph Lauren și mocasini de piele Cole-Haan.

— Mă rog... știu și eu... zice el.

— Este-o idee foarrte bună. Îmi place la nebunie, zice Anne, apucînd cu două degete o violețică de pe farfurie și mirosind floarea înainte de a și-o plasa delicat pe limbă.

Este îmbrăcată cu un pulover de lînă și mohair roșu, violet și negru, croșetat de mînă, de la Koos van den Akker Couture, și pantaloni de la Anne Klein și e încălțată cu pantofi de piele întoarsă, decupați la vîrf.

O chelneriță – alta decît bucățica bună – se apropie de masa noastră ca să ne mai ia o comandă de băuturi.

— Un J&B. Sec, zic eu înainte să apuce toți ceilalți să comande.

Courtney comandă o șampanie cu gheață, ceea ce pe mine mă oripilează în tăcere.

— A, da, zice ea, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva. Puteți să mi-o aduceți asezonată cu ceva?!

— Asezonată cu ce?! întreb eu arțăgos, neputînd să mă stăpînesc. Dă-mi voie să ghicesc. Cu tămîie?!

Între timp mă gîndesc: Doamne iartă-mă, de ce n-ai returnat nenorocitele alea de casete video, Bateman – cretin bătut în cap ce ești?!

— Poate cu lămîie², domnișoară, corectează chelnerița, aruncîndu-mi o privire glacială.

— Da, sigur că da, cu lămîie, dă din cap Courtney, parcă pierdută în cine știe ce vis – dar un vis care-i place, căruia i se abandonează.

— Eu o să iau un pahar de... asta, de... Acacia, presupun, zice Scott, după care se adresează celorlalți de la masă: Dar vreau unul alb?! Oare chiar vreau un Chardonnay?! Am putea lua și un Cabernet la păstrăv.

— Dă-i drumul, zice Anne entuziastă.

— Asta e, o să iau ăsta... cum îi zice... Sauvignon-ul blanc, zice Scott.

Chelnerița zîmbește încurcată.

— Vai, Scottie! chicotește Anne. Cum adică „Sauvignon-ul blanc“?!

— Glumeam, rînjește el. O să iau Chardonnay-ul. Acacia.

— Ești complet tembel, zîmbește Anne ușurată. Te crezi amuzant.

— O să iau un Chardonnay, îi spune Scott chelneriței.

— Așa-i frumos, zice Courtney, bătîndu-l ușor peste mînă pe Scott.

— Iar eu o să iau... – o lungește Anne într-adins – ...pur și simplu o Coca-Cola fără zahăr.

— Nu bei nimic în seara asta?! se miră Scott, ridicînd ochii de la bucățica de pîine de secară pe care o plimbă printr-o farfurioară cu ulei de măsline.

— Nu, zice Anne, hlizindu-se ca un copil năbădăios. Cine știe de ce?! (Și cui dracu’-i pasă?!) Apoi adaugă: N-am chef.

— Nici măcar de-un pahar de Chardonnay?! întreabă Scott. Dar de-un Sauvignon blanc?!

— Am oră de gimnastică aerobică la nouă, zice ea, ezitînd, gata-gata să-și piardă autocontrolul. Zău că nu se face.

— Ei, atunci nu mai iau nici eu nimic, zice Scott dezamăgit. Pentru că eu am oră la opt la Xclusiv.

— Vrea careva să-ncerce să ghicească unde n-o să fiu eu mâine dimineată la opt?! întreb eu.

— Nu, iubittle. Știu cât de mult îți place Acacia – și Anne se întinde și-i strânge mîna lui Scott.

— Ba nu, scumpete. O să mă rezum la Pellegrino, zice Scott, arătînd cu degetul sticla de apă.

Eu stau și bat darabana cu degetele din ce în ce mai tare pe tabla mesei, șoptind în sinea mea „Căcat, căcat, căcat“. Courtney își ține ochii pe jumătate închiși, respirînd profund.

— Bine, uite, o să fiu îndrăzneată, zice Anne în cele din urmă. O să iau o Coca-Cola fără zahăr... cu rom.

— Bravo, oftează Scott, apoi zîmbește realmente radios.

— Coca-Cola asta fără zahăr este fără cofeină, da?! o întreabă Anne pe chelneriță.

— Știi ce?! mă bag eu în vorbă. Ar trebui să-ți iei romul cu Pepsi fără zahăr. E mult mai bun.

— Zău?! se miră Anne. Cum adică?!

— Ar trebui să iei Pepsi fără zahăr în loc de Coca-Cola fără zahăr, precizez eu. E mult mai bun. Are mai mult fîs. Are un gust mai curat. Se amestecă mai bine cu romul și are un conținut de sodiu mai scăzut.

Chelnerița, Scott, Anne, chiar și Courtney – toți se uită la mine de parc-aș fi venit cu cine știe ce remarcă diabolică, apocaliptică, parc-aș fi zdruncinat vreun mit oarecare păstrat la mare cinste sau aș fi subminat vreun jurămînt ținut în mod solemn și brusc s-ar fi lăsat liniștea la Șezlonguri. Azi-noapte am închiriat un film intitulat *În curul Lydiei* și, după ce luasem două somnifere Halcion, am stat și m-am uitat, sorbind dintr-un Pepsi fără zahăr, cum respectiva Lydia – o blondă oxigenată și bronzată impecabil, cu un cur perfect și niște țîțe mari și

rotunde – stătea în patru labe și lua muie de la un individ cu o pulă enormă, în timp ce o altă blondă trăsnet, cu păsărica blondă perfect conturată, stătea și ea în patru labe în spatele Lydiei și-i dădea limbi în cur, îi suga zdravăn pizda, după care îi vîra în cur un vibrator argintiu lung și bine uns și o futea cu ăla bine de tot în timp ce-i dădea limbi la păsărică, iar tipul cu pula enormă își dădea drumul peste toată fața Lydiei în timp ce ea-i suga coaiele și pe urmă Lydia asta se cabra și mima relativ veridic un orgasm destul de puternic, iar fata din spatele ei venea repede în patru labe și lingea sperma de pe obrazul Lydiei, după care-o pune pe Lydia să sugă vibratorul. Marțea trecută a ieșit pe piață noul album Stephen Bishop și eu am cumpărat de la Tower Records și compact-discul, și caseta, și albumul propriu-zis, pentru că voiam să-mi procur toate cele trei formate.

— Știi ce?! zic eu cu vocea tremurîndu-mi de încordare. Ia ce vrei, dar eu îți recomand Pepsi fără zahăr.

Îmi cobor privirile în poală, către șervetul albastru de pînză de pe genunchi, care are brodat pe margine cuvîntul „Șezlonguri“. Pentru o clipă am senzația că mă podidește plînsul: îmi tremură bărbia și nu reușesc să înghit.

Courtney întinde mîna și mă atinge ușor pe încheietura pe care am Rolex-ul:

— Stai cuminte, Patrick, nu-i nici o problemă...

Un spasm de durere mă înțeapă undeva lîngă ficat și mă face să trec peste criza emotivă. Mă îndrept pe scaun, vag speriat, încurcat, chelnerița se întoarce și pleacă, iar Anne întreabă dacă am văzut ultima expoziție David Onica. Mă simt mai calm.

Din cîte rezultă, n-am văzut-o, dar cum nu vreau să fiu atît de infatuat încît să aduc în discuție faptul că eu am unul acasă,

o ating ușor pe Courtney cu piciorul pe sub masă. Gestul meu o scoate din letargia provocată de litu și fata se trezește vorbind ca un robot:

— Patrick are-acasă un Onica. Pe bune că are.

Eu zîmbesc satisfăcut, sorbind din paharul de J&B.

— Nu zău?! Un David Onica?! se miră Scott. Dar nu e scump rău de tot?!

— Mă rog... hai să zicem căăă... și sorb din nou din pahar, rămas brusc în pană de idei: Să zicem... ce să mai zicem?! O nimica toată.

Courtney oftează, anticipînd o nouă lovitură de picior:

— Douăj' de mii de dolari a dat pe el, precizează ea fără nici un chef, apucînd cu două degete o bucată subțire, caldă încă, de pîine de seară.

Eu îi arunc o privire piezișă, încercînd să nu-mi sară țandăra:

— Ăăă, nu, Courtney – de fapt am dat cincizeci de mii.

Ea ridică ochii încet de la miezul de pîine de seară pe care-l moșmondește între degete și, chiar și așa amețită de litu cum este, reușește să-mi arunce o privire atît de ucigătoare, încît automat mă face să-mi fie rușine, dar nu suficient de mult cît să le spun adevărul lui Scott și Anne: că tabloul de Onica nu m-a costat decît douășpe mii. Privirea înfricoșătoare a lui Courtney – deși s-ar putea să exagerez eu; poate că se holbează dezaprobat la modelul de pe coloane, la jaluzelele de la luminoare, la vasele Montigo umplute cu lalele violet de la capetele barului – mă sperie însă destul cît să renunț la a mai oferi detalii despre cum se procedează ca să cumperi un tablou de Onica. Privirea ei ca o sulită mi se pare destul de ușor de

interpretat ca un avertisment: Mai lovește-mă o dată cu piciorul și adio păsărică, ai priceput?!

— Pare... începe Anne.

Eu îmi țin respirația și-mi încordez toți mușchii feței.

— ...puțin, șoptește ea.

Răsuflu ușurat.

— Este. Dar am făcut o afacere colosală, zic eu, înghițind în sec.

— Totuși – cincizeci de mii?! întreabă Scott suspicios.

— Știi, eu cred că pictura lui... are un fel de... o calitate într-adins pseudo-superficială minunat proporționată... Fac o pauză, apoi, încercînd să-mi amintesc o formulă pe care-am citit-o într-o recenzie din *New York Magazine*: Într-adins pseudo...

— Courtney, dar Luis n-are și el unul?! întreabă Anne, după care o trage pe Courtney de braț.

— Luis... ce să... aibă...?! scutură Courtney din cap, ca și cum ar vrea să-și facă ordine în el, și cascadează ochii mari, ca să fie sigură că nu i se închid la loc.

— Care Luis?! întreabă Scott, făcîndu-i semn chelneriței să ia de pe masă untul pe care tocmai l-a adus un piccolo – ce brută petrecăreață!

— Prietenul ei, răspunde Anne în locul lui Courtney după ce o vede cît de zăpăcită este și că de fapt se uită la mine s-o ajut.

— Și el unde e?! întreabă Scott.

— În Texas, răspund eu grăbit. Adică nu e-n oraș, e la Phoenix.

— Nu, zice Scott, voiam să știu la ce firmă lucrează.

— La L.F. Rothschild, zice Anne, care dă să se uite la Courtney ca să-i confirme, dar se întoarce spre mine: Este?!

— Nu. Lucrează la P&P, zic eu. Lucrăm împreună, ca să zic așa.

— El nu ieșea cu Samantha Stevens la un moment dat?! întreabă Anne.

— Nu, zice Courtney. Aia era numai o poză pe care le-a făcut-o cineva și-a apărut în *W*.

Eu îmi dau băutura peste cap de îndată ce sosește și fac semn aproape imediat după încă una, gândindu-mă la Courtney, că ea personal e-o scumpă, dar nici o partidă de sex nu justifică o asemenea cină. În timp ce eu mă uit lung în cealaltă parte a sălii, la o femeie care arată grozav – blondă, țîțe mari, rochie mulată, pantofi satinați cu tocuri aurii –, conversația trece brusc la altceva. Scott începe să-mi povestească despre noul lui CD player, în timp ce Anne bleotocărește în neștire către Courtney, care e năucă și complet pe altă lume, despre noile soiuri de turtă de grâu și orez cu nivel redus de sodiu, despre fructele proaspete și muzica New Age, mai cu seamă despre Manhattan Steamroller.

— Este Aiwa, zice Scott. Trebuie să-l auzi. Are-un sunet... – se oprește și-și închide ochii extaziat, molfăind niște pîine de secară – ...fan-tas-tic.

— Da, bine, sigur că da, Scottie, Aiwa merge, zic eu și mă gîndesc: Ei, căcat, Scottie, poate-n visele tale. Zic: Dar în capul listei e Sansui-ul. Fac o pauză, apoi adaug: Știu ce spun. Am unul acasă.

— Eu am crezut că Aiwa e-n capul listei, zice Scott preocupat, dar nu neapărat supărat, cum m-aș bucura eu să fie.

— Nici gînd, Scott, zic eu. Aiwa are telecomandă digitală?!

— Are, zice el.

— Comenzi computerizate?!

— Ahă.

Ce cap sec total și desăvârșit!

— Aparatul are o platformă rotitoare cu platan din metacrilat și alamă?!

— Da, minte nenorocitul!

— Aparatul ăsta al tău are... modulator Accophase T-106?! îl întreb.

— Sigur că da, zice el, ridicînd din umeri.

— Ești tu sigur?! zic eu. Gîndește-te bine.

— Are. Așa cred, zice el, dar mîna pe care-o întinde să mai ia niște pîine de secară îi tremură.

— Și boxele de care sînt?!

— Ăăă... Duntech de lemn, se grăbește el să răspundă.

— 'Mi pare rău, băi ăsta, zic eu. Trebuie să ai boxe V marca Infinity IRS. Altfel...

— Ia stai o clipă, mă întrerupe el. Boxe V?! N-am auzit niciodată de boxe V!

— Vezi?! Eu ce-ți spun?! Dacă n-ai V-uri, e ca și cum ai asculta un amărît de walkman.

— Care e nivelul de bași la boxele-astea?! întreabă el suspicios.

— O frecvență ultrajoasă de cinci-spre-zece hertzi, îi susur eu în ureche, trăgănînd fiecare vorbă.

Asta îi ia piuitul preț de un minut. Anne își răcește gura în continuare vorbind despre iaurtul congelat fără grăsime și conservele de fructe. Eu mă las pe spate, satisfăcut de felul în care l-am băgat în corzi pe Scott, numai că el își regăsește stăpînirea de sine prea repede după gustul meu și zice, încercînd să pară senin și nepăsător după ce a aflat că are o combină muzicală ieftină, de tot căcatul:

— Orișicît, am cumpărat astăzi noul album al lui Phil Collins. Păcat că nu poți s-auzi cît de grozav sună pe Aiwa A *Groovy Kind of Love* („O iubire cotoioasă“).

— Da, cred că e de departe cîntecul cel mai bun pe care l-a scris, zic eu și... bla-bla-bla, s-a găsit în fine un subiect pe care Scott și cu mine să ne punem de acord.

Chiar atunci sosesc farfuriile cu păstrăv afumat, care arată destul de curios. Courtney se scuză și se duce să se aranjeze. După treizeci de minute, văzînd că nu mai vine, plec și eu în căutarea ei în fundul restaurantului și o găsesc dormind pe canapeaua din vestibulul de la toaleta femeilor.

Ceva mai tîrziu, la ea acasă, Courtney stă întinsă pe spate, dezbrăcată, cu picioarele – bronzate, aerobicizate, musculoase, lucrate – desfăcute, iar eu stau în genunchi la capul ei și-i dau limbi și-mi fac laba în același timp. Cît i-am lins și i-am supt păsărica, ei i-a venit de două ori și-acum are pizda încordată, fierbinte și umedă și eu i-o țin lăbărtată băgîndu-i în ea un deget de la o mînă, în timp ce cu cealaltă mînă mă mențin pe mine mare și tare. Îi ridic curu-n sus, vrînd să-mi vîr limba înăuntrul ei, dar ea nu mă lasă, așa că-mi înalț capul și întind mîna către noptiera în stil roman, ca să iau prezervativul așezat în scrumiera de la Palio, de lîngă lampa cu halogen Tensor și urna de teracotă D'Oro, rup pliculețul cu două degete lucioase și lipicioase și cu dinții, după care mi-l trag dintr-o singură mișcare pe pulă.

— Vreau să mă fuți, geme Courtney și-și ridică picioarele peste cap, își desface vaginul și mai mult, se pipăie cu degetele, mă pune pe mine să-i sug degetele, unghiile lungi date cu oja roșie, și umezeala din pizda ei, care lucește în lumina strecurată de felinarele de pe stradă prin jaluzelele venețiene Stuart Hall,

are un gust rozaliu și dulceag și Courtney mi-o freacă peste gură și buze și limbă înainte să se usuce.

— Daaa, gem eu și înaintez pînă deasupra ei, îmi introduc pula cu grație în pizda ei, o sărut pe gură apăsător, mă-mping în ea cu mișcări lungi și rapide, pula mea, coapsele mele parc-au luat-o razna, se mișcă din propria lor inițiativă pofticioasă, deja simt cum mi se naște orgasmul, mai întîi din străfundul coaielor, dinspre gaura curului, cum mi se urcă prin pula atît de bătoasă că mă și doare – și deodată, în mijlocul unui sărut, îmi ridic capul, lăsînd-o pe Courtney cu gura căscată și cu limba scoasă, de nu-i mai rămîne decît să și-o treacă peste propriile buze umflate de ruj, și, cu toate că încă mai pompez înăuntrul ei – acum ceva mai ușor –, îmi dau seama că există o... problemă anume... dar nu mă pot gândi chiar în momentul ăsta care ar putea fi... și brusc îmi pică fisa în timp ce mă uit fix la sticla de apă Evian pe jumătate goală de pe noptieră și mă trag înapoi, scrîșnind din dinți:

— Căcat!

— Ce s-a-ntîmplat?! geme Courtney. Ai uitat ceva?!

Fără să-i răspund, mă ridic de pe patul-saltea și mă duc spre baia ei, împiedicîndu-mă în timp ce încerc să-mi scot prezervativul, care mi se-mpulecă la jumătate, și, tot încercînd să-l rulez înapoi drept, calc din greșeală pe cîntarul Genold, iar cînd bîjbîi cu mîna după comutator ca să aprind lumina, îmi bușesc degetul mare de la picior de tocul ușii. Trag o înjurătură, dar pînă la urmă reușesc să deschid dulăpiorul cu medicamente.

— Patrick, ce faci?! îmi strigă Courtney din dormitor.

— Caut spermicidul lubrifiant solubil, îi răspund eu la fel de tare. Tu ce credeai că fac?! Că-mi caut vreun Advil pentru

durere de cap?!

— Doamne iartă-mă! strigă ea. Nu-ți dăduseși cu spermicid?!

— Courtney, unde-l ții?! îi strig eu, observînd o mică tăietură de la bărbierit deasupra buzei mele de sus.

— Nu te-aud, Patrick! îmi strigă ea.

— Luis are gusturi oribile în materie de colonie, bombăn eu, ducînd la nas o sticlă de Paco Rabanne și mirosind-o îndelung.

— Ce zici acolo?! întreabă Courtney.

— Spermicidul lubrifiant solubil! urlu eu, holbîndu-mă în oglindă și căutînd la ea ceva echivalent cu batonul antiseptic Clinique cu care să-mi dau peste tăietura de la bărbierit.

— Cum adică „unde-l țin“?! strigă ea. Nu-l aveai *tu* la tine?!

— Unde e nenorocitul ăla de spermicid lubrifiant solubil?! zbier eu. Spermicid! Lubrifiant! Solubil!

În timp ce urlu cuvînt după cuvînt, îmi dau cu puțin fond de ten Clinique de-al ei peste benghiul de deasupra buzei, după care îmi pieptăn părul pe spate.

— Raftul de sus, strigă ea. Așa cred.

Scotocesc prin dulăpiorul ei cu medicamente, aruncînd o privire circulară peste baie, ocazie cu care observ cît de simplă este cada. Nu mă pot abține să-i spun:

— Auzi, Courtney, zău c-ai face bine să-ți pui și tu mintea la contribuție un pic și să-ți marmorezi cada sau să-i adaugi niște jeturi Jacuzzi. Strig ceva mai tare: Courtney, m-auzi ce-ți spun?!

După cîteva clipe lungi, ea zice:

— Da, Patrick... Te-aud.

Într-un târziu găsesc tubul în spatele unei sticle uriașe – un borcan – de Xanax, pe raftul cel mai de sus al dulăpiorului cu medicamente, și pînă nu mi se blegește sula de tot, îmi plasez un vîrf de deget din el în vîrfurile prezervativului, pe dinăuntru,

pun zdravăn pe toată suprafața latexului pe dinafară, după care mă întorc în dormitor și plonjez pe patul-saltea. Courtney se răstește la mine:

— Ce dracului, Patrick, nu ești pe trambulină!,
dar eu n-o bag în seamă, în schimb mă așez în genunchi deasupra ei și-mi bag pula înapoi în ea, iar ea începe imediat să-și ridice fundul ca să vină în întâmpinarea pistonului meu, își linge degetul mare de la o mână și începe să-și maseze lindicul. Eu stau și mă uit la pula mea cum intră și iese cât e de lungă în și din vaginul ei.

— Stai, gîfîie Courtney.

— Ce e?! gem eu nedumerit, la un pas de a-mi da drumul.

— Luis... e ca o cioată de stîrv, zice ea, tot gîfîind și încercînd să mă împingă la o parte.

— Da, da, zic eu, aplecîndu-mă peste ea ca să-i ling urechea. Ca o cioată de stîrv... Luis. Nici eu nu pot să-l sufăr – și brusc, excitat de scîrba lui Courtney față de mocofanul ei de prieten, încep să mă mișc mai repede și simt că mi se apropie orgasmul.

— Nu, dobitocule, mîrîie Courtney. Te-am întrebat dacă te-ai uitat să aibă cauciucul vîrf. N-am zis de Luis că e o cioată de stîrv. Te-ai uitat la cauciuc dac-are vîrf?! Dă-te-afară.

— Ce să aibă ce?! mă mir eu.

— Scoate-ți-o afară din mine, mîrîie Courtney, luptîndu-se cu mine.

— Nu te-aud ce spui, zic eu, coborînd gura spre sfîrcurile ei mici, fără cusur, care stau drepte în sus, în vîrfurile sînilor mari și tari.

— Ieși dracului afar-odată! țipă ea.

— Ce vrei de la mine, Courtney?! mîrîi și eu, lăsînd-o mai încet cu mișcarea din șolduri.

Mă îndrept și rămân în genunchi deasupra ei, cu pula încă pe jumătate înăuntru. Courtney se apucă de tăblie și se trage în sus, lăsând instrumentul meu să alunece afară.

— E fără vîrf, cred, precizez eu.

— Aprinde lumina, zice ea, încercînd să se ridice în fund.

— Doamne iartă-mă, zic eu, am plecat acasă.

— Patrick, aprinde lumina, zice ea pe un ton amenințător.

Mă întind și apăs pe butonul lămpii cu halogen Tensor.

— E fără vîrf, vezi?! îi arăt eu. Și ce dacă?!

— Scoate-ți-l, zice ea tăios.

— De ce?

— Pentru că trebuie să lași cîtiva milimetri liberi în vîrf... zice Courtney, acoperindu-și sîinii cu pledul Hermès și ridicînd vocea din ce în ce mai mult, semn că răbdarea ei a ajuns la limită. Ca să rămînă loc pentru cînd îți dai drumu'!

— Eu plec de-aici, o ameninț eu, fără să mă mișc. Unde ți-e litiul?!

Ea își trage o pernă peste cap și mormăie ceva, luînd poziția fetusului. Am impresia că a început să plîngă.

— Unde ți-e litiul, Courtney?! o întreb din nou calm. E cazul să iei un pic din el.

Ea bombăne din nou ceva ce nu înțeleg și scutură din cap a nu-nu-nu de sub pernă.

— Ce?! Ce-ai spus?! o întreb eu, străduindu-mă să-i vorbesc frumos și făcîndu-mi laba ca să mi se scoale din nou. Unde e?!

De sub pernă abia se aud niște smiorcăieli.

— Uite că plîngi și te-aud că spui ceva, dar nu-nțeleg nici o vorbă din ce spui. Vorbește ca lumea! – și încerc să-i iau perna de pe față.

Iarăși bombăne ceva din care nu înțeleg absolut nimic.

— Courtney, o avertizez eu pe un ton deja furios, dacă tu ai spus acum ce cred eu c-ai spus, că litiul tău este într-o cutie în congelator, lîngă fructele congelate, și că s-a transformat în sorbet... – și încep să urlu – dacă asta mi-ai spus, să știi că te omor. S-a făcut sorbet?! Litiul ăla al tău s-a făcut *sorbet*?! – și, tot urlînd, îi smulg perna de pe față și-i cîrlesc o palmă zdravănă peste ochi.

— Tu crezi c-așa mă exciți, punîndu-mă să fac sex neprotejat?! țipă și ea la mine.

— Doamne iartă-mă, zău că nu merită toată chestia asta! îmi spun eu printre dinți și-mi trag prezervativul mai jos, cît să rămîna cîtiva milimetri liberi, foarte puțini de fapt. Ia spune tu, Courtney, pentru ce stă așa? Ă?! Ia zi! Îi mai trag o palmă, de data asta mai ușor. De ce stă tras mai jos?! Ca să rămîna loc pentru cînd îmi dau eu drumu', nu?!

— Să știi că așa nu mă exciți deloc! se isterizează ea, sughițînd de plîns și încercînd să înghită. Am o promoție care trebuie să-mi vină. În luna august plec în Barbados și n-am chef să mă trezesc cu vreun sarcom Kaposi³ care să-mi strice toate planurile! – și se îneacă, și tușește. Doamne, Doamne – vreau să-mi pun un chiloțel, se smiorcăie ea. Norma Kamali – mi-am cumpărat de curînd de la Bergdorf's.

Eu o apuc de cap și o forțez să se uite cum este aplicat acum prezervativul:

— Uite! Ești fericită așa?! Proasta naibii! Ești fericită, proasta naibii?!

Fără să se uite la sula mea și plîngînd, Courtney zice:

— Aoleu, Doamne... Haide, ia și termină ce-ai început, și se lasă înapoi pe spate în pat.

Îmi vâr pula brusc înapoi între picioarele ei și pînă la urmă ajung la un orgasm, dar atît de slab, încît parcă nici n-ar fi. Geamătul meu de imensă – deși oarecum previzibilă – dezamăgire Courtney îl interpretează ca fiind de plăcere, ceea ce în prima clipă o face să se excite chiar și așa, cum stă în pat sub mine și bocește și-și trage nasul, drept care întinde o mînă să se pipăie, dar mie începe să mi se blegească aproape imediat – poate chiar din momentul în care mi-a venit – și dacă nu-mi scot sula din ea cît încă mai e cît de cît tare, o să facă altă criză de nervi, așa încît mă smulg efectiv din vaginul ei, strîngînd cu degetele baza prezervativului. După vreo douăzeci de minute, în care zacem amîndoi cît mai departe unul de altul, la marginile patului, timp în care mi se plînge de Luis și de cum a uitat ea la Harry's planșeta de tăiat și răzătoarea de brînză din argint masiv și formele de copt briose, Courtney se ridică și încearcă să mi-o ia la cioc.

— Și eu vreau să te mai fut o dată, zic eu, dar fără să-mi pun prezervativ, pentru că așa nu simt nimic.

Ea își ridică gura de pe puța mea de-acum mică și pitică, se uită urît la mine și-mi spune pe un ton cît se poate de calm:

— Dacă nu-ți pui, oricum n-ai să simți nimic.

1. Specialitate mexicană asemănătoare cu șaorma arabă, constînd dintr-o foaie de aluat nedospit în care se înfășoară, ca umplutură, carne, brînză, fasole coaptă etc.
2. În original jocul de cuvinte este o anagramă imposibil de reprodus în românește: *melon* (pepene) – *lemon* (lămîie). Traducerea caută să refacă jocul de cuvinte, păstrînd noțiunea de lămîie.

3. Tumoare malignă care se manifestă de obicei la nivelul epidermei și are drept cauză principală infecția cu virusul HIV.

O ședință de lucru

Jean, secretara mea, care e îndrăgostită de mine, intră în biroul meu fără să sune mai întâi, ca să mă anunțe că am o ședință foarte importantă la nivelul firmei, la care trebuie să iau parte la ora unsprezece. Eu stau la biroul Palazzetti cu tăblie de sticlă, holbându-mă la monitor din spatele ochelarilor Ray-Ban; mestec o pastilă de Nuprin și încerc să scap de mahmureală după o orgie cu cocaină începută relativ nevinovat aseară la Shout! alături de Charles Hamilton, Andrew Spencer și Chris Stafford, continuată apoi la clubul Princeton, dezvoltată la Barcadia și încheiată la Nell's pe la ora trei treizeci. Și, cu toate că azi-dimineață – în timp ce mă dizolvam în baie, sorbind dintr-un Bloody Mary cu Stolicinaia după vreo patru ore de somn fără vise, în schimb cu nădușeală – mi-am adus aminte că într-adevăr aveam o ședință. Probabil c-am uitat de ea pe drumul cu taxiul către centru. Jean poartă o jachetă roșie mulată din mătase, fustă croșetată din șnur de vîscoză, pantofi roșii de piele întoarsă de la Susan Bennis Warren Edwards, cu funde satinat, și cercei placați cu aur de la Robert Lee Morris. Stă proptită pur și simplu în fața mea, cu un dosar în mînă, nepăsătoare în fața durerii mele.

După aproape un minut, în care mă prefac că nu-i dau nici o atenție, în cele din urmă îmi cobor ochelarii de soare mai jos pe nas și-mi dreg vocea:

— Da?! Ce să mai fie, Jean?!

— Azi sîntem domnul Prost-Dispus – și-mi zîmbește, depunînd în același timp cu timiditate dosarul pe biroul meu.

Stă în fața mea și-așteaptă de la mine... să ce?! – s-o binedispun pe ea cu scenete memorabile de-aseară?!

— Da, deșteapto, azi sînt domnul Prost-Dispus, șuiet eu printre dinți, apucînd brusc dosarul și făcîndu-i vînt în sertarul de sus de la birou.

Ea se uită fix la mine și nu știe ce să creadă. Apoi face o mutră lezată în amorul propriu și zice:

— A sunat Ted Madison și a sunat și James Baker. Vor să vîntîlîniți la ora șase la Fluties.

— Buuun, și tu ce trebuie să faci?! oftez eu, uitîndu-mă pieziș la ea.

Jean rîde nevricos, tot proptită în fața mea, cu ochii mari:

— De unde să știu eu?!

— Jean – și mă ridic de la birou ca s-o conduc afară din cameră –, ce... anume... spui...?!

Ea stă să se gîndească o vreme, dar pînă la urmă, speriată, își încearcă norocul:

— Spun... pur și simplu... că nu...?!

— Spui... pur și simplu... că nu, dau eu din cap, o împing afară și trîntesc ușa.

Pînă să ies din birou ca să mă duc la ședință, iau două tablete de Valium cu apă Perrier, îmi dau pe față cu o loțiune de curățare în profunzime, utilizînd niște tampoane de bumbac pre-umezite, după care îmi aplic un hidratant. Port un costum de tweed de lînă și o cămașă de bumbac în dungi, ambele Yves Saint Laurent, cravată de mătase Armani și o pereche nouă de pantofi negri Ferragamo cu bombeu. Îmi clătesc gura cu soluție Plax, apoi mă spăl pe dinți, iar cînd îmi suflu nasul, mă trezesc

că niște fuioare groase de mucii amestecați cu sânge îmi pătează o batistă de patruzeci și cinci de dolari de la Hermès, pe care, din păcate, n-am primit-o cadou. Dar cum am băut aproape douăzeci de litri de apă Evian pe zi și am mers cu regularitate la salonul de bronzat, uite că o noapte de destrăbălare nu mi-a afectat nici netezimea pielii, nici culoarea bronzului. Am chiar și așa un ten minunat. Cu trei picături de Visine îmi limpezesc ochii. Cu o pungă cu gheață îmi întind pielea. Concluzia este una singură: mă simt ca dracu', în schimb arăt bine.

Tot eu sînt primul care ajunge în sala de consiliu. În urma mea vine Luis Carruthers, care se ține scai după mine, ca un cățel, și mi se-așază pe scaunul de-alături, ceea ce înseamnă că ar trebui să-mi dau jos căștile. Luis poartă o haină sport de lînă în carouri, pantaloni de lînă, cămașă de bumbac Hugo Boss, cravată multicoloră – pantalonii de la Brooks Brothers, bănuiesc. Începe să-mi toace capul cu un restaurant din Phoenix, Propheteers, despre care adevărul este că mă interesează să aflu cîte ceva, dar nu de la Luis Carruthers. Totuși, după ce am luat zece miligrame de Valium, merge și el. Patty Winters a chemat azi-dimineață în emisiunea ei cîteva descendenți ai celor din Convoiul Donner¹.

— Clienții erau totalmente mocofani, după cum mă așteptam, zice Luis. Au vrut să mă ducă să văd *Mizerabilii* în variantă locală, dar eu văzusem deja filmul la Londra, așa că...

— Ai avut probleme cu rezervarea la Propheteers?! întreb eu, tăindu-i vorba.

— Nu. Absolut deloc, zice el. Am mîncat tîrziu.

— Ce-ați comandat?! îl întreb.

— Eu am luat stridii opărite, somn și tartă cu alune.

— Am auzit că somnu-i bun acolo, șoptesc eu, pierdut în meditație.

— Clientul a luat cîrnați proaspeți, pui prăjit și plăcintă cu brînză, zice Luis.

— Plăcintă cu brînză?! mă mir eu cînd aud cît de nefiresc sună o asemenea listă banală. Întreb: Cu ce sos, cu ce fructe era servit puiul ăsta prăjit?! În ce formă era tăiat?!

— Nici o formă, Patrick, zice el, la fel de mirat. Era... prăjit.

— Și plăcinta cu brînză – cu ce arome?! Era încălzită la aburi?! insist eu. Cu brînză dulce de vaci, cu brînză de capră?! Avea în ea flori, coriandru sau ce-avea?!

— Era... simplă, zice el, după care adaugă: Patrick, ești nădușit.

— Fata ce-a luat?! întreb eu, nebăgîndu-l în seamă. Pițipoanca clientului.

— Ăăă... a luat salată rustică, moluște și tartă cu lămîie, enumeră Luis.

— Moluștele erau la grătar?! Erau moluște de *sashimi*?! Erau combinate cu ceva?! întreb eu. Măcar gratinate erau?!

— Nu, Patrick, zice Luis. Erau... înăbușite.

Nu mai aud nimic din ce se petrece în sala de consiliu, fiindcă mă gîndesc la treaba asta și o întorc pe toate părțile. Într-un tîrziu întreb:

— Cum vine aia „înăbușit“, Luis?!

— Nu știu sigur, zice el. Cred că presupune o... oală cu capac.

— Și vinul?! întreb eu.

— Un Sauvignon blanc din '85, zice el. Jordan – două sticle.

— Mașina?! insist eu. Ți-ai închiriat o mașină cît ai stat la Phoenix?!

— BMW, zîmbește el. O mică bijuterie neagră.

— Ura, șoptesc eu, aducându-mi aminte cum aseară, când am întrecut orice măsură într-o cabină de toaletă la Nell's de-am ajuns să fac spume la gură, nu mă puteam gândi decât la insecte, la o mulțime de insecte și la vînat de porumbițe – spume la gură și vînat de porumbițe. Zic: Phoenix. Janet Leigh era din Phoenix... Lungesc suspansul, apoi continui: Înjunghiată-n duș... Neinspirată scenă... După o pauză, adaug: Sîngele părea fals.

— Auzi, Patrick, zice Luis, vîrîndu-mi batista lui în mîna cu degetele strînse pumn, care se destind când mă atinge, Dibble și cu mine mergem săptămîna viitoare să mîncăm de prînz la clubul Yale. Vrei să vii și tu cu noi?!

— Sigur.

Mă gîndesc la Courtney, cum își ținea picioarele desfăcute și încrucișate în jurul gîtului meu, și acum, când mă uit la Luis, am o senzație fugară de-o clipă că fața lui seamănă cu un vagin vorbitor și mă sperii de-mi sare inima din loc, îmi vine să zic ceva, dar nu pot decât să-mi șterg sudoarea de pe frunte.

— Foarte frumos... costumul tău, Luis, zic, deși este ultimul lucru la care să-mi stea gîndul.

Luis își coboară privirile ca și cum ar fi rămas fără grai, se înroșește tot și-și pipăie stîngenit reverul de la haină.

— Mulțumesc, Pat. Și tu arăți minunat... ca-ntotdeauna.

Și întinde mîna să-mi pipăie cravata. Eu îi prind mîna din zbor, pînă să ajungă la mine cu degetele, și-i spun:

— Complimentul este mai mult decât suficient.

Reed Thompson intră în sala de consiliu purtînd un costum de lînă în carouri la două rînduri, cu patru nasturi, cămașă de bumbac în dungi și cravată de mătase, toate Armani, plus niște șosete albastre, vag nepotrivite, de la Interwoven și pantofi

negri Ferragamo cu bombeu, care arată exact la fel cu ai mei. Într-o mână frumos manichiurată ține un exemplar din *Wall Street Journal*, iar pe brațul celălalt duce un pardesiou-pelerină Bill Kaiserman din tweed. Dă din cap către toată lumea și se așază la masă vizavi de Luis și de mine. Curînd după el intră și Todd Broderick, îmbrăcat cu un costum de lînă la două rînduri, cu șase nasturi și dungi de culoarea cretei, cămașă înfoiată în dungi și cravată de mătase, toate marca Polo, plus o tașcă pătrată din pînză, de mare efect, care sînt aproape sigur că e tot Polo. Următorul care intră e McDermott, ducînd în mână un exemplar din *New York Magazine* de săptămîna asta și unul din *Financial Times* chiar de azi și purtînd o pereche nouă de ochelari fără dioptrii, cu rame din mahon roșu, un costum de lînă alb cu negru la un singur rînd, cu model de pătrățele încălecate și gulerul crestat, cămașă-bluză de bumbac cu dungi și guler larg și cravată de mătase imprimată – toate concepute și croite de John Reyle.

Eu zîmbesc, ridicînd din sprîncene către McDermott, care se așază îmbufnat pe scaunul de lîngă al meu. Oftează, deschide ziarul și se pune pe citit în tăcere. Cum n-a pronunțat nici un „salut“, nici o „bună dimineața“, se vede că e cu fundu-n sus și ceva îmi spune că dintr-un motiv legat cumva de mine. În cele din urmă, simțind că Luis are de gînd să mă întrebe ceva, mă întorc spre McDermott.

— Ia zi, McDermott, ce s-a-ntîmplat?! îl întreb eu, zîmbind cu subînțeles. Ai avut mult de așteptat la StairMaster în dimineața asta?!

— A zis cineva că s-a-ntîmplat ceva?! întreabă el, pufnind pe nas și răsfoind paginile din *Financial Times*.

— Uite ce este, îi spun, aplecându-mă înspre el. Mi-am cerut deja scuze că am țipat la tine în legătură cu pizza de la Pastels serile trecute.

— A zis cineva că despre aia era vorba?! întreabă el ținând gura.

— Am crezut că ne-am lămurit deja cu chestia aia, îi șoptesc eu, apucându-mă de brațul scaunului lui și zâmbindu-i lui Thompson peste masă. Îmi pare rău că am insultat pizza de la Pastels. Ești mulțumit?!

— A zis cineva că despre aia este vorba?! repetă el.

— Și-atunci despre ce e vorba, McDermott?! șoptesc eu, simțind ceva mișcare în spatele meu.

Număr pînă la trei și brusc mă-nvîrt cu scaunul: îl prind pe Luis aplecat mult înspre mine, încercînd să tragă cu urechea. Luis își dă seama c-a fost prins și se face iar mic pe scaunul lui, cu o mutră vinovată.

— McDermott, zău că e caraghios, șoptesc eu. Nu se poate să rămîi supărat pe mine pentru că mie mi s-a părut că pizza de la Pastels e... crustoasă.

— Sfărîmicioasă, zice el, aruncîndu-mi o privire ca o săgeată. Așa ai spus că e: *sfărîmicioasă*.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Dar n-am greșit. Așa și este. Ai citit ce scria în *Times* despre ea, da?!

— Uite-aici – își bagă mîna în buzunar și scoate de acolo un articol tras la xerox, pe care mi-l înmînează. Am vrut să-ți dovedesc cît de tare greșești. Citește-aici.

— Ce-i asta?! întreb eu, desfăcînd foaia împăturită.

— Este un articol despre eroul tău – Donald Trump, rînjește McDermott.

— Asta așa e, zic eu precaut. Mă-ntreb de ce nu l-am văzut pîn-acum.

— Şiii... – McDermott aruncă o privire peste articol şi arată cu un deget către ultimul paragraf, pe care l-a şi subliniat cu cerneală roşie: Unde consideră Donald Trump că se găseşte cea mai bună pizză din Manhattan?!

— Stai să citesc, oftez eu, dîndu-l la o parte cu mîna. Poate că n-ai dreptate. Ce poză de doi bani!

— Bateman, uite-acolo jos – ți-am încercuit! zice McDermott.

Eu mă prefac că-i citesc nenorocitul de articol, dar simt cum mă cuprinde furia şi nu mă pot abţine să-i dau înapoi foaia lui McDermott şi să-l întreb, mai mult decît prost dispus:

— Şi ce dacă?! Ce-nseamnă asta?! Ce-ncerci tu, McDermott, să-mi spui?!

— Ce părere mai ai acum despre pizza de la Pastels, Bateman?! întreabă el, jubilînd.

— Păăăi... zic eu, cîntărindu-mi cuvintele cu grijă, cred că va trebui să mai merg o dată acolo şi să încerc pizza din nou... Apoi, scrişnind din dinţi: Părerea mea este că ultima dată cînd am fost acolo pizza era...

— Sfărîmicioasă?! mă ispiteşte McDermott.

— Îhî, dau eu din umeri. Sfărîmicioasă.

— Ahaaa, zîmbeşte McDermott victorios.

— Uite ce este, încep eu, dacă pizza de la Pastels îi place lui Donny... – şi nu-mi place deloc să recunosc așa ceva de faţă cu McDermott, dar oftez, n-am ce face – ...atunci îmi place şi mie.

McDermott îşi rîde în bărbie, jubilînd.

Număr trei cravate din crep de mătase, o cravată Versace din mătase ţesută, două cravate-eşarfe din mătase, o cravată Kenzo de mătase, două cravate de mătase cu perforaţii. Parfumuri Xeryus, Tuscany, Armani, Obsession, Polo, Grey Flannel şi chiar şi Antaeus se amestecă, împletindu-se unele cu

altele, emană din costume și se ridică în aer, creînd o combinație originală, un parfum rece și grețos.

— Dar nu-mi cer scuze, îl avertizez pe McDermott.

— Păi, ți-ai și cerut, Bateman, zice el.

Paul Owen intră și el în sala de consiliu, purtînd o haină sport de cașmir cu un singur nasture, pantaloni de lînă tropicală flanelată, cămașă Ronaldus Shamask cu reverele prinse cu capse, dar cravata – cu dungi late, albastre, negre, roșii și galbene, din colecția Zanzarra de la Andrew Fezza – este cea care mă impresionează. Luis Carruthers cade și el în admirație, se apleacă înspre scaunul meu și întreabă, dacă-l înțeleg eu bine:

— Crezi c-o fi avînd și-un suspensor asortat la chestia aia?!

Văzînd însă că eu nu-i răspund, se retrage, deschide unul din numerele din *Sports Illustrated* aflate în mijlocul mesei și se apucă de citit un articol despre echipa olimpică de sărituri la trambulină, fredonînd în același timp un cîntec oarecare.

— Bună, Halberstam, zice Owen, trecînd pe lîngă mine.

— Bună, Owen, zic eu, admirîndu-i coafura și părul pieptănat lins pe spate, cu o cărare atît de dreaptă și de precis desenată că... mă lasă fără grai și-mi fac o notă mentală să-l întreb de unde-și cumpără produsele de îngrijire a părului, ce marcă de spumă folosește – eu unul bănuind, după ce pritocesc în minte toate posibilitățile, că este vorba de Ten-X.

Greg McBride intră în sală și se oprește lîngă scaunul meu:

— Ai văzut-o azi-dimineată pe Winters cu emisiunea ei?! Să mori de rîs, nu alta! – și ne plesnim palmele unul altuia ca hocheiștii, după care Greg se așază pe un scaun între Dibble și Lloyd.

Dumnezeu știe de unde-au apărut și-ăștia.

Kevin Forrest, care intră împreună cu Charles Murphy, tocmai zice:

— Selectorul meu de apeluri e bulit. Felicia l-a-mbîrligat cumva.

Nici nu mai bag de seamă care cu ce e îmbrăcat. Dar mă trezesc uitîndu-mă lung după butonii de firmă ai lui Murphy, rotunzi ca niște ochi de bufniță, numai că albaștri, de cristal.

1. Denumire dată unui grup de coloniști din care făceau parte familia unui anume George Donner și cea a fratelui său Jacob. Grupul pornise să colonizeze Vestul Statelor Unite într-un convoi de căruțe și a rămas înzăpezit în munții Sierra Nevada în iarna dintre 1846-1847. Aproape jumătate dintre emigranți au murit și o parte dintre cei rămași au ajuns să-și mănînce morții ca să poată supraviețui.

La centrul de casete video, apoi la D'Agostino's

Mă-nvîrt prin VideoVisions, centrul de închiriere de casete video din apropiere de apartamentul meu din Upper West Side, sorbind dintr-o doză de Pepsi fără zahăr, în timp ce noua casetă audio a lui Christopher Cross răcnește din căștile de la walkmanul meu Sony. După serviciu am jucat racquetball cu Montgomery, pe urmă am fost la o ședință de masaj *shiatsu*, după care m-am întâlnit cu Jesse Lloyd, Jamie Conway și Kevin Forrest ca să bem ceva la Rusty's, pe Strada 73. În seara asta mi-am pus un pardesiu nou de lînă marca Ungaro Uomo din Paris și port în mînă o servietă Bottega Veneta și o umbrelă Georges Gaspar.

Centrul de închirieri este mai aglomerat decît de obicei. Prea multe perechi stau la coadă ca să mai pot închiria *Școala de corecție pentru hermafrodiți* sau *Ginger și pizda ei* fără să mă simt stînjenit sau rușinat, plus că deja m-am ciocnit de Robert Ailes de la First Boston la secțiunea „Filme de groază” – sau cel puțin așa cred, că era Robert Ailes. Mi-a bombănit un „Bună, McDonald” cînd a trecut pe lîngă mine cu *Vineri 13 – Partea a șaptea* și un documentar despre avorturi într-o mînă la care am observat că avea o manichiură bine făcută – păcat că avea și un Rolex care mie mi s-a părut a fi imitație de aur.

Din moment ce filmele porno par a ieși din discuție, trec repede în revistă, cu sentimentul marginalizării, „Comedia

ușoară“ și mă opresc la un film cu Woody Allen. Dar tot nu sînt mulțumit. Vreau altceva. Trec prin secțiunea „Muzică rock“ – nimic –, după care ajung la „Comedie de groază“ – idem – și la un moment dat mă simt cuprins de un puseu de anxietate: Ce pizda mă-sii sînt atîtea filme din care nu mai știi ce s-alegi?! Mă ascund în spatele unui panou mare de carton – reclama la noua comedie cu Dan Aykroyd – și iau două tablete de cinci miligrame de Valium, pe care le înghit cu ce mi-a mai rămas din doza de Pepsi fără zahăr. Pe urmă, cu un gest aproape mecanic, de parcă aș fi programat, întind mîna după *Trupul numărul doi*, film pe care l-am închiriat deja de treizeci și șapte de ori, și mă îndrept spre casă, unde stau și-aștept douăzeci de minute ca să mă ia în evidență o fată bondoacă – supraponderală cu vreo trei kile, părul creț și uscat –, care mai și poartă un pulover lăliu, fără nici o formă – în mod sigur *nu* de firmă –, probabil ca să ascundă faptul că nu are deloc țîțe, și chiar dacă are pe bune ochi frumoși, cui dracu’-i pasă?! În fine, îmi vine și mie rîndul. Îi întind cutiile goale.

— Atîta?! întreabă ea, luînd de pe teighea cardul meu de client.

Mi-am pus mănuși Mario Valentino de culoare negru persan. Abonamentul la VideoVisions mă costă numai două sute cincizeci de dolari pe an.

— Aveți vreun film cu Jami Gertz?! întreb eu, căutînd să stabilesc un contact vizual cu fata.

— Ce anume?! întreabă ea distrată.

— Vreun film în care să joace Jami Gertz?! repet eu.

— Cine?! zice ea și introduce niște date în calculator, după care întreabă fără să se uite la mine: Cîte nopți?!

— Trei, zic eu. Nu știți cine este Jami Gertz?!

— Nu cred, răspunde ea.

De fapt, chiar oftează.

— Jami Gertz, zic eu. O actriță.

— Nu cred că știu despre cine vorbiți, zice ea pe un ton care sugerează că se simte hărțuită.

Mă, la urma urmei tipa lucrează într-un centru de închiriat casete video și dacă are-o meserie atât de pretențioasă și de dură, atitudinea ei de scroafă este pe de-a-ntregul justificată, corect?! Cîte chestii i-aș putea face eu fetei ăsteia pe corp cu un ciocan, cîte cuvinte aș putea scrijeli pe ea cu o țepușă de spart gheața! Tipa îi întinde cutiile mele individului din spatele ei, eu mă prefac a nu băga de seamă cît de oripilat reacționează el în momentul în care mă recunoaște, după ce aruncă o privire pe cutia cu *Trupul numărul doi*, și totuși se întoarce conștiincios și intră într-un fel de seif din spatele magazinului, după casetele propriu-zise.

— Ba da. Sînt convins că știți, zic eu bine intenționat. Apare în reclamele-alea la Coca-Cola fără zahăr. Le știți care sînt.

— Și totuși mă tem că nu știu, zice ea pe un ton plat, care-mi taie aproape tot elanul, în timp ce introduce în calculator titlurile filmelor și numărul meu de abonat.

— Mie-mi place partea aia din *Trupul numărul doi*, zic eu, chinuindu-mă să înghit, în care femeia... este perforată cu... bormașina din film... Ex-ce-len-tă...

Am senzația că s-a făcut dintr-odată o căldură înăbușitoare în centrul de închirieri și, după ce-mi șoptesc în bărbie „Doamne, Dumnezeule!“, pun o mîină înmănușată pe teighea, ca să nu-mi mai tremure.

— ...Și sîngele începe să curgă din tavan.

Respir adânc și cînd spun vorbele-astea, capul meu începe să încuviințeze din proprie inițiativă, și tot caut să înghit, cu un singur gând în minte, că *trebuie să-i văd pantofii*. Așa că fac ce fac și, cît mai discret cu putință, încerc să arunc o privire după tejghea ca să-mi fac damblaua, să văd cu ce e-ncălțată – să-nnebunești, nu alta: are-n picioare niște ghetete de sport oarecare – nu tu K-Swiss, nu Tretorn, nu Adidas, nu Reebok – unele ieftine și-atît.

— Semnați aici, zice ea și-mi întinde casetele fără să se uite măcar la mine, refuzînd să mă recunoască, după care, inspirînd și expirînd cu zgomot, face semn să vină următorul la rînd, adică o pereche cu un bebeluș.

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul meu, mă opresc la D'Agostino's, de unde-mi cumpăr pentru cină două sticle mari de apă Perrier, un set de șase cutii de Coca-Cola Clasic, o lăptucă, cinci bucăți de kiwi medii, o sticlă de oțet aromat de tarhon, o cutie de frișcă bătută, o casoletă de bușeuri pentru cuptorul cu microunde, o cutie de *tofu* și un baton de ciocolată albă, pe care-l culeg de la casă.

Cînd ies din magazin, dau peste un vagabond proțăpît chiar sub afișul cu *Mizerabilii*, care-mi arată o pancartă cu mesajul NU MAI AM SLUJBĂ. MI-E FOAME. NU AM BANI. VĂ ROG AJUTAȚI-MĂ și care începe să plîngă după ce eu îi fac figura cu „Hai să rîdem de-un milog cu un dolar“ și-i spun:

— Doamne, Isuse Cristoase, da' mai du-te, mă omule, și te bărbierește!,

după care ochii mei se răsucesc, parc-ar fi ghidați de radar, după un Lamborghini Countach roșu tras lîngă bordură, care strălucește sub lumina felinarelor, dar deodată mă opresc din mers, fiindcă pastilele de Valium își fac efectul brusc, pe

neșteptate, ca o lovitură în moalele capului, și totul în jurul meu își pierde consistența: vagabondul plângăcios, tinerii negri drogați care dansează rap după ritmurile asurzitoare ale unei boxe, norii de porumbei care zboară pe deasupra capetelor tuturor, căutându-și loc de înnoptat, sirenele ambulanțelor, claxoanele taxiurilor, păsărica deloc urâtă îmbrăcată cu o rochie Betsey Johnson – toate se estompează și, ca într-un fel de filmare cadru cu cadru, dar totuși în mișcare cu încetinitorul, ca la cinematograful, soarele apune, orașul se întunecă și nu mai văd nimic altceva decât acel Lamborghini roșu și nu mai aud nimic altceva decât propria mea gîfîială constantă și egală. După multe minute, habar n-am cîte, încă mai stau și salivez în fața magazinului, cu privirile ațintite în gol.

Tratament facial

Plec de la serviciu la ora patru și jumătate și mă duc la Xclusiv, unde fac exerciții timp de o oră cu greutate individuale, pe urmă iau un taxi pînă în partea cealaltă a Parcului, la Gio's de la Hotel Pierre, pentru un tratament facial, o manichiură și – în limita timpului – o pedichiură. Stau întins pe masa înălțată dintr-un cabinet-rezervă și o aștept pe Helga, tehniciana-dermatoloagă, pentru tratamentul facial. Cămașa mea de la Brooks Brothers și costumul Garrick Anderson stau agățate în vestiar, mocasinii A. Testoni se odihnesc pe podea cu șosetele de treizeci și șase de dolari de la Barney's făcute ghem înăuntru; boxerii mulați de șaizeci de dolari de la Comme des Garçons sînt singurul articol vestimentar pe care-l mai am pe mine. Halatul pe care-ar trebui să-l port stă aruncat peste ușa de la cabina de duș, pentru că vreau s-o văd pe Helga admirîndu-mi trupul, să văd dacă-mi observă torsul, dacă vede cît de dați naibii și de beton mi s-au făcut mușchii abdominali de ultima dată cînd am fost aici, deși ea e mult mai bătrînă decît mine – să tot aibă treizeci, treizeci și cinci de ani – și nici gînd s-o iau vreodată s-o fut. Sorb dintr-un Pepsi fără zahăr pe care mi l-a adus valetul Mario, împreună cu un alt pahar, cu gheață zdrobită, pe care l-am comandat, dar nu-l mai vreau.

De pe un stativ de reviste Smithly Watson de sticlă îmi aleg numărul de astăzi din *New York Post* și dau paginile, căutînd rubrica de bîrfe, dar îmi atrage atenția un articol despre unii care au zărit de curînd niște creaturi bizare, cică jumătate

păsări, jumătate rozătoare – în principiu un fel de porumbei cu capete și cozi de șobolani –, descoperite undeva în străfundurile Harlem-ului și care acum se pare că se apropie încet, dar sigur, de centrul orașului. Articolul este însoțit de o fotografie cu granulație mare înfățișând o asemenea arătare, dar specialiștii, ne asigură ziarul, sînt aproape convinși că această nouă specie este o păcăleală. Ca de obicei, asigurarea lor nu-mi alungă temerile și mă simt cuprins de o silă de nedescris la gândul că s-a găsit cineva care să-și piardă timpul și energia punînd la cale așa ceva: să trucheze o fotografie (și încă lucrată cu curu', pentru că vietatea aia parc-ar fi un căcat de Big Mac), s-o trimită la *New York Post*, după care în redacție s-au găsit unii care au decis să se implice în toată povestea (ședințe, dezbateri, poate intervenții de ultim moment ca să se renunțe), au publicat fotografia, au pus pe cineva să scrie despre ea, să ia interviuri de la specialiști, și pînă la urmă au inserat știrea în pagina a treia din ediția de astăzi, ca să provoace după-amiază discuții pe tema asta la sute de mii de prînzuri din tot orașul. Închid ziarul și rămîn culcat pe spate, gata extenuat.

Ușa cabinetului-rezervă se deschide și intră o fată pe care n-am mai văzut-o pînă acum. Deși stau cu ochii pe jumătate închiși, tot văd că e tînără, italiancă și arată bine. Ea îmi zîmbește, se așază pe un scaun la picioarele mele și începe să-mi facă pedichiura. Stinge lumina de sus, din plafon, și lasă aprinse numai lămpile cu halogen amplasate strategic, care îmi luminează picioarele, mîinile și fața, restul încăperii rămînînd în întuneric, ceea ce mă împiedică să văd ce fel de corp are – atîta doar, că este încălțată cu ghete cu nasturi pînă la gleznă Maud Frizon din piele neagră și piele de antilopă gri. Azi-

dimineată Patty Winters și-a făcut emisiunea pe tema „OZN-uri care te omoară“. În fine, sosește și Helga.

— Aaa, domnu' Bateman, zice ea. Ce mai faceți?!

— Foarte bine, Helga, zic eu, încordându-mi mușchii stomacului și ai torsului.

Cum stau întins, cu ochii închiși, pare ceva firesc: mușchii mei par să acționeze din propria lor inițiativă, iar eu nu-i pot opri. Dar Helga trage ușor halatul peste pieptul meu încordat și-l încheie pînă sus la gît, prefăcîndu-se că nu vede rotunjimile mușchilor de sub pielea perfect bronzată.

— Ați revenit atît de curînd, comentează ea.

— Numai acum două zile am mai fost, zic eu, nepricepînd unde bate.

— Știu, dar... – și lasă propoziția neterminată în timp ce se spală pe mîini la chiuvetă. Nu contează.

— Helga... încep eu.

— Da, domnu' Bateman?!

— Cînd am intrat aici, am observat o pereche de pantofi bărbătești cu fundulițe aurii, de la Bergdorf Goodman, care fuseseră puși la lustruit în fața ușii de-alături. Știi cumva ai cui sînt?! o întreb.

— Ai domnului Erlanger, zice ea.

— Domnul Erlanger de la Lehman's?!

— Nu, domnu' Erlanger de la Salomon Brothers, mă lămurește Helga.

— Ți-am spus vreodată că-mi doresc să-mi pun o mască dintr-alea mari și galbene, cu zîmbet larg, și compact-discul cu varianta lui Bobby McFerrin la *Don't Worry, Be Happy* („Să nu-ți pese, fii fericit“), să iau o fată și un cîine – un collie, un chow, un sharpei, nici nu contează ce rasă –, să conectez și fata și cîinele

la o pompă de transfuzie, la un set de intravenoase, și să le schimb sîngele între ei, mă-nțelegi?!, să pompez sîngele cîinelui în corpul fetei și invers – ți-am povestit vreodată chestia asta?!

În timp ce vorbesc, o aud pe fata care-mi lucrează picioarele că fredonează, mai mult pentru ea însăși, una dintre melodiile din *Mizerabilii*, pe urmă Helga îmi dă cu un tampon de bumbac umezit de-o parte și de alta a nasului, aplecîndu-se pînă lîngă fața mea și inspectîndu-mi porii. Eu rîd ca un maniac, după care inspir profund și-mi duc o mîină la piept. Mă aștept să dau peste o inimă care să galopeze ca nebuna, grăbită și nerăbdătoare, dar nu simt nimic, nici măcar o bătaie.

— Șșșt, domnu' Bateman, stați liniștit, zice Helga, frecîndu-mă pe față cu un burete-mănușă aspru și cald, care la început mă înțeapă, dar apoi mă răcorește.

— Bine, zic eu, stau liniștit.

— E-hee, domnu' Bateman, îmi susură Helga, aveți așa un ten frumos. Cîți ani aveți, dacă nu vă supărați?!

— Douăzeci și șase.

— A, de-asta-i așa. Atît de curat. Atît de delicat – și oftează: Relaxați-vă.

Mă las în voia ei, dîndu-mi ochii peste cap. Versiunea Muzak după *Don't Worry, Baby* („Nu-ți fă griji, păpușo“) îmi alungă toate gîndurile negre și încep să-mi treacă prin minte numai lucruri pozitive: rezervarea pentru masa de diseară cu Cecelia Wagner, prietena lui Marcus Halberstam; piureul de păstîrnac de la braseria din Union Square; cum am schiat pe muntele Buttermilk din Aspen la Crăciunul trecut; noul compact-disc cu Huey Lewis and the News; cămășile-bluze Ike Behar, Joseph Abboud sau Ralph Lauren; două bucățele bune și frumoase date cu ulei, care-și ling una alteia păsăricile și inelele curului sub

lumina nemiloasă a reflectoarelor; camioane-ntregi de lăptuci și coriandru; nuanța mea de bronz; felul cum arată mușchii mei de pe spate când lumina din baie cade pe ei sub un anumit unghi; mâinile cu care îmi pipăie Helga pielea netedă a feței, aplicînd pe ea și masînd în ea creme, loțiuni, tonifiante, în timp ce-mi șoptește la ureche pe un ton admirativ: „Vai, domnu’ Bateman, aveți o piele atît de curată și de netedă, atît de curată“; faptul că nu locuiesc într-un parking de rulote, nici nu lucrez la vreo sală de popice, nici nu merg la jocuri mecanice, nici nu mănînc cotlete la grătar; felul cum arată clădirea AT&T la miezul nopții – numai la miezul nopții. Jeannie vine și ea și începe să-mi facă manichiura: îmi taie și-mi fasonează unghiile, după care mi le freacă bine cu un disc abraziv, ca să netezească eventualele colțuri rămase.

— Data viitoare le vreau ceva mai lungi, Jeannie, o avertizez eu.

Fără să scoată o vorbă, îmi ia ambele mâini și mi le bagă într-o soluție caldă de lanolină, le șterge bine și-mi dă cu un umidifiant de piele, pe urmă taie toate pielețele și mă curăță sub unghii cu un bețișor cu bumbac în vîrf. În tot acest timp un vibrator cu căldură îmi masează mâinile și antebrațele. În fine, fata îmi lustruiește mai întîi unghiile cu piele de căprioară, după care le acoperă cu lac de unghii.

La întâlnire cu Evelyn

Evelyn mă caută prin selectorul de apeluri pe linia trei și n-aș vrea să preiau apelul ei, dar din moment ce și eu aștept pe linia doi să aflu dacă Bullock, șeful de sală de la noul restaurant Davis François din Central Park South, are vreo renunțare pentru diseară, ca să mergem, Courtney (care așteaptă pe linia unu) și cu mine, să luăm cina la el, preiau totuși apelul, în speranța că mă sună de la curățătorie. Dar nu, este Evelyn și știu că nu e deloc cinstit față de Courtney, dar îi preiau apelul. Îi spun că vorbeam pe cealaltă linie cu antrenorul meu personal. Pe urmă îi spun lui Courtney că trebuie să preiau apelul lui Paul Owen și că ne vedem la ora opt la Turtles, după care îmi anulez singur legătura cu Bullock, șeful de sală. Evelyn îmi spune că stă la hotelul Carlyle, pentru că femeia care locuia în vila de lângă vila ei a fost găsită azi-noapte moartă, decapitată, așa că ea, Evelyn, e zdruncinată rău de tot. Nu s-a simțit în stare să meargă la serviciu astăzi și-atunci și-a petrecut toată după-amiaza încercând să se calmeze cu tratamente faciale la Elizabeth Arden. Pretinde să luăm cina împreună diseară, după care mă întreabă, pînă să apuc eu să-mi construiesc o minciună plauzibilă, o scuză acceptabilă:

— *Unde-ai fost azi-noapte, Patrick?!*

Nu-i răspund imediat.

— De ce?! Da' tu unde-ai fost?! o întreb și eu, încă ușor nădușit după exercițiile din după-amiaza asta, bînd pe nerăsuflăte dintr-o sticlă de apă Evian.

— M-am certat cu portarul de la Carlyle, zice ea pe un ton oarecum țințos. Acuma spune-mi și tu, Patrick – tu unde-ai fost?!

— De ce te-ai certat cu ăla?! Întreb eu.

— Patrick... zice ea – afirmație fără echivoc.

— Sînt aici, îi răspund eu după cîteva clipe.

— Patrick, nu contează. Telefonul din camera mea nu are decît o singură linie și nu am avut nimic pe lista de apeluri, zice ea. Unde-ai fost?!

— Am fost... să mă fîțîi pe la centrul de închiriat casete video, îi spun eu mulțumit, felicitîndu-mă în sinea mea, cu telefonul cu antenă proptit între ureche și umăr.

— Am vrut să vin la tine, zice Evelyn cu o voce plîngăcioasă, ca de fetiță. Mi-a fost frică. Și-acuma-mi mai este. Nu simți chestia asta din vocea mea?!

— Să știi că... de fapt... nu sună așa cîtuși de puțin – dimpotrivă.

— Ba da, Patrick, vorbesc serios. Sînt și-acuma-ngrozită, zice ea. Tremur toată. Ca o frunză tremur. Uite, s-o-ntrebi pe Mia, cosmeticiana mea, care mi-a spus că sînt, cică, încordată.

— Mă rog, zic eu, oricum n-ai fi putut veni la mine.

— De ce nu, iubitul?! se smiorcăie Evelyn, după care se adresează cuiva care tocmai a intrat în camera ei: A, du, te rog, căruciorul pînă lîngă fereastr, -acolo... nu aia, fereastră *aia*... și spune-mi, te rog, unde dracu' e maseuza aia?!

— Pentru că aveam în frigider capul vecinei tale, zic eu și casc și mă-ntind. Auzi – cină?! Tu și cu mine – da' unde?! M-auzi?!

La ora opt și jumătate stăm amîndoi față în față la Barcadia. Evelyn poartă o jachetă Anne Klein de mătase artificială, fustă

din crep de lână, bluză de mătase de la Bonwit's, cercei de colecție din aur și agate de la James Robinson, care costă în jur de patru mii de dolari. Eu port un costum la două rînduri, cămașă de mătase cu dungi aplicate, cravată de mătase cu model și pantofi de piele fără șireturi, toate marca Gianni Versace. Nici nu am anulat rezervarea la Turtles, nici nu am anunțat-o pe Courtney să nu mai vină la întâlnire acolo, așa că probabil își va face apariția pe la opt și un sfert, complet dezorientată, iar dacă astăzi nu a luat deloc Elavil, probabil c-o să fie furioasă și asta-i motivul – nu sticla de șampanie Cristal pe care Evelyn insistă s-o comandăm pentru ca după aceea s-o amestece cu lichior – care mă face să rîd în gura mare.

Aproape toată după-amiaza mi-am petrecut-o la cumpărat cadouri de Crăciun timpurii pentru mine însumi – o pereche de foarfece mari de la o parfumerie de lîngă City Hall, un deschizător de scrisori de la Hammacher Schlemmer, un cuțit de brînză de la Bloomingdale's, care să se potrivească la tăblia de brînză lăsată pe biroul meu de Jean, secretara mea care mă iubește, înainte de pauza de prînz, cînd eram într-o ședință. Patty Winters a avut azi-dimineață o emisiune despre posibilitatea izbucnirii unui război nuclear și, potrivit opiniilor adunate de la o serie întreagă de specialiști, există riscul destul de serios ca un asemenea război să izbucnească în orice moment într-un interval de cel mult o lună de zile. În momentul ăsta Evelyn parc-ar avea o față de cretă, cu buzele date cu un ruj violet, care creează un efect aproape de speriat. Îmi dau seama că pînă la urmă a ascultat de sfatul lui Tim Price și a renunțat să mai utilizeze loțiunea de bronzat. Așa cum și eu renunț să-i mai vorbesc despre treaba asta, ca să nu-i dau ocazia să mă bîrîie la cap cu negații inepte, și o întreb despre

Meredith, prietena lui Tim, pe care Evelyn o disprețuiește din motive care nu mi-au fost niciodată limpezi. Date fiind zvonurile despre mine și Courtney, acum Evelyn a pus-o și pe Courtney pe lista neagră, dar din motive care-mi sînt ceva mai clare. Chelnerița grijulie dă să-mi toarne și mie lichior de afine în Cristal, pentru că așa i-a comandat Evelyn, dar eu pun palma peste gura paharului de șampanie.

— Nu, mulțumesc, îi spun. Poate mai tîrziu. În pahar separat.

— Petrecăreț căcăcios, chicotește Evelyn, după care trage aer adînc în piept. Dar miroși frumos. Cu ce ți-ai dat – cu Obsession?! Zi, petrecăreț căcăcios ce ești, cu Obsession?!

— Nu, zic eu serios. Cu Paul Sebastian.

— Sigur că da, zîmbește ea, dînd peste cap al doilea pahar.

Pare a fi într-o dispoziție mult mai bună, aproape zglobie, în orice caz mai bună decît te-ai aștepta de la o femeie a cărei vecină s-a trezit cu capul retezat în decurs de cîteva secunde, conștientă fiind, de un mini-ferăstrău electric. Ochii Evelyni strălucesc pentru o clipă de la flacăra lumînărilor, apoi revin la cenușiul lor spălăcit, normal.

— Ce mai face Meredith?! întreb eu, încercînd să maschez faptul că nu mă interesează cîtuși de puțin.

— Aoleu, Doamne! S-a cuplat cu Richard Cunningham, geme Evelyn. Tipul de la First Boston. Dacă-ți vine să crezi așa ceva.

— Cred că știi, comentez eu, că Tim avea de gînd s-o rupă cu ea. Se cheamă că sînt chit.

— Da' de ce, pentru Dumnezeu?! întreabă Evelyn surprinsă și intrigată. Doar aveau casa aia fantastică-n Hamptons.

— Mi-aduc aminte că Price mi-a spus că se plictisea de moarte s-o vadă pe Meredith făcîndu-și unghiile și nimic altceva cîte-un weekend întreg.

— Aoleu, Doamne! exclamă Evelyn, apoi, vizibil descumpănită, zice: Stai așa... Cum adică – nu avea pe nimeni altcineva să i le facă?!

— Tim zicea – și mi-a repetat de multe ori chestia asta – că Meredith are toate calitățile unui moderator de concursuri televizate, zic eu sec, sorbind din paharul de șampanie.

Evelyn zîmbește secretos, mai mult în sinea ei.

— Tim e un nemernic.

Ca să mă aflu-n treabă, mă întreb dacă Evelyn ar fi de acord să se culce cu o altă femeie pe care, să zicem, aş aduce-o eu la ea acasă, în vila ei, și dacă m-ar lăsa, presupunînd că eu aş insista, să mă uit cum și-o trag ele două între ele. Dacă m-ar lăsa să le conduc eu, să le spun ce să-și facă, să le așez sub lămpi orbitoare cu halogen. Probabil că nu – nu par să fie mari șanse. Dar dacă-aș forța-o pe Evelyn, amenințînd-o cu pistolul?! Dacă le-aș amenința pe-amîndouă, de pildă, că le tai dacă nu-mi fac cheful?! Gîndul mi se pare destul de tentant și chiar îmi imaginez întregul scenariu, limpede ca bună ziua. Merg pîn-acolo încît număr locurile pe banchetele așezate de jur împrejurul camerei, ba chiar ajung să număr și spectatorii care stau pe banchetele alea.

Deocamdată Evelyn mă interoghează în legătură cu Tim.

— Unde crezi c-a dispărut nemernicul ăla?! Am auzit zvonuri că e la Sachs – zice ea pe un ton sumbru.

— Eu am auzit zvonuri că e la dezintoxicare, zic eu. Șampania asta nu-i destul de rece, sar de la una la alta și înapoi: Nu-ți trimite ilustrate?!

— De ce, e bolnav?! întreabă Evelyn cu un foarte vag tremur în glas.

— Da, cred că da, zic eu. Cred că despre asta e vorba. Știi, dacă tot comanzi o sticlă de Cristal, măcar atîta lucru ar putea, nu crezi?, să fie rece...

— Aoleu, Doamne! exclamă Evelyn. Crezi c-ar putea fi bolnav?!

— Da. E internat într-un spital. În Arizona, adaug eu și cuvîntul „Arizona“ îmi sună nu știu cum, misterios, așa că-l mai spun încă o dată: În Arizona. Așa cred.

— Aoleu, Doamne! exclamă Evelyn, de-acum efectiv îngrijorată, și dă peste cap picul de Cristal pe care-l mai avea în pahar.

— Cine știe... zic eu și reușesc să ridic din umeri aproape imperceptibil.

— Doar nu crezi... – Evelyn trage aer în piept și pune paharul pe masă. Doar nu crezi că are... – acum își rotește privirile peste sala restaurantului, apoi se apleacă spre mine și șoptește: ...SIDA?!

— A, nu, nimic de genul ăsta, zic eu, cu toate că imediat regret că n-am făcut o pauză suficient de lungă, pentru ca ea să se sperie de-a binelea. Pur și simplu... niște... afecțiuni... – și mușc vîrfurile unui baton de pâine cu ierburi, ridicînd din umeri – ...cerebrale.

Evelyn oftează ușurată și zice:

— E cumva cald aici?!

— Îmi vine în minte-acum un afiș pe care l-am văzut în stația de metrou alaltăieri seară, înainte de a-i omorî pe negroteii ăia, doi puștani – era poza unui vițel mic de tot, cu capul întors spre obiectivul camerei, cu ochii prinși de bliț larg deschiși și privind fix și parcă avea corpul fixat într-un soi de ladă și sub fotografie scria cu litere mari, negre: „Întrebare: De

ce nu poate acest vițel să meargă?!“ Și mai jos: „Răspuns: Pentru că are numai două picioare“. Numai că după aia am văzut un alt afiș, cu exact aceeași fotografie, a exact aceluiasi vițel, și totuși sub ăsta, al doilea, scria: „Renunțați la publicitate“. Fac o pauză, în timp ce degetele mele rostogolesc încoace și încolo batonul de pîine cu ierburi, apoi întreb: Tu auzi măcar o vorbă din ce-ți spun sau să m-aștept la mai multă reacție din partea... să zicem, din partea frapierei ăsteia?!

Îi spun lucrurile astea uitîndu-mă fix în ochii ei, pronunțînd clar fiecare cuvînt, încercînd să mă fac înțeles, iar Evelyn deschide gura și mă aștept, pe bună dreptate, să-mi recunoască personalitatea. Și, pentru prima oară de cînd o cunosc, Evelyn se încordează toată să spună ceva interesant și eu sînt tot numai ochi și urechi la ce are de gînd să spună și, în fine, zice:

— Aia eee...

— Da?! întreb eu, fiindcă este singurul moment al serii în care mă simt efectiv interesat de ce are Evelyn de spus și-atunci o îndemn să zică mai departe: Da?! Aia este... ce anume?!

— Aia eee... Ivana Trump?! întreabă Evelyn, aruncîndu-și privirile peste umărul meu.

Eu mă răsucesc pe scaun:

— Unde?! Unde-i Ivana?!

— În separeul de mai din față, a doua masă dinspre noi de la... – și Evelyn face o pauză – ...de la Brooke Astor. O vezi?!

Îmi mijesc ochii, îmi pun ochelari fără dioptrii Oliver Peoples și-mi dau seama că Evelyn, care are privirile înțețosate de la șampania botezată cu lichior, nu numai că a confundat-o pe Norris Powell cu Ivana Trump, dar l-a confundat și pe Steve Rubell cu Brooke Astor și pentru mine așa ceva este prea mult, mai am un pic și explodez.

— Nu, Doamne iartă-mă! Doamne iartă-mă, Evelyn! gem eu zdrobit, dezamăgit, cu adrenalina vîjîindu-mi prin cap și prin mâini. Cum poți s-o confunzi pe boarfa aia cu Ivana?!

— Scuze, ciripește Evelyn. Mai greșește fata.

— Așa ceva te scoate din țîțîni, șuier eu printre dinți, cu amîndoi ochii strînși.

Chelnerița noastră bucătică bună, care e-ncălțată cu pantofi escarpen satinați cu spatele înalt, ne pune pe masă alte pahare de șampanie pentru a doua sticlă de Cristal comandată de Evelyn. Văzînd că eu întind mîna după un alt baton de pîne cu ierburi, bucătica bună își țuguie buzele către mine, iar eu ridic capul și mi le țugui și eu către ea, după care îmi cuprind din nou capul cu amîndouă palmele. Scena se repetă cînd ne aduce antreurile: pentru mine supă de dovleac picantă cu boabe de piper uscat; pentru Evelyn boabe de porumb uscate și budincă de piper mexican. De cînd mi-a confundat-o pe Norris Powell cu Ivana Trump și pînă ne-au sosit antreurile, eu mi-am ținut ambele urechi acoperite cu mîinile, ca să n-o mai aud pe Evelyn, dar acum mi-e foame și mă aventurez să-mi iau mîna dreaptă de la ureche. Într-o clipă turuiala ei mă asurzește:

— ...pui la ceaun și pateu de ficat de gîscă și jazz cît cuprindea și i-a plăcut la nebunie Savoy-ul, iar icrele de scrumbie – niște culori colosale, și aloe-le, și cochilia, și lămîia, și Morgan Stanley...

Îmi pun mîinile la loc peste urechi, apăsînd și mai tare. Dar foamea mă dovedește o dată în plus și-atunci încep să fredonez cu glas tare pentru mine însumi, întinzînd mîna după lingură, dar degeaba: Evelyn are o voce atît de ascuțită, încît nu poate fi ignorată.

— Gregory își ia diploma de la Saint Paul cît de curînd, iar în septembrie se înscrie la Columbia, zice Evelyn, suflînd delicat peste budincă, deși, din cîte știu eu, budinca asta se servește rece. Iar eu trebuie neapărat să-i iau un cadou de absolvire și n-am nici cea mai vagă idee ce anume. Tu ce zici să-i iau, iubire?!

— Un afiș cu *Mizerabilii*...?! oftez eu, fără să glumesc întru totul.

— Excelent, zice ea și suflă din nou peste budincă, pe urmă soarbe din paharul de Cristal și se strîmbă.

— Ce e, dragă?! întreb eu, scuișind un sîmbure de dovleac care descrie o traiectorie grațioasă prin aer și aterizează fix în centrul scrumierei și nu pe rochia Evelyni, care era de fapt ținta mea. Mmm?!

— Nu mai avem lichior, zice ea. Vrei tu să-i faci semn chelneriței?!

— Așa este – nu mai avem, zic eu bine intenționat, apoi adaug, tot zîmbind: Ți dai seama că eu habar n-am cine este Gregory, mă-nțelegi ce vreau să spun, nu?!

Evelyn își așază delicat lingura alături de farfuria cu budincă și se uită în ochii mei.

— Domnule Bateman, zău că-mi plăceți. Ador la dumneavoastră simțul umorului. Și-și pune mîna peste a mea și mă strînge ușor, rîzînd, de fapt spunînd: Ha, ha, ha...

Numai că vorbește serios, nu glumește: Evelyn chiar îmi face un compliment. Chiar îmi admiră simțul umorului.

Antreurile ne sînt luate în același timp în care sosesc felurile principale, așa că Evelyn este nevoită să-și ia mîna de pe mîna mea, ca să facă loc farfuriilor. Ea a comandat prepelițe îmbrăcate în aluat de porumb verde cu garnitură de stridii în

coajă de cartof, iar eu iepure hrănit natural cu bureți de Oregon și cartofi prăjiți cu ierburi.

...el a mers la Deerfield, pe urmă la Harvard. Ea a mers la Hotchkiss, pe urmă la Radcliffe...

Evelyn vorbește, dar eu n-o ascult. Dialogul ei își este lui însuși suficient. Evelyn își mișcă buzele, dar eu nu aud nimic și nu pot s-o ascult, nu mă pot concentra cînd văd că iepurele meu este tăiat... în formă... de unde și pînă unde... de stea! Cartofii prăjiți, lungi ca niște șireturi de pantofi, sînt așezați de jur împrejurul lui și tot restul farfuriei – care este albă, de porțelan, și are mai mult de jumătate de metru în diametru – este stropit cu sos gros de *chilli* și roșii, vrînd să înfățișeze un apus de soare, deși mie îmi sugerează o rană mare de glonț. Scutur din cap ușor – nu-mi vine să cred – și apăs carnea cu un deget, lăsînd o urmă în ea, pe urmă încă una – e clar că am nevoie de un șervet, altul decît al meu, cu care să mă șterg pe degete. Evelyn este și acum în plin monolog – formidabil cum reușește să vorbească și să mestece în același timp –, iar eu, zîmbindu-i seducător, întind mîna pe sub masă, i-o pun pe coapsă, îmi șterg degetele pe fusta ei; ea îmi zîmbește complice, vorbind în continuare, și mai soarbe puțină șampanie. Mă uit atent la chipul ei, mă și plictisesc de cît de frumos este, realmente fără cusur, și mă gîndesc în sinea mea cît de curios e faptul că Evelyn m-a suportat în atîtea privințe, că întotdeauna a fost alături de mine cînd am avut efectiv nevoie de ea. Îmi cobor privirea înapoi în farfurie, cu toate că mi-a pierit foamea de-a binelea, pun mîna pe furculiță, îmi studiez intens farfuria timp de un minut sau două, gem în sinea mea, pe urmă oftez și las furculița jos. Pun mîna, în schimb, pe paharul de șampanie.

— ...la Groton, la Lawrenceville, la Milton, la Exeter, la Kent, la Saint Paul, la Hotchkiss, la Andover, la Milton, la Choate... Hopa, stai, că Milton am mai zis...

— Dacă nu mănînc chestia asta – și n-o mănînc –, vreau niște cocaină, o anunț pe Evelyn, ceea ce nu înseamnă c-o și întrerup – nu, Evelyn e de neoprit, ca o mașină, vorbește întruna.

— Jayne Simpson a avut o cununie atît de frumoasă, oftează ea. Și recepția de după a fost ceva fabulos. La clubul Chernoble. S-a scris despre ea în Pagina Șase. Billy a scris articolul. *WWD*¹ a dat și schema așezării la mese.

— Am auzit c-a fost cu minimum două băuturi obligatorii, zic eu plictisit, făcîndu-i semn unui piccolo din apropiere să-mi ia farfuria din față.

— Cununiile sînt ceva atît de romantic... Jayne a primit un inel de logodnă cu diamant. Să știi, Patrick, că nici eu nu mă mulțumesc cu mai puțin de-atît, se alintă Evelyn. Trebuie să fie cu diamant. Îi sticlesc deja ochii și începe să-mi povestească nunta cu detalii care pe mine mă tîmpesc. A fost o nuntă cu stat la mese pentru cinci sute... nu, scuză-mă, pentru șapte sute cincizeci de persoane, urmată de un tort de înghețată etajat, de cinci metri lungime, de la Ben and Jerry. Rochia a fost concepută de Ralph și era din dantelă albă, cu talie joasă și fără mîneci. O frumusețe. Vai, Patrick, tu ce-ai să porți?! oftează ea din nou.

— Eu mă gîndesc să port ochelari de soare Ray-Ban. Niște Ray-Ban de-ăia scumpi, zic eu răspicat. De fapt, mă gîndesc să pun pe toată lumea să poarte ochelari de soare Ray-Ban.

— Eu o să vreau o formație *zydeco*², Patrick. Asta o să vreau. O formație *zydeco* – pufnește Evelyn, scuturîndu-se toată. Sau

niște mariachi³. Sau poate reggae. Ceva etnic, în orice caz, ca să-l șochez pe tata. Vai de mine, nu mă pot hotărî!

— Eu mă gîndesc să aduc la ceremonie un pistol-mitralieră AK-47 Kalașnikov... – zic eu și mai plictisit, după care încep să turui: ...cu un încărcător de treizeci de cartușe cu care să-i retez complet capul mă-tii aia grasă și pe urmă să-l iau la rînd și pe curistu' de frate-tu. Cu toate că mie personal nu-mi place să folosesc nimic din ce e produs de sovietici, nu știu de ce, Kalașnikov-ul îmi aduce aminte de... asta... – și mă opresc încurcat, inspectîndu-mi manichiura făcută ieri, după care mă uit din nou către Evelyn: ...de vodca Stolicinaia.

— A, și multe-multe trufe de ciocolată. Godiva. Și stridii – stridii în cochilie. Și marțipan. Și corturi roz. Și sute, mii de trandafiri. Și fotografii. Annie Leibovitz⁴ – trebuie s-o aducem pe Annie Leibovitz, zice ea, fremătînd de emoție. Și trebuie să angajăm pe cineva s-o filmeze!

— Sau un AR-15. Ți-ar plăcea, Evelyn; este arma cea mai scumpă, dar își merită prețul cu prisosință.

Îi fac cu ochiul. Ea vorbește în continuare; nu aude nici o vorbă pe care i-o spun – nimic nu ajunge pînă la ea. Evelyn nu pricepe o iotă din vorbăria mea. Esența a ceea ce sînt eu îi scapă. La un moment dat se oprește din turuială, trage aer în piept și se uită la mine cu niște ochi pe care nu-i pot descrie decît cu un singur cuvînt: inocenți. Își pune mîna pe mîna mea, pe Rolex-ul meu, trage iarăși aer în piept, de astă dată plină de speranță, și zice:

— Ar trebui să facem și noi pasul ăsta.

Eu îmi arunc privirile după chelnerița noastră bucățică bună, care se apleacă să culeagă de pe jos un șervet scăpat din mîna. Fără să mă uit la Evelyn, întreb:

— Ceee... să facem...?!

— Să ne căsătorim, zice ea, clipind des din ochi. Să facem nuntă.

— Evelyn?!

— Da, dragul meu?!

— Cocteilul tău e... prea tare?! o întreb eu.

— Ar trebui s-o facem și noi, zice ea în șoaptă. Patrick...

— Tu... mă ceri de bărbat?! rîd eu, încercînd să pătrund raționamentul ei.

Îi iau șampania din față și miros buza paharului.

— Patrick?! întreabă ea, așteptînd să-i răspund ceva.

— Băăăi, Evelyn, zic eu, prins în corzi. Nu știu ce să zic.

— De ce să nu?! sare ea entuziasmată. Dă-mi un singur motiv solid pentru care n-ar trebui să facem pasul ăsta.

— Pentru că atunci cînd te fut, parc-aș încerca să sărut pe buze un hamster mic de tot și foarte... vioi, zic eu. Nu știu ce să zic.

— Da?! Bun, și?! zice ea.

— Și cu aparat dentar, completez eu, ridicînd din umeri.

— Și ce-ai de gînd să faci?! întreabă ea. S-aștepți încă trei ani, pîn-ai să faci treizeci?!

— Patru ani, i-o retez eu, uitîndu-mă urît la ea. Mai am *patru* ani pînă la treizeci.

— Patru ani, trei ani, trei luni – Doamne iartă-mă, ce importanță are?! Tot bătrîn o să fii! zice ea, luîndu-și mîna de pe mîna mea. Să știi de la mine că n-ai mai vorbi acum așa dac-ai fi fost la nuntă la Jayne Simpson. Dacă ai fi văzut o singură clipă ce era acolo, ai fi vrut să te-nsori cu mine în clipa următoare.

— Bine, dar am fost la nuntă la Jayne Simpson zic eu, Evelyn, iubirea vieții mele. Am stat lîngă Sukhreet Gabel. Crede-mă, am

fost acolo.

— Ești imposibil, se alintă Evelyn. Ești un petrecăreț căcăcios.

— Sau poate n-am fost?! mă întreb eu cu voce tare. Poate-am... Nu știu, s-a dat și la MTV?!

— Și luna lor de miere – atît de romantică... După numai două ceasuri erau deja în Concorde. Spre Londra. Vai, Doamne, la Claridge's – și Evelyn oftează, cu bărbia sprijinită într-o mînă și cu ochii înlăcrimați.

Fără s-o bag în seamă, scot din buzunar un trabuc, îl desfac din celofan și-l băătoresc de masă. Evelyn comandă sorbet de trei arome: alune, lemn-dulce și gogoasă. Eu îmi comand un espresso decofeinizat. Evelyn stă îmbufnată. Eu aprind un chibrit.

— Patrick, mă face ea atent, uitîndu-se fix la flacără.

— Ce e?! întreb eu, cu mîna încremenită la semiînălțime, pregătit să-mi aprind vîrful trabucului.

— N-ai cerut voie, zice ea cu o față gravă.

— Ți-am spus că am pe mine boxeri mulați de șaizeci de dolari?! o întreb eu ca s-o împac.

- [1.](#) Revista *Women With Disabilities* („Femei cu handicap“).
- [2.](#) Tip de muzică de dans puternic sincopată, specifică populației de culoare din Louisiana.
- [3.](#) Muzicieni ambulanți tipic mexicani.
- [4.](#) Fotografă americană (n. 1949), cunoscută pentru portretele sale de celebrități.

Într-o zi de marți

În seara asta în Puck Building, are loc o petrecere simandicoasă de prezentare a unui nou model de mașină de vîslit profesională computerizată. După ce joc niște squash cu Frederick Dibble, merg să beau ceva la Harry's cu Jamie Conway, Kevin Wynn și Jason Gladwin și pe urmă ne suim cu toții în limuzina închiriată de Kevin pentru seara asta și pornim către zona rezidențială. Sînt îmbrăcat cu o vestă cu perforații și guler cu aripioare, marca Kilgour, French & Stanbury de la Barney's, lavalieră de mătase de la Saks, pantofi de lac fără șireturi Baker-Benjes, butoni de colecție cu diamante de la Galeriile Kentshire și un pardesiu de lînă cenușie Luciano Soprani, cu tivuri de mătase și mîneci largi și cu colțurile gulerului fixate cu nasturi. Într-un portofel din piele de struț, în buzunarul de la spate al pantalonilor negri de lînă, am patru sute de dolari bani gheață. În locul Rolex-ului mi-am pus un ceas de aur de paisprezece carate, de la H. Stern.

Umblu de colo-colo prin sala de festivități de la etajul întîi din Puck Building, plictisit, sorbind șampanie proastă (o fi un Bollinger fără an?!) din pahare de plastic, mestecînd felii de kiwi decorate cu cîte un gogoloi de brînză topită și aruncînd priviri pierdute în jur, doar-doar oi da peste ceva cocaină. În loc să întîlnesc pe cineva care să cunoască un furnizor de droguri, dau peste Courtney lîngă scări. Poartă o bluză-șal din tul mulat, de mătase și bumbac, cu pantaloni din dantelă cu mărgeluțe, și pare a fi încordată. Mă avertizează să mă feresc de Luis. Zice că

bănuiește ceva. O formație de adunătură cîntă niște versiuni de doi bani ale unor hituri vechi din Motown¹ -ul anilor '60.

— De pildă, ce anume?! întreb eu, rotindu-mi privirile peste toată sala. Că doi și cu doi fac patru?! Că tu ești de fapt – da' să nu știe nimeni – Nancy Reagan?!

— Să nu-ți iei prînzul cu el săptămîna viitoare la clubul Yale, zice Courtney, zîmbindu-i unui fotograf care ne orbește cu blițul pentru cîteva clipe.

— Arăți... voluptuoasă în seara asta, zic eu, mîngîind-o pe gît și trecîndu-i un deget peste bărbie, de jos în sus, pînă ajung la buza de jos.

— Nu glumesc, Patrick, zice ea și-mi zîmbește, făcînd semn cu mîna către Luis, care dansează împiedicat cu Jennifer Morgan.

Poartă o haină de seară din lînă de culoare crem, pantaloni de lînă, cămașă de bumbac și un brîu de mătase cadrilat, toate marca Hugo Boss, lavalieră de la Saks și o tașcă pătrată de la Paul Stuart. Face și el semn cu mîna. Îi fac și eu semn cu degetul mare ridicat în sus.

— Ce bulangiu! spune Courtney abătută, mai mult în sinea ei.

— Auzi, am plecat, zic eu, care mi-am terminat șampania. De ce nu te duci să dansezi cu... cioata de stîrv?!

— Unde pleci?! întreabă ea, apucîndu-mă de braț.

— Courtney, nu vreau să mai trec printr-o nouă... răbufnire afectivă de-a ta, zic eu. Și pe urmă aperitivele sînt niște mizerii.

— Unde pleci?! întreabă ea din nou. Detalii, domnu' Bateman.

— Da' de ce te preocupă atît de mult?!

— Pentru că vreau să știu, zice ea. Sper că nu te duci la Evelyn acasă, da?!

— Poate că mă duc, mint eu.

— Patrick, zice Courtney, nu mă lăsa aici. Nu te las să pleci.

— Trebuie să returnez niște casete video, mint eu din nou, lăsându-i paharul meu de șampanie gol în mână exact în momentul în care blițul unui alt aparat de fotografiat clipește undeva, și plec de lângă ea.

Formația face trecerea direct la o variantă foarte vioaie a cântecului *Life in the Fast Lane* („Viața pe banda rapidă”), iar eu încep să mă uit de jur împrejur după bucățele bune. Charles Simpson – sau altcineva care seamănă surprinzător de bine cu el: părul pieptănat lins pe spate, bretele, ochelari Oliver Peoples – îmi strânge mâna, strigînd „Noroc, Williams“, și-mi dă întâlnire cu un grup de persoane și cu Alexandra Craig la Nell’s în jur de miezul nopții. Eu îl bat pe umăr a bună înțelegere și-l asigur că voi da curs invitației.

Afară, în timp ce fumez un trabuc și admir cerul, îl zăresc pe Reed Thompson, care iese din Puck Building împreună cu anturajul lui – Jamie Conway, Kevin Wynn, Marcus Halberstam, fără păsărici – și mă invită să-i însoțesc la cină. Deși îi suspectez că au droguri asupra lor, am anumite rețineri la ideea de a-mi petrece seara cu ei și renunț la plimbarea pe jos pînă la bistroul acela salvadorian, cu atît mai mult cu cît nu și-au făcut rezervare și nu au nici o siguranță că vor găsi o masă liberă. Mă despart de ei, făcîndu-le cu mîna, după care traversez bulevardul Houston, evitînd alte limuzine care pleacă de la petrecere, și pornesc pe jos către zona rezidențială. Mergînd pe Broadway, mă opresc la un bancomat și așa, numai de-al

dracului, mai scot încă o sută de dolari, ca să mă simt eu mai bine avînd o sumă rotundă de cinci sute de dolari în portofel.

Așa ajung să merg pe jos prin cartierul cu tot felul de antichități de mai jos de Strada 14. Ceasul mi s-a oprit, așa că nu pot ști sigur ce oră este, dar trebuie să fie în jur de zece treizeci, cam așa ceva. Mă intersectez cu mai mulți negri care-mi oferă droguri sau îmi flutură prin față bilete la o petrecere oarecare la Palladium. Eu trec pe lângă un chioșc de ziare, o curățătorie, o biserică, un bufet. Străzile sînt pustii; singurele care mai tulbură liniștea sînt taxiurile care rulează din cînd în cînd către Union Square. Un cuplu de poponari slăbănogi trec pe lângă mine în timp ce stau în fața unei cabine telefonice de la care vreau să-mi verific mesajele de pe robotul de acasă și mă uit la propria mea reflexie din vitrina unui magazin de antichități. Unul dintre poponari mă fluieră, celălalt rîde cu un timbru al vocii subțire, spart, sinistru. Un afiș rupt de-al *Mizerabililor* este purtat de vînt de-a lungul trotuarului crăpat și pătat de urină. Becul unui felinar se arde. Cineva îmbrăcat cu un pardesiu Jean-Paul Gaultier trage o pișare pe o alee lăturalnică. De pe sub străzi se înalță aburi care se răsucesc în spirale înalte și se destramă. La colțurile străzilor stau aliniate pungi cu gunoaie înghețate. Luna, joasă și spălăcită, parc-ar fi proțăpită în vîrf la Chrysler Building. De undeva, tocmai de prin West Village², se aude urlînd sirena unei ambulanțe: sunetul vine adus de vînt, se rostogolește de cîteva ori, apoi se pierde tot în vînt.

Un bărbat negru, un vagabond, stă în pragul unui magazin de antichități părăsit de pe Strada 12, deasupra unui grilaj, înconjurat de pungi de gunoaie și avînd alături un cărucior de cumpărături de la Gristede's încărcat cu ceea ce presupun că sînt bunurile lui personale: ziare, sticle, cutii de aluminiu. Pe

latura din față a căruciorului este agățat un carton pe care scrie cu vopsea: NU AM CE MÎNCA. NU AM CASĂ. VĂ ROG AJUTAȚI-MĂ. O corcitură mică de câine, cu părul scurt, slab ca foaia de hîrtie, zace lîngă el, cu o lesă improvizată prinsă de mînerul căruciorului. La prima trecere, nu observ cîinele. Numai după ce ocolesc tot cvartalul și mai trec încă o dată, îl văd întins pe un teanc de ziare, păzindu-l pe vagabond, cu un colier în jurul gîtului, de care este atîrnată o plăcuță supradimensionată cu numele lui: GIZMO³. Cîinele ridică ochii spre mine și dă din amărăciunea lui jenantă de coadă filiformă. Eu îi întind o mîină înmănușată, pe care mi-o linge, lihnit de foame. Izurile combinate de cine știe ce alcool ieftin și excremente plutesc în aer în jurul omului și al cîinelui, ca un nor dens invizibil, și mă văd nevoit să-mi țin respirația ca să mă pot adapta la putoare. Vagabondul se trezește, deschide ochii mari și cascade, scoțînd la iveală niște dinți mai mult decît pătați, înconjurați de buze violacee.

Este trecut de patruzeci de ani, îndesat și se ridică în fund suficient pentru ca să reușesc să-i văd trăsăturile mai clar în lumina chioară a unui felinar: neras de mai multe zile, trei rînduri de bărbii, nasul înroșit de venele groase, maronii. Este îmbrăcat cu un fel de salopetă ponosită de poliester de culoare vernil, peste care și-a tras o pereche de jeanși decolorați Sergio Valente (adică tendința la modă a persoanelor fără adăpost în sezonul de față) și un pulover ferfenițit cu gulerul în V, de culoare oranj cu maro, pătat de ceva, probabil de vin roșu. Tipul pare a fi beat mort – ori așa, ori e nebun sau prost. Nici măcar nu-și poate concentra privirile cînd mă aplec deasupra lui, acoperind lumina felinarului și lăsîndu-l în umbră. Mă așez pe vine.

— Bună, îi spun eu, întinzându-i mîna, cea pe care mi-a lins-o cîinele. Pat Bateman.

Vagabondul se uită lung la mine, gîfîind de la efortul depus ca să se ridice în fund. Nu-mi strînge mîna.

— Vrei niște bani?! întreb eu amabil. Ceva... de mîncare?!

Vagabondul dă din cap că da și începe să plîngă de recunoștință. Eu bag mîna în buzunar, scot o bancnotă de zece dolari, după care mă răzgîndesc și scot alta, de cinci dolari.

— Ai nevoie de asta?!

Vagabondul dă iarăși din cap că da și-și întoarce privirile în altă parte, rușinat. Își suflă nasul, apoi își drege glasul și zice încet:

— Mi-e foame... atît de foame...

— E și frig aici afară, zic eu, nu ți-e frig?!

— Mi-e foame... atît de foame... – și se cutremură o dată, de două ori, de trei ori, după care își întoarce din nou privirile în altă parte, stînjenit.

— De ce nu-ți iei o slujbă?! întreb eu, ținînd în continuare bancnota între degete, cu toate că vagabondul ar putea ajunge pînă la ea. Dacă ți-e atît de foame, de ce nu-ți iei o slujbă?!

El trage aer în piept, tremurînd tot, și-mi spune printre sughituri de plîns:

— Mi-am pierdut slujba...

— De ce?! întreb eu, efectiv interesat. Ai băut?! De-asta ți-ai pierdut-o?! Te-ai legat de cine nu trebuia?! Nu, glumesc. Serios – ai băut în timp ce erai la serviciu?!

Omul se strînge singur în brațe și spune sacadat, sughitînd:

— Am fost dat afară. Au renunțat la serviciile mele.

Eu ascult atent vorbele astea, încuviințînd din cap:

— Aoleu, da, asta nu-i bine deloc.

— Mi-e foame... atît de foame... zice el și începe să plîngă în hohote, strîngîndu-se în continuare în brațe.

Cîinele, obiectul zis Gizmo, începe să scîncească și el.

— De ce nu-ți iei alta?! întreb eu. De ce nu-ți iei altă slujbă?!

— Nu am... și tușește, strîngîndu-se în brațe, tremură ca un nenorocit, se scutură tot și nu reușește să termine propoziția.

— Ce nu ai?! întreb eu blînd. Calificare pentru nimic altceva?!

— Mi-e foame... șoptește el.

— Știu asta, știu asta, zic eu. Băăăi, ești ca un disc stricat. Eu încerc să te ajut... – și mă simt cuprins de nerăbdare.

— Mi-e foame... repetă omul.

— Ascult-aici: ție ți se pare corect să iei bani de la oamenii care au cîte-o slujbă?! Care chiar lucrează?!

Vagabondul se încruntă la față și geme, cu o voce spartă:

— Și eu ce mă fac?!

— Ia ascultă, zic eu. Cum te cheamă?!

— Al, zice el.

— Vorbește mai tare, îi spun. Haide, zi.

— Al, zice el ceva mai tare.

— Ia-ți dracului o slujbă, Al, îi spun eu sincer. Ai o atitudine negativă. Asta te trage-napoi. Trebuie să-ți bagi mințile-n cap. Te-ajut eu.

— Sînteți atît de bun, domnu'. Sînteți bun. Sînteți un om bun, bîlguie Al. Știu eu.

— Șșșt, șoptesc eu. Lasă – și încep să mîngîi cîinele.

— Vă rog, zice el, apucîndu-mă de încheietura mîinii. Nu știu cum să fac. Mi-e atît de frig...

— Știi cît de urît miroși?! îi șoptesc eu pe un ton de consolare, mîngîindu-l pe față. Ce oroare, Dumnezeuule...!

— Nu pot să... se îneacă el, apoi reușește să înghită. Nu reușesc să-mi găsesc un adăpost.

— Puți, îi spun eu. Puți a... căcat, adaug, mîngîindu-i în continuare cîinele. Știi chestia asta?! Dumnezeu mare, Al, uită-te la mine și nu mai plînge ca nenorociții ăia de poponari – de-acum urlu la el.

Furia pune stăpînire pe mine, apoi îmi dă drumul și închid ochii, ridicînd mîna ca să-mi strîng între degete șaua nasului. Oftez:

— Al... îmi pare rău. Chestia e că... nu știu. N-am nimic în comun cu tine.

Vagabondul nu m-ascultă. Plînge deja atît de tare, încît nu este capabil să-mi răspundă ceva coerent. Eu bag încet bancnota la loc în buzunarul hainei mele Luciano Soprani și cu cealaltă mînă mă opresc din mîngîiatul cîinelui. O bag în celălalt buzunar. Milogul se oprește și el brusc din plîns și se ridică în fund, căutînd din priviri bancnota de cinci dolari sau, mai curînd, sticla de tărie. Eu întind mîna și-i ating fața din nou cu blîndețe, cu compasiune, șoptindu-i:

— Oare îți dai tu seama ce ratatul dracului ești?!, la care el începe să încuviințeze din cap neajutorat, iar eu scot un cuțit lung și subțire, cu lama zimțată, și, cu mare atenție, ca să nu-l omor, înfig lama vreo doi centimetri în ochiul lui drept și împing mînerul brusc în sus, făcînd să-i plesnească retina.

Milogul este mult prea surprins ca să spună ceva. Nu face altceva decît să caște gura șocat și-și ridică încet către față o mînă jengoasă, băgată într-o mînușă cu un singur deget. Eu îi smulg pantalonii de pe el și, la lumina trecătoare a farurilor unui taxi, îi zăresc coapsele negre, flaște, iritate de cît s-a pișat în propriii nădragi. Putoarea de căcat mă lovește rapid în plină

figură, sînt obligat să respir pe gură și uite-așa, cum stau acolo, așezat pe vine, încep să-l înjunghii în burtă, fără efort, chiar deasupra smocului dens și sumbru de păr pubian. Treaba asta îl trezește întrucîtva din beție; din instinct, încearcă să-și acopere trupul cu mîinile, iar cîinele începe și el să hămăie, furios de-a binelea, dar nu sare la mine, așa că eu îl înjunghii mai departe pe milog, de astă dată între degetele de la mîini și în dosurile palmelor. Ochiul plesnit i se scurge afară din orbită, pe obraz, și cum el clipește întruna, tot ce a mai rămas din glob înăuntrul rănii se prelinge ca un albuș de ou plin de vinișoare sîngerii. Eu îl apuc de cap cu o mînă, i-l împing spre ceafă, cu degetul mare și cel arătător îi casc și celălalt ochi, ridic cuțitul și-l înfig cu vîrful în orbită: mai întîi rup membrana protectoare, pentru ca orbita să se umple de sînge, pe urmă despic globul ocular în două după o linie oblică și în sfîrșit milogul începe să urle cînd îi retez și nasul în două, stropindu-mă și pe mine, și pe cîine, cu sînge. Gizmo începe să clipească des ca să scape de sîngele care i-a intrat în ochi. Lama cuțitului o șterg brusc de obrazul milogului, căscîndu-i mușchiul de lîngă pomete. Din aceeași poziție, pe vine, îi arunc o monedă de douăzeci și cinci de cenți în fața-i clisoasă, pe care lucește sîngele, fiindcă ambele găvane ale ochilor sînt acum golite, pline de cheaguri de sînge, și resturile ochilor i se revarsă realmente în șuvoaie groase și slinoase peste buze, în gura căscată cu care urlă. Absolut calm, îi șoptesc:

— Ia aici un ban. Du-te și ia-ți o gumă, fire-ai al dracului de negrotei nebun!

În fine, mă întorc spre cîinele care latră, mă ridic în picioare și-l calc cu toată greutatea pe labele din față, pe care javra stă proptită, cu colții la vedere, gata să sară la mine. Oasele din

amîndouă labelle i se fac terci pe loc. Gizmo cade într-o rînă, schelălăind de durere, cu labelle din față ridicate în aer într-o poziție de-a dreptul obscenă, mulțumitoare. Nu pot să mă abțin și încep să rîd, stau și privesc scena și constat că tabloul mă amuză. Cînd văd că se apropie un taxi, o iau încet din loc.

Mai încolo, la vreo două străzi înspre vest, încep să mă simt excitat, rapace, încordat, de parcă aș fi făcut gimnastică și acum sistemul meu nervos ar fi inundat de endorfine, de parcă aș fi inhalat prima linie de cocaină, aș fi tras în piept primul fum dintr-un trabuc de calitate, aș fi sorbit din primul pahar de șampanie Cristal. Sînt lihnit de foame și trebuie neapărat să mănînc ceva, deși nu vreau să mă opresc la Nell's, chiar dacă e destul de aproape cît să merg pe jos pîn-acolo, iar Indochine nu mi se pare locul potrivit pentru o băutură de aducere aminte. Așa că mă hotărăsc să merg undeva unde ar merge și Al, la McDonald's-ul din Union Square. Stau la rînd și comand un milk shake de vanilie – recomandîndu-i tipului care-mi ia comanda să fie „extra-dens“, numai că el scutură din cap și apasă pe butonul unei mașinării –, cu care mă așez la o masă dinspre ieșire, unde ar fi stat probabil și Al, avînd haina și mai ales mînele stropite cu sîngele lui. Două chelnerițe de la Cat Club, care au intrat după mine, se așază în separeul de vizavi de al meu. Amîndouă îmi zîmbesc a vino-ncoace. Eu mă prefac că nu văd și nu le bag în seamă. O bătrînă nebună, zbîrcită toată, care fumează țigară de la țigară, se așază lîngă noi, dînd din cap, către nimeni în mod special. O mașină de poliție trece pe stradă. Euforia mea se dizolvă încetul cu încetul, scade în intensitate după alte două pahare de milk shake. Sînt deja plictisit și obosit; seara asta mi se pare sinistru de banală și ajung să mă condamn în sinea mea că nu m-am dus la bistroul ăla

salvadorian la care m-au invitat Reed Thompson și amicii lui. Cele două fete nu se îndură să plece, semn că încă le interesez. Mă uit la ceas. Unul dintre mexicanii care lucrează la tejghea se uită lung la mine în timp ce fumează o țigară, studiază petele de pe haina mea Soprani cu o expresie a feței care mie îmi sugerează că are de gând să și spună ceva despre ele, numai că pe ușă intră un client, unul dintre negrii care au încercat să-mi vândă droguri mai devreme, iar mexicanul nu are altceva de făcut decât să ia comanda negrului. Așa încât își stinge țigara și chiar asta și face.

1. *Mo(tor)-Town* – „Orașul motoarelor“ (Detroit). Ca stil muzical, Motown desemnează un tip de blues din anii '60, caracterizat prin ritmul sacadat și prin utilizarea unor elemente din muzica religioasă a populației de culoare.
2. Jumătatea vestică (textual: „Satul de Vest“) a cartierului Greenwich Village din Manhattan.
3. Gizmo (textual: „Flecușteț“) este numele personajului central din seria de filme *Gremlins*, un fel de animaluț fabulos și simpatic, cu blană, capabil să dea naștere, în anumite condiții, unor animale similare, dar mai mari și monstruoase.

Genesis

Sînt un mare admirator al grupului Genesis încă din 1980, de cînd cu lansarea albumului *Duke*. Înainte de asta nu înțelegeam mare lucru din muzica pe care o cîntau, deși de pe ultimul lor album din anii '70, atît de încărcat de mesaj, *And Then There Were Three* („Și au rămas doar trei“ – aluzie la Peter Gabriel, care s-a retras din grup și a început o carieră solo fără sare și piper), chiar mi-a plăcut melodia aia minunată, *Follow You, Follow Me* („După tine, după mine“). Altminteri, toate albumele dinainte de *Duke* mi s-au părut prea sofisticate, prea intelectuale. *Duke*, scos de casa de discuri Atlantic în 1980, a fost cel în care prezența lui Phil Collins a devenit mai vizibilă, muzica – mai modernă, instrumentele de percuție au început să prevaleze, versurile au început să înlocuiască misticismele cu probleme mai concrete (poate și din cauza plecării lui Peter Gabriel) și așa se face că studiile complicate și ambigue pe tema pierzaniei au lăsat locul unor cîntece pop de primă mîină, răvășitoare, pe care le-am îmbrățișat și eu cu sentimentul recunoștinței. Cîntecele în sine păreau să graviteze mai curînd în jurul tobelor lui Phil Collins decît în jurul chitarei-bas a lui Mike Rutherford sau claviaturilor lui Tony Banks. Un exemplu clasic în acest sens este *Misunderstanding* („Neînțelegere“), care nu numai că a fost primul mare succes al grupului în anii '80, dar a părut să dea oarecum tonul celorlalte albume scoase de Genesis pe măsură ce deceniul avansa. O altă piatră de hotar din albumul *Duke* este *Turn It On Again* („Dă-i drumul din

nou“), despre efectele negative ale televiziunii. Pe de altă parte, *Heathaze* („Căldură difuză“) este o piesă pe care efectiv n-o înțeleg, în schimb *Please Don't Ask* („Te rog, nu întreba“) este un cântec de dragoste emoționant dedicat unei foste soții, care câștigă în instanță custodia copilului comun. Or fi fost redată vreodată aspectele negative ale divorțului în termeni mai personali de către o formație rock'n'roll?! N-aș prea crede. *Duke Travels* („Duke călătorește“) și *Dukes End* („Sfârșitul lui Duke“) poate că înseamnă ceva, dar din moment ce versurile nu sînt publicate nicăieri, e greu de spus despre ce anume cîntă Collins, deși Tony Banks a compus o muzică de pian complexă, impresionantă, mai ales pentru cea de-a doua piesă. Singurul fiasco din albumul *Duke* este *Alone Tonight* („Singur diseară“), care aduce aminte mult prea mult de *Tonight, Tonight, Tonight* („Diseară, diseară, diseară“) din capodopera de mai tîrziu a grupului, intitulată *Invisible Touch* („Atingere invizibilă“), și care este singurul exemplu – cred că nu greșesc – de autoplagiat al lui Phil Collins.

Abacab a ieșit pe piață în 1981, curînd după *Duke*, tot la Atlantic, și a avut noroc de-un producător nou, Hugh Padgham, care a conferit întregii formații un sunet mai de anii '80. Deși cîntecele par destul de monotone, sînt totuși prin ele porțiuni cu totul aparte: improvizația extinsă din mijlocul piesei care dă titlul albumului sau suflătorii unui grup oarecare, intitulat *Earth, Wind and Fire* („Pămînt, Aer și Foc“) din *No Reply at All* („Nici un fel de răspuns“) – ca să dau numai două exemple. Și aici cîntecele reflectă niște emoții sumbre și vorbesc despre oameni care se simt pierduți sau care se află în conflict, dar producția și sunetul sînt strălucitoare și optimiste, chiar dacă titlurile cîntecelor nu sînt: *No Reply at All*, *Keep It Dark* („Ține-o

în secret“), *Who Dunnit?* („Cine-a făcut asta?“) sau *Like it or Not* („Îți place – nu-ți place“). Chitara-bas a lui Mike Rutherford este oarecum lăsată în umbră la mixaj, dar altminteri formația sună închegat și este împinsă înainte, o dată în plus, de percuția cu adevărat uimitoare a lui Collins. Chiar și în părțile sale cele mai sumbre (cum ar fi cîntecul *Dodo*, despre dispariție), albumul *Abacab* este, din punct de vedere muzical, omogen și săltăreț.

Piesa mea preferată este *Man on the Corner* („Omul de la colț“), singurul cîntec atribuit integral lui Collins, o baladă emoționantă cu o melodie simpatică făcută la sintetizator, plus un fundal obsedant de instrumente de percuție. Deși ar putea proveni cu ușurință de pe oricare dintre albumele solo ale lui Phil, temele singurătății, paranoiei și alienării fiind mai mult decît firești pentru Genesis, *Man on the Corner* evocă umanismul optimist al formației. Este un cîntec care pune problema fundamentală a relației cu o figură solitară (un vagabond, poate vreo biată persoană fără adăpost?!), cu „omul acela singur de la colțul străzii“. *Who Dunnit?* exprimă la fel de profund tema confuziei născute în jurul unei creștături suspecte și lucrul cel mai incitant legat de acest cîntec este că pînă la urmă povestitorul nu descoperă absolut nimic.

Hugh Padgham a produs după aceea, în 1983, tot la casa de discuri Atlantic, un album cu și mai puține eforturi de concepție, intitulat pur și simplu *Genesis*, și, cu toate că este o selecție foarte bună, cele mai multe piese de aici prea mi se par a fi niște variațiuni pe alte teme cunoscute ca să fie pe gustul meu. *That's All* („Asta-i tot“) sună ca *Misunderstanding*, *Taking It All Too Hard* („Iei lucrurile prea în serios“) îmi amintește de *Throwing It All Away* („Renunță la toate“). Și sonoritatea este mai puțin de jazz, ca la albumele precedente, și mai mult de

album pop al anilor '80, mai mult de rock'n'roll. Munca de producție a lui Padgham e strălucită, dar materialul este mai slăbuț decît de obicei și se simte încordarea. *Genesis* se deschide cu cîntecul autobiografic *Mamma*, care este și straniu și emoționant, dar eu nu mi-am dat seama dacă interpretul se referă propriu-zis la mama lui sau la cutare fată pe care îi place lui s-o strige „Mama“. *That's All* este lamentația unui îndrăgostit nebăgat în seamă și stresat de un partener lipsit de receptivitate; în ciuda tonului de disperare, cîntecul are un acompaniament vocal plin de viață, care-l face să sune mai puțin deprimant decît ar fi trebuit în mod normal. *That's All* are melodia cea mai bună de pe tot albumul, dar vocea lui Phil nu este nicăieri mai bună decît în piesa *House by the Sea* („Casa de pe malul mării“), ale cărei versuri aduc totuși prea mult a fluxul conștiinței ca să aibă cine știe ce semnificație. Ar putea fi vorba în el despre cum crești și ajungi la maturitate, dar nu e foarte clar; în orice caz, partea a doua, cea instrumentală, aduce cîntecul mai aproape de gustul meu: Mike Banks are ocazia să-și etaleze virtuozitățile chitaristice, în timp ce Tony Rutherford¹ mătură toate urmele din nisip cu niște visări orchestrate la sintetizator, iar la sfîrșit, cînd Phil Collins repetă cel de-al treilea vers al cîntecului, te ia cu fiori pe șira spinării.

Illegal Alien („Imigrant ilegal“) este piesa cu cel mai explicit conținut politic pe care a lansat-o grupul Genesis pînă acum și cea mai amuzantă. Subiectul ar trebui să fie unul trist – un salahor agricol încearcă să treacă ilegal frontiera în Statele Unite –, dar detaliile sînt de un comic teribil – de exemplu sticla de tequila pe care mexicanul o duce în mînă, sau perechea de pantofi noi (probabil furați) cu care este încălțat – și totul pare absolut veridic. Phil cîntă cu o voce obraznică, spartă, pseudo-

mexicană, care face lucrurile și mai amuzante, iar faptul că „imigrant ilegal“ rimează cu „așa hal“ nu face decât să sporească ilaritatea. *Just a Job to Do* („O treabă de făcut“) este piesa cea mai nonconformistă din acest album, cu un acompaniament ucigător de chitară-bas al lui Banks. Deși subiectul pare a fi un detectiv aflat pe urmele unui criminal, după părerea mea poate fi vorba la fel de bine despre un amant gelos aflat pe urmele cine știe cui. *Silver Rainbow* („Curcubeul de argint“) este piesa cea mai lirică din selecție, cu versuri condensate, complexe, minunate. Albumul se încheie pe o notă pozitivă, optimistă, cu *It's Gonna Get Better* („O să fie și mai bine“). Chiar dacă aici versurile le-ar putea părea unora oarecum superficiale, vocea lui Phil este atât de convingătoare (influențată din plin de Peter Gabriel, care n-a scos niciodată de unul singur un album atât de lucrat și de pătruns de sentimente), încât te face să crezi cu adevărat că ți se deschid posibilități strălucite.

Albumul *Invisible Touch* (Atlantic, 1986) este capodopera incontestabilă a formației Genesis, o meditație epică asupra intangibilității, care în același timp aprofundează și îmbogățește semnificațiile celor trei albume dinaintea sa. Are un răsunset care se tot întoarce la ascultător, iar muzica este atât de frumoasă, că este aproape imposibil să te desprinzi de ea, în măsura în care fiecare cîntec stabilește într-un fel o conexiune cu necunoscutul sau cu spațiile dintre oameni (în *Invisible Touch*), punînd sub semnul întrebării controlul autoritar, indiferent dacă acesta se datorează unui partener dominant, unei puteri guvernamentale, în *Land of Confusion* („Țara confuziei“), sau repetiției lipsite de sens în *Tonight, Tonight, Tonight*. Trăgînd linie și adunînd, acest album se aliniază celor mai bune realizări ale deceniului în materie de rock'n'roll și

mintea strălucită din spatele său – dublată, bineînțeles, de interpretarea comună a unor maestri precum Banks, Collins și Rutherford – este Hugh Padgham, care n-a mai reușit nicăieri altundeva un sunet atît de clar, de proaspăt și de modern ca aici: nu există nici o nuanță a nici unui instrument care să nu se audă perfect.

În materie de inspirație lirică și de pricepere propriu-zisă la scrierea de versuri pentru cîntece, albumul acesta atinge o altă culme a profesionalismului. Iată, de pildă, cuvintele cîntecului *Land of Confusion*, în care solistul vocal abordează problema autorității politice abuzive. Ele lasă o urmă mai apăsată și mai clară decît au reușit să producă Prince sau Michael Jackson – sau oricare alt muzician de culoare din ultimii ani, dacă este să spunem adevărul curat – în cîntecele lor. Și totuși, deși se pretează atît de bine dansului, albumul are și o sonoritate de-a dreptul presantă, cu care nici măcar Bruce Springsteen cel exagerat de bine cotat nu se poate măsura. Ca evocator al nereușitelor în amor, Collins îl bate pe Boss² de nenumărate ori, ajungînd la noi culmi de onestitate afectivă în – de pildă – *In Too Deep* („Băgat prea adînc“), care ilustrează, de asemenea, ipostaza de clown, de farsor imprevizibil, a lui Collins. Este cel mai emoționant cîntec pop al anilor '80 pe tema monogamiei și a implicării. *Anything She Does* („Orice face ea“ – care comportă ecouri din *Centerfold* –, cîntecul formației J. Geils Band, dar este mai spiritual și mai plin de energie) deschide partea a doua, după care albumul își atinge punctul culminant o dată cu *Domino*, un cîntec în două părți; partea întîi, intitulată *In the Heat of the Night* („În arșița nopții“), este plină de imagini limpezi, delicat trasate, ale disperării, mergînd mîna-n mîna cu *The Last Domino* („Ultimul domino“), care le combate cu o

expresie a speranței. Cîntecul acesta este extrem de înălțător. Versurile lui sînt cele mai pozitive și mai convingătoare din tot ce am ascultat în materie de muzică rock.

Strădaniile de interpret solo ale lui Phil Collins par ceva mai apropiate de comercial și de aceea sînt mai satisfăcătoare într-un sens mai îngust al termenului mai cu seamă în albumul *No Jacket Required* („Ținuta nu e obligatorie“) și în cîntece cum ar fi *In the Air Tonight* („În seara asta în aer“), *Against All Odds* („Fără nici o șansă“) (deși cîntecul ăsta a fost lăsat în umbră de magnificul film din care provine), *Take Me Home* („Du-mă acasă“), *Sussudio* (mare cîntec, foarte mare – unul dintre preferatele mele) sau reorchestrarea făcută de el după *You Can't Hurry Love* („Nu poți grăbi dragostea“), despre care nu numai eu cred că este mai bun decît originalul formației Supremes. După cum și eu, și alții credem că Phil Collins dă rezultate mai bune în interiorul grupului decît ca artist solo – și subliniez cuvîntul „artist“. Adevărul este că același lucru se poate spune despre toți cei trei membri ai grupului Genesis, care rămîne și în anii '80 cea mai bună și cea mai incitantă formație provenită din Anglia.

1. Prenumele celor doi instrumentiști sînt inversate, probabil pentru a sugera că și ei își schimbă între ei instrumentele la care cîntă în mod normal.
2. Bruce Springsteen este supranumit Da Boss („Șefu“), în pronunția specifică englezei vorbite de persoanele de culoare.

Un prînz

Stau la DuPlex, noul restaurant Tony McManus din Tribeca¹, împreună cu Christopher Armstrong, colegul meu de la P&P. Cu Christopher am fost coleg și la Exeter, după care el a venit la Universitatea Statului Pennsylvania și la Colegiul Wharton, apoi s-a stabilit în Manhattan. În mod inexplicabil, nu am reușit să obținem rezervare la Subjects, așa încît Armstrong a propus să venim aici. El poartă un costum cu dungi de culoarea cretei, la două rînduri, cu patru nasturi, cămașă de bumbac Christian Dior cu guler larg, cravată de mătase de la Givenchy-Domni cu model de cercuri mari întretăiate. Agenda lui de piele și mapă aplic tot de piele, amîndouă marca Bottega Veneta, stau cuminiți pe al treilea scaun de la masa noastră, cel mai bun, de lîngă fereastră, cu vederea spre sală. Eu port un costum de lînă bătută Schoeneman cu model floare-de-cui și cu o eșarfă multicoloră de la DeRigueur, cămașă de bumbac înfoiată de la Bill Blass, cravată de mătase Macclesfield de la Savoy și batistă de bumbac Ashear Bros. Prin tot restaurantul cîntă în surdină o versiune Muzak a coloanei sonore din *Mizerabilii*. Prietena lui Armstrong este Jody Stafford, care înainte ieșea cu Todd Hamlin. Din cauza asta și pentru că de tavan sînt atîrnate monitoare de televiziune cu circuit închis, care-i arată pe bucătari cum lucrează la ei acolo, în bucătărie, mă simt cuprins de o silă de nedescris. Armstrong tocmai s-a întors de prin

insule și are pe el un bronz foarte profund și foarte uniform. Dar la fel am și eu.

— Ei, și?! Cum a fost în Bahamas?! întreb eu după ce comandăm. Înțeleg c-abia te-ai întors.

— Măi, Taylor... începe Armstrong, uitându-se fix într-un punct oarecare din spatele meu și puțin mai sus decât capul meu – poate pe coloana îmbrăcată în plăci de gresie sau la conducta lăsată la vedere, care trece pe toată lungimea tavanului – ...cine călătorește în căutarea vacanței perfecte în vara asta ar face bine să arunce un ochi spre sud – pînă hăt spre sud, în insulele Bahamas și celelalte din Caraibe. Sînt cel puțin cinci motive solide pentru a vizita Caraibe: vremea, festivalurile și spectacolele, hotelurile mai puțin aglomerate și atracțiile, prețurile și culturile unice de-acolo. Deși mulți vilegiaturiști pleacă din orașe în căutarea unui climat mai rece în cursul lunilor de vară, puțini știu că în Caraibe au parte tot anul de un regim de temperaturi de douăzeci și cinci, treizeci de grade și că insulele sînt răcorite în mod constant de alizeu. De multe ori este mai cald în nord la...

Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineață a avut ca temă ucigașii de copii mici. Publicul din studio era format din părinți care avuseseră copiii răpiți, torturați și omorîți, iar pe scenă invitații erau psihologi și medici pediatri care încercau să-i ajute pe părinți să-și depășească – în bună măsură fără nici un spor, spre marele meu deliciu – starea de nedumerire și furia. Ceea ce chiar m-a dat gata a fost că au arătat – prin satelit, de pe un monitor izolat – trei ucigași de copii mici condamnați la moarte care încercau acum, prin intermediul unor chițibușuri avocățești destul de complicate, să obțină eliberarea condiționată și aveau și șanse să li se aprobe. Și totuși nu

reuşeam să mă concentrez în timp ce mă uitam la televizorul meu Sony uriaş – în acelaşi timp în care-mi luam micul dejun constînd într-un kiwi tăiat felii, o pară japoneză la fel, apă Evian, briose cu tărîțe de ovăz, lapte de soia și cereale cu fructe și scorțișoară –, deci nu reuşeam nici să mă bucur ca lumea de durerea acelor mame și nu-mi dădeam seama de ce. Abia spre sfîrșitul emisiunii m-am prins ce era: crăpătura de deasupra ramei de la David Onica, pe care îl rugasem pe portar să-i spună administratorului s-o repare. Cînd am coborît din bloc, de dimineață, m-am oprit la recepție cu gîndul să mă plîng portarului și m-am trezit față în față cu un portar nou, de vîrsta mea, dar cu un început de chelie și *gras*. În fața lui, pe tejghea, avea trei gogoși cu jeleu glazurate și două căni cu cacao neagră fierbinte, plus un exemplar din *New York Post* deschis la pagina de bancuri, și mi-am dat seama că eu arătam infinit mai bine, mai de succes și mai bogat decît ar fi putut arăta amărîtul ăla toată viața lui, drept care nu știu ce m-a apucat și, într-un acces trecător de simpatie, i-am zîmbit, i-am dat un „bună ziua“ scurt din cap, în limitele politeții, și am renunțat să mai fac plîngere.

— Nu zău?! mă trezesc zicînd cu voce tare, fără să mă intereseze absolut nimic din ce-mi spune Armstrong.

— Ca și în Statele Unite, și acolo sînt marcate lunile de vară prin festivaluri și tot felul de manifestări speciale – concerte de muzică, expoziții de artă, tîrguri de stradă și turnee sportive – și cum marea majoritate a locuitorilor pleacă și ei în călătorii prin alte locuri, insulele sînt mai puțin aglomerate, serviciile mai bune și nu mai stai la cozi ca să aștepți cutare vaporeș sau ca să mănînci la cutare restaurant. Adică ce vreau să zic este că oamenii merg să afle cîte ceva despre cultura, mîncarea, istoria...

Pe drum spre Wall Street, azi-dimineață, din cauza circulației blocate, a trebuit să cobor din mașina firmei și am pornit pe Bulevardul Cinci în jos, în căutarea unei stații de metrou. La un moment dat am trecut pe lângă un fel de paradă de Halloween, ceea ce m-a cam zăpăcit, eu fiind cvasi-convins că sîntem în luna mai. La intersecția cu Strada 16 m-am oprit să studiez situația mai îndeaproape și am înțeles că era vorba de ceva intitulat „Parada mîndriei homosexuale” – mi s-a întors stomacul pe dos. Homosexuali care mărșăluiau țănoși pe Bulevardul Cinci, cu triunghiuri roz aplicate ca niște blazoane pe jachetele de piele vopsite în culori pastelate, unii chiar ținîndu-se de mîină, majoritatea cîntînd *Somewhere* („Undeva”) în falset, dar la unison. M-am oprit în față la Paul Smith și am căscat și eu gura, cu un fel de fascinație morbidă, pentru că mintea mea se crispează la simpla idee că o ființă omenească – un *bărbat* – se poate simți mîndru atunci cînd sodomizează un alt bărbat, dar cînd am început să primesc fluierături nelalocul lor din partea unor atleți de plajă trecuți de prima tinerețe, cu mușchii umflați cu pompa și mustăți ca de morse, în răstimpurile dintre versuri precum „Avem și noi un loc / Undeva un loc al nostru”, am luat-o la pas către Bulevardul Șase și am decis că asta e – voi întîrzia la serviciu: am luat un taxi și m-am întors la mine-acasă, unde mi-am pus un alt costum (Cerruti 1881), mi-am făcut singur pedichiura și am torturat un cățeluș pe care-l cumpărasem la începutul săptămîinii dintr-un magazin de animale de companie din Lexington pînă l-am omorît. Armstrong turuie în continuare.

— Sporturile acvatice constituie principala atracție, bineînțeles. Dar terenurile de golf și cele de tenis sînt într-o stare excelentă, iar cele destinate profesioniștilor în majoritatea

stațiunilor sînt mai accesibile în timpul verii. Multe dintre terenuri posedă și instalație pentru iluminare nocturnă...

Pizda... mă-tii... Armstrong – mă gîndesc eu în timp ce privesc fix la blocajul de circulație de afară și la vagabonzii care-și fac veacul pe strada Church. Ne sosesc antreurile: Armstrong – brioșă cu roșie uscată la soare; eu – ardei gras mexican cu un magiun cu ceapă oranj-violaceu. Sper să nu vrea să plătească el, pentru că am de gînd să-i arăt nătărăului ăstuia de doi bani că eu chiar am un card de credit American Express Platinum. Uite, în clipa asta mă simt foarte trist ascultîndu-l pe Armstrong, nu știu nici eu de ce, și mi se pune un nod în gît, dar reușesc să-l înghit, iau o gură de Corona și emoția îmi trece. Prind un moment în care el mestecă și îl întreb aproape involuntar, gîndindu-mă la orice altceva, numai la asta nu:

— Și mîncarea?! Cum e mîncarea?!

— Bună întrebare. În materie de mîncat în oraș, Caraibele au devenit din ce în ce mai interesante pe măsură ce bucătăria din insule a absorbit cultura europeană. Majoritatea restaurantelor sînt în posesia și administrarea unor imigranți americani, englezi, francezi, italieni, pînă și olandezi...

Slavă Domnului, face o pauză, cît să muște din brioșă, care seamănă cu un burete îmbibat cu sînge – brioșa lui Armstrong parc-ar fi un burete mare însîngerat! –, și să-și ajute înghițitura cu un gît de Corona. E rîndul meu.

— Și de vizitat?! întreb eu într-o doară, concentrîndu-mă asupra ardeilor înnegriți, cu magiunul gălbui așezat de jur împrejurul farfuriei în forma unui octogon elegant, cu un cerc din frunze de coriandru în jurul magiunului și un alt cerc, de semințe de ardei, în jurul celui din frunze de coriandru.

— Punctele de atracție se datorează culturii europene, care a transformat multe din insulele din regiune în fortărețe în secolul al optsprezecelea. Vizitatorii pot vedea și multe puncte în care a debarcat Columb și, pe măsură ce ne apropiem de cea de-a trei suta aniversare a primei lui călătorii, din 1590², insularii dovedesc o conștiință din ce în ce mai înaltă privitoare la istoria și cultura care fac parte integrantă din viața arhipelagului...

— Ăhă... înțeleg, zic eu dînd din cap și gîndindu-mă: Armstrong, ești așa... un dobitoc.

Cravate cu modele de cercuri, costume în carouri, ora de gimnastică aerobică, de returnat casete video, de cumpărat condimente de la Zabar's, cerșetori, trufe de ciocolată albă... Izul grețos de Drakkar Noir – cu așa ceva și-a dat Christopher – se insinuează pînă lîngă nasul meu, amestecîndu-se cu mirosul de magiun și coriandru, de ceapă și ardei înnegriți.

— Ăhă... zic eu – de fapt repet.

— Iar pentru vilegiaturistul activ există ascensiuni montane, explorări speologice, navigație, călărie și coborîri cu pluta pe rîuri de munte. Amatorii de jocuri de noroc vor găsi cazinouri pe multe dintre insule...

Pentru o clipă îmi închipui cum ar fi să scot un cuțit, să cretez o încheietură de la mîină – de la o mîină de-a mea – și să îndrept jetul care ar țîșni de-acolo către capul lui Armstrong sau, și mai bine, către costumul lui: mă întreb dacă și atunci ar continua să vorbească. Aș putea încerca să mă ridic fără să mă scuz, să iau un taxi către alt restaurant, undeva în SoHo sau și mai departe spre zonele rezidențiale, să beau ceva acolo, să mă duc la toaletă, eventual s-o sun pe Evelyn și pe urmă să mă întorc la DuPlex – și fiecare fibră a corpului meu îmi spune că l-

aș găsi pe Armstrong vorbind în continuare nu numai despre vacanța lui, dar și despre ceva ce pare a fi vacanța omenirii întregi în nenorocitele alea de insule Bahamas. La un moment dat, în toiul vorbăriei, vine ospătarul, ne ia antreurile pe jumătate mîncate și aduce noi beri Corona, plus o porție de pui hrănit natural, cu oțet de mure și piure de avocado, și una de ficat de vițel cu icre de scrumbie și praz – și cu toate că nu mai știu sigur cine ce a comandat, nici nu mai contează propriu-zis, pentru că ambele farfurii arată exact la fel. Eu mă aleg cu puiul hrănit natural, cu – așa cred – sos de bame verzi.

— Vizitatorii insulelor din Caraibe nu au nevoie de pașaport, numai să poată face dovada cetățeniei americane – ba chiar mai bine, Taylor: limba nu constituie o piedică. Engleza se vorbește peste tot, chiar și pe insulele în care limba oficială este franceza sau spaniola. Majoritatea insulelor sînt foste posesiuni britanice...

— Viața mea e-un iad, îi explic eu într-o doară, plimbînd în joacă firele de praz de colo colo prin farfuria care – trebuie să spun – este de porțelan și în formă de triunghi. Și sînt o mulțime de oameni pe careee... aș vrea săăă... mă rog, să-iii... știu și eu?! ...omor?!

Spun treaba asta punînd accentul pe ultimul cuvînt în timp ce mă uit fix în ochii lui Armstrong.

— Serviciile s-au ameliorat în insule fiindcă atît American Airlines, cît și Eastern Airlines și-au deschis birouri la San Juan, de unde au inițiat zboruri de legătură către insulele pe care nu ajung prin zboruri directe. Dacă mai pui serviciile adiționale oferite de companii precum BWIA, PanAm, ALM, Air Jamaica, Bahamas Air și Cayman Airways, pe cele mai multe insule este ușor de ajuns. Mai sînt și legături suplimentare în interiorul

arhipelagului, furnizate de LIAT și BWIA, care oferă o serie de curse obișnuite de la insulă la insulă...

Cineva care cred că este Charles Fletcher se apropie de masa noastră în timp ce Armstrong își recită monologul, mă bate pe umăr și zice:

— Noroc, Simpson. Ne vedem la Fluties, pe urmă se îndreaptă spre ușă, unde se întâlnește cu o femeie de-a dreptul frumoasă – țîțe mari, blondă, rochie mulată, nici secretara, nici nevasta lui –, cu care pleacă de la DuPlex într-o limuzină neagră. Armstrong mai are încă de mâncat din feliile perfect pătrate de ficat de vițel, dar și de vorbit, timp în care eu cochetez cu gânduri din ce în ce mai negre.

— Vilegiaturiștii care nu-și pot lua liber o săptămână întreagă vor găsi în arhipelagul Caraibelor locul ideal pentru o escapadă alternativă de weekend. Compania Eastern Airlines și-a creat propriul „Club al weekendiștilor“, care include multe destinații caraibiene și le permite membrilor clubului să viziteze o serie de locuri la prețuri drastic reduse, ceea ce știu că nu contează, dar eu totuși cred că lumea o să...

1. Denumire prescurtată, de fapt *TriBeCa*, formată din primele silabe ale cuvintelor *Triangle Below Canal* – „Triunghiul de sub Canal“. Se referă la o zonă din Manhattan de o formă aproximativ triunghiulară, situată la sud de strada Canal.
2. În realitate, prima călătorie a lui Columb a avut loc în 1492, iar în perioada la care se referă textul se apropia aniversarea a cinci sute de ani de la descoperirea Americii de către navigatorul european.

La concert

Toată lumea e înțepată rău la concertul la care ne tîrăște Carruthers pînă în New Jersey în seara asta – cîntă U2¹, o formație irlandeză care a apărut pe coperta revistei *Time* săptămîna trecută. Biletele erau inițial destinate unui grup de clienți japonezi, care însă și-au anulat călătoria la New York în ultimul moment, așa încît lui Carruthers i-a fost practic imposibil – cel puțin așa zice el – să mai vîndă locurile, chiar dacă sînt pe rîndul din față. Ei, deci ne-am reunit Carruthers și Courtney, Paul Owen și Ashley Cromwell, Evelyn și cu mine. Mai devreme, cînd am aflat că venea și Paul Owen, am încercat s-o sun pe Cecelia Wagner, prietena lui Marcus Halberstam – doar Paul Owen pare destul de sigur pe el că *eu* sînt de fapt Marcus –, dar ea, deși s-a declarat flatată de invitația mea – întotdeauna am bănuir că i-am căzut cu tronc –, urma să ia parte la o petrecere simandicoasă cu ocazia lansării noului music-hall britanic *Maggie*! În schimb, mi-a sugerat că am putea lua prînzul împreună săptămîna viitoare, iar eu i-am spus că o sun joi. Eu, pe de altă parte, urma să iau cina cu Evelyn și, cum simplul gînd de a sta singur cu ea de-a lungul unei mese de două ceasuri mă umple de o silă de nedescris, am sunat-o și i-am explicat destul de fără chef schimbarea de program, iar ea m-a întrebat dacă venea și Price. I-am răspuns că nu și mi s-a părut că a ezitat o clipă înainte de-a accepta, după care am anulat rezervarea pe care mi-o făcuse Jean la H₂O, noul

restaurant Clive Powell din cartierul Chelsea, și am plecat de la birou mai devreme, ca să apuc să fac o ședință scurtă de gimnastică aerobică înainte de concert.

Nici una dintre fete nu este cine știe ce nerăbdătoare să vadă formația respectivă și toate mi se confesează, separat, că ele de fapt nu vor să meargă, iar în limuzina care ne duce către așa-numitele Meadowlands Carruthers se dă peste cap tot încercînd să ne consoleze pe toți și ne spune că și Donald Trump este un mare admirator al formației U2, după care, din ce în ce mai disperat, că și John Gutfreund² cumpără discurile grupului irlandez. Deschidem o sticlă de șampanie Cristal, pe urmă alta. La televizor se desfășoară o conferință de presă a lui Reagan, dar cum sonorul hîrîie rău de tot, nimeni nu-l bagă în seamă, în afară de mine. Patty Winters a avut ca temă la emisiunea de azi-dimineață oameni atacați de rechini. Paul Owen mi-a spus deja de patru ori „Marcus“, iar Evelynei, spre marea mea ușurare, doar de două ori „Cecelia“, dar Evelyn n-a băgat de seamă, fiindcă stă și se uită urît la Courtney de cînd ne-am urcat în limuzină. Oricum, nimeni nu l-a corectat pe Owen și e puțin probabil ca vreunul dintre noi să facă așa ceva. Chiar și eu i-am spus Evelynei „Cecelia“ de cîteva ori, cînd am fost sigur că nu era atentă la mine, fiindcă era ocupată să o împungă pe Courtney cu priviri ucigătoare. Carruthers mă tot bate la cap spunîndu-mi cît de bine arăt și lăudîndu-mi costumul.

Evelyn și cu mine sîntem de departe perechea cea mai bine îmbrăcată. Eu port un pardesiu din stofă de lînă de miel, haină de lînă cu pantaloni din lînă flanelată, cămașă de bumbac, pulover de cașmir cu gulerul în formă de V și cravată de mătase, toate marca Armani. Evelyn poartă o bluză de bumbac Dolce & Gabbana, pantofi din piele de căprioară Yves Saint

Laurent, fustă de piele perforată Adrienne Landau cu centură de piele de căprioară Jill Stuart, colanți Calvin Klein, cercei din cristal de Murano Frances Patiky Stein și ține strâns în mână un trandafir alb pe care i l-am luat eu de la un magazin de cadouri coreean când așteptam să vină Luis cu limuzina să mă culeagă. Carruthers poartă o haină sport din stofă de lână de miel, pullover-jachetă de cașmir combinat cu lână stufoasă de lamă, pantaloni de călărie cu dungi în diagonală, cămașă de bumbac și cravată de mătase, toate marca Hermès. „Ce prost gust“ – îmi șoptește Evelyn; eu dau din cap în tăcere. Courtney poartă o bustieră din organdi de mătase cu trei straturi, fustă lungă de catifea despicată la spate, cercei de email și șnur de catifea José and Maria Barrera, mănuși Portolano și pantofi Gucci. Paul și Ashley sînt, după părerea mea, ușor prea elegant îmbrăcați, iar ea poartă ochelari de soare, cu toate că ferestrele limuzinei sînt fumurii, iar afară s-a lăsat deja seara. În mână are un buchețel de margarete pe care i l-a oferit Carruthers, ceea ce nu a făcut-o geloasă pe Courtney, care parcă ar fi hotărîită să-i scoată ochii Evelyni. În momentul de față, deși Evelyn arată mai bine, nu mi se pare deloc o idee rea și nu m-aș supăra deloc s-o văd pe Courtney trecînd la fapte. Courtney stă o idee mai bine la capitolul corp, Evelyn are țîțele mai frumoase.

Concertul se tîrîie deja de vreo douăzeci de minute. Eu unul detest muzica *live*, dar toată lumea în jurul nostru stă în picioare și-și strigă de zor ovațiile, care se iau la întrecere cu vacarmul generat de pereții de boxe înalți pînă în tavan. Un singur lucru îmi face efectiv plăcere din tot ce se întîmplă în jur și anume că-i văd pe Scott și Anne Smiley la vreo zece rînduri mai în spate, pe niște locuri mai căcăcioase, deși probabil că la fel de scumpe ca ale noastre. Carruthers face schimb de locuri

cu Evelyn ca să discute afaceri cu mine, dar eu nu aud o vorbă din ce-mi spune, așa încît fac schimb de locuri cu Evelyn ca să pot vorbi cu Courtney.

— Luis e-un mocofan, îi strig eu. Nu bănuiește nimic.

— The Edge³ poartă Armani, strigă ea, arătînd înspre basist.

— Aia nu-i Armani, strig eu. Este Emporio.

— Ba nu, strigă ea. Armani.

— Nuanțele de gri sînt prea seci, la fel și cele de maro și albastru. Reverele în formă clară de aripă, cadrilaturile subtile, bulinele mici și dungile sînt Armani. Nu Emporio, îi strig eu, acoperindu-mi amîndouă urechile cu mîinile, extrem de iritat că nu știe atîta lucru, că nu e-n stare să facă diferența. Există o diferență, să știi. De fapt care dintre ei este The Edge?!

— Toboșarul ar putea fi The Edge, strigă Courtney. Cred, nu sînt sigură. Simt nevoia de-o țigară. Unde-ai fost alaltăieri seară?! Să nu-mi spui c-ai fost cu Evelyn, că te pocnesc.

— Toboșarul nu poartă nimic Armani, zbier eu. Nici Emporio, de fapt. Nici vorbă.

— Nu știu care dintre ei este toboșarul, strigă Courtney.

— Întreab-o pe Ashley, îi sugerez eu, tot strigînd.

— Ashley?! zbiară ea, aplecîndu-se peste Paul și bătînd-o pe Ashley pe picior. Care este The Edge?!

Ashley îi strigă și ea ceva lui Courtney, ceva ce eu nu aud, după care Courtney se întoarce din nou spre mine, ridicînd din umeri:

— Zice că nu-i vine să creadă c-a ajuns în New Jersey.

Carruthers îi face semn lui Courtney să-l lase pe el în locul ei. Courtney îi face viermelui un semn cu mîna s-o lase în pace, iar cu cealaltă mîna mă apucă pe mine de coapsă, pe care eu mi-o încordez pînă se face tare ca piatra, așa că degetele ei mă

mîngîie admirativ. Dar Luis insistă, iar Courtney se ridică, zbierînd către mine:

— Cred că ne trebuie niște droguri în seara asta!

Eu dau din cap că da. Vocalistul, Bono, schelălăie de pe scenă ceva ce vrea să semene cu *Where the Beat Sounds the Same* („Acolo unde ritmul sună la fel“). Evelyn și Ashley pleacă să cumpere țigări, să meargă la toaletă, să caute ceva de băut. Luis se așază lîngă mine.

— Fetele se plictisesc, zbiară el către mine.

— Courtney vrea să-i facem rost de niște cocaină în seara asta, strig eu.

— Ei, bravo, strigă Luis abătut.

— Avem rezervări pe undeva?! zic eu.

— La Brussels! strigă el, uitîndu-se la Rolex-ul de la mîină. Dar mă-ndoiesc că ajungem la timp.

— Dacă n-ajungem la timp, îl avertizez eu, altundeva eu nu merg. Poți să mă lași acasă.

— O s-ajungem, strigă el.

— Da' dacă nu, ce-ai zice de ceva japonez?! propun eu, lăsînd-o mai moale. E un bar cu *sushi* clasa-ntîi în Upper West Side. Blades se cheamă. Bucătarul de-acolo a fost la Isoito. Aprecieri grozavă în *Zagat*.

— Bateman, eu îi detest pe japonezi, zbiară Carruthers către mine, cu o mîină pusă peste o ureche. Niște nenorociți mici cu ochii lor oblici

— Ce dracului tot vorbești acolo?! zbier și eu.

— Da, bine, știi, știi, zbiară el, cu ochii căscați. Economisesc mai mult decît noi și nu fac mari inovații, dar se pricep de minune să ne ia, să ne *fure* nouă inovațiile, pe care le îmbunătățesc și pe urmă ni le îndeasă înapoi pe gîți în jos!

Eu mă uit lung la el, în prima clipă nu-mi vine să cred, după care îmi întorc privirile către scenă, unde chitaristul aleargă de colo colo în cercuri, iar Bono aleargă înainte și înapoi pe marginea scenei, cu brațele întinse în lateral. Când mă uit înapoi la Luis, văd că este încă stacojiu la față de furie, încă se mai uită fix la mine, cu ochii cășcați, cu spume la gură, chiar dacă nu spune nimic.

— Ce *dracului* are asta de-a face cu Blades?! îl întreb pînă la urmă, neînțelegînd absolut nimic. Șterge-te la gură.

— De-asta nu pot să sufăr mîncarea japoneză, zbiară el din nou. *Sashimi*, ruladă californiană – Doamne iartă-mă! – și face un gest ca și cum s-ar îneca, arătînd cu degetul în fundul gîtului.

— Carruthers... încep eu și mă opresc, uitîndu-mă la el, studiindu-i fața îndeaproape, oarecum speriat și nereușind să-mi aduc aminte ce voiam să spun.

— Ce, Bateman?! întreabă el, aplecîndu-se spre mine.

— Uite ce este, eu nu pot să cred așa un căcat, îi urlu. Nu pot să cred că n-ai făcut rezervările pentru mai tîrziu. O s-avem de așteptat.

— Ce?! zbiară el, punîndu-și palma la ureche, de parcă ar folosi la ceva.

— O să trebuiască să așteptăm! zbier eu și mai tare.

— Nici o problemă, strigă el.

Solistul întinde mîna către noi de pe scenă, cu palma răsfiată, dar eu îi fac semn să ne lase în pace.

— E-n regulă?! E-n regulă?! Nu, Luis, greșești – nu e deloc în regulă – și mă uit către Paul Owen, care mi se pare la fel de plictisit și stă cu mîinile făcute capac peste ambele urechi, deși chiar și așa reușește să discute ceva cu Courtney.

— N-o s-avem de așteptat, zbiară Luis. Îți promit eu.

— N-am nevoie de promisiunile tale, arătare, zbier eu, după care schimb vorba: Paul Owen se mai ocupă de portofoliul Fisher?!

— Nu vreau să te superi pe mine, Patrick, țipă Luis disperat. O să fie totul în regulă.

— Doamne iartă-mă, las-o baltă, zbier eu. Ascultă la mine: Paul Owen se mai ocupă de portofoliul Fisher?!

Carruthers se întoarce și se uită la Owen, apoi din nou la mine:

— Cred căăă... da. Am auzit că Ashley are gonoree.

— Vreau să vorbesc cu el, strig eu, mă ridic și mă așez pe locul gol de lângă Owen.

Dar când să mă așez lângă el, o mișcare curioasă de pe scenă îmi atrage atenția. Bono a făcut și el câțiva pași, urmărindu-mă pînă la noul meu loc, și acum se uită fix în ochii mei, așezat în genunchi la marginea scenei. Are pe el o pereche de jeanși negri (poate Gitano), sandale și o vestă de piele fără cămașă pe sub ea. Are o piele albă, acoperită de sudoare, și corpul nu e lucrat îndeajuns, n-are nici o fermitate a mușchilor, iar vreo linie oarecare, presupunînd că există, este acoperită de un strat caraghios de păr pe piept. Pe cap are o pălărie de cowboy, părul strîns la spate într-o coadă și bombăne un fel de incantație – disting și eu un vers: „Eroul este-o insectă-n lumea asta” –, avînd pe față un vag zîmbet complice, abia vizibil și totuși intens, care crește, i se lățește fără echivoc peste toată fața și, în timp ce privirile lui mă sfredelesc, cortina de fundal se face roșie și eu mă simt cuprins deodată de o senzație ca un val copleșitor, ca un torent de cunoaștere, și mă trezesc citind în inima lui Bono și propria mea inimă bate mai tare din cauza asta și-mi dau seama că recepționez un fel de mesaj din partea

cîntărețului. Realizez că avem ceva în comun, că ne leagă ceva și nu mi se pare deloc neverosimilă impresia că un cordon invizibil aruncat de Bono s-a răsucit în jurul meu, că publicul a dispărut, muzica s-a domolit, s-a făcut mai blîndă, că pe scenă a rămas numai Bono – sala de concert e goală de-acum, formația se estompează –, iar mesajul, mesajul *lui*, care inițial a fost unul vag, acum s-a făcut mai puternic și-l văd că dă din cap către mine și dau și eu din cap către el, totul se face mai clar, îmi simt trupul viu și fierbinte, ca pe jar, și din neant vine o lumină albă, orbitoare, care mă învăluie, pe care o aud, de fapt o simt, ba chiar reușesc să descifrez cuvintele mesajului, care parcă plutesc deasupra capului lui Bono cu litere portocalii: „Eu... sînt... diavolul... și sînt... la fel... ca... tine...”

După care toată lumea reapare, publicul, formația, toți sînt iar aici, muzica începe să se audă din ce în ce mai tare și Bono, realizînd că am primit mesajul lui – eu de fapt *știu* că el *simte* că eu i-am recepționat mesajul –, se îndepărtează mulțumit, iar eu rămîn cu senzația că mă mănîncă tot corpul, cu fața înroșită, cu o erecție dureroasă care-mi pulsează de-a lungul coapsei și cu pumnii strînși din cauza tensiunii. Deodată însă totul dispăre, ca și cum cineva ar fi apăsător pe un comutator. Cortina de fundal se face iarăși albă. Bono – diavolul – se află în partea cealaltă a scenei și totul dispăre – sentimentul din inima mea, senzația care parcă îmi gîdilă creierul, și simt mai mult ca niciodată nevoia să aflu cîte ceva despre portofoliul Fisher, de care se ocupă Owen, și informația asta mi se pare vitală, mai semnificativă decît legătura de similitudine stabilită între mine și Bono, care acum pare îndepărtată și diluată. Mă întorc înspre Paul Owen.

— Auzi, strig eu, cum îți mai merge?!

— Tipii ăia de colo... și-mi face semn către un grup de operatori de scenă care stau în picioare într-o margine a sălii, la capătul celălalt al rîndului din față, și se uită peste mulțime discutînd între ei. ăia... arătau cu degetul încoace la Evelyn, Courtney și Ashley.

— Cine sînt?! strig eu. De la Oppenheimer?!

— Nu, strigă Owen, cred că sînt mîna de lucru în căutare de fete care să meargă în spatele scenei și să facă sex cu membrii formației.

— Aha... – zbier eu. Credeam că eventual lucrează la Barney's.

— Nu, strigă el. Se numesc „coordonatori de lipeli“.

— De unde știi chestia asta?! urlu eu.

— Am un văr care este manager la grupul All We Need of Hell⁴, strigă el.

— Este enervant că știi așa ceva, zic eu.

— Poftim?! strigă el.

— Te mai ocupi de portofoliul Fisher?! strig eu ca răspuns.

— Da, da, zbieră el. A dat norocul peste mine, Marcus, este?!

— Sigur c-a dat, zbier și eu. Cum l-ai obținut?!

— Păăăi, eu aveam portofoliul Ransom și așa s-au brodit lucrurile – știi cum e! – ridică din umeri neajutorat, parșivul naibii.

— Maaa-mă! strig eu.

— Ei, da, strigă și el, după care se răsuțește pe scaun către două fete grase, cu mutre de toante din New Jersey, care-și trec una alteia o țigară cu marijuana supradimensionată (una dintre vaci este înfășurată în ceea ce eu presupun că e steagul Irlandei), și strigă: Vreți, vă rog, să vă duceți în altă parte cu iarba asta de sconcs – că *pute!!*

— Îl vreau eu, strig eu către el, studiindu-i cărarea perfect dreaptă și perfect pe mijloc: pînă și pielea capului o are bronzată.

— *Ce vrei?! strigă el către mine. Marijuana?!*

— Nu, nimic, zbier eu cu gîtul uscat și mă trîntesc pe spate în scaunul meu, rămîn cu privirile pierdute spre scenă, îmi rod unghia de la degetul mare, îmi stric manichiura făcută ieri.

Plecăm cu toții după ce se întorc Evelyn și Ashley. Mai târziu, în limuzina cu care gonim înapoi către Manhattan ca să ne facem rezervare la Brussels, împărțim o nouă sticlă de Cristal. La televizor e tot Reagan. Evelyn și Ashley ne povestesc cum au fost acostate lîngă toaleta femeilor de doi tipi de la pază, care le-au cerut să vină în spatele scenei. Eu le explic ce erau de fapt și ce gînduri aveau.

— Dumnezeule mare! exclamă Evelyn. Adică tu-mi spui mie că ăia voiau să ne... facă o lipeală?!

— Pun pariu că Bono are puța mică, zice Owen, uitîndu-se pe fereastra fumurie a mașinii. Știți doar – irlandez.

— Credeți că ăia aveau bancomat acolo?! întreabă Luis.

— Ashley!! strigă Evelyn. Tu ai auzit?! Voiau să ne facă o lipeală!

— Cum îmi stă părul?! întreb eu.

— Mai vrei Cristal?! îl întreabă Courtney pe Luis.

- [1.](#) U2 se citește la fel ca *You too* – „Și tu“
- [2.](#) Președintele consiliului de administrație al firmei de investiții financiare Salomon Brothers.
- [3.](#) Unul dintre instrumentiștii grupului, David Howell Evans, supranumit The Edge – „Muchie“ – din cauza trăsăturilor sale ascuțite.

4. Textual: „Tot ce vrem de la Iad“.

O scenă într-o joi după-masă

Și uite că după-masa-i pe la jumătate și eu m-am trezit vîrît într-o cabină telefonică la o intersecție oarecare din centru, nu știu unde sînt, dar sînt nădușit tot și mă chinuie o migrenă care-mi pulsează de parcă mi-ar da pumni în ceafă și la asta se adaugă un puseu de anxietate de categorie grea. Mă scotocesc prin buzunare după niște Valium, niște Xanax, după vreun Halcion răătăcit, orice, dar nu găsesc decît trei pastile gălbejite de Nuprin într-o cutiuță de medicamente Gucci și mi le îndop în gură pe toate trei și le dau pe gît în jos cu niște Pepsi fără zahăr dintr-o doză despre care n-aș ști să spun cum a ajuns la mine nici dacă mi s-ar pune pistolul la tîmplă. Am uitat cu cine mi-am luat prînzul mai devreme și, lucrul cel mai important, am uitat și *unde* mi l-am luat. Oare am fost cu Robert Ailes la Beats?! Sau poate cu Todd Hendricks la Ursula, noul bistro Philip Duncan Holmes din Tribeca?! Oi fi fost cu Ricky Worrall la December's?! Este posibil să fi fost de fapt cu Kevin Weber la Contra, în NoHo¹?! Oi fi comandat sandvici din brioșă cu potîrniche și felii de gogonea sau un platou de andive cu sos de midii?! Dumnezeu mare, nu-mi aduc aminte! – gem de unul singur, cu hainele – jachetă sport de pînză și mătase, cămașă de bumbac, pantaloni de pînză kaki cu pense, toate marca Matsuda, cravată de mătase cu blazon Matsuda și curea de la Coach Leatherware – nădușite leoarcă și-mi dau jos jacheta și mă șterg pe față cu ea. Telefonul sună întruna, dar nu mai știu pe cine am sunat și-

atunci stau acolo, în intersecția aia, cu ochelarii Ray-Ban proptiți pe frunte într-o poziție pe care o simt ciudată, nefirească, după care aud în sfârșit un sunet oarecum familiar, care ajunge pînă la mine pe fir în jos: Jean, cu vocea ei delicată, care se ia la întrecere cu vacarmul circulației veșnic blocate de pe Broadway. Azi-dimineată, la Patty Winters, tema emisiunii era „Cum poate aspirina să-ți salveze viața?” – „Jean?” strig eu. „Alo, Jean?!“ – „Patrick?! Tu ești?!“ îmi strigă și ea mie. – „Alo?! Jean, te rog ajută-mă“ strig eu. – „Patrick?!“ – „Ce e?!“ – „Te-a sunat Jesse Forrest“, zice Jean. „Cică are o rezervare la Melrose pentru diseară la ora opt, iar Ted Madison și Jamie Conway vor să mergi cu ei să beți ceva la Harry’s. Auzi, Patrick?!“ Și adaugă: „Unde ești?“ – „Jean...“ oftez eu, ștergîndu-mă la nas, „...nu sînt...“ – „A, și te-a mai sunat și Todd Lauder“, zice Jean. „Ba nu, pardon, Chris... A, nu, nu, chiar Todd Lauder era. Da, Todd Lauder.“ – „Aoleu, Doamne“ gem eu, slăbindu-mi cravata de la gît, în timp ce soarele de august mă bate în cap. „Ce tot spui acolo, toanta naibii?!“ – „Nu la Tony, Patrick. Rezervarea e la Melrose. Nu la Tony.“ – „Ce mă fac?!“ strig eu în gura mare. Ea zice: „Unde ești?!“, după care: „Patrick, ce s-a-ntîmplat?!“ – „N-o să reușesc s-ajung, Jean...“ îi spun eu, apoi mă înec: „...la birou în după-masa asta.“ – „Da’ de ce?!“ Are un glas atît de deprimat, sau poate e pur și simplu zăpăcită. „Spune... pur și simplu... că nu...“ zbier eu. „Ce ți s-a-ntîmplat, Patrick?! Te simți bine?!“ întreabă ea. „Ce dracului ai vocea atît de tristă... Doamne iartă-mă!“ strig eu. „Patrick, îmi pare rău. Voiam să zic c-o să le spun pur și simplu că nu, dar...“ Îi trîntesc telefonul și mă urnesc de lîngă cabina telefonică. Dintr-odată, walkmanul agățat de gît mi se pare greu ca un bolovan care-mi taie respirația (plus că sunetele care se revarsă din căști – Dizzy Gillespie în tinerețe –

mă calcă pe nervi), așa că simt nevoia să arunc porcăria asta ieftină în primul coș de gunoi care-mi iese în cale și mă proptesc de marginea coșului, respirînd greu, cu haina Matsuda de doi bani legată în jurul taliei, și uitîndu-mă fix la walkmanul care continuă să funcționeze. Soarele topește spuma cu care mi-am dat pe păr și care se amestecă acum cu sudoarea prelinsă de pe față. Îmi trec limba peste buze și gustul amestecului mi se pare bun, așa că mă apucă o poftă de fiară și încep să-mi trec mîna prin păr și să-mi ling palma în timp ce merg în sus pe Broadway, ignorînd bătrînicile care distribuie fluturași, magazinele de jeansi prin fața cărora trec, muzica asurzitoare care se revarsă dinăuntru peste stradă, mișcările oamenilor care țin ritmul unei melodii, de fapt al unui cîntec al Madonnei în care Madonna strigă „Viața-i un mister, cu toții trebuie să ne descurcăm singuri...“, comisionarii pe biciclete care trec zbîrnîind pe lîngă mine, care stau la colțul străzii și mă încredunțat amenințător la ei, dar oamenii trec nepăsători, nimeni nu mă bagă în seamă – nici măcar nu se prefac că nu mă bagă în seamă –, ceea ce mă dezmeticește suficient de mult cît să merg pînă la un magazin Conran's din apropiere ca să-mi cumpăr un ceainic. Numai că exact în momentul în care îmi fac eu socoteala că mi-am regăsit starea normală și mi-am revenit cu totul, stomacul mi se strînge brusc de la niște crampe atît de intense, încît mă tîrăsc pînă la cea mai apropiată poartă de intrare într-o clădire oarecare și mă apuc cu brațul de burtă, mă chircesc tot de durere, dar spasmul îmi trece la fel de rapid cum m-a apucat și pentru suficient de mult timp ca să mă îndrept pe picioare și să dau buzna în primul magazin de obiecte casnice care-mi iese în cale și să cumpăr în doi timpi și trei mișcări un set de cuțite de măcelărie, o secure, o sticlă de

acid clorhidric, după care, de la magazinul de animale de companie situat la colțul aceleiași străzi, îmi aleg un sistem Habitrail² și doi șobolani albi pe care plănuiesc să-i torturez cu setul de cuțite și cu acidul. Ceva mai târziu însă, tot azi după-masă, las pachetul cu șobolanii înăuntru la Pottery Barn, unde intru să cumpăr lumânări – sau te pomenești că mi-oi fi cumpărat în fine ceainicul?! Acum, în tot cazul, merg cu pași mari pe Lafayette în sus, nădușit tot, gemînd și dînd oamenii la o parte din calea mea, cu spumă curgîndu-mi din gură și cu stomacul chinuit de niște crampe abdominale sinistre – s-ar putea să fie provocate de steroizi, deși mă-ndoiesc –, și mă liniștesc suficient de mult în mers ca să intru într-un magazin Gristede's, unde mă-nvîrt în sus și în jos pe culoare și pînă la urmă șutesc o cutie de șuncă, ies foarte liniștit cu ea din magazin ascunzînd-o sub jacheta Matsuda, fac cîtiva pași pe trotuar și încerc să mă pierd în hol la American Felt Building. Deschid cutia de tablă cu cheile din buzunar fără să-l bag în seamă pe portar, care la început pare să mă recunoască, dar după ce încep să-mi îndes șunca în gură cu mîna, scormonind în cutie după materia călduț-rozalie care-mi rămîne sub unghii, amenință să cheme poliția. Ies repede de-acolo pe trotuar, unde vomit toată șunca, sprijinindu-mă de un afiș cu *Mizerabilii* dintr-o stație de autobuz, după care sărut imaginea atît de drăguță a Eponinei, buzele ei, lăsînd cîteva dîre maronii de bilă care mînjesc și figura delicată, nepretențioasă, și cuvîntul MUIE mîzgălit sub ea. După ce-mi slăbesc bretelele, ignorîndu-i pe cerșetori și cerșetorii ignorîndu-mă pe mine, mă trezesc că am ajuns, learcă de sudoare și delirînd, pînă la magazinul de discuri Tower Records din centru, unde intru numai după ce mi-am recompus ținuta, murmurînd întruna, pentru nimeni în

mod special, „Trebuie să restitui casetele video, trebuie să restitui casetele video“ și cumpăr două exemplare din compact-discul meu preferat, *Întoarcerea lui Bruno* cu Bruce Willis, și, când să ies, rămân blocat în ușa pivotantă cinci rotiri întregi, după care ușa mă scuipă pe trotuar, unde mă ciocnesc de Charles Murphy de la Kidder Peabody, sau poate o fi Bruce Barker de la Morgan Stanley – mă rog, nu contează –, care-mi spune „Salut, Kinsley“, iar eu îi rîgîi în față, dîndu-mi ochii peste cap și lăsînd să mi se scurgă printre dinți fire verzui de bilă. El însă îmi propune imperturbabil: „Ne vedem la Fluties, bine?! Vine și Tim Severt!“ Eu icnesc și mă dau înapoi atît de mult, încît mă lovesc de un stand cu fructe al unui magazin coreean de delicatese și dărîm lăzile de mere, portocale și lămîi, care se rostogolesc pe trotuar, peste bordură, pînă în stradă, unde sînt storcoșite de taxiuri, mașini, autobuze, camioane. Delirînd în continuare, îmi cer scuze unui coreean care țipă la mine și sînt atît de aiurit, că-i întind cardul meu de credit AmEx Platinum, pe care el nu-l ia, pe urmă o bancnotă de douăzeci, pe care o ia imediat, dar tot mă ține strîns de reverele hainei pătate și șifonate, pe care nici nu mai știu cînd și cum mi-am pus-o din nou pe mine, și cînd îmi ridic privirile către mutra lui rotundă cu ochii oblici, individul începe brusc să cînte refrenul din *Lightnin’ Strikes* („Lovituri de fulger“) al lui Lou Christie. Eu mă trag înapoi oripilat și pornesc pe mai multe cărări spre zona rezidențială, spre casă, atîta doar că oamenii, casele, magazinele mă tot abat din drum: un traficant de droguri de pe Strada 13 îmi oferă biluțe de cocaină, iar eu îi flutur fără nici o noimă o bancnotă de cincizeci prin fața ochilor. El zice plin de recunoștință „Băăăi, omule!“ și-mi strînge mîna în care-mi pasează cinci doze, pe care eu mă apuc imediat să le mănînc pe

toate deodată și traficantul de biluțe stă și se uită la mine, încercînd să-și ascundă profunda tulburare în spatele unei priviri amuzate, dar eu îl apuc de ceafă și-i hîrîi în ureche, cu o respirație puturoasă, „Cel mai bun motor îl are BMW-ul 750iL“, după care mă îndrept spre o cabină telefonică și-i bîlmăjesc telefonistei niște bazaconii, cu mare greutate dibuiesc numărul cardului de credit și așa ajung să-mi facă legătura la recepția de la Xclusiv, unde-mi anulez o programare la masaj pe care nici nu mi-am făcut-o. Îmi revin în simțiri numai uitîndu-mă la picioarele mele, de fapt la pantofii A. Testoni, gonesc porumbeii care mi se foiesc pe lîngă ei și intru aproape fără să-mi dau seama într-un bufet ordinar de pe Bulevardul Doi. Sînt în continuare zăpăcit, dezorientat, transpirat, și mă apropii de o evreică îndesată, grasă, bătrîină și îmbrăcată hidos. „Auziți“, îi spun, „am rezervare. Bateman. Unde e șeful de sală?! Sînt prieten cu Jackie Mason, comicul.“ Ea oftează, se întinde după un meniu, zicînd „Vă pot oferi o masă. N-aveți nevoie de rezervare“ – și mă conduce la o masă oribilă, hăt în spate, lîngă ușa toaletelor. Eu îi smulg meniul din mîină și mă reped la un separeu din față. Cînd mă uit cît de ieftină e mîncarea, îmi sare muștarul: „Ce dracu’ de glumă mai e și asta?!“ – dar fiindcă tot simt că-n spatele meu e o chelneriță, comand fără să mai ridic ochii din meniu: „Un cheeseburger. Vreau un cheeseburger și vreau să fie ușor în sînge“. – „Îmi pare rău, domnule“, zice chelnerița. „N-avem brînză. Numai cușer³.“ Eu, care habar n-am ce pizda mă-sii vrea să-mi spună, zic: „Bine. Atunci un *cușerb*burger cu brînză, de pildă cu Monterey Jack, și... aoleu, Doamne...“ – și scot un geamăt, fiindcă simt cum mă apucă alte crampe. „Fără brînză, domnule“, zice chelnerița. „Nu e cușer...“ – „Doamne iartă-mă, ce coșmar e și-ăsta, jidoavca dracului?!“

îmi bombăn eu în sinea mea, apoi zic mai tare: „Atunci brânză de vaci?! Asta poți să-mi aduci?!“ – „Să-l întreb pe patron“, zice ea. „Fă ce vrei“, șuier eu printre dinți. „Numai adu-mi ceva de băut pîn-atunci.“ – „Ce anume?!“ – ea. „Un... milk shake... cu vanilie...“ – eu. „N-avem milk shake. Nu e cușer...“ zice ea, după care adaugă: „Să-l întreb pe patron...“ – „Nu, stai...“ – „Domnu’, să-l întreb pe patron...“ – „Ce pizda mă-sii de local mai e și-ăsta?!“ strig eu furios, trîntindu-mi cardul de credit AmEx Platinum pe masa unsuroasă. „N-avem milk shake. Nu e cușer...“ – zice chelnerița cu buze groase, un oarecare dintre miliardele de suflete care fac umbră pămîntului. „Atunci adu-mi dracului o... vanilie... cremă!“ urlu eu, stropind cu scuipat meniul desfăcut în fața mea. Femeia nu se mișcă. „Și să fie super-densă!“ – adaug. Chelnerița pleacă să-l cheme pe patron și cînd îl văd pe-ăla că se apropie de mine, ca o copie la indigo a chelneriței, plus chelia, mă ridic urlînd „Duceți-vă-n pizda mamii voastre de jidani muiști!“ și ies în mare grabă din bufet pe stradă, unde un

1. Zonă situată la nord de bulevardul Houston (No[rth of]-Ho[uston]), prin analogie cu cartierul SoHo, situat la sud de aceeași arteră de circulație.
2. Cușcă din material plastic transparent pentru animale de casă rozătoare, alcătuită dintr-un sistem de tuburi și încăperi care imită vizuinile din natură ale animalelor respective.
3. Termen care desemnează alimentele sau rețetele pregătite conform preceptelor religiei mozaice. Vezi *Leviticul*, cap. XI.

La clubul Yale

— Care sînt regulile după care se poartă vesta croșetată?! întreabă Van Patten, adresîndu-se mesei.

— Cum adică?! încruntă McDermott din sprîncene, sorbind din paharul de votcă Absolut.

— Da, zic eu. Precizează...

— Adică este exclusiv o ținută sport...

— ...Sau poate fi purtată și la costum?! îl întrerup eu, încheind propoziția în locul lui.

— Eee-xact, zîmbește Van Patten.

— Păi, dacă e să ne luăm după Bruce Boyer... încep eu.

— Stai așa, mă întrerupe Van Patten. Lucrează la Morgan Stanley?!

— Nu, zîmbesc eu la rîndul meu. Nu lucrează la Morgan Stanley.

— Nu era vreun criminal în serie?! întreabă McDermott bănuitor, după care se lamentează: Te rog, Bateman, nu ne spune că era vreun criminal în serie. Nu și ăsta. Nu tot criminal în serie.

— Nu, Cap-Sec Dermott, nu era criminal în serie, zic eu, întorcîndu-mă din nou către Van Patten, dar înainte de a continua, mă răsucesc la loc înspre McDermott: Asta chiar mă supără, să știi.

— Dar tot timpul aduci vorba despre indivizii ăștia, mi se plînge McDermott. Și de fiecare dată pe un ton oficial, educativ. Ce naiba, eu unul nu vreau să știu nimic despre Fiul lui Sam,

nici despre nenorocitul de Strangulator de pe Deal¹, nici despre Ted Bundy, nici despre Cap-cu-Pene – zău așa, Doamne iartă-mă!

— Cap-cu-Pene?! se miră Van Patten. Cine-i Cap-cu-Pene?! Sună teribil de primejdios.

— Vrea să zică Față-de-Piele, precizez eu, strângînd din dinți cît pot de mult. A luat parte la masacrul cu drujba din Texas².

— Aha, zîmbește politicos Van Patten. Sigur că da.

— Și era într-adevăr peste măsură de periculos, adaug eu.

— Așa, bine, acum zi mai departe. Bruce Boyer ăsta ce-a făcut?! întreabă McDermott nerăbdător, oftînd și dîndu-și ochii peste cap. Ce le făcea victimelor: le jupuia de vii?! Le lăsa să moară de foame?! Trecea cu mașina peste ele?! Le dădea de mîncare la cîini – ce le făcea?!

— Băieți... – le spun eu, scuturînd din cap și lăsîndu-i să fiarbă în suc propriu – ...le făcea lucruri mult mai rele.

— De pildă ce?! întreabă McDermott. Îi ducea să mănînce la noul restaurant McManus?!

— Cu-asta le pune cap, încuviințează Van Patten. Ai fost acolo?! Nu ți s-a părut jalnic?!

— Ai luat chiftele?! întreabă McDermott.

— Ce chiftele! exclamă șocat Van Patten. La interior te-ai uitat?! Sau la căcaturile de fețe de masă?!

— Dar chiftele-ai luat?! insistă McDermott.

— Sigur c-am luat chiftele, și porumbel, și cegă, zice Van Patten.

— Aoleu, Doamne, am și uitat de cegă, mormăie McDermott. *Chilli* cu cegă.

— Păi, după ce-ai citit articolul lui Miller din *New York Times*, trebuie să fii nebun să nu comanzi chiftele sau chiar și

cegă, comentează Van Patten.

— Numai că Miller n-a înțeles esențialul, zice McDermott. Era pur și simplu jalnic. Colțunașii cu papaya de obicei sînt o mîncare bună, dar acolo... Dumnezeule!! fluieră el, scuturînd din cap.

— Și ieftină, adaugă Van Patten.

— Atît de ieftină, se arată McDermott întru totul de acord. Sau tarta aia sfărîmicioasă de pepene verde...

— Domnilor... intervin eu, tușind. Regret nespus să vă întrerup, dar...

— Da, bine, bine, dă-i drumul, îmi concede McDermott. Mai spune-ne despre Charles Moyer.

— Bruce Boyer, îl corectez eu. Adică autorul cărții intitulate *Eleganța. Ghidul calității în vestimentația masculină*. Apoi, ca pentru mine: Și nu, Craig, nu era criminal în serie în timpul lui liber.

— Și ce ne învață băiatul ăsta, Brucie?! întreabă McDermott, molfăind un cub de gheață.

— Ești un nătărău. E-o carte excelentă. Teoria lui este că n-ar trebui să ne simțim jenați să purtăm vestă croșetată la costum, zic eu. Ai auzit cînd te-am făcut nătărău?!

— Mda...

— Dar nu tot el subliniază că o asemenea vestă n-ar trebui să eclipseze costumul?! intervine Van Patten timid.

— Ba da... zic eu, vag iritat că Van Patten și-a făcut temele acasă și totuși cere sfaturi. Continui însă calm: La un costum cu dungi discrete îți pui o vestă croșetată de culoare albastru palid sau gri-cărbune. La un costum în carouri se cere o vestă mai îndrăzneată.

— Și țin minte, adaugă McDermott: La o vestă croșetată obișnuită ultimul nasture rămîne desfăcut.

Eu mă uit pieziș la McDermott, care zîmbește, ia o gură de băutură, după care își linge buzele satisfăcut.

— De ce?! este curios Van Patten.

— Prin tradiție, zic eu, uitîndu-mă în continuare urît la McDermott. Dar e și mai comod.

— Oare purtatul de bretele nu ajută vesta croșetată să stea mai bine?! se trezește întrebînd Van Patten.

— Cum s-o ajute?! întreb eu, răsucindu-mă către el.

— Păi, din moment ce scapi de... și se oprește brusc, încurcat, negăsind cuvîntul potrivit.

— ...bătaia de cap cu... completez eu.

— ...catarama de la curea, încheie McDermott.

— Eee-xact, zice Van Patten.

— Trebuie să ții minte... încep eu și din nou McDermott mă întrerupe.

— ...că în timp ce vesta croșetată trebuie să se asorteze cu culoarea și cu stilul costumului, în nici un caz nu trebuie să asortezi modelul vestei cu cel al ciorapilor sau cravatei, zice McDermott și zîmbește cînd spre mine, cînd spre Van Patten.

— N-am crezut c-ai citit asta... cartea asta, mă bîlbîi eu supărat. Nu mi-ai spus tu că nu poți să faci diferența între Bruce Boyer și... și John Wayne Gacy³?!

— Mi-am adus aminte, ridică el din umeri.

— Ascult-aici... mă întorc eu din nou către Van Patten, fiindcă mi se pare absolut ieftin modul în care o face McDermott pe deșteptul. Dacă-ți potrivești șosetele cu model în carouri la o vestă croșetată cu același model, o să pari prea studiat.

— Așa zici tu?! întreabă el.

— O să arăți ca și cum te-ai dat peste cap să arăți în felul ăsta, zic eu, după care mi-aduc aminte și mă răsucesc brusc, supărat, către McDermott: Cap-cu-Pene?! Cum dracu’-ai ajuns la Cap-cu-Pene de la Față-de-Piele?!

— Haide, Bateman, mai destinde-te și tu, zice el, bătîndu-mă pe spate, apoi făcîndu-mi masaj la ceafă. Ce-i cu tine?! N-ai făcut masaj *shiatsu* azi-dimineață?!

— Mai atinge-mă tu în felul ăsta... zic eu cu ochii strîns închiși, cu tot corpul încordat și arcuit, pregătit să sar la el, doritor să sar ...și-o să te-alegi cu-un ciot.

— O-la-la, stai ușurel, băiețăș, zice McDermott, mimînd că-i e frică și dîndu-se înapoi.

Și el, și Van Patten chicotesc ca niște idioți și-și plesnesc palmele ca hocheiștii și nici nu le trece prin minte că oricăruia dintre ei i-aș reteza mîinile ba, mai mult, aș face-o cu plăcere.

Ei, deci noi trei, David Van Patten, Craig McDermott și cu mine, stăm în sala de mese a clubului Yale și ne luăm prînzul. Van Patten poartă un costum în dungi, din crep de lînă, de la Krizia Uomo, cămașă de la Brooks Brothers, cravată de la Adirondack și pantofi de la Cole-Haan. McDermott poartă un blazer din lînă de miel și cașmir, pantaloni Ralph Lauren din lînă bătută flanelată, cămașă și cravată tot Ralph Lauren și pantofi de la Brooks Brothers. Eu port un costum de lînă întreșut strîns, în carouri mari, cămașă de bumbac Luciano Barbera, cravată tot Luciano Barbera, pantofi de la Cole-Haan și ochelari fără dioptrii Bausch & Lomb. Patty Winters a chemat azi-dimineață în emisiunea ei niște naziști și nu știu cum se face, dar emisiunea asta chiar mi-a ținut atenția trează și-am urmărit-o de la cap la coadă. Nu pot să spun că m-au încîntat

faptele lor, dar, pe de altă parte, nici detestabili nu mi s-au părut, cum nu li s-au părut de altfel nici celor mai mulți dintre spectatorii prezenți în sală. Unul dintre naziști, într-o manifestare de umor cu totul specială, s-a apucat să jongleze cu niște grepfruturi, la care eu m-am ridicat în capul oaselor în pat și l-am aplaudat.

Luis Carruthers stă la cinci mese de a noastră, îmbrăcat de zici că a fost luat pe sus azi-dimineață de Legiunea Străină: poartă un costum imposibil de descris, făcut de cine știe ce croitor franțuz, iar dacă nu mă-nșel, pălăria aia melon așezată pe jos, sub scaunul lui, îi aparține – parcă scrie pe ea „Luis“. Îmi zîmbește, dar eu mă prefac că nu-l observ. Azi-dimineață am făcut gimnastică la Xclusiv timp de două ore și, cum toți trei ne-am luat după-masa liberă, urmează să trecem la ședințe de masaj. Nu am comandat încă, de fapt nici n-am văzut meniurile – am băut și-atît. Craig a vrut inițial o sticlă de șampanie, dar David a scuturat din cap atît de vehement și a zis „Nu, nu și nu“ la propunerea lui McDermott, încît am comandat cu toții alte băuturi în loc. Eu stau cu ochii pe Luis, dar ori de cîte ori el își întoarce privirile către masa noastră, eu îmi dau capul pe spate și rîd, chiar dacă Van Patten și McDermott nu spun ceva propriu-zis amuzant – ceea ce, practic, nici nu spun vreodată. Mi-am perfecționat reacția prefăcută în asemenea măsură și pare atît de naturală, încît nimeni nu se prinde. Luis se ridică în picioare, se șterge la gură cu un șervet și aruncă o nouă privire încoace, apoi iese din zona meselor și – presupun eu – merge la toaletă.

— Dar există o limită, zice Van Patten. Adică ideea este că nu vreau să-mi petrec seara cu Maștera Fursecurilor.

— Păi, tu încă mai ieși cu Meredith, intervin eu, așa căăă... unde e diferența?!

Evident că nu m-aude.

— Bine, da' Mîină-Stîngă e dulcică, zice McDermott. Mîină-Stîngă e foarte dulcică.

— Bateman?! mă întreabă Van Patten. Vreo judecată de valoare asupra mîină-stîngismului?!

— Ce?! întreb eu, ridicîndu-mă de pe scaun.

— Mîină-Stîngă?! Nooo! este rîndul lui McDermott. Mîină-Stîngă e buu-ună, *comprende*⁴?!

— Uitați ce este, zic eu, împingîndu-mi scaunul sub masă. Vreau să vă fie clar tuturor că eu sînt pentru familie și împotriva drogurilor. Mă scuzați.

Și mă-ntorc să plec, iar Van Patten apucă de mîină un chelner în trecere și-l aud din ce în ce mai slab cum îi spune:

— Asta-i apă de la robinet?! Eu nu beau apă de la robinet. Adu-mi o sticlă de Evian, ceva, da?!

Oare Courtney m-ar plăcea mai puțin dacă Luis ar muri?! Asta e-ntrebarea care mă frămîntă, fără să mi se contureze în minte un răspuns limpede, în timp ce trec fără grabă prin sala de mese, făcînd cu mîina cuiva care seamănă cu Vincent Morrison sau altcuiva care sînt aproape convins că este un tip care seamănă cu Tom Newman. Oare Courtney și-ar petrece mai mult timp cu mine – timpul pe care acum și-l petrece cu Luis – dacă el ar dispărea din peisaj, dacă n-ar mai fi pentru ea o alternativă, dacă ar fi, poate... mort?! Oare Courtney s-ar întrista dacă Luis ar fi omorît?! Aș fi eu capabil s-o consolez cu adevărat, fără să-i rîd în față, fără să mă las învins de propria mea ciudă care să mă dea de gol?! Ce-o atrage oare – faptul că se vede cu mine pe la spatele lui, corpul meu sau cît de mare

am sula?! Și chiar așa – de ce aș vrea eu să fiu pe placul lui Courtney?! Dacă mă place numai pentru mușchii mei, pentru ce pulă groasă am, atunci Courtney este-o boarfă ordinară. Și totuși: o boarfă ordinară cu un fizic superior, care arată aproape perfect, ceea ce compensează orice altceva – mă rog, afară poate de respirația puturoasă și dinții gălbejiți, care-ți taie, amîndouă, tot cheful. Oare aș strica totul dacă l-aș strînge de gît pe Luis?! Dacă m-aș însura cu Evelyn, oare m-ar pune să-i cumpăr rochii Lacroix pînă după ce ni se finalizează divorțul?! Forțele coloniale sud-africane și gherilele negre sprijinite de sovietici or fi ajuns la un acord de pace în Namibia?! Oare lumea ar fi mai sigură, mai primitoare, dacă Luis ar fi ciopîrțit în bucăți mici?! A mea ar putea fi, așa că de ce nu?! Zău că nu există... „pe de altă parte“. Este și destul de tîrziu să-mi mai pun asemenea întrebări, fiindcă am ajuns deja la toaleta bărbaților și mă uit la mine însumi cel din oglindă – bronz și pieptănătură perfecte, dinții perfect drepți, albi, strălucitori. Îi fac cu ochiul dublurii mele, trag aer în piept, îmi pun o pereche de mănuși Armani, după care mă îndrept spre cabina unde se află Luis. În toaletă nu mai e nimeni altcineva. Toate cabinele sînt libere, cu excepția uneia de la capăt, iar ușa nu e închisă, ci stă deschisă preț de două degete. Luis fredonează ceva din *Mizerabilii*, ceva ce mie îmi sună obsedant de tare pe măsură ce mă apropiu.

Uite-l cum stă în picioare în cabină, cu spatele la mine, îmbrăcat cu un blazer de cașmir, pantaloni de lînă cu pense, cămașă albă din bumbac cu mătase, și se pișă în closet. Îmi dau seama că a simțit mișcare în cabină, pentru că se întepenește vizibil, iar pleoscăitul urinei lui la contactul cu apa se oprește brusc. Ca într-o mișcare cu încetinitorul, respirația mea apăsată acoperă toate celelalte sunete, vederea mi se înceteșează ușor

pe la margini, mîinile mi se înalță pînă peste gulerul hainei lui de cașmir, peste cel al cămășii de bumbac flanelat, și se reunesc în jurul gîtului, cu degetele mari încrucișate la ceafă și cele arătătoare deasupra mărului lui Adam. Încep să strîng, apăsînd cu degetele din ce în ce mai tare, dar nu atît de tare încît să nu-i permită lui Carruthers să se întoarcă – tot cu încetinitorul –, așa că ajunge să stea cu fața spre mine, ținînd o mînă peste puloverul de lînă și mătase Polo și ridicînd-o pe cealaltă în sus. La un moment dat pleoapele îi flutură, după care se trag înapoi, dezvelindu-i ochii, adică exact ce-mi doresc – să văd mutra lui Carruthers cum se contorsionează și se face stacojie, vreau să vadă cine este cel care-l omoară. Vreau să fiu eu ultimul chip, ultimul *lucru* pe care-l vede Luis înainte să moară, și vreau să-i strig: „Ți-am futut-o pe Courtney. M-auzi?! Ți-am futut-o pe Courtney! Ha-ha-ha!“ – și astea să fie ultimele cuvinte, ultimele sunete pe care le aude înainte ca propriile lui horcăieli, însoțite de plesnetul traheei, să-i înece orice altceva în auz. Luis se uită fix la mine, iar eu îmi încordez mușchii brațelor, pregătindu-mă pentru o luptă care, spre marea mea dezamăgire, nu se declanșează.

În schimb, Luis se uită în jos la încheieturile mele, ezită în primul moment, ca și cum n-ar fi foarte hotărît ce anume să facă, după care își coboară capul... și-mi sărută încheietura stîngă. Cînd ridică din nou ochii spre mine, pe chipul lui se citește o expresie de... iubire și prea puțin de stînjeneală. Își ridică mîna dreaptă și mă mîngîie tandru pe obraz. Eu înlemnesc efectiv, cu brațele întinse în față și cu degetele strînse peste beregata lui Carruthers.

— Dumnezeuule, Patrick, îmi șoptește el. De ce aici?!

Mîna lui a ajuns să mi se joace prin păr. Mie îmi alunecă privirile pe peretele lateral al cabinei, pe care cineva a zgîriat vopseaua, scriind EDWIN DĂ MUIE SPLENDID și citesc cuvintele astea paralizat în aceeași poziție, năucit, studiind linia care le înrămează, de parcă linia respectivă ar conține cine știe ce răspuns sau adevăr. Edwin?! Edwin și mai cum?! Scutur din cap ca să mi-l limpezesc și mă uit din nou la Luis, care încă mai are crispat pe față rînjetul ăsta oribil, de înamorat tembel, și încerc să strîng și mai tare, schimonosindu-mi fața de efort, dar nu reușesc, degetele refuză să mi se încleșteze și brațele pe care le țin întinse în față par caraghioase și inutile în poziția asta țeapănă.

— Te-am văzut cum te uitai la mine, zice el gîfîind. Ți-am observat – și înghite în sec – trupul atrăgător.

Încearcă să mă sărute pe buze, dar eu mă dau înapoi, mă ciocnesc de ușa cabinei, care, întîmplător, se închide. Îmi iau mîinile de pe gîtul lui Luis; el mi le ia imediat și le așază la loc. Eu le las încă o dată în jos și rămîn nemișcat, încercînd să mă gîndesc care ar putea fi următoarea mișcare, dar nu-mi vine nici o idee.

— Nu fi... timid, îmi spune Luis.

Respir adînc, închid ochii, număr pînă la zece, îi deschid din nou și încerc din nou, zadarnic, să-mi ridic brațele înapoi ca să-l sugrum totuși pe Luis, dar mi le simt cumplit de grele și simplul fapt de-a mi le ridica devine o țintă imposibil de atins.

— Nici nu știi tu de cînd îmi doresc... oftează Luis, frecîndu-mi umerii și tremurînd tot. Știi de cînd?! De la petrecerea aia de Crăciun de la Arizona 206. Mai ții minte? Cea la care purtai cravata aia roșie Armani cu dungi în toate culorile...

Acum realizez pentru prima oară că Luis nu și-a tras încă fermoarul la pantaloni. Foarte calm și fără nici o greutate, ies din cabină și mă îndrept spre una dintre chiuvete ca să mă spăl pe mâini, dar constat că am în continuare mănuși, pe care nu vreau să mi le scot. Toaleta de la clubul Yale mi se pare deodată locul cel mai friguros din tot universul și încep să tremur involuntar. Luis se ține după mine, mă mângâie pe haină, se reazemă de mine în fața chiuvetei.

— Și eu... începe el să-mi spună cu o șoaptă slabă, poponărească, iar când eu îmi întorc capul spre el ca să-l pot țintui cu privirile în timp ce stau proptit de marginea chiuvetei, fierbînd în sinea mea, vrînd să iradiez repulsie prin contactul ochi în ochi, el adaugă: ...te vreau pe tine...

Eu ies ca o furtună din toaleta bărbaților, dînd peste Brewster Whipple – așa cred. Îi zîmbesc șefului de sală, dau mîna cu el, apoi alerg spre liftul care tocmai se închide să plece, dar ajung prea tîrziu și strig după el, izbesc cu pumnul în ușă, trag o înjurătură. După aceea mă calmez observînd că șeful de sală vorbește ceva cu unul dintre chelneri și amîndoi se uită înspre mine vag nedumeriți, mă stăpînesc, zîmbesc încurcat și le fac semn cu mîna. Luis vine spre mine calm, rînjind în continuare, îmbujorat tot, și tot ce pot face este să stau pe loc și să-l las să vină pînă lîngă mine. Nu zice nimic.

— Ce... ce... este?! șuier eu într-un tîrziu printre dinți.

— Unde pleci?! șoptește el nedumerit.

— Tre' să... Trebuie să... – și, cum rămîn fără grai, mă uit peste toată sala de mese aglomerată, pe urmă din nou la mutra lui Carruthers, care freamătă de dorință. Trebuie să returnez niște casete video, îi spun, dînd cu pumnul în butonul liftului,

dar nu am atîta răbdare cîtă are butonul, așa c-o iau din loc și pornesc înapoi spre masa de la care m-am ridicat.

— Patrick! mă strigă Luis.

— Ce?! zic eu, răsucindu-mă pe călcîie.

— Te sun, îmi spune el din buze, cu o expresie a feței menită să-mi comunice, să mă asigure că „secretul“ meu nu de la el se va afla.

Eu îmi spun în sinea mea „Doamne, Dumnezeule!“ și rămîn pur și simplu cu un nod în gît. Tot ce pot să fac este să mă așez înapoi la masă, vizibil șocat, învins fără drept de apel, cu mânușile în continuare pe mîini, și să dau peste cap ce mi-a mai rămas dintr-un J&B cu gheață devenit mai mult apă. Nici nu mă așez bine, că Van Patten mă și întreabă:

— Auzi, Bateman, cum se poartă corect un ac sau o agrafă de cravată?!

— Deși nu figurează printre accesoriile obligatorii la ținuta de serviciu, un instrument de ținut cravata contribuie la un aspect general îngrijit. Dar accesoriul nu trebuie să eclipseze cravata. Se poate folosi o fișie simplă de aur sau o mică agrafă așezată către capătul de jos al cravatei, într-un unghi descendent de patruzeci și cinci de grade.

1. Denumire atribuită de mass-media autorului unei serii de cincisprezece crime cărora le-au căzut victime femei cu vârste cuprinse între doisprezece și douăzeci și opt de ani, într-un interval de doi ani, 1977-1978. În realitate a fost vorba de doi criminali, veri primari, care au acționat în echipă: Kenneth Bianchi și Angelo Buono.
2. *The Texas Chainsaw Massacre* („Masacrul cu drujba din Texas“) este titlul unui film de groază din 1974, al cărui

personaj central este Leatherface, un criminal cu o mască de piele pe față.

3. Criminal în serie din Chicago care între 1972 și 1977 a torturat și omorât cel puțin treizeci și trei de adolescenți și tineri, dintre care cei mai mulți au fost găsiți îngropați sub casa lui Gacy, supranumit „Clovnul ucigaș”. A fost condamnat la moarte și executat în 1994.

4. Pricepi?! (sp.)

Un câine mortal

Courtney mă sună, dar este mult prea îndopată cu antidepresive Elavil ca să ne mai putem întâlني la o cină coerentă la Cranes, noul restaurant Kitty Oates Sanders din zona parcului Gramercy, unde ne-a făcut rezervare încă de săptămîna trecută Jean, secretara mea – ceea ce mă lasă fără grai. Chiar dacă localul are niște evaluări excelente (una în *New York Magazine*, alta în *The Nation*), nu mă plîng, nici nu încerc s-o fac pe Courtney să se răzgîndească, pentru că am două dosare peste care trebuie să mă uit, plus emisiunea de azi-dimineață a Patriciei Winters, pe care mi-am înregistrat-o și n-am văzut-o încă. În toate cele șaiszeci de minute este vorba de femeii care și-au extirpat sîinii, o temă pe care la ora șapte jumate, la micul dejun, înainte de a pleca la birou, n-am fost în stare s-o urmăresc de la cap la coadă, dar după ziua de astăzi – cînd mi-am pierdut vremea la birou, unde s-a stricat sistemul de aer condiționat, cînd am mîncat de prînz mai mult în silă cu Cunningham la Odeon, cînd nenorocita de curățătorie chinezească iarăși n-a fost în stare să-mi curețe petele de sînge de pe altă haină Soprani, cînd cele patru casete video nereturnate la timp m-au costat o avere, cînd a trebuit să aștept douăzeci de minute la StairMaster – sînt pregătit: toate întîmplările astea m-au înăsprit și acum pot să fac față subiectului cu pricina.

Fac două mii de abdomene și treizeci de minute de sărit coarda în salon, în timp ce la tonomatul Wurlitzer duduie la

nesfârșit *The Lion Sleeps Tonight* („Leul doarme-n seara asta“), deși am mai făcut astăzi aproape două ore de exerciții la sala de forță. După aceea mă pregătesc să plec să-mi fac cumpărături la D’Agostino’s: mă îmbrac cu jeanși albaștri Armani, bluză Polo albă, jachetă sport Armani fără cravată, îmi pieptăn părul lins pe spate cu niște spumă Thompson, mă încălț cu pantofi negri impermeabili Manolo Blahnik cu șireturi, fiindcă afară burnițează, îmi pun trei cuțite și două pistoale într-o servietă-diplomat Louis Vuitton din piele neagră striată (de 3.200 de dolari) și, fiindcă afară e rece și nu vreau să-mi belesc manichiura, îmi trag o pereche de mănuși Armani din piele de căprioară, iar la urmă îmi pun o haină de piele neagră cu cordon Gianfranco Ferré, care m-a costat patru mii de dolari. Deși am prea puțin de mers pînă la D’Agostino’s, îmi pun oricum la urechi căștile unui walkman cu compact-disc, cu versiunea lungă a cîntecului *Wanted Dead or Alive* („Prindeți viu sau mort“) al lui Bon Jovi. Dintr-un rastel de umbrele proaspăt instalat în garderoba de lîngă ușa de la intrarea în apartament smulg o umbrelă Etro cu model în dungi colorate și mîner de lemn, pe care am dat trei sute de dolari la niște solduri de la Bergdorf Goodman, și ies pe ușă afară.

După ce am ieșit de la birou, am făcut gimnastică la Xclusiv, apoi m-am întors acasă și am început să dau telefoane obscene unor fete de la Școala Dalton ale căror numere le-am ales din registrul pe care-l furasem joia trecută, cînd am intrat prin efracție în clădirea lor administrativă.

— Mă ocup cu penetrarea combinată, le șopteam lasciv prin telefonul cu antenă. Organizez fuziuni ostile. Ce părere ai despre asta?! apoi făceam o pauză și începeam să scot sunete ca

de supt sau grohăieli înfricoșătoare ca de porc și încheiam cu: Ia zi, boarfă!

De cele mai multe ori le simțeam că erau speriate și mă bucuram peste măsură, pentru că așa reușeam să-mi mențin sula sculată, fermă, fremătîndă tot timpul cît am dat telefoane, pînă cînd una dintre fete, Hilary Wallace, m-a întrebat pe neașteptate:

— Tati, tu ești?!,

și toată imaginea pe care mi-o construisem s-a fîșîit brusc. Vag dezamăgit, am mai dat cîteva telefoane, dar așa, ca să mă aflu în treabă, deschizîndu-mi corespondența în timp ce le dădeam, și pînă la urmă am închis telefonul fără să mai termin ce voiam să spun, pentru că am dat peste o carte poștală personalizată prin care Clifford, omul meu de la Armani, mă anunța că se organiza o sesiune privată de solduri la magazinul de la bulevardul Madison... acum două săptămîni!! – și, cu toate că mi-am făcut socoteala că precis unul dintre portari îmi ascunsese cartea poștală ca să mă enerveze, asta nu anula faptul nepermis că ratasem nenorocitele de solduri. Tot gîndindu-mă la această pierdere în timp ce hălăduiam prin Central Park West, undeva prin zona Străzilor 76, 75, m-a întristat profund constatarea că lumea este de cele mai multe ori un cuib de răutate și cruzime.

Cineva care seamănă pînă la confuzie cu Jason Taylor – părul negru pieptănat lins pe spate, haină bleumarin de cașmir la două rînduri cu guler tare de fetru, cizme negre de piele, card de credit Morgan Stanley – trece pe sub un felinar și dă din cap spre mine în același timp în care eu dau sonorul mai încet la walkman, atîta cît să-l aud pe respectivul spunîndu-mi:

— Salut, Kevin,

și prind din aer un iz de Grey Flannel, după care, fără să mă opresc din mers, mă uit în spate după individul care seamănă cu Taylor – care ar putea fi chiar Taylor –, întrebându-mă dac-o mai fi ieșind cu Shelby Phillips, când... când mă-mpiedic de o cerșetoare trîntită pe stradă, care stă crăcită în fosta ușă a unui restaurant părăsit, unul deschis de Tony McManus acum două veri sub numele Amnesia. Individa e neagră, nebună de legat și repetă întruna:

— Bani vă rog ajutați-mă domnu' bani vă rog ajutați-mă domnu'... – parc-ar face o incantație dintr-alea budiste.

Eu încerc să-i țin o lecție despre avantajele unei slujbe, oriunde ar fi – de pildă la Cineplex Odeon, îmi permit să-i sugerez, fără să vreau să fiu nepoliticos –, dezbătînd în sinea mea dacă e cazul sau nu să deschid servieta-diplomat și să scot fie un cuțit, fie un pistol. Dar îmi dau seama că femeia asta e o țintă prea ușoară ca să ofere o satisfacție reală, așa că-i spun să se ducă dracului, dau sonorul mai tare la walkman exact în momentul în care Bon Jovi strigă „Toate sînt la fel, doar numele se schimbă...” și-mi vād de drum. Mă opresc la un bancomat și scot trei sute de dolari fără nici un motiv anume, în bancnote de douăzeci de dolari foșnitoare, abia ieșite din tipografie, pe care le introduc delicat în portofelul meu din piele de gazelă, ca să nu le mototolesc. La rondul Columbus își face numărul în fața unui public mărunț și neinteresat un jongler îmbrăcat cu o pelerină de ploaie și cu joben, care stă de obicei în locul ăsta după-amiezile și-și spune Omul Elastic. E drept că adulmec în el o pradă și că tipul pare întru totul demn de mînia mea, dar trec mai departe, în căutarea unei ținte mai puțin ridicole. Deși, dacă era mim, avea toate șansele să fie deja mort.

Cîteva portrete decolorate cu Donald Trump pe coperta revistei *Time* acoperă ferestrele altui restaurant abandonat, fostul Palaze, ceea ce mă umple de o reînnoită încredere în mine. Ajung la D'Agostino's și mă opresc exact în fața magazinului, privesc lung înăuntru și simt un imbold aproape irezistibil să intru și să mă fîțîi pe toate culoarele, îndesîndu-mi în coș sticle de oțet balsamic și pachete cu sare de mare, să dau iama prin standurile de legume și fructe, evaluînd nuanțele de ardei roșii, ardei galbeni, ardei verzi, ardei mov, dezbătînd în sinea mea ce arome, ce modele de fursecuri din turtă dulce să cumpăr, și totuși tînjesc după ceva mai profund, după ceva ce să nu fi fost stabilit dinainte. Și-atunci pornesc la scotocitul străzilor întunecate și reci din apropiere de Central Park West și-mi zăresc propria reflexie în geamurile fumurii ale unei limuzine parcate în față la Café des Artistes: gura mi se mișcă involuntar, limba o am mai umedă decît de obicei, ochii mi-au scăpat de sub control și-mi clipeșc din propria lor inițiativă. La lumina felinarului, umbra mea se vede foarte clar pe trotuarul ud: mîinile înmănușate mi se mișcă singure, cînd se strîng pumn, cînd se desfac, degetele mi se întind, îmi tremură – de n-am ce face și trebuie să mă opresc în mijlocul Străzii 67 ca să mă calmez, să-mi spun de unul singur lucruri liniștitoare – cum o să merg la D'Agostino's, cum o să-mi fac rezervare la Dorsia, cum o să-mi iau noul compact-disc cu Mike and the Mechanics. Numai cu eforturi disperate reușesc să-mi înfrîng tentația de a-mi trage singur palme.

Din lungul străzii se apropie un curist bătrîn care poartă un pulover din cașmir pe gît, eșarfă de lînă cu model de cercuri și pălărie de fetru și plimbă un cîine sharpei cafeniu cu alb, care adulmecă trotuarul și-l șterge cu pliurile lui de piele. Se apropie

amîndoi, trecînd mai întîi pe sub un felinar, pe urmă pe sub altul, iar eu mi-am regăsit autocontrolul suficient de mult ca să-mi dau jos căștile din urechi și să descui cu discreție servieta-diplomat. M-am oprit în mijlocul unui culoar îngust de trotuar, lîngă un BMW 320i alb, și curistul cu cîinele sharpei este acum la cîtiva metri de mine, așa că am ocazia să-l văd bine: aproape șaizeci de ani, îndesat, cu o piele rozalie care-i dă un aer obscen de sănătos, fără nici un rid și, pe deasupra, cu o mustață caraghioasă, care nu face decît să-i accentueze trăsăturile efeminate. Mă măsoară de sus pînă jos dintr-o singură privire, cu un zîmbet interogativ, în timp ce cîinele sharpei adulmecă un copac, apoi o pungă de lături așezată lîngă BMW.

— Frumos cîine, zîmbesc eu și mă aplec.

Sharpeiul mă privește și el suspicios și mîrîie.

— Richard! zice omul, uitîndu-se urît la cîine.

Apoi ridică ochii din nou către mine, parcă scuzîndu-se, și-mi dau seama că se simte flatat nu numai fiindcă i-am observat cîinele, ci și fiindcă m-am oprit să vorbesc cu el despre cîine. Aș putea să jur că s-a înroșit de emoție, curva bătrînă, și că freamătă în mocasinii ăia lăbărțați și ponosiți de la – presupun – Ralph Lauren.

— Nu-i nimic, îi spun eu și mîngîi cîinele cu blîndețe, așezîndu-mi servieta-diplomat pe trotuar. E sharpei, corect?!

— Nu. Tar-pei, zice el peltic, cu o pronunție cum eu unul n-am auzit în viața mea.

— Tar-pei?! încerc eu să pronunț la fel ca el, mîngîind în continuare pliurile ca de velur de pe spinarea și ceafa cîinelui.

— Nu, rîde curistul timid. Tar-*pei* – cu accentul pe ultima silabă. Cu actentul pe ultima tilabă.

— Mă rog, oricum, frumos animal, zic eu în timp ce mă îndrept la loc și zîmbesc ca băieții.

— A, vă mulțumesc, zice tipul, după care, *egdasperat*, adaugă: Costă o avere.

— Zău?! Cît?! întreb eu, aplecîndu-mă din nou să mîngîi cîinele. Băi, Richard. Băi, băiete, băi.

— Nu v-ar veni să credeți, zice el. Vedeți, pungile care-i cresc în jurul ochilor trebuie îndepărtate chirurgical o dată la doi ani, așa că trebuie să mergem pînă hăt, la Key West – acolo e singurul veterinar din lumea asta în care am încredere – și acolo hîrști-vîrști și Richard își recapătă vederea perfectă din nou – nu-i așa, puișor?!

Curistul dă din cap a încuviințare în timp ce eu continui să-mi plimb mîna ademenitor peste spinarea cîinelui.

— Păi da, arată grozav, zic eu.

Urmează o pauză, în care eu stau cu ochii ațintiți asupra cîinelui. Proprietarul mă studiază din priviri și pînă la urmă nu se poate abține – n-are ce face și rupe liniștea:

— Auziți, vă rog să nu vă supărați dacă vă-ntreb ceva, zice el.

— Dați-i drumul, îl îndemn eu.

— Aoleu, zău așa, mi-e și rușine, recunoaște singur, rîzîndu-și în bărbie.

— De ce?! încep și eu să rîd.

— Sînteți cumva fotomodel?! mă întreabă el fără să mai rîdă. Aș putea să jur că v-am văzut în vreo revistă, ceva așa...

— Nu, nu sînt, zic eu, preferînd să nu mint. Dar mă simt flatat.

— Mă rog, arătați exact ca o stea de cinema... Și face un gest bleg din mîină, apoi adaugă: Nu știu ce să zic... Iar în cele din

urmă își pelticăiește în propria bărbie – mă jur pe Dumnezeu – exact așa: Vai, oprește-te-odată, prostuțule, te faci de rîs...

Eu mă aplec, lăsînd impresia că vreau să-mi iau de jos servieta-diplomat, dar din cauza umbrei pe care o fac atunci cînd mă aplec, tipul nu mă vede scoțînd cuțitul, cel mai ascuțit, cel cu lama zimțată, și-l întreb cît a dat pe Richard, întrebare firească, dar și foarte bine țintită, fără să mă uit măcar de jur împrejur ca să mă asigur că nu mai trece nimeni pe stradă. Dintr-o singură mișcare bruscă, apuc sharpeiul zdravăn de sub gît cu mîna stîngă și-l ridic în sus, îl proptesc de stîlpul felinarului; el clănțane din dinți către mine, încearcă să mă muște de mînușă, strînge fălcile, dar nu poate lătra fiindcă l-am apucat și-l țin atît de strîns de beregată, în schimb eu aud efectiv cum îi plesnește traheea sub strînsoarea mea. Îi înfig lama zimțată în piept și brusc îi despic burta fără blană, din care țîșnește un șuvoi de sînge maroniu. Cîinele dă din picioare și din gheare către mine, dar mațele roș-albastre i se varsă afară, drept care îi dau drumul să cadă pe trotuar, în timp ce curistul a încremenit, cu zgarda încă în mînă. Și toate astea se întîmplă atît de repede, încît tipul rămîne șocat, repetă întruna „Doamne Dumnezeule, Doamne“ și se uită cu gura căscată la cîinele sharpei care se tîrăște în cerc, dînd din coadă și schelălăind, și care începe să-și lingă și să-și adulmece propriile mațe revărsate grămăjoară pe trotuar, unele în continuare legate de burta lui. Iar cînd intră în spasmele morții, cu lesa agățată încă de gît, eu mă răsucesc pe călcîie către proprietarul lui, îi dau un brînci zdravăn cu mînușa năclăită de sînge și mă apuc să-l înjunghii la întîmplare în față și în cap, reușind pînă la urmă să-i despic beregata din două mișcări scurte din încheietură: sîngele roș-maroniu țîșnește ca un arc și împroașcă

atît de tare BMW-ul 320i alb parcat pe trotuar, încît îi declanșează alarma – patru șuvoaie parcă izvorăsc de sub bărbia lui. Ce sunet ca de aspersor scoate sîngele... Tipul se prăbușește pe trotuar, zvîcnind ca un nebun și cu sîngele țîșnind mai departe. Eu îmi șterg bine cuțitul de haina lui, îl arunc înapoi în servieta-diplomat și dau să plec, dar ca să m-asigur că e mort de-a binelea, curistu' bătrîn, și nu se preface (de la ăștia poți să te aștepți), îl împușc de două ori cu amortizor în plină mutră și abia apoi plec, alunecînd în băltoaca de sînge care s-a format deja sub capul lui. O iau pe stradă în jos, unde-i mai multă lumină, și mă trezesc deodată c-am ajuns în față la D'Agostino's – ca prin filme –, unde vînzătorii mă poftesc să intru. Folosesc un cupon expirat ca să cumpăr o cutie de cereale cu tărîțe de ovăz, iar fata neagră, toantă și înceată de la casă nu se prinde, nu observă că termenul de valabilitate a trecut, deși este singurul produs pe care-l cumpăr. După ce ies din magazin, deschid cutia și-mi provoc de unul singur o plăcere mărunță, dar electrizantă, cînd îmi îndes în gură cîte un pumn întreg de cereale, încercînd simultan să fluier *Hip to Be Square* („Zi-i și sîntem chit“). După aceea îmi deschid umbrela și încep să alerg pe Broadway în jos, apoi pe Broadway în sus, apoi iar în jos, țipînd ca o cobe¹, cu haina descheiată plutind în urma mea ca un fel de capă.

- ¹. În original este vorba de o *banshee*, un spirit feminin din folclorul celtic despre care se crede că bocește în fața unei case, prevestind moartea iminentă a unui membru al familiei respective.

Două fete

În seara asta, o cină frustrantă la Raw Space, alături de Courtney, vag dusă cu pluta, care-mi pune întrebări una după alta: despre meniurile de la cluburi, George Bush¹ sau produsele Tofutti pe bază de soia, de parcă aş avea parte de coşmarul nu ştiu cui. Eu o ignor cu desăvîrşire, dar degeaba. În toiul unei peroraţii a ei – Pagina Şase, Jackie O.² –, nu mă mai pot abţine şi fac semn chelnerului care ne serveşte, ca să-i comand o supă-cremă de lămâie cu pastă rece de porumb, alune şi mărar, o salată Cezar cu lăptucă şi chiftele de peşte-sabie cu muştar de kiwi – pe care de fapt i le-am mai comandat o dată, iar el îmi reaminteşte. Eu îmi ridic privirile spre el şi nici măcar nu încerc să mă prefac surprins, ci îi zîmbesc cu jumătate de gură:

— Nu zău, chiar aşa?!

Bucătăria cu specific de Florida arată impresionant, dar porţiile sînt mici şi scumpe, mai ales într-un local unde fiecare masă e dotată cu o farfurioară cu creioane colorate. Courtney desenează un tipar de rochie Laura Ashley pe suportul ei de farfurie din carton; eu pe al meu desenez ce se vedea înăuntrul stomacului şi pieptului Monicăi Lustgarden, iar cînd Courtney, fascinată de desenul meu, mă întreabă ce reprezintă, îi spun:

— Ăăă... un pepene verde.

Nota de plată, pe care o achit cu cardul American Express Platinum, trece de trei sute de dolari. Courtney arată ca lumea:

într-o jachetă Donna Karan de lână, bluză de mătase și fustă de cașmir. Eu port smoching fără nici un motiv anume. La emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineață a fost vorba despre un nou sport, numit „Azvîrlitul piticului“.

În limuzină, înainte de-a o lăsa la Nell's, unde am fost invitați amîndoi să bem ceva cu Meredith Taylor, Louise Samuelson și Pierce Towers, îi explic lui Courtney că simt neapărat nevoia să prizez niște droguri și că mă întorc înainte de miezul nopții.

— A, și dac-o vezi pe Nell, salut-o din partea mea, adaug eu ca și cum mi-am adus aminte.

— Poți foarte bine să-ți cumperi de-aici de jos dacă simți nevoia, ce Dumnezeu?! se rățoiește ea.

— Dar le-am promis unora că trec pe la ei. Paranoia. Pricepi cum vine?! mă rățoiesc și eu.

— Cine-i paranoic?! întreabă Courtney, mijindu-și ochii. Nu pricep.

— Iubito, drogurile de-aici de jos sînt de obicei cu o idee mai jos și decît Nutrasweet în materie de tărie – doar știi, îi spun eu.

— Pe mine să nu mă implici, Patrick, mă avertizează ea.

— Tu du-te înăuntru și comandă-mi și mie un cocteil Foster's, bine?!

— Unde te duci de fapt?! întreabă ea după o vreme, bănuitoare.

— Mă duc la... Noj, îi spun eu. Mă duc să cumpăr cocaină de la Noj.

— Bine, dar Noj este bucătarul-șef de la Șezlonguri, zice ea în timp ce eu o împing afară din limuzină. Noj nu e traficant de droguri – e bucătar!

— Nu-mi face scene temperamentale, Courtney, oftez eu, cu ambele mâini pe spatele ei.

— Iar tu nu mă minți în materie de Noj, se rățoiește ea, luptându-se să rămână în mașină. Noj este bucătarul-șef de la Șezlonguri. Auzi ce-ți spun?!

Eu mă uit lung la ea, nemaștiind ce să-i spun, orbit de luminile nemiloase care stau agățate pe o funie în față la Nell's.

— Voiam să zic Fiddler, recunosc într-un târziu cu jumătate de glas. Mă duc să trag pe nas la Fiddler.

— Ești imposibil, bombăne Courtney în timp ce coboară din limuzină. E ceva-n neregulă cu tine, da' rău de tot.

— Mă-ntorc, strig eu în urma ei, trântind portiera limuzinei, după care îmi rîd în bărbie în timp ce-mi reaprind un trabuc: S-o crezi tu.

Șoferului îi spun s-o ia către zona de măcelării situată spre vest față de Nell's, către bistroul Florent, în căutare de prostituate, și după ce trecem în revistă oferta de două ori – de fapt, eu de *luni* de zile bîntui prin partea asta de oraș după cea mai potrivită păsărică –, descopăr ce vreau la intersecția străzii Washington cu Strada 13: blondă, subțire, tânără, nici boarfă, nici genul damă de companie și, lucrul cel mai important, albă, ceea ce pe-aici nu prea se poartă. Este îmbrăcată cu niște pantaloni scurți mulați, tăiați din alții mai lungi, un tricou alb și o jachetă de piele de doi bani și, cu excepția unei vînații deasupra genunchiului stîng, are o piele alb-palidă peste tot, inclusiv pe față, deși pe buze și-a dat din gros cu un ruj rozaliu. În spatele ei, pe peretele de cărămidă al unui depozit abandonat, stă scris cu vopsea roșie, cu litere butucănoase de peste un metru înălțime, cuvîntul C A R N E și felul în care sînt spațiate literele îmi pune în mișcare roțițele din cap. Deasupra

clădirii, ca o pînză de fundal, se vede cerul fără lună și fără norii care mai devreme, după-amiază, îl acopereau aproape de tot.

Limuzina merge la pas, în ritm cu fata. Prin ferestrele fumurii și văzută de mai aproape, arată și mai palidă, părul blond ai zice că e de fapt oxigenat, iar trăsăturile feței trădează faptul că e de fapt mai tînără decît mi s-a părut mie la prima vedere. Plus că, fiind singura fată albă pe care am văzut-o în seara asta în toată zona, pare să fie – chiar dacă nu este – deosebit de curată; ar putea trece foarte ușor drept o fată oarecare de la Universitatea din New York care se întoarce acasă de la clubul Mars, o fată care a băut cocteiluri „Briza mării” toată noaptea în timp ce se bîțîia pe ringul de dans după ultimul cîntec al Madonnei, o fată care după aceea poate că s-a certat cu prietenul ei, un anume Angus sau Nick, sau chiar... Pokey, o fată care se îndreaptă spre Florent ca să stea la o bîrfă cu prietenii, ca să mai comande vreo „Briză a mării” sau poate vreun *cappuccino* sau un pahar de apă Evian. Spre deosebire de majoritatea curvelor din zonă, fata asta parcă nici nu observă limuzina care trage la trotuar chiar lîngă ea, se oprește și rămîne acolo nemișcată, dimpotrivă, stă într-o poziție degajată și se preface că nu înțelege mesajul pe care vrea să i-l transmită ditamai mașina apărută brusc.

Cînd eu deschid fereastra, ea zîmbește, dar cu privirile întoarse în altă parte. Următorul schimb de replici are loc în mai puțin de un minut:

— Nu te-am mai văzut pe-aici – eu.

— Nu te-ai uitat după mine – ea, absolut calmă.

— Vrei să vezi unde locuiesc? – eu, aprinzînd lumina în habitacul limuzinei, pentru ca ea să-mi poată vedea fața și

smochingul pe care-l port.

Fata se uită la mașină, apoi la mine, apoi din nou la mașină. Eu îmi scot portofelul din piele de gazelă.

— N-ar trebui să vreau așa ceva, zice ea, mutîndu-și privirile către o fantă de întunecime dintre două clădiri de pe cealaltă parte a străzii.

Dar pe urmă își coboară ochii înapoi către mine și zărește bancnota de o sută de dolari pe care i-am băgat-o sub nas și, fără să mă întrebe ce fac, fără să mă întrebe ce anume vreau de la ea, fără să mă întrebe nici măcar dacă nu sînt vreun polițist, îmi ia bancnota și-atunci înseamnă că am dreptul să-mi reformulez eu întrebarea.

— Vrei să vii pînă la mine acasă sau nu?! zic eu, de astă dată rînjind.

— N-ar trebui să vreau așa ceva, repetă ea, dar după ce se mai uită o dată la mașina lungă și neagră, la bancnota pe care și-o vîră în buzunarul de la sold și la milogul care se apropie de limuzină tîrîind un picior după el și ținînd o cană cu cîteva monede într-o mînă slăbănoagă, adaugă: Dar mai fac și eu cîte-o excepție.

— American Express accepti?! o întreb eu, stingînd lumina.

Ea se uită din nou către zidul de întunecime de vizavi, ca și cum ar aștepta vreun semn de la cineva care nu se vede. Apoi își mută din nou privirile către mine, ca să se uite-n ochii mei, iar cînd eu repet:

— American Express accepti?! se vede pe fața ei că mă crede nebun; eu zîmbesc însă proteste, tot ținîndu-i portiera deschisă, și adaug: Glumesc. Haide, urcă-n mașină.

Fata dă din cap către acel cineva de peste drum și apoi se lasă pe mîna mea și se suie în habitacul întunecat al limuzinei,

iar eu trîntesc portiera și o încui.

Odată ajunși la mine acasă, în timp ce Christie face baie (habar n-am cum o cheamă de fapt, n-am întrebat-o, în schimb am învățat-o să nu-mi răspundă decît atunci cînd o strig „Christie“), eu telefonez la agenția de persoane de companie Cabana Bi, îmi dau numărul de la cardul de credit American Express Gold și comand o femeie, o blondă care să și-o pună cu perechi. Îmi dau adresa de două ori, după care subliniez din nou: să fie *blondă*. Tipul de la celălalt capăt al firului, cine știe ce corcitură, mă asigură că în cel mult o oră o femeie blondă se va prezenta la ușa mea.

După ce-mi curăț dinții cu ață dentară și mă schimb într-o pereche de boxeri Polo de mătase și o bluză de bumbac Bill Blass fără mîneci, intru în baie, unde Christie stă întinsă în cadă, sorbind vin alb dintr-un pahar de cristal Steuben cu picior subțire. Mă așez pe marginea de marmură a căzii și vărs niște ulei de baie cu ierburi parfumate Monique van Frere în apă, studiind în același timp corpul scufundat în apa lăptoasă. Minte mea începe să bată cîmpii, mi se năclăiește de tot felul de impurități – capul fetei e la îndemîna mea, pot să-l zdrobesc –, dar la un moment dat impulsul meu irezistibil de a lovi, de-a o insulta și pedepsi, se diluează și-atunci m-apuc să-i fac conversație:

— Foarte bun Chardonnay-ul ăsta din care bei.

După o altă pauză lungă, timp în care mîna mea frămîntă un sîn mic, ca de copil, îi spun:

— Vreau să-ți cureți vaginul.

Ea ridică ochii spre mine cu aerul ăsta de șaptesprezece ani, după care se uită la trupul ei pus la înmuiat în cadă. Ridicînd foarte ușor din umeri, pune paharul pe marginea căzii, își duce

o mîna către părul tuns scurt, dar tot blond, de sub abdomenul plat și neted ca porțelanul și-și desface discret picioarele.

— Nu, zic eu calm. Pe la spate. Pune-te în genunchi.

Ea ridică iarăși din umeri.

— Vreau să văd ce faci, îi explic eu, apoi, ca s-o încurajez: Ai un corp așa frumos...

Ea se rostogolește în cadă și se ridică în patru labe, cu fundul înălțat deasupra apei, iar eu mă mut la celălalt capăt al căzii, ca să-i văd mai bine pizda în care și-a vîrît mîna plină de săpun. Îmi duc și eu mîna deasupra încheieturii de la mîna ei, care se mișcă înainte și înapoi, și-i lărgesc ușor inelul curului cu degetul, pe care am pus niște ulei de baie. Inelul i se strînge, iar ea oftează. Eu îmi scot degetul, i-l bag dedesubt, în pizdă, alături de degetul ei, și acum sînt două degete care intră, ies și iar intră în ea. Deja s-a umezit pe dinăuntru și după ce-mi răsucesc bine degetul prin umezeala aia, i-l bag din nou în cur și pătrunde ca uns, cît e de lung. Fata icnește de două ori și se împinge în degetul meu și mai adînc, în timp ce eu continui să-i mîngîi pizda. O ținem amîndoi așa o vreme, pînă cînd sună portarul ca să mă anunțe că a sosit Sabrina. Eu o anunț pe Christie că e cazul să iasă din baie, să se șteargă, să-și aleagă un halat – dar nu Bijan-ul – din garderobă și să vină în salon să bea ceva cu mine și cu musafira noastră. După care mă duc în bucătărie ca să torn un pahar de vin pentru Sabrina.

Și totuși Sabrina nu e blondă. Cînd o văd, încremenesc în cadrul ușii, apoi primul șoc îmi trece și o poftesc înăuntru. Are părul blond-șaten, nu blond-blond, și, deși treaba asta mă umple de furie, nu spun nimic, pentru că și ea este foarte drăguță: nu chiar atît de tînără cum e Christie, dar cîtuși de puțin trecută. Pe scurt, după cum arată, e clar c-o să merite

fiecare cent pe care o să i-l plătesc pe oră. Mă liniștesc suficient de mult ca să-mi poată trece și ultima picătură de furie când își dă jos haina și-mi arată un trup superb, îmbrăcat în pantaloni negri mulați, cu o bustieră înflorată și pantofi negri cu vîrf și toc ascuțite. Răsufînd ușurat, o conduc în salon, o așez pe canapeaua albă, umplută cu puf, și fără s-o mai întreb dacă vrea să bea ceva, îi aduc un pahar de vin alb și un suport de pahar de la hotelul Mauna Kea din Hawaii, pe care să și-l pună. Combina stereo ne cîntă de pe compact-disc muzica din *Mizerabilii* – varianta înregistrată în studio pe Broadway. Christie își face apariția din baie purtînd un halat Ralph Lauren de prosop, cu părul blond pieptănat lins pe spate și care acum, după ce a făcut baie, pare într-adevăr alb. O așez și pe ea lîngă Sabrina – se salută reciproc, dînd din cap una către cealaltă – și mă așez și eu pe scaunul Nordan din crom și lemn de tek aflat față în față cu canapeaua. Mă gîndesc c-ar fi, probabil, cel mai bine să ne cunoaștem reciproc înainte de-a purcede către dormitor, așa încît rup eu primul o tăcere lungă, dar nu neplăcută, dregîndu-mi glasul și punînd cîteva întrebări.

— Așa... încep eu, încrucișîndu-mi picioarele. Nu vreți să știți cu ce mă ocup?!

Cele două femei se uită lung la mine mai mult timp. Cu fețele încremenite fiecare în cîte un zîmbet, se uită una la cealaltă, după care Christie, nesigură pe ea, ridică din umeri și răspunde simplu:

— Nu.

Sabrina, tot zîmbind, ia acest răspuns ca pe un îndemn și adaugă și ea:

— Nu, zău că nu.

Eu mă uit fix la ele un minut întreg, apoi îmi încruciesc picioarele invers și trag aer adânc în piept, foarte iritat.

— Dacă vrei să știi, lucrez pe Wall Street. La firma Pierce & Pierce.

Urmează o pauză lungă.

— Ați auzit de ea?! întreb eu.

Urmează o altă pauză lungă. În cele din urmă Sabrina este cea care rupe tăcerea:

— Are legătură cu Mays?!... sau cu Macy's?!...

Acum fac eu o pauză, apoi întreb:

— Cu Mays...?!

Ea se gîndește aproape un minut întreg, apoi zice:

— Păi, da. E o chestie cu pantofi?! P&P asta nu-i un depozit de pantofi?!

Eu mă uit la ea lung și apăsător. Christie în schimb se ridică – mă și ia prin surprindere – și se duce să admire combina stereo, zicînd:

— Frumoasă locuință ai aici... Paul... – după care, uitîndu-se peste sutele și sutele de compact-discuri clădite și aliniate pe o poliță largă din stejar alb, toate așezate în ordine strict alfabetică, adaugă: Cît ai dat pe ea?!

Mă ridic și eu de pe scaun ca să-mi mai torn un pahar de Acacia și-i spun:

— Acuma, sigur că nu te privește, Christie, dar pot să te asigur că nu a fost deloc ieftină.

Din bucătărie o zăresc pe Sabrina cum scoate un pachet de țigări din poșetă și mă întorc în salon, scuturînd din cap înainte să-și aprindă vreuna.

— Nu, nu se fumează – nu aici, îi spun.

Ea zîmbește, rămîne o clipă nemișcată, apoi își strecoară țigara înapoi în pachet, dînd ușor din cap a înțelegere. Eu am adus cu mine o tavă cu bomboane de ciocolată și-i ofer una lui Christie.

— Trufe Varda?!

Ea se uită inexpressiv la platou și scutură politicos din cap. Eu mă apropii de Sabrina, care zîmbește și ia o bomboană, după care observ îngrijorat că paharul ei de vin este în continuare plin.

— N-aș vrea să văd că te îmbeți, îi spun, dar să știi că Chardonnay-ul ăsta pe care-l lași nebăut e foarte bun.

Așez tava cu trufe pe măsuta de cafea Palazzetti cu blat de sticlă și mă pun înapoi la locul meu, făcîndu-i semn lui Christie să treacă și ea la locul ei pe canapea, ceea ce și face. Stăm toți trei în tăcere și ascultăm compact-discul cu *Mizerabilii*. Sabrina își mestecă trufa gînditoare, apoi mai ia una.

Iarăși trebuie să fiu eu cel care rupe tăcerea:

— Așa... deci ați fost vreuna dintre voi în străinătate?! În Europa, vreau să zic – adaug, realizînd aproape imediat cum sună întrebarea mea, cum poate fi răstălmăcită.

Amîndouă se uită una la cealaltă ca și cum și-ar transmite nu știu ce semnal secret, apoi Sabrina scutură prima din cap, urmată imediat de Christie, care face același gest.

După o altă lungă tăcere, le pun următoarea întrebare:

— Ați fost vreuna dintre voi la colegiu?! Și dacă da, unde?!

Amîndouă îmi răspund cu cîte o uitătură urîță, pe care nici măcar nu încearcă s-o mascheze, așa încît mă hotărăsc să profit de ocazie și să le conduc în dormitor, unde o pun pe Sabrina să danseze puțin înainte de a-și da hainele jos în fața mea și a lui Christie, sub lumina tuturor lămpilor cu halogen din cameră. Îi

dau să-și pună pe ea un neglijeu Christian Dior din dantelă și voal și-mi dau și eu jos toate hainele, rămânând numai cu o pereche de pantofi de sport Nike în picioare. Christie se dezbracă ultima de halatul de casă Ralph Lauren și rămîne goală-goluță, cu excepția unei eșarfe Angela Cummings de mătase și latex, pe care i-o înnod eu atent în jurul gâtului, și a unor mănuși Gloria José din piele de căprioară, pe care le-am cumpărat de la Bergdorf Goodman cu ocazia unor solduri.

Așa ajungem toți trei pe patul-saltea. Christie se așază în patru labe, cu fața spre tăblie și cu fundul ridicat în sus; eu mă așez călare pe spinarea ei, ca și cum aș călări un câine sau altceva, dar cu spatele, cu genunchii proptiți pe saltea, cu sula pe jumătate sculată, față în față cu Sabrina, care se holbează în curul căscat cu o figură de-a dreptul hotărîată. Zîmbește chinuit și-și umezește propriile buze: își bagă singură degetul între picioare, apoi și-l aduce în față și-și freacă umezeala lucioasă pe buze, ca și cum s-ar ruja cu degetul. Eu țin cu ambele mîini curul și pizda lui Christie larg căscate și o îndemn pe Sabrina să se aplece și mai mult să i le miroase. Sabrina este acum față în față cu pizda și curul lui Christie, pe care eu le frec delicat cu degetele. Îi fac semn Sabrinei să se apropie și mai mult, cît să-i pot băga în gură degetele cu care o frec pe Christie, iar ea mi le sughe frenetic. Cu cealaltă mînă continui să mîngîi păsărica umedă și moale a lui Christie care atîrnă grea, zemoasă, imediat sub gaura căscată, dilatată, a curului.

— Miroasă-aici, îi spun eu Sabrinei, care se apropie și mai mult, pînă ajunge la doi centimetri, la un centimetru de curul lui Christie.

De-acum și sula mea s-a sculat de-a binelea și trebuie să mi-o frec bine în mînă ca să rămîină așa cum este.

— Linge-o mai întâi în pizdă, îi spun Sabrinei, care o desface acum cu degetele ei și începe să-i dea limbi ca un câine, masându-i în același timp clitorisul, după care se mută mai sus, la curul căscat al lui Christie, căruia îi dă limbi la fel. Christie geme din ce în ce mai tare și necontrolat și-și împinge curul cât poate de mult către fața Sabrinei, caută cu el limba pe care Sabrina și-o bagă și și-o scoate încet din curul lui Christie. În timp ce ele fac treaba asta, eu le urmăresc hipnotizat și încep să frec repede clitorisul lui Christie, care ajunge să bușească fața Sabrinei cu curul și strigă:

— Îmi vineee!...,

și se trage singură zdravăn de sfîrcuri pînă cînd se cutremură toată de un orgasm prelung și susținut. E drept că s-ar putea să se prefacă, dar mie îmi place cum a ieșit, așa că n-o mai plesnesc, n-o mai...

Sătul de cît am stat într-un echilibru precar, mă ridic de pe spinarea lui Christie și mă întind pe spate, luînd fața Sabrinei cu amîndouă mîinile și așezînd-o peste pula mea uriașă, ca un par, pe care i-o introduc în gură cu o mîină cu care o și frec, în timp ce ea mi-o sugă de cap. Eu o trag pe Christie spre mine și, în timp ce-i dau jos mînușile, o sărut apăsător pe gură, o ling în gură, îmi frec limba de limba ei, mi-o împing dincolo de limba ei cît pot de mult, în fundul gurii. Ea își masează pizda, care s-a făcut atît de umedă, încît partea de sus a pulpelor ei parcă ar fi fost unsă de cineva cu o substanță uleioasă densă. O împing pe Christie în jos, dincolo de pieptul meu, ca s-o ajute pe Sabrina să-mi sugă pula, și după ce amîndouă fac o vreme cu rîndul la supt capul și lins parul propriu-zis, Christie se mută la coaiele mele, care deja îmi pulsează de umflate ce sînt, ca două prune, și începe să le dea limbi, pe urmă își pune gura peste tot scrotul,

masînd și sugînd încet fiecare coi, pe care-l desparte cu limba de celălalt. După asta își înalță din nou gura către pula pe care Sabrina mi-a supt-o în tot acest timp și încep ele două să se sărute apăsător, pe gură, exact deasupra capului pulii mele, lăsînd să le curgă salivă pe el și frecîndu-l de zor între timp. Christie nu încetează nici o clipă să se masturbeze, gemînd, băgîndu-și deja trei degete în vagin și zemoșindu-și clitorisul. Treaba asta mă excită atît de mult, încît o apuc de talie cu amîndouă mîinile, o ridic în sus, o răsucesc și o așez cu pizda peste fața mea, pe care ea se bucură să se așeze. Curată, roză, umedă, căscată, cu clitorisul umflat, pulsînd de sîngele din el, pizda ei atîrnă deasupra capului meu, așa că-mi bag toată fața în ea, îi dau limbi, îi sorb seva, îi pipăi curul. Sabrina încă mai lucrează la pula mea, o freacă energic la rădăcină, în timp ce restul îi umple toată gura. Apoi se ridică și se așază călare peste mine, cu genunchii de-o parte și de alta a șoldurilor mele, iar eu îi rup neglijența de pe ea, așa că acum curul și pizda ei stau față în față cu Christie, căreia îi trag capul în jos și-i spun să dea limbi, să-i sugă clitorisul, ceea ce ea și face.

Pentru toți trei este o poziție destul de incomodă, așa că nu durează mai mult de două-trei minute, dar în acest interval atît de scurt Sabrina își dă drumul pe fața lui Christie, iar Christie, tot frecîndu-și pizda de gura mea, își dă drumul peste fața mea, de mă văd nevoit să-i proptesc coapsele și s-o apuc zdravăn de ele, ca să nu-mi rupă nasul cu bușiturile ei. Mie încă nu mi-a venit, iar Sabrina nu-mi face nimic deosebit la pulă, așa că i-o scot din gură și-i spun să se așeze peste ea. Numai că pula mea o penetrează mult prea ușor – și ea are pizda prea umedă, prea zemuită de ce i-a curs ei și de saliva lui Christie ca să mai existe vreo frecare –, așa că iau eșarfa de la gîtul lui Christie, îmi scot

pula din pizda Sabrinei, pe care o desfac și o șterg bine cu eșarfa, îmi șterg și mie pula, după care îmi reiau încercarea de a o fute și reiau și limbile la pizda lui Christie, pe care o fac să aibă încă un orgasm în doar câteva minute. Cele două fete stau acum față în față – Sabrina înfaptă în pula mea, Christie așezată peste fața mea – și Sabrina se apleacă înainte și începe să sugă și să mulgă sînii mici, tari și rotunzi ai lui Christie. Apoi Christie începe s-o sărute pe Sabrina pe gură, umed și apăsător, în timp ce eu îi dau limbi în continuare, cu gura, bărbia, tot maxilarul năclăite de zăpezile ei, care n-ajung să se usuce, că sînt imediat înlocuite cu altele.

O pun pe Sabrina să se ridice de pe pula mea și să se întindă pe spate, cu capul spre picioarele saltelei, pe Christie o așez deasupra ei, într-o poziție de 69, cu fundul ridicat în sus, și mă și mir cît de puțină vaselină îmi trebuie, după ce mi-am tras și mie un prezervativ, ca să-mi bag degetul în curul ei strîns, să i-l destind, să i-l lărgesc suficient de mult ca să-mi introduc sula în el, în timp ce Sabrina dă limbi în pizda lui Christie, i-o masează, îi sugă clitorisul bombat, mă apucă și pe mine de coaie din cînd în cînd și strînge ușor de ele, ba chiar mă atîță plimbîndu-și un deget umezit pe la curul meu, după care Christie își bagă toată fața în pizda Sabrinei, căreia îi desface picioarele cît de mult se lasă ele desfăcute și forează cu limba în pizda ei, dar nu rezistă așa prea mult timp, pentru că o întrerupe un nou orgasm și-și înalță capul, se întoarce spre mine cu fața năclăită toată și-mi strigă:

— Fute-mă, -mi vine, aoleu, Doamne, fă-mi ce-mi faci, că-mi vine...

ceea ce mă îndeamnă s-o fut în cur fără menajamente, în timp ce Sabrina parc-ar vrea să-i mănînce pizda, care atîrnă chiar

peste fața ei zemuită toată de ce a curs din păsărica aia. Eu îmi scot pula din curul lui Christie și o pun pe Sabrina să mi-o sugă, pe urmă o bag înapoi în pizda căscată a lui Christie și după câteva minute de futai, când simt că e pe cale să-mi vină și mie, Sabrina își ia gura de pe coaiele mele și, cu câteva clipe înainte ca eu să explodez înăuntrul lui Christie, îmi desface buclele și-si bagă limba cu forța în curul meu, care se strînge în jurul limbii ei, așa că și orgasmul meu se prelungește, după care Sabrina își scoate limba și începe să geamă că-i vine și ei, deoarece Christie, după ce și-a consumat propriul orgasm, și-a reluat limbile date în pizda Sabine, iar eu stau și mă uit, aplecat deasupra lui Christie, gîfîind, cum Sabrina își saltă întruna șoldurile la întîlnirea cu fața lui Christie și într-un tîrziu mă întind pe spate, consumat și totuși plin de energie, cu pula acoperită de zemuri și pulsînd și acum din cauza ejaculării brutale, și închid ochii, fiindcă mi s-au înmuiat și-mi tremură genunchii.

Mă trezesc abia cînd una dintre ele mă lovește din greșeală peste încheietura mîinii. Deschid ochii și le avertizez să nu-mi atingă Rolex-ul, pe care l-am ținut la mîină în tot acest timp. Ele stau cuminți de-o parte și de alta a mea, pipăindu-mi din cînd în cînd pieptul sau trecîndu-și mîinile peste mușchii abdomenului meu. După o jumătate de oră mi se scoală din nou. Mă ridic și mă duc pînă la dulap, unde se află nu numai pistolul de împușcat cuie, dar și un umerăș de haine cu vîrful ascuțit, un cuțit bont de întins untul, chibrituri de la Gotham Bar and Grill și un trabuc fumat pe jumătate. Mă întorc înspre ele, gol cum sînt, cu sula sculată pendulînd în fața mea, le arăt obiectele astea și le anunț cu o voce hîrșită:

— N-am terminat încă...

După încă o oră le conduc nerăbdător pînă la ușă, amîndouă îmbrăcate și plînse, însîngerate, dar bine plătite. Mîine Sabrina o să șchioapete. Christie probabil că o să aibă un ochi teribil de vînat și niște zgîrieturi adînci de-a latul feselor, provocate de umerășul ascuțit. Eu o să am niște șervețele Kleenex pătate de sînge de jur împrejurul patului, plus o cutie goală de săruri de salată italienești, cumpărată de la Dean & DeLuca.

- [1.](#) Este vorba de George Bush senior, vicepreședinte al Statelor Unite în perioada administrației Reagan.
- [2.](#) Jacqueline (Jackie) Onassis, soția armatorului grec miliardar Aristoteles Onassis și fosta soție a președintelui John Fitzgerald Kennedy.

La cumpărături

Colegii pentru care trebuie să cumpăr cadouri sînt, printre alții, Victor Powell, Paul Owen, David Van Patten, Craig McDermott, Luis Carruthers, Preston Nichols, Connolly O'Brien, Reed Robison, Scott Montgomery, Ted Madison, Jeff Duvall, Boris Cunningham, Jamie Conway, Stuart Turnball, Frederick Dibble, Todd Hamlin, Muldwyn Butner, Ricky Hendricks și George Carpenter și, cu toate c-aș fi putut s-o trimit pe Jean să facă astăzi cumpărăturile respective, am pus-o în schimb să semneze, să pună în plicuri și să expedieze trei sute de ilustrate de Crăciun elegante, cu o gravură de Mark Kostabi imprimată pe ele; după care i-am spus să afle cît mai multe despre portofoliul Fisher, de care se ocupă Paul Owen. Iar acum eu mă plimb pe bulevardul Madison, după ce am petrecut aproape o oră pierdut în gânduri la picioarele scărilor de la magazinul Ralph Lauren de pe Strada 72, holbîndu-mă la veste croșetate din cașmir, neștiind ce vreau, vrînd de toate; și după ce mi-am revenit în simțiri, deși n-am reușit să capăt adresa blondei bucățică bună care lucra în spatele tejghelei și care se dădea la mine, am ieșit din magazin răcnind:

— Veniți toți cei credincioși!!

Mă uit amenințător la un vagabond rezemat de ușa unui magazin numit EarKarma și care ține la vedere o pancartă cu mesajul: ÎNFOMETAT ȘI FĂRĂ ADĂPOST... ROG AJUTAȚI-MĂ... DOMNUL SĂ VĂ AJUTE și nici nu știu cînd am ajuns pe Bulevardul Cinci, îndreptîndu-mă spre Saks și încercînd să-mi

aduc aminte dacă am schimbat casetele din aparatul video – mă tem că s-ar putea să fi înregistrat *Treizeci și ceva* peste *Găurica strînsă a Pamelei*. Sentimentul de panică nu-mi trece nici cu o pastilă de Xanax, în schimb se intensifică la Saks.

...stilouri și albume foto, perechi de suporturi de cărți și genți de voiaj, mașini electrice de lustruit pantofii, suporturi încălzite pentru prosoape, carafe cu suport placat cu argint și televizoare color portabile cu căști, de mărimea unei palme, colivii pentru păsări, sfeșnice, suporturi de farfurii, coșuri de picnic și frapiere, fețe de masă din pînză tivită cu dantelă, umbrele, crose de golf din argint masiv cu monogramă, portțigarete cu filtru, lămpi de birou și sticle de parfum, cutii de bijuterii și pulovere, coșuri de ținut revistele și cutii pentru alimente, genți de umăr pentru serviciu, accesorii de birou, eșarfe, bibliorafturi, agende, carnețele de telefon...

Prioritățile mele înainte de Crăciun sînt, printre altele: (1) să reușesc să fac o rezervare la Dorsia, într-o vineri seară la ora opt, pentru mine și Courtney; (2) să obțin o invitație la petrecerea de Crăciun a lui Donald Trump de pe iahtul familiei; (3) să aflu cît mai multe cu putință despre acel misterios portofoliu Fisher de care se ocupă Paul Owen; (4) să tai cu ferăstrăul mecanic capul unei bucățele bune și să i-l expediez prin colet Federal Express¹ lui Robin Barker – nenorocitul dracului – la Salomon Brothers; și (5) să-mi cer scuze față de Evelyn, făcînd în așa fel încît să nu pară că-mi cer scuze. Azi-dimineață, la emisiunea Patriciei Winters, a fost vorba despre femeii care se mărită cu homosexuali și eu am dat s-o sun pe Courtney s-o avertizez – așa, în glumă –, dar m-am răzgîndit în ultima clipă, fiindcă mi s-a părut mai incitantă ideea că Luis Carruthers ar putea s-o ceară de nevastă, ea, Courtney, să

accepte rușinată, iar luna lor de miere să se dovedească un coșmar. La intersecția Străzii 75 cu Bulevardul Cinci, alt cerșetor demn de tot disprețul: mă apropii de el, îl ciupesc de obraz cu un gest plin de afecțiune și rîd în gura mare:

— „Ochii lui – ce mai clilesc! Ce gropițe vioaie-n obraji!“²

Corul de la Armata Salvării nu prea cîntă la unison *O, ce veste minunată!* Fac semn cu mîna cuiva care seamănă perfect cu Duncan McDonald și mă înfund la Bergdorf's.

...cravate multicolore și carafe de cristal pentru apă, seturi de pahare de coniac și ceasuri de birou care măsoară și temperatura, umiditatea și presiunea barometrică, agende electronice pentru cărți de vizită și pahare de cocteil *margarita*, cuiere pentru cămăși și seturi de farfurii pentru desert, cărți poștale, oglinzi, ceasuri de baie, șorturi, pulovere, genți pentru echipamentul de gimnastică, sticle de șampanie, vase de flori din porțelan, prosoape de baie cu monogramă, minicalculatoare pentru valute străine, agende cu coperte placate cu argint, greutatea pentru hîrtii cu pești, cutii cu papetărie de lux, deschizătoare de sticle, compact-discuri, mingi de tenis personalizate, pedometre³, căni de cafea...

Mă uit la Rolex-ul de la mîină în timp ce cumpăr o loțiune pentru piele aspră de la raionul Clinique, tot de la Bergdorf's, ca să fiu sigur că am destul timp să mai fac și alte cumpărături înainte de a merge la întîlnirea cu Tim Severt ca să bem ceva la clubul Princeton la ora șapte. Două ore am făcut gimnastică azi-dimineață înainte de serviciu și, cu toate că în timpul ăsta mi-aș fi putut permite și un masaj (pentru că mă dor mușchii din cauza regimului de exerciții epuizant pe care mi l-am impus) sau un tratament facial – chiar dacă mi-am făcut unul abia ieri –, în săptămînile care urmează mă așteaptă prea multe

cocteiluri la care nu *pot* să nu mă duc, iar prezența mea la toate îmi va obstrucționa de-a binelea programul de cumpărături, așa c-ar fi indicat să rezolv partea asta cu umblatul prin magazine de pe-acum. În față la F.A.O. Schwarz dau peste Bradley Simpson de la P&P, care poartă un costum de lână bătută Perry Ellis cu dungi albe și negre și reverele crestate, cămașă înfioată de bumbac de la Gitman Brothers, cravată de mătase de la Savoy, cronometru cu curea Breil din piele de crocodil, pelerină de ploaie Paul Smith din bumbac și pălărie de fetru cu blană Paul Stuart. După ce el îmi spune „Salut, Davis“, eu încep – în mod inexplicabil chiar și pentru mine – să-i turui numele tuturor celor opt reni⁴ ai lui Moș Crăciun în ordine alfabetică, iar după ce termin, el zîmbește și-mi spune:

— Auzi, la Nekenieh se dă o petrecere de Crăciun pe douăzeci, nu vii și tu?!

Eu îi zîmbesc, îl asigur că voi fi la Nekenieh pe douăzeci și mă întorc să plec, dînd din cap, către nimeni în mod special, după care mă întorc spre el și-i strig:

— Bă, dobitocule, vreau să te văd cum mori, s-o fuți pe mă-taaaahhhhh!

și încep să țip ca o cobe, îndreptîndu-mă spre Strada 58 și izbindu-mi servieta Bottega Veneta de un zid. Pe Lexington un alt cor cîntă *Ascultați îngerii vestind* și eu încep să dansez step și să gem chiar în fața lor, apoi plec cu un mers de zombi către Bloomingdale's unde mă reped la primul raion de cravate care-mi iese în cale și-i șoptesc tînărului poponar din spatele tejghelei:

— Mult, mult prea grozav,
în timp ce mîngîi o eșarfă de mătase, iar el dă să flirteze cu mine și mă întreabă dacă sînt vreun fotomodel.

— Ne mai întâlnim în iad, îi spun eu și plec mai departe.

...vase și pălării de fetru cu pană, casete pentru obiecte de toaletă din piele de aligator cu sticle, perii și încălțător de pantofi din argint aurit care costă două sute de dolari, sfeșnice, fețe de pernă, mănuși, papuci, pufuri de pudrat, pulovere de bumbac albe ca zăpada, croșetate de mînă, patine de piele, ochelari de schi model Porsche, sticle de farmacie de colecție, cercei cu diamante, cravate de mătase, cizme, sticle de parfum, cercei cu diamante, cizme, pahare de votcă, aparate de fotografiat, casete pentru cărți de vizită, cărucioare de servit din mahon, eșarfe, loțiuni aftershave, albume de fotografii, seturi de solniță-piperniță, borcane din teracotă pentru prăjiturele, încălțătoare de pantofi de două sute de dolari, rucsacuri, recipiente de aluminiu pentru alimente, fețe de pernă...

Un fel de abis existențial se cascadează înaintea mea în timp ce trec prin raioanele de la Bloomingdale's, care mă determină să caut de urgență un telefon și să-mi verific mesajele; pe urmă, aproape cu lacrimi în ochi, după ce iau trei pastile de Halcion (dat fiind că trupul meu a suferit o mutație și s-a adaptat la acest medicament, nu-mi mai provoacă somnul, ci am senzația că mă ține la adăpost de nebunia totală), mă îndrept spre raionul Clinique, de unde cumpăr șase tuburi de cremă de bărbierit, plătind cu cardul de credit American Express Platinum, și flirtez nervos cu fetele de după teighea, ajungînd la concluzia că această goliciune are o legătură, fie și parțială, cu felul în care m-am purtat cu Evelyn la Barcadia alaltăieri seară, deși se poate foarte bine să aibă vreo legătură oarecare cu sistemul de citire al aparatului meu video, și în același timp în care-mi fac o notă mentală să nu ratez petrecerea de Crăciun de

la Evelyn de-acasă – mă simt tentat chiar să invit pe vreuna dintre fetele de la raionul Clinique să mă însoțească –, îmi reamintesc să arunc o privire prin manualul tehnic al aparatului video și să văd ce are sistemul de citire. Uite o fată de zece ani, însoțită de maică-sa, care cumpără o eșarfă, câteva bijuterii, și eu mă gândesc: Nu e rea. Eu unul port un pardesiu de cașmir, haină sport cadrilată la două rînduri, din lînă și păr de lamă, pantaloni de lînă cu pense, cravată de mătase cu model, toate marca Valentino Couture, și pantofi de piele cu șireturi Allen-Edmonds.

1. Sistem de mesagerie privată din Statele Unite, paralel cu *U.S. Mail* – Poșta Federală, care transportă în regim de urgență orice fel de obiecte, chiar și cele excluse de la transport prin regulile poștale. Inițiat în anii '70, sistemul s-a extins în prezent în toată lumea.
2. Vers din cîntecul „La venirea lui Moș Nicolae“ (1823) de Clement Clarke Moore. În folclorul anglo-saxon Santa Claus este o pronunție deformată a sintagmei Saint Nicholas. Este vorba de un singur personaj care împarte daruri în noaptea de Ajun al Crăciunului și care cumulează attributele lui Moș Nicolae și Moș Crăciun din folclorul românesc.
3. Aparat care măsoară distanța aproximativă parcursă de o persoană pe jos numărînd pașii făcuți.
4. Despre cei opt reni este vorba în același cîntec menționat mai sus: „Hai, Dasher! Hai, Dancer! Hai, Prancer și Vixen! / Dă-i, Comet! Dă-i, Cupid! Dă-i, Donner și Blitzen!“

O petrecere de Crăciun

Am venit cu Charles Murphy la Rusty's să bea ceva pe post de întăritor înainte de a-mi face apariția la petrecerea de Crăciun de la Evelyn de-acasă. Eu port un costum la două rînduri, din lînă și mătase, cămașă de bumbac Valentino Couture cu reverele prinse cu nasturi, cravată de mătase cu model imprimat și pantofi de piele cu bombeu, fără șireturi – toate marca Allen-Edmonds. Murphy, care poartă un costum Courrèges la două rînduri, cu șase nasturi, din gabardină de lînă, cămașă de bumbac în dungi cu guler înalt și cravată din crep de mătase cu model geometric, ultimele două marca Hugo Boss, îmi ține o tiradă în materie de japonezi.

— Au cumpărat Empire State Building și restaurantul Nell's. Îți vine să crezi așa ceva, Bateman – și Nell's?! exclamă el, ajuns între timp la al doilea pahar de votcă Absolut cu gheață.

Ei bine, treaba asta are un efect asupra mea, declanșează ceva în mine și după ce plec de la Rusty's, tot bătînd străzile din Upper West Side, mă trezesc stînd pe vine în ușa fostului Carly Simon's, un restaurant de primă mînă al lui J. Akail, care s-a închis toamna trecută, și sar la un comisionar japonez care trece pe-acolo, îl trîntesc de pe bicicletă și-l tîrăsc pe aleea dealături. Japonezul rămîne cu picioarele încurcate nu știu cum în bicicleta Schwinn pe care mergea, ceea ce este în avantajul meu, pentru că atunci cînd îi retez beregata – ușor, fără nici un efort –, datul spasmodic din picioare care însoțește de obicei această procedură este blocat în cazul lui de bicicletă – și tot

reuşeşte să ridice şi picioarele şi bicicleta de cinci, de şase ori, pînă se îneacă în propriul lui sînge fierbinte. Eu desfac între timp cutiile cu mîncare japoneză şi le răstorn conţinutul peste el, dar, spre marea mea surpriză, în loc de *sushi*, de *teriyaki*¹, de colţunaşi sau de tăiţei *soba*, peste mutra lui contorsionată, plină de sînge, se revarsă pui cu alune, vită cu muguri de bambus, orez prăjit cu creveţi, porc cu multe miresme, se amestecă între ele pe pieptul lui care încă mai zvîcneşte şi acest rateu iritant – faptul că am omorît din greşeală alt asiatic decît trebuia – mă determină să verific la cine mergea cu comanda asta. La o anume Sally Rubinstein, drept care îmi scot stiloul Mont Blanc, scriu „Pun eu mîna şi pe tine... boarfă“ pe spate şi plasez comanda peste faţa puştiului omorît, ridicînd din umeri apologetic şi şoptind:

— Ăăă, pardon...

ceea ce-mi reaminteşte că azi-dimineaţă Patty Winters a avut ca temă la emisiunea ei „Adolescentele care fac sex pentru droguri“. Două ore am stat la sala de forţă astăzi şi am ajuns să pot face două sute de abdomene în mai puţin de trei minute. În apropiere de vila Evelynei, îi întind unui milog semi-îngheţat una dintre prăjiturilele cu răvaş pe care le-am luat de la puştiul comisionar, iar milogul şi-o îndeasă în gură cu tot cu răvaş, dînd din cap în loc de „mulţumesc“.

— Nenorocitu' dracului, zic eu ca pentru mine, dar destul de tare încît să m-audă.

Cînd intru pe strada cu vila Evelynei, constat că poliţia încă nu şi-a ridicat cordoanele din jurul vilei de alături, unde a fost decapitată vecina ei, Virginia Bell. În faţă stau parcate patru limuzine, una cu motorul în funcţiune.

Am întârziat. Salonul și sufrageria sînt deja ticsite de lume cu care chiar nu vreau să stau de vorbă. De-o parte și de cealaltă a căminului tronează doi pomi de iarnă înalți, de-un albastru limpede, pe care clipește o mulțime de luminițe albe. Dinspre CD player se aud cîntece de Crăciun vechi, din anii '60, interpretate de Ronettes. Un barman în smoching toarnă șampanie și lichior de ouă, mixează cocteiluri Manhattan și Martini-uri, deschide sticle de Pinot Noir Calera Jensen și de Chardonnay Chappellet. Sticle de vin roșu vechi de douăzeci de ani stau aliniate ca la un fel de pseudo-bar între două vase cu *poinsettia*. Pe o masă lungă, pliantă, acoperită cu o față de masă roșie, se înghesuie platouri, farfurii și boluri cu alune prăjite, cu cremă de stridii și homari, cu supă din rădăcină de țelină și măr, cu tartine de pîine prăjită cu caviar de sturion, cu ceapă cu smîntînă, cu gîscă friptă umplută cu alune, cu caviar în aluat pufos, cu tarte de legume gratinate, cu rață friptă, cu antricot de vițel fript cu arpagic și bame gratinate, cu ștrudel cu legume, cu salată Waldorf², cu moluște, cu *bruschetta* cu *mascarpone*, cu trufe albe, cu suflé de *chilli* verde, cu potîrnichi prăjite cu salvie, cartofi, ceapă și sos de merișor, cu plăcintă cu fructe, cu trufe de ciocolată, cu tarte cu suflé de lămîie, cu tarte Tatin cu alune pecan... Peste tot sînt lumînări aprinse în sfeșnice de argint masiv de la Tiffany's. Și deși nu pot să-mi dau seama dacă este sau nu vreo halucinație de-a mea, am impresia că sînt niște pitici îmbrăcați în costume verde cu roșu, de elfi, cu pălării de fetru, care se învîrt de colo colo cu tăvi pline cu aperitive. Mă prefac că nu i-am văzut și mă duc țintă la bar, unde dau peste cap un pahar de șampanie destul de bună, după care mă îndrept spre Donald Petersen, care, la fel ca majoritatea bărbaților prezenți, poartă în jurul capului o pereche de coarne

de ren din hîrtie. În partea cealaltă a camerei, Cassandra, fetița de cinci ani a Mariei și a lui Darwin Hutton, poartă o rochie de catifea cu jupon Nancy Halser, de șapte sute de dolari. După un al doilea pahar de șampanie, trec la cocteiluri – Absolut-uri duble – și după ce mă liniștesc suficient, arunc o privire mai atentă peste toată scena. Dar piticii n-au dispărut...

— Prea mult roșu, îmi spun în sinea mea, închizînd ochii. Mă calcă pe nervi...

— Bună, McCloy, zice Petersen. Ce ziceai?!

Eu îmi revin brusc în simțiri și întreb mecanic:

— Asta ce e: înregistrarea de studio englezească la *Mizerabilii* sau nu?!

— Băăăi, Crăciun fericit și-o droaie de laur³, zice el beat, cu un deget întins către mine.

— Bun, și ce este muzica asta?! întreb eu plictisit și adaug: Apropo, domnul meu, s-aveți drumul presărat cu ramuri de laur.

— Bill Septor, zice el, ridicînd din umeri. Cred că e Bill Septor sau Skeptor...

— De ce n-o fi punînd niște Talking Heads, pentru Dumnezeu?... – mă plîng eu amărît.

Courtney stă în partea cealaltă a camerei, cu un pahar de șampanie în mîină, și mă ignoră cu totul.

— Sau *Mizerabilii*, propune Petersen.

— Înregistrarea de studio americană sau cea englezească?! îl testez eu, mijindu-mi ochii către el.

— Ăăă, englezească... zice el în momentul în care un pitic ne întinde fiecăruia cîte o farfurie cu salată Waldorf.

— Absolut, șoptesc eu, uitîndu-mă lung după piticul care se îndepărtează cu un mers legănat.

Deodată Evelyn se repede spre noi, îmbrăcată cu o jachetă de nutrie și pantaloni de catifea Ralph Lauren, ținând într-o mână o creangă de vîsc, pe care o ridică deasupra capului meu, iar în cealaltă un baston de zahăr candel.

— Atenție la vîsc! strigă ea și mă sărută delicat pe obraz. Crăciun fericit, Patrick! Crăciun fericit, Jimmy!

— Crăciun... fericit... zic eu și nu pot s-o împing mai încolo, pentru că am un cocteil într-o mână și o salată Waldorf în cealaltă.

— Ai întîrziat, iubire, zice ea.

— N-am întîrziat, zic eu, încercînd să protestez.

— Ba da, ba da, ai întîrziat, zice ea pe un ton ritmat.

— Am fost aici de la bun început, zic eu, nebăgînd-o în seamă. Nu m-ai văzut tu.

— Haide, nu te mai încrunta. Ești așa un Grinci⁴. Și, întorcîndu-se către Petersen: Știai că Patrick este Grinciul?!

— Dă-te, mă, arătare, oftez eu, uitîndu-mă lung înspre Courtney.

— Păi, ce naiba, nu știam noi că McCloy este Grinciul?! răcnește Petersen beat. Ce mai faceți, domnu' Grinci?!

— Și ce-și dorește domnu' Grinci de Crăciun?! întreabă Evelyn pe un ton ca de copil mic. A fost cuminte domnu' Grinciulică anul ăsta?!

— Grinciul, oftez eu, își dorește o pelerină de ploaie Burberry, un pulover de cașmir Ralph Lauren, un Rolex nou, un casetofon de mașină...

Evelyn își scoate din gură bastonul de zahăr candel din care suge, ca să mă poată întrerupe:

— Da' tu n-ai mașină, iubire...

— Da' tot îmi doresc, oftez eu din nou. Grinciul își dorește oricum un casetofon de mașină.

— Cum e salata Waldorf?! Întreabă Evelyn îngrijorată. Îți place cum e la gust?!

— Minunată, șoptesc eu, răsucindu-mi gâtul, brusc impresionat, după o persoană cunoscută. Auzi, nu mi-ai spus că și Laurence Tisch⁵ era invitat la petrecerea asta...

Evelyn se întoarce și ea.

— Cum adică?!

— De ce împarte Laurence Tisch, uite-acolo – întreb eu –, sandviciuri de pe tava aia?!

— Doamne iartă-mă, Patrick, ăla nu-i Laurence Tisch, zice ea. Ăla-i unul dintre elfii lui Moș Crăciun.

— Unul dintre *ce*?! Adică un pitic.

— Elfi se cheamă, precizează ea. Ajutoarele lui Moș Crăciun. Doamne, ce ciufut ești! Sînt adorabili. Ăla de-acolo e Rudolf, cel care împarte bastoane de zahăr candel e Blitzen, celălalt e Donner...

— Stai o clipă, Evelyn, stai așa... zic eu, închizînd ochii și strîngînd bine în mînă farfuria cu salată Waldorf. Mă trec toate apele, dar de ce?! E un *déjà-vu*?! I-am mai văzut eu pe elfii ăștia pe undeva?! Ce mai contează... Zic: Eu... astea sînt numele renilor, nu ale elfilor. Blitzen era un ren...

— Singurul evreu dintre ei, intervine Petersen.

— Aaa... – Evelyn pare uimită să afle această informație și se uită la Petersen ca să i-o confirme: Așa știai și tu?!

El ridică din umeri, se gîndește profund și pare tulburat.

— Măi, fetiço... Reni, elfi, Grinci, agenți de bursă... Las-o naibii, ce importanță are atîta timp cît rîul de Cristal n-a secat,

ă?! După care chicotește și-mi trage un cot în coaste: De-acord cu mine, domnu' Grinci?!

— Da' nu vi se pare-n spiritul Crăciunului?! Întreabă Evelyn pe un ton optimist.

— Ba cum să nu, Evelyn, o liniștesc eu. E foarte-n spiritul Crăciunului, iar eu nu te mint, îți spun adevărul.

— Da, și domnu' Ciufuțenie a întârziat, zice Evelyn, îmbufnându-se și scuturînd nenorocita de creangă de vîsc înspre mine, în semn de reproș. Și nu-mi spune o vorbă despre salata Waldorf...

— Știi ceva, Evelyn, în tot târgul ăsta mare sînt o mulțime de alte petreceri de Crăciun la care aș fi putut să mă duc în seara asta și totuși eu am ales-o pe-a ta. De ce?! – ai putea să te-ntrebi. De ce?! – m-am întrebat și eu. N-am ajuns la nici un răspuns rezonabil și totuși uite-mă c-am venit. Așa că ia fii tu, vorba aia, recunoscătoare, fetițo, îi spun eu.

— Aha, va să zică asta primesc eu cadou de Crăciun?! Întreabă ea sarcastic. Ce drăguț, Patrick, ce atent din partea ta!

— Nu, *asta* primești – și-i dau un tăiețel care a ajuns, nu știu cum, pe manșeta de la cămașa mea. Poftim.

— Vai, Patrick, îmi vine să plîng, zice ea, scuturînd tăiețelul în lumina lumînărilor. Este superb. Pot să mi-l pun?!

— Nu. Dă-l de mîncare vreunuia dintre elfi. Uite, ăla de-acolo pare destul de-nfometat. Scuză-mă, dar mă duc să-mi mai iau ceva de băut.

Îi pun Evelyni în brațe farfuria de salată Waldorf, lui Petersen îi răsucesc un corn, după care mă îndrept către bar fredonînd *Silent Night*, oarecum deprimat de felul cum sînt îmbrăcate majoritatea femeilor: pulovere groase de cașmir,

fuste lungi de lână, rochii de velur, pulovere pe gât. De, vreme rece – adio bucățele bune.

Paul Owen stă lângă bar cu un pahar de șampanie în mână, studiindu-și ceasul de buzunar de colecție, din argint (de la Hammacher Schlemmer, mai mult ca sigur). Eu dau să mă apropiu de el ca să-l întreb ceva despre nenorocitul ăla de portofoliu Fisher, când mă pomenesc cu Humphrey Rhinebeck, care dă peste mine, ferindu-se să calce pe picior pe unul dintre elfi, și tot cu pardesiul Crombie de cașmir cu pieptar de la Lord & Taylor e-mbrăcat, cu un smocking de lână la două rînduri și guler ascuțit, cămașă de bumbac Perry Ellis, lavalieră Hugo Boss, iar pe cap are o pereche de coarne de ren din hîrtie, așezate de parcă habar n-ar avea de ele. Tăntălăul îmi spune mecanic:

— Auzi, Bateman, săptămîna trecută m-am dus la croitor cu o haină nouă de tweed cu model pană, pentru modificări...

— Păăăi... ești bun de felicitat, zic eu, strîngîndu-i mîna. Ce să mai... bravo ție...

— Mulțumesc, zice el și lasă ochii în jos, roșu la față. Mă rog, și tipul a constatat că detailistul a scos eticheta originală și a înlocuit-o cu a lui. Eu un lucru aș vrea să știu: chestia asta e legală?!

— E destul de complicat, știu, zic eu, trecînd în continuare printre musafiri. Odată ce o linie de fabricație a fost cumpărată de la producătorul propriu-zis, este perfect legal ca detailistul să înlocuiască eticheta originală cu a lui proprie. Pe de altă parte, este ilegal să fie înlocuită cu o altă etichetă a aceluiași detailist.

— Stai așa, da' de ce?! întrebă Rhinebeck, încercînd să soarbă din paharul de Martini și să se țină după mine în același

timp.

— Pentru că amănuntele legate de conținutul de fibre și țara de origine sau numărul de înregistrare al producătorului propriu-zis trebuie să rămână neschimbate. Falsificările de etichete sînt foarte greu de detectat și foarte rar sînt reclamate, zbier eu peste umăr către el.

Courtney îl sărută pe obraz pe Paul Owen, întinzîndu-i o mîină, pe care el i-o strînge bine. Eu înțepenesc pe loc. Rhinebeck se ciocnește de mine. Dar Courtney trece mai departe, făcînd semn cu mîna cuiva din partea cealaltă a camerei.

— Și-atunci care este soluția cea mai bună?! strigă Rhinebeck din spatele meu.

— Cumpără-ți etichete cunoscute de la detailiști pe care-i știi și dă-ți jos căcaturile alea de coarne de hîrtie, Rhinebeck, că arăți ca un retardat. Scuză-mă...

Și o iau din loc, dar nu înainte ca Humphrey să ducă mîna la cap și să dea peste coroana cu coarne:

— Aoleu, Doamne Dumnezeule...

— Owen!! exclam eu vesel nevoie mare, întinzîndu-i o mîină, în timp ce cu cealaltă culeg un Martini de pe tava unui elf aflat în trecere.

— Marcus! Crăciun fericit! îmi urează Owen, strîngîndu-mi mîna. Ce mai faci?! Tot așa obsedat de muncă, nu?!

— Nu te-am mai văzut de ceva timp, zic eu, apoi îi fac cu ochiul: Nu zău, obsedat de muncă?!

— Auzi, noi tocmai ne-am întors de la clubul Knickerbocker, zice și salută pe cineva care se ciocnește de el, după care se întoarce spre mine: Și-acuma mergem la Nell's. Limuzina-i în față.

— Poate luăm odată prânzu-mpreună, zic eu, încercînd să găsesc o modalitate de a aduce vorba despre portofoliul Fisher fără să par prea băgăcios.

— Da, ar fi minunat, zice el. Poate c-o aduci și pe...

— Pe Cecelia?! îi sugerez eu.

— Da, pe Cecelia – el.

— Aaa, păi o să fie... încîntată Cecelia – eu.

— Bun, rămîne-așa, zîmbește el.

— Da. Am putea merge la... Le Bernardin... zic eu și fac o pauză, după care adaug: Să mîncăm niște... fructe de mare, de pildă. Ei?!

— Le Bernardin a intrat în top 10 în *Zagat* anul ăsta, dă el din cap. Știai chestia asta?!

— Să luăm niște de-astea... care-arată ca niște... – și fac o nouă pauză, după care adaug și mai apăsător: ...ca niște tu-*fișuri*. Nu?!

— Arici de mare, zice Owen, rotindu-și privirile peste cameră. Meredith e-nnebunită după aricii de mare de-acolo.

— Zău, chiar așa?! mă mir eu, dînd din cap.

— Meredith! strigă el, făcînd semn cuiva din spatele meu. Vino puțin!

— E și ea aici?! exclam eu.

— Uite-o acolo, stă de vorbă cu Cecelia, zice el. Meredith! o strigă din nou, făcîndu-i cu mîna.

Mă întorc și eu. Meredith și Evelyn își croiesc drum către noi. Mă răsucesc înapoi către Owen. Meredith și Evelyn se apropie de noi. Meredith poartă o rochie din gabardină de lînă Geoffrey Beene cu mărgeluțe și bolerou, de la Barney's, cercei de aur cu diamante James Savitt (13.000 de dolari), mănuși Geoffrey Beene desfăcute prin Portolano Products.

— Ce e, băieți?! Despre ce vorbiți?! zice ea. Faceți liste de cadouri de Crăciun?!

— Despre aricii de mare de la Le Bernardin, dragă, zice Owen.

— Subiectul meu preferat, zice Meredith, aruncându-și un braț pe după umerii lui, în timp ce-mi șoptește mie în aparté: Sînt ex-cep-țio-nali...

— Delicioși, tușesc eu nervos.

— Ce credeți cu toții despre salata Waldorf?! întreabă Evelyn. V-a plăcut?!

— Cecelia, draga mea, eu încă n-am gustat din ea, zice Owen, recunoscînd pe cineva în partea cealaltă a camerei. Dar aș vrea să știu: ce caută Laurence Tisch să servească lichiorul de ouă?!

— *Nu* este Laurence Tisch, se rățoiește Evelyn, supărată rău de tot. Este un elf de Crăciun. Patrick, ce i-ai spus?!

— Nimic, Cecelia!! zic eu apăsător.

— Da' tu, de fapt, Patrick, ești Grinci...

La auzul numelui meu repetat, încep să bîrîi ceva grăbit, în speranța că Owen nu a fost atent:

— Păi, dragă Cecelia, i-am spus că mie mi se pare a fi, știi tu, un amestec între cei doi, ca un... – și mă opresc, arunc cîte o privire scurtă spre fiecare dintre ei, apoi rostesc cu jumătate de glas: ...un fel de *Tisch* de Crăciun.

După care culeg nervos un fir de păstîrnac de pe o felie de pate de fazan cu care trece un elf pe lîngă noi, îl ridic deasupra capului Evelyni pînă să apuce ea să scoată vreo vorbă și strig în gura mare:

— Atenție la vîsc!!

și toți cei din jurul nostru se lasă brusc pe vine, iar eu o sărut pe Evelyn pe buze, uitîndu-mă la Owen și la Meredith, care se uită

amîndoi lung la mine, și cu coada ochiului o zăresc pe Courtney, care stă de vorbă cu Rhinebeck, aruncîndu-mi priviri ultragiate și pline de ură.

— Vai, Patrick... începe să zică Evelyn.

— Cecelia! Treci imediat încoace... și o apuc de braț, după care le spun lui Owen și Meredith: Scuzați-ne. Trebuie să stăm de vorbă cu elful ăla și să lămurim chestiunea asta o dată pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, le spune și ea celor doi, ridicînd din umeri a neputință în timp ce eu o trag după mine. Patrick, ce se-ntîmplă-aici?!

Eu o conduc în bucătărie.

— Patrick, insistă ea. Ce căutăm în bucătărie?!

— Ascultă, îi spun eu, apucînd-o de umeri și uitîndu-mă fix în ochii ei. Hai să plecăm de-aici.

— Vai, Patrick, oftează ea. Nu pot să plec așa, una-două. Nu-ți place petrecerea?!

— De ce nu poți să pleci?! întreb eu. Ce ți se pare atît de nelalocul lui?! Ai stat destul.

— Patrick, asta-i petrecerea *mea* de Crăciun, zice ea. Și pe urmă, uitate, elfii or să-nceapă să cînte *O, brad frumos* în orice moment.

— Haide, Evelyn. Hai să plecăm de-aici, zic eu, care mai am puțin și mă isterizez numai la gîndul că Paul Owen sau, și mai rău, Marcus Halberstam ar putea intra brusc în bucătărie. Zic: Vreau să te scot din toată chestia asta.

— Din toată *care* chestie?! exclamă ea, după care mijește ochii: Nu ți-a plăcut salata Waldorf, este?!

— Vreau să te scot din toată chestia *asta*, repet eu, făcînd un gest ca un tic nervos, care înglobează toată bucătăria. Din

chestia cu *sushi*, cu elfi, cu... astea...

Un elf intră în bucătărie cu o tavă de farfurii murdare, iar peste umărul lui, peste el, îl zăresc pe Paul Owen cum se apleacă înspre Meredith, care îi strigă nu știu ce în ureche, încercînd să acopere vacarmul muzicii de Crăciun, iar el își rotește privirile peste cameră în căutarea cuiva, dă din cap că da, după care apare și Courtney în cadrul ușii, iar eu o apuc pe Evelyn și o trag și mai aproape de mine.

— *Sushi?! Elfi?! Patrick*, mă amețești, zice Evelyn. Și nu-mi place deloc.

— Hai să mergem, o strîng eu destul de brutal, trăgînd-o către ușa din spate. Hai să facem ceva îndrăzneț măcar o dată. O dată-n viața ta, Evelyn, fii și tu îndrăzneată.

Ea se oprește, nu se lasă remorcată, după care începe să zîmbească, analizînd propunerea mea, dar nu foarte convinsă să accepte.

— Hai odată... insist eu. Uite, ăsta să fie cadoul meu de Crăciun...

— Ba nu, am fost deja la Brooks Brothers și am... începe ea.

— Încetează. Haide, fă cum îți spun... – zic eu și, într-o ultimă încercare disperată, îi zîmbesc a vino-ncoace, o sărut delicat pe buze și adaug: ...doamnă Bateman.

— Vai, Patrick, oftează ea, topindu-se toată. Și ce fac cu curățenia?!

— Or s-o facă piticii, o asigur eu.

— Da' trebuie să-i supravegheze cineva, iubire...

— Pune-un elf. Uite, pune-l pe-ăla de colo elf supraveghetor, zic eu. Dar acum hai să mergem.

Și încep s-o trag spre ieșirea din spate a vilei, iar ei îi scîrțîie pantofii, cu care alunecă pe plăcile de gresie Muscoli. Ieșim pe

ușa din spate și o luăm grăbiți pe aleea adiacentă vilei. Când ajungem la stradă, eu mă opresc și arunc o privire după colțul peretelui ca să văd dacă la petrecere vine sau pleacă vreo figură cunoscută. Ideea este să ne repezim la una dintre limuzine, cea de care-mi vorbea Owen, dar nu vreau s-o fac pe Evelyn bănuitoare, așa că mergem pur și simplu la pas pînă la cea mai apropiată, eu deschid portiera și-o îmbrîncesc pe Evelyn înăuntru.

— Patriiick, guiță ea, plăcut impresionată. Vai, ce rău ești. Și cu o limu... – dar eu îi trîntesc portiera-n față, mă duc pe partea cealaltă a mașinii și bat la fereastra șoferului, care începe să coboare.

— Bună, îi spun eu, întinzînd o mînă. Pat Bateman.

Șoferul se uită lung de tot la mine, cu un trabuc neaprins pe care-l strînge între buze. Se uită mai întîi la mîna mea întinsă, apoi la fața mea, apoi și mai sus, la vîrful capului meu.

— Pat Bateman, repet eu. Ce... ăăă... ce este?!

El continuă să se uite la mine. Eu ridic o mînă timidă ca să văd dacă părul meu e răvășit sau măcar deranjat și, spre marea mea surpriză și groază, dau cu mîna peste două perechi de coarne de ren. Am patru coarne de ren pe cap, fire-aș al naibii! Bombăn:

— Aoleu, Doamne, ce dracu'...

și le smulg, le mototolesc în mîini și le arunc pe jos, oripilat. După care mă întorc din nou spre șofer:

— Da. Deci: Pat Bateman, zic eu, netezindu-mi părul la loc.

— Aha, da... Sid, zice el, ridicînd din umeri.

— Uite ce e, Sid. Domnul Owen a zis că putem lua noi mașina asta, așa că... – și mă opresc, scoțînd aburi pe gură în aerul înghețat de afară.

— Care domnu' Owen?! întreabă Sid.

— Paul Owen. Știi... clientul tău... zic eu.

— Nu. Asta-i limuzina lu' domnu' Barker, zice el. Păcat de coarnele-alea, că nu erau rele.

— Căcat... bombăn eu, repezindu-mă pe partea cealaltă a limuzinei ca s-o scot pe Evelyn pînă nu se mai întîmplă nimic rău, dar este deja prea tîrziu.

În clipa în care deschid portiera, Evelyn scoate capul și țipă:

— Patrick, iubitule, îmi place la nebunie. Șampanie... – și ridică spre mine o sticlă de Cristal într-o mînă și o cutie aurită în cealaltă mînă – ...și trufe...

Eu o apuc de braț și o smulg afară, stropșindu-mă la ea cu jumătate de gură, pe post de scuze:

— Am greșit limuzina, ia trufele...

și ne îndreptăm amîndoi spre următoarea limuzină. Deschid portiera, o ajut pe Evelyn să se urce, după care mă duc pe partea cealaltă și bat la fereastra șoferului, care începe să coboare. Șoferul seamănă perfect cu celălalt șofer.

— Bună, îi spun eu, întinzînd o mînă. Pat Bateman.

— Zău?! Bună, Donald Trump. Nevastă-mea Ivana e-n spate, zice el sarcastic, luîndu-mă peste picior.

— Auzi, las-o mai moale, îl avertizez eu. Uite ce e, domnul Owen zice că putem să luăm noi mașina lui. Eu sînt... a, căcat, am greșit, Marcus voiam să zic...

— Păi acum mi-ați spus că vă cheamă Pat... – el.

— Nu, am greșit, zic eu sec, uitîndu-mă țintă în ochii lui. Am greșit cînd am spus că mă cheamă Pat. Marcus mă numesc. Marcus Halberstam.

— Da' acuma de chestia asta sînteți sigur, corect?!

— Ascult-aici. Domnul Owen a zis că putem lua noi mașina lui în noaptea asta, așa că... – și mă opresc. Știi ce vreau să spun, hai să-i dăm bice...

— Cred c-ar trebui să vorbesc mai întâi cu domnu' Owen, zice șoferul amuzat, jucându-se cu mine.

— Nu, stai! exclam eu, apoi reiau pe un ton mult mai calm: Uite ce este, eu zic... nu e nici o problemă, zău – și încep să chicotesc și-i spun în șoaptă: Domnul Owen este într-o dispoziție proastă, da' rău de tot...

— N-am voie să fac așa ceva, zice șoferul, fără să mai ridice ochii spre mine. Este absolut ilegal. Nu se poate. Nu mai insistați.

— Haide, măi, omule... insist eu.

— Este absolut împotriva regulilor firmei, zice el.

— Dă-le dracu' de regulile firmei! mă răstesc eu la el.

— Să le dau dracu' de regulile firmei?! întreabă el, dînd din cap, ca să verifice dacă a înțeles bine.

— Domnul Owen a zis că nu-i nici o problemă, repet eu. Poate că nu m-ai auzit ce-am spus.

— Nu, nu – nici vorbă – scutură el din cap.

Eu mă opresc, mă îndrept cît sînt de lung, îmi trec o palmă peste față, trag aer adînc în piept și mă aplec din nou spre fereastra lui.

— Te rog, ascultă-mă... și trag din nou aer în piept. Sînt niște pitici acolo-năuntru... – și-i arăt cu degetul mare în spate, către vilă. Niște pitici care or să cînte *O, brad frumos...* – și mă uit la el ca și cum l-aș implora, apelînd la înțelegerea lui și arborînd în același timp o figură speriată. Știi cît de înfricoșător este?! Elfi... – și înghit în sec – ...cînd se armonizează?! Fac o pauză, după care adaug brusc: Gîndește-te și dumneata...

— Auziți, domnu’...

— Marcus, îi reamintesc eu.

— Marcus – mă rog. Eu n-am cum să-ncalc regulile. Nu pot să fac nimic. Astea-s regulile firmei. Nu pot să le-ncalc.

Rămînem tăcuți amîndoi. Eu oftez, mă uit de jur împrejur gîndindu-mă dacă s-o trag pe Evelyn pînă la a treia limuzină sau înapoi la limuzina lui Barker – dracu’ să-l ia de dobitoc –, dar nu, ce mama dracului!, pe-a lui Owen o vreau. La un moment dat îl aud pe șofer spunîndu-și sieși:

— Dacă piticii vor să cînte, lasă-i să cînte.

— Ce căcat! zic eu și scot portofelul din piele de gazelă. Uite-o sută – și-i întind două bancnote de cincizeci.

— Două sute, zice el.

— Mizerie de oraș, bombăn eu, întinzîndu-i banii.

— Unde vreți să mergeți?! întreabă el, luînd bancnotele cu un oftat și pornind mașina în același timp.

— La clubul Chernoble, zic eu, repezindu-mă la portiera din spate de pe partea șoferului.

— Bine, domnule, strigă el.

Mă trîntesc pe bancheta din spate și închid portiera după mine în momentul în care șoferul pornește, scîrțîndu-și cauciucurile, din fața vilei Evelyni în direcția bulevardului Riverside. Evelyn stă lîngă mine și se uită cum gîfîi și-mi șterg sudoarea rece de pe frunte cu o batistă Armani. Cînd mă uit la ea, o văd cu lacrimi în ochi, cu buzele tremurîndu-i și, o dată în viață, neavînd nimic de spus.

— Mă sperii. Ce s-a-ntîmplat?! Uite, sînt îngrijorat, zic eu. Ce... ce-am mai făcut?! Salata Waldorf era foarte bună. Ce mai este?!

— Vai, Patrick, oftează ea. Ce... minunat... Nici n-am cuvinte.

— A, daaa... zic eu și fac o pauză precaută. Nici eu n-am...

— ăsta... zice ea și-mi arată un colier cu diamante de la Tiffany's, cadoul pregătit de Owen pentru Meredith. Ce stai? Ajută-mă să mi-l pun, dragă. Nu mai ești Grinci, iubire.

— ăăă, Evelyn... încep eu, după care trag o înjurătură în sinea mea când o văd că se răsucește cu spatele la mine, ca să-i pot prinde colierul la ceafă.

Limuzina accelerează brusc și Evelyn se răstoarnă peste mine, râde și mă sărută pe obraz.

— E minunat, vai ce-mi place... Aoleu, probabil că-mi miroase gura a trufe. Iartă-mă, iubire. Caută și tu niște șampanie și toarnă-mi un pahar.

— Bine, dar... și rămân neajutorat, cu ochii ațintiți la colierul strălucitor. Nu e ăsta...

— Ce?! întreabă Evelyn, uitându-se de jur împrejur prin limuzină. Nu sînt pahare pe-aici?! Ce nu e ăsta, iubire?!

— Nu e ăsta... repet eu ca într-un monolog.

— Vai, iubire... – zîmbește ea. Mai ai și altceva pentru mine?!

— Nu, ziceam că... – eu.

— Hai, mă, drac ce ești, chicotește ea, apucîndu-mă în joacă de buzunarul hainei. Haide, spune-mi, ce e?!

— Ce să fie ce anume?! – întreb eu calm și plictisit.

— Mai ai ceva. Ia să ghicesc: un inel asortat?! Încearcă ea. O brățară-pereche?! O broșă, ceva?! Asta trebuie să fie! – și bate din palme. O broșă asortată!

În timp ce eu încerc s-o împing mai departe de mine, ținînd-o de-un braț, ea își strecoară celălalt braț pe la spate în buzunarul meu și apucă de-acolo ce nimerește – o altă prăjiturică cu răvaș luată de la puștiul chinez pe care l-am omorît. Se uită lung la ea, încurcată pentru cîteva clipe, și zice:

— Patrick, ești atît de romantic... Apoi, studiind prăjiturica mai atent, adaugă mult mai puțin entuziastă: ...și-atît de original...

Mă uit și eu la fel de lung la prăjitura cu răvaș, care e plină de sînge, și ridic din umeri, zicînd pe un ton cît mai jovial cu putință:

— Ei, mă știi cum sînt eu.

— Dar ce e pe ea?! – întreabă Evelyn, ridicînd prăjiturica la înălțimea ochilor și holbîndu-se la ea. Ce e... chestia asta roșie de pe ea?!

— Esteee... și mă holbez și eu, prefăcîndu-mă intrigat de petele de pe ea. Este sos acru-dulce.

Evelyn o frînge în două, nerăbdătoare, scoate răvașul și-l citește cu un aer nedumerit.

— Ce zice?! – oftez eu, butonînd aparatul de radio și plimbîndu-mi privirile prin tot habitacul după servieta lui Owen.

Unde-ar putea fi șampania?! Și cutia de la Tiffany's deschisă și goală, aruncată pe jos, mi se pare dintr-odată o imagine copleșitor de tristă.

— Ziceee... și Evelyn își mijește ochii la răvaș, citindu-l încă o dată. Zice așa: „Ficatul de gîscă proaspăt prăjit la Le Cirque este excelent, dar salata de homar e așa și-așa“.

— Foarte frumos, șoptesc eu, uitîndu-mă după pahare de șampanie, casete, orice.

— Chiar așa scrie, Patrick, zice Evelyn și-mi întinde răvașul cu un zîmbet mai mult rînjet, care-i înflorește pe față și pe care eu îl disting pînă și în semiobscuritatea din limuzină. Oare ce-o vrea să-nsemne?! întreabă ea insinuant.

Eu îi iau răvașul din mână, îl citesc, mă uit la Evelyn, apoi din nou la răvaș, apoi pe fereastra fumurie, la vârtejurile de zăpadă din jurul felinarelor, din jurul oamenilor care așteaptă în stațiile de autobuz, din jurul cerșetorilor care se fițîie fără nici o direcție pe străzile orașului și rostesc mai mult pentru mine, deși cu voce tare:

— E loc și de mai rău în privința norocului meu. Pe bune că e loc de mai rău...

— Vai, iubire, zice Evelyn, aruncându-și brațele pe după gâtul meu și luându-mi capul la pieptul ei. Masă de prînz la Le Cirque?! Ești un amor. Nu mai ești Grinci! Te dez-grinciuiesc. Joi, de pildă – joi îți convine?! A, nu – nu pot eu joi. Am împachetări cu ierburi. Ce zici de vineri?! Da' chiar vrem să mergem la Le Cirque?! Ce-ai zice de...

Eu o împing la o parte de pe mine și bat în geamul despărțitor, trosnindu-mi toate încheieturile degetelor, pînă cînd dă Dumnezeu și șoferul coboară geamul.

— Sid, adică Earle, mă rog, nu pe-aici se-ajunge la Chernoble...

— Ba da, domnu' Bateman...

— Auzi...!

— Pardon... domnu' Halberstam. Pe Bulevardul C, corect?! și tușește politicos.

— Nu știu ce să... zic eu, uitîndu-mă pe fereastră. Nu recunosc nimic pe-aici...

— Bulevardul C?! întreabă Evelyn, întrerupîndu-se din admiratul colierului pe care Paul Owen l-a cumpărat pentru Meredith. Pe unde vine bulevardul ăsta C?! Cu C de la... Cartier, dacă înțeleg bine?!

— E tuț, o asigur eu. Tuț de la un cap la altul.

— Ai mai fost aici?! întreabă ea.

— De milioane de ori, bombăn eu.

— La Chernoble?! Nu, hai să nu mergem la Chernoble, se alintă ea. Iubire, doar e Crăciunul!

— Și ce dracu' vrea să-nsemne asta?! întreb eu.

— Domnu' șofer, alo, domnu' șofer... strigă Evelyn și se apleacă în față, sprijinindu-se de genunchiul meu. Domnu' șofer, mergem la Rainbow Room. Șofer, la Rainbow Room, fii bun!

O trag înapoi și de data asta mă aplec eu în față.

— N-o băga-n seamă. La Chernoble și ceva mai repede, dacă se poate... – și apăs pe buton, iar geamul despărțitor se ridică la locul lui.

— Vai, Patrick, dar e Crăciunul! scîncește Evelyn.

— Ce tot spui chestia asta de parcă ar avea nu știu ce semnificație?! – o întreb, uitîndu-mă fix în ochii ei.

— Păi, bine, dar *este* Rainbow Room! scîncește ea din nou.

— Nu pot să sufăr Rainbow Room, comentez eu neînduplecat.

— Vai, Patrick, da' de ce nu?! scîncește ea. Cea mai bună salată Waldorf din tot orașul o găsești la Rainbow Room. A mea ți-a plăcut?! Ți-a plăcut salata Waldorf de la mine, iubire?!

— Doamne, Dumnezeule! șoptesc eu, acoperindu-mi fața cu ambele mâini.

— Pe bune-acum: ți-a plăcut?! – întreabă ea. Singurul lucru de care n-am fost sigură a fost ăsta... și umplutura de alune care a fost... mă rog, înecăcioasă, știi cum e...

— Nu vreau să merg la Rainbow Room... – o întrerup eu, acoperindu-mi în continuare fața cu mâinile – ...pentru că acolo nu pot să prizez droguri...

— Aaa... – și Evelyn se uită la mine dezaprobat. Ț, Ț, Ț... Droguri, Patrick?! Și despre ce fel de... mă rog... ce fel de droguri este vorba?

— Droguri, Evelyn. Cocaină. Droguri. Vreau să trag niște cocaină-n noaptea asta. Pricepi?! și mă așez mai drept pe canapeaua mașinii, uitându-mă urât la ea.

— Patrick... zice ea, scuturînd din cap, ca și cum și-ar fi pierdut încrederea în mine.

— Văd că ești nedumerită, comentez eu.

— Pur și simplu nu vreau să am de-a face cu așa ceva, zice ea.

— Nici nu trebuie să ai de-a face cu așa ceva, îi spun eu. Poate că nici nu te-a invitat nimeni să ai de-a face cu așa ceva.

— Ce nu înțeleg eu este de ce trebuie să-mi strici tu mie zilele astea de sfârșit de an, zice ea.

— Gîndește-te la treaba asta ca la o... degerătură, zic eu. Degerătură de Crăciun. O degerătură scumpă de Crăciun...

— Aha... zice ea și se luminează la față. Ți se pare excitant să te-nvîrți pe la mahala, este?!

— La treizeci de dolari intrarea – de persoană –, nu se cheamă propriu-zis mahala, Evelyn, precizez eu. După care o întreb suspicios: De ce nu l-ai invitat și pe Donald Trump la petrecerea ta?!

— Nu-ncepe iarăși cu Donald Trump! geme Evelyn. Of, Doamne! De-asta te-ai purtat așa, ca un măscărici?! Obsesia asta... mai termină odată cu ea! ajunge ea practic să țipe. De-asta te-ai comportat așa, ca un cur!

— Din cauza salatei Waldorf, Evelyn, zic eu, cu dinții încleștați. Din cauza salatei Waldorf – ea m-a făcut să mă port așa, ca un cur!

— Doamne Dumnezeu, și tu zici la fel! – și Evelyn se trîntește de banchetă, cu capul pe spate, disperată. Știam eu... știam eu...

— Da' nici măcar n-ai făcut-o tu! e rîndul meu să urlu. Ai comandat-o!

— Vai, Doamne, se smiorcăie ea. Nu-mi vine să cred...

Limuzina trage în fața clubului Chernoble, unde lumea așteaptă dincoace de cordoane, în zăpadă, pe zece rînduri. Evelyn și cu mine coborîm și, folosind-o pe Evelyn, spre marea ei neplăcere, pe post de deschizător de drum, îmi forez calea prin mulțime pînă cînd, din fericire, zăresc pe cineva care seamănă perfect cu Jonathan Leatherdale și care este pe punctul de-a fi lăsat să intre, o îmbrîncesc efectiv pe Evelyn, care se agață și-acum de cadoul ei de Crăciun, și-l strig pe respectivul:

— Jonathan, ei, Leatherdale!

la care, cum era de așteptat, toată lumea începe să strige:

— Jonathan, ei, Jonathan!

Tipul se întoarce, mă zărește și strigă:

— Bună, Baxter!

și face semn și cu ochiul, și cu degetul mare ridicat în sus, deși se dovedește că nu mie, ci altcuiva. Evelyn și cu mine părem oricum a face parte din grupul lui. Portarul ne trage cordonul în față și întreabă:

— Voi doi ați venit cu limuzina aia?! – și se uită spre trotuar, făcînd semn cu capul.

— Da – și dăm amîndoi din cap – și Evelyn, și eu – cît mai convingător.

— Haideți înăuntru! zice el, dînd cordonul la o parte.

Intrăm și eu scot șaiszeci de dolari. Culmea: nici măcar un singur tichet de băuturi. Clubul este, bineînțeles, în beznă, excepție făcînd lămpile stroboscopice care pîlpîie și chiar și cu ele nu se vede nimic altceva decît fumul artificial care iese dintr-o mașină de ceață și o bucățică bună care dansează după *New Sensation* a formației INXS, de fapt după bubuiturile care se revarsă din boxe, de simt cum îmi vibrează tot corpul. O trimit pe Evelyn la bar să ne ia la amîndoi cîte un pahar de șampanie. Ea îmi strigă peste umăr c-a înțeles și pornește nesigură către o bandă subțire de lumină de neon, singura iluminatie de fapt, care marchează probabil locul unde se servesc băuturile. Între timp eu fac rost de o doză de la cineva care seamănă cu Mike Donaldson și după ce dezbat în sinea mea, tot uitîndu-mă la bucățica bună care dansează, dacă n-ar fi cazul s-o las baltă pe Evelyn, o văd că se-ntoarce cu două pahare de șampanie pe jumătate pline, bosumflată, indignată, și strigă:

— E Korbel. Hai să plecăm.

Eu scutur din cap că nu și-i strig și eu:

— Hai să mergem la toaletă,

iar ea vine după mine.

La clubul Chernoble este o singură toaletă pentru ambele sexe. Două alte perechi sînt deja acolo, dintre care una în singura cabină existentă. Cealaltă pereche așteaptă cu nerăbdare, ca și noi, să se elibereze cabina. Fata poartă o bustieră din jersey cu mătase, fustă din șifon de mătase și pantofi-sabot de mătase, toate marca Ralph Lauren. Prietenul ei poartă un costum croit, cred, de William Fioravanti sau de Vincent Nicolosi sau de Scali – unul dintre macaronari. Și unul, și celălalt au în mîină cîte un pahar de șampanie: al lui e plin, al

ei – gol. E liniște, dacă faci abstracție de fornăiturile și de rîsetele înfundate care vin din cabină, și ușa toaletei este destul de groasă și estompează muzica, cu excepția vibrațiilor profunde ale bașilor. Băiatul bate din picior nerăbdător. Fata oftează întruna și-și azvîrle părul peste umăr cu niște mișcări bruște din cap, ciudat de incitante. Apoi se uită la Evelyn și la mine și-i șoptește ceva la ureche prietenului ei. În cele din urmă, după ce-i mai șoptește ceva, iar el încuviințează din cap, se hotărăsc și pleacă amîndoi.

— Slavă Domnului! șoptesc și eu, pipăind doza din buzunar, după care o întreb pe Evelyn: Ce ești atît de tăcută?!

— Salata aia Waldorf, bombăne ea fără să se uite la mine. Dracu' s-o ia.

Brusc se aude un clic, ușa cabinei se deschide și dinăuntru apare o tînără pereche – el purtînd un costum din stofă de lînă, la două rînduri, cămașă de bumbac și cravată de mătase, toate marca Givenchy, iar fata o rochie din tafta de mătase Geoffrey Beene, cu tiv din pene de struț, cercei de argint aurit Stephen Dweck Moderne și pantofi de dans Chanel din mătase raiată –, ies ștergîndu-și nasurile unul celuilalt, se uită atent la propriile imagini din oglindă și părăsesc toaleta. În momentul în care Evelyn și cu mine dăm să intrăm în cabina pe care cei doi tocmai au eliberat-o, cealaltă pereche, cei care au plecat, se reped înapoi și încearcă să intre înaintea noastră.

— Iertați-mă, zic eu, întinzînd un braț de-a latul ușii ca să le blochez trecerea. Ați plecat. Așa căăă... e rîndul nostru, cum ar veni...

— Păi nu, nu e corect, zice băiatul calm.

— Patrick, îmi șoptește Evelyn din spate. Lasă-i să... știi tu...

— Nu, stai așa, e rîndul nostru, zic eu.

— Păi noi am stat aici la rînd primii... – el.

— Uite ce este, nu vreau să provoc o ceartă... – eu.

— Dar asta faci, se bagă-n vorbă fata, plictisită și totuși rînjind a dispreț.

— Vai de mine, șoptește Evelyn din spate, privind peste umărul meu.

— Știți ce?! Hai să facem chestia aia chiar aici, zice în silă fata, pe care nu mi-ar dispăcea s-o fut.

— Ce scîrbă... – zic eu mai mult în gînd, scuturînd din cap.

— Auziți, în timp ce stăm aici și ne certăm pe tema asta, unii dintre noi ar putea sta înăuntru, zice băiatul conciliant.

— Da, zic eu. Noi.

— Doamne iartă-mă! exclamă fata, punînd mîinile în șolduri, apoi către mine și Evelyn: Nu-ți vine să crezi pe cine lasă ăștia să intre-aici...

— Chiar ești scîrbă, zic eu, iarăși mai mult în gînd, rămas fără replică. Ai o atitudine de căcat, știai chestia asta?!

— Patrick... zice Evelyn, înghițind în sec și punîndu-mi o mîină pe umăr.

Băiatul, care a și început să-și tragă praful pe nas, scoțîndu-l cu o linguriță dintr-o sticlută cafenie, prizează și rîde după fiecare aspirație, rezemat de ușă.

— Prietena asta a ta e-o scîrbă și jumătate, îi spun eu.

— Încetează, Patrick, zice Evelyn.

— Dacă-i scîrbă... zic eu, arătînd spre ea.

— Patrick, cere-ți iertare, zice Evelyn.

Băiatul o ia razna, își dă capul pe spate, trage pe nas cu zgomot, după care se chircește în față, încercînd să-și recapete suflul.

— Doamne Dumnezeule! zice Evelyn scandalizată. De ce rîzi?! Ia-i apărarea!

— Pen' ce?! – zice băiatul, ridicînd din umeri, cu amîndouă nările albite de praf. Dac-are dreptate...

— Eu plec, Daniel, zice fata, cu ochii aproape năpădiți de lacrimi. Nu suport așa ceva. Nu te mai suport. Nu-i suport pe-ăștia doi. Te-am avertizat la Bice.

— Dă-i drumul, zice băiatul. Du-te. Să te văd. Fă pași. Nu mai pot eu.

— Patrick, vezi ce-ai provocat?! – întreabă Evelyn, îndepărtîndu-se de mine. Este inacceptabil așa ceva. Apoi, ridicînd ochii spre becurile fluorescente, adaugă: La fel sînt și luminile-astea. Eu am plecat – dar rămîne pe loc, în așteptare.

— Să știi că plec, Daniel, repetă fata. M-auzi ce-ți spun?!

— Dă-i drumul. Lasă-mă-n pace, zice Daniel, studiindu-și nasul în oglindă și făcîndu-i semn cu mîna să plece. Ți-am spus să faci pași.

— Eu o să intru-n cabină, îi anunț eu pe toți cei de față. De acord?! Are cineva ceva-mpotrivă?!

— N-ai de gînd să-ți aperi prietena?! – îl întreabă Evelyn pe Daniel.

— Doamne iartă-mă, și ce să-i mai fac?! îi răspunde el în oglindă Evelyn, ștergîndu-se la nas și fornăind din nou. I-am oferit o cină, am prezentat-o lui Richard Marx, cîntărețul. Isuse Cristoase, ce mai vrea de la mine?!

— Să-l bați pe-ăsta pînă-i sună apa-n cap?! – sugerează fata, arătînd către mine.

— Vai, iubire, zic eu, scuturînd din cap. Dac-ai ști tu cîte ți-aș putea face cu un umerăș de haine...

— La revedere, Daniel, zice fata, făcînd o pauză plină de dramatism. Eu am plecat de-aici.

— Foarte bine, zice Daniel, ridicînd sticluța cafenie. Îmi rămîne mie mai mult.

— Și să nici nu mai încerci să mă suni... urlă ea în timp ce deschide ușa. În seara asta-mi pun robotul și verific toate-apelurile.

— Patrick, zice Evelyn pe un ton ferm, păstrîndu-și calmul. Te aștept afară.

Eu aștept cîteva momente, uitîndu-mă fix la ea dinăuntru cabinei, apoi la fata care s-a oprit în cadrul ușii.

— Da, și?!

— Patrick, zice Evelyn, nu spune ceva ce-ai să regreti.

— Poți să pleci, zic eu. Haide, pleacă. Ia limuzina.

— Patrick...

— Pleacă! urlu eu. Grinciul zice să pleci!!

Trîntesc ușa cabinei și încep să-mi car cocaina din pliculeț în nas cu cardul de credit AmEx Platinum. Printre horcăituri, o aud pe Evelyn plecînd și smiorcăindu-se către cealaltă fată:

— M-a făcut să plec de la propria mea petrecere de Crăciun – îți vine să crezi așa ceva?! De la petrecerea mea?! De Crăciun?!

Și-o aud pe fată rîzîndu-i în nas:

— Fă-ți viața ta atunci,

și m-apucă un rîs homeric, încep să dau cu capul în peretele lateral al cabinei, pe urmă-l aud pe celălalt tip trăgînd pe nas încă de vreo două ori, după care o șterge, iar eu, după ce termin aproape toată doza, trag cu ochiul pe deasupra peretelui de la cabină ca să văd dacă Evelyn mai e pe-acolo, dac-a pus bot, dacă-și mușcă buza de jos plină de amărăciune – vai, hu-hu-hu, fetița! –, dar uite că nu mai e. Așa că mi le imaginez pe Evelyn și

pe prietena aia a lui Daniel pe un pat oarecare, unde fata îi desface picioarele Evelynei, care stă în patru labe, și-o linge în cur, îi bagă degetu-n pizdă și treaba asta mă face să mi se-nvîrtă capul, așa că ies repede din toaletă în club, excitat și disperat, tînjind după un contact.

Numai că s-a făcut cam tîrziu și publicul s-a schimbat – acum sînt mai mulți punkiști, negri, mai puțini băieți de pe Wall Street, mai multe fete bogate și plictisite de pe Bulevardul A care-și fac veacul pe-aici, și nici muzica nu mai e aceeași: în loc de Belinda Carlisle, care cînta *I Feel Free* („Mă simt liberă“), acum e nu știu ce rapper negru cu ceva gen *Her Shit on His Dick* („Căcatu’ ei pe sula lui“) – dac-aud eu bine. Eu mă trag mai deoparte cu două bucățele bune și bogate, amîndouă îmbrăcate cu niște rochii fistichii gen Betsey Johnson, care mă excită peste orice așteptare, dar cînd încep eu cu o replică standard:

— Tare muzică – nu v-am mai văzut cumva pe la Salomon Brothers?,

una dintre ele, una dintre fetele-astea două rînjește și-mi spune:

— Du-te-napoi pe Wall Street,

iar cealaltă, cea cu un cercel în nas, adaugă:

— Al dracu’ *yuppie*⁶!...

Și culmea-i că spun chestia asta cu toate că în bezna din club costumul meu pare negru, iar cravata – model geometric, Armani, mătase – mi-am slăbit-o la gît.

— Auziți... – le spun eu, scrîșnind din dinți – ...veți fi crezînd voi că sînt un scîrbos de *yuppie*, da’ nu sînt, pe bune, le spun eu, înghițind repede, excitat de nu mai știu de mine.

Doi tipi, doi negri, stau cu fetele la masă. Amîndoi sînt îmbrăcați cu jeanși uzați, tricouri și jachete de piele. Unul poartă ochelari de soare reflectorizanți, celălalt e ras în cap.

Amîndoi se uită pătrat la mine. Eu ridic o mînă într-un unghi sucit, încercînd să-i imit pe rapperi.

— Auziți, le spun, sînt vioi. Cel mai vioi, știți cum vine... caaa... asta... cum se zice, tare... cel mai tare. Iau o gură de șampanie. Știți cum se zice... tare...

Ca să fac și dovada spuselor mele, ochesc un negru cu părul pieptănat în multe codițe, mă duc spre el și strig:

— Rasta Man⁷!

și-i întind mîna, așteptîndu-mă la un salut de hocheist. Dar negroteiul stă și nu face nimic.

— Adică... – și tușesc – ...*Mon*⁸, după care, cu mai puțin entuziasm, adaug: Hai săăă... ne bușim...

Tipul trece pe lîngă mine scuturînd din cap. Eu mă uit înapoi către fete. Amîndouă scutură din cap – semn de avertisment pentru mine să nu mă întorc la masa lor. Îmi îndrept privirile către o bucătică bună care dansează de una singură, lipită de-o coloană, termin de băut paharul de șampanie și pornesc înspre ea să-i cer numărul de telefon. Ea-mi zîmbește. *Exit*.

1. Specialitate japoneză din carne sau pește marinat în sos picant de soia, apoi prăjit sau fript pe grătar.
2. Salată făcută din cubulețe de măr verde, țelină și alune asezonate cu maioneză, după denumirea hotelului newyorkez Waldorf-Astoria.
3. Ramurile de laur cu frunze ascuțite și fructe în formă de bobîțe roșii sînt nelipsite din imagistica de Crăciun anglo-saxonă.
4. Personajul imaginar din poemul *The Grinch Who Stole Christmas* („Grinciul care a furat Crăciunul”) de Dr. Seuss (Theodor Seuss Geisel, 1904-1991) – un animal fabulos și

morocănos care detestă Crăciunul și care pînă la urmă ajunge să se bucure de el.

5. Magnat al presei americane (1923-2003) care în perioada 1986-1995 a deținut controlul asupra concernului media CBS.
6. Termen malițios aplicat unei largi categorii de tineri birocrați din anii '80, considerați ambițioși, materialişti, lipsiți de scrupule, parveniți: *Y(oung)-u(rban)-p(rofessional)* + suf. *-pie* (probabil prin analogie cu *hip-pie* – termenul aplicat tineretului anilor '70).
7. Aluzie la *Rastaman Chant*, un imn tradițional al sectei religioase jamaicane a rastafarienilor, care cred că Hailé Selassié I, ultimul împărat al Etiopiei (1930-1975), era o divinitate și un mîntuitor, că Etiopia este adevăratul Eden și că negrii vor sfîrși prin a fi strămutați înapoi în Africa. Imnul este compus de interpretul de origine jamaicană Bob Marley, iar denumirea sectei provine de la numele real al împăratului, Ras Tafari Makonnen.
8. *Rastamon* – termen aplicat unor artiști practicanți ai unor arte așa-zis deviante: artă digitală, desene pe piele, tapete etc.

La Nell's

E miezul nopții. Stau într-un separeu la Nell's cu Craig McDermott și Alex Taylor – care tocmai a adormit – și cu trei modele de la Elite: Libby, Daisy și Caron. Se-apropie vara, sîntem la jumătatea lui mai, dar clubul are instalație de aer condiționat și e răcoros, muzica formației de jazz se rostogolește prin sala pe jumătate goală, se-aude foșnetul ventilatoarelor de plafon și o mulțime de cel puțin douăzeci de inși așteaptă afară, în ploaie, ca o masă răzvrătită. Libby e blondă și poartă pantofi de seară Yves Saint Laurent din mătase raiată, cu toc înalt, cu niște vîrfuri exagerat de ascuțite și funde roșii de satin. Daisy este și mai blondă și poartă pantofi escarpen negri satinați, scoși în evidență de ciorapii negri Betsey Johnson, stropiți cu argintiu. Caron este blondă platinată și poartă cizme de piele cu tocurile dungate, cu vîrfuri ascuțite de lac și carîmbi din piele de vițel cu manșete din tweed de lînă, concepute de Karl Lagerfeld pentru Chanel. Toate trei au pe ele niște rochițe mini Giorgio di Sant'Angello din lînă croșetată neagră și beau șampanie cu sirop de coacăze și rachiu de piersici și fumează țigări nemțești – și eu nu-i vorba că mă plîng, dar zău că sînt de părere că ar fi în interesul restaurantului Nell's să introducă o secțiune pentru nefumători. Două dintre ele poartă ochelari de soare Giorgio Armani. Libby are somnolență de fus orar. Dintre cele trei, Daisy este singura pe care, eventual, aș vrea s-o fut. Mai devreme m-am întîlnit cu avocatul meu în legătură cu niște acuzații de viol nefondate și

imediat după întâlnirea asta am avut un puseu de anxietate la Dean & Deluca, de care am scăpat abia la Xclusiv. Apoi m-am întâlnit cu modelele ca să bem ceva la Trump Plaza. După asta a urmat un film francezesc din care n-am înțeles nimic, dar care mi s-a părut oricum destul de șic, după care cina la un restaurant cu *sushi* numit Vivids, de lângă Lincoln Center, apoi o petrecere acasă la fostul prieten al celor trei modele, într-o mansardă din Chelsea unde s-a servit un cocteil prost de fructe. Azi-noapte am visat un decor luminat ca în filmele pornografice, în care eu regulam niște fete făcute din carton. La Patty Winters, azi-dimineață, tema emisiunii au fost exercițiile aerobice.

Eu port un costum de lână la două rînduri Luciano Soprani, cu pantaloni cu pense, cămașă de bumbac de la Brooks Brothers și cravată de mătase Armani. McDermott și-a pus un costum de lână Lubiam cu tașcă de pînză de la Ashear Bros., cămașă de bumbac Ralph Lauren și cravată de mătase Christian Dior și acum vrea să dea cu banul ca să vadă care dintre noi se duce la subsol să facă rost de pudră de talc boliviană, din moment ce nici unul, nici celălalt nu vrea să rămînă aici sus, în separeu, cu fetele, fiindcă deși probabil ne dorim să le fudem, totuși nu vrem, nu putem – după cum am descoperit – să vorbim cu ele, nici măcar din politețe, fiindcă efectiv nu au nimic de spus și, cu toate că e drept că treaba asta n-ar trebui să ne surprindă, totuși este de natură să ne lase întrucîtva dezorientați. Taylor stă în capul oaselor, dar cu ochii închiși și cu gura întredeschisă și, deși McDermott și cu mine am crezut inițial că faptul de a se preface adormit este o formă de protest din partea lui față de lipsa totală de conversație a fetelor, acum ne dăm seama că lui s-ar putea să-i fi căzut nasu-n gură de-a

binelea – doar a vorbit aproape incoerent după cele trei *saké*-uri pe care le-a dat peste cap la Vivids – și nici una dintre fete nu-i dă nici o atenție, afară poate de Libby, că doar stă lipită de el, deși este îndoielnic, îndoielnic de tot.

— Cap, cap, cap, îmi șoptesc eu în bărbie.

McDermott aruncă moneda în sus.

— Pajură, pajură, pajurr-rrăă... intonează el, după care trîntește o palmă peste moneda care a aterizat pe un șervet.

— Cap, cap, cap, scandez eu ca la rugăciune.

McDermott ridică palma și zice, uitîndu-se la mine:

— E pajură.

Eu mă uit lung la monedă mai mult timp, după care-i spun:

— Mai dă o dată.

— Cu bine, zice el, aruncînd o ultimă privire fetelor înainte de-a se ridica de pe scaun, pe urmă se uită la mine, își dă ochii peste cap și face o mișcare scurtă din gît. Ascultă-mă bine, îmi reamintește el. Mai vreau un Martini. Cu Absolut. Dublu. Fără măslină.

— Bagă viteză...! strig eu în urma lui, apoi, cu jumătate de gură, uitîndu-mă la el cum îmi face cu mîna din capul scărilor, adaug: ...Tîmpitu' dracului!

Îmi întorc din nou atenția către separeu. În spatele nostru, o masă întreagă de bucățele bune gen eurocurve, care seamănă suspect de bine cu niște travestiți brazilieni, zbiară toate odată. Ia să vedem... Sîmbătă seara mă duc la un meci de baschet cu Jeff Harding și Leonard Davis. Duminică îmi închiriez filme cu Rambo... Noul Lifecycle mi se livrează abia luni... Mă uit fix la cele trei modele un timp dureros de lung, minute-ntregi, pînă să spun ceva. Între timp, observ că una a comandat o farfurie de felii de papaya, iar alta o farfurie de sparanghel, deși amîndouă

farfuriile rămîn neatinse. Daisy mă studiază atent din priviri, după care ochește cu buzele înspre mine și suflă fumul de la țigară spre capul meu, dar fumul îmi trece peste păr, nu-mi nimereste ochii, care sînt oricum protejați de ochelarii fără dioptrii Oliver Peoples cu rame de mahon, pe care i-am purtat aproape toată seara. Alta, Libby, toanta cu somnolența de fus orar, încearcă să se prindă cum trebuie să-și desfacă șervetul. Nivelul meu de frustrare este curios de scăzut, fiindcă lucrurile ar putea sta și mai rău. La urma urmelor, fetele astea ar putea fi englezoaice. Am putea bea... ei da, ceai.

— Așa, deci! exclam eu, bătînd din palme ca să le par vioi. Cum a fost azi afară – cald, nu?!

— Unde s-a dus Greg?! – întreabă Libby, observînd că McDermott a dispărut.

— Mă rog... Vine Gorbaciov aici jos, îi spun eu. McDermott, adică Greg, s-a dus să semneze un tratat de pace cu el, un tratat între Statele Unite și Rusia¹ – și fac o pauză, încercînd să evaluez reacția ei, după care adaug: McDermott este cel care i-a sugerat ideea de *glasnost*, știi...

— Zăăău... – zice ea pe un ton incredibil de plat, dînd din cap. Mie mi-a spus că se ocupă de fuziuni și... astea... echitații.

Eu mă uit la Taylor, care doarme în continuare. Îl trag de una dintre bretele, care-l plesnește, dar el nu are nici o reacție, nu face nici o mișcare, așa că eu mă întorc spre Libby.

— Și ce, te deranjează ceva?!

— Nu, zice ea, ridicînd din umeri. Nu, deloc.

— Nu vine-aici jos Gorbaciov, intervine brusc Caron.

— Tu ne minți?! întreabă zîmbind și Daisy.

Eu stau și mă gîndesc: Ce-am făcut?!

— Așa este. Caron are dreptate. Gorbaciov n-are cum să fie aici jos. E la Tunel. Iertați-mă. Domnișoară! – și o apuc de mână pe-o chelneriță bucătică bună care tocmai trecea și care poartă o rochie de dantelă bleumarin Bill Blass cu pliseu de organdi de mătase. Vreau un J&B cu gheață și un cuțit de măcelărie sau orice altceva tăios de la bucătărie – da?! Fetele ce vor?!

Nici una dintre ele nu scoate o vorbă. Chelnerița se uită la Taylor. Mă uit și eu la el, apoi la chelnerița bucătică bună, apoi iar la Taylor.

— Adu-i și lui, ăăă, un sorbet de grepfrut și, hai să zicem, un whisky e bine?!

Chelnerița stă și se uită la el.

— Alo, iubire?! zic eu, fluturînd o mână prin fața ochilor ei. J&B?! Cu gheață?! repet, încercînd să acopăr muzica de jazz a formației care tocmai cîntă foarte frumos *Take Five* („Ia cinci“).

Fata dă pîină la urmă din cap.

— Și adu-le și lor – fac un gest care le înglobează pe celelalte trei fete – cîte-un ce-o fi, ce-au mai luat înainte – bere, șpriț...

— Nu, zice Libby. Șampanie. Și arată cu degetul spre pahar, după care zice spre Caron: Este?!

— Da... cre' că da, zice Caron, ridicînd din umeri.

— Cu rachiu de piersici, le reamintește Daisy.

— Șampanie, repet eu pentru chelneriță. Cu asta... cu... rachiu de piersici. Ai reținut?!

Chelnerița dă din cap, scrie ceva în carnețel, pleacă, iar eu mă uit după curul ei cum se îndepărtează, apoi mă uit din nou la cele trei, studiind-o foarte atent pe fiecare, doar-doar oi da peste vreun semn, vreo clipire din ochi, vreun gest care să trădeze tot comportamentul ăsta mecanoid, dar, ce-i drept, la Nell's nu prea e lumină și degeaba sper eu că despre așa ceva ar

putea fi vorba, că rămîn să mă consolez cu speranța, și-atunci bat din palme o dată în plus și trag aer adînc în piept:

— Așa, deci! Și cum a fost azi afară – cald rău, corect?!

— Am nevoie de-o blană nouă, oftează Libby, cu ochii țintă la paharul de șampanie.

— Lungă pînă jos sau doar pîn' la glezne?! întreabă Daisy pe același ton plat.

— Poate-o capă?! propune Caron.

— Ori pînă jos, ori... – și Libby se oprește și gîndește profund aproape un minut. Am văzut o etolă scurtă, moaleee...

— Da' de nurcă, da?! întreabă Daisy. Numai de nurcă?!

— A, daaa, de nurcă, zice Libby.

— Auzi, Taylor, zic eu în șoaptă, dîndu-i un cot lui Taylor. Scoală. Uite, vorbesc. Trebuie să vezi chestia asta.

— Da' de care?! întreabă Caron, care are și ea o problemă.

— Nu ți se pare că unele nurci sînt preaaa... pufoase?! întreabă Daisy.

— Unele nurci sînt prea pufoase, confirmă Libby.

— Vulpea argintie se poartă mult de tot, cugetă Daisy.

— Și nuanțele de bej se poartă din ce în ce mai mult, zice Libby.

— Care-s alea?! întreabă una dintre ele.

— Linx, șinșila, hermină, castor...

— Ce e?! se trezește și Taylor, clipind. Sînt aici...

— Culcă-te la loc, Taylor, oftez eu.

— Unde-i McDermott?! întreabă el, întinzîndu-se.

— Se fîție pe la subsol în căutare de coca, ridic eu din umeri.

— Vulpea argintie se poartă mult de tot, zice una dintre fete.

— Raton. Dihor. Veveriță. Bizam. Astrahan.

— Visez eu, mă întreabă Taylor, sau... chiar aud o conversație?!

— Mă rog, presupun că intră-n categoria asta, zic eu c-o grimasă. Șșșt. Ascultă. Ai ce-nvăța.

La restaurantul cu *sushi*, mai devreme, McDermott, aflat într-o stare de totală frustrare, le-a întrebat pe fete dacă știu numele vreuneia dintre cele nouă planete. Libby și Caron s-au aventurat cu Luna. Daisy nu era foarte sigură, dar a avansat și ea un nume... Comet². Adică Daisy îl confunda pe Comet cu o planetă. Rămași cu gura căscată, McDermott, Taylor și cu mine am asigurat-o că nimerise.

— Păi bine, dar acum e simplu să găsești o blană bună, zice Daisy trăgănat, de când mulți creatori de modele au intrat în domeniul blănurilor. Paleta de posibilități a crescut, pentru că fiecare creator își alege diferite soiuri de blană ca să dea colecției proprii un caracter individual.

— De speriat, nu alta, zice Caron, tremurînd toată.

— Nu te lăsa intimidată, zice Daisy. Blana este un simplu accesoriu. Nu te lăsa intimidată de ea.

— Dar un accesoriu de lux, precizează Libby.

Eu întreb masa:

— S-a jucat vreodată careva dintre voi cu un Uzi TEC de nouă milimetri?! Asta-i o armă. Nu?! Modelul ăsta e deosebit de util pentru că are o țeavă filetată la vîrf, la care poți atașa ori un amortizor, ori un prelungitor de țeavă – și zic lucrurile astea dînd din cap.

— Blănurile n-ar trebui să sperie pe nimeni, zice Taylor, care se uită la mine și adaugă în șoaptă: Pe măsură ce trece timpul, aflu informații din ce în ce mai surprinzătoare aici.

— Dar un accesoriu de lux, precizează Libby din nou.

Chelnerița își face iar apariția și ne așază băuturile pe masă, plus un bol de sorbet de grepfrut. Taylor se uită la el și zice, clipind rapid din ochi:

— Eu n-am comandat ăsta.

— Ba da, l-ai comandat, îi spun eu. În somn l-ai comandat. Cu toate că dormeai, l-ai comandat.

— Ba nu l-am comandat, zice el ezitant.

— Lasă-mi-l mie, zic eu. Și fii atent aici.

Și încep să bat tactul zgomotos cu degetele pe masă.

— Karl Lagerfeld e depășit, zice Libby.

— De ce?! – Caron.

— Fiindcă-a creat colecția Fendi, bineînțeles, zice Daisy, aprinzându-și o țigară.

— Mie-mi place astrahanul amestecat cu cârțiță sau – și-aici Caron face o pauză de chicotit – jachetele-alea de piele neagră tivite cu astrahan pe la poale.

— De Geoffrey Beene ce părere ai?! o întreabă Daisy.

Caron stă și se gîndește la tema asta.

— Gulerele albe de satin... dubioase...

— Dar face niște lucruri minunate din astrahan, zice Libby.

— Sau Carolina Herrera?! întreabă Caron.

— Nu, nu, nu – prea pufoase, zice Daisy, scuturînd din cap.

— Prea școlărești, încuviințează Libby.

— Și totuși James Galanos are cele mai superbe burți de linx rusec, zice Daisy.

— Și nu uita de Arnold Scaasi. Hermina albă, zice Libby. Să mori, nu alta.

— Zău așa?! zîmbesc eu, arcuindu-mi buzele în jos într-un rînjel pervers. Să mori, nu alta?!

— Să mori, nu alta, repetă Libby, reușind să-și afirme și ea o părere fermă pentru prima oară în seara asta.

— Cred că ți-ar sta adorabil, Taylor, într-o... – vai, tu! – ...într-o blănă Geoffrey Beene, chițai eu pe un ton subțire, poponăresc, pleoștind o mână bleagă pe umărul lui, dar cum Taylor a adormit din nou, nu-mi iese figura și-mi trag mâna înapoi cu un oftat.

— Ăla nu-i Miles...?! – își aruncă privirile Caron către un goriloi cam bătrîior din separeul de alături, cu o tunsoare perie cam grizonată și o pațachină de cel mult doișpe ani înfiptă-n poală.

Libby se întoarce ca să vadă mai bine.

— Și eu, care credeam că turna filmul ăla despre Vietnam în Philadelphia.

— În *Filipine*, zice Caron, nu în Philadelphia.

— A, da... zice Libby, apoi adaugă: Ești sigură?!

— Daaa... De fapt e gata, zice Caron pe un ton cu desăvîrșire nehotărît. Apoi clipește des din ochi: De fapt a... ieșit. Mai clipește puțin: De fapt cred c-a ieșit... anul trecut.

Și una, și alta se uită la separeul de-alături fără nici un chef, dar cînd se întorc din nou către masa noastră, le cad privirile pe Taylor, care doarme. Caron se întoarce spre Libby și oftează:

— N-ar trebui să mergem și să spunem „bună seara“?!

Libby dă încet din cap, cu o mutră spectrală în lumina lumînărilor, și se ridică.

— Scuzați-ne.

Pleacă amîndouă, iar Daisy rămîne și bea din șampania lui Caron. Eu mi-o închipui goală, omorîtă, cu viermii călcîndu-se unii pe alții să se înfrupte din stomacul ei, cu țîțele înnegrite de

arsuri de țigară, cu Libby mușcând din trupul ei, după care îmi dreg glasul:

— Ei, și nu-i așa că azi a fost cald de tot?!

— A fost, se declară ea de acord.

— Întreabă-mă ceva, îi spun eu într-un acces brusc de... spontaneitate.

Daisy trage din țigară, apoi expiră și fumul și întrebarea:

— Bine. Cu ce te ocupi?!

— Tu cu ce crezi că mă ocup?! zic eu pe ton de joacă.

— Ești model?! ridică ea din umeri. Sau actor?!

— Nu, zic eu. Mă simt flatat, dar nu sînt.

— Atunci?! – ea.

— Mă ocup de... mă rog... omoruri și execuții mai ales.

Depinde – și ridic și eu din umeri.

— Și-ți place chestia asta?! întreabă ea neclintită.

— Ăăă... Depinde, zic eu. De ce?! – și iau o gură de sorbet.

— Păi, celor mai mulți tipi pe care-i cunosc eu și care se ocupă de fuziuni și achiziții nu le place, îmi explică ea.

— Eu nu asta am spus, zic eu, forțîndu-mă să zîmbesc și terminînd paharul de J&B. Da' las-o așa.

— Întreabă-mă și tu ceva, zice ea.

— Bine. Unde te... și fac o pauză de blocaj mental, apoi adaug: ...duci vara?!

— În Maine, zice ea. Mai întreabă-mă și altceva.

— Unde faci gimnastică?!

— Am un antrenor particular, zice ea. Dar tu?!

— La Xclusiv, zic eu. În Upper West Side.

— Nu, zău?! – și-mi zîmbește, după care observă pe cineva în spatele meu, dar expresia de pe figura ei nu se schimbă, iar

vocea îi rămîne la fel de plată. Zice: Francesca. Aoleu, Doamne, Francesca este. Uite.

— Daisy! Și Patrick, drac ce ești! țipă Francesca. Daisy, ce Doamne iartă-mă faci cu un armăsar ca Bateman?!

Și ia în stăpînire separeul, așezîndu-se la masa noastră împreună cu o blondă plictisită pe care n-o recunosc. Francesca poartă o rochie de catifea de Yves Saint Laurent – Rive Gauche³, iar fata pe care n-o recunosc poartă o rochie de lînă Geoffrey Beene. Și amîndouă poartă la gît perle.

— Bună, Francesca, zic eu.

— Daisy, Doamne Dumnezeule, știi că Ben și Jerry sînt și ei aici?! Îi adorrr pe Ben și Jerry⁴... Cred că așa ceva zice, dintr-o singură suflare, țipînd ca să se audă în zumzet-zăngănitul – de fapt acoperind zumzet-zăngănitul – formației de jazz. Vouă nu vă plac Ben și Jerry?! întreabă ea cu ochii mari, după care se răstește la o chelneriță care trece pe lîngă noi: Suc de portocale! Vreau suc de portocale! Dumnezeii mamii lor de ospătari de aici, trebuie dați afară toți. Unde-i Nell?! O să-i comand ei – de astă dată mai mult pe mutește, rotindu-și privirile peste sală. Pe urmă se întoarce spre Daisy: Cum arăt la față?! Bateman, Ben și Jerry sînt aici. Nu mai sta pe cur ca un idiot. Vai, Doamne, glumesc: eu îl iubesc pe Patrick, dar zău așa, Bateman, bagă ceva viață-n tine, armăsar ce ești – Ben și Jerry sînt aici.

Și-mi face lasciv cu ochiul, după care-și umezește ambele buze cu limba. Francesca scrie la *Vanity Fair*:

— Dar eu deja am... – și mă opresc, uitîndu-mă în jos către sorbetul din fața mea, încurcat. Eu am comandat deja sorbetul ăsta de grepfrut. Arăt încruntat către bol, nedumerit. Nu vreau înghețată.

— Pentru Dumnezeu, Bateman, și Jagger e-aici! Mick! Și Jerry – știi care, zice Francesca, vorbind către separeu, dar plimbându-și privirile peste sală.

Daisy nu și-a schimbat expresia feței nici măcar o singură dată de când am venit.

— Ce mai *y-u-p-p-i-e*! zice ea pe litere către fata blondă.

Ochii Francescăi aterizează pe sorbetul meu, pe care eu mi-l trag înspre mine cu un gest protector.

— Așa da... zic eu și cînt foarte aproximativ „Încă o noapte, înc-o noapte cu tine...”⁵ Știu cine este.

— Pari atît de slabă, Daisy, mi se face rău cînd te văd. Oricum, ea este Alison Poole, care este la fel de slabă, de mi se face rău, zice Francesca, plesnindu-mă ușor peste mîinile care acoperă sorbetul și trăgînd bolul înapoi către ea. Iar ei sînt Daisy Milton și Patrick...

— Am făcut cunoștință, zice Alison, uitîndu-se urît la mine.

— Bună, Alison. Pat Bateman, zic eu, întinzîndu-i mîna.

— Am făcut cunoștință, repetă ea, uitîndu-se și mai urît.

— Zău... ne-am cunoscut?! mă mir eu.

Francesca scoate brusc un țipăt:

— Dumnezeule, uitați-vă ce profil are Bateman! Un roman absolut. Și ce sprîncene! guiță ea.

Daisy zîmbește a încuviințare. Eu mă prefac nepăsător și nu le bag în seamă.

Abia acum o recunosc pe Alison: este fata pe care am regulat-o primăvara trecută, cînd am mers cu Evelyn și cu părinții ei la derby-ul din Kentucky. Mi-aduc aminte cum a zbierat cînd am încercat să-mi vîr tot brațul – cu mîna înmănușată și uns bine cu vaselină, cu pastă de dinți, cu tot ce-am găsit la îndemîină – pe vaginul ei în sus. Ea era beată,

îndopată cu coca, iar eu o legasem cu sîrmă și îi înfășurasem bandă izolatoare peste gură, peste față, peste sîni. Francesca mi-o luase în gură mai înainte. Nu mai știu unde, nici cînd anume, dar știu că mi-o luase în gură și-i plăcuse. Brusc îmi revine în minte o amintire dureroasă – că mi-ar fi plăcut s-o văd pe Alison cum i se scurge tot sîngele în după-amiaza aia din primăvara trecută și totuși ceva mă făcuse să mă opresc. Era atît de drogată – ore întregi a repetat întruna „Doamne Dumnezeule“ în timp ce sîngele îi curgea din nas cu spume –, dar nu a plîns nici o clipă. Poate că asta a fost problema; poate că asta i-a salvat viața. În weekendul respectiv am cîștigat o mulțime de bani fiindcă am pariat pe un cal numit „Expunere indecentă“.

— A, daaa... Bună – și zîmbesc jenat, dar imediat îmi regăsesc încrederea în mine însumi. Alison n-ar fi spus nimănui, niciodată, povestea aia. Nu se poate să fi aflat cineva despre acea minunată după-masă oribilă. Eu rînjesc înspre ea în semiîntunericul de la Nell's și adaug: Da, da, mi-aduc aminte de tine. Erai cu-adevărat... și fac o pauză, apoi mîrîi către ea: ... la-ndemînă...

Ea nu zice nimic, se uită doar la mine ca și cum aș fi inversul civilizației, cam așa ceva.

— Doaaamne... Taylor ce face, a adormit sau a murit de-a binelea?! întrebă Francesca, îndopîndu-se cu ce-a mai rămas din sorbetul meu. Apropo, Dumnezeule mare, a citit cineva Pagina Șase de astăzi?! Era vorba despre mine-acolo... și despre Daisy. Și despre Taffy.

Alison se ridică fără să se uite la mine.

— Mă duc jos să mă-ntîlnesc cu Skip și să dansez – și pleacă.

McDermott, care tocmai se întoarce, o măsoară scurt din cap pînă-n picioare pe Alison, care se strecoară pe lîngă el, apoi se așază pe locul de lîngă mine.

— Ai reușit?! îl întreb eu.

— Nici un strop, zice el, ștergîndu-se la nas.

Ia băutura mea, o duce la nas și-o miroase, își înmoaie limba în ea și-și aprinde o țigară de la Daisy. În timp ce și-o aprinde, se uită la mine, pe urmă se prezintă Francescăi și-apoi iar se uită la mine.

— Ce faci mutra asta, știi și tu, scandalizată, Bateman?! Se mai întîmplă.

Eu fac o pauză, uitîndu-mă lung la el, după care îl întreb:

— Tu la ora astaaa... cumva, McDermott, te caci în capul meu?!

— Nu, zice el, n-am reușit să găsesc.

Eu fac o altă pauză, după care îmi cobor ochii în poală și oftez:

— Auzi, McDermott, am făcut și eu figura asta. Știu ce scenă joci tu acum.

— Am futut-o pe-aia – și mai fornăie o dată, arătîndu-mi o fată oarecare într-unul dintre separeurile din față.

McDermott este learcă de transpirație și miroase de trăsnește a Xeryus.

— Zău?! Uau! Ascult-aici la mine, zic eu, dar cu coada ochiului zăresc ceva. Francesca...?!

— Ce?! – și Francesca ridică ochii, cu un fir de sorbet scurgîndu-i-se pe bărbie.

— Tu-mi mănînci sorbetul?! – și-i arăt cu degetul spre bol.

Francesca înghite, uitîndu-se urît la mine.

— Stai calm, Bateman. Ce vrei tu de la mine, armăsar de rasă ce ești?! Vreun test de SIDA?! Doamne iartă-mă – și-apropo de asta, îl vedeți pe tipul ăla de colo, pe Krafft?! Da, are. Nici o pagubă.

Tipul despre care vorbește Francesca stă într-un separeu de lângă scena pe care cântă formația de jazz. Are părul pieptănat lins pe spate și o mutră de băiat mare, poartă un costum cu pantaloni pensați și cămașă de mătase cu bulinuțe *gris-perle* de la Comme des Garçons-Homme, bea dintr-un pahar de Martini și nu e greu deloc să ți-l imaginezi făcându-se că plouă în dormitorul cine știe cui, probabil al fetei care stă lângă el, o blondă cu țîțe mari, îmbrăcată cu o rochie Giorgio di Sant'Angelo cu bumbi de metal.

— Să-i spunem fetei?! întreabă cineva.

— Nu, nu, nu, zice Daisy. Nu-i spunem. Are-o mutră de-o boarfă jumate.

— Ascultă la mine, McDermott, zic eu, aplecându-mă spre el. Tu ai droguri. Scrie pe fața ta. Ca să nu mai vorbesc că fornăi ca un porc.

— Nu, nu, nici vorbă. În seara asta nu, iubire – și scutură din cap cum scutură cîinele din coadă.

Brusc, toată masa izbucnește în aplauze pentru formația de jazz – toți bat din palme, inclusiv Taylor, pe care Francesca l-a trezit din somn din greșeală, așa încît și eu – n-am ce face, deși sînt făcut foc pe McDermott – mă-ntorc înspre scenă și bat din palme ca toată lumea. Caron și Libby se apropie de masă. Libby zice:

— Caron trebuie să plece la Atlanta mîine pentr-o ședință foto la *Vogue*. Noi plecăm.

Cineva cere nota, iar McDermott o plătește cu cardul lui de credit AmEx Gold, dovadă concludentă că e drogat cu cocaină, că doar e celebru ca zgîrie-brînză.

Afară e zăpușeală și parcă și ceva burniță, sau mai curînd o ceață, și fulgeră fără să tune. Eu mă țin de coada lui McDermott, sperînd să-l prind cu minciuna, și mă ciocnesc de un tip în scaun cu rotile, pe care-mi aduc aminte că l-am văzut urcînd rampa cînd am venit la club și uite că tot aici este, fîțîindu-se pe roți în sus pe rampă și înapoi pe trotuar, nebăgat în seamă de nici unul dintre portari.

— McDermott, îl strig. Ce faci?! Bagă drogurile-ncoace!

El se întoarce cu fața spre mine și începe brusc să facă niște mișcări dezordonate, niște piruete, după care se oprește la fel de brusc și se îndreaptă către o negresă cu un copil care stau în ușa unui magazin alimentar închis, vecin cu Nell's, și care, în mod previzibil, cerșește de mîncare, cum previzibilă este și pancarta de carton din fața ei. Greu de spus dacă puștiul, de vreo șase-șapte ani, este negru sau nu, chiar dacă e clar că e-al ei, fiindcă lumina din față de la Nell's este atît de puternică, de-a dreptul orbitoare, și are tendința de a face ca pielea tuturor să se vadă în aceeași nuanță gălbejită și spălăcită.

— Ce fac oamenii ăștia?! întrebă Libby, făcînd ochii mari și privind în gol. Nu știu că trebuie să stea mai aproape de cordoane?!

— Libby! Haide-odată! zice Caron, trăgînd-o înspre cele două taxiuri parcate ceva mai încolo.

— McDermott, ce dracului faci?! întreb eu.

McDermott, cu ochii sticloși, flutură o bancnotă de un dolar prin fața ochilor femeii, care începe să se smiorcăie și încearcă disperată să apuce dolarul, dar el, bineînțeles, cum se face

chestia asta, nu i-l dă. În schimb dă foc bancnotei cu un chibrit de la barul Canal, cu care își reaprinde și trabucul pe jumătate fumat, ținut strâns între dinții ăia dreți și albi – probabil acoperiți, nenorocitul.

— Ce gest de... adevărat domn din partea ta, McDermott! zic eu.

Daisy se reazemă de un Mercedes alb, parcat lângă trotuar. Un alt Mercedes, de data asta o limuzină neagră, stă parcat în paralel cu cel alb, spre stradă. Fulgeră din nou. O ambulanță trece cu sirena urlând pe Strada 14. McDermott trece pe lângă Daisy și-i pupă mâna, după care se urcă în al doilea taxi.

Eu rămân în fața negresei care plînge, iar Daisy privește toată scena.

— Doamne... îmi șoptesc în sinea mea. Ține-aici...

Îi întind negresei un plic de chibrituri de la Lutèce, fără să-mi dau seama de greșală din prima clipă, dar apoi găsesc prin buzunar un alt plic de chibrituri, de la Tavern on the Green⁶, și le arunc înspre copil, iar pe celelalte le smulg din mâna jengoasă, plină de bube, a femeii.

— Doamne... șoptesc din nou și mă apropiu de Daisy.

— Nu mai sînt taxiuri libere, zice ea, punîndu-și mâinile în șolduri. Brusc, un nou fulger o face să zvîcnească din cap într-o parte și în alta și să țipe: Unde sînt fotografii?! Cine face poze?!

— Taxi! strig eu și fluier, încercînd să opresc un taxi aflat în trecere.

Încă un fulger sfîșie cerul deasupra de Zeckendorf Towers și Daisy țipă isteric:

— Unde-i fotografia ăla?! Patrick! Spune-le să se potolească!

E zăpăcită rău de tot și-și răsucesc capul în stînga, în dreapta, înapoi, în dreapta, în stînga. Pînă la urmă își dă

ochelarii de soare jos de pe nas.

— Doamne iartă-mă! bombăn eu și încep să urlu către ea: Fulgeră! Nu e nici un fotograf! Uite, fulgeră!

— Da, zău?! Și eu ar trebui să te cred? Ai zis că vine Gorbaciov aici jos... zice ea pe un ton acuzator. Nu te cred. Probabil c-a venit presa.

— Isuse Cristoase, uite-o mașină. Ei, taxi! fluier eu către un taxi care tocmai a dat colțul de pe Bulevardul Opt și se apropie.

Dar cineva mă bate pe umăr și, când mă întorc, dau cu ochii de Bethany, o fată cu care mă vedeam la Harvard, care după aia mi-a dat papucii și care acum stă în fața mea îmbrăcată cu un pulover brodat cu dantelă și pantaloni Christian Lacroix din crep de vîscoză, ținînd într-o mînă o umbrelă albă, deschisă. Taxiul pe care am încercat eu să-l opresc trece ca o vijelie pe lîngă noi.

— Bethany! exclam eu buimăcit.

— Patrick! zîmbește ea.

— Bethany, zic eu din nou.

— Ce mai faci, Patrick?! întreabă ea.

— Ăăă, bine, ăăă, bine fac, mă bîlbîi eu după un interval de tăcere jenant. Dar tu?!

— Chiar foarte bine, mulțumesc, zice ea.

— Știi... adică... ai fost și tu-năuntru?! întreb eu.

— Mda, am fost, dă ea din cap, după care zice: Îmi pare bine să te văd.

— Tu... stai aici?! întreb eu, înghițind în sec. Aici, în Manhattan?!

— Da, zîmbește ea. Lucrez la Milbank Tweed.

— A, bine... minunat – și mă uit din nou către Daisy, cuprins de un sentiment de furie când îmi aduc aminte de prînzul ăla de

la Cambridge, de la Quarters, la care Bethany, cu un braț într-o eșarfă, cu o vînătaie palidă în partea de sus a obrazului, a pus capăt la toată povestea dintre noi, după care, la fel de brusc, mă gîndesc „Părul meu, Doamne Dumnezeule, părul meu!“ și simt cum ploaia mărunță mi-l nenorocește. Zic: Bun, eu nu mai stau.

— Tu ești la P&P, corect?! întreabă ea și adaugă: Arăți minunat.

— Da, mă rog, știi cum e, zic eu și mă dau înapoi, fiindcă zăresc un alt taxi care se apropie.

— Hai să ieșim la un prînz, strigă Bethany după mine.

— Nici nu se poate idee mai bună, zic eu cam neconvins.

Taxiul a ochit-o pe Daisy și a oprit.

— Te sun – ea.

— Cum vrei – eu.

Un negru oarecare deschide portiera taxiului ca să se urce Daisy, iar ea pune piciorul înăuntru cu delicatețe; negrul ține portiera și pentru mine, iar eu mă urc, făcînd cu mîna și dînd din cap către Bethany.

— Poate-un bacșiș, domnu', zice negrul, de la matale și duduia asta frumoasă?!

— Da, da, bombăn eu, încercînd să-mi verific pieptănătura în oglinda retrovizoare a șoferului. Și-n loc de bacșiș, îți vînd un pont: ia-ți o slujbă ca lumea, futu-te-n gură de cioroi!

După care trîntesc eu însumi portiera mașinii și-i spun șoferului să ne ducă în Upper West Side.

— Nu ți s-a părut interesant în filmul din seara asta că erau spioni și totuși nu erau spioni?! – întreabă Daisy.

— Iar pe ea poți s-o lași după aia în Harlem, îi spun eu șoferului.

Ceva mai târziu, în baia mea, fără cămașă pe mine, stau în fața oglinzii Orobwener și mă întreb dacă să mă bag sub duș ca să mă spăl pe cap, fiindcă părul meu arată pleoștit de tot din cauza ploii. Încerc întâi să-l fac mai elastic aplicându-i niște spumă și pe urmă pieptănându-l peste spumă. Daisy stă pe scaunul Louis Montoni, din alamă și crom, de lângă patul-saltea și-și îndoapă gura cu înghețată Macadamia Brittle Häagen-Dazs. Nu are pe ea decât un sutien de dantelă și un portjartier de la Bloomingdale's.

— Știi, strigă ea către mine, fostul meu prieten, Fiddler, care era și el la petrecere mai devreme, nu putea pricepe ce căutam eu acolo cu un *yuppie*.

Eu n-o ascult propriu-zis, dar, în timp ce-mi studiez părul, îi spun totuși:

— Da, zău?!

— Mi-a spus... – și râde: Mi-a spus că-i provocai vibrații negative.

— Asta e... ghinion... oftez eu și-mi încordez un mușchi.

Daisy ridică din umeri și mărturisește neîntrebată:

— Consuma o mulțime de cocaină. Și mă bătea la fel de mult.

Eu devin brusc atent, pînă cînd zice:

— Dar niciodată nu mi-a atins fața.

Eu revin în dormitor și încep să mă dezbrac.

— Mă crezi proastă, nu-i așa?! întreabă ea, uitîndu-se fix la mine din poziția în care stă, cu picioarele – bronzate și vizibil lucrate la gimnastică aerobică – aruncate peste unul dintre brațele scaunului.

— Ce?! zic eu, care-mi dau jos pantofii, după care mă aplec să mi-i ridic.

— Mă crezi proastă, zice ea. Crezi că toate modelele-s niște proaste.

— Nu, zic eu, abținându-mă să nu rîd. Zău că nu.

— Ba da, insistă ea. Se citește pe tine.

— Cred că ești... și mă opresc, lăsîndu-mi și vorba în suspensie.

— Ei?! rînjește ea în așteptare.

— Cred că ești absolut strălucită și incredibil de... strălucită, zic eu pe un ton plat.

— Ești drăguț, zice ea și zîmbește luminos în timp ce linge de zor lingura. Ai un fel de... mă rog, de tandrețe în felul cum te porți.

— Mulțumesc, zic eu. Îmi dau jos pantalonii, îi întind frumos și-i atîrn împreună cu cămașa și cravata pe un umerăș din oțel negru Philippe Stark. Zic: Știi, acum cîteva zile mi-am prins servitoarea furînd o felie de pîine cu tărițe din găleata de gunoi din bucătărie.

Daisy rumegă treaba asta, după care întrebă:

— De ce?!

Eu fac o pauză, timp în care mă uit la stomacul ei plat, cu linii precise. Are pieptul perfect bronzat și bine făcut. Ca și mine. Zic:

— Pentru că-i era foame, așa mi-a spus.

Daisy oftează și sugă lingura meditativă.

— Ce zici, părul meu arată bine?! întreb eu, stînd în aceeași poziție, doar cu chiloții Calvin Klein pe mine, cu sula din ce în ce mai tare și cu o pereche de șosete Armani de cincizeci de dolari în picioare.

— Da, normal, ridică ea din umeri.

Eu mă așez pe marginea patului-salte și-mi dau șosetele jos.
Zic:

— Astăzi am bătut o fată care cerea bani de la oamenii de pe stradă. Apoi mă opresc și-mi măsoar fiecare cuvânt cu multă grijă: Era tânără, părea speriată și avea o pancartă pe care scria că se rătăcise în New York și că avea un copil – deși ăla nu se vedea. Și că avea nevoie de bani pentru mâncare sau mai știu eu ce. Pentru un bilet de autobuz până-n Iowa. Da, Iowa. Cred că Iowa era...

Și mă opresc pentru o clipă, îmi rulez ciorapii, pe urmă îi desfăc la loc. Daisy se uită la mine timp de un minut fără nici o expresie pe chip, apoi întreabă:

— Și pe urmă?!

Mă opresc și eu distrat, mă ridic în picioare. Înainte să plec spre baie, zic încet:

— Pe urmă?! Am bătut-o până n-a mai știut de ea. Mă duc și deschid dulăpiorul de medicamente în căutarea unui prezervativ, iar când revin în dormitor zic: Scrisese greșit cuvântul „handicap“. De fapt, nu din cauza asta i-am făcut ce i-am făcut, dar... știi și tu – și ridic din umeri –, era prea urâtă ca s-o violez...

Daisy se ridică și pune lingura alături de cutia de Häagen-Dazs, pe noptiera model Gilbert Rhode.

— Nu, zic eu. Pune-o în cutie, înăuntru – și-i arăt cu degetul.

— A, pardon – ea.

În timp ce eu îmi aplic prezervativul, Daisy admiră o vază Palazzetti. Eu mă urc pe ea, facem sex și cum stă așa sub mine, este o simplă formă, chiar dacă toate lămpile cu halogen sînt aprinse. Mai târziu, după ce stăm amîndoi o vreme întinși la

cele două margini ale patului-saltea, îi pun o mână pe umăr și-i spun:

— Cred că e cazul să te duci acasă.

Ea deschide ochii și se scarpină la ceafă.

— Cred că s-ar putea să... să-ți fac ceva rău, zic eu. Mă tem că nu mă pot controla.

Ea întoarce capul spre mine și ridică din umeri:

— Da, bine, sigur că da – și începe să se îmbrace. Oricum nu vreau să mă implic prea tare, adaugă ea.

— Mă tem că o să se-ntîmple ceva rău, zic eu.

Ea își pune chiloții, după care se uită să-și verifice coafura în oglinda Nabolwev și dă din cap:

— Înțeleg.

După ce s-a îmbrăcat și după câteva minute de tăcere densă și pură, eu o întreb, cu o brumă de speranță:

— Nu vrei să pățești ceva rău, nu-i așa?!

Ea își încheie nasturii de la spate ai rochiei și oftează, fără să-și întoarcă privirile spre mine:

— Tocmai de-asta și plec.

— Mă tem că-mi pierd controlul, zic eu.

1. La 1 iunie 1988, în perioada în care se petrece acțiunea cărții, președinții Reagan și Gorbaciov au semnat un tratat de neproliferare și distrugere a rachetelor nucleare cu rază medie de acțiune.
2. Numele unuia dintre renii lui Moș Crăciun.
3. Sena împarte Parisul în *Rive droite* – Malul drept – și *Rive gauche* – Malul stîng.
4. Ben & Jerry's este o companie producătoare de înghețate, iaurturi și sorbeturi, înființată în 1985.

- [5.](#) Primul vers dintr-un cântec al lui Mick Jagger.
- [6.](#) Restaurantul Lutèce (închis în februarie 2005 din motive financiare) era situat în zona cea mai luxoasă a Manhattanului și specializat pe bucătărie franțuzească; Tavern on the Green (textual: „Taverna de pe iarbă”) este un local mult mai accesibil publicului larg, situat lângă Central Park.

Paul Owen

Toată dimineața am filtrat apelurile telefonice la mine-acasă fără să preiau nici unul, uitându-mă urât și plictisit la telefonul cu antenă și sorbind ceașcă după ceașcă de ceai de plante decofeinizat. După aceea m-am dus la sala de forță, unde am făcut exerciții timp de două ore; mi-am luat prânzul la barul Vegetarian Health, unde mi-a fost imposibil să mănânc mai mult de jumătate din salata de andive aseasonate cu morcovi pe care-am comandat-o. M-am oprit la Barney's după ce am trecut pe la o clădire de spații de lucru abandonată, în care am și eu un etaj închiriat – undeva în Bucătăria Iadului¹. Mi-am făcut un tratament facial. Am jucat niște squash cu Brewster Whipple la clubul Yale și de acolo am făcut rezervare pentru ora opt, sub numele Marcus Halberstam, la Texarkana, unde urmează să mă întâlnesc cu Paul Owen la cină. Am ales Texarkana pentru că știu că majoritatea celor cu care mă cunosc eu nu vor mânca acolo în seara asta. Plus că mi s-a făcut poftă de friptura lor de porc învelită în *chilli* și de una-două beri Dixie. Sîntem în iunie și m-am îmbrăcat cu un costum de pînză la două rînduri, cămașă de bumbac, cravată de mătase și pantofi cu lîră, toate marca Armani. În fața la Texarkana, un vagabond negru binedispus mă oprește ca să-mi explice că el este fratele mai mic al lui Bob Hope² și-l cheamă No Hope. Și-mi întinde o cană de cafea din polistiren. Mi se pare amuzantă povestea asta și-i dau o monedă de douăzeci și cinci de cenți. Am întîrziat

douăzeci de minute. De la o fereastră deschisă de pe Strada 10 se aud ultimele acorduri din *A Day in the Life* („O zi din viață”), cântecul Beatles-ilor.

Barul de la Texarkana e gol, iar în sala de mese numai patru sau cinci mese sînt ocupate. Owen stă într-un separeu din spate și se ceartă scandalizat cu ospătarul, îl toacă mărunț cu întrebări, vrînd să știe care este motivul real pentru care tocmai în seara asta s-a terminat crema de langustă. Chelnerul, un poponar care n-arată rău, nu are nici un argument și bălmăjește o scuză jalnică. Owen nu are chef de bancuri – și, de altfel, nici eu nu am. În timp ce eu mă așez, chelnerul se mai scuză o dată, după care îmi ia mie comanda de băutură.

— Un J&B – și subliniez – *simplu*. Și o bere Dixie.

Tipul zîmbește în timp ce scrie în carnețel – bate și din pleoape, al dracului –, eu dau să-l avertizez să nu-și încerce conversația cu mine, dar intervine Owen, care-i comandă răstit o băutură:

— Cocteil Absolut cu Martini – dublu, și zîna se-ntoarce și pleacă.

— Adevărat stup deee... activitate, Halberstam, zice Owen, făcînd un gest cu mîna către sala aproape goală. Dat naibii localul ăsta, pe bune.

— Auzi, supa de rădăcinoase și lăptuca pe jar sînt *fă-ră-e-gal* aici, îi spun eu.

— Da, da, bine, mormăie Owen, cu ochii ațintiți în paharul de cocteil. Ai întîrziat.

— Știi, eu sînt copil de părinți divorțați. Așa că mai lasă-mă, zic eu, ridicînd din umeri și gîndindu-mă: „Vai, Halberstam, ce căcănar ești“. Pe urmă, după ce-mi arunc ochii pe meniu: Ce?!

Văd c-au uitat să treacă pe listă antricotul de porc cu jeleu de lămîie.

Owen poartă un costum de lînă și pînză la două rînduri, cămașă de bumbac și cravată de mătase, toate marca Joseph Abboud, și este bronzat impecabil. Dar în seara asta nu e-n apele lui, e surprinzător de necomunicativ și proasta lui dispoziție se bate cap în cap cu starea mea de spirit jovială, optimistă, mi-o pleoștește mai mult decît e cazul, de mă trezesc făcînd comentarii de genul:

— Aia de colo nu-i Ivana Trump?!, după care tot eu rîd: Hai, băi, Patrick – au, pardon, Marcus – ce părere-ți faci?! Ce să caute Ivana Trump la Texarkana?!

Cu toate astea, cina rămîne monotonă, ceea ce nu mă ajută să-mi scot din cap faptul că Paul Owen are exact vîrsta mea, douăzeci și șapte de ani, și nici să trec peste sentimentul descurajării.

Deși inițial mi s-a părut că Owen se dă mare, se dovedește că nu e decît pur și simplu beat. Cînd eu încerc să storc de la el informații despre portofoliul Fisher, îmi oferă numai niște date statistice inutile pe care le știu deja: cum se ocupa inițial Rothschild de portofoliul respectiv, cum a ajuns Owen să pună mîna pe el. Eu, deși am pus-o pe Jean să culeagă informațiile astea pentru dosarele mele personale de luni de zile, dau întruna din cap, prefăcîndu-mă că asemenea date antice și de demult sînt o revelație pentru mine, și rostesc încurajări de genul:

— Aha, m-am luminat,
punctate din cînd în cînd de alte vorbe, de pildă:

— Sînt nebun de legat și mi-ar plăcea să ciopîrțesc o fată.

Ori de cîte ori încerc eu să manevrez conversația înspre portofoliul Fisher cel atît de misterios, Owen mă calcă pe nervi tot schimbînd subiectul înapoi la saloanele de bronzat, la mărcile de trabucuri, la anumite centre de sănătate sau la cele mai bune locuri de făcut jogging în Manhattan. Plus că rîde întruna gîlgîit, ceea ce mi se pare din ce în ce mai greu de suportat. Eu beau bere sudistă în prima parte a mesei – după aperitive, înainte de antreuri –, apoi trec din mers la Pepsi fără zahăr, pentru că trebuie neapărat să rămîn oarecum treaz. Mă gîndesc să-i spun lui Owen că prietena lui Marcus Halberstam, Cecelia, are două vagine și că urmează să ne căsătorim, în primăvara viitoare, în East Hampton, dar el îmi ia vorba din gură.

— Mă simt... ăăă... oarecum bleg, recunoaște el, încercînd, ca un bețiv, să stoarcă o lămîie direct pe masă, nici vorbă să nimerească halba de bere.

— Ahă, zic eu, învîrtind o bucată lungă de *jicama*³ într-un sos de rubarbă cu muștar și făcîndu-mă că nu-l bag în seamă.

Pîna la sfîrșitul cinei, Paul Owen este atît de beat încît eu (1) îl fac să plătească nota, care se ridică la două sute cincizeci de dolari; (2) îl fac să recunoască faptul că este un căcănar idiot și jumătate; (3) îl duc la mine-acasă, unde își mai toarnă încă o băutură – în sensul că-și deschide singur o sticlă de vin Acacia, pe care eu eram convins că am ascuns-o, cu un tirbușon Mulazoni din argint masiv pe care mi l-a făcut cadou Peter Radloff după ce am încheiat afacerea Heatherberg. Eu mă duc în baie, de unde scot securea pusă bine în cabina de duș, iau două pilule de cîte cinci miligrame de Valium cu un flacon de apă de gură Plax, după care mă duc în vestibul, unde-mi pun pe mine pelerina de ploaie de doi bani luată miercuri de la Brooks

Brothers, și pornesc în fine către Owen, care stă aplecat peste combina mea stereo din salon și se uită peste colecția mea de compact-discuri. Toate luminile din salon sînt aprinse, iar jaluzelele venețiene sînt trase. Owen se îndreaptă și face cîțiva pași înapoi, încet-încet, sorbind din paharul de vin și rotindu-și privirile peste apartamentul meu. Într-un tîrziu se așază pe un scaun pliant de aluminiu alb pe care l-am cumpărat de la Conran's acum cîteva săptămîni, cu ocazia unei promoții comemorative, și observă ziarele – mai multe exemplare din *USA Today*, *W* și *The New York Times* – întinse în fața lui pe jos, pe o suprafață destul de mare, ca să protejeze de sîngele lui podeaua de stejar alb lustruit. Eu mă apropii de el pe la spate, cu securea într-o mîină, în timp ce cu mîna cealaltă îmi închei pîină sus pelerina de ploaie.

— Auzi, Halberstam... întreabă Owen, reușind să stîlcească ambele cuvinte.

— Da, Owen?! – zic eu, apropiindu-mă și mai mult.

— Ce faci cu toate... ăăă... paginile astea de reclame răspîndite peste tot?! întreabă el obosit. Ai cumva cîine?! Vreun chow, ceva?!

— Nu, Owen, nu am, zic eu.

Și mă mișc discret în jurul scaunului pîină ajung față în față cu el, stînd exact în unghiul lui vizual, numai că Owen este atît de beat, încît nu conștientizează prezența securii, n-o observă nici măcar atunci cînd eu o ridic deasupra capului. Nici cînd mă răzgîndesc și-o las în jos, ținînd-o la piept ca și cum aș ține o bîită de baseball cu care mă pregătesc să izbesc o minge aruncată spre mine și care, întîmplător, este chiar capul lui Owen.

Care Owen face o pauză, apoi spune:

— Oricum, eu nu-l puteam suferi pe Iggy Pop, dar acum, de cînd a devenit atît de comercial, îmi place mult mai mult decît...

Securea îl izbește în plină față, în mijlocul frazei. Lama groasă i se înfige oblic în gura deschisă și-i ia piuitul. Ochii lui Paul se ridică spre mine, i se rostogolesc involuntar în orbite, pe urmă iar se uită la mine. Mîinile lui dau să apuce mînerul securii, dar brutalitatea loviturii l-a secătuit de puteri. În primul moment nu curge deloc sînge, nici nu se aude nimic altceva în afară de foșnetul ziarelor care se împrăștie și se rup sub zvîcnirile picioarelor lui. Pe urmă apar și două firișoare de sînge care i se scurg pe la colțurile gurii, ca efect al primei izbituri, iar cînd eu încerc să scot securea – aproape smulgîndu-l pe Owen din scaun cînd îl trag de cap – și-l lovesc din nou în față, i-o despic efectiv în două, brațele lui cosesc aerul inutil, iar sîngele țîșnește sub forma a două gheizere roș-maronii și-mi pătează pelerina de ploaie. Toată vînzoleala asta e însoțită de un zgomot sinistru, ca un șuierat sacadat, care vine de fapt din rănilor de la cap ale lui Paul, de la locurile în care osul și carnea nu mai fac corp comun, urmat de un alt zgomot, ca un pîrțîit grosolan, provocat de o fisură în cutia craniană, de unde presiunea face ca o porțiune de creier, rozalie și lucitoare, să iasă afară prin cealaltă rană, cea din obraz. Owen cade pe jos în plină agonie, cu o mutră imobilă, cenușie și însîngerată, cu excepția unui ochi care clipește scăpat de sub control. Gura i s-a transformat într-un amestec inform de dinți roșii-roz, carne și oase ale feței, limba îi atîrnă printr-o căscătură ivită într-unul dintre obraji și pare să fi rămas agățată numai printr-un fuior gros vinețiu. Zbier către el:

— Nenorocitul și idiotul dracului! Nenorocitul dracului!

și stau lângă el și-aștept, uitându-mă atent la crăpătura de deasupra ramei de la tabloul de Onica, pe care nici acum n-a reparat-o administratorul. Vreo cinci minute durează pînă cînd Paul moare de-a binelea, alte vreo treizeci pînă se termină de scurs sîngele.

Eu mă urc într-un taxi ca să ajung la apartamentul lui Owen din Upper East Side și pe drumul care taie Central Park, în liniștea de mormînt a acestei nopți sufocante de iunie, îmi dau seama că încă mai am pe minte pelerina de ploaie stropită de sînge. Odată ajuns la el în apartament, unde mi-am deschis ușa cu cheile scoase din buzunarul cadavrului, torn un lichid combustibil peste pelerină și-i dau foc să ardă în șemineu. Salonul este foarte auster și aranjat la modul minimalist. Pereții sînt simpli, din beton acoperit cu vopsea albă, cu excepția unuia care este acoperit cu un desen științific de dimensiuni mari, după ultima modă, iar peretele care dă către Bulevardul Cinci este tăiat în două de o dungă lată de lambriu învelit în imitație de piele. Sub lambriu se găsește o canapea de piele neagră.

Aprind televizorul Panasonic cu ecran lat, cu diagonala de optzeci de centimetri, la „Noaptea tîrziu cu David Letterman“, pe urmă caut robotul telefonic și schimb mesajul lui Owen: după ce șterg mesajul existent (Owen spunînd toate numerele la care poate fi găsit – inclusiv cel din Seaport, Dumnezeu mare! –, pe un fundal elegant cu *Anotimpurile* lui Vivaldi), mă întreb cu voce tare unde ar trebui să-l expediez pe Paul și, după cîteva minute de intense dezbateri în sinea mea, mă hotărăsc: la Londra.

— Îl trimit pe dobitoc la Londra, chicotesc eu în timp ce dau sonorul televizorului mai încet.

Pe urmă imprim noul mesaj. Vocea mea sună asemănător cu cea a lui Paul Owen, iar pentru cineva care o aude prin telefon sună probabil identic. Astăzi Letterman prezintă „Glume stupide cu animale de casă“. Un ciobănesc german, avînd pe cap o șapcă a celor de la clubul Mets, cojește și mănîncă o portocală. Chestia asta e reluată de două ori, cu încetinitorul.

Într-o geantă de voiaj Ralph Lauren din piele prelucrată de mînă, cu o husă din postav de culoare kaki, cu colțare solide și cataramă și încuietori aurite, bag un costum de lînă la două rînduri, cu gulerele ascuțite și dungi de culoarea cretei, și altul bleumarin, din lînă flanelată, ambele de la Brooks Brothers, precum și un aparat electric de ras Mitsubishi cu acumulatori, un încălțător de pantofi placat cu argint de la Barney's, un ceas sport Tag-Heuer, un portofel pentru valută Prada de piele neagră, un copiator de mînă Sharp, un telefon celular tot Sharp, pașaportul lui Owen cu tot cu învelitoarea lui din piele neagră și un uscător de păr Panasonic portabil. Pentru mine însumi fur un CD player portabil Toshiba avînd deja în el unul dintre discurile cu înregistrarea originală de studio a *Mizerabililor*. Baia este vopsită complet în alb, cu excepția unuia dintre pereți, acoperit cu un tapet cu pete ca de cîine dalmațian. Toate obiectele de toaletă pe care și le-ar putea lua cu el le vîr într-o pungă de plastic Hefty.

Cînd ajung înapoi la mine acasă, constat că trupul lui Owen a intrat deja în *rigor mortis*. Îl învelesc strîns în patru prosoape ieftine de baie pe care le-am cumpărat tot de la promoția comemorativă de la Conran's, îl îndes cu capul înainte și îmbrăcat complet într-un sac de dormit Canalino umplut cu puf de gîscă, pe care-l închei cu fermoarul pînă sus, și-l trag destul de ușor pînă la lift, apoi prin holul de la intrare, prin fața

portarului de noapte, pe stradă în jos, unde mă întâlnesc din întâmplare cu Arthur Crystal și Kitty Martin, care tocmai și-au terminat cina la cafeneaua Luxembourg. Noroc că nu mă țin mult – Kitty Martin iese în principiu cu Craig McDermott, care în seara asta e plecat la Houston –, deși Crystal, dobitoc nesimțit, se găsește să mă întrebe care sînt regulile generale pentru purtatul unei haine albe la cină. Eu îi răspund telegrafic, după care strig după un taxi, proptesc destul de ușor sacul de dormit pe bancheta din spate, mă urc și eu lîngă el și-i dau șoferului adresa mea din Bucătăria Iadului. Odată ajuns acolo, urc toate cele patru etaje pe scări, cu cadavrul în spate, pînă la spațiul pe care-l dețin în clădirea abandonată, și așez trupul lui Owen într-o cadă din porțelan supradimensionată, îi scot costumul Joseph Abboud, îl acopăr cu apă și torn peste el doi saci de var.

Mai tîrziu, pe la ora două, stau în pat și nu pot să dorm. Evelyn mă prinde pe selectorul de apeluri în timp ce ascult mesaje de la 976-FUFE și mă uit la o casetă video pe care am înregistrată emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineață, cu tema „Oameni cu diformități“.

— Patrick?! întreabă Evelyn.

Eu fac o pauză, după care anunț calm, cu o voce plată și seacă: „Ați sunat la numărul lui Patrick Bateman. Nu vă pot răspunde în acest moment. Așa încît vă rog să lăsați un mesaj după semnal...” Mai fac o pauză, apoi adaug: „Vă urez o zi bună”. Altă pauză, timp în care mă rog la Dumnezeu ca Evelyn să fi înghițit gălușca asta, apoi scot un *Biiip!* de-a dreptul jenant.

— Haide, Patrick, termină! zice ea arțăgoasă. Știu că tu ești. Pentru Dumnezeu, ce fel de joacă-i asta?!

Întind mîna cu telefon cu tot în față și dau drumul aparatului pe jos, apoi îl izbesc de noptieră. Apăs aiurea pe butoane, în speranța că atunci cînd voi duce totuși receptorul la ureche, nu voi mai auzi decît tonul.

— Alo?! Alo?! zic eu. E cineva la telefon?! Da?!

— Vai, zău așa, pentru Dumnezeu, termină. Termină odată! se răstoiește Evelyn.

— A, bună, Evelyn, zic eu pe un ton de voie bună, cu fața schimonosită de-o grimasă.

— Unde-ai fost în seara asta?! mă întreabă ea. Am înțeles că trebuia să luăm cina împreună. Am înțeles că aveam rezervare la Raw Space...

— Nu, Evelyn, oftez eu, simțindu-mă brusc foarte obosit. Nu aveam. De unde-ai înțeles chestia asta?!

— Țin minte că mi-am notat, insistă ea. Țin minte că secretara mea mi-a notat.

— Ei, înseamnă că una dintre voi se înșală, zic eu, derulînd banda din pat, prin telecomandă. Și la Raw Space...?! Doamne – tu nu ești... zdravănă...

— Iubire, zice ea ȕuguindu-și buzele, unde-ai fost în seara asta?! Sper că nu te-ai dus la Raw Space fără mine.

— Aoleu, Doamne, gem eu. Am avut de închiriat niște casete video. Pardon, am avut de returnat niște casete video.

— Și ce-ai mai făcut?! întreabă ea pe același ton de tînguire.

— Păăăi, m-am întîlnit cu Arthur Crystal și Kitty Martin, zic eu. Tocmai ieșeau de la cină de la cafeneaua Luxembourg.

— Da, zău?! întreabă ea și pe mine mă trec niște fiori auzind-o brusc interesată. Și cu ce era-mbrăcată Kitty?

— Cu o ținută de bal fără umeri, cu bustieră de catifea și fustă Laura Marolakos din dantelă înflorată – cred, zic eu.

— Și Arthur?! – ea.
— La fel – eu.
— A, domnu' Bateman, chicotește Evelyn. Aveți un simț al umorului adorabil.
— Auzi, e târziu și sînt obosit, zic eu și mimez un căscat.
— Te-am trezit eu?! întreabă ea îngrijorată. Sper că nu te-am trezit din somn.
— Ba da, zic eu. M-ai trezit. Dar eu ți-am răspuns, așa că e vina mea, nu a ta.
— Iubire, cină, ceva?! Mîine?! întreabă ea, sugerînd la modul perfid un răspuns afirmativ.
— Nu pot. Am de lucru – eu.
— Nenorocita aia de firmă e practic a ta, protestează Evelyn. Ce-ai de lucru?! Ce lucrezi tu de fapt?! Nu înțeleg.
— Evelyn, oftez eu. Te rog...
— Vai, Patrick, hai să plecăm undeva în vara asta, se milogeste ea. Hai să mergem la Edgartown sau în Hamptons...
— Așa facem, zic eu. Poate că facem așa...

1. Hell's Kitchen („Bucătăria Iadului“) este supranumele unei zone a New York-ului situată între străzile 34 și 59, Bulevardul Opt și fluviul Houston, a cărei celebritate se trage de la numeroasele bande de gangsteri și de la crimele și jafurile care au avut loc aici încă din secolul al XIX-lea.
2. Celebru actor de revistă (1903-2003). No Hope (textual: „Fără speranță“) creează un joc de cuvinte intraductibil.
3. Un fel de sfeclă mexicană ale cărei rădăcini carnoase, albe, se mănîncă fie crude, fie fierte.

La Paul Smith

Stau de vorbă la Paul Smith cu Nancy și Charles Hamilton și cu fetița lor de doi ani, Glenn. Charles poartă un costum de pînză Redaelli la două rînduri, cu patru nasturi, cămașă de bumbac înfoiată Ascot Chang, cravată de mătase imprimată Eugenio Venanzi și mocasini de la Brooks Brothers. Nancy poartă o bluză de mătase cu paiete de sidef, fustă Valentino din șifon de mătase și cercei de argint Reena Pachochi. Eu port un costum de lînă la două rînduri, cu șase nasturi și dungi de culoarea cretei, plus cravată de mătase imprimată, ambele marca Louis din Boston, și cămașă de bumbac Luciano Barbera cu țesătura cu ochiuri mari. Glenn poartă o salopetă de mătase Armani și o șepcuță a celor de la Mets. În timp ce fata de la casă înregistrează cumpărăturile lui Charles, eu mă joc cu fetița care stă în brațele maică-sii: îi întind cardul meu de credit American Express Platinum, pe care Glenn îl apucă fericită, fac opturi din cap către ea, vorbindu-i cu o voce subțire, ca de copil, o ciupesc de bărbie, îi flutur cardul de credit prin fața ochilor și-i ciripesc:

— Da, sînt un criminal psihopat, da, da, da, sînt, îmi place să omor oameni, da, da, da, iubito, dulceață mică și scumpă, da, da...

Astăzi, după serviciu, am jucat squash cu Ricky Hendricks, pe urmă am băut ceva cu Stephen Jenkins la Fluties, iar acum ar trebui să mă întîlnesc cu Bonnie Abbott, la ora opt, să luăm cina la Pooncakes, noul restaurant Bishop Sullivan din zona parcului Gramercy. La Patty Winters în emisiunea de azi-

dimineată, a fost vorba despre supraviețuitori ai lagărelor de concentrare. Scot din buzunar un mini-televizor Sony Watchman (modelul FD-270), cu ecranul alb-negru de șapte centimetri și care cântărește mai puțin de patru sute de grame, și-l țin în fața ochilor lui Glenn.

— Cum sînt icrele de scrumbie la Rafaeli's?! întreabă Nancy.

Deocamdată nu s-a întunecat de tot în zona magazinului, dar nici mult nu mai este.

— Minunate sînt, șoptesc eu, zîmbindu-i fericit lui Glenn.

Charles semnează chitanța și, în timp ce-și pune la loc în portofel cardul de credit American Express Gold, se întoarce către mine și recunoaște pe cineva peste umărul meu.

— Salut, Luis, zice el zîmbind.

Mă întorc și eu.

— Bună, Charles. Bună, Nancy. Luis Carruthers o sărută pe obraz pe Nancy și dă mîna cu fetița. Ia uite-o pe Glenn. Măi, măi, ce mare te-ai făcut!

— Luis, îl știi pe Robert Chan... se avîntă Charles.

— Pat Bateman, zic eu, punînd televizorul înapoi în buzunar. Nu-i nevoie. Ne cunoaștem.

— A, îmi pare rău. Corect: Pat Bateman, o drege Charles.

Luis poartă un costum din crep de lînă, cămașă de bumbac înfoiată și cravată de mătase, toate marca Ralph Lauren. Ca și mine, ca și Charles, are părul pieptănat lins pe spate și ochelari Oliver Peoples cu rame de os. Ai mei cel puțin sînt fără dioptrii.

— Ca să vezi, zic eu, întinzîndu-i mîna. Luis mi-o strînge mai mult decît ferm și totuși grețos de senzual în același timp. Zic: Mă scuzați, trebuie să cumpăr o cravată.

Și-i fac din nou cu mîna fetiței Glenn și plec să văd ce mai este la raionul de cravate din camera alăturată. Pînă să ajung

acolo, îmi șterg mîna de un prosop de baie de două sute de dolari atîrnat pe un stativ de marmură.

Nu trece mult timp și Luis își face și el drum în același loc, proțăpindu-se în fața galantarului cu cravate și prefăcîndu-se că se uită la ele ca și mine.

— Ce faci aici?! îmi șoptește el.

— Cumpăr o cravată pentru frate-meu. Se-apropie ziua lui. Scuză-mă – și mă mut ceva mai încolo, tot în fața galantarului, dar departe de Luis.

— Precis că frate-tău se simte norocos că are un frate ca tine, zice el, apropiindu-se de mine cu un rînjete sincer pe față.

— Poate, dar mie mi se pare absolut respingător, zic eu. Cu toate că ție s-ar putea să-ți placă.

— Patrick, de ce nu te uiți la mine?! întrebă Luis pe un ton angoasat. Uită-te la mine.

— Te rog, Luis, te rog: lasă-mă-n pace, zic eu cu ochii închiși, strîngînd amîndoi pumnii de furie.

— Haide, vino să bem ceva la Sofi's și să vorbim despre treaba asta, îmi propune el, alunecînd spre milogeală.

— Despre *ce* anume să vorbim?! întreb eu nedumerit, deschizînd ochii.

— Păi... despre noi, ridică el din umeri.

— Tu m-ai urmărit pîn-aici?! întreb eu.

— Pîn-aici unde?! – el.

— Aici. La Paul Smith. De ce?

— Eu?! Să te urmăresc?! Hai, zău așa – și începe să rîdă, pufnind pe nas cînd mă aude. Isuse Cristoase!

— Luis, îi spun eu, făcînd eforturi să-l privesc drept în ochi. Te rog să mă lași în pace. Pleacă de-aici.

— Patrick, zice el, te iubesc atît de mult. Sper că realizezi treaba asta.

Eu gem, trecînd la pantofi și zîmbindu-i nesigur unei vînzătoare. Luis vine după mine.

— Patrick, ce căutăm noi aici?! zice el.

— Păi, eu încerc să cumpăr o cravată pentru frate-meu, iar...
– și oftez punînd mîna pe un mocasin – ...tu încerci să-mi dai mie muie, mă gîndesc eu. Dumnezeuule, eu am plecat de-aici.

Și trec înapoi la galantarul de cravate, pun mîna pe una fără s-o aleg propriu-zis și merg cu ea la casă. Luis se ține după mine. Fără să-l bag în seamă, îi întind casieriței cardul de credit AmEx Platinum și-i spun:

— E un vagabond în fața intrării, arătîndu-i prin vitrină un bătrîn fără adăpost care stă și plînge cu o pungă de ziare alături, pe banca de lîngă ușa magazinului. Adaug: Ar trebui să chemați poliția, să faceți ceva.

Ea dă din cap în semn de mulțumire și-mi trece cardul prin calculator. Luis stă lîngă mine și se uită feciorelnic în podea. Eu semnez chitanța, iau punga și-o informez pe casierită, arătînd spre el:

— Dînsul nu e cu mine.

Ies și încerc să fac semn unui taxi pe Bulevardul Cinci. Luis iese și el grăbit din magazin după mine.

— Patrick, trebuie să vorbim! strigă el, căutînd să acopere vuietul circulației.

Se apropie de mine în fugă și mă apucă de mîneca hainei. Eu mă răsucesc pe călcîie, cu lama cuțitului gata scoasă, și împung aerul cu el amenințător, prevenindu-l pe Luis să se țină la distanță. Trecătorii ne ocolesc și-și văd de drumul lor.

— Ei, stai așa, Patrick, zice el, ridicându-și amîndouă mîinile și dîndu-se înapoi. Patrick...

Eu şuier către el, amenințîndu-l întruna cu cuțitul, pînă cînd un taxi căruia îi fac semn cu cealaltă mînă oprește cu un scrîșnet de roți. Luis încearcă să se apropie de mine, cu mîinile tot ridicate, dar eu țin cuțitul între mine și el și cosesc aerul cu lama. Deschid portiera taxiului și mă urc cu spatele înainte, şuierînd în continuare, pe urmă o trîntesc și-i spun șoferului s-o ia spre parcul Gramercy, ca să ajung la Pooncakes.

Zi de naștere între frați

Toată ziua am stat și m-am gândit la ce fel de masă vom căpăta, fratele meu Sean și cu mine, diseară la Quilted Giraffe („Girafa cu plapumă“). Fiindcă este ziua lui și fiindcă se întâmplă să fie în oraș, contabilul tatălui meu, Charles Conroy, și executorul lui testamentar, Nicholas Leigh, m-au sunat amândoi săptămîna trecută și mi-au sugerat în egală măsură că ar fi în interesul tuturor ca această aniversare să fie utilizată ca pretext pentru a afla care mai este viața lui Sean și a-i pune una-două întrebări semnificative. Și cu toate că ei știu, și unul, și celălalt, că eu îl disprețuiesc pe Sean, sentiment împărtășit fără nici un echivoc de fratele meu, li s-a părut o idee bună să-l fac să vină cu mine la o cină, să-l ademenesc, să-l momesc în cazul în care ar refuza, spunîndu-i cît mai convingător cu putință că s-a întîmplat ceva rău. Miercurea trecută, după-amiaza, am purtat o convorbire în trei la telefon cu Conroy și Leigh.

— Ceva rău?! Ca de pildă?! – am întrebat eu, încercînd să mă concentrez la cifrele care-mi defilau prin fața ochilor pe monitor, în același timp făcîndu-i semn cu mîna lui Jean să plece, deși ea venise la mine cu un vraf întreg de hîrtii pe care ar fi fost cazul să le semnez. Că toate fabricile de bere Michelob din Nord-Est se închid?! Că la 976-FUFE nu se mai fac vizite la domiciliu?!

— Nu, mi-a spus Charles și mi-a oferit calm soluția: Spune-i că mama voastră se simte... mai rău.

Eu am cîntărit o vreme tactica lui, după care i-am spus:

— S-ar putea să nu-i pese.

— Spune-i atunci... a zis Nicholas și s-a oprit, și-a dres glasul, apoi mi-a propus oarecum ezitant: ...că este ceva legat de testamentul ei.

Eu mi-am luat ochii de pe monitor, mi-am coborât ochelarii de soare Wayfarer model aviator, uitându-mă la Jean, pe urmă am pus mîna pe ghidul *Zagat*, care se afla lîngă terminal, și am început să-l frunzăresc. La Pastels ar fi imposibil. Idem la Dorsia. Ultima oară cînd am sunat la Dorsia, cine a răspuns mi-a trîntit telefonul înainte ca eu să apuc să întreb:

— Bine, dacă nu luna viitoare, atunci măcar prin ianuarie?! și, cu toate că mi-am jurat că tot voi obține o rezervare la Dorsia într-o bună zi – dacă nu în cursul acestui an calendaristic, atunci măcar pînă împlinesc treizeci de ani –, eforturile pe care le-ar presupune din partea mea o asemenea reușită eroică nu merită să fie irosite pentru unul ca Sean. Și pe urmă Dorsia este un local mult prea șic pentru el. Vreau să-l fac să *îndure* cina respectivă; să nu-i fie îngăduită plăcerea de a se pierde cu privirile după niște bucățele bune care se îndreaptă spre Nell's; să mergem undeva unde toaleta să aibă un supraveghetor, ca să fie nevoit să găsească o metodă dureros de subtilă pentru a-și face numărul cu cocaina, fiindcă sînt convins c-a ajuns deja la dependență cronică. Îi întind *Zagat*-ul lui Jean și-o rog să găsească restaurantul cel mai scump din Manhattan. Ea mi-a făcut rezervarea de la ora nouă la Quilted Giraffe.

— Nu e deloc bine la Sandstone¹, îi spun eu lui Sean în după-amiaza asta, pe la ora patru.

Fratele meu stă la hotelul Carlyle, în apartamentul tatălui nostru. În fundal se aude răcnind muzica de la MTV și un

număr de voci care strigă peste tot vacarmul. Mi se pare că aud şiroind şi duşul.

— Şi de ce, mă rog?! întreabă Sean. Mama şi-a mâncat perna?! Ce e?!

— Cred c-ar trebui să ne vedem la cină, zic eu.

— Dominique, las-o mai moale, zice el, după care pune mîna peste microfon şi bombăne ceva înfundat.

— Alo, Sean?! Ce s-a-ntîmplat?! întreb eu.

— Te sun eu, zice Sean şi-mi închide.

Întîmplarea face că-mi place şi mie cravata pe care i-am cumpărat-o lui Sean săptămîna trecută de la Paul Smith şi m-am hotărît să nu i-o mai dau – deşi ideea că dobitocul s-ar putea, de pildă, spînzura cu ea îmi provoacă o mare plăcere. Ba chiar mă hotărăsc s-o port eu însumi diseară la Quilted Giraffe. În loc de cravată, o să-i fac cadou un ceas de mîna Casio QD-150 cu tastare rapidă, o combinaţie de ceas, calculator şi bază de date, care formează numerele de telefon prin impulsuri sonore dacă este ținut în faţa unui microfon şi înmagazinează pînă la cincizeci de nume şi numere. M-apucă şi rîsul în timp ce aşez acest cadou inutil înapoi în cutia lui, fiindcă mă gîndesc că Sean nu are cincizeci de cunoştinţe. Nici n-ar putea numi cincizeci de persoane. Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă a fost despre salatele combinate.

Sean mă sună la ora cinci de la clubul Racquet şi-mi spune să ne întîlnim mai pe seară la Dorsia. Tocmai a vorbit cu Brin, cu proprietarul, şi a rezervat o masă pentru ora nouă. În mintea mea se instalează un haos: nu mai ştiu ce să cred şi cum să mă simt. Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă a fost despre salatele combinate.

Mai târziu, la Dorsia, la nouă treizeci: Sean întârzie o jumătate de oră. Șeful de sală refuză să mă conducă pe mine la masă pînă nu sosește fratele meu. Temerile mele cele mai negre se adevăresc: un separeu clasa-ntîi, situat față în față cu barul, stă singur și părăsit, așteptîndu-l pe Sean să-l gratuleze cu prezența lui. Furia mea nu se dezlănțuie, nu încă, datorită unei pastile de Xanax și a unui pahar de Absolut cu gheață. În timp ce trag o pișare la toaleta bărbaților, observ o crăpătură subțire ca firul de păr deasupra manetei de tras apa de la pisoar și mă gîndesc: dacă s-ar întîmpla să dispar în crăpătura asta, să mă miniaturizez nu știu cum și să-mi fac vînt pe-acolo, mai mult ca sigur că nimeni nu ar observa că am dispărut. Nimănui... nu... iar... păsa... Ba chiar unii, dacă ar observa totuși absența mea, s-ar simți poate – într-un mod bizar, greu de definit – ușurați. E-adevărat: lumea s-ar descurca mai bine dacă unii oameni ar dispărea. Viețile noastre *nu* sînt interconectate – teoria asta e-un rahat. Unii oameni chiar nu au de ce să mai stea printre noi. Pe bune, uite, unul dintre ei, frate-meu Sean, s-a așezat deja în separeul pe care l-a rezervat cînd ies eu din toaleta bărbaților, după ce am telefonat la mine acasă și mi-am verificat mesajele (Evelyn cu sinuciderea ei, Courtney vrea să-și ia un cîine chow, Luis mi-a propus o cină pentru joi). Sean fumează deja țigară de la țigară, iar eu îmi spun în sinea mea: La dracu', de ce n-am cerut eu o masă la nefumători?! Dă mîna cu șeful de sală în momentul în care eu ajung la masă, dar nu se obosește să facă prezentările. Eu mă așez și dau din cap. Sean dă și el din cap, fiindcă tocmai a comandat o sticlă de șampanie Cristal, știind că eu plătesc, ba chiar știind, sînt convins, că eu știu că el nu bea șampanie.

Sean, care are acum douăzeci și trei de ani, a plecat în Europa toamna trecută – cel puțin așa mi-a spus Charles Conroy că i-a spus Sean lui – și cu toate că Charles a primit, într-adevăr, o notă de plată substanțială de la hotelul Plaza Athénée din Paris, semnătura de pe chitanțe nu se potrivea cu semnătura lui Sean, așa că nimeni nu poate ști cât timp a stat Sean de fapt în Franța și nici dacă a fost câtuși de puțin pe-acolo. După asta a hălăduit de colo colo și într-un târziu s-a reînscris la Camden pentru vreo trei săptămîni. Acum este în Manhattan și are de gînd s-o ia din loc spre Palm Beach, spre New Orleans – nu știu. După cum era de așteptat, în seara asta pendulează între lipsă de chef și o aroganță susținută. Plus că, acum observ, a început să-și penseze sprîncenele, nu mai are una singură, ci două. Simt un imbold de nestăpînit să-i spun treaba asta, pe care nu mi-l pot controla decît strîngînd mîna stîngă pumn atît de tare, încît îmi rănesc singur pielea de pe fața palmei, iar bicepsul brațului meu stîng se umflă atît de mult, încît stă să-mi sfîșie mîneca de la costumul Armani de pînză pe care mi l-am pus.

— Ei, deci îți place localul ăsta?! mă întreabă Sean, rînjind.

— E... preferatul meu, glumesc eu cu dinții încleștați.

— Hai să comandăm, zice el fără să se uite la mine, făcînd semn unei bucățele bune, care ne aduce două meniuri și o listă de vinuri, zîmbindu-i ademenitor lui Sean – dar el o ignoră total. Eu deschid meniul și constat – fir-ar al dracului – că prețurile nu-s calculate pe variante de meniuri, ceea ce înseamnă că Sean comandă homar cu caviar și colțunași cu piersici ca aperitiv și homar afumat cu sos de căpșuni ca antreu – adică primele două pe lista celor mai scumpe feluri din meniu. Eu comand *sashimi* de prepeliță cu brioșă gratinată și pui de crabi cu jeleu de struguri. O altă bucătică bună desface

sticla de șampanie Cristal și o toarnă în pahare de cristal fără picior, ceea ce te pomenești că trece drept șic. După ce pleacă, Sean observă că eu mă uit lung la el, cu un aer vag dezaprobat.

— Ce?! mă întreabă el.

— Nimic, zic eu.

— Ce... vrei... de la mine... Patrick?! întreabă el, trăgându-l de cuvintele ca să mă enerveze.

— Începi cu homar? Și-asta ca antreu?!

— Și ce-ai vrea să comand?! Cartofi prăjiți Pringle ca aperitiv?!

— *Două* rînduri de homar?!

— Uite, pliculețele astea de chibrituri sînt mai mari decît porția de homar pe care-o servesc ăștia aici, zice el. Plus că nu mi-e chiar atît de foame.

— Cu-atît mai mult.

— O să-ți trimit scuzele mele prin fax.

— Și totuși, Sean....

— Rock'n'roll...²

— Știu, știu, te sucești, te-nvîrtești, te descurci, corect?! zic eu, ridicînd o mîină în sus, în timp ce cu mîina cealaltă duc la gură paharul de șampanie.

Mă întreb dacă nu cumva nu e prea tîrziu să chem o chelneriță și s-o rog să ne-aducă o felie de tort cu o lumînare-nfaptă-n ea – numai ca să-l fac să se simtă ca un căcat, ca să-l pun pe idiotu' ăsta micu' la locul lui. În loc de asta, pun jos paharul și-l întreb:

— Auzi, deci... aoleu, Doamne! – trag aer în piept și cu mare efort reușesc să scot din mine: Ce-ai făcut azi?!

— Am jucat squash cu Richard Lindquist, ridică el din umeri. Mi-am cumpărat un smocking.

— Nicholas Leigh și Charles Conroy vor să știe dacă te duci la Hamptons vara asta.

— Dacă pot să nu, nu, zice el, ridicînd iarăși din umeri.

O fată blondă care ar putea ilustra perfecțiunea fizică – țîțe mari, un program de la *Mizerabilii* într-o mînă –, îmbrăcată cu o rochie lungă de seară Michael Kors din jersey mat cu vîscoză, de la Bergdorf Goodman, pantofi Manolo Blahnik și cercei-candelabru auriți Ricardo Siberno, se oprește să-l salute pe Sean; eu unul aş fute-o pe fata asta, dar fratele meu ignoră cu desăvîrșire atitudinea ei de vino-ncoace și omite din nou să mă prezinte. Cu toate că Sean se comportă mai mult decît grosolan în prezența ei, fata pleacă totuși zîmbind și zice, ridicînd o mînă înmănușată:

— Ne găsești la Mortimer's. Pe mai tîrziu...

Sean dă din cap, uitîndu-se țintă la paharul meu de apă, după care face semn unui chelner și comandă un whisky simplu.

— Cine era fata?! întreb eu.

— O păasă oarecare de la colegiul Stephens.

— Tu de unde-o cunoști?!

— De la M.K., de la biliard, ridică el din umeri.

— O fi lucrînd la Du Pont?! întreb eu.

— De ce?! Vrei numărul ei de telefon?!

— Nu. Voiam doar să știu dacă o fi lucrînd la Du Pont.

— O fi – nu știu, zice Sean și-și aprinde încă o țigară, marca Parliament, cu o brichetă care pare a fi de aur de optsprezece carate, de la Tiffany's, după care adaugă: O fi prietenă cu careva care lucrează la Du Pont.

Eu stau și mă gîndesc la motivele pentru care stau eu în clipa asta, în seara asta, cu Sean la Dorsia și nu-mi vine în minte nici unul. Prin fața ochilor mi se perindă mereu, la nesfîrșit, același zero. După ce terminăm de mîncat – adevărul este că mîncarea o fi puțină, dar e foarte bună, iar Sean nici nu se atinge de ea –, îl anunț că trebuie să mă întîlnesc cu Andrea Rothmere la Nell's și că el, dacă vrea și desert sau espresso, să comande acum, fiindcă eu pînă la miezul nopții trebuie să ajung în centru.

— Care-i graba?! mă întreabă el. Nell's nu mai e cine știe ce.

— Mă rog... mă poticnesc eu, dar îmi recapăt controlul imediat: ...ne întîlnim acolo și de-acolo mergem la... – caut de zor în mintea mea și mă opresc undeva la întîmplare: ...la Chernoble.

Și mai iau o înghițitură de șampanie din paharul de cristal.

— Mare plictiseală. Da' plictiseală, nu glumă, zice el, rotindu-și privirile peste sală.

— Sau la Contraclub East. Nu mai țin minte.

— Fîșiit. Epocă de piatră. Preistorie, rîde Sean pe un ton cinic.

Urmează o pauză tensionată.

— De unde știi tu?! îl întreb eu.

— Te sucești, te-nvîrtești, ridică el din umeri. Te descurci.

— Bine, Sean, da' tu unde mergi?!

— La Petty's, vine răspunsul dintr-o suflare.

— A, da... îmi șoptesc eu în bărbie. Am uitat că s-a și deschis. Sean fluieră ceva și-și aprinde o țigară.

— Mergem la o petrecere pe care-o dă Donald Trump, mint eu.

— Mare scofală. Nu se poate mai mare scofală – el.

— Donald e-un tip simpatic. Ai face bine să-l cunoști, zic eu. Dacă vrei... te... prezint eu.

— Zău?! întreabă Sean pe un ton poate interesat, poate nu.

— Da, de ce nu?! zic eu și în sinea mea: Vezi să nu!

Îmi fac socoteala: pînă primesc nota de plată... să vedem cît o fi... o achit, iau un taxi pînă la mine-acasă, pîn-atunci o să fie aproape miezul nopții și n-o să mai am timp să returnez casetele video de ieri, deci dacă nu mă mai opresc la mine, o să am suficient timp să intru să mai închiriez altă casetă, deși parcă scria pe cardul meu de client că nu pot lua mai mult de trei casete o dată?! Păi, dacă noaptea trecută am luat numai două (*Trupul numărul doi* și *Blondă, excitată, moartă*), înseamnă că *pot* să mai iau încă una, deși parcă eram prins și în programul „Cercul de Aur” pentru abonați, care zice că dacă am plătit în ultimele șase luni cel puțin o mie de dolari, atunci am voie să închiriez cîte casete vreau eu în oricare noapte... Dar nu știu, dacă încă le mai am la mine pe-astea două o fi însemnînd că nu mai pot să iau altele, cu sau fără „Cercul de Aur”, pînă nu le restitui pe cele două sau...

— Damien³. Ești un Damien – parcă așa ceva îl aud pe Sean bombănind.

— Ce-ai spus?! zic eu, ridicînd ochii. Nu te-am auzit.

— Frumos bronzat, oftează el. Am zis că ești frumos bronzat.

— A... zic eu, nedumerit în continuare de chestia cu casetele video, și-mi cobor privirile... unde altundeva?! în poală. Ăăă, mulțumesc.

— Te sucești, te-nvîrtești, zice el și-și stinge țigara în scrumiera de cristal.

Fumul se ridică și se risipește. Sean știe că eu știu că el ar putea obține intrarea la Petty's, noul club Norman Prager de pe

Strada 59, dar eu nu am de gînd să-l rog, iar el nu are de gînd să se ofere. Eu îmi pun cardul de credit American Express Platinum pe nota de plată. Ochii lui Sean s-au lipit de-o bucătică bună de lîngă bar, îmbrăcată cu o rochie Thierry Mugler din jersey de lînă și cu o eșarfă Claude Montana la gît, care bea dintr-un pahar de șampanie. Cînd vine chelnerița să ia nota de plată și cardul, eu scutur din cap către ea să nu. Într-un tîrziu Sean își coboară privirile pentru o clipă, poate chiar două, spre cardul de credit, așa că acum îi fac semn chelneriței că poate veni să-l ia.

1. Este vorba de azilul de la Sandstone Heights, Kansas.
2. Termenul propriu-zis *rock'n'roll*, de fapt *rock-and-roll* (textual: „sucește și-nvîrtește“), a fost formulat pentru prima oară în 1951 de către Alan Freed, un disk-jockey din Cleveland, care a parafrazat un vers din cîntecul *My Baby Rocks Me with a Steady Roll* („Iubita mea mă sucește și mă-nvîrtește-ntruna“).
3. Erou de benzi desenate și filme de animație.

Un prînz cu Bethany

Astăzi mă-ntîlnesc cu Bethany să luăm prînzul la Vanities, noul bistro Evan Kiley din Tribeca, și cu toate c-am făcut exerciții azi-dimineață timp de două ore, ba chiar am ridicat niște greutate și la mine în birou înainte de prînz, tot mă simt extrem de nervos. Mi-e greu să pun degetul pe un motiv anume, dar am restrîns aria de căutare la două posibile răspunsuri: ori mă tem de respingere (deși nici eu nu pot înțelege de ce – doar ea m-a sunat pe mine, ea vrea să mă vadă pe mine, ea vrea să ia prînzul cu mine, ea vrea să se fută cu mine din nou), ori, dacă nu, s-ar putea să fie ceva legat de noua spumă de păr italienească la care m-am oprit și care, cu toate că-mi face părul să arate mai plin și miroase frumos, totuși îmi creează o senzație de lipicios și un disconfort pe care-l pot pune cu ușurință pe seama nervozității mele. Ca să nu rămînem fără subiecte de conversație la prînzul ăsta, am încercat să citesc un volum de povestiri apărut recent, intitulat *Wok*, pe care l-am cumpărat aseară de la Barnes & Noble fiindcă autorul, un june, a fost prezentat de curînd la rubrica „Lecturi în diagonală” din *New York Magazine*, dar cum fiecare povestire începea cu formula „Cînd luna se ivește în fața ochilor tăi ca un blat mare de pizza”, n-am avut ce face și am pus cărțulia respectivă pe raftul meu de cărți, mi-am turnat un J&B cu gheață și am luat două pastile de Xanax ca să-mi revin după atîta efort. Drept compensație pentru asta, pînă să adorm, am scris un poem dedicat lui Bethany și mi-a luat mult timp, ceea ce m-a surprins,

pentru că eu îi tot scriam poeme lungi și sumbre pe vremea când eram la Harvard, înainte să ne despărțim. Doamne, mă gîndesc eu în timp ce intru la Vanities cu doar cincisprezece minute întârziere, sper că nu s-a cuplat pînă la urmă cu căcănarul ăla tîmpit de Robert Hall. Trec prin fața unei oglinzi atîrnate deasupra barului, în drum spre masa la care sînt condus, și mă uit la cum arăt. Spuma pare a se prezenta bine. Tema de azi-dimineață la emisiunea Patriciei Winters a fost „S-a făcut oare cinic Patrick Swayze sau nu?”

În timp ce mă apropii de masă mergînd pe urmele șefului de sală (toată chestia se întîmplă cu încetinitorul), nu pot să nu mă opresc la un moment dat. Bethany nu stă cu fața spre mine și nu-i văd decît ceafa dezgolită, fiindcă părul ei castaniu este răsucit în sus și prins într-un coc, iar când se întoarce să privească pe fereastră, eu o zăresc numai din semiprofil, pentru o clipă: arată exact ca un fotomodel. Este îmbrăcată cu o bluză din mătase croșetată și fustă de satin cu crinolină. În fața ei, pe masă, tronează o poșetă Paloma Picasso din piele de căprioară de culoare verde vînător, cu întărituri din fier forjat. Lîngă poșetă este o sticlă de apă San Pellegrino. Bethany se uită la ceas. Perechea de lîngă separeul nostru fumează, așa că eu, după ce mă aplec pe la spatele lui Bethany și o sărut pe obraz ca să-i fac o surpriză, îi spun foarte calm șefului de sală să ne mute la nefumători. Îi spun treaba asta pe un ton discret, dar suficient de tare pentru ca dependenții ăștia de nicotină să m-audă și poate, cine știe?!, să se simtă cîtuși de puțin jenați de meteahna lor scîrboasă.

— Ei?! – întreb eu, stînd în picioare lîngă masă, cu brațele încrucișate și bătînd din picior a nerăbdare.

— Mă tem că nu avem o secțiune de nefumători, domnule, mă informează șeful de sală.

Renunț să mai bat din picior și-mi rotesc privirile încet peste tot restaurantul, tot bistroul de fapt, întrebându-mă în sinea mea cum îmi stă părul, și brusc regret că am schimbat spuma, fiindcă de când mi-am văzut părul ultima oară, adică în urmă cu câteva secunde, parcă mi-l simt altfel, parcă forma părului meu s-a modificat cine știe cum pe drumul de la bar pînă la masă. Un acces de greață mă cuprinde încet-încet, ca un val cald, și nu reușesc să-l domin, dar din moment ce eu în realitate visez toate astea, reușesc în schimb să-l întreb pe șeful de sală:

— Cu alte cuvinte, nu aveți o secțiune în care să nu se fumeze?! Asta vreți să spuneți?!

— Da, domnule, zice șeful de sală, un tip ceva mai tînăr decît mine, cu o mutră de poponar inocent – vreun actor, ceva, mai mult ca sigur –, apoi adaugă: Îmi pare rău, domnule.

— Mă rog, asta e foarte... interesant, zic eu. Atunci pot s-accept.

După care duc mîna la buzunarul de la spate ca să-mi scot portofelul din piele de gazelă și bag oarecum forțat o bancnotă de douăzeci de dolari în mîna strînsă pumn, dar moale, a șefului de sală. Tipul se uită la bancnotă nedumerit, îmi șoptește un „mulțumesc“ pierdut și pleacă stupefiat.

— Nu, eu îți mulțumesc duminică, strig eu în urma lui și iau loc de partea cealaltă a mesei față de Bethany, dînd politico din cap către perechea de lîngă noi.

Deși încerc să n-o bag în seamă atît de mult cît îmi îngăduie eticheta, nu reușesc: Bethany arată absolut uimitor, exact ca un fotomodel. În mintea mea totul e confuz. Sînt încordat la maximum. Idei romantice, porniri febrile...

— Tu nu fumai la Harvard?! – este primul lucru pe care mi-l spune.

— Trabucuri, zic eu. Numai trabucuri.

— Aha, zice ea.

— Dar m-am lăsat și de ele, mint eu, respirînd greu și strîngîndu-mi palmele una de alta.

— E foarte bine, zice ea, dînd din cap.

— Auzi, ai avut probleme ca să obții rezervarea?! întreb eu și uite că *tremur*, fire-aș al dracului.

Îmi pun mîinile pe masă ca un nătărău, sperînd că sub privirile ei atente n-or să mai îmi tremure.

— Aici nu e nevoie de rezervare, Patrick, zice Bethany pe un ton de consolare și întinde o mîină și o pune peste o mîină de-a mea. Calmează-te. Arăți ca un sălbatic.

— Sînt clam – pardon, *calm*, zic eu și trag aer adînc în piept, încercînd să zîmbesc, după care, involuntar, nu pot să mă stăpînesc și-o întreb: Cum îmi stă părul?!

— Foarte bine-ți stă părul, zice ea. Șșșt, e-n regulă...

— Bine, gata, m-am liniștit – și încerc să-i zîmbesc din nou, dar precis că nu-mi iese de fapt decît o grimasă.

După o scurtă perioadă de tăcere, Bethany comentează:

— Frumos costumul tău. Henry Stuart?!

— Nu, zic eu ofensat, mîngîindu-mi reverul. Garrick Anderson.

— E foarte frumos, zice ea, după care, sincer îngrijorată, măntreabă: Tu te simți bine, Patrick?! Ai avut un... un spasm.

— Știi, sînt frînt. Abia m-am întors de la Washington. Am venit cu avionul lui Trump azi-dimineață, îi spun eu dintr-o singură suflare, fără să pot s-o privesc în ochi. A fost

nemaipomenit. Și serviciul – fabulos, nu alta. Trebuie să beau ceva.

Bethany zîmbește amuzată și o simt că mă studiază perfid.

— Serios?! mă întreabă ea oarecum – am impresia – condescendent.

— Da, zic eu, care încă nu pot să mă uit la ea și numai cu eforturi nebănuite reușesc să-mi despățuresc șervetul să mi-l așez peste genunchi, să-l aranjez cum trebuie, și-mi fac de lucru cu paharul de vin, rugîndu-mă să vină un chelner. Tăcerea care urmează face să-mi bubuie urechile. Zic: Ei, deci te-ai uitat la Patty Winters azi-dimineață?!

— Nu, am ieșit să alerg, zice ea, aplecîndu-se spre mine. A fost despre Michael J. Fox, este?!

— Nu, precizez eu. A fost despre Patrick Swayze.

— Hai, nu zău?! exclamă ea și adaugă: Cine le mai ține șirul?! Ești sigur?!

— Da. Despre Patrick Swayze. Sînt sigur.

— Și cum a fost?!

— Mă rog, a fost foarte interesant, îi spun eu, trăgînd aer în piept. A fost ca un fel de dezbatere, dacă tipul a devenit un cinic sau nu.

— Și tu crezi c-a devenit?! întreabă ea, zîmbind în continuare.

— Mă rog... nu. Nu sînt sigur, comentez eu nervos. E interesantă întrebarea. Problema asta nu s-a pus pîn-acuma propriu-zis. Adică după *Dirty Dancing* nu cred că era cazul, dar după *Tiger Warsaw* nu mai știu nici eu ce să zic. Poate c-am luat-o eu razna, dar mi s-a părut că detectez la el un fel de amărăciune. Nu sînt sigur.

Bethany se uită la mine cu aceeași expresie a feței.

— A, uite c-am uitat, zic eu, băgînd mîna în buzunar. Ți-am scris o poezie. Uite-aici – și-i întind foaia de hîrtie. Mă simt rău, mă simt frînt, mă simt chinuit, sînt efectiv la limită.

— Vai, Patrick, zîmbește ea. Ce drăguț din partea ta.

— Mă rog, știi cum e... zic eu, lăsînd ochii timid în jos.

Bethany ia foaia de hîrtie și o desface.

— Citește-o, o îndemn eu plin de entuziasm.

Ea își aruncă peste foaie o privire întrebătoare, mirată, piezișă, după care o întoarce să vadă dacă mai scrie ceva și pe dos. În sinea ei înțelege că este vorba de ceva scurt și se mai uită încă o dată la cuvintele scrise, mîzgălite cu roșu în partea de sus a foii.

— E ca un fel de haiku, vezi?! zic eu. Haide, citește-o.

Ea își drege glasul și începe să citească ezitant, încet, poticnindu-se de multe ori:

— „Bietul cioroi de pe perete. Ia uite-l...” – și face o pauză, pe urmă se uită mijindu-și ochii la foaia de hîrtie și trece mai departe ezitant: „Uite-l pe bietul cioroi. Uite-l pe bietul cioroi de... pe... perete...” – și se oprește din nou, se poticnește, se uită la mine încurcată, apoi din nou la foaia de hîrtie.

— Zi mai departe, îi spun eu, uitîndu-mă după un chelner. Zi pînă la capăt.

Ea își drege glasul din nou și, căscînd ochii mari către foaia de hîrtie, încearcă să citească restul poeziei cu o voce mai joasă decît o șoaptă:

— „Fute-l... Fute-l pe cioroiul de pe perete...” – și se poticnește din nou, după care citește și ultima propoziție, oftînd din greu: „Este-un... negru... de... debil...”?!

Cei doi de la masa de-alături și-au întors capetele încet și se uită cu ochii mari la noi. Bărbatul pare oripilat, femeia are și ea

o expresie de groază pe față. Eu mă uit fix la ea, mă uit urît, pînă o fac să se uite dracului înapoi la salata aia.

— Măi, Patrick... zice Bethany, tușind din nou și încercînd să zîmbească în timp ce-mi restituie hîrtia.

— Da?! zic eu. Ce zici?!

— Văd căăă... – și se oprește gînditoare – ...simțul tău de... nedreptate socială este... – și-și drege glasul din nou, uitîndu-se-n jos – ...intact și la locul lui.

Eu iau foaia de hîrtie din mîna ei, o împăturesc și mi-o bag în buzunar, străduindu-mă să-i arăt o figură serioasă și stînd perfect drept, ca să nu mă suspecteze că am ceva de ascuns. Chelnerul vine în sfîrșit la masa noastră. Eu îl întreb ce mărci de bere ne poate servi.

— Heineken, Budweiser, Amstel Light, recită el.

— Da?! întreb eu cu ochii ațintiți la Bethany, făcîndu-i semn cu mîna să continue.

— Astea-s... ăăă... toate, domnule, zice el.

— N-aveți Corona?! Kirin?! Grolsch?! Morretti?! întreb eu nedumerit și iritat.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu avem, zice el precaut. Atîta: Heineken, Budweiser, Amstel Light...

— Asta-i nebunie, oftez eu. Atunci vreau un J&B cu gheață. Ba nu, un cocteil cu Absolut. Ba nu, un J&B simplu.

— Iar eu vreau înc-o sticlă de apă San Pellegrino, adaugă Bethany.

— Și eu vreau la fel, adaug eu grăbit, fiindcă piciorul îmi sare în sus pe sub masă și nu mi-l pot controla.

— Bine... Doriți să vă spun care sînt specialitățile?! întreabă chelnerul.

— Fără îndoială, mă stropșesc eu, după care, mult mai calm, zîmbesc liniștitor către Bethany.

— Sînteți sigur?! rîde chelnerul.

— Te *rog*, zic eu, deloc amuzat, studiind meniul.

— Ca aperitive am roșii uscate la soare și caviar auriu cu ardei gras mexican și mai am supă proaspătă de andive...

— O clipă, o clipă, oprește-te... zic eu, ridicînd o mîină ca să-l opresc. Stai așa un moment.

— Da, domnule?! întreabă el nedumerit.

— *Dumneata* ai toate astea?! Vrei să spui că restaurantul le are, îl pun eu la punct. Dumneata n-ai nici o roșie uscată la soare. Restaurantul o fi avînd. Dumneata n-ai ardei grași mexicani. Restaurantul îi are. Așa că fi bun și precizează.

Chelnerul se uită stupefiat la Bethany, care depășește momentul penibil cu eleganță, întrebîndu-l:

— Ei, și supa asta de andive cum se servește?!

— Ăăă... rece, zice chelnerul, fără să-și fi revenit cu totul după izbucnirea mea, dar conștient că are de-a face cu cineva ca o coardă foarte, foarte întinsă, așa că se oprește din nou și ezită.

— Zi mai departe, îl îndemn eu. Te rog, zi mai departe.

— Se servește rece, reia el de unde rămăsese. Iar ca antreuri avem somn cu felii de mango și sandvici de brioșă cu somon roșu, sirop de arțar și... – și se uită mai bine pe carnetul lui – ... bumbac.

— Mmm, sună apetisant... Bumbac, mmm... zic eu, frecîndu-mi mîinile de nerăbdare. Bethany?!

— Eu vreau salată mexicană cu praz și măcriș, zice Bethany. Și andive cu... sos de alune.

— Și domnul?! întreabă chelnerul cu precauție.

— Eu vreau... – și mă opresc și mă uit de sus în jos peste meniu. Vreau calamar cu sîmburi de pin și, dacă se poate, să-mi aduci o felie de brînză de capră, de *șevră*¹ – și arunc o privire scurtă spre Bethany, ca să văd dacă se strîmbă la pronunția mea greșită – cu asta și cu niște... da, cu niște sos picant pe de-alături.

Chelnerul dă din cap și pleacă. Bethany și cu mine rămînem singuri.

— Ei... zîmbește ea, pe urmă observă că masa are un vag tremur. Ce... ce-ai pățit la picior?!

— La picior?! A... și mă uit la piciorul meu pe sub masă, după care din nou la ea. E din cauza... muzicii. Îmi place muzica foarte mult. Muzica asta care cîntă.

— Ce muzică este?! zice ea, întorcîndu-și capul într-o parte și străduindu-se să prindă cîteva măsuri din varianta Muzak de muzică New Age care se aude dinspre difuzoarele atîrnate deasupra barului, sub tavan.

— Esteee... cred că e Belinda Carlisle, încerc eu să ghicesc. Nu sînt sigur.

— Dar... dă să spună ea, dar renunță: Nu, n-are importanță.

— Dar ce anume?! – eu.

— Dar eu n-aud nici un cîntat, zîmbește Bethany și lasă ochii în jos rușinată.

Eu îmi țin piciorul cu amîndouă mîinile și mă prefac că ascult.

— Păi, e un cîntec de-al ei, zic eu, apoi adaug neconvins: Cred că se cheamă *Heaven Is a Place on Earth* („Raiul este un loc de pe Pămînt“). Știi care este.

— Auzi, zice ea, ai fost la vreun concert de curînd?!

— Nu, zic eu și-mi pare rău că a trebuit să se oprească, dintre toate subiectele, tocmai la ăsta. Mie nu-mi place muzica *live*.

— Muzica *live*?! se miră ea, se încruntă și mai ia o gură de apă San Pellegrino.

— Păi, da. Știi și tu. Cum sînt formațiile, încerc eu să explic și-mi dau seama din expresia de pe fața ei că spun exact ce n-ar trebui să spun. A, pardon, am uitat. Am fost la U2.

— Și cum ți s-au părut?! întreabă ea. Mie compact-discul mi-a plăcut teribil.

— Au fost grozavi. Absolut grozavi. Absolut... și mă opresc, neștiind ce să mai spun. Bethany ridică din sprîncene curioasă, vrînd să știe mai multe. Zic: Absolut... irlandezi.

— Eu am auzit că sînt într-adevăr buni *live*, zice ea și simpla ei voce capătă niște inflexiuni parcă ușor muzicale. Ce altceva-ți mai place?!

— A, știi și tu, zic eu, sută la sută blocat. The Kingsmen. *Louie, Louie*². Chestii de genul ăsta.

— Hi, hi, Patrick... zice ea, plimbîndu-și privirile peste fiecare colțișor al feței mele.

— Ce?! intru eu în panică, ducînd mîna imediat la păr. Ce, mi-am pus prea multă spumă?! Nu-ți plac The Kingsmen?!

— Nu, rîde Bethany. Numai că nu-mi aduc aminte de tine atît de bronzat cînd eram la școală.

— Ei, și pe-atunci eram bronzat, nu?! întreb eu. Că doar nu eram ceva gen Fantoma Casper, ce naiba?! – și-mi pun cotul pe masă, încordez bicepsul și-i fac semn să-mi pipăie mușchiul. După ce ea mi-l atinge fără nici o tragere de inimă, eu îmi reiau tirul: Și chiar nu eram atît de bronzat pe vremuri la Harvard?! –

o întreb pe un ton cât glumeț, cât îngrijorat, dar de fapt îngrijorat.

— Nu, nu, râde ea. Erai fără îndoială un George Hamilton al promoției '84.

— Mulțumesc, îi spun eu satisfăcut.

Chelnerul ne aduce băuturile: două sticle de apă San Pellegrino. Scena doi.

— Deci tu acumai ești la Mill... de pe mal? La Tafta³? Cum îi zice?! întreb eu.

Trupul ei, culoarea pielii ei par consistente și rozalii.

— La Milbank Tweed, precizează ea. Acolo lucrez.

— Mă rog, zic eu în timp ce storc o lămâie în paharul de apă. E minunat. Înseamnă că Dreptul pe care l-ai făcut și-arată roadele cu prisosință.

— Și tu ești la... P&P?! întreabă ea.

— Da – eu.

Bethany dă din cap, vrea să spună ceva, se oprește, cîntărește în sinea ei dacă se cuvine, apoi întreabă – totul în decurs de cîteva secunde:

— Dar familia ta nu deține practic...

— Nu vreau să vorbesc despre treaba asta, i-o retez eu. Dar răspunsul este da, Bethany. Da.

— Și tu lucrezi în continuare la P&P?! întreabă ea.

Parcă fiecare silabă rostită de ea este de sine stătătoare și-mi explodează în cap ca o bombă sonoră.

— Da, zic eu, aruncînd priviri piezișe prin restaurant.

— Bine, dar... și se oprește nedumerită. Tatăl tău n-a...

— Ba da, bineînțeles, o întrerup eu. Ai luat vreodată focaccia⁴ la Pooncakes?!

— Patrick! – ea.

— Da?! – eu.

— Ce-i cu tine?! – ea.

— Pur și simplu nu vreau să vorbesc despre... și mă opresc.
...Despre serviciu.

— De ce nu?! întreabă ea.

— Pentru că-l detest, zic eu. Zău, pe bune, ai încercat pînă acum să vezi cum e la Pooncakes?! Eu cred că Miller l-a subevaluat în *Times*.

— Patrick, zice ea, coborînd vocea, dacă te deranjează serviciul atît de mult, de ce nu renunți la el?! Tu n-ai nevoie să lucrezi.

— Pentru că... – zic eu, uitîndu-mă fix în ochii ei – ...vreau...
să... mă... integrez...

După o lungă pauză, Bethany zîmbește:

— Am înțeles...

Urmează o altă pauză. Pe care însă eu o rup:

— Poți să iei chestia asta ca pe o... să zicem, o nouă abordare a noțiunii de afacere, zic eu.

— Cît deee... – trăgănează ea – ...rațional... Cît de ăăă... – iar trăgănează – ...pragmatic...

Prînzul nostru trece prin mai multe ipostaze: de povară, de enigmă care se cere elucidată, de obstacol, și pînă la urmă alunecă fără nici un efort în domeniul apelor liniștite în care eu am ocazia să-mi fac numărul cu maximă dexteritate – inteligența mea salvatoare intervine și-mi semnalează că este cazul să-mi dau seama cît de mult mă dorește Bethany, dar eu mă țin pe poziții, nu mă dau pe mîna ei. Bethany se ține și ea pe poziții, chiar dacă flirtează cu mine. Ea a făcut un pariu cu ea însăși invitîndu-mă la acest prînz, iar eu mă simt cuprins de panică îndată după ce mi se aduce calmarul, fiindcă sînt

convins că nu mi-aș mai reveni în simțiri dacă ea nu și-ar câștiga pariul. Alți bărbați își întorc privirile spre ea în timp ce trec pe lângă masa noastră. Uneori, ca să fiu mai interesant, eu îmi cobor vocea pînă la nivel de șoaptă. În mintea mea aud diverse lucruri: zgomot de fond, sunete curioase; gura ei se deschide, se închide, înghite lichide, zîmbește, mă înghite și pe mine ca un magnet dat cu ruj de buze, vorbește despre ceva legat de faxuri – de două ori. Într-un tîrziu eu îmi comand un J&B cu gheață, pe urmă un coniac. Bethany cere un sorbet de nucă de cocos cu mentă. Eu îmi pun mîna pe mîna ei, îi iau mîna în mîna mea peste masă, ca un prieten bun ce sînt. Soarele se revarsă pe ferestrele de la Vanities. Restaurantul se golește, fiindcă este aproape ora trei. Bethany comandă un pahar de Chardonnay, pe urmă încă unul, pe urmă nota de plată. Este calmă și liniștită și totuși ceva se întîmplă. Pulsul meu se ridică și coboară. Se stabilizează pentru cîteva momente. Stau numai ochi și urechi. Posibilitățile pe care mi le-am imaginat se precipită. Bethany își lasă ochii în jos, iar cînd își ridică din nou privirile spre mine, este rîndul meu să mi-i cobor.

— Ei, întreabă ea, și tu te vezi cu cineva?!

— Viața mea este esențialmente lipsită de complicații, zic eu meditativ, luat prin surprindere.

— Asta ce vrea să însemne?! întreabă ea.

Eu sorb din paharul de coniac și zîmbesc secretos în mintea mea, o tachinez, jonglez cu speranțele ei, cu visele ei de a ne regăsi.

— Deci te vezi cu cineva, Patrick?! insistă ea. Haide, spune-mi.

— Da, zic eu mai mult pentru mine, gîndindu-mă la Evelyn.

— Cu cine?! o aud cum întreabă.

— Cu o sticlă foarte mare de antidepresiv Desyrel, zic eu pe un ton visător, cuprins de o teribilă tristețe.

— Cu ce?! întreabă ea zîmbind, după care devine conștientă de ceva și scutură din cap: Eu n-ar trebui să beau.

— Nu, de fapt nu mă văd cu nimeni, zic eu, schimbînd tonul brusc, și mă lansez, oarecum împotriva voinței mele: Știi, de fapt cine se vede propriu-zis cu cine?! Știi tu pe cineva care să se vadă efectiv cu altcineva?! Tu te-ai văzut vreodată cu mine?! Să te vezi?! Ce-nseamnă chestia asta?! Ha! Să te vezi?! Ha! Mie nu-mi intră-n cap! Ha! – și-ncep să rîd.

După ce asistă la această ieșire, Bethany zice, dînd din cap:

— Presupun că există vreo logică-mbîrligată-n toată chestia asta.

După o lungă pauză, mi-e și frică să-i pun eu ei întrebarea-cheie:

— Dar tu – tu te vezi cu cineva?!

Ea zîmbește mulțumită de sine și, ținînd în continuare ochii în jos, recunoaște cu o sinceritate demnă de-o cauză mai bună:

— Mă rog, da, am un prieten și...

— Pe cine?! – eu.

— Poftim?! zice ea, ridicîndu-și ochii spre mine.

— Prietenul tău – cum îl cheamă?!

— Robert Hall. De ce?!

— De la Salomon Brothers?!

— Nu, e bucătar-șef.

— La Salomon Brothers?!

— Patrick, e bucătar-șef. Și co-proprietar la restaurantul respectiv.

— Care dintre ele?!

— Are vreo importanță?!

— Nu, serios, la care?! întreb eu, după care adaug dintr-o singură suflare: Ca să mi-l șterg din ghidul *Zagat*.

— Dorsia se numește, zice ea. Patrick, ție nu ți-e bine?!

Nu, nu mi-e bine: creierul îmi face explozie, iar stomacul îmi face implozie și de-aici rezultă o reacție spasmodico-acidogastrică – stele și planete, galaxii întregi de pălărioare minuscule de bucătari-șefi defilează prin fața ochilor mei. Întrebarea următoare îmi iese ca un nod din gât:

— De ce Robert Hall?! De ce cu el?!

— Mă rog, nu știi, zice ea cu o voce din care se simte c-a băut. Probabil pentru că am douăzeci și șapte de ani și...

— Da?! Și eu am la fel. Jumătate din Manhattan are la fel. Și ce-i cu asta?! Nu-i o scuză ca să te măriți cu Robert Hall.

— Să mă *mărit*?! exclamă ea, făcînd ochii mari și bătînd în retragere. Am spus eu așa ceva?!

— N-ai spus că te măriți?!

— Nu, n-am spus, dar cine știe?! și ridică din umeri: Poate ajungem și la asta.

— Forrr-midabil, zic eu.

— După cum ziceam, Patrick... – și se uită la mine urît, dar oarecum în joacă, ceea ce mie-mi întoarce iar stomacul pe dos – ...cred că știi și tu că, mă rog, timpul trece. Și că ceasul ăla biologic nu tace... – adaugă ea, iar eu mă gîndesc: Doamne, după numai două pahare de Chardonnay, a ajuns să recunoască treaba asta?! Dumnezeule, ce categorie ușoară! – ...iar eu vreau să fac copii.

— Cu Robert Hall?! întreb eu, neputînd crede ce aud. Ai putea foarte bine să-i faci și cu căpitanul Lou Albano⁵, Doamne iartă-mă! Bethany, zău că nu te înțeleg!

Bethany își ia șervetul în mâini, se uită în jos, pe urmă afară, pe trotuar, unde chelnerii așază mesele pentru cină. La ei mă uit și eu.

— De ce am senzația unei anumite ostilități din partea ta, Patrick?! întreabă ea în șoaptă, după care soarbe din paharul cu vin.

— Poate pentru că *sînt* ostil, mă stropșesc eu. Poate pentru că simți și tu chestia asta.

— Doamne, Patrick, zice ea sincer întristată, căutîndu-mi privirea. Am crezut că tu și Robert erați prieteni.

— Poftim?! zic eu. M-ai pierdut pe drum.

— Nu erați prieteni, tu și Robert?!

— Eram?! zic eu neconvins după un moment de tăcere.

— Da, Patrick, erați.

— Robert Hall... Robert Hall... Robert Hall... șoptesc eu, ca și cum aș căuta să-mi aduc aminte. Studentul ăla cu bursă?! Șeful nostru de grupă din ultimul an?! După încă puțin timp de gîndire, adaug: Ăla fără bărbie?!

— Nu, Patrick, zice ea. Celălalt Robert Hall...

— A, îl confund cu celălalt Robert Hall?! zic eu.

— Da, Patrick, zice Bethany exasperată.

Deși în sinea mea simt nevoia să mă chircesc, închid ochii și oftez:

— Robert Hall... Nu este cel cu părinții care dețin jumătate din – să zicem – Washington?! Nu este cel care a fost – și înghit în sec – căpitanul echipei de canotaj?! De un metru optzeci și ceva?!

— Ba da, Patrick, zice ea. *Acel* Robert Hall...

— Bine, dar... și mă opresc.

— Da... dar ce?! întreabă ea, parcă hotărâtă să aștepte un răspuns.

— Dar tipul era fetiță, răbufnesc eu.

— Ba nu, Patrick, *nu* era, zice Bethany, vizibil ofensată.

— Știi sigur că era fetiță, insist eu, dînd din cap.

— De unde știi așa sigur?! întreabă ea, cîtuși de puțin amuzată.

— Pentru că-i lăsa pe băieții de prin frății – nu și pe cei din frăția noastră, ce-i drept – să-l poștească pe la petreceri, să-l lege de mâini și de picioare, chestii de-astea. Cel puțin eu unul asta am auzit, zic eu cu absolută sinceritate, după care, deși nu m-am simțit în viața mea mai umilit, îi mărturisesc: Știi, Bethany, s-a oferit într-o zi să... știi tu... să mi-o ia în gură. În... ăăă... secția de Științe Sociale a bibliotecii.

— Dumnezeule mare! geme Bethany dezgustată. Unde-i nota aia de plată?!

— N-a fost dat afară Robert Hall pentru că și-a făcut lucrarea de licență despre Babar?! Sau ceva gen Babar?! întreb eu. Despre Babar elefăntelul?! Ba mai mult – Doamne sfinte! –, elefăntelul *franțuz*?!

— Ce tot vorbești acolo?! zice ea.

— Ascultă-mă o clipă, zic eu. Nu s-a înscris la școala de administrație Kellogg?! La Northwestern University, corect?!

— Pîn' la urmă s-a lăsat, zice ea fără să se uite la mine.

— Ascultă-mă, zic eu și pun o mînă pe mîna ei.

Ea zvîcnește și-și trage mîna înapoi.

— Robert Hall nu e fetiță... încerc eu să zîmbesc.

— Pot să te-asigur de treaba asta, zice ea, parcă prea convinsă, ca și cum ar zice: Cum poate cineva să-l vorbească de rău pe Robert Hall?!

În loc să-i spun „Hai, nu zău, scîrbă proastă și credulă ce ești“, îi spun pe un ton de consolare:

— Sînt convins că poți. După care: Povestește-mi despre el. Vreau să știu cum stau lucrurile între voi doi. Și ca să închei, zîmbind, furios, plin de ură, îmi cer scuze: Te rog să mă ierți.

Poate nu imediat, dar în cele din urmă Bethany lasă garda-n jos și-mi zîmbește și ea mie, iar eu o îndemn din nou:

— Mai spune-mi, după care adaug în șoaptă, numai pentru mine, etalînd pentru ea un zîmbet mai mult rînjat: Mi-ar plăcea să-ți spintec păsărica.

De-acum Chardonnay-ul a înmuiat-o de tot, așa că renunță la precauții și vorbește liber. În timp ce ea îmi povestește despre trecutul ei recent, eu mă gîndesc la o mulțime de alte lucruri: aer, apă, cer, timp, un moment, un loc anume în care am vrut să-i arăt tot ce este frumos în lumea asta. N-am răbdare să aștept după revelații, după noi începuturi, după evenimente care se petrec dincolo de raza mea vizuală imediată. O fătucă, o boboacă pe care am întîlnit-o într-un bar din Cambridge cînd eram în anul întîi la Harvard, mi-a spus la începutul toamnei respective că „Viața este plină de posibilități nelimitate“. Am făcut eforturi eroice ca să nu mă înec cu alunele pe care le ronțăiam la bere cînd a emanat din ea piatra asta filozofală ca de rinichi și pur și simplu am dat pe gît restul de sticlă de Heineken, am zîmbit și mi-am concentrat toată atenția pe jocul de săgețele care se desfășura într-un colț. Oare mai e nevoie să spun că fata aceea nu a mai ajuns pînă în anul al doilea?! În iarna care a urmat trupul ei a fost găsit plutind la vale pe râul Charles, decapitat, iar capul – atîrnat într-un copac de pe mal, cu părul înnodat de o creangă mai joasă, la cinci kilometri în amonte. La Harvard furiile mele erau mai puțin violente decît

cele de-acum și n-am nici un motiv să sper că dezgustul meu va dispărea – pur și simplu *nu are cum*.

— Vai, Patrick, zice Bethany. Nu te-ai schimbat deloc. Și nu știu dacă asta e bine sau e rău.

— Tu zi că-i bine – eu.

— De ce?! Chiar e bine?! Întreabă ea, încruntându-se. Mai demult a fost bine?!

— Tu ai văzut numai o latură a personalității mele, zic eu. Cea de student.

— De amant?! Întreabă ea cu o voce care-mi amintește de bunătatea omenească.

Mă uit la ea cu niște ochi reci, străini. Pe stradă răsună ritmuri ca de salsa. Chelnerul ne aduce, în fine, nota de plată.

— Lasă-mă pe mine să plătesc, oftez eu.

— Nu, zice ea, desfăcându-și poșeta. *Eu* te-am invitat.

— Dar eu am cardul de credit American Express Platinum, insist eu.

— Și eu am, zice ea zîmbind.

Nu mai spun nimic, doar mă uit la ea cum își pune cardul pe tava pe care ne-a fost adusă nota de plată. Mă aștept la convulsii violente în orice moment dacă nu mă ridic de pe scaun.

— Mișcarea de eliberare a femeilor. Uau! zîmbesc eu fără să mă las impresionat.

Afară, Bethany mă așteaptă pe trotuar în timp ce eu stau la toaleta bărbaților și-mi vomit tot prânzul, scuip calmarul nedigerat și ceva mai puțin violaceu decât era în farfuria mea. Când ies și eu în sfârșit de la Vanities pe stradă, punându-mi ochelarii de soare Wayfarer și mestecînd o gumă, îmi șoptesc ceva pentru mine însumi, după care o sărut pe Bethany pe obraz și inventez, evident, altceva:

— Îmi pare rău c-a durat atîta. A trebuit să-mi sun avocatul.

— A, da?! se dă preocupată, scîrba naibii.

— E vorba de-un prieten de-al meu, ridic eu din umeri. Unul Bobby Chambers. E la-nchisoare. Cîțiva prieteni de-ai lui, mă rog, mai ales eu, încercăm să-i reinstrumentăm apărarea, zic eu, ridicînd iarăși din umeri, după care sar la alt subiect. Auzi...

— Da?! întreabă ea zîmbind.

— E tîrziu. Nu mai am chef să mă-ntorc la birou, zic eu, uitîndu-mă la ceasul Rolex de la mîină. Soarele care a început să coboare se reflectă pentru o clipă din cadranul ceasului și-o orbește pe Bethany. Ce-ar fi să vii pînă la mine-acasă?!

— Poftim?! rîde ea.

— Ce-ar fi să vii pînă la mine-acasă?! repet eu.

— Patrick... rîde Bethany cu subînțeles. Tu vorbești serios?!

— Am o sticlă de Pouilly-Fuissé *frapată*... Ei?! zic eu, ridicînd din sprîncene.

— Auzi, replica asta poate că ținea la Harvard... – și rîde, apoi continuă: ...dar acum, că sîntem mai bătrîni și... și se oprește.

— Și... ce anume?! întreb eu.

— Și n-ar fi trebuit să beau vinul ăla la prînz, zice ea din nou.

O luăm din loc împreună. Sînt treizeci și opt de grade afară și e irespirabil. Nu mai e zi și nu e încă noapte. Cerul pare galben. Îi dau un dolar unui cerșetor de la intersecția dintre Duane și Greenwich numai ca s-o impresionez pe Bethany.

— Auzi, haide, vino, îi spun eu din nou, aproape smiorcăindu-mă. Haide, vino cu mine.

— Nu pot, zice ea. Chiar dacă aerul condiționat din biroul meu e stricat, nu pot. Aș vrea, dar nu pot.

— Hai, zău, vino, zic eu, apucînd-o cu o mîină pe după umeri și strîngînd-o atîta cît s-o încurajez.

— Patrick, trebuie să mă-ntorc la serviciu, geme ea, protestînd fără tragere de inimă.

— Dar singură spui c-ai să te topești acolo, punctez eu.

— N-am ce face.

— Haide, insist eu, după care încerc s-o ademenesc: Am un serviciu de ceai și cafea Durgin Gorham din anii '40, patru piese din argint masiv pe care mi-ar face plăcere să ți le arăt.

— Nu pot, zice ea, punîndu-și ochelarii de soare.

— Bethany... zic eu nerăbdător.

— Uite, zice ea, îți cumpăr un baton de ciocolată Dove. Un baton Dove în locul meu.

— Nu-mi vine să cred. Tu știi cîte procente de grăsime, de sodiu, conține numai glazura de ciocolată?! înghit eu în sec, prefăcîndu-mă oripilat.

— Hai, zău așa, zice ea. N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta.

— Nu, tu hai, zău așa, zic eu, luînd-o cu un pas înaintea ei pe stradă și mergînd așa o vreme, ca să nu aibă sentimentul că sînt agresiv cu ea. Pe urmă adaug: Uite, vino pe la mine să bem ceva și mai tîrziu mergem la Dorsia ca să-l văd și eu pe Robert. E bine așa?! Și merg mai departe, dar de data asta cu spatele, uitîndu-mă la ea. Te rog?!

— Patrick, zice ea. Ce faci, te milogești?!

— Vreau să-ți arăt serviciul meu de ceai Durgin Gorham. Fac o pauză. Te rog?! Altă pauză. M-a costat trei mii cinci sute de dolari.

Bethany se oprește din mers pentru că eu mă opresc, se uită în pămînt, iar cînd ridică ochii din nou, eu văd că are fruntea și

amîndoi obrajii scăldați în sudoare, ca un strat fin. E clar că-i e cald. Oftează și zîmbește, către nimeni în mod special. Se uită la ceas.

— Ei?! întreb eu.

— Dac-aș veni... începe ea.

— Daaa...?! întreb eu, lăbărtînd cuvîntul.

— Dac-aș veni, ar trebui să dau mai întîi un telefon.

— A, nu, nici vorbă, zic eu, făcînd semn unui taxi. Poți să suni de la mine.

— Pa-trick! protestează ea. Uite-un telefon chiar aici!

— Haide-odată, zic eu. Uite-un taxi.

În taxiul care ne duce spre Upper West Side, Bethany îmi spune:

— N-ar fi trebuit să beau vinul ăla.

— De ce, te-ai îmbătat?! – eu.

— Nu, zice ea, făcîndu-și vînt cu un program de la *Mizerabilii* uitat de cineva pe bancheta din spate a taxiului, care nu are instalație de aer condiționat, și, deși ambele ferestre sînt deschise, ea continuă să-și facă vînt. Zice: Mă simt doar puțin... amețită.

Rîdem și unul și celălalt fără nici un motiv anume și Bethany se reazemă de mine, după care își dă seama de ceva și se retrage.

— Tu ai portar la intrare, nu-i așa?! întreabă ea bănuitoare.

— Da, zîmbesc eu, excitat de faptul că nici nu-i trece prin minte în ce pericol se bagă.

Ajungem la mine-acasă. Bethany intră în salon dînd din cap a încuviințare și murmurînd:

— Foarte frumos, domnule Bateman, foarte frumos...

Eu între timp încui uşa, pun şi zăvorul, pe urmă trec la bar şi-mi torn un J&B într-un pahar. Ea pipăie şi cercetează tonomatul Wurlitzer. În sinea mea am început deja să mîrîi, iar mâinile îmi tremură atît de tare, încît mă hotărăsc să renunţ la gheaţă şi mă duc şi eu în salon, mă postez în spatele lui Bethany, care stă şi se uită la tabloul David Onica atîrnat deasupra semineului. Îşi lasă capul într-o parte, îl studiază, după care începe să chicotească şi se uită la mine cu o privire zăpăcită, iar se uită la tablou şi începe să rîdă de-a binelea. Eu n-o întreb ce-a păţit – puţin îmi pasă. Dau băutura peste cap dintr-o singură înghiţitură şi mă duc la dulapul Anaholian din stejar alb, unde am pus bine un pistol de împuşcat cuie nou-nouţ, cumpărat săptămîna trecută de la un magazin de ustensile casnice de lîngă biroul meu de pe Wall Street. Îmi trag pe mîini o pereche de mănuşi de piele neagră şi verific pistolul de cuie să fie încărcat.

— Patrick?! zice Bethany, hlizindu-se în continuare.

— Da... – zic eu şi adaug: ...iubito!?

— Cine ţi-a agăţat pe perete tabloul ăsta de Onica?! întreabă ea.

— Îţi place?! întreb şi eu.

— E frumos, numai că... – şi se opreşte, după care continuă: ...sînt aproape convinsă că e agăţat cu susu-n jos.

— Poftim?! – eu.

— Cine ţi l-a agăţat pe Onica?! – ea.

— Eu l-am agăţat, zic eu, stînd cu spatele la ea.

— Atunci ţi-ai agăţat tabloul cu josu-n sus – şi rîde.

— Ă-hă?! bombăn eu, stînd lîngă dulap şi strîngînd în mîină pistolul de împuşcat cuie, obişnuindu-mă cu greutatea lui în mîina mea cu mănuşă.

— Nu pot să cred că e pus cu fundu-n sus, zice Bethany. De cînd stă așa?!

— De-o mie de ani, șoptesc eu, întorcîndu-mă spre ea și venind mai aproape.

— Poftim?! întreabă ea, studiind în continuare tabloul de Onica.

— Am zis: Ce pizda mă-sii faci tu cu Robert Hall al tău?! zic eu tot în șoaptă.

— Ce-ai spus?! întreabă ea și se întoarce spre mine, iarăși ca-n filme, cu încetinitorul.

O aștept să vadă pistolul de împușcat cuie și mîinile mele înmănușate și abia după aceea urlu:

— Ce pizda mă-sii faci tu cu Robert Hall al tău?!

Poate din instinct, poate fiindcă n-a uitat, Bethany se repede inutil către ușa de la intrare, urlînd în gura mare. Dacă ei Chardonnay-ul i-a înmuiat reflexele, mie în schimb whisky-ul pe care l-am băut mi le-a ascuțit, așa că nu-mi trebuie mare efort ca să fac un salt înaintea ei, să-i blochez orice cale de scăpare și s-o fac să-și piardă cunoștința cu patru lovituri în cap cu pistolul de cuie. O tîrăsc înapoi în salon și o așez pe jos, peste un cearșaf alb de bumbac Voilacutro, îi întind brațele în lateral, îi desfac palmele cu fața în sus deasupra unor scînduri groase de lemn și-i fixează cîte trei degete de la fiecare mîină, luate la întîmplare, cu vîrfurile de scînduri, fiecare cu cîte un cui. Treaba asta o face să-și recapete cunoștința, drept care începe să urle. Îi dau cu spray paralizant în ochi, nas și gură, pe urmă îi pun un pardesiu Ralph Lauren din păr de cămilă peste cap, în ideea să-i mai înece țipetele cît de cît. Reiau împușcatul de cuie în mîinile ei pînă cînd i le fac arici pe amîndouă – unele cuie ajung să facă mănunchiuri, altele sînt răsucite, așa că Bethany

efectiv nu mai are cum să se ridice nici măcar în fund. Trebuie să-i scot pantofii, ceea ce mă cam dezamăgește, dar la cât de violent izbește cu picioarele, precis o să lase urme negre cu tocurele pe podeaua mea de stejar alb. În tot acest timp îi strig întruna „Scîrbă ce ești!“, iar cînd obosesc și trebuie să cobor vocea pînă la nivelul unei șoapte răgușite, îi susur la ureche:

— Pizda dracului!

Într-un târziu, după ce-i iau pardesiul de pe față ca s-o văd agonizînd, începe să mă implore, sau cel puțin încearcă, fiindcă deocamdată adrenalina îi atenuează durerea:

— Patrick aoleu Doamne oprește-te te rog aoleu Doamne nu-mi mai face mă doare...

Dar, cum era și cazul, durerea îi revine – era mult prea intensă ca să nu se manifeste – și leșină din nou, vomită, așa inconștientă cum este, iar eu n-am ce face, trebuie să-i țin capul sus ca să nu se înece cu propria vomă, după care îi dau din nou cu spray paralizant. Degetele pe care nu i le-am prins în cuie încerc să i le smulg cu dinții și aproape că reușesc la degetul mare de la mîna stîngă, de pe care ajung să smulg toată carnea, lăsînd osul la vedere, după care îi mai dau încă o dată, inutil, cu spray paralizant. Îi pun pardesiul din păr de cămilă înapoi peste cap, pentru eventualitatea că s-ar putea trezi și o să înceapă din nou să urle, pe urmă aranjez camera de filmat Sony Handycam, de mărimea unei palme, în așa fel încît să filmez ceea ce urmează. Odată camera așezată pe trepiedul ei și pusă pe automat, iau o pereche de foarfeci și încep să-i tai rochia și, cînd ajung la piept, o înțep de cîteva ori în sîni și, din greșeală (vorba vine), ajung să-i retez unul dintre sfîncuri direct prin sutien. Bethany începe să urle din nou după ce-i dau la o parte rochia, lăsînd-o numai în sutien, cu cupa dreaptă năclăită de

sînge, și în chiloței, năclăiți și ei, dar de urină – pe aceia îi păstrez pentru mai târziu.

Mă aplec deasupra ei și strig și eu, acoperindu-i urletele:

— Haide, urlă, urlă, nu te lăsa, urlă...!

Numai că eu am deschis toate ferestrele, plus ușa de la balcon, și când mă aplec peste ea, gura i se deschide însă, din ea nu mai ies urlete, ci numai niște zgomote oribile, guturale, animalice, întrerupte din când în când de horcăieli de vomă.

— Urlă, iubito, nu te lăsa, urlă... o îndemn, ba chiar mă aplec și mai aproape de ea și-i netezesc părul spre ceafă. Zic: Nimănui nu-i pasă. Nu vine nimeni să te salveze...

Bethany încearcă să strige din nou, dar își pierde cunoștința și nu reușește să scoată decît un geamăt bleg. Eu profit de starea ei de neputință: îmi scot mănușile, îi deschid gura cu forța, iau foarfecile și-i retez limba, pe care i-o trag cu ușurință afară din gură, de ajung să i-o țin în palmă pe toată, caldă și plină de sînge, parcă mult mai mică în palma mea decît mi se părea în gura ei, și-o izbesc de perete, unde rămîne lipită o clipă, după care pică la podea, lăsînd în urmă o pată și făcînd un *pleosc* anemic. Sîngele se revarsă din gura ei și iarăși trebuie să-i țin capul în sus, ca să nu se înece. În fine, o fut în gură și, după ce ejaculez și mă trag înapoi, îi mai dau o dată cu spray paralizant.

Mai târziu, când își recapătă cunoștința pentru scurt timp, îmi pun o pălărioară de vînător pe care am primit-o la Harvard de la una dintre prietenele mele boboace.

— Ții minte asta?! strig eu, uitîndu-mă de sus în jos la ea. Și uite și-asta! urlu triumfător, arătîndu-i un trabuc. Încă mai fumez trabucuri, ă, vezi?! Uite, un trabuc!

Și-l aprind cu degetele pătate de sînge, dar de-acum ferme, iar figura ei, atît de palidă încît bate în albastru, se contractă

întruna, se schimonosește de durere, ochii împietriți de groază i se închid, se deschid pe jumătate, cât să vadă cum din viața ei n-a mai rămas decât un coșmar.

— Și mai e ceva, țiș eu, mergînd înainte și înapoi. Nu e nici Garrick Anderson costumul ăsta. E Armani!! Giorgio Armani! Mă opresc plin de dispreț, mă aplec deasupra ei și rînjesc: Și tu, care credeai că e Henry Stuart! Doamne iartă-mă!

După care-i cîrlesc o palmă zdravănă peste față, şuier printre dinți către ea „Scîrbă proastă“ și-o flegmez peste ochi, dar la cît spray paralizant am împrăștiat peste ea, probabil că p-asta nici n-o mai simte, așa că-i mai dau cu niște spray, după care încerc s-o fut din nou în gură, dar cum nu-mi mai vine, mă opresc.

1. *Chèvre* – capră (fr.).
2. Formație apărută în muzica rock'n'roll în 1963. *Louie, Louie* a fost primul și unul dintre cele mai mari succese ale sale.
3. Joc de cuvinte malițios și intraductibil: Millbank (nume propriu) de mai jos se poate traduce și „Malul lui Mill“, iar Tweed (nume propriu) există și ca substantiv comun, tweed, și desemnează o țesătură, ca și taftaua.
4. Specialitate asemănătoare cu pizza, dar avînd un blat cu o consistență mai apropiată de cea a pîinii.
5. Louis Albano (n. 1933), supranumit Căpitanul Lou Albano, organizator de meciuri de lupte americane (wrestling).

Joi

Mai târziu, de fapt în seara următoare, noi trei, Craig McDermott, Courtney și cu mine, mergem cu un taxi către Nell's și vorbim despre apa Evian. Courtney, îmbrăcată cu un vizon Armani, tocmai a recunoscut, chicotind, că ea folosește apa Evian pentru cuburi de gheață, ceea ce declanșează o discuție întreagă despre diferențele dintre diverse mărci de apă îmbuteliată, iar la cererea lui Courtney, încercăm cu toții să enumerăm cât mai multe mărci ne vin în minte. Courtney și începe, ținând socoteala mărcilor pe degete:

— Bun, deci avem Sparcal, Perrier, San Pellegrino, Poland Spring, Calistoga... și se oprește, în pană de idei, uitându-se la McDermott după ajutor.

El oftează și continuă pomelnicul:

— Canadian Spring, Canadian Calm, Montclair – care vine tot din Canada –, Vittel din Franța, Crodo din Italia... și se oprește și el și-și freacă bărbia meditativ, căutând măcar încă o apă, și la un moment dat anunță, ca și cum ar fi fost el însuși surprins: Elan.

După care, deși pare a fi pe punctul de a mai numi încă o marcă, McDermott se cufundă într-o tăcere needificatoare.

— Elan?! se miră Courtney.

— E din Elveția, zice Craig.

— A, se miră Courtney și se întoarce spre mine: E rîndul tău, Patrick.

În timp ce mă uit în gol pe fereastra taxiului, pierdut în gânduri, tăcerea pe care o provoc îmi provoacă și mie, mai departe, o silă de nedescris. De undeva, direct din laringe, ca un robot, le enumăr în continuare:

— Ați uitat Alpenwasser, Down Under, Schat – asta-i din Liban –, Qubol și Cold Springs...

— Pe-asta am spus-o eu deja, intervine Courtney pe un ton de reproș.

— Nu, zic eu. Tu ai spus Poland Spring...

— Zău?! șoptește Courtney, după care-l trage pe McDermott de pardesiu: Așa am zis, Craig?!

— Probabil, ridică din umeri McDermott. Parcă.

— Nu uitați că apa minerală trebuie cumpărată întotdeauna în ambalaje de sticlă și nu e bine să fie cumpărată în ambalaje de plastic, adaug eu pe un ton de prevestire neagră, așteptînd ca unul dintre ei, oricare, să mă întrebe de ce.

— De ce?! întreabă Courtney cu o voce care pare sincer interesată.

— Pentru că se oxidează, îi explic eu. Doar vrei să fie proaspătă, nu să aibă gust de stătut.

După o pauză lungă, perplexă, tipică pentru Courtney, McDermott recunoaște, uitîndu-se și el pe fereastra taxiului:

— Are dreptate.

— Eu zău că nu pricep care-i diferența dintre o apă și alta, zice Courtney, care stă între mine și McDermott pe bancheta din spate a taxiului și pe sub vizon are o jachetă Givenchy din lînă cu dungi în diagonală, pantaloni colanți Calvin Klein și pantofi Warren Susan Allen Edmonds.

Mai devreme, în același taxi, cînd eu i-am pipăit vizonul cu un gest sugestiv, singura mea intenție fiind să văd cît de moale

este – iar ea a înțeles acest lucru –, Courtney m-a întrebat calmă dacă am luat vreo bomboană de mentă pentru respirație. Nu i-am mai spus nimic.

— Ce vrei să zici?! întreabă McDermott profesoral.

— Păi, zău așa, zice ea, care poate fi diferența dintre un produs cum este apa de izvor și apa naturală, de pildă, sau... nu știu, există vreo diferență?!

— Courtney, oftează Craig, uitându-se în continuare pe fereastra mașinii. Apă naturală este orice apă care provine dintr-un izvor de sub pământ. Conținutul în minerale nu se schimbă, deși apa ar putea fi dezinfectată sau filtrată.

McDermott poartă un smoching din stofă de lână Gianni Versace cu reverele crestate în formă de V și duhnește a colonie Xeryus.

Eu renunț pentru moment la inerția mea indusă conștient ca să-mi continui explicația:

— Iar în apa de izvor mineralele pot fi adăugate sau îndepărtate și este de obicei filtrată, nu procesată industrial. După o pauză, adaug: Șaptezeci și cinci la sută din toată apa îmbuteliată din America este de fapt apă de izvor. După o altă pauză, întreb pe toată lumea din taxi: Știa careva treaba asta?!

Urmează o altă pauză lungă și parcă lipsită de viață, după care Courtney mai pune o întrebare, de data asta numai pe jumătate:

— Și diferența dintre apa distilată și apa purificată este...?!

Eu nici nu ascult propriu-zis conversația pe tema asta, nu mă interesează, fiindcă stau și mă gîndesc prin ce metode aş putea scăpa de cadavrul lui Bethany sau, de fapt, dezbat în sinea mea dacă se face să-l mai țin în apartamentul meu măcar o zi sau două. Dacă mă hotărăsc să scap de el la noapte, pot

foarte bine să bag tot ce-a mai rămas din el într-un sac de gunoi Hefty și să-l las pe casa scării; sau pot face un efort suplimentar, să-l car pînă-n stradă și să-l las pe trotuar alături de celelalte pungi de gunoaie. Aș putea chiar să-l duc la apartamentul meu din Bucătăria Iadului și să torn var peste el, să fumez un trabuc, s-ascult niște muzică la walkman și să mă uit la el cum se dizolvă – deși vreau să separ cadavrele bărbaților de cele ale femeilor, plus că vreau să mă uit la caseta video pe care-am închiriat-o în după-amiaza asta și care se intitulează *Sete de sînge* – pe casetă scrie, pe post de reclamă: „Unii clovni te fac să rîzi, dar Bobo te face să mori și te și mănîncă după aceea” –, iar o excursie la miezul nopții pînă-n Bucătăria Iadului, chiar și fără un popas la Bellevue ca să-nghit ceva, nu mi-ar mai lăsa timpul necesar. Oasele lui Bethany și restul mațelor și cărnii de pe ele vor ajunge mai mult ca sigur în crematoriul de la capătul holului pe care se află și apartamentul meu.

Courtney, McDermott și cu mine am plecat mai devreme de la o petrecere a celor de la Morgan Stanley care avea loc lîngă Seaport, în vîrful de jos al peninsulei Manhattan, într-un club nou-deschis, Goldcard, care mi s-a părut în sine un oraș de mari dimensiuni. Acolo am dat peste Walter Rhodes, un canadian sută la sută pe care nu l-am mai văzut de la Exeter și care, ca și McDermott, duhnea a Xeryus. Cum l-am văzut, i-am spus:

— Știi, eu încerc să mă țin departe de oameni și evit să și vorbesc cu ei,

și l-am rugat să mă scuze. La care Walter, rămas fără grai, dar nu complet, mi-a spus:

— Ăăă, da, sigur... ăăă... înțeleg.

Eu port un smoching din crep de lînă la două rînduri, cu șase nasturi, pantaloni pensați și lavalieră de mătase raiată,

toate marca Valentino. Luis Carruthers e plecat la Atlanta săptămîna asta. Am tras o linie de cocaină cu Herbert Gittes la Goldcard și în timp ce McDermott oprea taxiul ăsta care să ne ducă la Nell's, am luat o pastilă de Halcion ca să-mi calmeze nervozitatea indusă de cocaină, dar uite că nici acum nu și-a făcut încă efectul. Courtney pare atrasă de McDermott și, cum cardul ei de credit de la Chembank n-a funcționat în seara asta, cel puțin nu la bancomatul la care ne-am oprit noi (motivul fiind că îl folosește prea des ca să prizeze liniile de cocaină cu el, deși n-ar recunoaște așa ceva nici în ruptul capului, iar resturile de prafuri mi-au futut și mie cardurile de credit în diverse momente), pe cînd cea a lui McDermott a mers, Courtney n-a mai apelat la a mea, ci la a lui, ceea ce înseamnă, cum o știu eu pe Courtney, că are de gînd să se fută cu McDermott. Dar nu are nici o importanță. Deși eu arăt mai bine decît Craig, practic semănăm între noi foarte mult. Azi-dimineată, la Patty Winters, tema emisiunii au fost animalele vorbitoare: o caracatiță plutea într-un acvariu construit pe platou, cu un microfon agățat de un tentacul, și cerea întruna „brînză“ – cel puțin așa ne asigură „dresorul“ ei, care susținea foarte convins că moluștele au și ele corzi vocale. Am urmărit caracatița aia de parcă aș fi fost în transă, pînă cînd mi-a venit să plîng. Un cerșetor cu costumație de hawaiian scormonește într-un coș de gunoi la intersecția neluminată dintre Bulevardul Opt și Strada 10.

— La apa distilată sau purificată, zice McDermott, cele mai multe minerale sînt eliminate. Apa se fierbe, iar aburul rezultat se condensează sub formă de apă purificată.

— În timp ce apa distilată are un gust insipid și nu este, în mod normal, de băut, mă trezesc eu vorbind și căscînd în

același timp.

— Și apa minerală?! Întreabă Courtney.

— Nu este definită de... începem și eu, și McDermott în același timp

— Dă-i înainte, zic eu, căscînd din nou, ceea ce o face și pe Courtney să caște.

— Nu, zi tu, mă îndeamnă el oarecum apatic.

— Nu e definită de FDA¹, îi explic eu lui Courtney. Nu are chimicale, săruri, zaharuri sau cofeină.

— Iar apa carbogazoasă fîșie din cauza bioxidului de carbon, corect?! adaugă Courtney.

— Da, încuviințăm din cap și eu, și McDermott, privind drept înainte.

— Asta știam și eu, zice Courtney ezitant și din tonul vocii ei simt, chiar și fără să mă uit la ea, că precis zîmbește cînd spune vorbele astea.

— Dar nu trebuie cumpărată decît apă carbogazoasă naturală, avertizez eu. Pentru că asta înseamnă că bioxidul de carbon vine o dată cu apa din izvor. Sifonul și apa efervescentă, de pildă, sînt carbonatate artificial, precizează McDermott.

— Cu excepția apei efervescente White Rock, intervin eu, iritat de dorința ridicolă, obsesivă, a lui McDermott de a se da mare știutor. Cum la fel de bună este apa minerală carbogazoasă Ramlösa.

Taxiul este pe cale s-o ia la dreapta pe Strada 14, dar cu cele patru sau cinci limuzine din față care fac aceeași manevră, noi nu mai prindem stopul. Eu îl înjur în gînd pe șofer, dar de la el din față se aude mai mult pe mutește, cu sunetul atenuat de geamul despărțitor din fibră de sticlă, un cîntec clasic Motown

din anii '60, parcă The Supremes. Încerc să dau deoparte geamul, dar este încuiat și nu alunecă pe șina lui.

— Și după ce faci gimnastică, de care apă trebuie să bei?! întreabă mai departe Courtney.

— Păăăi, oftez eu, indiferent de care este, trebuie să fie rece, nu glumă.

— Pentru că...?! insistă ea.

— Pentru că se absoarbe mai repede rece decât dacă este la temperatura camerei. Mă uit absolut neatent la Rolex-ul de la mână. Zic: Probabil că trebuie să fie apă simplă. Evian. Dar nu în sticle de plastic.

— Antrenorul meu zice că cele mai bune sînt sucurile pentru sportivi Gatorade, mă contrazice McDermott.

— Și tu nu crezi că apa compensează cel mai bine deshidratarea, din moment ce se absoarbe în sînge mai rapid decât orice alt fluid... – și nu mă pot abține să adaug: ...băiețel?!

Mă uit la ceas din nou. Dacă beau un J&B cu gheață la Nell's, pot să ajung acasă la timp ca să mă uit la toată caseta cu *Sete de sînge* pînă la ora două. Iarăși s-a lăsat liniștea în taxiul care se apropie încet, dar sigur, de mulțimea adunată la poarta clubului: fiecare dintre limuzinele din față își lasă pasagerii și pleacă mai departe și fiecare dintre noi trei se uită concentrat la mișcările astea, dar și la cerul care acoperă orașul, sumbru și amenințător cu toți norii ăia negri. Limuzinele se claxonează unele pe altele fără să rezolve nimic. Eu am un gust ca de cenușă în gît, de la coca pe care am prizat-o cu Gittes, și înghit întruna, încercînd să mi-l umezesc. Peste ferestrele baricadate cu scînduri ale unor blocuri de locuințe abandonate de pe partea cealaltă a străzii sînt etalate afișe care anunță o sesiune de solduri la Crabtree & Evelyn. Ia zi pe litere „Mogul“,

Bateman! Cum se pronunță „Mogul“?! Mî-o-gî-u-lî. Mo-gul. Mog-ul. Gheață, arătări, extraterestre...

— Mie nu-mi place Evian-ul, zice McDermott cu tristețe în glas. E prea dulce – și pare atît de nefericit cînd face această afirmație, încît mai că-mi vine să fiu de acord cu el.

Aruncîndu-i o privire în taxiul neluminat și realizînd că în seara asta aproape sigur va ajunge să se culce cu Courtney, simt o străfulgerare de milă față de el.

— Da, McDermott, zic eu încet. Evian-ul este într-adevăr prea dulce.

Mai devreme se adunase atîta sînge de-al lui Bethany într-o băltoacă la mine pe podea, încît am reușit să mă oglindesc în el cînd m-am întins după unul dintre telefoanele mele cu antenă și am stat și m-am uitat la mine însumi în timp ce-mi făceam o programare pentru un tuns la Gio's. Courtney mă scoate din transă cu mărturisirea:

— Mi-a fost frică să-ncerc apa San Pellegrino prima oară – și-mi aruncă o privire nervoasă, așteptînd să... ce?! să fiu de acord cu ea?!, după care și lui McDermott, care-i răspunde cu un zîmbet sec, forțat. Tot ea adaugă: Dar după ce am încercat-o, a fost... bine.

— Cît curaj... bombăn eu, căscînd o dată în plus, în timp ce taxiul se apropie centimetru cu centimetru de Nell's, după care zic brusc cu voce tare: Auziți, știți careva dacă există vreun aparat pe care să-l branșezi la telefon ca să simuleze sunetul ăla de apeluri în așteptare?!

Ajuns înapoi la mine-acasă, stau în picioare deasupra cadavrului lui Bethany și sorb dintr-o băutură, uitîndu-mă contemplativ la el, evaluînd starea în care se află. Ambele pleoape sînt întredeschise, iar dinții de jos sînt expuși, fiindcă

buzele i-au fost sfîșiate – de fapt smulse cu dinții. Tot astăzi, mai devreme, i-am retezat cu ferăstrăul brațul stîng, ceea ce de altfel a și omorît-o pînă la urmă, iar acum îl ridic de pe jos, ținîndu-l de osul care iese în afară de unde a fost odată mîna – asta chiar că nu știu pe unde-o fi: în congelator?! în debara?! –, și-l apuc ca pe o bîță (cu carnea și mușchii ferfenițiți, fiindcă în mare parte au fost hărtăniți și mușcați) cu care izbesc capul. Numai cîteva izbituri îmi sînt necesare, cinci-șase cel mult, ca să-i dezmembrez maxilarul cu totul și alte vreo două ca să-i zborșesc toată figura.

1. Food and Drug Administration – Administrația (federală) pentru Alimente și Medicamente.

Whitney Houston

Whitney Houston a apărut pe scena muzicală în 1985, cu un album intitulat cu numele ei și care avea pe el patru piese de numărul unu în topuri, printre care *The Greatest Love of All* („Cea mai mare iubire dintre toate“), *You Give Good Love* („Știi să oferi iubire“) și *Saving All My Love for You* („Îmi păstrez toată iubirea pentru tine“). În plus, a câștigat un premiu Grammy pentru cea mai bună interpretare vocală pop realizată de o femeie și două American Music Awards, unul pentru cea mai bună piesă individuală de rhythm-and-blues și altul pentru cel mai bun videoclip de rhythm-and-blues. Whitney a fost nominalizată și la titlul de cea mai bună artistă nou-apărută a anului de către revistele *Billboard* și *Rolling Stone*. Cu toată promovarea asta zgomotoasă, te-ai putea aștepta ca albumul să fie o chestie neinteresantă și lipsită de orice imaginație, dar, în mod cu totul surprinzător, *Whitney Houston* (editat de casa de discuri Arista) este unul dintre cele mai calde, mai complexe și, în general, mai satisfăcătoare discuri de rhythm-and-blues ale întregului deceniu, iar Whitney în sine are o voce care întrece orice așteptări. Când o vezi în fotografia elegantă și frumoasă de pe coperta albumului (îmbrăcată cu o rochie Giovanne De Maura) și în perechea ei mai degrabă sexy de pe verso (într-un costum de baie Norma Kamali), îți dai seama că nu este vorba strict de o afacere de ordin profesional. Muzica de pe disc este duioasă, dar intensă, iar vocea lui Whitney face atâtea salturi peste ceea ce se consideră în general a fi limite și este atât de

adaptabilă (deși ea este, în esență, o cîntăreață de jazz), încît cu greu ai putea asimila întregul album de la prima ascultare. Și nici nu-ți dorești așa ceva – îți dorești să-l savurezi de mai multe ori.

Albumul se deschide cu *You Give Good Love* și *Thinking about You* („Mă gîndesc la tine“), ambele avîndu-l ca producător și orchestrator pe Kashif și dovedind aranjamente orchestrale de jazz cald și tandru, dar cu un ritm contemporan, realizat la sintetizator. Cu toate că ambele sînt cîntece foarte bune, albumul își intră propriu-zis în mînă abia de la *Someone for Me* („Cineva pentru mine“), produs de Jermaine Jackson, unde Whitney cîntă pe un ton plin de regrete, pe un fundal de jazz-disco, iar discrepanța dintre regretul din glasul ei și vioiciunea muzicii este foarte mișcătoare. Balada *Saving All My Love for You* este cîntecul cel mai sexy și mai romantic de pe tot albumul. Are și un solo mortal de saxofon al lui Tom Scott și se simt în el influențele formațiilor pop de fete din anii '60 (Gerry Goffin este coautor), numai că formațiile pop de fete din anii '60 nu au fost niciodată atît de sexy sau de pline de afecțiune cum este acest cîntec (nici nu au avut un producător atît de bun). *Nobody Loves Me Like You Do* („Nimeni nu mă iubește cum mă iubești tu“) este un strălucit duet cu Jermaine Jackson (care este și producător) și e numai unul dintre exemplele de cît de rafinat este acest album din punct de vedere liric. Ultimul lucru de care suferă este de fapt sărăcia de versuri acceptabile, ceea ce se întîmplă de obicei atunci cînd un interpret nu-și scrie propriile cîntece și le lasă la latitudinea producătorului. Dar aici Whitney și echipa ei au făcut alegeri bune.

Piesa dance *How Will I Know* („De unde să știu“ – votul meu pentru cel mai bun cîntec dance al anilor '80) este o odă plină

de voioșie adusă nervozității unei fete care nu știe dacă un tip oarecare este sau nu interesat de ea. Are un laitmotiv de claviatură minunat și este singura piesă de pe album produsă de producătorul-minune Narada Michael Walden. Balada mea favorită (în afară de *The Greatest Love of All* – realizarea cea mai de seamă a lui Whitney) este *All at Once* („Dintr-odată“), despre o fată care își dă seama dintr-odată că iubitul ei se îndepărtează de ea, și este dublată de un aranjament fabulos de instrumente cu coarde. Deși nici o piesă de pe album nu pare a fi de umplutură, singura care se apropie de acest statut este *Take Good Care of My Heart* („Ai multă grijă de inima mea“), un alt duet cu Jermaine Jackson; problema e că se îndepărtează prea mult de rădăcinile de jazz ale albumului și pare a fi mult prea influențată de muzica dance a anilor '80.

Dar talentul lui Whitney se exprimă pe de-a-ntregul în extraordinara piesă *The Greatest Love of All*, unul dintre cele mai bune și cele mai puternice cîntece scrise vreodată despre autoconservare și demnitate. De la primul vers (ca autori ai textului sînt menționați Michael Masser și Linda Creed) și pînă la ultimul, este o baladă desăvîrșită despre încrederea în sine, o afirmație puternică pe care Whitney o cîntă cu o măreție vecină cu sublimul. Mesajul universal al cîntecului trece peste toate limitările și inoculează în mintea ascultătorului speranța că nu este prea tîrziu să devenim mai buni, să acționăm mai blînd. Din moment ce în lumea în care trăim este imposibil să stabilim un contact empatic cu ceilalți, putem măcar să creăm o stare de empatie cu noi înșine. Este un mesaj important, chiar esențial, și este atît de frumos exprimat în acest album.

A doua realizare a interpretei, albumul *Whitney* (casa de discuri Arista, 1987), are patru piese de numărul unu în topuri,

I Wanna Dance with Somebody („Vreau să dansez cu cineva“), *So Emotional* („Atîta sensibilitate“), *Didn't We Almost Have It All?* („N-am avut noi aproape totul?“) și *Where Do Broken Hearts Go?* („Unde se duc inimile zdrobite?“) și a fost produs în cea mai mare parte de Narada Michael Walden. Chiar dacă nu se ridică la înălțimea primului album, *Whitney Houston*, nici nu cade pradă obsesiei locului doi. Se deschide cu cîntecul săltăreț, perfect dansabil *I Wanna Dance with Somebody (Who Loves Me)* („Vreau să dansez cu cineva care mă iubește“), compus în același spirit imposibil de ținut în frîu ca și cîntecul de pe albumul precedent, *How Will I Know?* Urmează o piesă senzuală, *Just the Lonely Talking Again* („Iarăși vorbesc de una singură“), în care se reflectă profunda influență a jazzului, prezentă peste tot în primul album, după cum se face simțită și o proaspăt descoperită maturitate artistică în vocea lui Whitney (ea singură a făcut toate aranjamentele vocale în acest album), ceea ce iese și mai bine în evidență în *Love Will Save the Day* („Iubirea are ultimul cuvînt“), cel mai ambițios cîntec pe care l-a interpretat pînă acum Whitney Houston. Produs de Jellybean Benitez, cîntecul vibrează într-un tempo rapid, intens, și ilustrează, la fel ca majoritatea pieselor de pe acest album, conștiința crescîndă a adultului față de lumea în care trăim. Ea cîntă și noi credem ce spune. Este o mare schimbare, prin comparație cu imaginea delicată, de fetiță rătăcită, care era atît de atrăgătoare la primul album.

Cu o imagine și mai convingătoare de adult se prezintă Whitney în cîntecul produs de Michael Masser *Didn't We Almost Have It All?*, care vorbește despre o reîntîlnire cu un fost iubit de care s-a despărțit de mult. Ea îi dezvăluie lui sentimentele pe care i le-a stîrnit vechea lor poveste de iubire și melodia dă

întreaga măsură a calităților ei poetice. La fel ca în cele mai multe balade, și aici există un aranjament fenomenal de instrumente cu coarde. *So Emotional* este compus în același spirit ca și *How Will I Know?* sau *I Wanna Dance with Somebody*, dar este influențat în mai mare măsură de muzica rock și, la fel ca toate celelalte cîntece de pe albumul *Whitney*, este interpretat de o formație admirabilă în materie de înregistrări în studio, avîndu-i pe Narada la percuție, pe Wolter Afanasieff la sintetizator și chitară-bas, pe Corrado Rustici la chitară armonică și pe un anume Bongo Bob la armonizarea percuției și selecția tobelor. *Where You Are* („Unde ești”) este singurul cîntec produs de Kashif de pe acest album și poartă amprenta inconfundabilă a profesionalismului său: are un sunet delicat, dar plin și strălucitor, cu un solo de saxofon admirabil al lui Vincent Henry. Mie mi s-a părut o piesă single de top (ca, de altfel, toate piesele de pe albumul *Whitney*) și chiar m-am mirat că nu a fost promovată ca atare.

Love Is a Contact Sport („Iubirea este un sport de contact”) este adevărata surpriză de pe album – un număr sexy, îndrăzneț, cu o sonoritate aparte, care, în termenii producției, reprezintă piesa centrală a albumului și are nu numai versuri minunate, dar și un ritm susținut. Este unul dintre cîntecele mele preferate. În *You're Still My Man* („Tu ești încă bărbatul meu”) se aude limpede cum vocea lui Whitney este un instrument în sine, un mecanism fără cusur, cald, care aproape că lasă în umbră sentimentul prezent în muzica ei, dar versurile și melodiile sînt prea bine conturate, prea puternice pentru ca orice cîntăreț, chiar și unul de calibrul lui Whitney însăși, să le poată lăsa în umbră. *For the Love of You* („De dragul tău”) scoate în evidență posibilitățile strălucite ale lui Narada în

materie de selecție a tobelor, iar nuanțele sale moderne, cu iz de jazz, fac trimitere nu numai la promotori tradiționali ai jazzului modern, cum sînt Michael Jackson și Sade, dar și la alți artiști, ca Miles Davis, Paul Butterfield și Bobby McFerrin.

Where Do Broken Hearts Go? este cea mai puternică afirmare sentimentală a inocenței pierdute și a încercării de a regăsi siguranța copilăriei de pe acest album. Vocea lui Whitney este blîndă și stăpînită mai mult ca oriunde altundeva și face trecerea către *I Know Him So Well* („Îl cunosc atît de bine“), piesa cea mai emoționantă a discului și pentru că este, înainte de toate, un duet cu mama ei, Cissy. Este o baladă despre... ce anume?!... un iubit comun?!... un tată pierdut de mult?!... cu o combinație de dor, de regret, de hotărîre și de frumusețe care încheie albumul într-o notă perfectă, plină de grație. Ne putem aștepta la noutăți din partea lui Whitney (doar a făcut un cadou nemaipomenit la Olimpiada din 1988 – balada *One Moment in Time* („O clipă în trecerea timpului“) –, dar chiar dacă ele nu vor apărea, ea rămîne cea mai incitantă și mai originală voce a jazzului de culoare din generația ei.

Cină cu secretara

Luni seara, ora opt. Stau la mine în birou și mă chinui să rezolv careul de cuvinte încrucișate din *New York Times*-ul de ieri, ascultînd muzică rap la combina stereo și încercînd să înțeleg și eu din ce i se trage popularitatea, fiindcă o blonduță bucățică bună peste care am dat la Au Bar acum două seri mi-a spus că ea nu ascultă altceva decît rap. Și cu toate că mai târziu am bătut-o pînă am lăsat-o lată în apartamentul nu știu cui din clădirea Dakota (mai aveam puțin și-o decapitam de-a binelea, ceea ce n-ar fi fost cîtuși de puțin o experiență străină mie), azi-dimineață mi-am adus aminte de gusturile ei în materie de muzică, m-am oprit la centrul Tower Records din Upper West Side și am cumpărat compact-discuri cu muzică rap de nouăzeci de dolari, dar, așa cum mă și așteptam, nu știu ce să cred: niște voci de negrotei care pronunță cuvinte urîte gen *cifră*, *budincă* sau *calup*. Jean stă și ea la biroul ei, în spatele unor mormane de documente peste care i-am cerut să se uite. N-a fost rea ziua de astăzi: am făcut gimnastică vreo două ceasuri înainte să vin la birou; în Chelsea s-a deschis un nou restaurant Robison Hirsch, numit Finna; Evelyn mi-a lăsat două mesaje pe robotul telefonic și unul mi l-a transmis prin Jean, în care mă înștiința că pleacă la Boston pînă la sfîrșitul săptămîinii; și, chestia care le-a bătut pe toate celelalte, emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineață a avut două părți: în prima parte a avut un interviu exclusiv cu Donald Trump, iar în partea a doua – un reportaj despre femei care au fost torturate. Eu teoretic ar

trebui să mă-ntîlnesc la cină, la cafeneaua Luxembourg, cu Madison Grey și David Champion, dar la opt și un sfert aflu că Luis Carruthers urmează să fie și el de față și imediat îl sun pe Champion – dobitocul dracului – și-l anunț că eu nu mai vin. După care, minute în șir, stau și mă gîndesc ce-aș putea face în seara asta. Cînd mă uit pe fereastră, îmi dau seama că dintr-o clipă într-alta cerul se va întuneca de tot deasupra orașului.

Jean trage cu ochiul în biroul meu, bătînd delicat la ușa întredeschisă. Eu mă prefac că nu sînt conștient de prezența ei, deși nu știu nici eu de ce, din moment ce tot mă simt relativ singur. Ea se apropie de masă. Eu stau în continuare cu ochii ațintiți la careul de cuvinte încrucișate, cu ochelarii de soare Wayfarer pe nas, stau nemișcat fără nici un motiv anume.

Jean îmi pune un dosar pe masă și întreabă:

— Facem cuvinte-ncrucișate?! – cu un plural nelalocul lui, o încercare jenantă de a provoca intimitate, o împunsătură iritantă în coasta prieteniei forțate.

Eu înghit în sec, după care dau din cap fără să ridic ochii spre ea.

— Ai nevoie de ajutor?! întreabă ea, strecurîndu-se precaută pe lîngă birou pînă ajunge pe partea pe care stau eu și aplecîndu-se peste umărul meu ca să mă secondeze.

Eu am completat deja toate căsuțele libere cu cuvintele *carne* și *oase*. Jean scoate un icnet înfundat cînd observă treaba asta, iar cînd vede pe birou grămada de creioane nr. 2 pe care le-am rupt în două, le adună grijulie și iese din cameră.

— Jean?! o strig eu.

— Da, Patrick?! – zice ea și intră înapoi în biroul meu, încercînd să-și mascheze dorința de a-mi face pe plac.

— Vrei să mergi cu mine la cină?! – o întreb eu uitându-mă în continuare la careu și ștergînd discret c-ul de la una dintre multele *cărni*¹ cu care l-am completat. Adaug: Asta, bineînțeles, dacă... n-ai altceva... mai bun de făcut.

— A, nu, nu! răspunde ea dintr-o suflare, pe urmă – cred eu –, dîndu-și seama singură de grabă, adaugă: N-am alte planuri.

— Da?! I-auzi ce coincidență! zic eu, ridicînd ochii și dîndu-mi jos ochelarii de soare.

Jean rîde sacadat, dar rîsul ei are ceva de necesitate stringentă în el, ceva dezagreabil, care nu mă face cîtuși de puțin să mă simt mai puțin îngrețoșat.

— Așa zic și eu, ridică ea din umeri.

— Și am și bilete la un concert cu... cu Milla Vanilla, dacă vrei să mergi, îi spun eu ca și cum ar fi un detaliu oarecare.

— Zău?! Cu cine?! – întreabă ea nedumerită.

— Cu Milla... Vanilla, repet eu tărăgănat.

— Cu Milla... Vanilla?! întreabă ea pe un ton jenat.

— Cu Milla... Vanilla, zic eu din nou. Cred că așa o cheamă.

— Nu sînt sigură, zice ea.

— Dacă mergi?! – eu.

— Nu... cu numele. Și se concentrează, după care zice: Cred că se numesc... Milli Vanilli...

Eu tac mai mult timp și într-un tîrziu zic:

— A...

Jean stă tot în picioare și dă din cap o singură dată.

— N-are nici o importanță, zic eu. Oricum nu am bilete. Mai sînt cîteva luni pînă la concertul ăla.

— A... zice și ea, dînd iarăși din cap. Foarte bine.

— Auzi, unde zici să mergem?! – și mă las pe spate pe fotoliu, scoțînd *Zagat*-ul din sertarul de sus al biroului.

Jean tace, neștiind ce să spună și luînd întrebarea mea ca pe un fel de test pe care-l are de trecut, după care, neștiind dacă s-a oprit la răspunsul corect, sugerează ezitant:

— Oriunde vrei tu...?!

— Nu, nu, nu, îi zîmbesc eu, frunzărind broșura. Ce-ar fi să zicem oriunde vrei *tu*?!

— Vai, Patrick, oftează ea. Nu pot eu să iau o asemenea hotărîre.

— Nu, zău, haide, o îndemn eu. Mergem oriunde vrei tu.

— Vai, dar nu pot – și oftează din nou, neajutorată. Nu știu.

— Haide, Jean, o îndemn eu. Unde vrei să mergi?! Indiferent unde. Zi unde și acolo mergem. Pot să obțin o masă oriunde.

Jean se gîndește mult timp, după care, cînd își dă și ea seama că s-a gîndit cam prea mult, întreabă timid, încercînd să mă impresioneze:

— Ce-ai zice de... Dorsia?!

Eu mă opresc din căutatul prin ghidul *Zagat* și, fără să ridic ochii din el, zîmbind cu dinții încleștați și simțind cum mi se strînge stomacul, mă întreb în sinea mea: Oare eu chiar vreau să-i spun „Nu“?! Oare chiar vreau să-i spun că n-am nici o posibilitate de a obține o masă acolo?! Oare sînt eu pregătit să merg pe linia asta?! Oare chiar vreau să fac așa ceva?!

— Ahaaa... zic eu pînă la urmă, punînd broșura pe masă și deschizînd-o din nou nervos, ca să găsesc numărul de telefon. Deci la Dorsia vrea Jean să mergem...

— A, nu, nu știu, zice ea încurcată. Lasă, mergem unde vrei tu...

— La Dorsia... foarte bine, zic eu ca și cum n-ar fi nici o problemă, apoi pun mîna pe telefon și, cu toate că-mi tremură

degetele, fac foarte repede cele șapte cifre blestamate, încercând să-mi păstrez calmul.

În locul semnalului de ocupat la care mă aștept, la Dorsia chiar sună telefonul și, după numai două apeluri, îmi răspunde aceeași voce hărțuită cu care m-am obișnuit deja de trei luni încoace și care-mi strigă în ureche, ca să acopere vacarmul asurzitor din sala din spate:

— Dorsia. Da, vă rog!

— Da, aveți o masă pentru două persoane în seara asta, peste, să zicem... vreo douăzeci de minute?! – întreb eu, uitându-mă la Rolex-ul de la mână și făcându-i cu ochiul lui Jean, care pare impresionată.

— Toate mesele sînt rezervate, îmi urlă șeful de sală în ureche pe un ton suficient.

— A, da?! zic eu, încercînd să mă prefac mulțumit, deși nu mai am mult pînă vomit. E minunat.

— Am spus că toate mesele-s rezervate, strigă el.

— Deci două persoane la ora nouă?! – zic eu. E perfect.

— Nu avem nici o masă liberă-n seara asta, insistă șeful de sală imperturbabil. Și lista de așteptări este completă – și-mi închide telefonul.

— Bun, ne vedem atunci – și închid și eu și, cu toate că arborez un zîmbet care încearcă din răspuțuri să sugereze că sînt bucuros de alegerea ei, adevărul este că abia pot să respir și că fiecare mușchi îmi este încordat la maximum.

Jean este îmbrăcată cu o rochie Calvin Klein din jersey de lînă flanelată, curea din piele de aligator Barry Kieselstein Cord cu cataramă de argint, cercei de argint și dres de culoarea pielii, tot Calvin Klein. A rămas în fața biroului meu și pare că nu știe ce vrea.

— Da?! zic eu, ridicîndu-mă și îndreptîndu-mă spre cuier. Ești îmbrăcată... ca lumea.

Ea tace cîteva momente.

— N-ai spus nici un nume, îmi spune delicat.

Eu mă gîndesc la acest aspect cît timp îmi pun haina de la costumul Armani și-mi reînnod cravata de mătase, tot Armani, după care îi răspund fără nici o ezitare:

— Cei de-acolo... mă cunosc.

În timp ce șeful de sală conduce la masă o pereche despre care sînt aproape convins că sînt Kate Spencer și Jason Lauder, Jean și cu mine ne apropiem de podiumul lui, pe care stă larg deschis registrul de rezervări, cu numele scrise penibil de citeț, iar eu, aruncînd o privire peste el ca din întîmplare, ochesc singurul nume netăiat cu o linie în dreptul căruia este o rezervare pentru două persoane la ora nouă: întîmplător, numele cu pricina este – Dumnezeule mare! – Schrawtz. Oftez profund și-ncep să bat din picior, iar mintea mea scormonește în căutarea unui plan realizabil. La un moment dat mă întorc spre Jean și-i spun:

— Ce-ar fi să te duci pînă la toaletă?!

Ea se uită de jur împrejurul restaurantului, ca să vadă care-i situația. Haos. La bar sînt vreo zece persoane la coadă. Șeful de sală a ajuns cu perechea respectivă la o masă din mijlocul sălii. În separeul din față, în care am stat Sean și cu mine cu cîteva săptămîni în urmă, stau acum Sylvester Stallone și o pițipoancă oarecare; spre uimirea mea îngreșată, gorilele lui stau înghesuite în separeul de alături, iar patronul de la Petty's, Norman Prager, se află în cel de-al treilea. Jean se întoarce către mine și strigă, încercînd să acopere vacarmul:

— Ce?!

— Nu vrei să te duci la toaletă?! întreb eu.

Şeful de sală se apropie de noi prost dispus, făcându-şi loc cu greu prin restaurantul ticsit.

— De ce?! Adică... nu ştiu dacă vreau, zice Jean, complet zăpăcită.

— Tu... du-te, îi şui eu printre dinţi, strângînd-o zdravăn de braţ.

— Dar n-am nevoie să mă duc, Patrick, protestează ea.

— Of, Doamne! bombăn eu, pentru că este oricum prea târziu.

Şeful de sală se urcă pe podium şi cercetează registrul, răspunde la un telefon, închide după cîteva secunde, după care ne măsoară din cap pînă-n picioare şi se vede clar că impresia nu este una proastă. Tipul are cel puţin cincizeci de ani şi părul strîns în coadă la spate. Eu îmi dreg glasul de două ori ca să-i captez atenţia cum trebuie şi mă uit şi-n acelaşi timp nu mă uit în ochii lui.

— Da?! întreabă el ca şi cum ar fi hărţuit.

Eu adopt o atitudine demnă, deşi în sinea mea oftez profund:

— Rezervarea de la ora nouă... şi-nghit în sec. Două persoane...

— Daaa... trăgănează el vorba pe un ton suspicios. Numele?! – mă întreabă, după care se întoarce către un chelner în trecere (optsprezece ani şi frumos ca un fotomodel), care a întrebat unde e gheaţa, se uită urît la el şi zbiară: Nu... acum. Da?! De cîte ori e nevoie să ți se spună?! Chelnerul ridică din umeri nevinovat, la care şeful de sală îi face semn către bar şi adaugă: Uite colo-i gheaţa!

Cînd se întoarce la loc înspre noi, mie chiar mi se face frică.

— Numele! ordonă el.

Eu mă gîndesc: Dintre toate numele de pe lumea asta, de ce dracului a trebuit să fie taman ăsta?!

— Ăăă... Schrawtz – aoleu, Doamne! –, domnul și doamna Schrawtz.

Precis că fața mea s-a făcut pămîntie și numele îmi iese din gură mecanic, dar șeful de sală este mult prea tracasat ca să mai observe detaliile, iar eu nici gînd nu am să mă uit către Jean, care sînt convins că este absolut înnebunită de felul în care mă port. Și totuși sîntem conduși spre masa familiei Schrawtz, probabil una mizerabilă, dar eu mă simt oricum ușurat.

Meniurile se află deja pe masă, dar eu sînt atît de nervos, încît cuvintele și chiar și prețurile mi se par niște hieroglife și efectiv nu sînt în stare să mă descurc printre ele. Un chelner – același care nu știa unde să caute gheața – vine să ne ia comenzile de băuturi, iar eu mă trezesc spunînd diverse lucruri, fără s-o ascult pe Jean, de genul că „Protejarea stratului de ozon este o idee grozavă“, sau bancuri de doi bani. Îmi afișez pe față un zîmbet, de parcă aș fi din altă țară, dar nu trece mult timp – cîteva minute, de fapt, chelnerul nici nu apucă să ne spună care sînt specialitățile – și observ lîngă podium o pereche înaltă, arătoasă, discutînd cu șeful de sală, oftez pînă în fundul sufletului, cu mințile pierdute, și-i spun lui Jean, șuierînd:

— S-s-se-ntîmplă ceva rău...

Ea ridică ochii din meniu și pune pe masă băutura fără gheață din care sorbea:

— Ce anume?! S-a-ntîmplat ceva?!

Șeful de sală se uită urît înspre noi – înspre *mine* – din partea cealaltă a sălii și pornește către masa noastră urmat de perechea respectivă. Dacă ar fi niște evrei mici, bondoci, cu

mutre tipice, aş putea păstra masa chiar şi fără ajutorul unei bancnote de cincizeci, dar ăştia doi arată de parc-ar fi coborât dintr-o reclamă Ralph Lauren şi, deşi la fel arătăm şi eu şi Jean, deşi la fel arată tot restaurantul ăsta nenorocit, bărbatul poartă smoching, iar fata – o bucăţică absolut bună de futut – este plină de bijuterii. Asta este realitatea, cum ar spune detestabilul meu frate Sean, şi trebuie să mă împac cu ea. Şeful de sală se opreşte în faţa mesei încruntat, cu mâinile încrucişate la spate, şi, după o pauză semnificativă, întreabă:

— Domnul şi doamna... *Schrawtz*?!

— Da?! – joc eu tare.

El stă şi se uită la mine. Uitatul lui este însoţit de o linişte nefirească. Coada de cal de la spate, cărunţă şi slinoasă, îi atârână ca un fel de excrescenţă malignă pe lângă guler.

— Ştiţi... zic eu în cele din urmă cu o voce căutat insinuantă – ...adevărul este că-l cunosc pe bucătarul-şef.

El continuă să se uite fix la mine. Precis că şi cei doi din spatele lui îl cunosc pe bucătarul-şef.

După o altă pauză lungă, nu ştiu nici eu de ce, dar întreb:

— Este oare plecat... la Aspen?!

Totul este inutil. Oftez şi mă întorc spre Jean, care face o mutră de parcă ar fi uimirea întruchipată.

— Mergem?! – zic eu.

Ea dă din cap fără să scoată o vorbă. Umilit ca niciodată, o iau de mână pe Jean şi ne ridicăm în acelaşi timp – ea de fapt mai încet decât mine –, ne strecurăm pe lângă şeful de sală şi perechea din spatele lui, ne croim drum înapoi prin restaurantul aglomerat şi ajungem afară, unde eu, absolut răvăşit, încep să-mi şoptesc în bărbie ca un robot:

— Ar fi trebuit să m-aștept ar fi trebuit să m-aștept ar fi trebuit...

dar Jean pornește în lungul străzii rîzînd și trăgîndu-mă și pe mine după ea. Cînd eu devin conștient de veselia ei neașteptată, ea răbufnește printre chicoteli:

— A fost *atît* de amuzant... după care îmi strînge pumnul încheștat cu amîndouă mîinile și mă anunță: Ai un simț al umorului *atît* de spontan...

Șocat și mergînd țeapăn umăr la umăr cu ea, fără s-o bag în seamă, îmi spun în sinea mea „Și-acum... încotro...?!“ și după numai cîteva secunde, hop și răspunsul – la Arcadia, și brusc preiau inițiativa și ne îndreptăm într-acolo.

După ce pleacă un tip despre care cred că este Hamilton Conway și care mă confundă cu un alt tip pe nume Ted Owen, întrebîndu-mă dacă pot să-l introduc în seara asta la Petty's – eu îi răspund că o să văd ce pot face și-mi îndrept atenția către Jean, care stă de partea cealaltă a mesei, în sala aproape goală a Arcadiei –, după ce pleacă respectivul, deci, numai cinci mese în tot restaurantul rămîn ocupate. Eu comand un J&B cu gheață. Jean soarbe dintr-un pahar de vin alb și-mi povestește cum dorința ei cea mai mare este de fapt să lucreze într-o „bancă de comerț“, în timp ce eu mă gîndesc: Visează tu, că nu te costă nimic. Un alt tip, Frederick Dibble, se oprește la masa noastră și mă felicită pentru portofoliul Larson, pe urmă are tupeul să-mi spună:

— Vorbim mai tîrziu, Saul.

Dar eu parcă plutesc undeva departe, la milioane de kilometri de aici, și totuși Jean nu observă: ea îmi povestește în continuare despre nu știu ce nou roman pe care l-a citit ea, de nu știu ce tînăr autor – coperta am văzut-o și eu: colorată

puternic, iar subiectul, o suferință sublimată. Eu, din greșeală, cred că-mi vorbește despre altceva și mă trezesc zicînd, fără să mă uit propriu-zis la ea:

— Trebuie să ai pielea tăbăcită ca să supraviețuiești în orașul ăsta.

Jean se înroșește la față, face o mutră jenată și mai ia o înghițitură de vin, care este un Sauvignon blanc bunicel.

— Pari distant, zice ea.

— Poftim?! întreb eu, clipind din ochi.

— Am zis că pari distant, repetă ea.

— Nu, oftez eu. Sînt la fel de zărghit ca-ntotdeauna.

— Asta-i bine, zice ea și-mi zîmbește – oi fi visînd eu?! – ușurată.

— Da, bine, auzi... încep eu, încercînd să mă concentrez asupra ei, ...pînă la urmă care vrei să fie viața ta?! Dar îmi aduc aminte despre cum mi-a împuiat capul că vrea să-și facă o carieră într-o bancă comercială și adaug: Așa, pe scurt, știi tu, în rezumat – și nu-mi spune că-ți place să lucrezi cu copiii, da?!

— Păăăi, mi-ar plăcea să călătoresc, zice ea. Și poate să-mi continui studiile, dar zău că nu știu... – și face o pauză de gîndire, după care mi se destăinuie: Am ajuns la un punct în viață în care am impresia că mi se oferă o mulțime de posibilități, dar sînt atît de... cum să zic... nesigură.

— Eu cred că este foarte important ca oamenii să fie conștienți care le sînt limitele, zic eu, după care nu știu ce-mi vine și-o întreb: Tu ai un prieten?!

Jean zîmbește timid, se înroșește din nou și zice:

— Nu. Din păcate, nu.

— Interesant, zic eu printre dinți în timp ce deschid meniul și studiez variantele de meniuri din seara asta.

— Dar tu te vezi cu cineva?! – își ia Jean inima-n dinți să măntrebe cu jumătate de glas. Adică așa, la modul serios...?!

Eu mă hotărâsc să iau pește-pilot cu lalele și scortişoară și ocolesc întrebarea oftînd:

— Tot ce-mi doresc este o relație substanțială cu o persoană specială,

și pînă să apuce ea să mai spună ceva pe tema asta, o întreb dacă s-a hotărît ce vrea să comande.

— Cred că pește *mahi-mahi*, zice ea, după care, uitîndu-se mai de aproape la meniu, adaugă: Cu ghimbir.

— Eu o să iau pește-pilot, zic eu. Am căpătat așa, o poftă aparte de... ăsta, de pește-pilot – și dau din cap către ea.

Mai tîrziu, după o cină mediocră, o sticlă scumpă de Cabernet californian și o cremă de zahăr ars pe care o facem pe din două, eu comand un pahar de vin roșu de cincizeci de dolari, iar Jean își ia un espresso decofeinizat și mă întreabă de unde vine numele restaurantului. Eu îi spun și nu inventez cine știe ce caraghioslîc, deși mă simt tentat, numai ca să văd dacă e-n stare să creadă orice. Cum stau acum, față-n față cu Jean în penumbra de la Arcadia, pare foarte plauzibil că fata asta ar înghiți orice baliverne i-aș servi eu pe tavă – e-atît de înamorată de mine că este absolut dezarmată –, dar lipsa ei de reacție mi se pare, nu știu de ce, a nu avea nimic erotic în ea. Aș putea chiar să-i explic punctul meu de vedere pro-apartheid și s-o pun să vină ea însăși cu motive pentru care ar fi de aceeași părere și ar investi sume mari de bani în corporațiile rasiste care...

— Arcadia era o regiune din Peloponez, în Grecia antică, și a fost întemeiată în anul 370 î.Cr. Orașul ei numărul unu se numea... Megalopolis și era centrul activității politice și capitala confederației arcadiene... Mai iau o gură de vin roșu, care e

dens, tare, scump. A fost distrus în timpul războiului de independență al Greciei... Mai fac o pauză. Cultul lui Pan a fost practicat inițial în Arcadia. Știi cine era Pan?!

Jean dă din cap fără să-și dezlipească ochii de pe mine.

— Serbările lui semănau foarte tare cu cele ale lui Bacchus. Își făcea de cap cu nimfele noaptea, dar îi și plăcea să... sperie călătorii ziua... De unde și cuvântul *pan-ică*.

Și dă-i, și dă-i, și dă-i. Mă distrează faptul că am reținut toate lucrurile astea, așa că să ridic ochii din paharul de vin roșu în care m-am tot uitat meditativ și să-i zîmbesc. Jean rămîne tăcută mult timp, zăpăcită, neștiind cum să reacționeze, dar în cele din urmă se uită adînc în ochii mei, își pune coatele pe masă și zice, cu pauze lungi între cuvinte:

— Este... atît... de... interesant... – și asta e tot ce iese din gura ei, e tot ce are de spus.

Ora unsprezece treizeci și patru. Am ajuns în fața blocului în care se află apartamentul lui Jean, în Upper East Side, și ne-am oprit pe trotuar. Portarul ei se uită la noi scîrbit și mă umple de o silă fără margini, fiindcă uitătura lui mă scormonește din holul blocului. O puzderie de stele, mii și mii, stau împrăștiate și sclipesc de-a lungul și de-a latul cerului; mă simt umilit de cît de multe sînt și cu mare dificultate înghit acest sentiment. Jean ridică din umeri și dă din cap cînd eu îi spun nu știu ce despre crizele de anxietate, ca și cum între mintea și gura ei nu ar exista propriu-zis o comunicare, ca și cum ar bîjbîi după o explicație rațională a persoanei mele – ceea ce este, bineînțeles, o imposibilitate: nu... există... cheie...

— Cina a fost minunată, zice ea. Îți mulțumesc foarte mult.

— Adevărul este că mîncarea a fost mediocră, dar să-ți fie de bine, ridic eu din umeri.

— Vrei să vii pînă sus să bei ceva?! – întreabă ea pe un ton mult prea firesc.

Deși mie o asemenea abordare frontală nu-mi place, nu înseamnă neapărat că n-aș vrea să merg sus cu ea, dar ceva mă oprește, ceva îmi potolește setea de sînge – portarul?! felul cum este luminat holul blocului?! rujul ei de buze?! Plus că am început să cred că pornografia este mult mai puțin complicată decît sexul propriu-zis și deci, dată fiind lipsa de complicații, mult mai dătătoare de plăceri.

— Ai cumva mescal²?! – întreb eu.

— Ce să am?! se miră ea.

— Glumeam, zic eu, după care adaug: Știi, eu aș vrea să mă uit la David Letterman, așa că... și mă opresc, neștiind de ce o mai lungesc atîta. Ar fi cazul să plec.

— Poți să-l vezi... și se oprește și ea, după care îmi propune: ...și la mine.

Eu stau și mă gîndesc, după care o întreb:

— Ai cablu?!

— Da, am cablu, dă ea din cap.

Rămîn blocat și mă prefac că rumeg posibilitatea.

— Nu, mulțumesc frumos. Mie-mi place să-l văd... fără cablu.

— Cum adică?! – zice ea, aruncîndu-mi o privire tristă și perplexă.

— Trebuie să returnez niște casete video, îi explic eu grăbit.

Ea tace, după care se miră:

— La ora asta?! Este – și se uită la ceas – aproape miezul nopții...

— Ei, da, mă rog... zic eu mult mai detașat.

— Bine, atunci... presupun că ne urăm noapte bună, zice Jean.

Oare ce fel de cărți citește Jean?! Prin mintea mea se învâlmășesc titluri: *Cum faci un bărbat să se îndrăgostească de tine?*, *Cum păstrezi pentru totdeauna iubirea unui bărbat?*, *Cum închei o afacere: Te măriți. Cum faci să te măriți de astăzi într-un an de zile. Soluții.* În buzunarul pardesiului îmi pipăi cu degetele port-prezervativul din piele de struț pe care l-am cumpărat săptămîna trecută de la Luc Benoit – dar... nu e cazul.

După ce ne strîngem mîinile oarecum încurcați, Jean mă întreabă fără să-mi dea drumul la mînă:

— Zău așa: tu chiar nu ai cablu?!

Și totuși, deși n-a fost cîtuși de puțin o seară romantică, mă îmbrățișează, iar eu simt cum emană din ea o căldură pentru care nu sînt pregătit. Eu m-am obișnuit atît de mult să-mi imaginez că lucrurile se întîmplă ca-n filme, să mi le vizualizez luînd forma întîmplărilor de pe ecran, încît am impresia că aud acordurile unei orchestre, parcă și văd, ca o halucinație, camera de filmat luînd prim-planuri cu noi doi, artificiile explodînd cu încetinitorul deasupra capetelor noastre și imaginea pe șaptezeci de milimetri a buzelor ei care se deschid, urmată de șoapta „Te vreau“ amplificată de incinta Dolby. Îmbrățișarea mea în schimb e rece ca gheața și-mi dau seama, la început vag, dar din ce în ce mai limpede, că prăpădul care urlă în mine dă treptat înapoi și că Jean mă sărută pe gură, ceea ce parcă mă ciupește ca să revin la realitate – și o împing ușor mai departe de mine. Ea își ridică privirile speriate spre mine.

— Știi, chiar trebuie să plec, îi spun eu, uitîndu-mă la Rolex-ul de la mînă. Nu vreau să pierd... „Glumele stupide cu animale de casă“.

— Bine, zice ea pe un ton stăpînit. La revedere.

— Noapte bună, zic eu.

O luăm fiecare în direcția lui, dar ea mă strigă brusc. Eu mă răsucesc pe călcâie.

— Nu uita că mâine dimineață ai o întâlnire la micul dejun cu Frederick Bennet și Charles Rust la barul 21, îmi comunică ea din cadrul ușii, pe care portarul i-o ține deschisă.

— Mulțumesc, îi strig eu, făcându-i semn cu mîna. Mi-a zburat din cap cu desăvîrșire.

Jean îmi face și ea semn cu mîna și dispare în holul blocului.

Eu o iau pe Bulevardul Parcului în căutarea unui taxi și trec pe lîngă un vagabond urît – un reprezentant al clasei genetic-subumane – care se milogeste în șoaptă să-i dau niște mărunțiș, să-i dau „orișice“. Atunci observ punga de plastic de la Barnes & Noble care stă lîngă el pe treptele bisericii unde cerșește și nu mă pot abține să rînjesc în silă spre el și să zic cu voce tare:

— Da, sigur că da..., că și citești tu alea, iar mai târziu, pe bancheta din spate a taxiului care mă duce în partea cealaltă a orașului, la mine-acasă, îmi imaginez cum ar fi să alerg prin Central Park, într-o după-amiază răcoroasă de primăvară, împreună cu Jean, să rîdem și să ne ținem de mînă. Să cumpărăm baloane și să le dăm drumul.

1. În limba engleză, *meat*. Ștergînd inițiala *m*, rămîne cuvîntul *eat*, a mîncă.

2. Rachiu de agave specific mexican.

Un detectiv

Luna mai se scurge în iunie, care se scurge în iulie, care se târăște către august. Din cauza căldurii, în ultimele patru nopți am avut niște vise foarte intense despre disecții, iar acum nu fac nimic, vegetez în biroul meu, cu o durere cumplită de cap și cu un walkman la urechi, din care mă alină un compact-disc cu Kenny G., dar lumina orbitoare a soarelui îmi inundă biroul la această oră dinainte de prânz, îmi străpunge țeasta, îmi ațîță mahmureala, drept care nici nu se pune problema de gimnastică în dimineața asta. Tot ascultînd muzica, observ că pîlpîie lumina de la butonul al doilea al telefonului, ceea ce înseamnă că Jean mă sună prin interfon. Oftez și-mi dau jos cu grijă căștile de pe urechi.

— Ce este?! întreb eu plictisit.

— Ăăă, Patrick...?! începe ea.

— Da-aa, Jee-aan?! întreb eu condescendent, trăgănînd amîndouă cuvintele.

— Patrick, este aici un domn Donald Kimball care vrea să stea de vorbă cu tine, zice ea nervoasă.

— Cine?! întreb eu neatent.

Jean scoate un oftat scurt și speriat, după care coboară tonul și-mi spune la modul interogativ:

— Un *detectiv* Donald Kimball...?!

Eu tac, uitîndu-mă pe fereastră la cerul albastru, pe urmă la monitorul de pe birou, pe urmă la femeia fără cap pe care am mîzgălit-o pe coperta a patra a numărului de săptămîna asta

din *Sports Illustrated*, și mîngîi cu degetele suprafața lucioasă a revistei o dată, de două ori, după care smulg coperta a patra și o arunc la coș, făcută ghemotoc. Într-un tîrziu dau să-i răspund:

— Spune-i că... – dar mă opresc, întorc povestea pe toate fețele, îmi reevaluez opțiunile și reiau: Spune-i c-am plecat să iau prînzul.

Jean tace o clipă, apoi îmi șoptește:

— Patrick... mă tem că știe că ești aici. Și auzind că eu tac, adaugă tot ea și tot în șoaptă: Este doar zece treizeci...

Eu oftez, mai amîn puțin, apoi, pe un ton stăpînit-panicat, o anunț pe Jean:

— Ei, atunci spune-i să intre.

Mă ridic de la birou, mă opresc în fața oglinzii Jodi care stă atîrnată lîngă tabloul de George Stubbs și mă uit să văd cum îmi stă părul, îmi dau cu un pieptene de os prin el, după care iau unul dintre telefoanele cu antenă și mă pregătesc pentru o scenă tensionată: mă prefac că stau de vorbă cu John Akers și încep să vorbesc cu voce tare, cu telefonul la ureche, încă dinainte ca detectivul să intre în biroul meu:

— John, ascultă-mă... și-mi dreg glasul, apoi continui să vorbesc de unul singur – ...hainele se poartă proporționate în funcție de fizicul tău. Sînt lucruri clare care se fac și care *nu* se fac, băiatule, cînd vine vorba să-ți pui o cămașă cu dungi late colorate. O cămașă cu dungi late colorate cere costume și cravate în culori vii sau dimpotrivă, cu modele foarte discrete...

Ușa biroului se deschide și-i fac semn să intre detectivului, care este surprinzător de tînăr, poate chiar de vîrsta mea. Și poartă un costum Armani de pînză nu foarte diferit de al meu, deși al lui este vag șleampăt la modul dezagreabil, ceea ce mă îngrijorează. Îi zîmbesc amical.

— ...Și dacă o cămașă are țesătura densă, înseamnă că e mai rezistentă decît una care nu are... Da, știu... Dar ca să stabilești treaba asta trebuie să te uiți atent la urzeala materialului... – și fac semn către fotoliul Mark Schrager din crom și lemn de tek așezat în fața biroului meu, invitîndu-l pe detectiv pe mutește să ia loc. Apoi continui:

— Materialul cu țesătură strînsă este creat nu numai folosind o mulțime de fir, ci și folosind fire din fibre de bună calitate, și lungi și subțiri, care... da, da... care sînt... care dau o țesătură strînsă, spre deosebire de fibrele scurte și boante, cum sînt cele din care se face tweedul. Iar materialele cu țesătură rară, cum sînt tricotajele, sînt extrem de delicate și trebuie întreținute cu mare grijă...

Data fiind sosirea detectivului, ziua asta va fi, mai mult ca sigur, una proastă. Mă uit la el cu precauție cum se așază și-și încrucișează picioarele într-un mod care pe mine mă umple de o groază de nedescris. Cînd îl văd că se uită la mine ca să vadă dacă am terminat cu telefonul, îmi dau seama că am tăcut prea mult timp.

— Exact, și... da, John, exact. Și... da, întotdeauna îi lași stilistului cînșpe la sută... Pauză. Nu, n-ai de ce să-i dai bacșiș patronului de la salonul de... Ridic din umeri a neputință către detectiv și-mi dau ochii peste cap. El dă din cap, zîmbește înțelegător și-și încrucișează picioarele invers. Frumoase șosete. Dumnezeuule! Fata care te spală pe cap?! Știu și eu, un dolar-doi, acolo... Rîd: Depinde cum arată... Rîd mai tare: Da, da, și ce altceva-ți mai spală... Fac altă pauză, după care zic: Auzi, John, trebuie să-nchid. Acum a intrat T. Boone Pickens... Fac o pauză, rînjesc ca un idiot, pe urmă rîd: Glumeam... Altă pauză. Nu, nu-i lăsa bacșiș patronului de la salon. Rîd încă o dată, apoi, ca să

închei: Da, bine, John... exact, ai priceput – și închid telefonul, îi bag antenna la loc, după care, ca să subliniez inutil normalitatea momentului, zic: Îmi cer scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze, zice detectivul pe un ton de regret sincer. Ar fi trebuit să stabilesc o întâlnire. Apoi, făcând semn cu mâna către telefonul cu antenă pe care eu îl așez înapoi în furca lui de reîncărcare, mă întrebă: Era cevaaa... important?!

— A, ce anume?! zic eu, trecînd la birou și trîntindu-mă în fotoliul meu. Nu, răsuceam pe toate fețele chestii legate de afaceri... Evaluam posibilitățile... Făceam schimb de zvonuri... Răspîndeam bîrfe...

Și începem amîndoi să rîdem. Gheața s-a spart.

— Bună ziua, zice el, îndreptîndu-se pe scaun și întinzîndu-mi mâna. Donald Kimball.

— Bună ziua. Pat Bateman, zic eu și-i strîng mâna cu putere. Mă bucur de cunoștință.

— Îmi pare rău, zice el, că dau buzna așa peste dumneavoastră, dar eu urma să stau de vorbă cu Luis Carruthers, care nu este la birou și... mă rog. Și dumneavoastră sînteți, așa căăă... – și zîmbește, ridicînd din umeri. Știu că sînteți oameni ocupați.

Parcă într-adins își ferește privirile de cele trei numere din *Sports Illustrated* care stau deschise pe biroul meu și aproape că-l acoperă și de walkmanul de lîngă ele. Eu îmi dau seama de asta, închid toate trei revistele și le trag în sertarul de sus al biroului, împreună cu walkmanul care încă mai merge.

— Deci... încep eu, încercînd să par cît mai prietenos și mai dispus la conversație cu puțință. Despre ce doriți să discutăm?!

— Mă rog, începe și el, eu am fost angajat de Meredith Powell să anchetez dispariția lui Paul Owen.

Eu dau din cap meditativ, apoi întreb:

— Nu sînteți de la FBI sau ceva de genul ăsta?!

— Nu, nu, zice el. Nicidecum. Sînt detectiv particular, nimic mai mult.

— Aha, înțeleg... Da – și iarăși dau din cap, nu foarte ușurat. Disparația lui Paul... Da...

— Așa că nu este ceva *foarte* oficial, mă asigură el. Am doar cîteva întrebări generale – despre Paul Owen, despre dumneavoastră...

— Doriți o cafea?! îl întreb eu brusc.

— Nu... mulțumesc, zice el pe un ton nesigur.

— O apă Perrier?! Un San Pellegrino?! insist eu.

— Nu, mulțumesc, repetă el și deschide un carnețel negru, pe care și l-a scos din buzunar împreună cu un pix Cross auriu.

Eu o sun pe Jean.

— Da, Patrick?!

— Jean, poți tu să-i aduci domnului... – și mă opresc, uitîndu-mă către el.

Detectivul ridică și el ochii către mine.

— Kimball...

— ...domnului Kimball o sticlă de San Pelle...

— Zău, nu, mulțumesc, protestează el.

— Nici o problemă, zic eu.

Am sentimentul că se străduiește să nu se uite la mine prea curios. Se întoarce la carnețelul lui și notează ceva, după care trage o linie peste altceva. Jean intră aproape imediat și depune pe biroul meu, în dreptul lui Kimball, sticla de apă San Pellegrino și un pahar Steuben de cristal gravat. Îmi aruncă mie o privire piezișă, îngrijorată, la care eu mă încrunt. Kimball ridică ochii spre Jean – care ia uite că nu poartă sutien astăzi –,

îi zîmbește și-i mulțumește din cap. Eu mă uit nevinovat după ea cum pleacă, apoi îmi întorc privirile spre Kimball, îmi încruciesc mâinile și mă așez mai bine în scaun.

— Deci, despre ce anume discutam?! îl întreb.

— Despre dispariția lui Paul Owen, îmi reamintește el.

— A, da, exact. Ce să zic, n-am auzit nimic despre dispariție sau ceva de genul ăsta... – și fac o pauză, după care încerc să glumesc: Cel puțin nu din Pagina Șase...

Kimball zîmbește politicos.

— Cred că familia lui vrea să păstreze discreția în această privință.

— De înțeles, zic eu și fac semn cu capul către sticla și paharul rămase neatinse. Doriți o apă cu lămîie?!

— Nu, efectiv nu, zice el. Mulțumesc.

— Sînteți sigur?! întreb eu. Avem și apă cu lămîie.

El tace cîteva momente, apoi reia:

— Numai cîteva întrebări preliminare de care am nevoie pentru dosarele mele personale, dacă sînteți de acord.

— Dați-i drumul, zic eu.

— Ce vîrstă aveți?! întreabă el.

— Douăzeci și șapte de ani, răspund eu. Douăzeci și opt în octombrie.

— Ce școală ați urmat?! – și mîzgălește ceva în carnețelul lui.

— Colegiul Harvard, îi spun eu. Pe urmă Școala Comercială de la Harvard.

— Adresa?! întreabă el fără să mai ridice ochii din carnețel.

— Strada 81 Vest, numărul 55, zic eu. Blocul Grădinile Americane.

— Frumos, zice el și ridică ochii impresionat. Foarte frumos.

— Mulțumesc, zîmbesc eu flatat.

— Nu locuiește acolo și Tom Cruise?! mă întreabă.

— Ba da – și-mi strâng cu putere șaua nasului.

Simt brusc nevoia să-mi închid ochii. Îl aud pe Kimball întrebându-mă:

— Nu vă supărați, dar vă simțiți bine?!

— De ce mă întrebați?! zic eu, deschizând ochii, amândoi înlăcrimați.

— Păreți... nervos.

Eu întind mîna către un sertar al biroului și scot de acolo un flacon de aspirine.

— Vreți un Nuprin?! îl întreb.

Detectivul se uită curios la flacon, apoi la mine, și scutură din cap:

— Ăăă... nu, mulțumesc.

Apoi scoate un pachet de țigări Marlboro și-l așază cu un gest mecanic alături de sticla de San Pellegrino, stînd cu ochii ațintiți la ceva scris în carnețelul lui.

— Prost obicei, subliniez eu.

El ridică ochii, observă dezaprobarea de pe fața mea și zîmbește rușinat:

— Știu. Îmi pare rău.

Eu rămîn cu privirile ațintite la pachetul de țigări.

— Vreți să... preferați să nu fumez?! mă întreabă el, nu foarte convins.

Eu continui să mă uit la pachetul de țigări, dezbătînd în sinea mea.

— Nu... zic pînă la urmă ...dacă doriți, puteți fuma.

— Sînteți sigur?! mă întreabă el.

— Nici o problemă – și o sun pe Jean.

— Da, Patrick?! – ea.

— Vino, te rog, cu o scrumieră pentru domnul Kimball, zic eu.

Nu trec mai mult de câteva secunde și Jean se conformează.

— Ce-mi puteți spune despre Paul Owen?! Întreabă el într-un târziu, după ce pleacă Jean, care a adăugat o scrumieră de cristal Fortunoff lângă sticla nedesfăcută de San Pellegrino.

— Păăăi... tușesc eu după ce înghit pe uscat două tablete de Nuprin. Nu-l cunoșteam atât de bine.

— Cît de bine îl cunoșteati?! Întreabă el.

— Nu știu ce să vă spun, zic eu, întrucîtva sincer. Făcea și el parte din toată... chestia aia de la Yale, știți și dumneavoastră.

— Chestia de la Yale?! Întreabă el nedumerit.

Fac o pauză, neavînd nici eu idee despre ce vorbesc, apoi ridic din umeri:

— Ăăă, da... chestia de la Yale...

— Ce vreți să spuneți prin... chestia de la Yale?! zice el, de-acum intrigat.

Eu fac iarăși o pauză – chiar, ce-oi fi vrînd să spun?!

— Păi, știu și eu, în primul rînd că era probabil un homosexual nedeclarat (ceea ce de fapt n-am cum să știu și aproape sigur nu era așa, date fiind gusturile lui în materie de păsărici), care trăgea o mulțime de cocaină... – și fac o nouă pauză, după care adaug, oarecum nesigur pe mine: ...mă rog, chestia de la Yale.

Sînt convins că spun treaba asta într-un mod foarte bizar, dar nu știu cum altfel ar putea fi spusă. În biroul meu se lasă o tăcere profundă. Atmosfera din cameră pare brusc închisă și sufocantă și, cu toate că instalația de aer condiționat funcționează la capacitate maximă, aerul pare stătut, reciclat.

— Aşa... zice Kimball, uitându-se descurajat în carneţelul lui. Deci nu-mi puteţi spune nimic despre Paul Owen?!

— Mă rog... oftez eu. Presupun că ducea o viaţă în principiu ordonată. Apoi, efectiv neştiind ce să mai spun, mă aventurez şi zic: Cred că... avea o alimentaţie echilibrată.

Se simte frustrarea din vocea lui Kimball când mă întreabă:

— Ce fel de om era?! În afară de... – şi ezită, apoi mimează un zîmbet – ...informaţiile pe care mi le-aţi dat deja.

Ce-aş putea eu să-i spun tipului ăstuia despre Paul Owen?! Că era un dobitoc înfumurat, arogant, zîmbăreţ, care reuşea în mod constant să se strecoare ca o scîrbă pe lîngă nota de plată de la Nell's?! Că eu am moştenit informaţia nepreţuită cum că penisul lui avea un nume şi că numele respectiv era *Michael*?! Nu, stai calm, Bateman. Fără să vreau, zîmbesc.

— Sper că nu mi se ia un interogatoriu în momentul ăsta, mă trezesc eu zicînd.

— Aşa vi se pare?! întreabă el.

Întrebarea pare înfricoşătoare, dar nu este.

— Nu, zic eu precaut. Cîtuşi de puţin.

Iar îşi notează ceva în carneţel, ca să mă-nnebunească pe mine, după care întreabă fără să mai ridice ochii, rozîndu-şi capătul pixului:

— Pe unde umbla Paul?!

— Pe unde... umbla?! mă mir eu.

— Da, zice el. Ştiţi şi dumneavoastră... pe unde ieşea.

— Staţi să mă gîndesc, zic eu, băţînd darabana cu degetele în tăblia biroului. La Newport, la Harry's, la Fluties, la Indochine, la Nell's, la clubul Cornell, la Clubul de Iahting newyorkez – localurile obişnuite.

— Avea iaht?! întreabă Kimball nedumerit.

Eu mă blochez, apoi ridic din umeri:

— Nu, doar frecventa localul de-acolo.

— Și ce școli a urmat? Întreabă el.

— Nu știți treaba asta?! mă mir eu.

— Voiam doar să știu dacă dumneavoastră știți, zice el fără să ridice ochii.

— Ăăă... la Yale, zic eu cu jumătate de gură. Corect?!

— Corect.

— Și-apoi a făcut Școala Comercială de la Columbia – și adaug: Așa cred.

— Și înainte de astea?! Întreabă el.

— Dacă mi-aduc aminte bine, a fost la Saint Paul... adică...

— Nu, nici o problemă, asta chiar nu contează, se scuză el.

Mă tem că nu știu ce altceva să vă întreb. Nu am prea multe fire de care să mă leg.

— Auziți, eu aș vrea... încep eu precaut și atent ...aș vrea să v-ajut.

— Înțeleg, zice el și-și notează din nou ceva în carnetel, dar nu pare a fi ceva important. Îmi mai puteți spune și altceva despre Paul Owen?! mă întreabă pe un ton de-a dreptul timid.

Eu stau și mă gîndesc, apoi anunț cu jumătate de glas:

— Amîndoi aveam șapte ani în 1969...

— Și eu, zîmbește Kimball.

Prefăcîndu-mă interesat de caz, îl întreb eu de data asta:

— Aveți ceva martori sau amprente...?

El mă întrerupe plictisit:

— Mă rog, există un mesaj pe robotul lui telefonic, în care zice c-a plecat la Londra.

— Păi, poate chiar acolo s-a dus, nu?! – sugerez eu optimist.

— Prietena lui nu crede chestia asta, zice Kimball sec.

Acum îmi trece prin minte pentru prima oară și-mi imaginez ce fir de praf era Paul Owen în schema cea mare a universului.

— Dar... ezit eu ...nu l-a văzut nimeni la Londra?!

Kimball se uită în carnetel, dă o pagină, apoi se uită din nou la mine și zice:

— Adevărul e că da.

— Îhîm, mormăi eu.

— De fapt, nu mi-a fost deloc ușor să obțin o verificare precisă, recunoaște el. Un... anume Stephen Hughes pretinde că l-a văzut într-un restaurant de-acolo, dar eu am verificat și ce s-a-ntîmplat: tipul l-a confundat pe un anume Hubert Ainsworth cu Paul, așa că...

— A... zic eu.

— V-aduceți aminte unde erați în noaptea în care a dispărut Paul?! – și verifică în carnetelul lui. Adică pe douăzeci și patru iunie?!...

— Ei, na... cred că... și stau să mă gîndesc. Probabil că restituiam niște casete video. Apoi deschid sertarul de la birou, îmi scot agenda, mă uit prin luna decembrie și anunț: Am avut o întîlnire cu o fată pe nume Veronica... – și mint de la un cap la altul, inventez ceva absolut fantezist.

— Stați, zice el nedumerit, uitîndu-se în carnetel. Mie... mi s-a spus altceva.

— Poftim?! zic eu și-mi încordez mușchii coapselor.

— Eu am primit alte informații, zice el.

— Mă rog... zic eu, brusc zăpăcit și speriat, simțind o arsură în stomac de la Nuprin. Eu... stați așa... Ce informații ați primit?!

— Să vedem... zice el, frunzărind prin carnetel și dînd peste ceva. Că ați fost cu...

— Stați un pic, rîd eu. Se poate să mă înșel...

Simt cum îmi curge sudoarea pe șira spinării.

— Mă rog... – și se oprește. Când ați fost ultima dată împreună cu Paul Owen?! mă întreabă.

— Am fost... – Doamne, Dumnezeule, Bateman, inventează repede ceva – ...la un spectacol nou de revistă care tocmai avusese premiera, intitulat... *Vai, Africa, scumpă Africa* – și înghit în sec. A fost o... comicărie-ntreagă... și cam atît. Cred că ne-am luat cina la Orso's... nu, la Petaluma... ba nu, la Orso's – și mă opresc. Ultima... dată cînd l-am văzut *fizic* a fost la un... bancomat. Nu mai țin minte la care... unul din apropiere de... de Nell's.

— Dar în noaptea în care-a dispărut?! insistă Kimball.

— Zău că nu mai știu, zic eu.

— Poate c-ați încurcat datele, zice el, aruncînd o privire în carnetel.

— Cum adică?! întreb eu. Dar dumneavoastră unde știți c-a fost Paul în noaptea respectivă?!

— Potrivit agendei lui, lucru confirmat de secretara lui, a luat cina cu... Marcus Halberstam, zice detectivul.

— Și...?! întreb eu.

— L-am întrebat – el.

— Pe Marcus?! – eu.

— Da. Și el neagă, zice Kimball. Deși la început nu era prea sigur.

— Dar a negat Marcus?! – eu.

— Da – el.

— Bun, și Marcus are un alibi?! întreb eu, devenit brusc mai mult decît receptiv la ceea ce-mi spune el acum.

— Da – el.

Pauză.

— Are?! întreb eu. Sînteți sigur?!

— L-am verificat, zice el cu un zîmbet curios. Stă-n picioare.

Pauză.

— Aha... – eu.

— Ei, dar dumneavoastră unde-ați fost?! rîde el.

Rîd și eu, deși nu prea știu de ce.

— Și unde-a fost Marcus?! îl întreb, aproape chicotind.

Kimball continuă să zîmbească în timp ce mă studiază cu privirile.

— N-a fost cu Paul Owen, zice el secretos.

— Și-atunci cu cine-a fost?! rîd și eu în continuare, deși mă simt foarte amețit.

Kimball își deschide iarăși carnetelul și pentru prima oară îmi aruncă o privire oarecum ostilă.

— A fost la Atlantis cu Craig McDermott, Frederick Dibble, Harry Newman, George Butner și cu... – și-aici detectivul se oprește, își ridică ochii spre mine și adaugă: ...și cu dumneavoastră...

În biroul ăsta al meu, mă gîndesc în clipa asta cît mi-ar lua să dezintegrez un cadavru chiar aici, în biroul meu. În biroul meu, iată ce fantezii îmi trec mie prin minte în timp ce visez cu ochii deschiși: să mănînc cotlete la Red, Hot and Blue („Roșu, Iute și Albastru“), în Washington, D.C.; dacă e cazul, să-mi schimb șamponul; care este de fapt cea mai bună bere neagră; dacă Bill Robinson este într-adevăr un creator de modele supraevaluat; ce se întîmplă cu IBM; care este luxul suprem; dacă expresia „a da la gioale“ este sau nu academică; pacea fragilă de la Assisi¹; lumina electrică, numitorul comun al luxului – al luxului suprem; nenorocitul ăsta poartă aceeași

mizerie de costum Armani de pînză ca și mine; cît de ușor mi-ar fi să-l sperii pe pulică ăsta pînă nu mai știe de el; Kimball nu este cîtuși de puțin conștient de cît de gol sînt eu pe dinăuntru; nu există nici un semn de viață propriu-zisă în acest birou, în schimb el își ia notițe; pînă ajung eu la finalul acestei propoziții, un avion Boeing va decola sau ateriza undeva pe lumea asta; aș vrea să beau o bere Pilsner Urquell.

— Da, aveți dreptate, zic eu. Sigur că da... l-am chemat și pe Paul Owen să vină cu noi, adaug, dînd din cap ca și cum uite-acum mi-am amintit cum a fost de fapt. Dar el ne-a spus că are alte planuri... Apoi, cu jumătate de glas, zic: Probabil c-am fost la cină cu Victoria în... seara următoare...

— Auziți, eu, după cum v-am spus, nu sînt decît angajat de Meredith, oftează el, închizîndu-și carnețelul.

— Știați că Meredith Powell iese cu Brock Thompson?! întreb eu insinuant.

El ridică din umeri și oftează.

— Asta nu știi. În schimb știi că Paul Owen îi datorează, cică, o mulțime de bani.

— A, zic eu, dînd din cap. Zău?!

— Eu personal, mi se confesează el, cred că tipul a luat-o razna un pic. A șters-o din oraș pentru o vreme. Poate că într-adevăr s-a dus la Londra. Să viziteze, să bea – treaba lui. Oricum, pun pariu că o s-apară el mai devreme sau mai tîrziu.

Eu dau din cap ușor, sperînd să par corespunzător de uimit de ce aud.

— Credeți c-a fost băgat cumva în... cum să zic... în chestii oculte, în vreun cult satanic?! mă întreabă Kimball, fără să glumească deloc.

— În ce...?! – eu.

— Știu că întrebarea poate părea nelalocul ei, dar luna trecută, în New Jersey – nu știu dac-ați auzit de povestea asta –, un tânăr agent de bursă a fost arestat și acuzat de uciderea unei tinere *chicana*² și de săvârșirea de ritualuri *voodoo* cu... mă rog, cu diverse părți ale trupului uman...

— Pfffui! exclam eu.

— Da, și... – iarăși zîmbește încurcat – ...ați auzit ceva despre treaba asta?!

— Tipul respectiv a negat c-ar fi făcut așa ceva?! întreb eu incitat.

— Exact, dă din cap Kimball.

— Interesant caz, comentez eu.

— Deși a pretins că nu e vinovat, tipul tot se crede regele incașilor, zeul-pasăre, ceva de genul ăsta, zice el, făcînd o grimasă.

Și unul, și celălalt rîdem în hohote pe tema asta.

— Nu, zic eu într-un tîrziu, Paul nu era băgat în așa ceva. El avea o alimentație echilibrată și...

— Da, da, știu, și făcea parte din toată chestia de la Yale, mă completează Kimball plictisit.

Urmează o pauză lungă, poate chiar cea mai lungă de pînă acum.

— V-ați consultat și cu un medium?! îl întreb eu.

— Nu, zice el și scutură din cap într-un mod care sugerează că de gîndit s-a gîndit.

Ceva gen „Da’ cui îi pasă?!“

— Apartamentul lui a fost spart?! întreb eu.

— Nu, adevărul este că nu, zice el. Lipseau cîteva obiecte de toaletă. Un costum nu mai era. O geantă de voiaj. Cam atît.

— Vă gîndiți că s-ar fi putut întîmpla ceva rău?!

— Nu pot să afirm așa ceva, zice el. Dar, cum v-am spus, nu m-aș mira să aflu că tipul se ascunde pur și simplu pe undeva.

— Adică nu s-a ajuns pîn-acum la brigada de Omucideri sau alte chestii de-astea, nu?! – întreb eu.

— Nu, încă nu. V-am mai spus, nu știm sigur. Dar... – se oprește și face o mutră descurajată: Ideea este că nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic.

— Tipic, nu, ce vreți?! – eu.

— E curios, pur și simplu, încuviințează el, uitîndu-se lung pe fereastră, cu o privire pierdută. Într-o zi ca toate celelalte, omul merge de colo colo, se duce la serviciu viu și nevătămat și pe urmă... – și detectivul tace, lăsîndu-și propoziția neterminată.

— Nimic, oftez eu, dînd din cap.

— Oameni care pur și simplu... dispar, zice el.

— Parcă se deschide pămîntul și-i înghite, zic eu, prefăcîndu-mă trist și uitîndu-mă la Rolex-ul de la mîină.

— Se evaporă, zice el și cascadează și se întinde. Efectiv se evaporă.

— Te și sperii, încuviințez eu, dînd din cap.

— Și ai senzația... – și oftează exasperat – ...zădărniceii.

Eu tac, neștiind sigur ce să mai zic, după care comentez:

— E greu cînd... e totul zadarnic.

Nu mă mai gîndesc la nimic. În biroul meu se lasă liniștea. Ca s-o rup, îi arăt detectivului o carte de pe birou, lîngă sticla de San Pellegrino: *Arta negocierii* de Donald Trump.

— Ați citit-o?! îl întreb eu.

— Nu, oftează el, apoi mă întreabă, de dragul politeții: E bună?!

— E foarte bună, dau eu din cap.

— Auziți, oftează el din nou. V-am răpit destul de mult din timp – și-și bagă în buzunar pachetul de Marlboro.

— Eu am întâlnire la prânz, adică peste douăzeci de minute, la The Four Seasons, cu Cliff Huxtable, mint eu în timp ce mă ridic în picioare. Așa că trebuie să plec și eu oricum.

— Dar The Four Seasons nu e prea departe de-aici?! – întreabă el preocupat în timp ce se ridică în picioare. Adică n-o să întârziati?!

— Ăăă, nu, mă repliez eu. Este unul... și aici, aproape.

— Da, zău?! zice el. N-am știut.

— Da, și e foarte bun, zic eu, conducându-l spre ușă.

— Auziți, zice el și se întoarce cu fața spre mine: Dacă se întâmplă să aflați ceva, orice fel de informație...

Eu îi întind mâna.

— Absolut. Sînt trup și suflet alături de dumneavoastră, îi spun eu solemn.

— Minunat, zice ineficiența întruchipată, pe un ton de ușurare. Și vă mulțumesc pentru... timpul acordat, domnule Bateman.

Îl însoțesc spre ușă și simt că nu mă țin picioarele, ca pe astronauti, îl conduc afară din biroul meu și, cu toate că sînt gol pe dinăuntru, cu toate simțurile atrofiate, îmi dau seama – fără să mă mint pe mine însumi – că am reușit ceva, după care, în modul cel mai banal cu putință, mai vorbim cîteva minute despre balsamurile de dat pe tăieturile de la bărbierit și cămășile cadrilate. Toată conversația cu detectivul a stat sub semnul general și curios al lipsei de finalitate, ceea ce mie mi s-a părut liniștitor – doar nu s-a întâmplat nimic –, dar cînd îmi zîmbește, îmi întinde cartea lui de vizită, se-ntoarce și pleacă, zgomotul ușilor de la ascensor, care se închid, îmi răsună în cap

ca un roi întreg de insecte bîzîitoare, ca o halcă de slănină sfîrîitoare, ca un imens gol. După ce individul iese din clădire (am pus-o pe Jean să-l sune pe Tom de la Pază, ca să fim siguri), eu dau telefon unei persoane recomandate de avocatul meu și-i cer să verifice dacă nu cumva telefoanele mele sînt ascultate, înghit o tabletă de Xanax și numai așa mă simt în stare să mă întîlnesc cu dieteticianul meu la un restaurant scump din Tribeca, specializat în alimentația sănătoasă și care se numește Cuisine de Soy. Stînd acolo, sub delfinul împăiat și lăcuit care plutește, cu corpul în formă de arc, deasupra barului cu varietăți de *tofu*, am ocazia să-i pun dieteticianului întrebări de genul:

— Haide, spune-mi esențialul despre brioșe, fără să mă crispez tot. După două ore, cînd mă întorc la birou, aflu că nici unul dintre telefoane nu-mi este ascultat.

Ba chiar mi se întîmplă să mă-ntîlnesc cu Meredith Powell la sfîrșitul aceleiași săptămîni, vineri seara, la Ereze, cu ea și cu Brock Thompson, și cu toate că stăm de vorbă timp de zece minute, întrebîndu-ne mai ales de ce nici unul dintre noi nu este la Hamptons, iar Brock se uită urît la mine în tot acest timp, Meredith nu aduce vorba despre Paul Owen nici măcar o singură dată. Eu am parte de o cină exasperant de lentă în compania perechii mele din seara asta, Jeanette. Restaurantul este nou și ostentativ, iar mîncarea parcă se tîrăște pînă la noi. Porțiile sînt zgîrcite. Eu sînt din ce în ce mai agitat. După ce terminăm, eu aș vrea să sar peste mersul la M.K., deși Jeanette se plînge că ea vrea să danseze. Eu sînt obosit și vreau să mă odihnesc. Odată ajunși la mine-acasă, mă trîntesc în pat și zac, sînt prea năucit ca să fac sex cu ea, așa că Jeanette pleacă, iar eu, după ce urmăresc înregistrarea emisiunii de azi-dimineață a

Patriciei Winters despre cele mai bune restaurante din Orientul Mijlociu, pun mîna pe telefonul cu antenă și, fără să știu nici eu de ce, fără pic de tragere de inimă, o sun pe Evelyn.

1. În anul 1986, la chemarea Papei Ioan Paul II, a avut loc la Assisi (Italia) o reuniune a liderilor religioși din toată lumea, consacrată păcii mondiale.
2. *Chicano* – termen aplicat cetățenilor americani de origine mexicană.

Vara

Cea mai mare parte a verii am petrecut-o parcă într-un fel de transă, zăcînd în biroul meu ori prin restaurante noi, acasă, unde mă uitam la videocasete, ori pe banchetele din spate ale taxiurilor, în cluburi de noapte proaspăt deschise ori prin cinematografe, în clădirea din Bucătăria Iadului ori prin restaurante noi. Patru mari catastrofe aeriene au avut loc în vara asta și toate au fost filmate, ca și cum nenorocirile respective ar fi fost plănuite dinainte și acum erau repetate la infinit pe toate posturile de televiziune. Avioanele se prăbușeau întruna cu încetinitorul, urmate de nenumărate prim-planuri cu carcasele distruse și de tot atîtea instantanee ale resturilor carbonizate sau însîngerate și ale salvatorilor care adunau la un loc rămășițele umane. Eu am început să folosesc deodorantul pentru bărbați Oscar de la Renta, care mi-a provocat o ușoară iritație. Un film despre o insectă vorbitoare a fost lansat cu mare tam-tam și a înregistrat încasări totale de două sute de milioane de dolari. Echipa celor de la Mets a mers prost. Cerșetorii și vagabonzii parcă s-au înmulțit în august și pe străzile din tot orașul parc-au ieșit la expoziție toți năpăstuiții, neputincioșii și bătrînii. Eu m-am apucat să-i întreb pe toți partenerii mei de cină de vară din toate restaurantele noi și ostentative, înainte de a merge cu ei la *Mizerabilii*, dacă văzuse vreunul *Crimele cu trusa de scule* pe canalul HBO și cum rezultatul era de fiecare dată că la mesele respective se așternea liniștea, eu tușeam politicos și chemam chelnerul ca să

ne facă nota de plată sau mai comandam câte un sorbet sau, dacă masa nu se terminase încă, o sticlă de San Pellegrino, după care îmi întrebam partenerii de cină:

— Nu?! și-i asiguram: Excelent a fost.

Cardul meu de credit American Express Platinum a fost atît de des utilizat în această perioadă, încît efectiv s-a rupt în două, s-a autodistrus la una dintre mesele de care vorbesc, la care invitasem doi asemenea parteneri de cină de vară la Restless and Young („Neliniștit și tînăr“), noul restaurant Pablo Lester din zona pre-rezidențială, dar în portofelul meu din piele de gazelă aveam suficienți bani lichizi ca să achit nota de plată. Emisiunile Patriciei Winters n-au fost decît reluări. Viața n-a fost altceva decît o pînză albă, un clișeu, un serial lacrimogen. Eu m-am simțit mortal, în pragul delirului. Setea mea nocturnă de sînge s-a prelungit pînă în timpul zilei, așa că a trebuit să plec din oraș. Masca mea de normalitate a căzut victimă unor alunecări iminente. Acesta este pentru mine anotimpul negru și simțeam nevoia unei vacanțe. Simțeam nevoia să merg la Hamptons.

I-am propus treaba asta Evelynei, iar ea, ca un păianjen, a fost de acord.

Casa în care am stat era de fapt a lui Tim Price și Evelyn, dintr-un motiv sau altul, avea cheia; eu, în starea mea de cvasi-transă, am refuzat să intru în detalii.

Casa lui Tim era situată la malul apei, în East Hampton, și împodobită cu multe acoperișuri în fronton. Avea patru niveluri, toate legate între ele de o scară din oțel galvanizat. La început am crezut că era aranjată în stil sud-vestic, dar nu era. Bucătăria avea o sută și ceva de metri pătrați de decorațiuni pur minimaliste: pe un singur perete era totul – două cuptoare

uriașe, dulapuri masive, o cameră frigorifică, un frigider cu trei uși – și o masă-insulă din oțel inoxidabil, special concepută, împărțea bucătăria în trei spații separate. În patru dintre cele nouă băi se găseau picturi în *trompe-l'œil* și cinci dintre ele aveau capete vechi de berbeci, din plumb, fixate deasupra chiuvetelor, apa ieșind din boturile lor. Toate chiuvetele, căzile și dușurile erau modele vechi din marmură, iar pe jos erau mozaicuri din pătrățele de marmură. Deasupra căzii principale era o nișă în perete și acolo era montat un televizor. În fiecare cameră era câte o combină stereo. În toată casa se mai găseau douăsprezece lămpi cu picior Frank Lloyd Wright, paisprezece fotolii tip club Joseph Heffermann, doi pereți întregi, de la podea pînă la tavan, de rasteluri de videocasete și un alt perete căptușit cu mii de compact-discuri aliniate pe rafturi de sticlă. În holul de la intrare atîrna un candelabru Eric Schmidt și sub el era un cuier de pălării Atomic Ironworks în formă de coarne de elan, făcut din oțel inoxidabil de un sculptor tînăr de care eu n-am auzit niciodată. Într-o cameră adiacentă bucătăriei se găsea o masă de sufragerie rotundă, rusească, de secol XIX, dar care nu avea scaune în jurul ei. Pe toți pereții erau expuse fotografii înfricoșătoare de Cindy Sherman. Exista și o cameră de gimnastică. Erau opt dulapuri în perete, cinci aparate video, o masă de sufragerie Noguchi din sticlă și lemn de nuc, o masă de hol Marc Schaffer și un fax. În dormitorul principal era un arbore cu coroana modelată, așezat lîngă o banchetă de fereastră Louis XVI. Un tablou de Eric Fischl era atîrnat deasupra unuia dintre șeminee. Existau și un teren de tenis, și două saune și o baie Jacuzzi interioară într-o căsuță de oaspeți de lîngă piscină, care avea fundul negru. Prin tot felul de locuri ciudate erau plasate coloane de piatră.

Eu chiar am încercat să fac în așa fel ca lucrurile să meargă în cele câteva săptămîni cît am stat acolo. Evelyn și cu mine am mers cu bicicletele, am alergat și am jucat tenis. Am vorbit despre cum ar fi să mergem în sudul Franței sau în Scoția. Ne-am imaginat mergînd cu mașina prin Germania și oprindu-ne să vedem spectacole de operă nealterate. Am făcut windsurfing. Am vorbit numai despre lucruri romantice: lumina de pe Long Island¹ – partea de est, răsăritul lunii în octombrie peste dealurile din regiunea de vînătoare din Virginia. Am făcut baie împreună în căzile mari de marmură. Ne-am luat micul dejun în pat, cuibărimdu-ne sub păturile de cașmir după ce eu turnam cafeaua de import dintr-un ibric Melior în căni de la Hermès. O trezeam pe Evelyn cu flori proaspete. Îi puneam bilețele în poșeta Louis Vuitton cînd pleca să-și facă tratamentele cosmetice săptămînale în Manhattan. I-am cumpărat un cățeluș, un chow mic și negru pe care ea l-a botezat NutraSweet și-l răsfața dîndu-i să mănînce trufe din ciocolată dietetică. I-am citit cu voce tare pasaje lungi din *Doctor Jivago*, din *Adio, arme!* (preferatul meu dintre romanele lui Hemingway). Am închiriat din oraș filme pe care Price nu le avea, mai ales comedii de prin anii '30, și le-am pus să ruleze pe unul dintre multele aparate video, preferatul nostru fiind *Vacanță la Roma*, la care ne-am uitat de două ori. L-am ascultat pe Frank Sinatra (numai cîntece din anii '50) și pe Nat King Cole cu albumul *After Midnight* („După miezul nopții”), pe care Tim îl avea pe compact-disc. I-am cumpărat Evelyniei lenjerie scumpă, pe care uneori chiar a purtat-o.

După ce înotam în pielea goală în ocean pînă tîrziu în noapte, ne întorceam în casă tremurînd de frig și înfășurați în prosoape uriașe Ralph Lauren, ne făceam omlete și tăiței căliți

în ulei de măsline, trufe și bureți, sufleuri din pere tocate, salate de fructe cu scortişoară, budinci de mălai gratinate cu somon pipărat, sorbeturi de mere și mure, *mascarpone*, fasole roșie cu pilaf învelit în foi de salată, castroane de *salsa* și calcan înăbușite în oțet aromat, supă de roșii rece și *risotto* aseasonat cu sfeclă, asparagus, lămâie și mentă, și beam limonadă sau șampanie sau sticle de vin vechi Château-Margaux. Dar n-a trecut mult timp și am încetat să mai ridicăm greutate împreună, n-am mai făcut întreceri de înot, iar Evelyn a început să mănânce numai trufele de ciocolată dietetică pe care nu le mânca NutraSweet, plângându-se tot timpul de kilogramele pe care nu le pusese pe ea. Au fost nopți în care eu am plecat să hălăduiesc pe plajă, scormonind după pui de crab și mîncînd nisip – asta se întîmpla în toiul nopții, cînd cerul era atît de limpede, încît vedeam întregul sistem solar și nisipul luminat de stele avea un aspect aproape lunar. Într-una dintre aceste escapade am adus acasă o meduză eșuată pe plajă și am băgat-o în cuptorul cu microunde pe cînd noaptea se îngîna cu ziua, înainte de zori – Evelyn dormea –, iar cu ceea ce n-am mîncat din ea am hrănit cîinele.

În timp ce sorbeam coniac, apoi șampanie, din pahare rotunde în formă de cactus pe care Evelyn le așeza pe suporturi de teracotă și în care amesteca lichior de mure cu niște bețișoare de mucava în formă de iatagan, stăteam și mă gîndeam cum ar fi fost să omor pe cineva cu un băț de schi Allsop Racer sau rămîneam cu ochii ațintiți la săgeata de giruetă care atîrna deasupra unuia dintre șeminee și mă întrebam, cu priviri ca de fiară, dacă aș fi putut străpunge pe cineva cu ea, după care mă plîngeam cu voce tare, indiferent dacă Evelyn mai era sau nu în cameră, că ar fi fost mai bine să fi făcut rezervare la Stratford

Inn, restaurantul lui Dick Loudon. De la un moment dat încolo, Evelyn a început să vorbească numai despre sanatorii și chirurgie estetică, apoi și-a angajat un masor, un poponar speriat de bombe care locuia la câteva case de noi împreună cu un celebru editor și care a început să se dea la mine pe față. În ultima săptămână de stat la Hamptons, Evelyn s-a întors în oraș de trei ori: o dată ca să-și facă manichiura, pedichiura și un tratament cosmetic facial, a doua oară pentru o ședință individuală de gimnastică la Stephanie Herman, iar a treia oară ca să-și consulte astrologul.

— De ce să ne întoarcem cu elicopterul?! – am întrebat-o eu în șoaptă.

— Da' ce vrei să fac?! – a zbierat ea, înfundându-și a nu știu câta trufă dietetică în gură. Să închiriez un Volvo?!

Cît timp ea lipsea, eu vomitam – așa, de amorul artei – în jardinierile rustice de teracotă care stăteau aliniate de jur împrejurul curții interioare sau plecam cu mașina pînă în oraș, luîndu-l cu mine pe masorul speriat de bombe, ca să cumpăr lame de ras. Noaptea plasam un coif Jerry Kott din imitație de ciment și sîrme de aluminiu peste capul Evelyni și, cum ea era complet năucită de somnifere Halcion, nu era în stare să și-l dea la o parte, așa că eu mă hlizeam văzînd cum se ridica și cobora coiful după respirațiile ei profunde, numai că și treaba asta a ajuns să mă întristeze, așa că n-am mai pus coiful pe capul Evelyni.

Nimic nu reușea să-mi pună capac. Totul a ajuns să mi se pară steril: răsăritul soarelui, viețile eroilor, înamoratul, războiul, descoperirile pe care le fac oamenii unii despre alții. Singurul lucru care nu mă plictisea – și asta destul de evident – era faptul că Tim Price cîștiga foarte mulți bani, deși chiar și

acest lucru, prin evidența celor ce mă înconjurau, tot în aceeași stare mă arunca. Nu exista în interiorul meu nici o emoție limpede, ușor de definit, cu excepția lăcomiei și, eventual, a unui dezgust suveran. Aveam și eu toate caracteristicile unei ființe umane – carne, sînge, piele, păr –, dar la mine depersonalizarea era atît de intensă, mersese atît de adînc, încît capacitatea normală de a simți compasiune se evaporase, de fapt căzuse victimă unei eliminări lente și conștiente. Eu nu făceam decît să imit realitatea, eram un fel de momîie cu o vagă asemănare cu o ființă umană și numai un colțișor neclar din mintea mea mai funcționa. Mi se întîmpla ceva oribil și totuși nu reușeam să-mi dau seama de ce – nu reușeam să pun degetul pe rană. Singurul lucru care mă mai liniștea și-mi dădea satisfacție era sunetul cuburilor de gheață aruncate într-un pahar de J&B. Pîna la urmă am înecat cîinele chow, căruia Evelyn nu i-a simțit lipsa: n-a observat că dispăruse nici măcar după ce l-am azvîrlit în camera-congelator, învelit într-unul dintre puloverele ei de la Bergdorf Goodman. A trebuit să plecăm din Hamptons fiindcă eu ajunsesem să stau în picioare lîngă pat, în orele dinaintea zorilor, cu o țepușă de spart gheața strînsă tare în pumn, așteptînd ca Evelyn să deschidă ochii. La propunerea mea, pe care i-am făcut-o într-o bună dimineată la micul dejun, iar ea a fost de acord, în ultima duminică înainte de Ziua Muncii² ne-am întors în Manhattan cu elicopterul.

- ¹. Insulă de formă alungită orientată pe direcția est-vest, din care fac parte cartierele newyorkeze Brooklyn și Queens. Stațiunea The Hamptons se află în extremitatea estică a insulei, cu deschidere spre Oceanul Atlantic.

2. În Statele Unite și Canada, Ziua Muncii se sărbătorește în prima zi de luni din septembrie.

Două fete

— Mie mi s-a părut că fasolea săltăreață cu somon și mentă a fost foarte, foarte... știi tu... zice Elizabeth, revenind în salonul din apartamentul meu și aruncându-și ambii pantofi Maud Frizon de piele întoarsă și satin și aruncându-se ea însăși pe canapea dintr-o singură mișcare plină de grație, ...bună, Patrick, dar zău așa, Dumnezeule!, a fost scumpă, și unde mai pui... – și brusc se oțărăște, mofturoasă: ...că era doar pseudo-*nouvelle cuisine*¹...

— Oare mi s-a părut mie sau pe mese erau într-adevăr peștișori aurii? întreb eu, desfăcându-mi bretelele de la Brooks Brothers în timp ce scormonesc prin frigider după o sticlă de Sauvignon blanc. Oricum, adaug, mie mi s-a părut un fîs.

Christie stă și ea pe canapeaua lungă și lată, dar departe de Elizabeth, care se întinde leneșă.

— Cum fîs, Patrick?! strigă Elizabeth după mine. Și Donald Trump mănîncă acolo.

Eu descopăr sticla, o pun pe bufet și, înainte de-a scoate un tirbușon, îi arunc o privire seacă din partea cealaltă a camerei:

— Zău?! Ăsta ce-i, un comentariu sarcastic?!

— Cum zici tu, geme ea, după care scoate o rîgîială atît de sonoră, încît Christie tresare.

— Unde mai lucrezi tu acum, Elizabeth?! – întreb eu, închizînd sertarul. La solduri la Polo sau unde?!

Elizabeth izbucnește în rîs auzind chestia asta și zice amuzată în timp ce eu desfac sticla de vin Acacia:

— N-am nevoie să lucrez, Bateman, și după o scurtă pauză adaugă plictisită: La urma urmei, tu ar trebui să știi cel mai bine cum vine asta, domnu' Wall Street.

După care își verifică rujul de buze într-o pudrieră Gucci: evident, arată impecabil. Eu schimb subiectul:

— Apropo de asta, cine a ales locul?! – și le torn vin celor două fete, iar mie îmi torn un J&B cu gheață și cu puțină apă. Localul, vreau să zic.

— Carson l-a ales. Sau poate Robert, ridică din umeri Elizabeth, apoi, după ce-și închide brusc pudriera, se uită lung la Christie și întreabă: Zău că-mi pari cunoscută. Ai fost cumva la Dalton?!

Christie scutură din cap că nu. Este aproape ora trei dimineța. Eu mărunțesc o pastilă de Ecstasy și mă uit cum se dizolvă în paharul de vin pe care l-am pregătit pentru Elizabeth. Azi-dimineță Patty Winters a avut o emisiune cu tema „Persoanele care cîntăresc peste trei sute de kilograme – Ce ne facem cu ele?!“ Eu aprind lumina în bucătărie, găsesc alte două pastile de drog în congelator și sting lumina la loc.

Elizabeth este o bucatăică bună de douăzeci de ani care mai apare uneori în reclamele Georges Marciano și provine dintr-o veche familie de bancheri din Virginia. În seara asta, mai devreme, am luat cina cu doi prieteni de-ai ei – Robert Farrell, un tip de douăzeci și șapte de ani cu o carieră de finanțist mai degrabă aproximativă, și Carson Whitall, prietena lui Robert, care era îmbrăcată cu un costum de lînă Belvest, cămașă de bumbac Charvet cu manșete întoarse franțuzești, cravată din crep de mătase Hugo Boss cu model abstract și ochelari de

soare Ray-Ban, pe care s-a încăpățânat să-i țină pe nas în timpul mesei. Carson purta un costum Yves Saint Laurent – Rive Gauche și un colier de perle, cu cercei asortați la perle și diamante Harry Winston. Am luat cina la Free Spin, noul restaurant Albert Lioman din zona Flatiron, după care ne-am urcat într-o limuzină și am mers la Nell's, unde eu m-am scuzat, asigurînd-o pe Elizabeth, deja arțăgoasă, că mă-ntorc imediat, și i-am spus șoferului să se îndrepte către zona de măcelării, de unde am agățat-o pe Christie. Am pus-o să m-aștepte în compartimentul din spate al limuzinei încuiate cît timp eu am intrat din nou la Nell's și am băut cu Elizabeth, Carson și Robert într-unul dintre separeurile din față, care era gol fiindcă în seara asta nu veniseră celebrități în local – semn rău. Pînă la urmă, la ora două treizeci, în timp ce Carson, pulbere de beată, se lăuda cu cît plătește ea pe lună pentru flori, Elizabeth și cu mine am plecat. Era atît de furioasă pe nu știu ce-i spusese Carson că a apărut în ultimul număr din *W*, încît nici n-a observat că mai era și Christie de față în limuzină.

Pe drumul de întoarcere către Nell's, Christie îmi spusese că încă mai era supărată pentru ce se întîmplase la ultima noastră întrevedere și că avea rezerve mari de tot în legătură cu seara asta, dar că banii pe care i-i oferisem erau pur și simplu prea tentanți ca să nu profite de ei, iar eu îi promisesem că nimic de felul celor întîmplate data trecută nu avea să se mai repete. Deși teama nu-i trecuse, cîteva gîturi de votcă în cabina limuzinei, plus banii pe care-i primise deja de la mine – peste o mie șase sute de dolari – avuseseră darul s-o liniștească mai bine decît un tranchilizant. Botoșenia ei mă excitase, iar ea se purtase ca o adevărată mîță în călduri cînd i-am întins primii bani – șase hîrtii de cîte o sută prinse cu o agrafă de argint Hughlans,

special făcută pentru bani. Odată urcată în limuzină, îmi spusese că nu era imposibil să aibă nevoie de operație – sau de avocat – după tot ce se întâmplase data trecută, iar eu îi scrisesem un cec la purtător în valoare de o mie de dolari; cum știam dinainte că nu avea să fie încasat niciodată, nu avusesem nici un fel de puseu de panică în timp ce i-l completam. Acum, în apartamentul meu, mă uit lung la Elizabeth ce bine dezvoltată este în zona pieptului și sper că, după ce-și fac efectul pastilele de Ecstasy, voi reuși să le conving pe cele două fete să facă sex în fața mea.

Elizabeth o întreabă pe Christie dacă îl cunoaște cumva pe un cretin oarecare pe nume Spicey sau dacă a fost vreodată la Au Bar. Christie dă din cap că nu. Eu aduc paharul de Sauvignon blanc burdușit cu Ecstasy pentru Elizabeth și i-l întind, în timp ce ea se uită fix la Christie, de parcă ar crede că e venită de pe Neptun, iar după ce se trezește din transa provocată de Christie, cascadează.

— Oricum, zice ea, la Au Bar nu mai merită să mergi acum. E oribil. Am fost eu acolo la o petrecere de aniversare împreună cu Malcolm Forbes. Doamne iartă-mă, să nu mai aud!

Și dă vinul peste cap cu o grimasă. Eu mă așez pe unul dintre scaunele Sottsass din crom și lemn de stejar și mă întind către gălețușa cu gheață așezată pe tăblia de sticlă a măsuței de cafea, vrînd să aranjez mai bine sticla de vin, ca să se răcească mai repede. Elizabeth se și repede către sticlă și-și mai toarnă un pahar. Este sticla în care am dizolvat celelalte două tablete de Ecstasy înainte de-a o aduce în salon. Christie stă îmbufnată și soarbe cu precauție din vinul ei netratat, încercînd să nu stea cu ochii ațintiți în podea; încă pare speriată și, cum tăcerea i se

pare insuportabilă și acuzatoare, o întreabă pe Elizabeth unde m-a cunoscut pe mine.

— Aoleu, Doamne! exclamă Elizabeth, gemînd ca și cum și-ar fi adus aminte fără voia ei de ceva rușinos. L-am cunoscut pe Patrick la... – ce Dumnezeu! – ...la derby-ul din Kentucky, în '86 – ba nu, în '87 și... – se-ntoarce spre mine – ...îți făceai veacul cu tipesa aia, Alison nu știu cum... Stoole?!

— Poole, iubito, o corectez eu calm. Alison Poole.

— Da, bine, tu știi cum o chema, zice ea și adaugă cu un sarcasm total nemascat: Bună de nu mai putea.

— Ce vrei să spui cu asta?! întreb eu, atins în amorul propriu. Chiar era foarte bună.

Elizabeth se întoarce spre Christie și zice, spre disperarea mea:

— Nu trebuia decît să ai un card de credit American Express și imediat ți-o lua-n gură...

iar eu sper din tot sufletul ca lui Christie să nu-i vină ideea să se uite la ea nedumerită și să spună:

— Păi, noi nu acceptăm carduri de credit...

Ca să fiu sigur că nu se întîmplă așa ceva, zbier eu binedispus:

— Iete căcat!

— Auzi, zice Elizabeth, îndreptîndu-se către Christie și întinzînd o mîină înspre ea, cum fac poponarii cînd colportează bîrfe: Fata asta lucra la un salon de bronzat și... – și în aceeași frază, fără să schimbe nici măcar tonul, sare la – ...tu cu ce te ocupi?!

După o tăcere lungă, în care Christie se face din ce în ce mai roșie la față și din ce în ce mai speriată, intervin eu și zic:

— Este... verișoara mea...

— Ahă... zice Elizabeth trăgănat, căutînd să înțeleagă.

După o altă lungă tăcere, adaug tot eu:

— E din... din Franța...

Elizabeth se uită la mine sceptică, de parcă m-ar crede nebun de legat, dar se hotărăște să renunțe la această direcție de discuție și întreabă în schimb:

— Unde ai telefonul?! Trebuie să-l sun pe Harley.

Eu mă duc în bucătărie și-i aduc telefonul, scoțînd și antena înainte să i-l dau. Ea formează un număr și, tot așteptînd să i se răspundă, se uită fix la Christie.

— Unde-ți petreci vara? În Southampton?! – o întreabă.

Christie se uită la mine, apoi la Elizabeth, și răspunde simplu:

— Nu.

— Aoleu, Doamne, se lamentează Elizabeth, mi-a intrat robotul...

— Elizabeth, îi spun eu, arătîndu-i Rolex-ul de la mîină. Este ora trei dimineața.

— Dă-l dracului, că e traficant de droguri, zice ea exasperată. Astea-s orele lui de vîrf.

— Nu-i spune că ești aici, o avertizez eu.

— De ce i-aș spune?! – întreabă ea. Cu gîndurile în altă parte, întinde mîna după pahar, mai dă peste cap unul întreg și face o grimasă. Zice: Țsta are-un gust ciudat – și controlează eticheta, apoi ridică din umeri. În fine: Harley?! Eu sînt. Am nevoie de serviciile tale. Poți să-nțelegi ce vrei din chestia asta. Mă găsești la... – și se întoarce spre mine.

— Te găsește la Marcus Halberstam, îi șoptesc eu.

— La cine?! întreabă ea și se apleacă spre mine, rînjind malițios.

— Mar-cus Hal-ber-stam, îi silabisesc eu, tot în șoaptă.

— Spune-mi numărul, deșteptule – și-mi face un semn cu mîna a lehamite, după care continuă: Da, bine, sînt la Mark Hammerstein acasă și-o să te caut mai tîrziu și dacă nu ne vedem la barul Canal mîine seară, să știi că-mi asmut coaforul pe tine. *Bon voyage*. Cum închid chestia asta?! – întreabă ea, deși apasă pe butonul de „Închis” și bagă antena la loc înăuntru fără nici o ezitare, aruncînd telefonul pe fotoliul Schrager, pe care eu l-am mutat lîngă tonomat.

— Ai văzut că știi?! zic eu zîmbind.

După douăzeci de minute, Elizabeth se foiește pe canapea, iar eu încerc s-o conving să facă sex cu Christie în fața mea. Dacă la început a fost o propunere aruncată spontan, acum nu mă mai gîndesc la nimic altceva și am devenit insistent. Christie, care aproape că nu s-a atins de vin, se uită impasibilă la o pată pe care eu n-am observat-o pe podeaua de stejar alb.

— Dar eu nu sînt lesbiană! protestează iar Elizabeth, chicotind. N-am de-a face cu fetele.

— Asta înseamnă un nu hotărît?! întreb eu, uitîndu-mă la paharul ei, apoi la sticla de vin aproape golită.

— De unde ți-a venit ideea că aș fi așa ceva?! întreabă ea.

Din cauza drogului, întrebarea este pusă pe un ton de flirt, iar Elizabeth pare sincer interesată. Își freacă piciorul de coapsa mea. Eu m-am mutat pe canapea și m-am așezat între ele, iar acum îi masez un șold.

— Păi, de exemplu fiindcă ai fost la Sarah Lawrence, îi spun eu. Nu se știe niciodată.

— Erau și băieți la Sarah Lawrence, Patrick, precizează ea, sclifosindu-se, frecîndu-se și mai tare de mine și producînd presiune, căldură, tot ce trebuie.

— Mă rog, îmi pare rău, dar eu nu am prea mult de-a face cu băieții care umblă pe stradă în budigăi.

— Patrick, tu ai fost la Patrick – pardon, la Harvard, vai, Doamne, ce beată sînt. Oricum, stai așa, ascultă-mă o clipă... – și se oprește, respiră adînc de tot, bombăne ceva de neînțeles despre faptul că se simte curios, pe urmă închide ochii, îi deschide la loc și întreabă: Tu n-ai cumva niște cocaină?!

Eu mă uit la paharul ei și observ că praful de Ecstasy dizolvat a schimbat ușor culoarea vinului. Ea îmi urmărește privirile și soarbe cu sete din pahar, ca și cum ar fi cine știe ce elixir care ar putea să-i domolească agitația crescîndă. Își lasă capul pe spate, amețită, pe una dintre pernele canapelei și zice:

— Sau Halcion. Aș lua un Halcion.

— Auzi, aș vrea doar să vă văd... pe voi două... c-o puneți, zic eu nevinovat. Ce-i rău în asta?! Nu-i nici un pericol să vă mbolnăviți.

— Patrick, rîde ea, tu nu ești zdravăn.

— Haide, o împing eu de la spate. Nu ți se pare atrăgătoare Christie?!

— Să nu devenim libidinoși, zice ea, numai că drogul își vede de-ale lui și eu o simt că se excită, chiar dacă nu vrea să se excite. Zice: N-am chef să mă lansez în conversații libidinoase.

— Haide, zic eu. Cred că ne-ar pune pe toți pe jar.

— Chestia asta o face tot timpul?! o întreabă Elizabeth pe Christie.

Mă uit și eu la Christie, care dă din umeri, nu se bagă, stă și studiază ce scrie pe spatele unui compact-disc, după care-l pune pe masă lîngă combina stereo.

— Tu vrei să-mi spui că nu ți-ai pus-o niciodată cu o fată?! întreb eu, pipăind un ciorap negru și piciorul de sub el.

— Dar eu nu sînt lesbiană, repetă ea. Și nu, nu mi-am pus-o niciodată c-o fată.

— Niciodată?! întreb eu, ridicînd din sprîncene. Mă rog, e un început în toate.

— Mă faci să mă simt aiurea, geme Elizabeth, nemaireușind să-și controleze trăsăturile feței.

— Ba nu te fac, zic eu șocat.

Ei, și Elizabeth și-o pune cu Christie, și una și cealaltă goale pe patul meu, cu toate luminile din cameră aprinse, în timp ce eu stau pe fotoliul Louis Montoni, lipit de salteaua-pat, și le urmăresc îndeaproape, aranjîndu-le din cînd în cînd trupurile. Mai întîi o pun pe Elizabeth să se întindă pe spate și să-și desfacă ambele picioare cît poate ea de mult și pe Christie o iau de gît, o împing cu capul în jos și-o pun să-i dea limbi în pizdă – nu să i-o sugă, ci să-i dea limbi, ca un cîine însetat – în timp ce cu degetele o freacă pe clitoris; pe urmă, cu cealaltă mîină, îi înfinge două degete în pizda căscată și umedă, iar limba trece în locul celorlalte degete, după care își scoate cele două degete zemuite cu care a futut-o pe Elizabeth în pizdă și i le bagă în gură cu forța, punînd-o să i le sugă. După aceea o pun pe Christie să se culce peste Elizabeth, să-i sugă și să-i muște țîțele masive, cu sfîrcurile umflate, pe care Elizabeth și le frămîntă și singură cu mîinile, și le spun să se sărute între ele apăsător, așa că Elizabeth ia în gură cu poftă, animalic, limba care i-a lins pizdulicea rozalie și amîndouă încep să se bușească una de cealaltă spasmodic, frecîndu-și pizdele între ele. Elizabeth geme zgomotos, înfășurîndu-și picioarele în jurul șoldurilor lui Christie și zvîcnind în sus din propriile șolduri. Christie își ține picioarele desfăcute în așa fel încît din spate eu îi văd perfect

pizda umedă și desfăcută și, deasupra ei, gaura curului, roză și fără nici un fir de păr.

Christie se ridică, se întoarce și, rămânând călare peste Elizabeth, își poziționează pizda peste gura ei gîfîitoare și încet-încet, ca într-un film, ca două animale, încep să-și lingă pizdele una celeilalte și să și le frece cu degetele. Elizabeth, stacojie la față, cu mușchii gîtului încordați de parcă ar fi cine știe ce nebună, încearcă să-și îngroape fața în pizda lui Christie, pe urmă îi desface fesele și se pune pe îndesat limba în gaura de-acolo, scoțînd tot felul de sunete guturale.

— Așș-șaaa... zic eu mecanic ...bagă-ți limba-n curul boarfei.

În timp ce se desfășoară scena asta, eu ung cu vaselină o sulă mare și albă de cauciuc fixată pe-o centură. Mă ridic de pe fotoliu, o iau pe Christie pe sus de pe Elizabeth, care viermuiește haotic pe salteaua-pat, și-i pun centura în jurul șoldurilor, după care o întorc pe Elizabeth și o pun să stea în patru labe, iar pe Christie s-o fută din poziția asta cum se fut cîinii, în timp ce eu frec cu degetele pizda lui Christie, apoi clitorisul, apoi gaura curului, care este atît de zemuită de saliva lăsată acolo de Elizabeth, încît îmi vîr degetul arătător în ea fără nici un efort, iar sfincterul ei se strînge, se relaxează și iar se contractă în jurul degetului meu. O pun pe Christie să scoată sula de cauciuc de unde era, iar pe Elizabeth să se întindă pe spate și să se lase futută de Christie din poziția misionarului. Elizabeth își mîngîie clitorisul și în același timp o sărută nebunește pe Christie pe gură pînă cînd, involuntar, își lasă capul pe spate, cu picioarele înfășurate în jurul șoldurilor lui Christie, care pompează în ea, cu fața încordată, gura deschisă, rujul întins de zemurile din pizda lui Christie, și urlă:

— Au, Doamne, îmi vine, 'mi vine, fute-mă, 'mi vine!

pentru că eu le-am spus și uneia, și celeilalte să mă anunțe când li se apropie orgasmul, și anume să facă vocalize serioase în privința asta.

Curînd îi vine rîndul și lui Christie și Elizabeth își leagă nerăbdătoare centura cu sula de cauciuc și o fute pe Christie în pizdă cu ea în timp ce eu mă ocup de Elizabeth: îi desfac gaura curului și-i dau limbi în ea pînă cînd Elizabeth mă împinge la o parte și începe ea să se frece cu degetele, disperată. Pe urmă iar își pune Christie centura cu sula de cauciuc și o fute pe Elizabeth cu ea în cur în timp ce Elizabeth își freacă bine clitorisul cu degetele, împingîndu-și singură curul pe sula de cauciuc în sus și horcăind, pînă cînd ajunge să aibă un al doilea orgasm. După ce scot sula de cauciuc din curul ei, o pun pe Elizabeth s-o sugă, pe urmă și-o leagă ea din nou și este rîndul lui Christie să stea întinsă pe spate, iar Elizabeth să i-o împingă ușor în pizdă. Asta în timp ce eu ling țîțele lui Christie și sug zdravăn din fiecare sfîrc pînă cînd amîndouă ajung bătoase și roșii. Le frec cu degetele, ca să fiu sigur că rămîn așa cum sînt. De la bun început Christie a stat încălțată cu o pereche de cizme din piele întoarsă pînă peste genunchi, de la Henri Bendel, pe care eu i le-am dat să le poarte.

Ei, și Elizabeth ajunge să fugă din dormitor goală pușcă, mînjită deja de sînge, mișcîndu-se cu dificultate și urlînd ceva de neînțeles. Eu am avut un orgasm prelungit, cu o ejaculare intensă, iar acum îmi simt genunchii slăbiți. Și eu sînt gol și-i strig:

— Boarfă ce ești, boarfă nenorocită de doi bani!
și cum cea mai mare parte a sîngelui care-i curge vine din picioare, Elizabeth alunecă, reușește să se redreseze, iar eu o lovesc cu cuțitul de măcelărie pe care-l strîng destul de neglijent

în pumnul drept, îi șfichiuiesc ceafa din spate cu el, retezînd ceva, nu știu ce, niște vene. Cînd o lovesc a doua oară, în timp ce ea tot încearcă să scape și se îndreaptă spre ușă, sîngele țîșnește pînă în salon, prin tot apartamentul, stropind chiar și geamul cu armătură de oțel și lambriurile de stejar lăcuit din bucătărie. Ea încearcă să fugă înainte, dar eu i-am tăiat jugulara și acum sîngele împrășcă totul, inclusiv fețele noastre, și a ei, și a mea, și ne orbește pentru o clipă. Eu fac un salt către ea, vrînd, în esență, să-i dau lovitura de grație. Ea se întoarce cu fața spre mine, cu chipul contorsionat de spaimă, și după ce o înjunghii în burtă, picioarele o lasă baltă, cade la podea, iar eu mă las pe vine lîngă ea. Bag cuțitul în ea de cinci, de șase ori, sîngele țîșnește în jeturi – eu mă aplec deasupra ei să-i simt parfumul –, mușchii i se încordează, devin rigizi, tot trupul îi intră în spasmele morții, gîtul i se îneacă în sîngele roșu-închis. Elizabeth se zbate ca și cum ar fi legată, dar nu este, așa că trebuie s-o țin eu la podea. Gura i se umple de sînge, care se revarsă ca două mici cascade peste obraji, peste bărbie. Convulsiile prin care trece trupul ei, zvîcnetele spasmodice seamănă cu ceea ce îmi imaginez eu că trebuie să i se întîmple unui epileptic în timpul unei crize. Îi țin capul cu amîndouă mîinile și-mi frec sula bătoșită, acoperită cu sînge, de gura ei pînă cînd văd că nu mai mișcă.

În dormitorul meu, în schimb, Christie stă întinsă pe salteaua-pat, legată zdravăn cu funie de picioarele patului și cu brațele întinse deasupra capului, cu pagini smulse din *Vanity Fair* – numărul de luna trecută – îndesate în gură. Două cabluri electrice conectate la un acumulator de mașină sînt conectate cu cleme la sînii ei, care s-au înnegrit deja. La un moment dat lăsasem să cadă pe burtica ei chibrituri aprinse de la Le Relais,

iar Elizabeth, care delira și probabil ingurgitase o supradoză de Ecstasy, mă ajuta pînă cînd am luat-o pe ea în primire și i-am ronțait unul dintre sfîrcuri atît de mult, încît nu m-am mai putut abține și i l-am smuls cu dinții și l-am înghițit. Pentru prima dată observ acum cît de fragil construit este – adică era – trupul lui Christie. Încep să-i desprind sînii cu o perechi de clești, îi mărunțesc, dar lucrurile se precipită: eu scot sunete șuierate, ea scuipe din gură paginile revistei și încearcă să mă muște de mînă, eu rîd văzînd-o cum moare, ea izbucnește în plîns chiar înainte să moară, dar ochii i se dau peste cap ca într-un fel de transă oribilă.

Dimineața, din cine știe ce motiv, mîinile zdrobite ale lui Christie sînt umflate ca niște mingi de rugby, degetele nu se mai disting de restul mîinii, iar mirosul care se împrăștie din cadavrul ei copt este insuportabil, așa că mă văd nevoit să ridic jaluzelele venețiene, stropite cu grăsime arsă de cînd sînii lui Christie au făcut explozie din cauza electrocutării, și să deschid ferestrele ca să aerisesc dormitorul. Ochii fetei stau larg deschiși și sticloși, gura înnegrită nu mai are buze, plus că mai este și o adîncitură neagră în locul în care ar fi trebuit să aibă vaginul (deși nu-mi aduc aminte să-i fi făcut ceva în zona aia), iar plămîinii i se văd printre coastele calcinate. Ce a mai rămas din Elizabeth zace chircit într-un colț al salonului. Îi lipsesc brațul drept și porțiuni din piciorul drept. Mîna stîngă, retezată de la încheietură, stă încleștată pe masa centrală din bucătărie, în propria ei băltoacă de sînge. Capul tronează pe bufetul din bucătărie și fața lui năclăită de sînge, chiar și cu amîndoi ochii scoși din orbitele lor și cu o pereche de ochelari de soare Alain Mikli puși să acopere găvanele goale, tot pare că se încruntă. Mi se face lehamite să mă uit la el și mă gîndesc că deși n-am

dormit deloc azi-noapte și sînt epuizat, tot am întîlnire la prînz, la ora unu, la Odeon, cu Jem Davies și Alana Burton. Întîlnirea asta e foarte importantă pentru mine și stau și mă gîndesc dacă e cazul s-o amîn sau nu.

1. Tip de bucătărie franțuzească în care se folosesc foarte puține grăsimi și prăjeli și care pune accentul pe sosuri ușoare și pe ingrediente foarte proaspete, în combinații de cele mai multe ori neobișnuite, servite sub forma unor aranjamente artistice.

Confruntare cu poponar

E toamnă. E duminică, pe la ora patru după-amiază. Eu sînt la Barney's ca să-mi cumpăr butoni. Am intrat în magazin pe la ora două treizeci, după un mic dejun rece și tensionat în compania cadavrului lui Christie, și m-am repezit la biroul de recepție din față, spunîndu-i funcționarei:

— Am nevoie de-un bici. Fără glumă.

Pe lîngă butonii de cămașă, am cumpărat o valiză din piele de struț cu fermoare duble și căptușită cu vinilin, un borcan de medicamente model clasic, din sticlă, argint și piele de crocodil, o casetă stil pentru periuța de dinți, o periuță de dinți din păr de castor și o perie de unghii din imitație de carapace de broască țestoasă. Cina de-aseară?! La Splash. Nu cine știe ce experiență: un cocteil Bellini cam apos, o salată de lăptuci fanate, o chelneriță prost dispusă. După aceea m-am uitat la o reluare a unei emisiuni mai vechi a Patriciei Winters, pe care am găsit-o pe ceea ce eu inițial crezusem că este o videocasetă cu felul în care au fost torturate și apoi ucise două fete de companie primăvara trecută – tema era „Sfaturi pentru cum să-ți transformi animalul de casă în vedetă de film“. În momentul ăsta sînt în plin proces de cumpărare a unei curele – nu pentru mine –, precum și a trei cravate de cîte nouăzeci de dolari, zece batiste, un halat de casă de patru sute de dolari și două pijamale Ralph Lauren și cer ca toate cumpărăturile să-mi fie trimise la mine-acasă, mai puțin batistele, pe care le dau la monogramat și apoi cer să-mi fie trimise la P&P. Am făcut deja

un fel de scenă la raionul de pantofi pentru femei și, lucru destul de jenant, am fost gonit de-acolo de o vânzătoare nesănătoasă. La început am doar un sentiment de vagă neliniște și nu pot să spun de la ce-mi vine, dar apoi, cu toate că iar nu știu sigur de ce, mă simt ca și cum aș fi urmărit de cineva, ca și cum cineva s-ar ține după mine prin magazinul Barney's.

Luis Carruthers umblă incognito, bănuiesc. Poartă un fel de haină de seară de mătase imprimată cu model jaguar, mănuși din piele de căprioară, pălărie de fetru, ochelari de soare tip aviator, se ascunde în spatele unei coloane, prefăcându-se că inspectează un rând de cravate, și-mi aruncă o privire piezișă, dizgrațioasă. Eu mă aplec și semnez ceva – o factură, presupun – și pentru o clipă efemeră prezența lui Carruthers mă face să mă gândesc că viața legată de orașul ăsta, de Manhattan, de slujba mea, poate că într-adevăr *nu* este o idee bună și mi-l închipui brusc pe Luis la cutare petrecere oribilă, cu un pahar de vinișor sec rosé în mână, cu toți curiștii adunați ciorchine în jurul unui pian cu coadă scurtă, cu cîntece de estradă, și el ba ține în mână o floare, ba își înfășoară în jurul gâtului un boa lung de pene, în timp ce pianistul zdrăngăne ceva din *Mizerabilii*, dragul de el.

— Patrick?! Tu ești?! mă aud întrebat de o voce insinuantă.

Ca într-o secvență scoasă dintr-un film de groază – un salt la prim-plan –, Luis Carruthers își face apariția brusc, fără nici un avertisment, de după coloana în spatele căreia stătea ascuns, furișându-se și topăind în același timp, dacă așa ceva este posibil. Eu îi zîmbesc vânzătoarei, după care mă îndepărtez de el jenat și trec la un galantar cu bretele, simțind o nevoie

stringentă să iau un Xanax, un Valium, un Halcion, un Frozfruit¹ – orice.

Nu vreau, nu *pot* să mă uit la el, dar îl simt că s-a apropiat de mine. Vocea lui vine ca o confirmare:

— Patrick...?! Bună!

Eu îmi închid ochii, îmi acopăr fața cu o palmă și îngaim:

— Nu mă fă să-ți spun, Luis...

— Patrick?! Ce vrei să spui?! întreabă el, făcând pe nevinovatul. Urmează o pauză hidoasă, apoi mă întreabă: Patrick?! De ce nu te uiți la mine?!

— Nu te bag în seamă, Luis, zic eu, trăgînd aer în piept, încerc să mă calmez și studiez eticheta de preț a unui jachete Armani cu nasturi. Nu te-ai prins?! Nu te bag în seamă.

— Patrick, nu putem să stăm de vorbă și-atît?! – întreabă el, aproape căinîndu-se. *Pa-trick*... Uită-te la mine!

După o altă respirație scurtă și profundă și un oftat, îl lămuresc:

— Nu avem nimic – *ni-mic* – de vorbit...

— Nu mai putem continua așa, mi-o retează el nerăbdător. *Eu* nu mai pot continua așa...

Eu bombăn ceva. Plec de lîngă el, dar mă urmează insistent.

— Oricum... – îmi spune Luis după ce ajungem în celălalt capăt al raionului, unde eu mă prefac că mă uit peste un rînd de cravate de mătase, deși toate îmi joacă-n fața ochilor, sper să te bucuri să afli că mă transfer... într-un alt stat...

Simt cum ceva tresare în sufletul meu și reușesc să-l întreb, tot fără să mă uit la el:

— Unde-anume?!

— Ei, la altă filială, zice el pe un ton surprinzător de calm, probabil pentru că vede că eu chiar mă interesez de mutarea

lui. În Arizona.

— Ex-ce-lent, șoptesc eu.

— Nu vrei să știi de ce?! – întreabă el.

— Nu, zău că nu – eu.

— Din cauza ta, zice el.

— Termină cu chestia asta, îl somez eu.

— Din cauza ta, repetă el.

— Ești bolnav, îi spun eu.

— Dacă sînt bolnav, sînt din cauza ta, zice el detașat, controlîndu-și unghiile. Din cauza ta sînt bolnav și n-am să mă fac bine.

— Tu ai o obsesie a ta, sucită și pe-alătura cu drumul. Rău, rău de tot pe-alătura cu drumul, zic eu și trec pe un alt culoar.

— Dar știu că și tu ai aceleași sentimente, zice Luis, ținîndu-se după mine. Și știu chestia asta pentru că pur și simplu... – își coboară vocea și ridică din umeri – ...dacă pur și simplu nu vrei să recunoști... anumite sentimente pe care le ai nu-nseamnă că nu le ai...

— Ce tot încerci să-mi spui?! șuiet eu printre dinți.

— Că știu că și tu ai aceleași sentimente ca și mine – și cu un gest dramatic își smulge ochelarii de soare de pe nas, ca și cum ar vrea să demonstreze ceva.

— Ai ajuns la o... concluzie greșită, îngaim eu. Ești evident... sonat.

— De ce?! întreabă el. Ce-i atît de rău dacă te iubesc, Patrick?!

— Dum...ne...zeule... mare...

— Dacă te doresc?! Dacă vreau să fiu cu tine?! insistă el. Ce-i atît de rău în asta?!

Îl simt cum se uită neajutorat la mine, cum se apropie de colapsul emoțional. După ce se oprește, eu nu știu ce să-i spun și păstrez o lungă tăcere. În cele din urmă însă tot eu o rup, stropșindu-mă la el:

— Ce-nseamnă incapacitatea asta continuă de a cîntări situația în mod rațional?! – și fac o pauză. Ă?!

Îmi ridic privirile de pe pulovere, cravate, ce-o fi, și mă uit la Luis. În momentul acela el zîmbește ușurat, văzînd că îi accept prezența, dar zîmbetul i se schimbă repede în strîmbătură și, în străfundurile întunecate ale minții lui de curist, Luis își dă seama de ceva și începe să plîngă. Eu mă îndrept liniștit către o coloană ca să mă ascund după ea, dar el se ia după mine, mă apucă brutal de umăr și mă răsuțește cu o sută optzeci de grade, așa încît ajung față în față cu el: Luis îmi blochează vederea asupra realității înconjurătoare.

În timp ce eu îi spun:

— Pleacă de-aici,
el se smiorcăie:

— Vai, Doamne, Patrick, de ce nu mă placi?!
după care, ca o ilustrare a deznădejdii, cade pe jos la picioarele mele.

— Ridică-te, mă răstesc eu, rămînînd în picioare. Scoală-te de-acolo.

— De ce nu putem fi împreună?! hohotește el, dînd cu pumnul în podea.

— Pentru că... nu mă... – și mă uit rapid de jur împrejurul magazinului, ca să fiu sigur că nu ascultă nimeni ce spun; el mă apucă de genunchi, iar eu îi dau una peste mîină – ...atrăgi sexual, îi șuier eu în șoaptă, uitîndu-mă de sus în jos la el. Nu-mi vine să cred c-am ajuns să spun așa ceva, îmi spun eu mie

însumi, după care scutur din cap, încercînd să-mi limpezesc gîndurile, pentru că lucrurile au degenerat pînă la un asemenea stadiu de nebunie, încît nu mai reuşesc să mă concentrez. Îi spun lui Carruthers: Te rog, lasă-mă-n pace – şi dau să plec.

Cum nu izbuteşte să priceapă ce îi cer, Luis se agaţă de pulpana treniului meu din stofă de mătase Armani şi-mi strigă, zăcînd în continuare la podea:

— Te rog, Patrick, te *implor*, nu mă părăsi...

— Ascultă-mă ce-ţi spun... zic eu, punînd un genunchi în pămînt şi încercînd să-l urnesc pe Luis de pe jos.

Dar el răspunde la încercarea mea cu un ţipăt de neînţeles, transformat într-o lamentaţie care se înalţă şi atinge o culme, atrăgându-i atenţia unui gardian din paza de la Barney's, postat la intrarea în magazin, care porneşte înspre noi.

— Uite ce-ai făcut! îl apostrofiez eu disperat. Scoală-te. *Scoală*.

— S-a întîmplat ceva?! întreabă gardianul, un zdrahon de negru, uitîndu-se la noi de sus în jos.

— Nu, mulţumesc, zic eu, uitîndu-mă urît la Luis. Toate bune şi frumoase.

— Nu-u-u-u... se lamentează Luis, scuturat de hohote de plîns.

— Ba da, repet eu, ridicînd ochii către gardian.

— Sînteţi sigur?! întreabă el.

— Vă rog să ne lăsaţi numai un minut. Am dori puţină intimitate, îi spun eu cu un zîmbet de profesionist. Apoi măntorc spre Luis: Haide, zău aşa, Luis. Scoală-te de pe jos. Te-ai mînjit tot. Ridic ochii din nou înspre gardian şi-i spun numai din buze, ridicînd o mîină şi dînd din cap: Numai un minut, vă rog.

Gardianul dă și el din cap, nu foarte convins, și se retrage ezitant către postul lui. Eu, tot în genunchi, îl apuc pe Luis de umerii care i se ridică și coboară și-i spun calm, cu o voce joasă și cât pot de amenințător, ca unui copil care urmează să fie pedepsit:

— Ascultă ce-ți spun, Luis. Dacă nu încetezi cu plînsul, fire-ai al dracu' de poponar grețos, să știi că-ți tai beregata aia nenorocită. Tu auzi ce-ți spun?! – și-i trag cîteva palme ușoare peste față. Nu știi cât de serios vorbesc...

— Da, bine, omoară-mă, se lamentează el, legănîndu-și capul înainte și înapoi și refugiindu-se tot mai mult în spatele incoerenței. Apoi bălmăjește: Dacă nu vrei să fii al meu, nu mai vreau să trăiesc. Vreau să mor.

Starea mea mentală este pe punctul s-o ia razna chiar aici, în magazinul Barney's, așa că-l apuc pe Luis de guler, îl smucesc în sus și-i trag mutra foarte aproape de a mea. Într-o șoaptă cât mai discretă, îi spun:

— Ascult-aici, Luis. Auzi bine ce-ți spun?! Eu de obicei nu avertizez oamenii, Luis. Așa că zi mersi că pe tine te avertizez.

El însă nu mai raționează, a luat-o pe coclauri și scoate sunete guturale. Își ține capul aplecat în jos, rușinat, și-mi răspunde ceva ce eu nu reușesc să aud. Îl apuc de păr – îi stă bățos de-atîta spumă, pe care o recunosc după miros: Cactus, un produs nou –, îi smucesc capul în sus și mă răstesc la el:

— Auzi, bă, tu vrei să mori?! Te omor, Luis. Am mai făcut treaba asta și te belesc, fire-ai al dracului, îți crăp burta-n două și-ți îndes mațele pe gîtu' ăla nenorocit de curist pînă te-neci cu ele.

Dar Luis nu mă ascultă. Stînd pe vine, mă uit țintă la el și nu-mi vine să cred.

— Te rog, Patrick, te rog. Ascultă-mă, m-am gîndit la toate. Eu îmi dau demisia de la P&P, poți și tu să faci la fel și... asta... și ne mutăm în Arizona și-acolo...

— Taci din gură, Luis, zic eu și-l scutur. Dumnezeu mare, taci din gură – gata.

Mă ridic brusc în picioare, îmi aranjez hainele și la un moment dat, cînd îmi fac eu socoteala că ieșirea lui nervoasă s-a potolit și că pot să plec, Luis mă apucă de glezna dreaptă și încearcă să mă împiedice să părăsesc magazinul Barney's, iar eu mă trezesc tîrîndu-l după mine vreo doi metri, pînă cînd mă hotărăsc și-i trag un șut exact în mutră, zîmbind în același timp nevinovat unui cuplu care se uită la raionul de șosete. Luis ridică ochii spre mine, mă imploră, cu o vînație formată deja pe obrazul stîng. Cuplul celălalt pleacă mai departe.

— Te *iubesc*, se lamentează el jalnic. Te iubesc.

— M-ai convins, Luis, țiip eu către el. M-ai convins, gata. Acuma ridică-te.

Din fericire, o vînzătoare alarmată de scena la care se dedă Luis intervine și-l ajută să se ridice. După cîteva minute, după ce s-a calmat suficient, ajungem amîndoi, unul lîngă altul, în fața ușii principale de la intrarea în Barney's. Luis are o batistă într-o mîină și stă cu ochii strîns închiși, iar sub ochiul stîng i se lățește și se umflă un hematom.

— Măcar atît, știi, măcar ai curajul să înfrunți... ăăă... realitatea, îi spun eu.

Angoasat, Luis se uită afară, prin ușile pivotante, cum cade ploaia caldă, apoi, cu un oftat tragic, se întoarce către mine. Eu mă uit la rîndurile – interminabilele rînduri – de cravate, apoi ridic ochii spre tavan.

1. Denumirea unei mărci de înghețată din fructe (*froz[en] fruit* – „fructe înghețate“).

Uciderea unui copil la grădina zoologică

Zilele se-nșiră și trec. În timpul nopților mă trezesc la intervale de douăzeci de minute. Mă simt fără nici un rost, totul mi se pare cețos, nevoia mea de a ucide care iese la suprafață, dispare, iarăși iese la suprafață și mă părăsește din nou se găsește într-o stare de ațipire în timpul unui prînz liniștit la Alex Goes to Camp, unde eu comand salată de cîrnat de miel cu homar și fasole albă stropită cu lămîie și ficat de gîscă în oțet. Sînt îmbrăcat cu o pereche de jeanși prespălați, o jachetă Armani și un tricou Comme des Garçons de o sută patruzeci de dolari. Dau un telefon să-mi verific mesajele. Restitui cîteva casete video. Mă opresc la un bancomat. Aseară Jeanette m-a întrebat:

— Patrick, de ce ții lame de ras în portofel?!

Patty Winters a vorbit azi-dimineață la emisiunea ei despre un băiat care s-a îndrăgostit de o cutie de săpun.

Neputînd să-mi mențin un statut credibil de persoană publică, ajung să bîntui la nesfîrșit grădina zoologică din Central Park. Traficanții de droguri își fac veacul de-a lungul gardului, de-o parte și de alta a porții, și mirosul de balegă de cal de la trăsurile care trec pe lîngă ei îi împinge înăuntru, în grădina zoologică. Vîrfurile zgîrie-norilor, ale blocurilor de apartamente de pe Bulevardul Cinci, ale spațiului din Trump Plaza, ale sediului AT&T încadrează parcul care înconjoară

grădina zoologică și-i accentuează nefirescul. Un îngrijitor negru lustruiește podeaua în toaleta bărbaților și-mi cere mie să trag apa la pisoar după ce termin.

— Trage-o tu, cioară,

îi spun eu și când îl văd că se repede la mine, atîta fac, îi flutur o dată prin față lama unui cuțit, și imediat se întoarce la ale lui. Toate ghișeele de informații par să fie închise. Un orb morfolește – el cică mănîncă – un covrigel. Doi bețivi poponari se consolează unul pe celălalt pe o bancă. Puțin mai încolo, o mamă își alăptează la sân bebelușul, ceea ce are darul de a trezi în mine ceva monstruos.

Grădina zoologică pare pustie, lipsită de viață. Urșii polari parcă ar fi pătați și drogați. Un crocodil plutește morocănos într-un iaz artificial uleios. Pinguinii moțați se uită triști în gol din cușca lor de sticlă. Tucanii au ciocurile ascuțite ca niște cuțite. Focile se scufundă proteste de pe stînci în vârtejurile de apă neagră, hămăind aiurea. Îngrijitorii le hrănesc cu pește mort. Un public numeros se adună în jurul bazinului lor, majoritatea adulți, numai cîțiva însoțiți de copii. Pe latura bazinului se află o pancartă care avertizează: **MONEDELE POT UCIDE. DACĂ SÎNT ÎNGHIȚITE, MONEDELE SE OPRESĂ ÎN STOMACUL ANIMALELOR ȘI PROVOACĂ ULCERAȚII, INFECȚII ȘI CHIAAR MOARTEA. NU ARUNCAȚI MONEDE ÎN BAZIN.** Ei, deci eu ce fac?! Azvîrl un pumn întreg de mărunțiș în apă când îmi dau seama că nici unul dintre îngrijitori nu se uită. Nu focile le detest eu – bucuria publicului la vederea lor mă deranjează. Bufnița albă are niște ochi care seamănă foarte bine cu ai mei, mai ales când și-i cascadează. Stînd eu acolo și uitîndu-mă fix la ea, îmi cobor ochelarii de soare și ceva inexprimabil în cuvinte se petrece între mine și pasăre – un schimb ciudat de tensiune, o

presiune bizară, ceva ce alimentează urmarea, care se declanșează, se întâmplă și se sfârșește foarte repede.

În penumbra habitatului pinguinilor – botezat pretențios de grădina zoologică Marginea Banchizei – e răcoare, spre deosebire evidentă de umezeala de afară. Pinguinii din bazin alunecă placizi pe sub apă, prin fața pereților de sticlă unde se îngrămădesc spectatorii să caște gura. Pinguinii de pe stînci, care nu înoată, arată năuciți, stresați, obosiți și plictisiți: în cea mai mare parte a timpului cască, în rest se întind. Sunete artificiale de pinguini, probabil de pe casete, se aud printr-un sistem de sonorizare pe care cineva l-a dat mai tare, fiindcă este atîta lume într-un spațiu atît de restrîns. Pinguinii sînt simpatici, presupun. Am ochit unul care chiar seamănă cu Craig McDermott.

Un copil de cel mult cinci ani termină de mîncat un baton de ciocolată. Maică-sa îi spune să arunce ambalajul, apoi își reia discuția cu o altă femeie, care are un copil cam de aceeași vîrstă – care copil, plus cele două femei, cască gura la albăstreala murdară din țarcul pinguinilor. Copilul cu batonul de ciocolată se îndreaptă către lada de gunoi din fundul încăperii, în spatele căreia m-am ascuns eu, stînd pe vine. Se înalță pe vîrfuri și aruncă ambalajul cu mare grijă în ladă. Eu îi șoptesc ceva. Copilul mă vede și rămîne acolo, departe de ceilalți, vag speriat, dar și fascinat pînă la muțenie. Eu mă uit tot așa la el.

— Vrei un... biscuit?! îl întreb eu, căutînd în buzunar.

El dă din capul lui mic în sus, apoi în jos, încet, dar pînă să-mi răspundă ceva, lipsa mea bruscă de orice precauție mă năpădește și se transformă într-un val uriaș de furie, drept care scot cuțitul din buzunar în loc de biscuit și-l înfig rapid în gîtul copilului.

Uimit, copilul se dă înapoi și se lovește de lada de gunoi, bolborosind ca un bebeluș, neputînd nici să urle, nici să strige din cauza sîngelui care începe să i se reverse prin gaura deschisă în gît. Deși mi-ar plăcea să văd cum moare copilul ăsta, îl iau și-l trîntesc la pămînt în spatele lăzii de gunoi, după care mă amestec la modul cel mai firesc prin mulțime, ating umărul unei fete drăguțe, îi zîmbesc și-i arăt un pinguin care se pregătește să se scufunde. În spatele meu, cine s-ar uita atent ar vedea picioarele copilului, care zvîcnesc de după lada de gunoi. Eu stau cu un ochi pe mama lui, care după o vreme observă că băiatul ei lipsește și începe să se uite de jur împrejur. Ating din nou umărul fetei, care-mi zîmbește și ridică din umeri apologetic, deși nu-mi dau seama de ce.

Cînd în sfîrșit îl zărește, mama nu țipă, fiindcă îi vede numai picioarele și-și închipuie că se ascunde în joacă de ea. În primul moment pare ușurată că l-a dibuit și pornește înspre lada de gunoi gîngurind:

— Te joci de-a v-ați ascunselea, iubitul?!,
dar eu, de unde stau, în spatele fetei drăguțe despre care am aflat deja că este o turistă străină, pot să văd momentul precis în care expresia de pe fața mamei se transformă într-una de frică: femeia își azvîrle poșeta peste umăr și trage lada de gunoi la o parte, scoțînd la iveală o față acoperită cu totul de sînge roșu. Copilul cu greu mai reușește să clipească din cauza asta, își strînge gîtul și dă din picioare, din ce în ce mai lipsit de vlagă. Mama scoate un sunet pe care nu-l pot descrie – ceva de o tonalitate foarte înaltă, transformat în urlet.

Femeia se aruncă la pămînt alături de copilul ei, cîteva persoane din public întorc capetele, iar eu mă trezesc strigînd, cu vocea gîtuită de emoție:

— Doctor, sînt doctor, dați-vă-napoi, sînt doctor!,
îngenunchez lîngă mamă pînă să apuce să se formeze un public
de curioși în jurul nostru și-i desfac mîinile încleștate pe copil,
care acum stă întins pe spate și se luptă inutil să-și recapete
suflarea, în timp ce sîngele țîșnește din gîtul lui în jeturi din ce
în ce mai slabe și-i năclăiește tricoul Polo. Îmi dau seama chiar
și eu, în minutele alea în care țin capul copilului cu grijă – cu
grijă să nu mă murdăresc și eu de sînge –, că dacă s-ar găsi
cineva să dea un telefon sau dacă s-ar găsi vreun doctor
adevărat prin mulțime, copilul ar avea o șansă reală să fie
salvat. Dar treaba asta nu se întîmplă. În schimb, eu stau cu
capul puștiului în mînă și cu mintea golită de gînduri, iar mama
– tipul de gospodină cu mutră de evreică, supraponderală,
străduindu-se jalnic să pară stilată în jeanșii de colecție și un
pulover oribil de lînă neagră cu model de frunze – zbiară
întruna:

— Fă ceva! Fă ceva! Fă ceva!
nebăgînd în seamă, nici ea, nici eu, lumea care începe să strige
în jurul nostru, ci concentrîndu-ne strict asupra copilului
muribund.

Deși în primul moment mă simt satisfăcut de acțiunile mele,
mă cuprinde brusc un sentiment de disperare cînd realizez cît
de inutil, cît de stupid de simplu este să iei viața unui copil.
Mogîldeața asta din fața mea, mică, plină de sînge, chircită, nu
are o istorie adevărată, nu are un trecut semnificativ, nimic nu
se pierde în realitate. În schimb, este cu atît mai productiv – și
mai dătător de satisfacții – să iei viața cuiva care a ajuns măcar
la vîrsta primei maturități, care și-a pus bazele unei istorii
personale consistente, care are un soț sau o soție, un cerc de
prietenii, o carieră, a cărui moarte este de natură să afecteze

mult mai mulți oameni capabili de o suferință fără capăt decît moartea unui copil, poate chiar să distrugă mult mai multe vieți decît ar putea moartea stupidă, banală, a băiețelului ăstuia. Automat mă simt cuprins de o dorință copleșitoare de a băga cuțitul și în mama băiatului, care deja s-a isterizat, dar nu pot face altceva decît să-i cîrlesc o palmă zdravănă peste față și să țip la ea să se calmeze. Nici o privire nu dezaprobă gestul meu. Observ cu coada ochiului că încăperea s-a luminat, că undeva se deschide o ușă, că și-au făcut apariția niște angajați ai grădinii zoologice, că un gardian – sau poate vreun turist?! – face fotografii cu blițul, că pinguinii au intrat în panică în bazinul din spatele nostru, al tuturor, și au început să se izbească de peretele de sticlă. Un polițist mă dă la o parte, cu toate că-i spun și lui că sînt medic. Cineva scoate copilul afară, îl așază pe jos și-i scoate bluza. Băiatul se îneacă și moare. Mama trebuie să fie ținută cu forța.

Eu mă simt gol pe dinăuntru, parcă nici n-aș fi de față; nici măcar sosirea poliției nu mi se pare un motiv suficient ca s-o iau din loc, așa că rămîn în mijlocul mulțimii, la intrarea în țarcul pinguinilor, alături de zeci de alte persoane printre care, încetul cu încetul, mă pierd și ne îndepărtăm cu toții, pînă cînd eu ajung să mă plimb pe Bulevardul Cinci și să mă mir de cît de puțin sînge mi-a pătat jacheta. Mă opresc la o librărie și-mi cumpăr o carte, apoi la un stand de ciocolată Dove de la intersecția cu Strada 56, de unde-mi cumpăr un baton de ciocolată Dove cu nucleu de cocos și-mi închipui o gaură mare care s-ar căsca în soare, ceea ce, din cine știe ce motiv, disipează tensiunea pe care am simțit-o prima oară cînd m-am uitat ochi în ochi cu bufnița albă și pe care am simțit-o din nou cînd

băiatul a fost cărat afară din țarcul pinguinilor, iar eu am plecat de acolo cu mâinile năclăite de sânge, neprins.

Niște fete

Prezențele mele la birou în ultima lună și ceva au fost mai mult decît sporadice. Tot ce-mi doresc în această perioadă, se pare, este să fac gimnastică, în primul rînd să ridic greutate, și să fac rost de rezervări la restaurante noi la care am fost deja, iar apoi să le anulez. Apartamentul meu duhnește a fructe putrede, deși adevărul este că mirosul vine de la ceea ce am scobit eu din capul lui Christie și am vărsat într-un bol de sticlă Marco, așezat pe o poliță lîngă holul de la intrare. Capul propriu-zis l-am trîntit în colțul salonului, sub pian, acoperit de creier terciuit, golit pe dinăuntru și cu ochii scoși, și mă gîndesc să-l păstrez ca să-mi fac din el lămpaș de Halloween. Din cauza putorii, mă decid să recurg la apartamentul lui Paul Owen pentru o mică escapadă amoroasă pe care am plănuit-o pentru diseară. Am pus să fie verificat tot spațiul, de teamă să nu existe dispozitive de supraveghere; spre dezamăgirea mea, nu erau de nici un fel. Cineva cu care discut eu prin intermediul avocatului meu mi-a spus că Donald Kimball, detectivul particular, a aflat că Owen s-ar găsi într-adevăr la Londra, că ar fi fost zărit de cineva de două ori în holul hotelului Claridge's și cîte o dată la un croitor pe Savile Row și la un nou restaurant șic din Chelsea. Kimball a plecat într-acolo cu avionul acum două seri, ceea ce înseamnă că nimeni nu mai supraveghează apartamentul, plus că ușa încă se mai lasă deschisă cu cheile pe care le-am furat din buzunarul lui Owen, așa că după prînz mi-am putut duce acolo ustensilele: o bormașină electrică, o sticlă de acid, pistolul

de împușcat cuie, o brichetă Bic, cuțite. Angajez două fete de companie de la o firmă particulară de succes, chiar dacă oarecum dubioasă, la care n-am mai apelat niciodată și le plătesc serviciile cu cardul American Express Gold al lui Owen, pe care presupun că nimeni nu l-a pus încă sub urmărire, din moment ce toată lumea crede că el a plecat la Londra, deși despre cardul Platinum, tot AmEx, am aflat că este urmărit. Emisiunea de azi-dimineață a Patriciei Winters a fost – ce ironie!, mi s-a părut mie – despre secretele frumuseții prințesei Diana.

Este miezul nopții. Conversația pe care o port cu cele două fete – amîndouă foarte tinere, blonde, bine făcute, cu țîțe mari – este scurtă, pentru că am din ce în ce mai multe dificultăți să-mi stăpînesc eul tulburat.

— Locuiești într-un palat, dom'ne, zice una dintre fete, Torri, cu o voce ca de copil, uimită de duplexul caraghios al lui Owen. Zău că e ca un palat.

— Nu-i chiar așa de frumos, zic eu plictisit, aruncîndu-i o privire ca o sulită.

În timp ce pregătesc băuturi din barul bine garnisit al lui Owen, le povestesc și uneia, și celeilalte că eu lucrez pe Wall Street, la Pierce & Pierce. Nici una dintre ele nu pare cine știe ce interesată. O dată în plus mă trezesc auzind o voce – a uneia dintre ele – care mă întreabă dacă ăla este un magazin de pantofi. Tiffany frunzărește un număr din *GQ* vechi de trei luni, stînd pe canapeaua de piele neagră de sub dunga lată de lambriu învelit în imitație de piele, și face o mutră nedumerită, ca și cum nu ar înțelege ceva, poate chiar nimic. Eu mă gîndesc: Roagă-te, boarfă, nu uita să te rogi, după care trebuie să recunosc în sinea mea ce excitant o să fie să le încurajez pe

fetele astea două să se târască înaintea mea, și pentru ce?! – pentru niște mărunțiș, la urma urmei. Le mai informez, după ce le torn încă o băutură la fiecare, că eu am fost la Harvard și le întreb, după o clipă de tăcere:

— Ați auzit vreodată de Harvard?!

Rămîn șocat cînd Torri îmi răspunde:

— Eu am avut un partener de afaceri care zicea că a fost acolo – și ridică din umeri ca proasta.

— Un client?! o întreb eu interesat.

— Mă rog, replică ea pe un ton nervos, să zicem doar atît: un partener de afaceri.

— Adică un pește?! întreb eu, dar partea ciudată abia de-acum începe.

— Mă rog – și face o nouă pauză, apoi continuă: Hai s-o lăsăm așa – un partener de afaceri. Și mai soarbe o dată din pahar. Mie așa mi-a spus, că a fost la Harvard, dar... eu nu l-am crezut...

Se uită la Tiffany, apoi din nou la mine. Cum și unul, și celălalt tăcem, ea se simte încurajată să continue, așa încît povestește mai departe, cu sincope:

— Avea, ce crezi?!, o maimuță. Iar pe mine mă puneă să-i păzesc maimuța în... în apartamentul lui. Se oprește, apoi continuă pe un ton plat, înghițind din cînd în cînd în sec: Eu m-aș fi uitat la televizor toată ziua, pentru că efectiv n-aveam ce face cît timp era el plecat... și cît timp încercam să stau cu ochii pe maimuță. Dar maimuța asta... nu era normală... – se oprește și trage aer adînc în piept: Nu voia să se uite decît la... Iarăși se oprește și aruncă o privire circulară peste cameră, se încruntă, face o figură perplexă, ca și cum n-ar fi sigură dacă e cazul să ne spună povestea pe care a început-o; dacă e bine ca noi, adică eu

și cealaltă boarfă, să devenim părtași la o asemenea informație. Eu mă pregătesc sufletește pentru ceva șocant, ceva semnificativ, pentru o revelație. Zice: Maimuța aia nu voia să se uite decît la... – și oftează, după care continuă dintr-o suflare: ... la Oprah Winfrey. La nici o altă emisiune nu se uita. Tipul avea o droaie de benzi cu ea și pe toate le imprimase pentru maimuța asta... – și se uită la mine ca și cum m-ar implora – ce anume?! s-o ajut să se controleze și să nu-și piardă mințile fix aici, în apartamentul lui Owen?! – ...scoțînd toate reclamele... Odată am încercat să... știi, să schimb canalul, să închid una dintre casete... dacă voiam să mă uit și eu la vreun serial, la ceva acolo... numai că... – și-și termină băutura și dă ochii peste cap, evident tulburată de ceea ce povestește, dar își face curaj și continuă: Maimuța începea să z-z-zbiere la mine și nu se calma pînă n-o vedea pe Oprah la loc pe ecran. Torri înghite în sec, își drege glasul și face o mutră de parcă ar sta să plîngă, dar nu plînge, ci continuă: Și, știi, dacă-ncercai să schimbi canalul, nenorocita aia de maimuță era în stare să te și zgîrie – conchide ea cu amărăciune și se strînge singură în brațe, tremurînd toată și străduindu-se inutil să se încălzească.

Tăcere. O tăcere absolută, frigidă, arctică. Lumina care se revarsă peste noi în apartament este rece și electrică. Cum stăm așa, eu mă uit la Torri, apoi la cealaltă fată, la Tiffany, care arată ca și cum i-ar fi greață.

În cele din urmă, înecîndu-mă cu propriile mele cuvinte, eu rup tăcerea:

— Nu-mi pasă... dac-ai avut... o viață onorabilă... sau nu...

Ajungem și la sex – un montaj de goliciuni. După ce o rad în jurul păsăricii, o așez pe Torri culcată pe spate pe salteaua-pat a lui Owen, îi desfac picioarele și încep să-i bag un deget, să i-o

sug și din cînd în cînd să-i ling gaura curului. Pe urmă Tiffany îmi sugerează mie pula – are limba fierbinte și umedă și văd că-i place să-mi biciuie măciulia cu vîrful limbii, ceea ce mă irită –, iar eu o fac curva dracului și vacă. Apoi eu o fut pe una dintre ele cu prezervativul pus, iar cealaltă îmi sugerează și-mi linge coaiele; în timpul ăsta eu stau și mă uit la serigrafia de Angelis atîrnată deasupra patului și mă gîndesc la băltoace de sînge, la gheizere de sînge. Uneori e foarte multă liniște în cameră, singurele sunete fiind fleoșcăiturile pe care le face pula mea intrînd și ieșind din vaginul uneia dintre cele două fete. Tiffany și cu mine lingem fiecare alternativ cînd pizda chelită, cînd curul lui Torri. După o poziție de șaizeci și nouă, fetele au fiecare cîte un orgasm și zbiară simultan. După ce văd că pizdele lor sînt suficient de înmuiate, aduc o sulă de cauciuc și le pun să se joace cu ea. Torri își crăcește picioarele și-și ia la frecat propriul clitoris, în timp ce Tiffany o fute cu sula enormă de cauciuc unsă cu vaselină; Torri o îndeamnă s-o fută-n pizdă mai cu vlagă și pînă la urmă, printre icnete, îi vine al doilea orgasm.

Pe urmă le pun iarăși pe-amîndouă să-și dea limbi, dar pe mine începe să nu mă mai excite – nu mă mai gîndesc la nimic altceva decît la sînge și la cum o să arate sîngele lor. Torri știe ce să facă, se pricepe la lins păsărici, dar pe mine nu mă mai impresionează, așa c-o dau la o parte de la pizda lui Tiffany și încep să ling eu și să mușc din labiile rozalii, moi și umede, în timp ce Torri își cascadează fundul și se așază peste fața lui Tiffany, frecîndu-și propriul clitoris cu degetele. Tiffany își bagă limba cu sete în păsărica lui Torri, care se apleacă și frămîntă cu mîinile țîțele mari și tari ale lui Tiffany. Eu mușc zdravăn și rod pizda lui Tiffany, care începe să se zbată. Îi spun să stea

cuminte, ca s-o liniștesc. Ea începe să chirăie, încercînd să se tragă înapoi, iar cînd dinții mei îi smulg efectiv carnea, ajunge să urle de-a binelea. Torri crede că lui Tiffany i se apropie orgasmul și-și îndeasă și mai mult pizda în gura ei, atenuîndu-i țipetele, dar cînd eu ridic capul și mă uit la Torri, cu fața pătată de sînge, cu bucăți de carne și smocuri de păr pubian atîrnîndu-mi din gură, în timp ce sîngele țîșnește din pizda sfîșiată a lui Tiffany pe cuvertură, abia atunci își dă seama ce se întîmplă și se îngrozește brusc. Eu le orbesc pe amîndouă pentru cîteva clipe cu spray paralizant, după care le năucesc lovindu-le cu mînerul pistolului de împușcat cuie.

Torri se trezește legată de salteaua-pat, culcată pe spate, cu capul atîrnîndu-i peste margine și cu fața plină de sînge, fiindcă i-am tăiat buzele cu o pereche de foarfeci de unghii. Tiffany este legată pe partea cealaltă a patului cu șase perechi de bretele de ale lui Paul și geme de frică, dar stă absolut nemișcată în fața realității monstruoase din jurul ei. Vreau să se uite la ce am de gînd să-i fac lui Torri, drept care am așezat-o în așa fel încît să nu aibă cum să nu vadă. Ca de obicei, în încercarea mea de a le înțelege pe fetele astea, le filmez moartea. Pentru Torri și Tiffany folosesc o cameră de filmat Minox LX ultra miniaturizată, cu film de 9,5 milimetri, lentilă de 15 milimetri și diafragma maximă de 3,5, sistem automat de expunere și filtru de densitate a culorilor neutre încorporat, așezată pe un trepied. Într-un CD player așezat pe tabla de la căpătîiul patului am băgat un disc cu Traveling Wilburys¹, ca să acopere eventualele urlete.

Pentru început o jupoi puțin pe Torri, făcînd incizii cu un cuțit de măcelărie și rupînd bucăți de carne de pe picioarele și burta ei, în timp ce ea urlă degeaba și imploră milă cu o voce

pițigăiată și ascuțită. Eu sper că-și dă seama că pedeapsa pe care i-o aplic se va dovedi, pînă la urmă, relativ suportabilă față de ceea ce-i pregătesc celeilalte. Îi mai dau cu ceva spray paralizant, pe urmă încerc să-i tai degetele cu forfecuța de unghii și în final torn acid peste abdomenul și organele ei genitale, dar nimic din toate astea nu este de natură s-o omoare propriu-zis, așa că n-am ce face și o înjunghii în gît, numai că lama cuțitului i se proptește în vertebre și se rupe și trebuie să renunț. Sub ochii lui Tiffany, pînă la urmă tai de tot capul lui Torri cu ferăstrăul mecanic – torente întregi de sînge stropesc pereții pînă-n tavan – și-l ridic în sus de păr, ca pe un trofeu. Apoi îmi iau pula deja vînată de cît de bătoasă este, cobor capul lui Torri pînă la nivelul ei, mi-o bag în gura ei plină de sînge și încep s-o fut pînă-mi vine și explodez tot în gura ei. După asta sula îmi rămîne atît de tare, încît reușesc să umblu prin camera năclăită de sînge cu capul – care încă mai este cald și parcă n-are greutate deloc – înfipt pe ea. Treaba asta mă distrează o vreme, dar simt nevoia să mă odihnesc, așa că-mi scot capul de pe sulă, îl așez în dulapul din lemn de stejar și tek al lui Paul, iar eu mă așez pe un fotoliu, gol pușcă, plin de sînge, și mă uit la HBO la televizorul lui Owen, beau o bere Corona și mă plîng cu voce tare, foarte mirat că Owen nu are sistem Cinemax.

Mai tîrziu – acum – îi spun lui Tiffany:

— Hai că-ți dau drumul, șșșt...

și o mîngîi cu blîndețe pe fața clisoasă de atîtea lacrimi și spray paralizant; simt că mă arde cînd o văd că are curajul să se uite o clipă la mine, cu speranță în ochi, așa că ridic mîna și-i arăt cum țin între degete un chibrit aprins, smuls dintr-un pliculeț de chibrituri pe care l-am luat de la barul Palio's vinerea trecută, cînd am băut acolo cu Robert Farrell și Robert Prechter, și-l

cobor către ochii ei, care se închid instinctiv: îi pîrlesc genele și sprîncenele de la amîndoi ochii, după care iau bricheta Bic, îi țin pleoapele căscate cu degetele, i-o apropii de ochi și, cu toate că-mi pîrlesc și mie degetul mare și pe cel mic, o țin așa pînă cînd amîndoi globii oculari îi pocnesc. Și totuși rămîne conștientă, așa că o întorc pe burtă, îi desfac fesele și-i împușc adînc în rect, cu pistolul de împușcat cuie, o sulă de cauciuc pe care-am fixat-o de o scîndură. Pe urmă îi întorc la loc pe spate trupul care tremură de spaimă, îi tai tot ce înseamnă carne din jurul gurii, iau bormașina electrică, la care fixează un burghiu detașabil masiv, și-i fac o gaură mare prin dinți, în timp ce Tiffany protestează zvîcnind. Cînd mi se pare suficient de mare gaura pe care am făcut-o, transformîndu-i gura căscată larg într-un hău roșu-negru de limbă sfîșiată și dinți zdrobiți, îmi vîr mîna cu forța în fundul gîtului ei, pînă la încheietură – ea în timpul ăsta scutură din cap disperată, dar nu mă poate mușca, fiindcă bormașina i-a smuls toți dinții din gingii –, îi apuc venele care trec pe-acolo ca niște tuburi, le desprind cu degetele și, cînd simt că le-am apucat bine, i le smulg brutal din gît prin gura căscată, iar gîtul cedează, dispare, pielea i se strînge și se rupe, deși sînge curge prea puțin. Mai tot ce înseamnă măruntaie prin gîtul ei, inclusiv jugulara, îi atîrnă acum din gură. Trupul lui Tiffany începe să zvîcnească, parc-ar fi un gîndac de bucătărie răsturnat pe spate, se scutură în spasme, ochii topiți i se scurg pe față, amestecîndu-se cu lacrimile și cu spray-ul paralizant, iar eu, ca să nu pierd timpul, mă reped și sting lumina, după care, pe întuneric, pînă nu moare, îi sfîșii stomacul cu mîinile goale. Nu-mi dau seama prea bine de ce fac, dar se aud niște sunete ca de pleoscăituri umede și-mi simt mîinile fierbinți și acoperite de nu știu ce.

Epilog. Nu simt nici teamă, nici nedumerire. Nu pot să mai stau mult, pentru că am atâtea de făcut astăzi: să restitui casete video, să fac gimnastică la sală, i-am promis Jeanettei că o duc la un nou music-hall englezesc pe Broadway, am de făcut rezervare pentru cină undeva. Ce a mai rămas din cele două cadavre a intrat deja în *rigor mortis*. O parte din trupul lui Tiffany – cred că ea este, deși mi-e greu să le mai deosebesc una de cealaltă – s-a surpat și coastele, cele mai multe rupte în două, îi ies afară din cavitatea abdominală. I-au străpuns și sîinii. Un cap este fixat în cuie pe perete, degetele sînt ori răspîndite, ori aranjate într-un fel de cerc în jurul CD player-ului. Unul dintre cadavre, cel de pe podea, are pe el un rahat și pare însemnat cu urme de dinți în locurile în care am mușcat din el ca un sălbatic. Cu sîngele dintr-unul din stomacurile cadavrelor, în care mi-am înmuiat mîna, deasupra dungii late de lambriu învelite în imitație de piele din salon, mîzgălesc cuvintele AM REVENIT, iar dedesubt desenez ceva înfricoșător, care seamănă cu

1. Formație constituită ad-hoc în timpul unor înregistrări, compusă din George Harrison (fost membru al formației Beatles), Tom Petty, Roy Orbison, Bob Dylan și Jeff Lynne. Aceștia au imprimat două albume de studio la sfîrșitul anilor '80. Denumirea The Traveling Wilburys provine dintr-o glumă: *Wilbury* era numele dat de membrii grupului erorilor tehnice apărute în înregistrările pe care le făceau cînd s-au reunit.

Un șobolan

La jumătatea lunii octombrie mi se livrează următoarele:

Un receptor audio model Pioneer VSX-9300S care conține un procesor de sunet pentru incintă acustică Dolby Surround integrată cu temporizator digital, plus o telecomandă multifuncțională cu infraroșii care poate cumula pînă la 154 de funcții de pe telecomanda oricărei alte mărci și generează o putere de 125 de wați în difuzoarele din față și 30 de wați în cele din spate.

Un casetofon analog Akai, model GX-950B, care sosește dotat cu egalizator manual, butoane pentru reglarea înregistrărilor Dolby, generator de tonuri calibrate încorporat și sistem de montaj cu ștergere punctuală, ceea ce înseamnă că marchezi punctele de început și sfîrșit ale unui pasaj muzical dat și-l poți șterge cu o simplă apăsare de buton. Dispunerea în trei capete permite introducerea unei benzi auto/declanșate, rezultatul fiind un nivel minim de interferențe; dispozitivul de reducere a zgomotului este dublat de un sistem Dolby HX-Pro, iar butoanele de pe panoul din față sînt activate de o telecomandă multifuncțională.

Un CD player multi-disc Sony, model MDP-700 care recunoaște atît discuri audio, cît și video – mergînd de la cele audio digitale de trei țoli pînă la cele video de doisprezece țoli. Conține un laser audio-video pentru cadre statice, mișcare cu încetinitorul și o gamă largă de viteze, care include un sistem cvadruplu de selectare și un altul cu două motoare, pentru a

asigura rotația constantă a discului, al cărui sistem de protecție previne zgîrieturile accidentale. Un sistem automat de senzori muzicali permite pînă la nouăzeci și nouă de selecții, iar sistemul automat de căutare de secvențe permite scanarea a pînă la șaptezeci și nouă de segmente pe un singur videodisc. Aparatul vine însoțit de o telecomandă cu zece butoane și cadran pivotant pentru căutarea cadru-cu-cadru, plus tampon de memorie. Telecomanda are și două seturi de mufe audio-video placate cu aur, pentru conexiuni hi-fi.

Un casetofon de înaltă performanță NEC, modelul DX-5000, care combină efectele speciale digitale cu un minunat sunet de înaltă fidelitate, plus o unitate de înregistrări video cu patru capete de înregistrare, echipată cu un sistem de programare pentru douăzeci și una de zile și opt indexuri orare, decodor MTS și 140 de canale disponibile pentru televiziune prin cablu. Și ca supliment: o telecomandă universală, cu cincizeci de funcții, care-mi permite să elimin reclamele TV.

Camera de filmat Sony model CCD-V200 pe 8 milimetri are încorporate un sistem de suprapunere de imagini în șapte culori, un generator de caractere, un cap de editare capabil să înregistreze la anumite intervale de timp, ceea ce-mi permite mie, să zicem, să înregistrez descompunerea unui cadavru la intervale de cîte cincisprezece secunde sau să filmez un cățeluș care zace în convulsii din cauza otrăvii. Sistemul audio are încorporat un cap de înregistrare-redare stereo digital, iar lentila transfocatoare are o iluminare de minimum patru lucși și șase viteze variabile de închidere a diafragmei.

Un nou monitor TV Toshiba, model CX-2788, cu diagonala ecranului de șaptezeci de centimetri, cu decodor MTS încorporat, filtru de frecvențe, programator de canale,

conexiuni pentru televiziune prin cablu, putere instalată de șapte wați pe canal, plus alți zece wați de rezervă pentru un difuzor de înaltă fidelitate, un subwoofer pentru frecvență ultrajoasă și un sistem audio Carver Sonic Holografic care produce un efect stereo tridimensional fără egal.

Un CD player Pioneer model LD-ST cu telecomandă și un alt CD player multi-disc Sony, model MDP-700, cu efecte digitale și sistem de programare universală cu telecomandă (unul pentru dormitor, celălalt pentru living), amîndouă acceptînd toate dimensiunile și formatele de discuri audio și video – discuri laser de opt țoli și doisprezece țoli, compact-discuri video de cinci țoli sau de trei țoli – în două sertare cu auto-încărcare. Modelul LD-W1 de la Pioneer acceptă două discuri de dimensiune maximă deodată și redă ambele fețe secvențial, la un interval de cîteva secunde pentru trecerea de la o față la alta, în așa fel încît nu ai nevoie să mai înlocuiești sau întorci discurile. Are de asemenea sunet digital, telecomandă și memorie programabilă. Player-ul multi-disc Yamaha, model CDV-1600, primește și el toate tipurile de discuri și are o memorie care permite programarea aleatorie a cincisprezece selecții, plus telecomandă.

Mi se livrează și o pereche de amplificatoare monobloc Threshold care m-au costat aproape 15.000 de dolari. Pentru dormitor, un raft de stejar înălbit pe care să-mi așez unul dintre televizoarele noi trebuie să sosească luni. O canapea făcută la comandă, cu tapițerie de bumbac și cu busturi de bronz și marmură tip secolul al XVIII-lea italian, pe un cadru de lemn pictat contemporan, sosește marți. Tot marți aștept să primesc și o nouă tăblie pentru capul patului (din stofă albă de bumbac tivită cu șnur bej cu fir de alamă). Miercuri este programată să

sosească o nouă gravură Frank Stella pentru baie, precum și un fotoliu de piele întoarsă neagră Superdeluxe. Tabloul de Onica, pe care-l vînd, urmează să fie înlocuit de unul nou: portretul uriaș al unui egalizator grafic, redat în culori pastelate și crom.

În timp ce stau de vorbă cu băieții cu livrările de la Sound Shop de pe bulevardul Parcului despre televiziunea de înaltă rezoluție, care nu este disponibilă încă, unul dintre noile mele telefoane negre cu antenă AT&T începe să sune. Le dau băieților bacșiș, apoi răspund. Este Ronald, avocatul meu. Îl ascult, dau din cap și în același timp îi conduc pe furnizori la ușa apartamentului. Pe urmă zic:

— Nota de plată este de trei sute de dolari, Ronald. N-am băut decît cafea.

Urmează o tăcere lungă, în timpul căreia aud un sunet ciudat, ca o pleoscăitură, venind din baie. Mă îndrept cu grijă către locul cu pricina, cu telefonul în continuare la ureche și spunîndu-i lui Ronald:

— Ba da... Stai... Dar eu am... Dar n-am comandat decît espresso...

după care arunc o privire în baie.

Pe marginea closetului stă cocoțat un șobolan mare și ud, care a venit – bănuiesc – pe conductă-n sus și acum se scutură de apă, după care, precaut, sare jos. Este un rozător masiv care merge în zigzag, apoi se repede pe podeaua de gresie, către cealaltă intrare a băii, de unde trece în bucătărie. Eu mă ațin pe urmele lui către punga cu resturi de pizza de la Le Madri, care întîmplător a rămas pe jos, așezată peste numărul de ieri din *New York Times*, alături de găleata de gunoi de la Zona, iar șobolanul, ațîțat de miros, apucă punga cu dinții și-și scutură capul ca un cîine furios, încercînd să ajungă la pizza cu praz,

brînză de capră și bureți, schelălăind de foame tot ca un cîine. Eu în momentul ăsta am luat deja o mulțime de antidepresive Halcion, așa că șobolanul nu mă deranjează atît de mult cît ar fi cazul – bănuiesc – să mă deranjeze.

Ca să-l prind, îmi cumpăr o cursă de șoareci de dimensiunile cele mai mari de la un magazin de obiecte casnice de pe strada Amsterdam. Seara mă hotărăsc să mi-o petrec în apartamentul familiei de la hotelul Carlyle. N-am altă brînză în tot apartamentul decît un triunghi de Brie în frigider și, înainte de a părăsi corabia, așez cu grijă toată bucata – șobolanul este și el mare de tot –, plus o roșie uscată la soare și un strop de mărar, pe plăcuța cursei de șoareci, pe care o armez. A doua zi dimineața însă, cînd mă întorc, descopăr că șobolanul a fost prins în cursă, dar, fiind atît de mare, n-a murit. A rămas pur și simplu prins în ea și acum chițăie și izbește cu coada, care are o culoare oribilă – un roz translucid și uleios – și este lungă cît un creion și de două ori mai groasă –, în podeaua de stejar alb și, de fiecare dată cînd lovește, face un zgomot ca de palmă. Cu ajutorul unui fâraș – pe care-l găsesc, dracu' să-l ia, abia după o oră de căutări –, blochez șobolanul rănit exact în momentul în care el reușește să se elibereze din cursa de șoareci, îl ridic în sus – ceea ce-l face să intre în panică, să chițăie și mai tare decît înainte, să șuiere la mine, arătîndu-mi colții lui ascuțiți și gălbejiți, de șobolan – și-l arunc într-o cutie de pălării de la Bergdorf Goodman. Dar fiara își croiește drum cu ghearele și de acolo, așa că-l trîntesc în chiuvetă, pe care o acopăr cu o scîndură, peste care clădesc mai multe cărți de bucate nefolosite și chiar și de aici aproape că reușește să scape, în timp ce eu stau pe un scaun în bucătărie, gîndindu-mă cum aș putea tortura niște fete cu animalul ăsta; nu este deloc

surprinzător că-mi vin în minte o mulțime de metode, ba chiar îmi fac o listă care cuprinde, de astă dată fără nici o legătură cu șobolanul, și următoarele două idei: să le despici amândoi sânii și să-i dezumflu, apoi să le răsucesc strâns sîrmă ghimpată în jurul capetelor.

Într-altă seară

McDermott și cu mine am convenit să luăm cina împreună în seara asta la clubul 1500 și mă sună pe la ora șase treizeci, cu patruzeci de minute înainte de ora la care a fost făcută rezervarea (n-a reușit să obțină o masă la nici o altă oră, alternativa fiind șase și zece sau nouă, adică ora la care se închide restaurantul – pentru că acolo se practică bucătăria californiană, iar orele între care funcționează sînt niște mofturi importate din statul cu pricina); deși mă prinde în timp ce eu îmi frec dinții cu ață dentară, toate telefoanele mele cu antenă stau aliniate alături de chiuveta din baie, așa că n-am nici o problemă să răspund la cel care sună încă de la al doilea apel. Deocamdată mi-am pus pe mine o pereche de pantaloni negri Armani, o cămașă albă Armani, o cravată Armani roșu cu negru. McDermott mă informează că Hamlin vrea să vină cu noi. Mie mi-e foame. Urmează o pauză.

— Da, și?! întreb eu, aranjîndu-mi cravata. Foarte bine.

— Da, și?! oftează McDermott. Hamlin nu vrea să meargă la 1500.

— De ce nu?! zic eu și închid robinetul de la chiuvetă.

— Pentru c-a fost acolo și-aseară.

— Și... ce vrei tu să-mi spui, McDermott?!

— Să mergem în altă parte, zice el.

— Unde?! întreb eu precaut.

— La Alex Goes to Camp, așa a propus Hamlin, zice el.

— Stai așa. Îmi clătesc gura cu Plax. După ce-mi răsucesc pe toate părțile în gură formula anti-tartru în timp ce verific în oglindă dacă am cărarea dreaptă, scuipe în chiuvetă Plax-ul și zic: Veto. Pas. Eu am fost acolo săptămîna trecută.

— Știu. Și eu, zice McDermott. Și pe urmă-i ieftin. Așa că unde mergem dacă nu acolo?!

— Hamlin n-avea și o soluție de rezervă, dracu' să-l ia?! mîrîi eu nervos.

— Ăăă... nu.

— Atunci sună-l și spune-i să vină c-o idee, zic eu, ieșind din baie. Cred că mi-am rătăcit *Zagat*-ul.

— Rămîi la telefon sau te sun eu din nou?! întreabă el.

— Sună-mă din nou, Bulă – și închidem amîndoi.

Trec cîteva minute. Sună telefonul. Nu mă mai obosesc să verific cine este. E tot McDermott.

— Ei?! îl întreb eu.

— Hamlin n-are nici o altă idee și, în plus, vrea să-l invite și pe Luis Carruthers, drept care eu aș vrea să știu dacă asta-nseamnă că vine și Courtney, zice McDermott.

— Luis nu se poate să vină, zic eu.

— De ce nu?! – el.

— Nu se poate și gata, zic eu. De ce vrea să-l aducă și pe Luis?!

McDermott tace.

— Stai așa, zice el pînă la urmă. Uite, mă sună pe linia cealaltă. Îl întreb acum.

— Cine te sună?! întreb eu, brusc panicat. Luis?!

— Hamlin.

Cu telefonul pus pe așteptare, trec în bucătărie, mă duc la frigider și scot o sticlă de apă Perrier. Mă uit după un pahar și

aud un clic.

— Uite ce e, îi spun eu lui McDermott cînd îl aud din nou la telefon. Nu vreau să-l văd pe Luis și nici pe Courtney, așa că, știi tu, ține-i la distanță – vezi ce faci. Folosește-ți farmecul personal. Fii șarmant.

— Hamlin trebuie să ia cina cu un client din Texas și... începe McDermott, dar eu i-o retez:

— Nu, stai, asta n-are nimic de-a face cu Luis. Hamlin să-și scoată poponaru-n oraș de unul singur.

— Hamlin vrea să vină și Carruthers, pentru că el, Hamlin, merge să negocieze chestia cu Panasonic, dar Carruthers o cunoaște mult mai bine decît el și de-aia vrea să-l cheme și pe Carruthers, îmi explică McDermott.

Eu tac și rumeg informațiile, apoi zic:

— Dacă vine și Luis, îl omor. Pe crucea mea că-l omor. Să fiu al dracu' dacă nu-l omor.

— Băăăi, Bateman, comentează McDermott preocupat. Ești un adevărat umanist. Un înțelept.

— Nu, sînt pur și simplu... mă reped eu, zăpăcit și nervos ... cu mințile pe umeri.

— Eu asta voiam să știu: dacă vine Luis, înseamnă că vine și Courtney?! se întreabă el din nou.

— Spune-i lui Hamlin să-l invite... căcat – nici nu știu ce să zic – și tac. Apoi: Spune-i lui Hamlin să ia cina cu texanul de unul singur. Și tac din nou, fiindcă am o revelație. Zic: Stai o clipă. Asta înseamnă că Hamlin... ne scoate în oraș?! Adică plătește el, din moment ce este o întîlnire de afaceri?!

— Știi, uneori am impresia că ești foarte deștept, Bateman, zice McDermott. Alteori...

— Ei, căcat, ce dracului tot spun eu aici?! mă apostrofez cu voce tare, mai mult în silă. Tu și cu mine putem merge împreună la o cină de afaceri, ce naiba! Eu nu merg. Asta e. Nu merg.

— Nici măcar dacă vine și Luis?! întreabă el.

— Nu. Nici vorbă.

— Da' de ce?! se milogeste el. Doar avem rezervare la 1500.

— Căăă... vreau să... mă uit la emisiunea lui Cosby.

— Hai, nu fi cur, poți foarte bine s-o-nregistrezi, pentru Dumnezeu!

— Stai, zic eu, care mi-am mai dat seama de ceva. Crezi că Hamlin o să... – și mă opresc jenat – ...aibă la el niște droguri, ceva acolo... pentru texan?!

— Bateman ce părere are?! întreabă McDermott, căcănarul naibii.

— Hmm. Mă gândesc și eu. Stau și mă gândesc la treaba asta.

După o pauză, McDermott zice:

— Tic, tac, tic, tac – ca un metronom. Așa n-ajungem nicăieri. *Sigur* că Hamlin o să aibă la el.

— Sună-l pe Hamlin, pune-l să... zi-i să vorbim în trei, zic eu, scuipînd cuvintele din gură în timp ce mă uit la Rolex-ul de la mîină. Dă-i bice. Poate reușim să-l convingem să vină la 1500.

— Bine, zice McDermott. Nu-nchide.

Se aud vreo patru pocnituri în telefon, după care-l aud pe Hamlin zicînd:

— Bateman, merge să porți șosete în carouri la costum de seară?!

El cică face o glumă, dar pe mine nu mă amuză deloc. Oftînd în sinea mea, cu ochii închiși, îi răspund nerăbdător:

— N-aș crede, Hamlin. Șosetele-n carouri sînt prea sport. Se bat cap în cap cu ținuta de seară. Poți să le porți cu costume mai de zi. Din tweed – chestii de-astea. Deci, Hamlin?!

— Da, Bateman?! – după care adaugă: Mulțumesc.

— Luis n-are ce căuta, îi spun eu. Dar tu ești bine venit.

— Nici o chestie, zice el. Oricum texanul nu mai vine.

— De ce nu?! întreb eu.

— Păi, cică las', mă, ha' că mergem toți să ne dă' mari și tari, c-am auzit io că e o chesti-acu' la modă, hă! De, diferență de stil de viață! explică Hamlin. Așa că eu cu texanul nu vreau să am de-a face pînă luni. Mi-am refăcut pe loc – și destul de rațional, după părerea mea – programul și așa draconic. Tată bolnav, incendiu de pădure – am găsit o scuză.

— Și cum rămîne cu Luis în cazul ăsta?! întreb eu suspicios.

— Păi, Luis ia masa cu texanul în seara asta, ceea ce mă scutește pe mine de to' felu' dă probleme, mă colega. Eu mă văd cu el la Smith and Wollensky luni, zice Hamlin, satisfăcut de sine. Așa încît totul este tuț-a-ntîia.

— Ia stai, se bagă-n vorbă McDermott. Asta-nseamnă că nu mai vine Courtney?!

— Cred c-am ratat sau sîntem pe punctul de-a rata rezervarea la 1500, precizez eu. Plus că tu, Hamlin, ai fost acolo aseară, nu?!

— Mda, zice el. Au un *carpaccio* acceptabil. O bibilică decentă. Niște sorbeturi bunicile. Dar haideți să mergem în altă parte și săăă... nu-i așa?!, pornim dup-aceea în căutarea trupului... ăăă... perfect. Ce ziceți, domnilor?!

— Sună bine, zic eu, amuzat de faptul că Hamlin vine și el măcar o dată cu ideea cea bună. Și Cindy ce-o să zică de treaba asta?!

— Cindy se duce la nu știu ce poveste caritabilă la Plaza, așa ceva...

— Trump Plaza se cheamă, precizez eu distrat în timp ce desfac sticla de apă Perrier.

— Da, bine, Trump Plaza, zice el. Ceva cu copacii legați de bibliotecă. Bani pentru copaci sau pentru un boschet oarecare – și se oprește, ezitînd: Ceva cu plante. Pe mine mă depășește.

— Deci unde mergem?! întreabă McDermott.

— Cine anulează rezervarea la 1500?! întreb eu.

— Tu, zice McDermott.

— Hai, McDermott, gem eu, sună tu.

— Stați, zice Hamlin. Întîi să ne hotărîm unde mergem.

— De acord, zice McDermott, adeptul dezbaterilor.

— Eu mă opun fanatic oricărui local din orașul ăsta care nu este ori în Upper West, ori în Upper East Side, zic eu.

— La Bellini's?! sugerează Hamlin.

— Nooo! Acolo nu se fumează trabucuri, sărim și eu, și McDermott în același timp.

— Atunci cade. La Gandango?! propune Hamlin.

— Eventual, eventual, șoptesc eu, răsucind posibilitatea pe toate fețele. Acolo mănîncă Trump.

— La barul Zeus?! întreabă unul dintre ei.

— Fă tu rezervare-acolo, zice celălalt.

— Stați, le spun eu. Mă gîndesc.

— Bateman... mă avertizează Hamlin.

— Îmi surîde ideea, zic eu.

— *Bateman...* repetă el.

— Stai, las-o să-mi surîdă puțin – eu.

— Eu sînt efectiv prea nervos la ora asta ca să fac față la o asemenea conversație, zice McDermott.

— Ce-ar fi să lăsăm căcaturile astea și să dăm iama-n niște japonezi?! propune Hamlin. După care să găsim trupul perfect.

— Nu e rea deloc ideea, ridic eu din umeri. Lucru sănătos.

— Dar tu, Bateman, *tu* ce vrei să faci?! mă întreabă McDermott.

Eu, cu gândurile plecate undeva departe, la mii de kilometri depărtare, îi spun:

— Eu aș vrea să...

— Da...?! întreabă ei amândoi, curioși.

— Aș vrea să... zdrobesc fața unei femei cu o cărămidă mare și grea...

— Pe lîngă asta, exclamă Hamlin nerăbdător.

— Bine, gata, zic eu, revenind brusc la realitate. La barul Zeus.

— Ești sigur?! Vrei acolo?! La barul Zeus?! insistă Hamlin și speră.

— Băieți, eu îmi dau seama că sînt din ce în ce mai puțin capabil să fac față la discuție, zice McDermott. Barul Zeus și cu-asta basta.

— Nu-nchideți, zice Hamlin. Sun eu acum să fac rezervare.

Și se deconectează, lăsîndu-ne pe noi, pe McDermott și pe mine, în așteptare. Tăcerea persistă mult timp, fiindcă nici unul, nici celălalt nu spunem nimic.

— Știi, zic eu în cele din urmă, mai mult ca sigur c-o să-i fie imposibil să obțină o rezervare acolo.

— Poate-ar fi cazul să mergem la M.K., zice Craig. Texanului probabil că i-ar fi plăcut să meargă la M.K.

— Bine, McDermott, dar texanul *nu* vine, precizez eu.

— Oricum, eu nu pot merge la M.K., zice el, fără să audă ce-i spun, și nici nu-mi explică de ce.

— Nu vreau s-aud așa ceva.

Îl mai așteptăm pe Hamlin alte vreo două minute.

— Ce dracului face ăsta?! întreb eu, după care aud un țîrîit de la selectorul de apeluri.

— Vrei să preiei apelul ăsta?! întreabă McDermott, care a auzit și el.

— Mă gîndesc, zic eu.

Țîrîie din nou. Oftez și-l trec pe McDermott în așteptare. Este Jeanette, cu o voce obosită și tristă. Nu vreau să mă întorc pe linia cealaltă, așa că o-ntreb ce-a făcut aseară

— După ce era vorba să ne-ntîlnim?! întreabă ea.

— Ăăă... da, ezit eu după un moment de tăcere.

— Am ajuns la Palladium, care era aproape gol. Ne-au lăsat să intrăm pe gratis, oftează ea. N-am văzut acolo mai mult de patru-cinci persoane.

— Pe care le cunoșteai?! întreb eu optimist.

— Asta... era... la... club... zice ea, lăbărțînd cuvintele cu amărăciune în glas.

— Îmi pare rău, zic eu în cele din urmă. A trebuit să... returnez niște casete video... Apoi, ca să umplu cu ceva tăcerea ei: Știi, aș fi vrut să mă văd cu tine...

— Nici să n-aud, mi-o retează ea oftînd. Ce faci diseară?!

Eu tac și-mi cîntăresc variantele de răspuns. Apoi recunosc cînstit:

— Merg la barul Zeus la ora nouă. Cu McDermott și Hamlin... Apoi, ceva mai puțin optimist, adaug: Vrei să mergi și tu cu noi?!

— Nu știu, oftează ea din nou. Apoi mă întreabă fără nici cea mai mică urmă de delicatețe: Tu vrei să vin?!

— Oare chiar simți nevoia să fii atît de cîrcotașă?! i-o întorc eu.

Jeanette îmi închide telefonul. Așa că eu revin pe linia cealaltă.

— Bateman... Bateman... Bateman... Bateman... incantează Hamlin.

— Spune. Și mai taci dracu' din gură – eu.

— Tot o mai lălăim?! întreabă McDermott. Să n-o mai lălăim.

— Eu am ajuns la concluzia că aș prefera să joc golf, zic eu. N-am mai jucat golf de nu știu cînd.

— Dă-l în mă-sa de golf, Bateman, zice Hamlin. Avem rezervare la ora nouă la Kaktus...

— Plus o altă rezervare de anulat la 1500 pentru... ăăă... ia să vedem... pentru acum douăzeci de minute, Bateman, zice McDermott.

— Ei, căcat, Craig, zic eu plictisit. Anulează-le pe-amîndouă imediat.

— Doamne, eu detest golful, zice Hamlin cu o voce tremurată.

— Anulează-le tu, zice McDermott rîzînd.

— Pe ce nume sînt?! întreb eu, care nu găsesc nimic de rîs și ridic vocea.

McDermott tace o clipă, după care îmi susură în ureche:

— Carruthers.

Hamlin și cu mine izbucnim amîndoi în rîs.

— Zău?! întreb eu.

— N-am reușit să facem nimic în materie de barul Zeus, zice Hamlin. Drept care asta e: Kaktus.

— Fîs, zic eu dezumflat. Părerea mea.

— Fruntea sus, hohotește Hamlin.

Selectorul meu de apeluri țîrîie din nou și pînă să apuc eu să mă hotărăsc dacă să preiau apelul sau nu, Hamlin a și votat pentru mine:

— Acuma, dacă voi, băieți, nu vreți să mergeți la Kaktus...

— Stai așa, am un alt apel, zic eu. Nu-nchideți.

Este iarăși Jeanette, care plînge.

— De ce nu ești în stare?! întreabă ea printre sughituri de plîns. Spune-mi și mie atîta lucru: de ce anume nu ești în stare?!

— Jeanette... copilu'... zic eu pe un ton consolator. Te rog, ascultă-mă. Ne găsești la barul Zeus la ora zece. E bine-așa?!

— Patrick, te rog, se milogește ea. N-am nimic. Voiam numai să vorbesc...

— Ne vedem la nouă sau la zece, cînd vrei tu, zic eu. Acuma trebuie să-nchid. Vorbeam pe linia cealaltă cu Hamlin și McDermott.

— Bine, își trage ea nasul, se liniștește, își drege glasul. Ne vedem acolo. Zău că-mi pare...

Eu apăs butonul și trec pe linia cealaltă. N-a mai rămas decît McDermott.

— Ce-i cu Hamlin?! – eu.

— A-nchis, zice McDermott. Cică ne vedem la ora nouă.

— Grozav, bombăn eu. Mă simt înălțat.

— Cine era?! – el.

— Jeanette – eu.

Aud un țîrîit slab, apoi încă unul.

— Asta a fost la tine sau la mine?! întreabă McDermott.

— La tine, zic eu. Așa cred.

— Nu-nchide – el.

Eu aștept, făcînd turul bucătăriei, din ce în ce mai nerăbdător. McDermott revine.

— E Van Patten, zice el. Îl bag și pe el, să vorbim în trei.

Urmează patru clicuri.

— Ei, Bateman, exclamă Van Patten. Băiețăș!

— Domnu' Manhattan, zic eu. V-am recunoscut.

— Auzi, cum se poartă corect un brîu?! întreabă el.

— Am răspuns deja de două ori la întrebarea asta pe ziua de azi, îl avertizez eu.

Cei doi încep să vorbească între ei dacă Van Patten poate ajunge la Kaktus pînă la ora nouă; eu renunț să mai fiu atent la vocile lor, care se amestecă în telefonul meu cu antenă, și mă concentrez în schimb, din ce în ce mai interesat, pe șobolanul pe care l-am cumpărat – îl mai am încă și pe cel mutant, care a venit pe closet în sus – cu tot cu sistemul Habitrail, care tronează pe masa din bucătărie, tîrăsc ce-a mai rămas din corpul ros de acid pînă pe la jumătatea circuitului de tuburi, unde șobolanul încearcă să bea din recipientul de apă pe care l-am umplut azi-dimineață cu apă Evian otrăvită. Scena mi se pare cînd demnă de toată mila, cînd nu suficient de demnă de milă. Nu mă pot hotărî. Țîrîitul selectorului de apeluri mă scoate din delirul aberant. Îi rog pe McDermott și Van Patten să nu închidă.

Comut pe linia cealaltă, las o scurtă pauză, după care spun:

— Ați sunat la reședința lui Patrick Bateman. Vă rog să lăsați mesajul după...

— Hai, zău așa, Patrick, ce Dumnezeu, maturizează-te și tu, îmi gеме Evelyn în ureche. Termină cu chestia asta. Ce te tot încăpățînezi să răspunzi așa?! Tu chiar crezi că-ți merge tot timpul?!

— Ce să-mi meargă?! întreb eu nevinovat. Faptul că mă protejez?!

— Nu, că mă chinui pe mine, bombăne ea.

— Iubirea mea, zic eu.

— Da?! pufnește ea pe nas.

— Tu habar n-ai ce-s alea chinuri. Habar n-ai despre ce vorbești, îi spun eu. Crede-mă că habar n-ai despre ce vorbești.

— Nu vreau să vorbesc despre așa ceva, zice ea. S-a terminat. Ia spune, ce faci diseară în materie de cină?! Apoi își înmoaie glasul: Ce-ai zice de-o cină la TDK pe la, știu și eu?! – de pildă nouă și ceva?!

— Eu mănânc în seara asta singur la clubul Harvard, îi spun eu.

— Hai, termină cu prostiile, zice Evelyn. Știu că te duci la Kaktus cu Hamlin și McDermott.

— De unde știi tu chestia asta?! mă rățoiesc eu, fără să-mi pese că m-a prins cu minciuna. Și, oricum, nu mergem la Kaktus, ci la barul Zeus.

— Știu pentru că tocmai am vorbit cu Cindy, zice ea.

— Eu știam că Cindy se duce la nu știu ce chestie caritabilă cu copaci, cu plante, cu boscheți... zic eu.

— A, nu, nu, nu – asta-i săptămîna viitoare, precizează Evelyn. Vrei să mergi și tu?!

— Nu-nchide, zic eu și comut înapoi pe linia cu McDermott și Van Patten.

— Bateman, zice Van Patten, ce pizda mă-sii faci acolo?!

— De unde dracu' știe Cindy că noi mergem la Kaktus?! îi interoghez eu.

— I-o fi spus Hamlin, presupune McDermott. Nu știu. De ce?!

— Pentru c-acum a aflat și Evelyn, zic eu.

— Când pizda mă-sii are de gînd Wolfgang Puck¹ să deschidă un restaurant în nenorocitul ăsta de oraș?! întreabă Van Patten.

— Ce face Van Patten, îl întreb eu pe McDermott, a ajuns deja la al treilea set de șase beri Foster's sau se mai luptă încă, din câte se pare, cu primul?!

— Întrebarea pe care o pui tu, Patrick, începe McDermott profesoral, este dacă să excludem femeile din ecuație sau nu. Corect?!

— Din orișice poate să se-aleagă praful foarte repede, zic eu amenințător. Atîta vreau să spun.

— Dacă e cazul s-o inviți sau nu pe Evelyn?! întreabă McDermott. Asta e problema pe care ți-o pui, nu?!

— Nu, *nu* e cazul, zic eu apăsător.

— Auziți, voi aștia, eu voiam s-o aduc pe Elizabeth, zice Van Patten timid (sau se preface că ar fi timid?!).

— Nu, zic eu. Fără femei.

— Da' ce-ai cu Elizabeth?! întreabă Van Patten.

— Chiar, adaugă McDermott.

— E o tîmpită. Ba nu, e inteligentă. Nu știu care din două. Tu lasă, n-o mai invita, zic eu.

— Am senzația că alunecăm iarăși în bizarerie, zice Van Patten după un moment de tăcere.

— Bine, dacă nu Elizabeth, atunci ce ziceți de Sylvia Josephs?! propune McDermott.

— Nooo, prea bătrîină de futut, zice Van Patten.

— Doamne iartă-mă, zice McDermott. Are douăș'trei de ani.

— Douăș'opt, precizez eu.

— Zău?! întreabă McDermott preocupat după un alt moment de tăcere.

— Da, zic eu. Zău.

— Ahaaa... rămîne McDermott cu vorba suspendată.

— Căcat! exclam eu, trăgându-mi o palmă peste frunte. Am uitat. Am invitat-o pe Jeanette.

— Ei, da, aia-i o păsărică pe care nu mi-ar displacea s-o... mă rog, s-o *invit*, zice insinuant Van Patten.

— Ce găsește o păsărică tinerică și frumoasă cum e Jeanette la unul ca tine?! întreabă McDermott. De ce se leagă ea la cap cu tine, Bateman?!

— Fiindc-o țin numa-n cașmir. O mulțime de cașmir, mormăi eu, după care zic: Trebuie s-o sun și să-i spun să nu mai vină.

— N-ai uitat nimic?! mă întreabă McDermott.

— Ce?! zic eu, pierdut în gânduri.

— Parcă vorbeai cu Evelyn pe linia cealaltă, nu?! – el.

— Aoleu, căcat! exclam eu. Nu-nchideți.

— Oare de ce mi-oi fi bătînd eu capul cu toate astea?! îl aud pe McDermott întrebîndu-se retoric și oftînd.

— Adu-o pe Evelyn! strigă Van Patten. Și ea e o păsărică bună! Spune-i că ne-ntîlnim la barul Zeus la nouă jumate!

— Bine, bine! țin eu la ei, ca să mă lase să comut pe cealaltă linie.

— Să știi că nu-mi place deloc, Patrick, zice Evelyn.

— Ce-ai zice să vii să ne-ntîlnim la barul Zeus la nouă treizeci?! îi propun eu.

— Pot să-i aduc și pe Stoc și Vanden?! întreabă ea timid.

— Asta-i aia cu tatuajul?! întreb și eu, la fel de timid.

— Nu, oftează Evelyn. N-are nici un tatuaj.

— Pas. Mai bine pas – eu.

— Hai, Patrick, se milogeste ea.

— Auzi, tu zi mersi că te-am invitat și pe tine, așa că... – și-mi las vorba-n aer.

Se lasă o tăcere care nu mă face să mă simt deloc prost.

— Haide, vino acolo, dar numai tu, zic eu pînă la urmă. Îmi pare rău.

— Da, bine, bine, zice ea resemnată. La nouă treizeci?!

Eu comut la loc pe linia cealaltă și-i întrerup pe Van Patten și McDermott, care discută dacă se cuvine să porți costum albastru în aceleași locuri în care s-ar cuveni să porți un blazer bleumarin.

— Alo?! intervin eu în vorbă. Ia, liniște. Este toată lumea atentă la mine?!

— Da, da, oftează Van Patten plictisit.

— Eu o sun pe Cindy și-i spun s-o facă pe Evelyn să nu mai vină cu noi la cină, îi înștiințez pe ceilalți doi.

— De ce dracului ai mai invitat-o pe Evelyn de la bun început?! întreabă careva dintre ei.

— Fiindcă făceam bășcălie, tîmpitule, răspunde celălalt.

— Ăăă, bună-ntrebare, zic eu bîlbîindu-mă. Ia, să n-nchideți.

Și formează numărul lui Cindy, pe care-l găsesc pe rotativa mea de adrese. Îmi răspunde numai după ce verifică apelul.

— Bună, Patrick, zice ea.

— Cindy, zic eu, vreau să te rog ceva.

— Hamlin nu mai vine cu voi la cină, zice ea. A-ncercat să vă sune, dar la amîndoi sună ocupat pe toate liniile. Voi n-aveți, dom'le, selector de apeluri?!

— Cum să n-avem selector de apeluri?! mă mir eu. Ce crezi că sîntem, sălbatici?!

— Hamlin nu mai vine, repetă ea sec.

— Și-atunci ce face?! întreb eu. Își lustruiește fundul?!

— Iese-n oraș cu mine, domnu' Bateman.

— Și cu chestia aia caritabilă a ta cu... tufișurile cum rămîne?! întreb eu.

— Hamlin a-nțeles prost, zice ea.

— Scumpete... încep eu.

— Da?! întreabă ea.

— Scumpete, ieși cu un timpit, îi spun eu drăgăstos.

— Mulțumesc, Patrick, ce amabil ești – ea.

— Scumpete, o previn eu, ieși cu cel mai mare floc din tot New York-ul.

— I-auzi ce mare noutate-mi spui, cască ea.

— Scumpete, ieși cu un floc care se sucește și se răsucește – eu.

— Știai că Hamlin are-acasă șase televizoare și șapte aparate video?! – ea.

— Cu mașina aia de vîslit pe care i-am dat-o eu face ceva?! mă întreb eu mai curînd în sinea mea.

— Nimic, zice ea. Absolut nimic.

— Scumpete, Hamlin e-un floc – eu.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai spui „scumpete“?! mă repede ea plictisită.

— Auzi, Cindy, dacă ai avea de ales între a citi *WWD* și... – și mă opresc, fiindcă nu știu nici eu ce voiam să zic. O iau altfel: Auzi, se pune de ceva în seara asta?! Adică de ceva... nu cine știe ce săltăreț?!

— Ce vrei tu de la mine, Patrick?! oftează ea.

— Eu atîta vreau: pace, iubire, prietenie, înțelegere, zic eu fără nici o inflexiune în glas.

— Ce-ai vrea de la mine?! repetă ea.

— Ce-ar fi să veniți și voi doi cu noi?! – eu.

— Avem alte planuri – ea.

— Dar Hamlin a făcut nenorocita aia de rezervare, strig eu scandalizat.

— Bine, mergeți voi și folosiți-vă de ea, zice Cindy.

— Ce-ar fi să vii numai tu?! zic eu pe un ton lasciv. Îl lași baltă pe flocc, de pildă la Juanita sau ceva de genul ăsta.

— Eu cred că mă lipsesc de cină, zice ea. Cere-le scuze băieților în numele meu.

— Bine, dar mergem la Kaktus, ăăă... adică la barul Zeus, zic eu, după care, încurcat, recunosc: Ba nu, la Kaktus.

— Da' voi chiar vă duceți acolo, băieți?! întreabă ea.

— De ce?! – eu.

— Fiindcă zic unii și-alții că nu mai este localul șic în care să te duci să-ți iei cina, zice ea.

— Dar Hamlin a făcut rezervarea dracului! strig eu din nou.

— Acolo a făcut rezervare?! întreabă ea intrigată.

— Acum o sută de ani! țip eu.

— Știi ce?! zice ea. Eu la ora asta mă-mbrac.

— Nu sînt deloc mulțumit de situația asta, zic eu.

— N-ai tu treabă, zice ea și-mi închide telefonul.

Eu trec înapoi pe linia cealaltă.

— Bateman, zice McDermott, știu că treaba asta sună a ceva imposibil. Dar să știi că vidul se amplifică.

— Eu nu mănînc nimic mexican, afirmă Van Patten.

— Stați așa, nu mergem să mîncăm mexican, nu?! întreb eu. Am înțeles eu greșit?! Nu mergem la barul Zeus?!

— Nu, zăpăcitule, se stropșește McDermott la mine. N-am putut intra la barul Zeus. Mergem la Kaktus. La Kaktus, la ora nouă.

— Dar eu tot nu vreau nimic mexican, zice Van Patten.

— Nu tu ai făcut rezervarea, Van Patten?! zbiară McDermott la el.

— Nici eu nu vreau, mă trezesc eu zicînd. De ce chestii mexicane?!

— Nu e nimic mexican-mexican, zice McDermott exasperat. Este ceva ce se cheamă „noua bucătărie mexicană“, cu răcitură sau nu știu ce alte chestii de-alea de la sud de graniță. Cam așa ceva. Nu-nchideți. Țsta-i selectorul meu de apeluri.

Și se comută, lăsîndu-ne pe mine și pe Van Patten pe linie.

— Bateman, oftează Van Patten, entuziasmul meu se evaporă văzînd cu ochii.

— Ce vorbă-i asta?! zic eu, care de fapt încerc să-mi aduc aminte unde urma să ne întîlnim cu Jeanette și Evelyn.

— Hai să schimbăm rezervarea, îmi propune el.

Eu stau să mă gîndesc la ideea lui, după care-l întreb bănuitor:

— Unde-anume?!

— La 1969?! zice el, încercînd să mă ispitească. Ce zici de 1969?!

— Mi-ar plăcea într-adevăr să merg acolo, recunosc eu.

— Ce putem face?! întreabă el.

Eu stau să mă gîndesc. Zic:

— Fă o rezervare. Hai, repede.

— Buuun. Pentru cîte persoane?! Trei?! Cinci?! Cîți sîntem?!

— Cinci sau șase, presupun.

— Bine. Nu-nchide.

În momentul în care el se comută, McDermott revine pe linie.

— Unde-i Van Patten?! întreabă el.

— S-a... dus să se pișe, îi spun eu.

— De ce nu vrei să mergi la Kaktus?! – el.

— Pentru că mă simt cuprins de o panică existențială, mint eu.

— Ție ți s-o fi părînd un motiv suficient, zice McDermott. Mie nu.

— Alo?! zice Van Patten, revenind pe linie. Bateman?!

— Ei, zic eu, să știi că e și McDermott pe-aici.

— Nu. Nici gînd – el.

— Căcat – eu.

— Ce s-a-ntîmplat?! intervine McDermott.

— Ia ziceți, băieți, vrem să bem cîte-o *margarita*²?! întreabă Van Patten. Sau mai bine fără *margarite*?!

— Eu m-aș putea înțelege cu o *margarita*, zice McDermott.

— Eu aș bea mai multe sticle de bere, de preferință nemexicane, zic eu.

— Ei, căcat, zice McDermott. Selectorul de apeluri. Nu-nchideți – și iese de pe linie.

Dacă nu greșesc, s-a făcut deja opt și jumătate.

Mai trece o oră. Încă n-am terminat dezbaterele. Am anulat rezervarea făcută la Kaktus și se prea poate ca unul dintre noi s-o fi făcut din nou. Eu, zăpăcit, anulez o rezervare inexistentă la barul Zeus. Jeanette a plecat de-acasă și deci nu mai răspunde la telefon, iar eu habar n-am către ce restaurant se îndreaptă, după cum nu-mi aduc aminte la care dintre ele mi-am dat întâlnire cu Evelyn. Van Patten, care a băut deja două pahare mari de votcă Absolut, mă întreabă despre detectivul Kimball și ce-am vorbit cu el, iar tot ce mai țin eu minte este ceva de genul că oamenii cad prin crăpături.

— Dar tu ai vorbit cu el?! întreb eu.

— Da, da... – el.

— Și ce-a zis c-ar fi pătit Owen?! – eu.

— A dispărut. Pur și simplu a dispărut. Puf, și dus a fost – zice el, iar eu îl aud deschizând un frigider. Nici un incident. Nimic. Autoritățile n-au nici un fir.

— Da, zic eu. Mă tulbură foarte tare treaba asta.

— Mă rog, Owen era... nu știu cum... zice el și îl aud cum deschide o sticlă de bere.

— Ce altceva i-ai mai spus, Van Patten?! întreb eu.

— Ei, chestiile obișnuite, oftează el. Că purta cravate galben cu maro. Că mânca de prînz la 21. Că de fapt nu era arbitrajist – fiindcă Thimble cu asta credea că se ocupa –, ci fuzionist. Nimic ieșit din comun.

Parcă-l și văd cum ridică din umeri.

— Și-altceva?! insist eu.

— Păi, să vedem: că nu purta bretele – prefera cureaua. Că renunțase să mai prizeze cocaină. Că prefera berea. Dacă tu nu știi, Bateman...

— Era un dobitoc, zic eu. Și-acum s-a dus la Londra.

— Dumnezeule, bombăne Van Patten. Noțiunea de competență se duce dracului văzînd cu ochii.

McDermott revine pe linie.

— Gata. Deci, unde mergem?!

— Cît e ceasul?! întreabă Van Patten.

— Nouă treizeci, răspundem amîndoi în cor.

— Stai așa, cum a rămas cu 1969?! îl întreb eu pe Van Patten.

— Care-i chestia cu 1969?! întreabă McDermott, care habar n-are.

— Nu mai țin minte, zic eu.

— E-nchis. Nu se fac rezervări, îmi reamintește Van Patten.

— Putem să ne-ntoarcem la 1500?! întreb eu.

— 1500 e-nchis și el la ora asta, țipă McDermott. Bucătăria s-a-nchis. Restaurantul s-a-nchis. Gata. Trebuie să mergem la Kaktus.

Tăcere.

— Alo?! Aaa-lo?! Mai sînteți acolo, băieți?! zbiară el ca un nebun.

— Gata de salt ca o minge de plajă, zice Van Patten.

Eu rîd.

— Bă, dacă vouă vi se pare amuzantă chestia asta... ne ia McDermott pe un ton amenințător.

— A, da, ce se-ntîmpl-atunci?! Ce-ai de gînd să faci?! întreb eu.

— Băi băieți, eu am ajuns să am oarecare temeri legate de posibilitatea de a mai găsi pe undeva vreo masă înainte de... să zicem... mă rog... miezul nopții, zice McDermott.

— Da' cu 1500 ești sigur?! întreb eu. Mie mi s-a părut de-a dreptul bizar.

— Propunerea asta a căzut! țipă din nou McDermott. Poate vă-ntrebați de ce?! Pentru că s-a-nchis! Și pentru că s-a-nchis, nu se mai fac rezervări! Ce anume nu pricepeți din asta?!

— Ei, ciocu' mic, puișor, zice Van Patten calm. Mergem la Kaktus.

— Avem rezervare acolo în zece... Nu, acum cînșpe minute, zice McDermott.

— Dar am anulat-o eu, parcă așa mi-aduc aminte, zic eu, înghițind încă o pastilă de Xanax.

— Am refăcut-o eu, zice McDermott.

— Ce ne-am face fără tine, zic eu pe un ton sec.

— Eu pot s-ajung acolo pînă la zece, ne informează McDermott.

— Eu trebuie să mă opresc întâi la un bancomat, așa că ajung acolo pe la zece și un sfert, zice Van Patten trăgănat, socotindu-și minutele.

— Are habar careva dintre voi că Jeanette și Evelyn ne caută la ora asta la barul Zeus, unde noi de fapt *nu* avem rezervare?! I-a trecut cuiva prin minte chestia asta?! întreb eu, deși mă îndoiesc profund.

— Bine, dar barul Zeus e-nchis, plus c-am anulat deja acolo o rezervare pe care de fapt nici n-o aveam făcută, precizează McDermott, încercînd să-și păstreze calmul.

— Iar eu mă tem că le-am spus și uneia, și alteia să vină să ne-ntîlnim acolo, zic eu, ducînd mîna la gură, oripilat de posibilitate.

McDermott tace un moment, după care mă întreabă:

— Tu vrei neapărat să ai necazuri?! Le cauți cu lumînarea sau cum?!

— Selectorul de apeluri, zic eu. Dumnezeu mare! Cît e ceasul?! Îmi țîrîie selectorul.

— Trebuia să fie una dintre fete, zice Van Patten cu satisfacție.

— Nu-nhideți, mă stropșesc eu.

— Noroc, îl aud zicînd pe Van Patten în clipa în care comut pe linia cealaltă.

— Alo?! întreb eu cu jumătate de glas. Ați sunat la...

— Eu sînt, strigă Evelyn, deși, cu tot zgomotul din fundal parcă nici nu se aude.

— A, bună, zic eu detașat. Ce mai faci?!

— Patrick, ce cauți acasă?! – ea.

— Unde ești?! întreb eu binedispus.

— La Kaktus sînt! șuieră ea.

— Ce faci acolo?! întreb eu.

— Mi-ai dat întâlnire aici, asta fac, zice ea. Ți-am confirmat rezervarea.

— Vai, Doamne, îmi pare rău, zic eu. Am uitat să-ți spun...

— Ce-ai uitat să-mi spui...?! – ea.

— Să-ți spun că nu mai... – și înghit în sec – ...mergem acolo – și închid ochii.

— Cine dracu' mai e și Jeanette?! șuieră ea din nou, mai calmă.

— Păi înseamnă că vă distrați, fetelor, este?! zic eu, prefăcându-mă că n-am auzit întrebarea ei.

— Nu, nu ne distrăm – ea.

— Păi de ce?! Hai c-ajungem și noi în curînd – eu.

— Pentru că toate chestia asta pare uite-așa... cum să zic?!... nelalocul ei?! zbiară Evelyn.

— Auzi, hai că te sun eu – și mă prefac că am de gînd să-i cer numărul.

— N-ai să poți, zice Evelyn pe un ton încordat, coborînd vocea.

— De ce nu?! Greva de la telefoane s-a terminat, zic eu, cică pe post de glumă.

— Pentru că Jeanette este chiar în spatele meu și vrea să te sune și ea, zice Evelyn.

Eu tac mai mult timp.

— Patrick?!

— Evelyn, las-o baltă. Uite, chiar acum plec. Ajungem cu toții acolo cît de curînd. Îți promit.

— Aoleu, Doamne...

Eu comut înapoi pe linia cealaltă.

— Băi, băi ăștia. Cineva a făcut un căcat. Eu am făcut un căcat. Voi ați făcut un căcat, nu știu – zic eu, intrat de-a binelea în panică.

— Care-i chestia?! întreabă unul dintre ei.

— Jeanette și Evelyn sînt la Kaktus, zic eu.

— Maa-amă! exclamă Van Patten.

— Știți, băieți, eu mă declar perfect capabil să bag o țeavă de plumb de nenumărate ori în vaginul oricărei fete, le spun eu lui Van Patten și McDermott, după care, luînd tăcerea lor drept uimire, deși ei, pînă la urmă, se conving de faptul că la mine este vorba de pură cruzime, adaug: Dar cu delicatețe.

— Toată lumea știe cum e cu țeava ta de plumb, Bateman, zice McDermott. Nu te mai cocoși.

— Adică ce-ncearcă să ne spună?! îl întreabă Van Patten pe Craig. Că are puța mare?!

— Băi, acuma știu și eu?! zice McDermott. Asta-ncerci să ne spui, Bateman?!

Nu le răspund chiar imediat.

— Este... Mă rog, nu, propriu-zis nu, zic eu, auzind cum țîrîie din nou selectorul de apeluri.

— Gata, eu mă declar în mod oficial gelos, mă ia McDermott peste picior. Și acum... Doamne, cît e ceasul?!

— Ce mai contează?! Mintea mea oricum nu mai funcționează, zic eu.

Mi-este așa o foame, încît mănînc cereale cu tărîțe de ovăz direct din cutie. Selectorul de apeluri țîrîie din nou.

— Poate că reușim să găsim niște droguri.

— Sună-l pe Hamlin.

— Ce Dumnezeu?! Doar știți că nu există nici o toaletă în orașul ăsta în care să nu poți să faci rost de-o doză. Așa că stați

liniștiți.

— Ați auzit despre afacerea cu telefoane celulare Bell South?!

— Patty Winters îl aduce mîine dimineață pe Spuds McKenzie³.

1. Patronul unui lanț de localuri din California, care a introdus bucătăria franțuzească, adaptînd-o la ingredientele specifice zonei.
2. Cocteil făcut din tequila, suc de lămîie și lichior de portocale, servit în pahare cu un guler de sare la buză.
3. Nume atribuit unui cîine din rasa bull-terrier care a apărut, începînd din 1987, într-o serie de reclame la berea Bud-Light difuzate mai ales cu ocazia evenimentelor sportive.

O fată

Într-o miercuri noaptea altă fată, care îmi iese în cale la M.K. și pe care am de gând s-o torturez și s-o filmez. Pe asta habar n-am cum o cheamă, doar că stă pe canapeaua din salonul meu. Pe măsuta de sticlă de alături tronează o sticlă de șampanie Cristal pe jumătate goală. Eu bag de zor cîntece, numere care luminează ecranul de la tonomatul Wurlitzer. Într-un tîrziu mă întreabă:

— A ce... miroase-aici?

— A... șobolan mort, răspund eu mai mult pentru mine, după care deschid geamul, adică ușa glisantă care duce afară, pe terasă.

Chiar dacă este o noapte răcoroasă, de mijloc de toamnă, ea e îmbrăcată sumar, dar își mai toarnă un pahar de Cristal și se pare că se încălzește suficient cît să mă întrebe cu ce mă ocup. Îi spun că m-am înscris la Harvard, că pe urmă am început să lucrez pe Wall Street, la Pierce & Pierce, după ce am absolvit școala comercială de acolo, iar cînd ea mă întreabă, ori cu mințile aiurea, ori în glumă:

— Ce-i aia?,

eu înghit în sec și, stînd cu spatele la ea și încercînd să netezesc noul tablou Onica, reușesc să îngaim cu greu:

— Un... magazin de pantofi.

Cînd am ajuns la mine-acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să prizez o doză de cocaină pe care am găsit-o în dulapul cu medicamente și uite că mi-a fîșîit-o Cristal-ul, dar nu de tot.

Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineață era despre o mașinărie care te ajută să vorbești cu morții. Fata asta poartă o jachetă de lână moale și fustă, bluză de mătase străvezie, cercei de fildeș cu agate Stephen Dweck, o vestă-bustieră de mătase brodată, toate astea de unde?!... De la Charivari, presupun.

În dormitor, fata goală și beată îmi sugerează pula, eu stau cocoțat peste ea și la un moment dat încep s-o plesnesc peste față cu parul, ținând-o strâns de păr și spunându-i:

— Te fut, curva dracului!

Ea se excită și mai tare și-mi sugerează pula, uitându-se în gol și frecându-și clitorisul cu degetele, pe urmă îmi linge coaiele apăsate și mă întreabă între două limbi:

— Ți place chestia asta?

și eu îi răspund între două gîfîituri:

— Îhî, îhî!

Are sînii mari, rotunzi și tari, cu sfîrcurile proțăpitate în sus, și se chinuie să respire pe lîngă pula mea, care o fute vîrtos în gură, iar eu mă aplec și-i frămînt amîndouă țîțele. Pe urmă, în timp ce o fut, îi vîr o sulă de cauciuc în cur și i-o fixează bine acolo cu o curea, după care încep să-i zgîrii sînii cu unghiile pînă cînd se răstește la mine să termin. În seara asta, mai devreme, am mîncat cu Jeanette la un restaurant foarte scump, cu bucătărie nord-italienească, deschis de curînd lîngă Central Park, pe partea din Upper East Side. În seara asta, mai devreme, purtam un costum croit de Edward Sexton și mă gîndeam cu nostalgie la casa părinților mei din Newport. În noaptea asta, mai devreme, după ce am condus-o pe Jeanette acasă, m-am oprit la M.K. pentru o campanie de colectare de fonduri care avea nu știu ce de-a face cu Dan Quayle¹. Țasta nici măcar *mie* nu-mi

place. La M.K., fata asta pe care o fut s-a dat la mine meseriaș; stătea sus, pe o canapea, în timp ce eu așteptam să joc biliard.

— Mamă, doamne! zice,

la care eu, gata excitat, îi trag o palmă, îi dau un pumn ușor peste gură, o sărut apăsător unde am lovit-o și o mușc de buze. Teamă, spaimă, confuzie, toate dau pe dinafară din ea. Deodată cureaua plesnește și sula de cauciuc îi alunecă afară din cur. Încearcă să mă împingă și pe mine afară. Eu mă răstorn pe spate lângă ea și o las să creadă că a scăpat. Își adună hainele, bălmăjind ceva gen „idiotu’ dracului de nebun“ ce sînt. La care eu sar la ea ca un șacal, făcînd efectiv spume la colțurile gurii. Acuma țipă, își cere iertare, se smiorcăie isteric, mă imploră să n-o lovesc, plînge, își acoperă sîinii, i s-a făcut rușine. Dar nici măcar smiorcăielile ei nu mă impresionează. Nu simt cine știe ce mulțumire cînd îi dau cu spray paralizant și chiar și mai puțină cînd o izbesc cu capul de perete de vreo patru-cinci ori, pînă își pierde cunoștința. Pe perete rămîne o pată cu un smoc de păr lipit de ea. Mă uit la fată cum se prăvălește pe jos, după care mă duc în baie și mai trag o linie de cocaină de-aia mediocră de care am făcut rost de la Nell’s sau de la Au Bar într-una dintre serile trecute. Aud cum sună un telefon și un robot care preia convorbirea. Cum stau eu acolo, aplecat peste o oglindă, nici nu bag în seamă mesajul, nu mă obosesc să înțeleg ce spune.

Mai tîrziu, cum era de bănuț, fata stă legată de podea, goală, culcată pe spate, cu amîndouă picioarele și amîndouă mîinile prinse de niște pari improvizati, care ies prin niște scînduri cu greutate suplimentare de metal. Mîinile îi sînt ciuruite de cuie, iar picioarele crăcănate cît de mult s-a putut. Sub fund are o pernă, ca să i-l înalțe, iar pizda larg desfăcută o are unsă bine

cu brînză, cu Brie, care i-a ajuns chiar și înăuntru, în vagin. Abia și-a recăpătat cunoștința și cînd mă vede în picioare deasupra ei, gol pușcă, presupun că lipsa mea evidentă de orice sentiment omenesc o umple de o groază care îi întunecă mintea. I-am așezat corpul în fața noului televizor Toshiba, iar în aparatul video am băgat o casetă mai veche, cu ultima fată pe care am filmat-o și care acum se vede pe ecran. Acolo sînt îmbrăcat cu un costum Joseph Abboud, cu cravată Paul Stuart la gît, pantofi J. Crew și vestă de nu știu ce italian și stau în genunchi pe jos, lîngă cadavrul unei fete, și-i mănînc creierul, hulpăvindu-l în bucăți mari de materie cărnosă, rozalie, peste care presar piper Grey Poupon.

— Vezi?! o întreb pe fata cealaltă – nu cea de la televizor. Vezi chestia asta?! Te uiți?! o întreb în șoaptă.

Încerc să folosesc bormașina pe ea, îi vîr burghiul cu forța în gură, dar este destul de conștientă, are ceva putere, atîta cît să strîngă din dinți, să și-i țină încleștați, dar cum burghiul trece prin dinți imediat, nici nu mă mai interesează, așa că îi țin capul ridicat, cu sîngele care i se scurge din gură, și o forțez să se uite la cît a mai rămas din bandă, să se uite cum fata de pe ecran sîngerează aproape prin toate orificiile posibile, și sper că-și dă seama că treaba asta i s-ar fi întîmplat oricum. Că aici ar fi sfîrșit oricum, răstignită pe podeaua apartamentului meu, cu mîinile bătute în cuie de niște pari, cu brînză și sticlă pisată îndesate în pizdă, cu capul crăpat și plin de sînge, indiferent ce altă alegere ar fi făcut; că și dacă s-ar fi dus la Nell's sau la Indochine sau la Mars sau la Au Bar în loc să vină la M.K., dacă pur și simplu *nu* s-ar fi suit în taxi cu mine să vină în Upper West Side, tot ce pățește acum i s-ar fi întîmplat oricum. *Tot aș fi*

dat de ea. Așa se petrec lucrurile pe lume. M-am hotărât să nu-mi mai bat capul să filmez în seara asta.

Încerc să-i bag în vagin un tub de plastic de la sistemul Habitrail dezmembrat, trăgându-i labiile peste unul dintre capete, dar chiar și dacă ung tubul din plin cu ulei de măsline, tot nu încape ca lumea. Între timp, la tonomat Frankie Valli cântă *The Worst That Could Happen* („Tot ce se poate întâmpla mai rău“), iar eu îl îngîn din buze, cu privirile încordate, împingînd tubul de la Habitrail să intre odată în pizda curvei ăsteia. Pînă la urmă n-am ce face și trebuie să-i torn acid de jur împrejurul pizdei, ca să se lăbărțeze carnea și să facă loc tubului uns cu ulei, care uite că acum alunecă înăuntru fără nici o problemă.

— Sper că te doare, îi spun.

Șobolanul se izbește de pereții de sticlă ai cuștii cînd îl aduc din bucătărie în salon. N-a mai vrut să mănînce resturile celui alt șobolan, pe care i l-am cumpărat săptămîna trecută ca să aibă cu cine se juca și care acum zace într-un colț al cuștii și putrezește. De cinci zile îl înfometez într-adins. Așez cușca de sticlă pe jos, lîngă fată, și, poate din cauza mirosului de brînză, șobolanul parcă înnebunește, mai întîi aleargă în cercuri chițcăind, pe urmă încearcă să-și salte trupul slăbit de inaniție peste marginea cuștii. Umerașul cu care voiam să-l împing se dovedește inutil, nu are nevoie de nici un brînci șobolanul ăsta, se mișcă fără nici un efort, plin de o energie nebănuită, aleargă pe tub în sus în timp ce fata este conștientă încă, jumătate din el nu se mai vede – atîta se vede, că tremură tot de cît de frenetic mănîncă –, pe urmă dispăre cu totul, mai puțin coada, iar eu smulg tubul de la Habitrail din corpul fetei, lăsînd șobolanul prizonier înăuntru. La un moment dat dispăre și coada.

Zgomotele pe care le scoate fata sînt, cele mai multe dintre ele, de neînțeles.

Știu de pe acum că o să fie o moarte inutilă, stupidă, ca de cele mai multe ori, dar adevărul este că m-am obișnuit cu ororile. Parcă ar fi ceva distilat, nici măcar acum nu mă întristează și nu mă deranjează. Nu-i plîng de milă și, ca să-mi dovedesc mie însumi treaba asta, după un minut sau două în care privesc cum se mișcă șobolanul prin abdomenul fetei, care este în continuare conștientă, pentru că scutură din cap de durere și cascade ochii mari a groază și neînțelegere, pun mîna pe o drujbă și, în cîteva secunde, retez fata în două cu ea. Lanțul cu dinți sfîrșie prin piele, prin mușchi, prin tendoane și prin oase atît de repede, încît îi mai rămîne suficientă viață în ea ca să se uite cum îi iau picioarele de lîngă restul trupului – de fapt coapsele întregi, plus ce a mai rămas din vaginul mutilat – și le ridic *în picioare* în fața mea, cu sîngele gîlgîind din ele, ca pe niște trofee. Ochii îi rămîn deschiși aproape un minut, privind în gol a disperare, pe urmă i se închid, și la sfîrșit de tot, pînă să moară, îi înfig un cuțit degeaba în nas, ca să-l văd cum iese prin frunte, și-i smulg osul bărbiei. Nu mai are decît o jumătate de gură, dar tot o fut în ea o dată, de două ori, de trei ori în total. Nici nu-mi mai pasă dacă mai respiră sau nu, eu tot îi scot ochii din orbite cu degetele. Șobolanul iese afară cu capul înainte – el știe cum a reușit să se răsucească în găoază –, pătat de sînge, și-i dau ce Brie a mai rămas, pe urmă îmi vine să-l zdrobesc cu piciorul, ceea ce și fac. Mai tîrziu femurul și partea stîngă din bărbia fetei aterizează în cuptor, la fript, iar părul pubian ajunge într-o scrumieră Steuben de cristal. Îi dau foc și arde imediat.

- [1.](#) James Danforth Quayle III (n. 1947), vicepreședinte al Statelor Unite între 1989-1993, în administrația președintelui George Bush senior.

La un alt restaurant nou

Pentru scurt timp mă simt capabil să fiu măcar pe jumătate binedispus și sociabil, așa încât accept invitația Evelynei să luăm cina împreună, în prima săptămână din noiembrie, la Luke, un nou restaurant super-șic cu bucătărie chinezească, dar care servește, destul de curios, și bucătărie creolă. Avem o masă bună (am rezervat-o pe numele Wintergreen – cel mai simplu triumf), iar eu mă simt ancorat în realitate, calm, chiar și avînd-o de partea cealaltă a mesei pe Evelyn, care bleotocărește întruna despre un ou Fabergé uriaș pe care i s-a părut ei că l-a văzut rostogolindu-se prin holul hotelului Pierre din proprie inițiativă – sau ceva de acest gen. Petrecerea de Halloween a firmei s-a desfășurat săptămîna trecută la hotelul Royalton, iar eu m-am dus costumat în criminal în serie, ba chiar aveam și o pancartă agățată de spate, pe care scria CRIMINAL ÎN SERIE (evident mai ușoară decît cealaltă pancartă, tip-sandvici, pe care o construisem în dimineața zilei respective și pe care scrisesem OMORÎTORUL CU PERFORATORUL, iar dedesubt scrisesem de mîină cu sînge „Da, da, eu sînt“ și tot costumul era pătat de sînge – o parte fals, cea mai mare parte real. Într-un pumn strîngeam o șuviță din părul Victoriei Bell, iar lîngă floarea de la butonieră – un trandafir alb – aveam prins un os de deget de pe care îndepărtasem carnea după fierbere. Deși am avut un costum atît de reușit, locul întîi în concurs i-a fost atribuit lui Craig McDermott, care a venit costumat în Ivan

Boesky¹, ceea ce mie mi s-a părut nedrept, fiindcă o mulțime de lume a crezut că eu apărusem anul trecut pe post de Michael Milken². La Patty Winters, în emisiunea de azi-dimineață, a fost vorba despre trusele de făcut avort la domiciliu.

Primele cinci minute după ce ne așezăm, totul merge strună; pe urmă sosește și băutura pe care-am comandat-o și eu întind mîna după ea instinctiv, dar mă trezesc crispîndu-mă de fiecare dată cînd Evelyn deschide gura. Observ că și Saul Steinberg mănîncă aici în seara asta, dar prefer să nu-i atrag atenția Evelynnei asupra acestui aspect.

— Toastăm?! îi propun eu.

— Ă?! Pentru ce?! șoptește ea neatentă, arcuindu-și gîtul ca să vadă ce se mai întîmplă prin sala austeră, foarte albă, discret luminată.

— Pentru libertate?! întreb eu plictisit.

Dar ea nu m-ascultă, pentru că un individ oarecare, un englez îmbrăcat cu un costum de lînă cu pătrățele-ncălecate, vestă de lînă cu model tablă de șah, cămașă de bumbac cu țesătura cu ochiuri mari și guler larg, pantofi de piele întoarsă și cravată de mătase, toate marca Garrick Anderson – pe care Evelyn mi l-a arătat odată, după ce ne certaserăm, la Au Bar și mi-a spus despre el că e „divin“, iar eu l-am făcut „pitic“ –, vine la masa noastră și începe să flirteze cu ea pe față, în timp ce pe mine mă irită numai gîndul că ea ar putea crede că sînt gelos pe individul ăsta. Pînă la urmă însă tot eu rîd, pentru că tipul o întreabă pe Evelyn dacă mai lucrează la „galeria aceea de artă de pe Bulevardul Unu“, ea, evident atinsă, face o mutră lungă, îi răspunde că nu și-l pune la punct, iar el mai zice cîteva cuvinte, încurcat, se întoarce și pleacă. Evelyn pufnește pe nas, își

deschide meniul și trece imediat la alt subiect, fără să se uite la mine.

— Ce-i cu toate tricourile astea pe care le-am văzut pe străzi?! întreabă ea. Prin tot orașul. Tu le-ai văzut?! Cică „Fixativ egal Moarte“! Ce, a-nceput lumea să aibă probleme cu cosmeticele sau ce se-ntîmplă?! N-am înțeles eu bine?! Despre ce vorbeam?!

— Nu, ai înțeles absolut aiurea. Pe alea scrie „Fixație egal Moarte“, oftez eu, închizînd ochii. Evelyn, pentru Dumnezeu, numai tu puteai confunda așa ceva cu un produs pentru păr!

Habar n-am ce dracului fac, dar mă trezesc dînd din cap și făcînd semn cu mîna cuiva de la bar, unui bărbat mai în vîrstă cu fața pe jumătate în umbră, pe care-l recunosc doar pe jumătate, dar care iată că-și ridică paharul de șampanie în direcția mea și-mi zîmbește la rîndul lui, ceea ce îmi creează un sentiment de ușurare.

— Cine-i ăla?! o aud pe Evelyn întrebînd.

— Un prieten de-al meu, zic eu.

— Nu-l recunosc, zice ea. De la P&P?!

— Lasă, oftez eu.

— Patrick, cine-i tipul?! insistă ea, mînată mai degrabă de refuzul meu de-a o lămuri decît de curiozitatea de a afla un nume.

— De ce-ntrebi?! îi răspund eu.

— Cine e?! se încăpățînează ea. Spune-mi.

— Un prieten de-al meu, zic eu, scrîșnind din dinți.

— Cine e, Patrick?! repetă ea, apoi, mijindu-și ochii: N-a fost cumva la petrecerea mea de Crăciun?!

— Nu, n-a fost, zic eu, bătînd darabana pe masă cu degetele de la ambele mîini.

— Nu e cumva... Michael J. Fox, actorul?! întreabă ea, cu ochii tot mijiți.

— Da' de unde, zic eu, după care, sătul, îi spun: Ce Doamne iartă-mă vrei?! Îl cheamă George Levanter și nu – n-a jucat rolul principal din *Secretul succesului meu*.

— Aha, ce interesant, zice Evelyn, care și-a reluat căutările prin meniu. Ia zi, deci despre ce vorbeam?!

Încercînd să-mi aduc aminte, o întreb:

— Despre fixații cumva?! Sau despre o anumită marcă de fixativ?! oftez eu. Nu mai știu. Tu vorbeai cu piticul.

— Ian nu e deloc pitic, Patrick, zice ea.

— Este neobișnuit de scund, Evelyn, i-o întorc eu. Ești sigură că n-a fost la petrecerea ta de Crăciun... – după care, coborînd vocea: ...printre cei care serveau antreurile?!

— Nu se poate să tot vorbești de Ian făcîndu-l pitic, zice ea, netezindu-și șervetul în poală. Nu pot s-accept așa ceva, adaugă în șoaptă, fără să se uite la mine.

Eu nu mă pot abține să rînjesc.

— Nu e nimic amuzant, Patrick, zice ea.

— Tu ai scurtat conversația cu el, precizez eu.

— Și ce voiai, să mă simt flatată?! se stropșește ea cu amărăciune.

— Uite ce este, iubito, eu nu-ncerc altceva decît să dau un aer de legitimitate întîlnirii ăleia, așa că tu nu mai... ăăă... știi tu... nu mai da cu bîta-n baltă.

— Ia mai termină, zice ea, fără să mă bage în seamă. Apoi: Ia uite-l pe Robert Farrell.

După ce-i face cu mîna, mi-l arată și mie cu discreție, și-ntr-adevăr Bob Farrell, pe care toată lumea-l admiră, stă la o masă

din partea de nord a sălii, de lângă fereastră, ceea ce pe mine, în sinea mea, mă scoate din sărite.

— Foarte bine-arată, mă asigură Evelyn pe un ton admirativ, dar numai fiindcă m-a văzut uitându-mă lung după bucăţica bună de douăzeci de ani care stă lângă el, iar ca să se asigure şi ea că am reţinut observaţia ei, îmi ciripeşte maliţioasă: Sper că nu te-am făcut gelos.

— Arată bine, recunosc eu. Mutră de tîmpit, dar frumos.

— Nu fi ticălos. Arată foarte bine, zice ea, după care îmi sugerează: De ce nu-ţi aranjezi şi tu părul ca el?!

Înainte de acest comentariu eram ca un automat, numai pe un sfert atent la Evelyn, dar acum intru în panică brusc şi întreb:

— Da' ce-are părul meu?! – şi, în doar cîteva secunde, furia mi se împătreşte: Ce mama dracului are părul meu?!

Îmi ridic mîna şi mi-l netezesc uşor.

— N-are nimic, zice Evelyn, observînd cît de tare m-a-ntors pe dos. Era numai o propunere – după care, văzînd că m-am înroşit tot la faţă, adaugă: Părul tău arată absolut... absolut minunat.

Încearcă ea să zîmbească, dar rezultatul este că pare îngrijorată.

O gură – jumătate de pahar – de J&B mă linişteşte suficient ca să zic, uitându-mă lung la Farrell:

— Mie de fapt mi se pare c-are o burtă oribilă.

Evelyn îl studiază şi ea îndelung pe Farrell.

— Hai, că n-are burtă, zice ea.

— Ba da, e clar c-are burtă, zic eu. Uită-te şi tu.

— Stă el aşa, într-un fel anume, zice ea exasperată. Zău că eşti...

— Are burtă, Evelyn, insist eu.

— Zău că nu ești zdravăn – și mă trimite la plimbare cu un gest din mînă. Ești năuc.

— Evelyn, tipul n-are nici treizeci de ani, zic eu.

— Și ce dacă?! Nu toată lumea saltă greutăți ca tine, zice ea pe un ton de lehamite și-și coboară din nou privirile în meniu.

— Eu nu „salt greutăți“, oftez eu.

— Ei, atunci du-te la el și arde-i una-n nas, mare sculă ce ești, zice ea, alungîndu-mă iarăși cu un gest din mînă. Mie zău că nu-mi pasă.

— Nu mă ispiți, o avertizez eu, după care, uitîndu-mă din nou la Farrell, adaug: Ce căcănar!

— Doamne iartă-mă, Patrick! N-ai nici un drept să fii atît de răuvoitor, zice Evelyn supărată, dar uitîndu-se în continuare în meniu. Animositatea asta a ta nu se bazează pe nimic. Precis că este ceva dereglat rău de tot la tine.

— Uită-te la costumul lui, nu mă pot abține să-i arăt. Uită-te la cum e-mbrăcat.

— Ei, și ce, Patrick?! zice ea și întoarce o pagină, descoperă că nu scrie nimic pe ea și revine la pagina pe care tocmai se uita.

— Oare nu i-a trecut prin minte că un asemenea costum ar putea inspira scîrbă?! întreb eu.

— Patrick, tu pari să fii efectiv nebun, zice ea, scuturînd din cap și trecînd la lista de vinuri.

— Dă-o dracului, Evelyn! exclam eu. Cum adică „par să fiu“?! Chiar sînt, ce mama dracului!

— Și trebuie neapărat să te bați cu pumnii-n piept pe tema asta?! întreabă ea.

— Nu știu, ridic eu din umeri.

— Apropo, mă gîndeam să-ți povestesc ce li s-a-ntîmplat Melaniei și lui Taylor și... – dar observă ceva și schimbă propoziția din mers, oftînd: ...nu te mai uita la pieptul meu, Patrick. Uită-te la mine, *nu* la pieptul meu. Așa, deci: Taylor Grassgreen și Melania trebuia să... O știi pe Melania, a fost la Sweet Briar. Taică-su este proprietarul tuturor băncilor ăloră din Dallas. Iar Taylor a fost la Cornell. Mă rog, trebuia să se-ntîlnească la clubul Cornell și, pe de altă parte, aveau rezervare la ora șapte la Mondrian, iar el purta... Și se oprește și dă filmul înapoi: Ba nu, la Le Cygne. Se duceau la Le Cygne, iar Taylor... Se oprește din nou: Aoleu, Doamne, la Mondrian era – la Mondrian la ora șapte, iar el purta un costum Piero Dimitri. Melania fusese la cumpărături. Am înțeles că la Bergdorf's fusese, deși nu sînt sigură, oricum... Ba da, ba da... la Bergdorf's, pentru că-și pusese eșarfa la birou a doua zi, deci, în fine, sărise peste orele de gimnastică aerobică vreo două zile sau așa ceva și au fost jefuiți pe un...

— Ospătar! strig eu către unul dintre chelnerii care trec pe lîngă noi. O altă băutură se mai poate?! Un J&B?! – și-i fac semn spre pahar, plin de ciudă că am formulat o întrebare în loc să formulez o comandă.

— Nu vrei să afli ce li s-a-ntîmplat?! întreabă Evelyn nemulțumită.

— Cu răsufierea tăiată, oftez eu, absolut indiferent. Abia aștept.

— Oricum, li s-a-ntîmplat ceva foarte amuzant, începe ea.

Mă gîndesc: absorb tot ce-mi spui. Mă uit la ea și observ că-i lipsește tot ce ține de carnal și pentru prima oară mă-ntoarce pe dos. Înainte asta mă atrăgea la Evelyn. Acum absența carnalului mă tulbură, mi se pare sinistră, mă umple de o silă fără

margini. La ultima ședință pe care am avut-o – ieri, de fapt – cu psihanalistul la care mă duc de două luni înapoi, la întrebarea:

— Ce metodă contraceptivă folosiți, tu și Evelyn?!, eu am oftat și n-am răspuns imediat, ci am rămas cu privirile ațintite pe fereastră, la un zgîrie-nori, apoi m-am uitat la tabloul de deasupra măsuței de cafea Turchin de sticlă, o reproducere vizuală uriașă a unui egalizator grafic, de alt artist decât Onica.

— Treaba ei, am zis pînă la urmă.

Cînd m-a întrebat care este actul ei sexual preferat, am răspuns absolut serios:

— Lichidarea forțată.

Vag conștient că dacă n-ar fi toată lumea din restaurant, aș lua bețișoarele de jad de pe masă și le-aș înfige adînc în ochii Evelyni pînă s-ar rupe-n două, dau din cap, mă prefac c-o ascult, dar am depășit deja faza critică și renunț la ideea cu bețișoarele. În schimb, comand o sticlă de vin alb Chassagne Montrachet.

— Nu-i așa că-i amuzant?! întreabă Evelyn.

Rîd și eu de conveniență o dată cu ea, dar sunetele îmi ies din gît pline de silă.

— Să mori, nu alta, îi conced eu.

Spun treaba asta brusc, sec. Privirile mele trec în revistă femeile aliniate la bar. Este careva printre ele pe care mi-ar plăcea s-o fut?! Probabil că da. Bucățița cea bună cu picioare lungi, care soarbe dintr-un cocteil pe ultimul scaun?! Poate că da. Evelyn nu se poate hotărî ce să aleagă: piure de stafide cu langustă sau salată de sfeclă gratinată, alune, verdețuri și andive; eu mă simt brusc de parcă aș fi fost îndopat cu anticonvulsive, dar fără nici un efect.

— Dumnezeu, douăzeci de dolari pentru o nenorocită de ruladă cu ou?! bombăn eu în timp ce studiez meniul.

— Vrei să zici pachetul de porc cu cremă de ou, ușor gratinat, zice Evelyn.

— Ba o nenorocită de ruladă cu ou, insist eu, la care Evelyn îmi replică:

— Ești atît de cultivat, Patrick.

— Ba nu, ridic eu din umeri. Sînt doar realist.

— Iar eu sînt înnebunită după niște caviar, zice ea. Ce părere ai, iubitele?!

— Nu, zic eu.

— De ce nu?! întreabă ea, punînd bot.

— Pentru că nu vreau să mănînc nimic ce provine dintr-o cutie și nimic iranian, oftez eu.

Evelyn pufnește înțepată și se întoarce la meniu.

— *Jambalaya*³ de-aici este fără cusur, să știi, o aud zicînd.

Minutele trec unul cîte unul. Comandăm. Mîncărurile sosesc. Evident, farfuriile sînt masive, din porțelan alb. În mijloc stau două bucățele de *sashimi* de păstrugă afumată cu ghimbir, înconjurată de grămăjoare de *wasabi*, care, la rîndul lor, sînt înconjurată de o cantitate minuscule de alge de mare cafenii; în partea de sus a farfuriei tronează un singur pui de crevet, iar în partea de jos stă răsucit unul și mai mic, ceea ce pe mine mă face să mă întreb ce se-ntîmplă, fiindcă eu am înțeles că restaurantul este în primul rînd chinezesc. Mă uit la farfurie mai mult timp, după care cer niște apă, iar ospătarul care ne-a servit vine cu o piperniță în loc de apă și nu se mai dă dus de lîngă masa noastră, întrebîndu-ne întruna, din cinci în cinci minute, dacă „nu dorim cumva niște piper?!“ sau „mai dorim piper?!“ După ce nătărăul trece la separeul de alături, văd cu

coada ochiului că ocupanții mesei respective își acoperă toți farfuriile cu amîndouă mîinile. Îi fac semn șefului de sală și-l întreb:

— Ați putea, vă rog, să-i spuneți ospătarului cu pipernița să nu mai dea tîrcoale mesei noastre?! Nu vrem piper. N-am comandat nimic la care să fie nevoie de piper. Fără piper. Spuneți-i să ne lase-n pace.

— Sigur că da. Eu îmi cer scuze, zice șeful de sală și face o plecăciune umilă.

— Oare chiar trebuie să fii atît de politicos?! mă întreabă Evelyn jenată.

Eu îmi pun jos furculița și închid ochii.

— De ce-mi subminezi încontinuu stabilitatea?! o întreb.

— Hai să facem conversație, zice ea, trăgînd aer în piept. Să lăsăm interogatoriile. Bine?!

— Despre ce?! mă răstesc eu.

— Uite, zice ea, sindrofia Tineretului Republican are loc la Pla... și se oprește, ca și cum și-ar fi adus aminte brusc de ceva, apoi continuă: ...la Trump Plaza joia viitoare. Mergem și noi?!

Eu aș vrea să-i spun că nu pot, sperînd din tot sufletul să-și facă alte planuri, chiar dacă în urmă cu două săptămîni, cînd eram beat și drogat zdravăn la Mortimer, sau poate la Au Bar, eu am fost cel care-a invitat-o – Dumnezeule mare!

— Presupun că da, zic eu abătut după cîteva momente de tăcere.

Ca desert, i-am pregătit ceva special. Azi-dimineață, după un mic dejun copios la clubul 21, cu Craig McDermott, Alex Baxter și Charles Kennedy, am furat o pastilă dintr-un pisoar de la toaleta bărbaților într-un moment în care supraveghetorul nu era atent. Am dus-o acasă, am acoperit-o cu un sirop de

ciocolată de doi bani, am pus-o la congelator, după care am așezat-o într-o cutie goală de bomboane Godiva, pe care am legat-o cu o fundă de mătase; acum, la Luke, îmi cer scuze și mă duc spre toaletă, în loc de asta ajung la garderobă și recuperez pachetul, după care mă duc la bucătărie și-l rog pe ospătarul nostru să-l ducă la masa „din separeu” și să-i spună doamnei de la masă că domnul Bateman a sunat mai devreme și a comandat anume pentru ea această specialitate. Ba chiar îl rog, deschizînd cutia, să pună o floare peste ea, orice, și-i dau și-o bancnotă de cincizeci. Ospătarul se prezintă cu surpriza la un anumit interval plauzibil de timp, după ce farfuriile ne-au fost luate din față, și chiar și eu rămîn impresionat de tot cirul pe care-l face: vine cu un capac uriaș de argint așezat deasupra cutiei și, cînd îl ridică, Evelyn începe să gîngurească de plăcere; tipul zice:

— Vă rrrog!,

iar ea întinde mîna către lingurița pe care el i-a așezat-o mai întîi lîngă paharul de apă (de care am eu grijă să fie gol), apoi se uită la mine și zice:

— Patrick, ești atît de drăguț!

Eu dau din cap către ospătar, îi zîmbesc și-i fac semn să plece cînd îl văd că încearcă să-mi pună și mie o linguriță în față.

— Tu nu vrei să guști?! întreabă Evelyn îngrijorată. Se uită nerăbdătoare și fericită la pastila de pisoar învelită în ciocolată și zice: Ador Godiva.

— Mie nu mi-e foame, zic eu. Cina mi-a fost... de-ajuns.

Se apleacă spre cutie, miroase cercul cafeniu, simte un iz neobișnuit (dezinfectantul, probabil) și mă întreabă, oarecum alarmată:

— Ești... sigur?!

— Nu, draga mea, zic eu. Vreau s-o mănânci tu. E prea mică s-o-mpărțim.

Ia prima înghițitură, o mestecă plină de conștiinciozitate, se vede clar că-i face imediat scîrbă, dar tot o înghite. Se scutură toată, după care face o grimasă, dar se chinuie să zîmbească în timp ce ia a doua înghițitură.

— Cum este?! întreb eu și o încurajez: Mănînc-o. Doar nu-i otrăvită, nu?!

Ea face o figură contorsionată de silă și se albește în obraji, ca și cum s-ar îneca.

— Ce este?! insist eu, rînjind. Ce-are?!

— E-atît de... – fața ei este de-acum o mască sinistră agonizantă – ...mentolată, zice ea, tușind și scuturîndu-se toată.

Și tot încearcă să zîmbească apreciativ, ceea ce este evident peste puterile ei. Se întinde după paharul meu de apă și-l dă peste cap dintr-o singură înghițitură, încercînd disperată să scape de gustul pe care-l simte în gură. Dar apoi observă ce mutră îngrijorată fac eu și iar încearcă să zîmbească, de data asta apologetic.

— Atîta că e... – și iar se scutură – ...e-atît de... mentolată...

Eu o văd ca pe o furnică mare și neagră – o furnică mare și neagră într-un costum Christian Lacroix original – care mănîncă o pastilă de pisoar și mai că-mi vine să rîd, dar nu vreau s-o fac să se simtă stînjenită. Nu vreau să-i vină idei și să nu-și mai termine pastila de pisoar. Atîta doar că nu mai poate mîncă din ea și, după numai două înghițituri, pretextînd că s-a săturat, își împinge farfuria spurcată, moment în care eu capăt brusc un sentiment ciudat. Deși m-am minunat văzînd-o că mănîncă din porcăria aia, toată scena m-a și întristat, pentru că mi-am dat seama că oricît de plăcut ar fi fost s-o văd pe Evelyn

mușcînd din ceva pe care și eu, și nenumărați alții ne-am pișat, pînă la urmă sila pe care i-am provocat-o a fost de fapt pe socoteala *mea* – adică a ieșit un fîs, o scuză penibilă pentru faptul că am suportat-o timp de trei ore. Maxilarele încep să mi se încleșteze, apoi se relaxează, se încleștează, se relaxează involuntar. De undeva se aude muzică, dar eu n-o aud. Evelyn îl întreabă pe ospătar, cu o voce hîrjîită, dacă ar putea cumva să-i aducă niște „Colaci de salvare“⁴ de la magazinul de delicatese coreean de după colț.

Apoi, pe neașteptate, cina noastră ajunge într-un punct de criză cînd Evelyn zice:

— Eu vreau de la tine un angajament ferm.

Oricum, de toată seara în doi aproape că s-a ales praful, așa că pretenția ei bruscă nu mai are propriu-zis ce strica și nici nu mă ia prin surprindere, dar situația noastră de cuplu mi se pare atît de irațională, încît îmi stă ca un nod în gît. Îi împing din nou paharul meu cu apă și-i cer ospătarului să ia de pe masă pastila de pisoar mîncată numai pe jumătate. Capacitatea mea de rezistență pe ziua de astăzi se duce naibii în momentul în care așa-zisul desert aproape topit dispare de pe masă. Pentru prima dată realizez că în ultimii doi ani Evelyn s-a uitat la mine nu cu adorație, ci cu un sentiment vecin cu lăcomia. În cele din urmă vine cineva și-i aduce un pahar de apă și o sticlă de Evian pe care eu n-am auzit s-o fi comandat.

— Eu cred, Evelyn, căăă... – încep eu, mă opresc, apoi reiau: ...cred că tu și cu mine nu mai comunicăm.

— De ce?! Care-i problema?! zice ea, făcînd semn cu mîna unei perechi – Lawrence Montgomery și Geena Webster, cred –, iar Geena (?!), din partea cealaltă a sălii, ridică o mîină pe care are o brățară.

Evelyn încuviințează din cap.

— Eu am... am un... comportament criminal pe scară largă la care nu pot săăă... renunț, îi spun eu, cîntărindu-mi cu grijă fiecare cuvînt. Și nu știu cum altfel... să-mi exprim nevoile... reprimare.

Rămîn și eu surprins de cît de emotiv devin după această mărturisire: mă simt stors, parcă plutesc. Evelyn, ca de obicei, nu este atentă la esența vorbelor mele, iar eu stau și mă întreb cît timp o să-mi ia ca să mă desprind total de ea.

— Trebuie să vorbim, îi spun eu calm.

Ea își golește paharul de apă, după care îl pune pe masă și se uită fix la mine.

— Patrick... Dacă ai de gînd să-ncepi iarăși să-mi explici de ce trebuie să-mi pun implanturi de sîni, eu plec, mă avertizează ea.

Eu stau și meditez la chestiunea asta o vreme, apoi zic:

— S-a terminat, Evelyn. S-a ter-mi-nat.

— Bosumflat, bosumflat... zice ea, făcîndu-i semn ospătarului să-i mai aducă apă.

— Vorbesc serios, zic eu, tot calm. S-a dus dracului. Tu și cu mine – cuplu. Nu glumesc deloc.

Ea se uită în ochii mei, iar eu mă gîndesc că poate s-o găsi cineva care chiar să priceapă cînd încerc să transmit ceva; și totuși ea zice:

— Hai să vorbim despre altceva, bine?! Îmi pare rău c-am deschis discuția. Deci luăm cîte-o cafea?! – și iarăși îi face semn ospătarului să vină. Eu vreau un espresso decofeinizat, zice. Patrick?!

— Vin roșu, oftez eu. Orice fel de vin roșu.

— Doriți să vedeți... începe ospătarul.

— Care vin roșu e mai scump, din ăla vreau, i-o retez eu. A, da, să nu uit – și o bere tare.

— Mamă, mamă... zice Evelyn după ce pleacă ospătarul.

— Te mai duci la psihiatru?! o întreb eu.

— Patrick! se ofuscă ea. La cine?!

— Pardon, oftez eu. La doctor.

— Nu – și-și deschide poșeta, începînd să caute ceva prin ea.

— De ce nu te mai duci?! întreb eu preocupat.

— Ți-am explicat de ce, mi-o taie ea sec, dînd de înțeles că nu vrea să vorbească despre acest subiect.

— Uite că nu mai țin minte, zic eu, maimuțărindu-i tonul.

— Pentru că la sfîrșitul unei ședințe m-a întrebat dacă n-aș putea eu să-i introduc în seara aia, pe el și pe încă trei inși, la Nell's. Și-și controlează gura – de fapt buzele – în oglinda pudrierei. Zice: Da' de ce mă-ntrebi?!

— Pentru că am impresia c-ar trebui să te cauți, zic eu ezitant, deși sincer. Am impresia că suferi de-o instabilitate emoțională.

— Tu, care ții în casă un afiș cu Oliver North⁵, mă faci pe mine instabilă psihic?! zice ea, căutînd altceva în poșetă.

— Nu te fac, Evelyn. Chiar ești, zic eu.

— Exagerezi. Uite cum exagerezi, zice ea, scormonind prin poșetă fără să se uite la mine.

Eu oftez, după care încep să-i spun pe un ton grav:

— Nu-i vorba că vreau să provoc o discuție, dar...

— Dar este absolut atipic pentru tine, Patrick, zice ea.

— Evelyn, trebuie s-o-ncheiem, oftez eu, vorbind cu șervetul din poală. Am douăzeci și șapte de ani. Nu vreau să mă leg de gît cu un angajament ferm.

— Ce spui, iubitele?! întreabă ea.

— Nu îmi mai spune-așa, i-o retez eu.

— Așa cum?! Iubitule?! – ea.

— Da, mă răstesc eu din nou.

— Dar cum vrei să-ți spun?! Întreabă ea indignată. Domnule director general?! – și pufnește în rîs.

— Doamne iartă-mă! – eu.

— Nu, serios, Patrick. Cum vrei tu să-ți spun?! – ea.

Rege, mă gîndesc eu. Rege-aș vrea să-mi spui, Evelyn – chiar așa: rege. Dar ei nu-i spun asta, ci îi spun:

— Evelyn, aș vrea să nu-mi mai spui în nici un fel. Eu cred că nu este cazul să ne mai vedem.

— Bine, dar prietenii tăi sînt și prietenii mei. Și prietenii mei sînt și prietenii tăi. Nu cred c-ar merge, zice ea, după care, uitîndu-se țintă undeva deasupra gurii mele, adaugă: Ai ceva deasupra buzei de sus. Dă-ți cu șervetul.

Disperat, mă șterg la gură cu dosul palmei.

— Uite ce este, știu că prietenii tăi sînt și prietenii mei și viceversa. M-am gîndit și eu la treaba asta. După un moment de tăcere, trag aer în piept și-i spun: Poți să-i iei tu.

Evelyn se uită lung la mine, încurcată, și zice în șoaptă:

— Tu chiar vorbești serios, este?!

— Da, exact așa, zic eu.

— Bine, dar... cum rămîne cu noi doi?! Cum rămîne cu trecutul nostru?! Întreabă ea cu o voce inexpressivă.

— Trecutul nu este ceva real. E un vis și-atît, zic eu. Lasă-l încolo de trecut.

Ea se uită la mine cu ochii îngustați, suspicioși.

— Tu ai ceva împotriva mea, Patrick?!, după care duritatea de pe fața ei se transformă instantaneu în așteptare, poate chiar în speranță.

— Evelyn, oftez eu, îmi pare rău. Chestia este că tu... nu ești grozav de importantă... pentru mine.

— Zău, și cine este?! se repede ea cu întrebarea. Ce femeie crezi tu că este destul de importantă pentru tine, Patrick?! Pe cine vrei tu?! – și se oprește o clipă, după care adaugă: Pe Cher?!

— Pe Cher?! i-o-ntorc eu nedumerit. Pe *Cher*?! Asta de unde-ai mai scos-o?! Hai, las-o moartă. Vreau s-o-ncheiem. Vreau să fac sex în mod regulat. Vreau ceva care să-mi mențină atenția trează.

În răstimp de câteva secunde, Evelyn ia foc și abia mai reușește să-și controleze starea de isterie care tinde să-i ia în stăpânire tot corpul. Chestia asta nu mă bucură atît de mult pe cît mă așteptam.

— Și cum rămîne cu trecutul nostru?! Cu trecutul nostru comun?! întreabă ea din nou, la fel de inutil.

— Lasă-l încolo, zic eu, aplecîndu-mă înspre ea.

— De ce să-l las?! – ea.

— Pentru că niciodată n-am avut propriu-zis ceva în comun, zic eu, ținîndu-mi vocea în frîu.

Evelyn se calmează și nu mă mai bagă în seamă; își deschide poșeta din nou, bombănind:

— Patologic. Te porți absolut patologic.

— Ce vrei să spui cu asta?! întreb eu ofensat.

— Dezgustător. Ești ceva patologic – își găsește cutia pentru pilule Laura Ashley și-i smucește capacul.

— Ce anume patologic?! întreb eu, făcînd eforturi să zîmbesc.

— Nu contează, zice ea, scoțînd o pilulă pe care n-o recunosc și pe care o înghite cu apa din paharul meu.

— Eu sînt patologic?! *Tu* îmi spui *mie* că sînt patologic?!
întreb eu.

— Noi vedem lumea în mod diferit, Patrick, își trage ea
nasul.

— Slavă Domnului, zic eu malițios.

— N-ai nimic omenesc în tine, zice ea, străduindu-se, cred
eu, să nu plîngă.

— Eu sînt... – și mă gîndesc ce să spun în apărarea mea – ...în
contact cu... umanitatea.

— Nu, nu, nu... scutură ea din cap.

— Știu că uneori mă comport... excentric, zic eu ezitant.

Deodată, disperată, Evelyn îmi ia mîna într-ale ei și mi-o
trage către ea peste masă.

— Ce vrei să fac?! Ce anume vrei?! întreabă ea.

— Haide, Evelyn, mormăi eu și-mi trag mîna înapoi, speriat
de faptul că am reușit în fine să-i atrag atenția.

— Ce vrei să fac, Patrick?! Spune-mi. Te rog, mă imploră ea
plîngînd.

— Aș vrea să... Știu și eu... Să porți lenjerie sexy?! îi sugerez
eu. Doamne iartă-mă, Evelyn. Nu știu ce să-ți spun. Nimic – nu
ai ce să faci.

— Te rog, ce vrei să fac?! zice ea printre lacrimi.

— Să nu mai zîmbești atîta?! Să te pricepi mai bine la
mașini?! Să nu-mi mai spui numele tot timpul?! Asta vrei s-
auzi?! întreb eu. Lucrurile rămîn tot alea care sînt. Nici măcar
nu bei bere, adaug eu, mai mult pentru mine.

— Dar nici tu nu bei bere... – ea.

— N-are nici o importanță. Și-apoi abia mi-am comandat o
bere. Așa că vezi și tu...

— Vai, Patrick...

— Dacă vrei într-adevăr să faci ceva pentru mine, ai putea să nu mai faci scena asta acum? zic eu, uitându-mă jenat prin sală.

— Ospătar, zice ea de îndată ce ne sînt aduse espressoul decofeinizat, vinul roșu și berea tare, vreau și eu... vreau și eu o... cum se cheamă...?! – și se uită la mine cu ochii plini de lacrimi, zăpăcită și panicată. O Corona?! De-asta bei tu, Patrick, Corona?!

— Doamne iartă-mă, termină odată. Vă rog s-o scuzați, îi spun eu ospătarului și-o aștept să se liniștească, după care adaug: Da, Corona, numai că sîntem în căcatul ăsta de bistro chinezo-cajun⁶, așa că...

— Vai, Doamne, Patrick, plînge ea în hohote și-și suflă nasul în batista pe care i-o arunc eu. Ești atît de nesuferit... Ești atît de... inuman...

— Ba nu, zic eu, sînt... și mă opresc din nou.

— Nu ești... deloc... – dar se oprește și ea, se șterge pe față și nu mai termină ce a început.

— Ce anume nu sînt?! întreb eu răbdător și chiar interesat.

— Nu ești... – și se uită în jos, cu umerii tremurîndu-i, și-și trage nasul: ...în toate mințile. Nu ești... – înghite în sec – ...normal...

— Ba da, mă apăr eu scandalizat. Sînt chiar foarte normal.

— Ești un vîrcolac, se smiorcăie ea.

— Ba deloc, zic eu nedumerit, uitându-mă atent la ea. Vîrcolacă ești tu.

— Vai, Doamne! geme ea, la care cei de la masa de alături își întorc privirile către noi, apoi își văd de-ale lor. Nu pot să cred așa ceva, adaugă Evelyn.

— Eu acum plec, zic eu pe un ton consolator. Am evaluat situația și plec.

— Nu pleca, zice ea, încercînd să mă apuce de mîină. Te rog, nu pleca.

— Plec, Evelyn.

— Unde pleci?! mă întreabă ea brusc, surprinzător de liniștită. Observ c-a avut grijă să-și stăpînească lacrimile – foarte puține, de altfel –, ca să nu-i strice machiajul. Ia spune-mi tu, Patrick, unde anume pleci?!

Eu am scos un trabuc și l-am așezat pe masă. Ea este însă mult prea supărată ca să-l observe.

— Plec pur și simplu, zic eu.

— *Unde*-anume?! întreabă ea, cu ochii iarăși plini de lacrimi. Unde pleci?!

Eu am impresia că toată lumea din restaurant care ar putea auzi ce vorbim se uită în altă parte.

— Unde te duci?! insistă ea.

Eu nu-i răspund, fiindcă mă pierd în labirintul meu personal, gîndindu-mă la alte lucruri: garanții, oferte de acțiuni, ESOP-uri, LBO-uri, IPO-uri, finanțări, refinanțări, obligațiuni, reconvertiri, mandatări, 8-K-uri, 10-Q-uri, cupoane fără dobînzii, PiK-uri, PIB-uri, FMI-ul, cadouri ilicite pentru directori, miliardari, Kenkichi Nakajima, infinitate, Infinitate IRS, ce viteză ar trebui să atingă o mașină de lux, cauțiuni, titluri speculative, dacă să-mi anulez abonamentul la *The Economist*, ajunul Crăciunului de cînd aveam paisprezece ani și am violat-o pe una dintre servitoarele din casă, Inclusivity⁷, invidia față de felul cum trăiesc ceilalți, dacă se poate supraviețui cu capul spart, așteptatul în aeroporturi, înăbușitul unui urlet, cărțile de credit și pașaportul cuiva și un pliculeț de chibrituri de la La Côte Basque stropit cu sînge, fațadă, fațadă, fațadă, Rolls egal Rolls egal Rolls. Evelyn vede relația dintre noi în galben și

albastru, în timp ce eu văd o imagine cenușie, din care cea mai mare parte ștearsă, bombardată, filmul din capul meu se compune dintr-o serie interminabilă de secvențe cu pietre și orice limbă folosită în el îmi este absolut străină, iar de la o vreme sunetul, și așa sacadat, se suprapune peste imagini noi: sânge care se revarsă din bancomate, femei care-și nasc copii pe cur, embrioni umani congelați sau stropșiți (nu-mi dau seama), ogive nucleare, miliarde de dolari, distrugerea completă a omenirii, cineva care mănâncă bătaie, altcineva care moare, uneori fără vărsare de sânge, dar de cele mai multe ori împușcat, asasinate, virgule, viața trăită ca prin seriale, o pânză goală pe care se ivește din senin o telenovelă. Parc-ar fi un izolator menit să expună privirilor oricui capacitatea mea profund afectată de a mai simți ceva. Eu stau în centru, habar n-am ce anotimp este și nimeni nu-mi cere vreun act de identitate. Brusc mi-o închipui pe Evelyn schelet, răsucindu-se și prăbușindu-se, ceea ce mă umple de bucurie. Îmi ia mult timp ca să pot răspunde la întrebarea ei „Unde te duci?!“ –, dar după ce iau o gură de vin roșu și după ce-mi termin berea tare, brusc revigorat, mă întreb în sinea mea: „Dacă eu aș fi de fapt un robot, care-ar fi diferența?“ și-i spun:

— În Libia... – dar, după o lungă tăcere semnificativă, mă corectez: ...Ba nu. În Pago-Pago⁸. Acolo am vrut să spun: în Pago-Pago – și adaug: Și pentru toată scena pe care-ai făcut-o, să știi că eu nu plătesc masa asta.

- ¹. Om de afaceri din domeniul investițiilor bancare, acuzat că în noiembrie 1986 a făcut o tranzacție ilegală, pentru care a primit aproape doi ani de închisoare. Supranumit Ivan „cel Groaznic“ Boesky.

2. Director în cadrul companiei Drexel-Burnham-Lambert, care în anii '80 s-a îmbogățit substanțial prin tranzacții bursiere frauduloase și a fost condamnat la doi ani de închisoare.
3. Tocană specific creolă făcută din orez și creveți, moluște, crab, șuncă, pui, plus anumite legume.
4. Biscuiți în formă de colac.
5. Oliver Laurence North, locotenent-colonel în armata Statelor Unite, implicat în vânzările ilegale de armament către Iran – așa-numita afacere „Iran-Contra“ din 1988.
6. Cajun – termen aplicat locuitorilor din Louisiana descendenți ai imigranților francezi, care în secolul al XVII-lea au venit din coloniile franceze canadiene. Din punct de vedere culinar, termenul se referă la obiceiul acestora de a folosi condimente puternice în mâncăruri.
7. Denumirea unui grup de consultanță.
8. Port pe coasta insulei Tutuila, capitala arhipelagului Samoa.

Încerc să gătesc și să mănînc o fată

Zorii zilei. Cîndva prin noiembrie. Nu pot să dorm, mă frămînt pe salteaua-pat cu costumul pe mine, îmi simt capul ca și cum cineva ar fi aprins un rug pe el, în el, am o durere constantă și atroce care-mi ține amîndoi ochii căscați, sînt sută la sută neajutorat. Nu există medicamente, alimente sau băuturi care să potolească strînsoarea acestei dureri hulpave; am toți mușchii încordați, toți nervii înfierbîntați, mai-mai să ia foc. Am luat Sominex din oră-n oră de cînd mi s-a terminat Dalmane-ul, dar nici unul, nici celălalt nu m-ajută și nu trece mult pînă cînd și cutia de Sominex se golește. Într-un colț al dormitorului meu zac niște obiecte: o pereche de pantofi de damă de la Edward Susan Bennis Allen, o mîină cu degetul mare și arătătorul lipsă, ultimul număr din *Vanity Fair* stropit cu sîngele cuiva, un brîu năclăit de cheaguri. Din bucătărie ajunge pînă în dormitor mirosul proaspăt de sînge gătit, iar cînd mă ridic buimac din pat și trec în salon, pereții parcă respiră și duhoarea de mortăciune acoperă orice altă senzație. Îmi aprind un trabuc, în speranța că fumul lui va reuși s-o acopere măcar în parte.

Sîinii fetei, retezați, arată acum albăstrii și dezumflați, cu sfîrcurile de-un cafeniu descurajant. Stau amîndoi într-o baltă de sînge negru și uscat, parcă timizi, pe un platou de porțelan pe care l-am cumpărat de la Pottery Barn, sus pe tonomatul Wurlitzer, deși nu-mi aduc aminte să-l fi cocoțat acolo. Ce-am mai făcut: am jupuit aproape toată pielea și tot ce însemna

mușchi de pe fața ei, așa că acum arată ca o tîgvă cu o coamă lungă de păr blond și ondulat revărsîndu-i-se de la ceafă și atașată de un cadavru rece; ochii îi sînt căscați – de fapt globii oculari atîrnă amîndoi de legăturile lor, scoși din orbite. Pieptul nu i se mai distinge practic de gît și arată ca niște carne tocată, iar stomacul seamănă cu *lasagna* cu conopidă și brînză de capră de la Il Marlibro sau cu cine știe ce altă mîncare pentru cîini, culorile dominante fiind roșul, albul și cafeniul. Cîteva din mațele ei sînt împrăștiate pe un perete, altele sînt făcute ghemotoc și trîntite pe măsuta de cafea cu blatul din sticlă, ca niște șerpișori lungi și albăstirii sau ca niște viermi mutanți. Peticile de piele care au mai rămas pe trupul ei sînt acum albastre-cenușii, ca folia de aluminiu. Din vagin i s-a scurs o secreție maronie, de consistența siropului, care miroase ca un animal bolnav, de parcă șobolanul ăla ar fi fost băgat cu forța înapoi și digerat sau mai știu eu ce.

Următoarele cincisprezece minute mă întrec pe mine însumi: trag afară o bucată lungă de intestin, care este încă legat de trup, și mi-o îndes în gură, mă îndop cu ea – atîta simt, că e umedă și plină cu un fel de pastă care miroase urît. După o oră de scormoneală, îi desprind șira spinării, pe care am de gînd să i-o trimit Leonei Helmsley prin Federal Express – bineînțeles, sub alt nume – așa cum este, necurățată, învelită doar într-o bucată de pînză. Vreau să beau sîngele acestei fete ca pe șampanie și-mi îndes fața adînc în ce-a mai rămas din stomacul ei, zdrelindu-mi obrazul în timp ce sorb de una dintre coastele ei rupte. Noul meu televizor uriaș merge într-o cameră, duduind mai întîi de la emisiunea Patriciei Winters, care astăzi are ca temă „Lactatele pentru consumul uman“, pe urmă de la concursul televizat „Roata norocului“, și aplauzele publicului

din studio se aud ca un zgomot de fond ori de cîte ori se mai învîrte o dată roata. Eu îmi slăbesc cu o mînă năclăită de sînge cravata pe care încă o mai am la gît și trag aer adînc în piept. Asta este realitatea mea. Orice altceva este ca un film pe care l-am văzut cîndva.

În bucătărie, încerc să fac chiftele din carnea fetei, dar mi se pare o corvoadă mult prea solicitantă și atunci îmi petrec după-amiaza mînjind aproape toți pereții cu bucăți din corpul ei și rozînd fîșii de piele pe care le smulg de pe cadavrul ei. După aceea îmi trag sufletul uitîndu-mă la o casetă video pe care am înregistrat episodul de săptămîna trecută dintr-un nou serial difuzat de CBS, *Murphy Brown*. După asta și după un pahar zdravăn de J&B, mă întorc în bucătărie. Capul băgat la microunde s-a înnegrit de tot și a rămas fără păr; îl scot de acolo și-l pun într-o oală de tablă pe aragaz, în ideea de a fierbe orice bucățică de carne pe care n-am reușit s-o jupoi de prima dată. După ce îndes resturile ei pămîntești într-un sac mare de gunoi – mușchii mei, tratați cu decontractant Ben-Gay, manevrează cu ușurință greutatea mortăciunii –, mă hotărăsc să fac un fel de cîrnat din bucățile ce mi-au mai rămas.

De pe un compact-disc din combina stereo cîntă Richard Marx, iar pe masa din bucătărie tronează o pungă de la Zabar cu turte din ceapă uscată și alte mirodenii, în timp ce eu toc mărunț oasele, grăsimea și carnea. Uneori, foarte sporadic, îmi fulgeră prin minte cît de scandaloase sînt unele dintre lucrurile pe care le fac, dar atunci îmi spun singur că obiectul ăsta, fata asta, carnea asta nu-nseamnă nimic, este zero tăiat, ceea ce (plus pastilele de Xanax pe care acum le iau la fiecare jumătate de oră) are darul să mă calmeze și pot să fredonez – să fredonez tema muzicală dintr-o emisiune la care mă uitam de multe ori

cînd eram mic: *Familia Jetson?! Banana Splits?! Scooby-Doo?! Sigmund și monștrii marini?!* Îmi aduc aminte de cîntec, de melodie, pînă și de vocea pe care se cînta, dar nu de emisiune. Să fi fost *Lidsville?! H.R. Pufnstuf*¹?! Întrebările astea alternează cu alte întrebări de diverse facturi, cum ar fi: „O să ajung vreodată la pușcărie?!“ sau „Fata asta o fi crezut în semenii ei?!“ Mirosul de carne și sînge îmi umple apartamentul, de nici nu-l mai simt. Mai târziu bucuria macabră mi se evaporă și ajung să-mi plîng de milă – nu-mi găsesc ușurarea în nimic din tot ce fac –, să plîng de-a dreptul și să strig:

— Nu vreau decît să fiu iubit!

și blestem omenirea și tot ce-am fost învățat: principii, distincții, opțiuni, moralitate, compromisuri, cunoaștere, unitate, rugăciune – totul a fost greșit și n-a avut nici un rost. Lucrurile se reduc la atît: mori sau te adaptezi. Îmi închipui propria mea față descărnată și vocea depersonalizată care-i iese din gură: „Trăim vremuri cumplite“. Viermii au început deja să colcăie peste cîrnatul meu uman, scuipatul care-mi curge din gură se revarsă peste ei și tot nu știu dacă procedez corect în materie de gătit, pentru că prea mă scutur tare de plîns și adevărul este că n-am mai gătit nimic pîn-acuma.

1. Traducere aproximativă: „Pufnește și bufnește“ – personajul central al unui serial de televiziune pentru copii, un dragon ales primar al unui orășel.

Mersul cu un pistol Uzi la gimnastică

Într-o noapte fără lună, în austeritatea vestiarului de la Xclusiv, după ce am făcut două ceasuri de exerciții, mă simt bine. Arma din dulapul meu este un pistol Uzi¹ care m-a costat șapte sute de dolari și, cu toate că am în servieta Bottega Veneta și un Ruger Mini (469 de dolari), care este preferatul vânătorilor ca mine, tot nu-mi place cum arată; Uzi are ceva mult mai bărbătesc în el, ceva dramatic, care pe mine mă excită. Cum stau aici cu o pereche de căști pe urechi, cu un șort de biciclist de două sute de dolari din lycra neagră, după ce am luat un Valium care tocmai începe să-și facă efectul, mă holbez în bezna din dulapul meu și mă simt ispitit. Violul urmat de asasinarea – aseară – a unei studente de la Universitatea din New York, în spatele magazinului Gristede's din University Place, în apropierea căminului unde locuia, oricât de nepotrivită ar fi fost ora la care au avut loc, oricât de atipică le-a fost durata, m-au satisfăcut din plin și, cu toate că schimbarea de chef mă ia pe nepregătite, mă găsesc într-o stare de spirit meditativă și așez arma, care pentru mine este un simbol al ordinii, la loc în dulap, urmînd s-o folosesc altă dată. Acum am de returnat videocasete, am de scos bani de la bancomat, am o rezervare la Wooster 150, care a fost greu de obținut.

- ¹. Tip de pistol automat de producție israeliană, cu țeava foarte scurtă și încărcător mai lung decît mînerul prin care

se montează.

Urmărire-n Manhattan

Mărți seara, la Bouley, în Țara Nimănui, la o cină-maraton care nu iese în evidență prin mai nimic, chiar și după ce eu le spun tuturor celor de la masă:

— Auziți, băieți, viața mea este iadul pe pământ, ei mă ignoră mai departe cu desăvârșire, tot grupul – Richard Perry, Edward Lampert, John Constable, Craig McDermott, Jim Kramer, Lucas Tanner – continuând să se certe pe teme precum alocarea activelor, care acțiuni par cele mai promițătoare pentru deceniul următor, bucățele bune, proprietăți imobiliare, aur, de ce sînt prea riscante în acest moment certificatele pe termen lung, gulere largi, portofolii, cum se exploatează eficient puterea, metode noi de a face exerciții, Stolicinaia Cristal, cum se impresionează cel mai bine persoanele foarte importante, vigilență necurmată, viața trăită la maximum, aici, la Bouley, parcă nu reușesc deloc să mă controlez, aici, în sala asta, în care s-au adunat o panoplie întreagă de victime, în ultima vreme nu pot să nu le observ peste tot – la întîlnirile de afaceri, la cluburile de noapte, la restaurante, în taxiurile care trec pe lîngă mine sau în lifturi, la cozile de la bancomate și pe videocasetele porno, la David's Cookies și pe CNN, peste tot, avînd toți și toate un singur lucru în comun, faptul că sînt *prăzi*, și în timpul acestei cine parcă mă desfac de propriul meu trup, levitez într-o stare vecină cu ameteala, care mă silește să mă ridic de la masă înainte de desert și să mă duc la toaletă, unde prizez o linie de cocaină, îmi iau de la garderobă pardesiul

Giorgio Armani de lână cu tot cu pistolul Magnum 357 care aproape că se vede din el, îmi leg o teacă pentru el și ies pe stradă, însă la Patty Winters, azi-dimineață, a fost un interviu cu un bărbat care i-a dat foc flică-sii în timp ce aia năștea, iar noi la cină am mâncat cu toții rechin...

...În Tribeca e ceață, după cum arată cerul, stă să plouă, restaurantele de-aici sînt goale, după miezul nopții străzile sînt pustii, ireale, singurul semn de viață omenească fiind cineva care cîntă la saxofon la colțul străzii Duane, în ușa fostului DuPlex, care acum este un bistro abandonat, închis luna trecută, e un june cu barbă, cu o beretă albă, care cîntă un solo de saxofon foarte frumos, dar devenit deja clișeu, avînd la picioare o umbrelă desfăcută cu un dolar și niște mărunțiș în ea, totul umed, nu pot să mă abțin și mă apropiu de el, ascultînd ce cîntă, ceva din *Mizerabilii*, el mă observă, dă din cap și în timp ce-și închide ochii – ridicînd instrumentul și lăsîndu-și capul pe spate într-un pasaj care presupun că lui i se pare pasional –, eu scot cu o mișcare învăluită pistolul Magnum 357 din tocul lui și, fiindcă nu vreau să trezesc tot cartierul, îi înșurubez un amortizor, vîntul rece de toamnă mătură strada, ne învăluie pe amîndoi, și cînd victima deschide ochii, vede arma, se oprește din cîntat și încremenește cu muștiucul saxofonului în gură, mă opresc și eu, îi fac semn din cap să cînte mai departe, el reia, după care eu ridic pistolul la fruntea lui și apăs pe trăgaci în mijlocul unei măsuri, dar amortizorul nu funcționează și în aceeași clipă în care apare un cerc stacojiu pe peretele din spatele capului lui, bubuiala împușcăturii mă asurzește, iar el, uimit, cu ochii încă vii, cade în genunchi, apoi peste saxofon, eu scot încărcătorul și-l înlocuiesc cu unul plin, după care se întîmplă ceva rău...

...pentru că, în timp ce făceam toate astea, n-am observat mașina de poliție care venea din spatele meu – ce făcea?! Dumnezeu știe, împărțea amenzi la mașinile parcate?! După ce zgomotul făcut de pistolul Magnum 357 își consumă ecourile și se stinge, sirena mașinii de poliție străpunge noaptea din senin, dându-mi palpitații, așa că plec de lângă mortul care încă mai tremură, la început încet, agale, ca și cum aș fi nevinovat, după care însă o rup la o fugă sănătoasă, cu mașina de poliție scrișnind din roți pe urmele mele, în timp ce un polițist strigă degeaba după mine prin portavoce:

— Stai! Oprește! Stai! Pune arma jos!,
dar eu îl ignor, o iau la stînga pe Broadway, mă îndrept spre City Hall Park, mă ascund pe o alee, mașina de poliție se ia după mine, dar nu ajunge decît pînă la jumătatea aleii care se îngustează și saltă o arteziană de scînteii albastre în momentul în care rămîne blocată, eu fug mai departe cît pot de repede și ies din parc pe la celălalt capăt al aleii, pe strada Church, unde fac semn unui taxi, mă arunc pe scaunul din față și urlu la șofer, un iranian tînăr, rămas efectiv cu gura căscată, s-o „ia dracului din loc mai repede, indiferent de direcție!“ și-i flutur arma pe la nas, dar el intră în panică, țipă într-o engleză de baltă „Nu trage, te rog, nu omorî!“, ridicînd amîndouă mîinile în sus, la care eu bombăn „Căcat!“ și urlu la el „Pornește!“, dar el este îngrozit, zice „Aoleu, nu-mpușca, omu’, nu-mpușca!“, eu bombăn nerăbdător „Du-te-n pizda mă-tii!“, îi ridic pistolul în dreptul mutrei, apăs pe trăgaci, glonțul îi aruncă efectiv capul în aer, i-l despică-n două ca pe un pepene roșu închis înăuntru, i-l împrăștie pe parbriz, iar eu mă aplec peste el, deschid portiera, împing mortul afară, trîntesc portiera la loc și trec la volan...

...pe fondul șocului de adrenalină care mă face să gîfîi, nu reușesc să ajung decît la cîteva străzi depărtate, pe de-o parte din cauză c-am intrat în panică, pe de altă parte din cauza sîngelui, creierilor și bucăților de cap care acoperă parbrizul, și cu greu evit o tamponare cu un alt taxi la intersecția străzilor Franklin (o fi?!) și Greenwich, virez brusc spre dreapta, bușesc din lateral o limuzină parcată, bag în marșarier, pornesc scrișnind din roți în josul străzii, dau drumul la ștergătoare fără să-mi dau seama – în prima clipă – că sîngele împrăștiat peste parbriz e de fapt pe dinăuntru, încerc să-l șterg cu o mîină înmănușată, dar continui să gonesc orbește pe Greenwich în jos pînă cînd pierd cu totul controlul volanului, taxiul se năpustește într-un magazin coreean de delicatese de lîngă un restaurant cu karaoke numit Lotus Blossom, unde-am fost și eu o dată cu niște clienți japonezi, zdrobește standurile cu fructe, face țandări vitrina, un vînzător se izbește de capotă, Patrick încearcă să bage în marșarier, dar nu se întîmplă nimic, coboară din mașină clătîindu-se, rămîne rezemat de ea, se lasă o tăcere care-i macină nervii, își spune în bărbie „Frumos conduci, Bateman!“ și iese din magazin șchiopătînd, în timp ce trupul de pe capotă geme ceva, agonizînd, Patrick însă habar n-are de unde-a mai apărut și polițistul care vine fugind către el de pe trotuarul celălalt, uite că strigă nu știu ce în stația radio, crezînd că Patrick e năucit, dar Patrick îl surprinde scoțînd arma înainte ca el să apuce să scoată pistolul și-l trîntește la pămînt pe trotuar...

...unde-au ieșit toți clienții de la Lotus Blossom și se uită prostiți la toate stricăciunile, nimeni nu-l ajută pe polițist, ci-i lasă pe cei doi să se lupte pe trotuar, polițistul abia mai respirînd de efort deasupra lui Patrick, încercînd să-i smulgă

pistolul Magnum 357 din mînă, dar Patrick se simte încărcat, ca și cum prin vene i-ar curge benzină în loc de sînge, vîntul se pornește mai tare, se face mai frig, începe să plouă și, încetul cu încetul, lupta alunecă în stradă, Patrick se gîndește c-ar trebui să se audă o muzică, îi aruncă polițistului o privire demonică, inima îi duduie și reușește cu destulă ușurință să ridice pistolul la nivelul feței polițistului, acum sînt două perechi de mîini care se încleștează pe el, dar Patrick reușește să apese pe trăgaci, glonțul lasă o brazdă pe vîrful capului polițistului, dar nu-l omoară, așa că Patrick lasă pistolul mai jos, mai ales că degetele polițistului și-au slăbit strînsoarea, și-l împușcă în plină față, glonțul care iese pe partea cealaltă provocînd un fel de ceață rozalie, în timp ce unii dintre cei de pe trotuar zbiară, nu fac nimic, se ascund, fug înapoi în restaurant, iar mașina de poliție de care Patrick credea c-a scăpat pe alea din parc se năpustește către magazinul de delicatese cu luminile roș-albastre pîlpîind și oprește cu scrîșnete de roți în același moment în care Patrick se împiedică de bordură, cade pe trotuar, dar tot reușește să-și realimenteze pistolul Magnum 357, se ascunde după colț, cuprins din nou de groaza de care el a crezut că scăpase, și se gîndește: „Habar n-am ce-am făcut ca să-mi sporesc șansele de-a fi prins – am împușcat un saxofonist?! Un saxofonist?! Care probabil că mai era și mim?! Pentru *aia* am parte acum de *asta*?!“ și de undeva, nu prea departe, aude alte mașini venind, polițiștii, pierduți în labirintul străzilor, acum și aici, nu-și mai bat capul cu avertismentele, trag pur și simplu, iar el la rîndul lui le răspunde la focuri trăgînd de la șold, îi zărește pe cei doi polițiști în spatele ușilor deschise ale mașinii de poliție, armele scot fulgere ca prin filme și abia acum își dă și Patrick seama că s-a băgat într-un fel de

duel cu pistoale pe bune, că încearcă să se ferească din calea gloanțelor, că visul atîrnă de-un fir de păr, mai-mai că s-a ales praful de el, că el, Patrick, nu ochește atent, ci numai răspunde orbește la împușcăturile lor, stînd acolo întins, cînd un glonț rătăcit, al șaselea dintr-un încărcător nou, lovește rezervorul de benzină al mașinii de poliție, farurile se sting în clipa în care mașina sare în aer, aruncînd o minge de foc în sus, în beznă, care atinge becul unui felinar de pe stradă și explodează și ăla pe neașteptate într-o cascadă de scînteii galben-verzui, flăcările mătură corpurile celor doi polițiști care sînt și vii și morți, ferestrele de la Lotus Blossom se fac toate țandări, lui Patrick îi vîjîie urechile...

...fugind către Wall Street, dar aflat încă în Tribeca, evită locurile în care lumina felinarelor de pe stradă este prea puternică și observă că toată strada pe care se fofilează este numai cu case vechi, recondiționate, trece grăbit pe lîngă un șir de mașini Porsche și încearcă portiera fiecăreia dintre ele, nereușind altceva decît să declanșeze un șir de alarme de mașini, mașina pe care-ar vrea el s-o fure este un Range Rover negru cu tracțiune permanentă pe toate patru roțile, o carcasă de aluminiu de calitate, special concepută pentru avioane, fixată pe un șasiu monobloc de oțel și cu un motor cu injecție cu opt cilindri, dar nu găsește nici una și, cu toate că asta îl dezamăgește profund, se simte și excitat la maximum de toată zăpăceala, de orașul însuși, de ploaia care cade dintr-un cer ca de gheață, dar care ajunge destul de caldă pe străzile orașului, pe pavaj, ca să provoace o ceață care se învălătuțește pe culoarele create de zgîrie-nori către Battery Park, către Wall Street, în toate direcțiile, ca un fel de pîclă caleidoscopică, iar Patrick sare peste un dig, face efectiv un salt cu rostogolire

peste el, după care fuge ca un nebun, fuge cât poate de repede, cu mintea blocată pe manifestarea fizică a unei panici absolute, pure, în rest însă lăsată pradă haosului: acum i se pare că o mașină îl urmărește pe o șosea pustie, acum simte că noaptea îl ia la pieptul ei, de nu știe unde se aude o împușcătură, dar aia nu contează propriu-zis, pentru că mintea lui Patrick este defazată, a și uitat care-i este destinația pînă cînd, la un moment dat, îi apare înaintea ochilor, ca un miraj, clădirea lui, unde se află firma Pierce & Pierce, cu luminile care se sting treptat, etaj după etaj, ca și cum întunericul ar pune stăpînirea încetul cu încetul pe ea, mai are de fugit o sută de metri, două sute de metri, se ascunde sub scări, jos, unde?! Pentru prima dată simțurile îi sînt blocate de frică și uimire și, așa năucit cum este, dă buzna în holul clădirii care i se pare că ar fi a lui, dar nu – ceva pare a fi în neregulă, ce anume?! Te-ai mutat (mutarea propriu-zisă a fost un coșmar, deși Patrick are acum un birou mai bun și noile magazine Barney's și Godiva care flanchează holul mai atenuează ceva din stres) și-ai încurcat clădirile, abia la ușile...

...liftului, care sînt amîndouă blocate, îl observă pe uriașul Julian Schnabel în hol și-și dă seama că le-a-ncurcat, pizda mamii lor de clădiri, se răsucește pe călcîie și se repede ca nebunul către ușile pivotante, numai că paznicul de noapte, care mai înainte a încercat să-i atragă atenția lui Patrick, acum îi face semn să intre, în timp ce el se pregătește s-o șteargă afară din hol, zice „Ardeți gazul la miezul nopții, domnu' Smith?! Ați uitat să semnați de intrare“, iar Patrick, enervat, trage înspre el chiar dintre ușile de sticlă cu care se învîrte o dată, de două ori, și ușile îl aruncă înapoi în hol, în timp ce glonțul îl lovește pe paznic în gît, îl aruncă în spate, provoacă o ploaie fină de sînge

care parcă plutește pentru o clipă în aer și abia apoi se revarsă peste fața contorsionată, chinuită, a paznicului, iar omul de serviciu, un negru pe care Patrick abia acum îl observă că a urmărit toată scena dintr-un colț al holului, cu mopul în mână, cu găleata lângă picior, dă drumul mopului, ridică mâinile în sus și Patrick îl împușcă exact între ochi, un șuvoi de sânge îi acoperă fața, partea din spate a capului îi explodează ca o arteziană, iar glonțul care iese pe acolo mușcă și din peretele de marmură, forța împușcăturii îl izbește pe omul de serviciu de perete în timp ce Patrick se avîntă iar pe străzi către lumina noului său birou, unde intră...

...dînd din cap către Gus, paznicul nostru de noapte, semnează de intrare, se îndreaptă spre lifturi, o ia în sus, din ce în ce mai sus, către întunecimea etajului său, pînă la urmă calmul se reinstalează, în solitudinea noului meu birou mă simt în siguranță, întind o mână care-mi tremură ca naiba către telefonul fără antenă, scotocesc epuizat prin rotativa de adrese, îmi cad ochii pe numărul lui Harold Carnes, formez cele șapte cifre încet, respirînd adînc, dar egal, mă hotărâsc să fac public tot ceea ce pînă astăzi a ținut de demența mea privată, dar Harold nu e acasă – afaceri, Londra –, îi las un mesaj în care recunosc totul, nu omit nimic, toate cele treizeci, patruzeci, o sută de crime, și în timp ce eu vorbesc la telefon cu robotul lui Harold, își face apariția un elicopter cu un proiector, care zboară la joasă înălțime peste apă în timp ce fulgerele străpung cerul în urma lui cu degete lungi și ascuțite, se îndreaptă spre clădirea în care am intrat prima dată, coboară și aterizează pe acoperișul clădirii de peste drum de cea în care mă aflu acum, baza clădirii este deja înconjurată de mașini de poliție, două ambulante, din elicopter se revarsă o echipă de intervenție,

șase inși înarmați dispar pe ușa care dă pe acoperișul clădirii, reflectoare sînt dispuse parcă peste tot, iar eu urmăresc toată această desfășurare de forțe cu telefonul în mînă, stînd pe vine lîngă biroul meu și plîngînd, cu toate că nu știu de ce, în urechea robotului telefonic al lui Harold:

— Am lăsat-o într-o parcare... lîngă un magazin Dunkin' Donuts... undeva în cartierul pre-rezidențial... – dar după vreo zece minute de chestii de-astea, închei brusc spunînd: Ăăă... eu cred că nu sînt zdravăn la cap...

și închid, dar îl mai sun o dată și, după un *biuuuuuuuip* interminabil, care dovedește că primul meu mesaj chiar s-a înregistrat, îi las un altul:

— Auzi, sînt tot eu, Bateman, dacă se-ntîmplă să te-ntorci mîine, s-ar putea să apar și eu la Da Umberto's către seară, așa că, știi tu, stai cu ochii-n patru, și soarele, ca o planetă de foc, se înalță treptat peste Manhattan, răsare din nou și mă uit că noaptea se face zi atît de repede, încît aduce mai degrabă a cine știe ce iluzie optică.

Huey Lewis and the News

Formația Huey Lewis and the News a țîșnit din San Francisco pe scena muzicală la începutul deceniului cu un album de rock-pop intitulat chiar așa și editat de casa de discuri Chrysalis, deși practic nu și-a intrat pe făgașul propriu nici comercial, nici artistic vorbind, pînă la lovitura pe care-a dat-o în 1983 cu albumul *Sports*. Deși rădăcinile lor erau vizibile (blues, soul-ul din Memphis, country), pe albumul *Huey Lewis and the News* parcă prea erau grăbiți să culeagă roadele gustului pentru „new wave“ de la sfîrșitul anilor '70 și începutul anilor '80, așa că albumul în general, chiar dacă reprezintă un debut excepțional, pare prea dur, prea punk. Ca exemple în acest sens pot fi date percuția din prima piesă single, *Some of My Lies Are True (Sooner or Later)* („Unele minciuni ale mele se adevăresc mai devreme sau mai tîrziu“), sau falsele aplauze din *Don't Make Me Do It* („Nu mă pune să-ți arăt“) sau orga din *Taking a Walk* („Hai s-o luăm din loc“). Deși erau oarecum forțate, versurile lor gen „băieții umblă după fete“ și energia pe care o inocula Lewis, ca solist, în toate cîntecele aveau în ele ceva revigorant. Faptul că au avut un chitarist de excepție precum Chris Hayes (care era și solist vocal) nu avea ce să le strice. Pasajele solo ale lui Hayes se numără printre cele mai originale și mai spontane din toată muzica rock. Și totuși Sean Hopper, organistul, parcă țîne morțiș să cînte puțin prea mecanic (deși partiturile lui de pian din partea a doua a albumului sînt mai bune), iar Bill Gibson, bateristul, face o

percuție prea atenuată ca să aibă cine știe ce impact. Compoziția cântecelor nu s-a maturizat nici ea decît mult mai târziu, deși multe dintre piesele de rezistență vorbeau despre dorințe, regrete și temeri (de exemplu *Stop Trying* – „Nu mai încerca“).

Cu toate că provin din San Francisco și prezintă anumite asemănări cu rivalii lor din sudul Californiei, formația Beach Boys („Băieții de pe plajă“ – armonii spectaculoase, vocalizări sofisticate, melodii frumoase, ba chiar s-au pozat cu o planșă de surf pe coperta albumului de debut), au adus cu ei și ceva din caracterul sumbru și nihilist (bine că de-acum uitat) al scenei punk-rock din Los Angeles de pe vremea aceea. Vorbește despre tinerii tăi furioși¹! – ascultă-l pe Huey în *Who Cares* („Cui îi pasă“), *Stop Trying*, *Don't Even Tell Me That You Love Me* („Nici să nu-mi spui că mă iubești“), *Troubles in Paradise* („Necazuri în Paradis“). Titlurile spun totul. Chiar și Huey își ia notele ca un supraviețuitor înrăit și toată formația cîntă de multe ori cu furia unor interpreți sau formații precum The Clash, Billy Joel sau Blondie. Nu trebuie uitat că lui Elvis Costello trebuie să i se mulțumească pentru faptul că l-a descoperit propriu-zis pe Huey, care cînta la armonică pe cel de-al doilea album al lui Costello, subțire de tot și fîșîit, intitulat *My Aim Was You* („Scopul meu tu erai“). Lewis are și el ceva din presupusa înscrîncenare a lui Costello, deși are și un simț al umorului mai amar, mai cinic. O fi considerînd Elvis că jocurile de cuvinte inteligente sînt la fel de importante ca atunci cînd te distrezi bine sau cînd îți temperezi cinismul cu spirite elevate, dar eu mă întreb ce părere are el despre faptul că Lewis a vîndut mult mai multe discuri decît el.

Lucrurile au arătat mult mai bine pentru Huey și băieții lui la cel de-al doilea album pe care l-au scos, cel din 1982, intitulat *Picture This* („Închipuiește-ți“), care a lansat două semi-succese: *Workin' for a Livin'* („Muncești ca să trăiești“) și *Do You Believe in Love* („Crezi în dragoste“). Faptul că apariția lui a coincis cu apariția clipurilor video (au făcut un singur clip pentru ambele cîntece) a contribuit, desigur, la sporirea vânzărilor. Sunetul, deși are și aici cîteva ecouri din clenciurile „new wave“, pare mai apropiat de rock-ul fundamental decît pe albumul anterior, ceea ce s-ar putea explica fie prin faptul că Bob Clearmountain s-a ocupat de mixaj, fie prin faptul că Huey Lewis and the News au preluat frîiele producției. Compoziția cîntecelor a devenit mai sofisticată, grupul nemaitemîndu-se să exploreze și alte genuri – mai ales reggae (*Tell Her a Little Lie* – „Spune-i o minciunică“), dar și balada (*Hope You Love Me Like You Say* – „Sper că mă iubești cum spui“ – sau *Is It Me?* – „Despre mine-i vorba?!“). Lăsînd la o parte exultările frenetice, muzica și formația în sine par, spre binele lor, mai puțin rebele, mai puțin furioase pe acest album (deși mînia proletară din *Workin' for a Livin'* pare a fi copiată de pe cel anterior). Par să fie preocupate mai curînd de relațiile interumane – patru dintre cele zece cîntece ale albumului au în titlu cuvîntul „iubire“ – decît de fîțîitul pe străzi ca tinerii nihiliști, iar melancolia după vremurile bune de pe întreg albumul este o schimbare surprinzătoare, ca o infecție.

Formația cîntă aici mai bine decît data trecută și amplificatoarele dau înregistrării un sunet mai amplu, mai cald. Albumul ajunge la punctul culminant o dată cu bușiturile spate-n spate, unu la unu, din *Workin' for a Livin'* și din *Do You Believe in Love*, care este cel mai bun cîntec de pe acest album și

vorbește, în esență, despre cîntăreț, care întrebă o fată pe care-a cunoscut-o în timp ce „căuta pe cineva cu care să se ntîlnească“ dacă ea „crede în dragoste“. Faptul că răspunsul la întrebare nu se află în cîntec (nu aflăm ce spune fata) reprezintă un factor de complexitate în plus, care nu se regăsea în piesele de debut ale formației. Tot în *Do You Believe in Love* există un pasaj solo de saxofon incredibil al lui Johnny Colla (tipul își justifică banii primiți de la Clarence Clemons), care, ca și Chris Hayes la chitară și Sean Hopper la orgă electronică, a devenit de pe-acum un atu neprețuit al formației (pasajul solo de saxofon din balada *Is It Me?* este și mai tare). Vocea lui Huey pare căutătoare, mai puțin hîrșită și totuși tînguită, mai ales în *The Only One* („Singurul“), un cîntec emoționant despre ce li se întîmplă mentorilor noștri și unde ajung ei (percuția lui Bill Gibson este cu precădere vitală în piesa asta). Cu toate că ar fi trebuit să se încheie pe această notă puternică, albumul se încheie cu *Buzz, Buzz, Buzz* („Țîr, țîr, țîr“), un număr de blues gen citește și dă mai departe care nu prea își găsește locul după tot ceea ce-l precede, și totuși, în stilul lui glumeț, reușește să amuze, iar suflătorii de la Tower of Power sînt într-o formă excelentă.

Asemenea stîngăcii nu mai apar pe cel de-al treilea album al formației, *Sports* (casa de discuri Chrysalis), o capodoperă desăvîrșită. Fiecare cîntec are aici suficient potențial pentru a deveni o piesă de succes și multe dintre ele au și devenit. Datorită acestui album, membrii formației s-au transformat în legende ale rock'n'roll-ului. A dispărut cu totul imaginea de băieți răi și a fost înlocuită de o dulceață inedită, gen colegi de frăție (la un moment dat chiar au posibilitatea să spună cuvîntul „cur“ într-un cîntec, dar preferă să-l înlocuiască cu un

bip). Întregul album are o sonoritate limpede, proaspătă și un nou luciu de profesionalism desăvârșit care le dă cântecelor de pe el un impuls zdravăn. Iar clipurile originale, trăsnite, care au fost realizate pentru promovarea albumului – *Heart and Soul* („Inimă și suflet“), *The Heart of Rock’n’Roll* („Inima rock’n’roll-ului“), *If This Is It* („Dacă asta a fost“), *Bad Is Bad* („Ce-i rău e rău“), *I Want a New Drug* („Vreau un drog nou“) – au făcut din ele super-vedete la MTV.

Produs de grupul însuși, albumul *Sports* se deschide cu cântecul care va deveni probabil emblema formației, *The Heart of Rock’n’Roll*, o odă iubitoare la adresa rock’n’roll-ului pe întreg teritoriul Statelor Unite. Acesta este urmat de *Heart and Soul*, prima lor mare piesă solistică, un cântec definitoriu pentru Lewis (deși a fost scris de doi oameni din afară, Michael Chapman și Nicky Chinn) și cu o melodie care conferă formației, ferm și pentru totdeauna, postura de grupul rock numărul unu din țară în deceniul nouă. Deși versurile nu se ridică propriu-zis la înălțimea celor din alte cântece, majoritatea sînt mai mult decît cinstite și toată povestea se dovedește a fi un proiect sofisticat despre ce greșală sînt aventurile de o noapte (mesaj pe care Huey, în ipostaza lui timpurie, mai rebelă, nu l-ar fi transmis niciodată). *Bad Is Bad*, scris de Lewis singur, este cântecul cel mai încărcat de blues pe care formația l-a înregistrat pînă acum; bașii lui Mario Cipollina reușesc să facă figură onorabilă, dar adevărul este că pasajele solo de armonică ale lui Huey sînt cele care-l definesc. *I Want a New Drug*, cu laitmotivele sale de chitară dementiale, datorate lui Chris Hayes, este piesa centrală a albumului – nu numai că este cea mai grozavă piesă antidrog compusă vreodată, dar este și o afirmație personală despre cum a crescut formația, cum s-a

descotorosit de imaginea de băieți răi și cum s-a maturizat. Pasajele solo ale lui Hayes sînt incredibile, iar tobele utilizate, dar nu exploatate, dau nu numai acestei piese, *I Want a New Drug*, ci și celor mai multe de pe album, un ritm de fundal mai consistent decît al celorlalte albume precedente – deși prezența lui Bill Gibson este încă bine venită.

Restul albumului merge zbîrnîind, fără cusur: partea a doua se deschide cu afirmația cea mai tranșantă de pînă acum – *Walking on a Thin Line* („Mersul pe o sîrmă subțire”) – și nimeni, nici măcar Bruce Springsteen, nu a scris atît de zdrobitor despre condiția veteranului din Vietnam în societatea modernă. Cîntecul acesta, deși scris de persoane din afara grupului, demonstrează un nivel de conștiință socială inedit pentru formația lui Huey Lewis și faptul că aceasta, dincolo de trecutul ei dominat de blues, are și o inimă. Și în *Finally Found a Home* („Am găsit în fine o casă”) formația își proclamă nou-descoperita complexitate prin acest imn înălțat maturizării. Și, deși în același timp vorbește despre cum se face țandări imaginea lor de rebeli, cîntecul vorbește și despre cum „s-au regăsit” membrii grupului în pasiunea și vigoarea rock’n’roll-ului. De fapt, cîntecul acesta atinge atîtea paliere diferite, încît aproape că este prea complex pentru a se încadra în album, deși nu-și pierde în nici un moment ritmul și mai are și pasajele de sintetizator de virtuozitate ale lui Sean Hopper, care-l fac să se poată dansa după el. *If This Is It* este singura baladă de pe album, dar nu are un ritm mai lent. Este o rugămintă adresată unui iubit de a-i spune partenerului dacă vrea să continue relația existentă între ei și, din felul în care cîntă Huey (se poate argumenta că este interpretarea cea mai superbă de pe întreg albumul), întrebarea este dublată de speranță. O dată în plus, și

acest cântec – ca și celelalte de pe album – nu vorbește despre cuceritul fetelor sau tânjitul după ele, ci despre cum se întrețin relațiile. *Crack Me Up* („Dă-mi și mie o priză“) este singura aluzie de pe acest album la o eventuală revenire a formației la epoca „new wave“ și este o piesă minoră, dar amuzantă, cu toate că pozițiile antialcool, antidrog și pro-maturizare din ea nu sînt.

Și, ca un final minunat al unui album în general remarcabil, formația creează o versiune a piesei *Honky-Tonk² Blues* (un alt cântec scris de cineva din afara grupului, pe nume Hank Williams) și, cu toate că este o piesă absolut diferită, prezența ei se simte de-a lungul întregului album. Dincolo de lustrul său profesionist, albumul dovedește integritatea blues-urilor *honky-tonk*. Paranteză: În această perioadă Huey Lewis a înregistrat două cântece pentru filmul *Înapoi în viitor*, care au ajuns amîndouă numărul unu în topuri: *The Power of Love* („Puterea iubirii“) și *Back in Time* („Înapoi în timp“), niște adăugiri excelente, și nu note de subsol, la ceea ce a ajuns să fie o carieră legendară. Ce li se poate spune criticilor albumului *Sports* pe termen lung?! Nouă milioane de oameni nu pot greși.

Fore! („Nainte!“ – casa de discuri Chrysalis, 1986) este în esență o continuare a albumului *Sports*, dar cu un și mai pronunțat lustru profesional. Acesta este discul pe care băieții nu mai au nevoie să demonstreze că s-au maturizat și că au acceptat rock’n’roll-ul, pentru că în perioada de tranziție de trei ani dintre *Sports* și *Fore!* e clar că asta au făcut (trei dintre ei poartă chiar costume pe coperta albumului). Piesa de deschidere este o explozie de foc, *Jacob’s Ladder* („Scara lui Iacob“), care este în esență un cântec despre luptă și despre compromisul inevitabil, o rememorare cuvenită a ceea ce

reprezintă Huey Lewis and the News și, cu excepția piesei *Hip to Be Square* („Zi-i și sîntem chit“), cea mai bună piesă de pe album (deși n-a fost scrisă de nimeni dintre membrii grupului). Ea este urmată de cîntecul dulce-plăcut *Stuck with You* („Agățat de tine“), un imn glumeț înălțat relațiilor între oameni și căsnicie. Adevărul este că majoritatea cîntecelor de pe acest album vorbesc despre relațiile ferme, spre deosebire de albumele de tinerețe, în care preocupările membrilor grupului erau fie să tînjească după fete, fie că nu le cucereau, fie că erau părăsiți cu buza umflată. Aici, pe albumul *Fore!*, cîntecele vorbesc despre băieți care țin frîiele în mîini (care au deja fetele) și acum trebuie să se descurce cu ele. Această nouă ipostază a „Noutăților“ conferă discului un elan suplimentar, iar interpreții par mai mulțumiți de ei, mai satisfăcuți, mai puțin grăbiți, de unde și faptul că este discul lor cel mai plăcut interpretat de pînă acum. Dar e la fel de adevărat că pentru orice cîntec precum *Doing It All for My Baby* („Tot ce fac este pentru iubita mea“ – o minunată odă adusă monogamiei și mulțumirii) există cîte un număr de blues fierbinte și excitant precum *Whole Lotta Lovin’* („O mulțime de iubire“) și fața întîi (sau, pe compact-disc, cîntecul numărul cinci) se încheie cu capodopera *Hip to Be Square* (însoțită, ce ironie!, de singurul clip video nereușit al grupului), cîntecul-cheie de pe albumul *Fore!*, care este o odă zglobie adusă conformismului, atît de parșivă încît probabil că majoritatea oamenilor nici nu ascultă versurile, dar, cu chitara asurzitoare a lui Chris Hayes și cu interpretarea strălucită la sintetizator, cui îi mai pasă?! Și nu este vorba în ea numai despre conformism și despre puterea modelelor, este totodată o afirmație personală despre formația însăși – dar în ce sens, n-aș putea spune.

Chiar dacă partea a doua a albumului *Fore!* nu are intensitatea celei dintîi, există acolo cîteva adevărate nestemate care sînt de fapt foarte complexe. *I Know What I Like* („Știu ce-mi place“) este un cîntec pe care Huey nu l-ar fi cîntat nici în ruptul capului în urmă cu șase ani – o declarație seacă de independență –, deși piesa care urmează, *I Never Walk Alone* („Nu mă plimb niciodată singur“), atent plasată, o completează de fapt pe prima și o explică în termeni mai amplii (are și un pasaj solo de orgă minunat și, în afară de *Hip to Be Square*, are cea mai bună interpretare vocală a lui Huey). *Forests for the Trees* („Pădurea pentru copaci“) este un manifest anti-suicid optimist și, cu toate că titlul său ar putea suna a clișeu, Huey și toată formația au un fel al lor de a conferi vigoare clișeeilor și de a le face originale și doar ale lor. *Naturally* („Firește“), o agreabilă piesă *a cappella*, evocă o perioadă a inocenței, scoțînd în evidență armoniile vocale ale grupului (dacă n-ai ști despre cine e vorba, ai crede că Beach Boys sînt cei care-ți cîntă de pe compact-disc), și chiar dacă este, în esență, un fel de reclamă, de moft, albumul se încheie pe o notă de măreție cu *Simple As That* („Simplu ca bună-ziua“), o baladă proletară care nu dă senzația de resemnare, ci de speranță, și mesajul ei complex (nu a fost scrisă de nici unul dintre membrii grupului) de supraviețuire face legătura cu următorul lor album, *Small World* („Mică e lumea“), în care abordează probleme globale. *Fore!* poate că nu este o capodoperă precum *Sports* (care anume ar putea fi?!), dar, în felul său, este la fel de dătător de satisfacții, iar Huey cel mai blînd, mai melodios din 1986 este la fel de real.

Small World (casa de discuri Chrysalis, 1988) este albumul cel mai ambițios și mai satisfăcător din punct de vedere artistic dintre cele produse pînă acum de Huey Lewis and the News.

Tînărul furios a fost înlocuit definitiv de un muzician de înalt profesionalism și, cu toate că Huey însuși n-a stăpînit cu adevărat bine decît un singur instrument, armonica, sonoritatea lui maiestuoasă, gen Dylan, conferă albumului *Small World* o grandoare pe care puțini muzicieni au atins-o. Există aici o tranziție evidentă și este primul album al grupului care încearcă să se axeze pe o temă clară – de fapt, Huey abordează una dintre temele cele mai arzătoare: importanța comunicării globale. Nu e de mirare că patru dintre cele zece cîntece de pe album au în titlurile lor cuvîntul „lume“ și că este pentru prima oară cînd figurează nu una, ci trei piese instrumentale.

Compact-discul pornește frenetic cu piesa *Small World (Part One* – „Mică e lumea – Partea întâi“), scrisă de Lewis și Hayes, care, pe lîngă mesajul ei de armonie, are un pasaj solo al lui Hayes, chiar la mijloc, care-ți ridică părul pe mîini. *Old Antone's* („La bătrînul Anton“) scoate la iveală influențele *zydeco* pe care grupul le-a căpătat în turneele făcute prin țară și emană un parfum cajun care nu se mai găsește în altă parte. Bruce Hornsby cîntă minunat la acordeon, iar versurile evocă realmente spiritul Bayou³-lui. O dată în plus, în piesa de rezistență *Perfect World* („O lume perfectă“), suflătorii de la Tower of Power sînt folosiți cu niște efecte extraordinare. Este și o placă turnantă a albumului (scrisă de Alex Call, care nu face parte din grup), pentru că leagă între ele toate celelalte teme – despre cum să accepți imperfecțiunile acestei lumi și totuși să înveți să „visezi mai departe despre cum e să trăiești într-o lume perfectă“. Deși este pe un ritm de pop alert, cîntecul tot emoționează la capitolul intenții, iar formația îl interpretează splendid. Curios, acest cîntec este urmat de două piese

instrumentale: una de dans reggae cu vagi influențe africane (*Bobo Tempo* – „Tempo de bobo“) și partea a doua din *Small World*. Dar nu înseamnă neapărat că dacă aceste două piese nu au cuvinte, mesajul global legat de comunicare se pierde, și nici nu par a fi niște umpluturi sau treceri, din cauza implicațiilor lor tematice, plus că formația are de asemenea ocazia să-și demonstreze calitățile în materie de improvizație.

Partea a doua se deschide fantastic cu *Walking with the Kid* („Plimbare cu copilul“), primul cântec în care Huey acceptă responsabilitățile calității de tată. Vocea lui sună matur și, cu toate că noi, ascultătorii, nu aflăm decît din ultimul vers că de fapt „copilul“ (despre care puteam presupune că era vreun amic) este fiul său, maturitatea din glasul lui Huey ne păcălește și ne vine greu să credem că același om care cânta *Heart and Soul* și *Some of My Lies Are True* („Unele minciuni ale mele se adevăresc“) cântă și această partitură. Marea baladă a albumului, *World to Me* („Lumea pentru mine“), este un cântec ca o perlă de vis și, cu toate că vorbește despre rămasul împreună într-o relație, pomenește și de China, Alaska și Tennessee, justificînd tema generală a albumului *Small World*, iar formația se întrece pe sine și aici. *Better Be True* („Să facă bine să fie adevărat“) se încadrează tot în limitele baladei, dar nu este ca o perlă de vis, iar versurile sale nu vorbesc despre rămasul împreună într-o relație, nici nu pomenesc de China și Alaska, dar formația tot bine o interpretează.

Give Me the Keys (and I'll Drive You Crazy) („Dă-mi cheile și te conduc la nebunie“) este o piesă blues și rock ca din vremurile bune despre – ce altceva?! – mersul cu mașina, care exploatează tema albumului într-un mod mult mai zglobiu decît celelalte cîntece de pe disc și, cu toate că din punct de vedere liric poate

părea săracit, rămîne un semn că Lewis cel nou și „serios” – Huey artistul – nu și-a pierdut cu totul simțul jucăuș al umorului. Albumul se încheie cu *Slammin’!* („Troscl”), care nu are cuvinte și este numai o suită de alămuri și suflători pe care, cinstit vorbind, dacă o dai foarte tare, îți poate provoca o durere de cap dată dracului sau te poate face chiar să te simți rău, deși poate pe un disc sau pe o casetă ar suna altfel – asta nu știu. Ceea ce știu este că mie mi-a declanșat ceva rău, care a durat patru zile. Și nici nu se poate dansa prea bine după ea.

Aproape o sută de oameni au lucrat la realizarea albumului *Small World* (inclusiv toți muzicienii suplimentari, tehnicienii de la tobe, contabilii, avocații – mulțumiri tuturor), ceea ce ilustrează o dată în plus tema compact-discului legată de comunicare, fără să afecteze înregistrarea – dimpotrivă, experiența este și mai captivantă. Cu acest CD și cu cele patru dinaintea lui, Huey Lewis and the News demonstrează că dacă lumea este cu adevărat mică, atunci băieții ăștia sînt cea mai bună formație americană a anilor ’80 de pe toate continentele – iar lor li se adaugă Huey Lewis, un interpret vocal, muzician și autor de cîntece care pur și simplu nu poate fi depășit.

1. Angry Young Men – denumire dată unui curent de opinie apărut după al doilea război mondial în Anglia și ajuns mai târziu și în alte țări occidentale, caracterizat mai ales prin nemulțumirea generației tinere față de valorile și practicile claselor superioare.
2. Denumire dată unui stil de muzică country practicat în sudul Texasului.
3. Denumire dată zonei din sudul Louisianei în care trăiește populația cajun.

Cu Courtney în pat

Sînt în pat cu Courtney. Luis e plecat la Atlanta. Courtney tremură toată, se lipește de mine, se liniștește. Eu mă rostogolesc de pe ea și aterizez pe spate peste ceva tare și acoperit cu blană. Bag mîna sub mine și descopăr o pisică neagră de pluș cu ochii două pietre albastre, pe care cred că am zărit-o la F.A.O. Schwarz în timp ce-mi făceam niște cumpărături preliminare de Crăciun. Habar n-am ce să spun, așa că îngaim:

— Lămpile Tiffany... revin în actualitate.

Abia îi zăresc fața în beznă, dar aud un oftat profund și suferind, pe urmă pocnetul unei sticlute de medicamente căreia i se deschide capacul și corpul ei își schimbă poziția în pat. Arunc pisica pe jos, mă ridic și fac un duș. La Patty Winters, azi-dimineață, tema emisiunii a fost „Lesbiene adolescente frumoase“, ceea ce mi s-a părut atît de încărcat de erotism, încît am rămas acasă, am ratat o întîlnire și-am făcut laba de două ori. Rămas fără scop în viață, mi-am petrecut o parte neobișnuit de lungă a zilei la Sotheby's, plictisit și zăpăcit. Aseară, la cina de la Șezlonguri, Jeanette părea obosită și a comandat ceva simbolic. Am făcut pe din două o pizza care a costat nouăzeci de dolari. După ce-mi șterg părul cu prosopul, îmi pun un halat de casă Ralph Lauren, revin în dormitor și încep să mă-mbrac. Courtney fumează o țigară, uitîndu-se la „Noaptea tîrziu cu David Letterman“ cu sunetul dat la minimum.

— Mă suni înainte de Ziua Recunoștinței¹?! întreabă ea.

— Poate, zic eu, încheindu-mi nasturii de la cămașă și întrebându-mă de ce-oi fi venit eu oare aici.

— Ce faci mâine?! întreabă ea cu o voce stinsă.

Răspunsul meu vine sec, așa cum era și de așteptat:

— Cină la River Café. După care, poate, la Au Bar.

— Bravo ție, șoptește ea.

— Dar tu și... Luis?! întreb eu.

— Trebuia să ne luăm cina la Tad and Maura's, oftează ea. Dar presupun că nu mai mergem acolo.

— De ce nu?! întreb eu, punându-mi vesta de cașmir negru de la Polo și gândindu-mă: Chiar aş vrea să aflu.

— Ei, știi și tu cum e Luis în materie de japonezi... începe ea să-mi spună, cu ochii deja sticloși.

Dacă văd că nu mai spune nimic, o îndemn eu plictisit:

— Voiai să zici ceva. Dă-i drumul.

— Luis a refuzat să joace „Întrebări și răspunsuri”² la Tad and Maura's săptămîna trecută, pentru că ăia aveau acolo un câine *akita* – și Courtney trage tare din țigară.

— Așa căăă... și mă opresc. Mai departe?!

— Am jucat la mine-acasă.

— Nu știam că fumezi, zic eu.

— N-ai observat, zîmbește ea trist, cu o mutră bleagă.

— Bine, uite, recunosc că mă simt jenat, dar numai un pic, zic eu și mă îndrept către oglinda Marlian atîrnată deasupra unui birou Sottsass din lemn de tek, să văd dacă nu cumva îmi stă strîmb nodul la cravata Armani multicoloră.

— Auzi, Patrick... – zice ea cu un oarecare efort – ...putem sta de vorbă?!

— Arăți minunat, oftez eu, întorcînd capul și trimițîndu-i o bezea. N-avem despre ce vorbi. Te măriți cu Luis. Și-ncă săptămîna viitoare.

— Ce grozav, nu-i așa?! întreabă ea pe un ton sarcastic, dar fără frustrare în glas.

— Uită-te la mine ce-ți spun, zic eu, întorcîndu-mă la loc înspre oglindă. Arăți minunat.

— Patrick...?!

— Da, Courtney...?!

— Dacă nu te mai văd pînă la Ziua Recunoștinței... – și se oprește încurcată. ...Petrecere bună.

Eu mă uit la ea cîteva clipe, după care îi răspund sec:

— Și ție la fel.

Ea se apleacă după mîța de pluș și o mîngîie pe cap. Eu ies pe ușa dormitorului, ajung pe hol și mă îndrept spre bucătărie.

— Patrick...?! mă strigă Courtney cu o voce stinsă din dormitor.

Eu mă opresc, dar nu mă întorc.

— Da?!

— Nimic...

1. Sărbătoare care în Statele Unite marchează în fiecare an, într-a patra zi de joi din noiembrie, prima recoltă bună, din 1621, a pelerinilor care debarcaseră cu un an înainte pe pămînt american de pe corabia Mayflower. La obținerea acestei recolte ei au fost ajutați de indienii băștinași, iar serbarea de trei zile pe care au organizat-o împreună a marcat înfrățirea între localnici și noii-veniți. Astăzi la această sărbătoare se mănîncă în mod tradițional curcan,

deși se pare că la serbarea inițială nu existau curcani pe continentul american.

2. În original, Trivial Pursuit (aproximativ „Urmărire cu detalii”), joc de societate în care jucătorul avansează în măsura în care este capabil să răspundă la întrebări de cultură generală sau de actualitate. Jocul se aseamănă cu Monopoly, cu diferența că tabla de joc are forma unei roți cu șase spițe, iar întrebările la care trebuie dat răspunsul depind de locul în care ajunge jetonul în funcție de punctele arătate de zar. Apărut la începutul anilor '80, jocul a cunoscut un succes formidabil.

La Smith & Wollensky

Sînt cu McDermott la Harry's, pe strada Hanover. Craig fumează un trabuc și bea un cocteil cu Stolicinaia Cristal, întrebîndu-mă pe mine după ce reguli se poartă o tașcă de umăr. Eu beau același lucru și-l lămuresc. Împreună îl așteptăm pe Harold Carnes, care tocmai s-a întors marți de la Londra și a întîrziat deja o jumătate de oră. Eu sînt nervos, nerăbdător, și cînd îi spun lui McDermott c-ar fi trebuit să-l invităm și pe Todd sau măcar pe Hamlin, care sigur avea la el cocaină, el ridică din umeri și-mi spune că poate dăm peste Carnes la Delmonico's. Numai că nu-l găsim pe Carnes la Delmonico's, așa că ne îndreptăm spre zona rezidențială, la Smith & Wollensky, unde avem o rezervare pentru ora opt făcută de unul dintre noi. McDermott poartă un costum de lînă Cerruti 1881 la două rînduri, cu șase nasturi, cămașă de bumbac Louis Boston cu dungulițe negre, cravată de mătase Dunhill. Eu port un costum de lînă Ermenegildo Zegna la două rînduri, cu șase nasturi, cămașă de bumbac Luciano Barbera în dungi, cravată de mătase Armani, pantofi Ralph Lauren din piele de căprioară, cu lîră, șosete E.G. Smith. Tema de azi-dimineață de la emisiunea Patriciei Winters a fost „Bărbați violați de femei“. Cum stau așa în separeul de la Smith & Wollensky, care este ciudat de gol la ora asta, după ce am luat niște Valium, și beau un pahar zdravăn de vin roșu, mă gîndesc oarecum distrat ce s-o fi ales de văru-meu ăla de la St. Alban's, din statul Washington, care a violat de curînd o fată și i-a smuls lobii urechilor cu dinții, mă

gîndesc cu o satisfacție bolnăvicioasă la cum n-o să comand eu acum cartofi copti, mă gîndesc la cum am călărit eu mai demult cu frate-meu, cum am jucat tenis – chestii care parcă îmi ard memoria cu fierul roșu, dar McDermott îmi alungă aceste gînduri cînd ne sînt aduse felurile de mîncare, fiindcă își dă seama că eu n-am comandat cartofi copti.

— Ce-nseamnă asta?! se plînge el. Nu se poate să mănînci la Smith & Wollensky și să nu comanzi cartofi copti.

Eu îi evit privirile și duc mîna la trabucul pe care-l păstrez în buzunarul de la haină.

— Dumnezeuule mare, Bateman, tu ești efectiv dement! Ai stat prea mult la P&P, bombăne el. Auzi, al dracu', să nu ia cartofi copti!

Eu nu spun nimic. Cum aș putea să-i explic lui McDermott că trec printr-o perioadă foarte incoerentă a vieții mele și că am observat că pereții sînt vopsiți într-o culoare strălucitoare, dureros de albă, și că sub lumina becurilor fluorescente parcă pulsează și radiază lumină. De undeva se aude Frank Sinatra cîntînd *Witchcraft* („Vrăjitorie“). Eu mă uit în gol înspre pereți, ascult versurile, mi se face brusc sete, dar chelnerul nostru tocmai ia comenzile de la o masă foarte mare de oameni de afaceri exclusiv japonezi și cineva care bănuiesc că este ori George MacGowan, ori Taylor Preston, îmbrăcat cu ceva de la Polo, se uită la mine bănuitor din separeul de dincolo de cel cu japonezii, McDermott a rămas cu ochii pironiți la friptura mea și face o mutră uimită, iar unul dintre oamenii de afaceri japonezi are în față un abac, altul încearcă să pronunțe cuvîntul *teriyaki*, altul fredonează numai din buze, apoi încearcă să cînte și el versurile și toată masa începe să rîdă de ce iese, ceva ciudat, dar nu întru totul străin; tipul ridică o pereche de

bețișoare și dă din cap plin de importanță, imitându-l pe Sinatra, chiar dacă deschide gura și pronunță cam așa: „țe secrete-s vlăzile tale... cum sa m-apăl de ele...”

Ceva la televizor

În timp ce mă îmbrac pentru întâlnirea cu Jeanette la un nou music-hall englezesc lansat pe Broadway săptămîna trecută, urmat de o cină la Progress, noul restaurant Malcolm Forbes din Upper East Side, mă uit la o casetă cu înregistrarea emisiunii de azi-dimineață a Patriciei Winters, care este împărțită în două părți. Prima este o prezentare a lui Axl Rose, interpretul vocal al formației rock Guns'n'Roses, pe care Patty îl cita că ar fi spus într-un interviu: „Eu, cînd mă stresez, devin violent și mă descarc pe mine însumi. Mi s-a întîmplat să mă tai de unul singur cu lama, după care mi-am dat seamă că e mult mai păgubos să rămîn cu o cicatrice decît să rămîn fără combina stereo... Așa că mai bine-mi trag șuturi în combina stereo decît să trag pumni în mutra nu știu cui. Cînd mă înfurii, cînd mă supăr, cînd mă emoționez, mi se-ntîmplă să mă duc și să cînt la pian“. În partea a doua aceeași Patty a dat citire unor scrisori pe care i le-ar fi scris Ted Bundy, celebrul criminal în serie, logodnicei lui în timpul unuia dintre multele lui procese: „Dragă Carole – citește Patty Winters în timp ce pe ecran apare și dispare imediat un cap nedrept de umflat al lui Bundy, cu cîteva săptămîni înainte să fie executat –, te rog să nu mai stai pe același rînd cu Janet în sala de judecată. Cînd mă uit către tine, o văd pe ea cum mă studiază cu ochii ăia demenți, ca un pescăruș bolnav la cap care studiază o moluscă... Parcă o și simt de pe-acum turnînd sos picant pe mine...”

Eu aștept să se întâmple ceva. Stau în dormitor, pe marginea patului, aproape o oră. Nu se-ntîmplă însă nimic. Mă ridic, prizez ce-a mai rămas din cocaina – câteva fire acolo – rămasă prin debaraua mea de haine după o sîmbătă noapte petrecută la M.K. sau la Au Bar, mă opresc la Orso ca să beau ceva înainte de întîlnirea cu Jeanette, pe care-am sunat-o mai devreme și i-am spus că am două bilete la cutare spectacol de music-hall, ea n-a comentat nimic, mi-a spus doar că merge, iar eu i-am dat întîlnire în fața teatrului la ora opt fără zece și ea mi-a închis telefonul. În timp ce stau singur la barul de la Orso, îmi spun în sinea mea că o să sun și eu la unul dintre numerele care pîlpîie în partea de jos a ecranului, după care însă îmi dau seama că n-aș ști ce să spun și-mi aduc aminte numai ultimele cuvinte spuse de Patty: „Parcă o și simt de pe-acum turnînd sos picant pe mine...”

Îmi aduc aminte din nou de-aceste cuvinte, din cine știe ce motiv, în timp ce Jeanette și cu mine stăm la Progress după spectacol; s-a făcut destul de tîrziu și restaurantul este aglomerat. Comandăm ceva numit *carpaccio* de vultur, pește *mahi-mahi* fript la grătar cu roșcove, andive cu brînză de capră și migdale învelite în ciocolată, plus o ciudățenie de *gazpacho*¹ cu pui crud în ea și bere tare. În momentul ăsta chiar că nu există nimic comestibil pe farfuria mea, iar ce există are gust de tencuială. Jeanette poartă o jachetă de lînă tip smoching, bluză-șal din șifon de mătase cu o singură mîneacă, pantaloni de lînă, tot de smoching, toate Armani, cercei de aur cu diamante de colecție, ciorapi Givenchy, pantofi de lac fără tocuri. Oftează întruna și se tot pregătește să-și aprindă o țigară, deși masa noastră este în secțiunea de nefumători a restaurantului. Felul cum se poartă mă scoate din sărite și-mi dă naștere în cap unor

gînduri negre, care încep să prindă contur. A băut mai multe pahare de şampanie-cocteil, iar cînd şi-l comandă şi pe-al şaselea, eu îi sugerez că poate a băut prea mult. Jeanette se uită la mine şi-mi spune:

— Mi-e frig şi mi-e sete şi comand ce vrea pizda mea.

— Atunci ia-ţi o apă Evian ori San Pellegrino, pentru Dumnezeu! îi spun eu.

1. Specialitate de salată-supă spaniolă cu castraveţi, roşii, ceapă şi piper, amestecate cu ulei şi oţet, servită rece.

La Sandstone

Mama mea și cu mine stăm în rezerva ei personală de la Sandstone, unde mama s-a mutat de-acum cu arme și bagaje. Puternic sedată, stă cu ochelarii de soare pe nas și-și atinge întruna părul cu mâinile, iar eu mă uit la mâinile mele și sînt aproape sigur că-mi tremură. Mama încearcă să zîmbească și mă-ntreabă ce-mi doresc de Crăciun. Nu mă mir de cît efort trebuie să depun ca să ridic ochii și să mă uit la ea. Sînt îmbrăcat cu un costum din gabardină de lînă Gian Marco Venturi, cu doi nasturi și reverele crestate în formă de V, pantofi de piele Armani cu bombeu și șireturi, cravată Polo, șosete – nu mai știu nici eu de unde. Sîntem pe la mijlocul lui aprilie.

— Nimic, îi spun eu zîmbind, ca s-o liniștesc.

Urmează o tăcere pe care tot eu o rup, întrebînd:

— Dar tu ce vrei?!

Mama nu spune nimic o vreme, iar eu mă uit iarăși la mâinile mele, la sîngele uscat de sub unghia degetului mare, probabil de la o fată pe nume Suki. Mama își umezește buzele obosită și zice:

— Nu știu. Tot ce vreau este un Crăciun frumos.

Eu nu spun nimic. Ultima oră mi-am petrecut-o studiindu-mi părul în oglinda pe care am insistat ca spitalul s-o lase în rezerva mamei.

— Arăți nefericit, zice ea brusc.

— Nu sînt, îi spun eu cu un scurt oftat.

— Arăți nefericit, repetă ea, de astă dată mai împăcată cu sine.

Își atinge din nou părul de un alb imaculat orbitor.

— De, și tu arăți la fel, zic eu încet, cu speranța că ea n-o să mai spună nimic.

Și nu mai spune nimic. Eu stau pe un scaun lângă fereastră și mă uit printre bare cum pajiștea de afară se întunecă la culoare, un nor acoperă soarele, dar în curînd pajiștea se înverzește la loc. Mama stă în capul oaselor pe pat, îmbrăcată cu un halat de casă de la Bergdorf's și încălțată cu papucii Norma Kamali primiți cadou de Crăciun de la mine anul trecut.

— Cum a fost petrecerea?! mă întreabă.

— Bună, îi răspund eu, bătînd cîmpii.

— Cîtă lume a fost?! – ea.

— Patruzeci, cinci sute, ridic eu din umeri. Nu știu sigur.

Mama își umezește buzele din nou, își atinge părul din nou.

— La ce oră ai plecat?!

— Nu-mi aduc aminte, zic eu după cîtva timp.

— La unu?! La două?! insistă ea.

— Cred că pe la unu, zic eu, aproape luîndu-i vorba din gură.

— Aha – și tace din nou, își așază mai bine pe nas ochelarii de soare Ray-Ban negri, pe care tot de la mine îi are – două sute de dolari la Bloomingdale's.

— N-a fost cine știe ce, zic eu ca să mă aflu-n treabă, uitîndu-mă la ea.

— De ce?! întreabă ea curioasă.

— Pur și simplu n-a fost, zic eu, coborînd ochii din nou către mîinile mele, către firul de sînge de sub unghia degetului mare, către fotografia tatălui meu, tînăr de tot, de pe noptiera mamei, alături de care este o fotografie cu Sean și cu mine cînd eram

adolescenți, îmbrăcați în smochinguri, fără să zîmbim cîtuși de puțin nici unul, nici celălalt. În fotografia de pe noptieră tata poartă o haină sport neagră la două rînduri, cu șase nasturi, cămașă de bumbac albă cu guler larg, cravată, tașcă de umăr, pantofi – toate de la Brooks Brothers –, stă lîngă unul dintre tufișurile tăiate în formă de animal demult de tot, pe moșia tatălui lui din Connecticut, și ceva nu e-n regulă cu ochii lui.

Orașul ideal pentru afaceri

Ei, și-ntr-o dimineață ploioasă de marți, după ce fac gimnastică la Xclusiv, mă opresc la apartamentul lui Paul Owen din Upper East Side. O sută șaizeci și două de zile au trecut de când mi-am petrecut seara aici cu cele două fete de companie. Nici o vorbă nu s-a spus în nici unul dintre cele patru cotidiane ale orașului despre faptul că ar fi fost descoperite niște cadavre, nici la știrile locale; nici măcar o aluzie, nici un zvon n-a circulat. Eu am mers pîn-acolo încît am întrebat lumea – persoane cu care am ieșit în oraș, cunoștințe de la serviciu – la cine, pe holurile de la Pierce & Pierce, dacă a auzit cineva despre două prostituate mutilate în apartamentul lui Paul Owen. Dar, la fel ca prin unele filme, nimeni nu a auzit nimic, nimeni n-avea habar despre ce vorbeam eu. Sînt atîtea alte lucruri de care să te îngrijorezi: cantitatea șocantă de laxativ și amfetamină cu care se taie acum cocaina din Manhattan, Asia anilor '90, imposibilitatea efectivă de a pune mîna pe-o rezervare la ora opt la PR, noul restaurant Tony McManus de pe Liberty Island, bilele de drog. Așa încît, în esență, nu pot să presupun altceva decît că nu s-a găsit nici un cadavru. După mintea mea, poate că și detectivul Kimball s-a mutat la Londra.

Clădirea mi se pare diferită cînd cobor din taxi, deși nu-mi dau seama de ce. Încă mai am cheile pe care le-am furat din buzunarul lui Owen în noaptea în care l-am omorît și acum le scot ca să deschid ușa de la intrarea în hol, dar nu funcționează, nu se mai potrivesc. În schimb, un portar în uniformă care nu

era aici acum șase luni vine să mi-o deschidă, cerîndu-și scuze că m-a pus s-aștept așa de mult. Eu rămîn nemișcat în ploaie, nedumerit, iar el îmi face semn să intru, întrebîndu-mă binedispus, cu un accent irlandez:

— Păi, intrați sau rămîneți afară, că vă udați leoarcă?!

Eu intru în hol, ținîndu-mi umbrela sub braț. În buzunar am o mască chirurgicală pe care mi-am adus-o ca să pot face față mirosului. În cealaltă mînă am un walkman și stau și mă gîndesc ce să spun, cum să formulez.

— Așa, deci cu ce vă pot fi de folos, domnule?! întreabă portarul.

Eu amîn răspunsul – tăcerea se prelungește penibil –, după care îi spun simplu:

— 14-A.

El mă măsoară atent din priviri, apoi controlează în registrul lui, se luminează la față și-și notează ceva.

— Da, sigur că da. Chiar acum este doamna Wolfe acolo sus.

— Doamna... Wolfe?! zîmbesc eu cu jumătate de gură.

— Da. Agentul imobiliar, zice el, ridicînd privirile către mine. Aveți programare, nu-i așa?!

Liftierul, altă achiziție proaspătă, rămîne să caște gura la parter, în timp ce portarul și cu mine pornim spre etajele superioare ale blocului. Eu încerc să-mi reconstitui pașii în noaptea aceea, în toată săptămîna respectivă, deși știu foarte bine că n-am mai pus piciorul în apartamentul ăsta după ce le-am căsărit pe cele două fete. Oare cît o valora apartamentul lui Owen?! – este întrebarea care pătrunde cu forța în mintea mea și pînă la urmă rămîne acolo și se frămîntă pe loc. Azi-dimineață, la Patty Winters a fost vorba despre oameni cărora li s-a extirpat o jumătate de creier. Parc-aș avea gheață în burtă.

Uşile ascensorului se deschid. Eu ies cu precauţie, uitându-mă cum se şi închid în urma mea, după care pornesc încet pe coridor către apartamentul lui Owen. Dinăuntru se aud voci. Mă reazem de perete şi oftez, cu cheile în mână, fiind deja convins că încuietorile au fost schimbate. Cum stau eu aşa şi mă-ntreb ce să fac, tremurînd tot, uitîndu-mă la pantofii mei A. Testoni negri, uşa apartamentului se deschide, ceea ce are darul de a mă trezi dintr-un acces momentan de autocompătîmire. O agentă imobiliară între două vîrste iese pe uşă, îmi etalează un zîmbet şi mă întreabă, consultîndu-şi agenda:

— Sînteţi programarea de la ora unsprezece?!

— Nu, zic eu.

— Mă scuzaţi, zice ea şi-şi continuă drumul pe coridor, se întoarce şi se uită din nou la mine cu o expresie bizară a feţei, apoi dispare după colţ.

Eu mă uit lung înăuntru apartamentului. O pereche spre treizeci de ani – stau amîndoi în mijlocul salonului, în picioare, şi dezbat între ei. Femeia poartă o jachetă de lînă, bluză de mătase, pantaloni mulaţi din flanelă de lînă, toate Armani, cercei auriţi, mănuşi, şi ţine într-o mînă o sticlă de Evian. Bărbatul poartă o haină sport de tweed, vestă croşetată de caşmir, cămaşă de bumbac cambrată, cravată, toate Paul Stuart, şi un trenchi Agnes B. de bumbac ţinut pe braţ. În jurul lor, apartamentul arată fără cusur. Jaluzele veneţiene noi, dunga lată de lambriu învelit în imitaţie de piele a dispărut; în schimb, mobila, foto-muralul, măsuţa de cafea din sticlă, scaunele Thonet, canapeaua din piele neagră, toate par intacte; televizorul cu ecran uriaş a fost mutat în salon şi acum funcţionează, cu sonorul dat la minimum, arătînd o reclamă în care o pată se ridică singură de pe o haină şi se adresează

camerei de filmat, dar toate astea nu m-ajută pe mine să uit ce-am făcut cu sînii lui Christie, cu capul uneia dintre ele, cu nasul tăiat, cu ambele urechi smulse cu dinții, cum se vedeau dinții, fiindcă îi smulsesem carnea de pe buze și de pe amîndoi obraji, șuvoaiele de sînge și cheaguri care stropiseră tot apartamentul, duhoarea cadavrelor, avertismentul confuz din mintea mea, cum că mă băgasem în...

— Vă pot fi de folos cu ceva?! mă întrerupe din gînduri agenta imobiliară, doamna Wolfe, presupun.

Are o figură subțire și cu foarte multe unghiuri, cu nasul mare, din păcate imposibil de concret, buzele rujate din plin, ochii de un albastru spălăcit. Poartă o jachetă din lînă buclată, bluză de mătase, pantofi, cercei, brățară – de unde?! Nu știu. S-ar putea să fie mai tînără de patruzeci de ani.

Eu stau tot rezemat de perete, uitîndu-mă la cei doi, care trec în dormitor și lasă liber salonul. Tocmai observ că sînt o mulțime de buchete de flori în vase prin tot apartamentul, zeci de buchete al căror miros se simte și de aici, din vestibul, unde m-am oprit eu. Doamna Wolfe se uită în spatele ei ca să vadă la ce mă uit eu atît de lung, după care se întoarce spre mine.

— Îl caut pe... Nu locuiește aici Paul Owen?! întreb eu.

După o lungă tăcere, îmi răspunde:

— Nu, nu locuiește aici.

Altă lungă tăcere.

— Sînteți... sigură?! întreb eu, apoi adaug cu jumătate de glas: Nu... înțeleg.

Ea își dă seama de ceva care o face să-și încordeze mușchii feței. Își mijește ochii, dar nu-i închide. Observă masca chirurgicală pe care eu o țin strînsă în pumnul nădușit și se uită fix la ea, respirînd adînc și refuzînd să-și abată privirea. Tot ce

se întâmplă îmi creează un sentiment care nu anunță nimic bun. La televizor, într-o altă reclamă, un bărbat arată o felie de pâine prăjită și-i spune nevastei „Auzi, tu ai dreptate... Margarina asta chiar *este* mai bună la gust decît rahatul“, la care nevasta zîmbește.

— Ați văzut anunțul din *Times*?! mă întreabă doamna Wolfe.

— Nu... adică da. Da, am văzut anunțul. În *Times*, bălmăjesc eu, trăgînd în piept o gură de energie, plus mirosul gros al trandafirilor, care acoperă ceva revoltător. Dar... Paul Owen nu mai este... proprietarul acestui...?! întreb eu cît mai apăsător cu putință.

Urmează o altă lungă tăcere și abia după aceea femeia recunoaște:

— Nu am dat nici un anunț în *Times*...

Ne uităm fix unul la altul, parcă la nesfîrșit. Sînt convins că ea simte că eu am de gînd să spun ceva. Am mai văzut această privire la cineva, mai demult. Nu mai știu – într-un club?! Expresia feței unei victime?! O fi apărut de curînd în vreun film?! Sau poate oi fi văzut-o în oglindă?! Pînă să reușesc să spun ceva, am senzația că trece o oră întreagă.

— Dar asta este... – și mă opresc, inima îmi stă în loc, apoi își reia bătăile – ...mobila lui...

Îmi scapă umbrela pe jos și mă aplec repede s-o recuperez.

— Mă tem că este cazul să plecați, zice ea.

— Eu mă tem că... vreau să știu ce s-a-ntîmplat, zic eu și mi se face greață, pe piept și pe spinare începe să-mi curgă o sudoare rece, care mă năpădește parcă într-o clipă.

— Nu-mi faceți greutate, zice ea.

Toate limitele, presupunînd c-au existat vreodată, par brusc detașabile, au fost îndepărtate, și sentimentul că alții îmi

modelează mie soarta e clar că n-o să mă părăsească toată ziua. Țsta... nu... este... un... joc... – aș vrea să strig în gura mare, dar mi s-a tăiat răsuflarea, deși nu cred că ea își dă seama. Îmi întorc privirile în altă parte. Trebuie să mă odihnesc. Nu știu ce să spun. Năucit, întind mîna o clipă ca s-o ating pe doamna Wolfe pe braț, ca să mă calmez, dar mă opresc la jumătatea distanței și duc mîna la pieptul meu, pe care nu-l simt nici măcar după ce-mi slăbesc cravata de la gît; îmi dau seama că este aici, că tremură și nu-l pot face să se oprească. Mă înroșesc la față și nu pot articula nici un cuvînt.

— Vă sugerez să plecați, zice doamna Wolfe.

Stăm amîndoi în vestibul și ne înfruntăm reciproc.

— Nu-mi faceți greutate, zice ea din nou, pe un ton calm.

Eu mai rămîn nemișcat cîteva clipe, dar pînă la urmă dau înapoi, mă retrag ridicînd amîndouă mîinile în sus, ca semn de asigurare.

— Să nu vă mai întoarceți, zice ea.

— Nu mă-ntorc, zic eu. Nu vă faceți griji.

Cei doi își fac apariția în vestibul. Doamna Wolfe mă urmărește cu privirile pînă cînd ajung la lift și apăs pe buton. Înăuntru, în ascensor, mirosul de trandafiri este atotputernic.

Exerciții

Ridicatul de greutate și aparatele Nautilus te scapă de stres. Trupul meu răspunde la exercițiile de gimnastică așa cum se cuvine. Fără cămașă, îmi studiez propria imagine în oglinda de deasupra chiuvetelor din vestiarul de la Xclusiv. Mușchii brațelor îmi ard, stomacul este mai încordat decît aș fi crezut că poate fi, pieptul parc-ar fi de oțel, pectoralii sînt tari ca granitul, ochii – reci ca gheața. În dulapul meu din vestiarul de la Xclusiv se află trei vagine, extirpate din corpurile diverselor femei pe care le-am atacat săptămîna trecută. Două dintre ele sînt spălate, al treilea nu este. Unul dintre ele este prins cu o agrafă de păr; preferatul meu este legat cu o panglică albastră de la Hermès.

Sfârșitul anilor '80

Mirosul de sânge îmi penetrează acum și visele, cele mai multe dintre ele cumplite: sînt pe un transatlantic care ia foc, asist la erupții vulcanice în Hawaii, moartea violentă a celor mai mulți clienți de la Salomon, James Robinson care-mi face ceva rău, mă văd pe mine însumi reîntors la școala cu internat, apoi la Harvard, morții umblă printre cei vii. Visele mele sînt o suită interminabilă de accidente de mașină și reprezentări de dezastre, scaune electrice și sinucideri înspăimîntătoare, seringi și fete fermecătoare mutilate, farfurii zburătoare, băi Jacuzzi de marmură, boabe de piper uscat de culoare roz. Cînd mă trezesc, de obicei lac de sudoare rece, mă văd nevoit să dau drumul la televizorul cu ecran extra-lat, ca să acopăr zgomotul de construcții, care nu se oprește nici o clipă și nu știu de unde vine. Acum o lună a fost aniversarea morții lui Elvis Presley. Imagini de la meciuri de fotbal se succed fără sunet. Aud robotul telefonic care face *clic* o dată, cu sonorul dat la minimum, apoi de două ori. Toată vara Madonna a strigat către noi toți: „Viața-i un mister, toți trebuie să ne descurcăm singuri...”

Cînd o iau pe Broadway ca să mă-ntîlnesc cu Jean, secretara mea, la o gustare în fața la Tower Records, mă oprește un student cu un chestionar și mă întreabă dacă pot să-i spun care este cîntecul cel mai trist pe care-l cunosc. Îi răspund dintr-o suflare: *You Can't Always Get What You Want* („Nu primești întotdeauna ce-ți dorești”) al Beatles-ilor. Apoi mă întreabă dacă

pot să-i spun care este cântecul cel mai fericit pe care-l cunosc. *Brilliant Disguise* („Deghizare strălucită“) al lui Bruce Springsteen – îi spun eu. Studentul dă din cap, își notează ceva, iar eu plec mai departe și trec de Lincoln Center. A avut loc un accident; o ambulanță stă parcată la trotuar; o grămadă de mațe zac pe trotuar într-o baltă de sînge. Eu îmi cumpăr un măr foarte tare de la un magazin coreean de delicatese și-l mănînc pînă să ajung la locul de întîlnire cu Jean, care la ora asta precis că se află deja la intrarea în Central Park de pe Strada 67, în această zi însorită, deși rece, de septembrie. Cînd ne uităm în sus la nori, ea vede o insulă, un cățeluș, Alaska, o lalea; eu văd, dar mă abțin să-i spun, o agrafă Gucci pentru bani, o secure, o femeie tăiată în două, o băltoacă mare, albă și pufoasă de sînge care se lăbărțează peste tot cerul, picurînd peste oraș, peste Manhattan.

Ne oprim la Nowheres, o cafenea din Upper West Side, cu mesele afară, dezbătînd ce film să vedem, dacă este vreo expoziție pe la vreun muzeu la care ar merita să mergem, eventual să ne plimbăm și-atît, ea propune grădina zoologică, eu dau din cap că da, cu gîndurile aiurea. Jean arată bine, ca și cum ar face și ea gimnastică, și este îmbrăcată cu o jachetă de lamé aurit și pantaloni scurți de catifea Matsuda. Îmi închipui cum aș arăta eu la televiziune, într-o reclamă pentru cine știe ce produs nou – răcitor de vinuri?! loțiune de bronzat?! gumă fără zahăr?! –, mișcîndu-mă în treceri abrupte, mergînd singur pe o plajă, filmat în alb-negru cu o peliculă zgîriată într-adins, pe un fundal de muzică pop vag misterioasă, de pe la mijlocul anilor '60, care-și face ecou de parcă ar proveni dintr-o orgă. Și la un moment dat mă uit direct în obiectivul camerei de filmat, ridic produsul – o nouă spumă de păr?! pantofi de tenis?! –, vîntul

îmi flutură părul în miezul zilei, pe urmă se face noapte, și iar zi, și iar noapte...

— Eu vreau o cafea decofeinizată cu gheață și lapte, îi spune Jean ospătarului.

— Și eu vreau o cafea decapitată, zic eu neatent, după care îmi revin în simțiri și mă corectez: Adică... decofeinizată.

Mă uit îngrijorat către Jean, care-mi zîmbește, însă cu o privire goală. Între noi, pe masă, se află un *Times* de duminică. Începem să ne facem planuri pentru o eventuală cină în doi diseară. Cineva care seamănă cu Taylor Preston trece pe lângă noi și-mi face semn cu mâna. Eu îmi cobor de pe nas ochelarii Ray-Ban și-i întorc semnul cu mâna. Cineva pe o bicicletă trece pe lângă noi dînd tare din pedale. Eu îi cer unui piccolo să-mi aducă niște apă. În locul lui apare un chelner, apoi ni se aduce o farfurie pe care se află două cupe de sorbet, una de coriandru și lămîie, cealaltă de votcă și lămîie, deși n-am auzit-o pe Jean să le fi comandat.

— Vrei o gură?! mă întreabă ea.

— Țin cură de slăbire, îi spun eu. Dar îți mulțumesc oricum.

— Dar n-ai nevoie să slăbești, zice ea sincer surprinsă. Glumești, nu?! Arăți minunat. Perfect proporționat.

— Oricînd poți să fii și mai zvelt, bălmăjesc eu, uitîndu-mă la circulația de pe stradă, cu atenția distrasă de ceva – ce anume?! Habar n-am. Poți s-arăți... și mai bine.

— Bine, atunci poate c-ar fi mai bine să renunțăm la cină, zice ea preocupată. Nu vreau să-ți sabotez... exercițiul de voință.

— Nu, nu – nici o problemă, zic eu. Oricum nu mă... prea pricep la chestia cu autocontrolul.

— Patrick, vorbesc serios. Facem cum vrei tu, zice ea. Dacă nu vrei să mergem la cină, nu mergem. Adică...

— Nici o problemă, repet eu și parcă plesnește ceva în mine. Și nu te mai da atîta pe lîngă el... – și mă opresc, mă gîndesc o clipă, apoi mă corectez: Adică... pe lîngă mine, da?!

— Voiam numai să știu ce vrei tu să facem, zice ea.

— Să trăiesc fericit pînă la adînci bătrîneți, e bine?! zic eu în bătaie de joc. Asta vreau eu să fac.

Și mă uit la ea fix și apăsător în jur de jumătate de minut și abia apoi îmi mut privirile în altă parte. Rezultatul este că se calmează. După o vreme își comandă o bere. S-a făcut cald pe stradă.

— Haide, zîmbește, mă îndeamnă ea după încă o vreme. N-ai nici un motiv să fii atît de trist.

— Știu, oftez eu, mai înmuiat. Dar este... greu să zîmbești. În ziua de azi. Cel puțin mie-mi vine greu. Presupun că nu sînt obișnuit. Nu știu.

— Tocmai de-aia... oamenii au nevoie unii de alții, zice ea prietenoasă, încercînd să stabilească un contact vizual cu mine în timp ce-și duce la gură lingurița cu sorbet destul de scump.

— Unii n-au, zic eu și-mi dreg glasul în mod semnificativ. Sau, mă rog, unii compensează... Se adaptează... Apoi, după o lungă pauză, adaug: Oamenii se pot obișnui cu orice, nu?! Obișnuința te face să te schimbi.

Altă lungă pauză. Jean, nedumerită, zice:

— Nu știu... Poate că da... Totuși cred că trebuie să păstrezi... o proporție mai mare de lucruri bune... decît rele pe lumea asta, zice ea și adaugă: Eu așa zic, nu?! – și face o figură mirată, ca și cum i s-ar părea curios că o asemenea frază a ieșit din gura ei.

Dintr-un taxi care trece cu muzica dată la maximum urlă din nou Madonna: „Viața-i un mister, toți trebuie să ne descurcăm singuri...” Rîsul celor de la masa de-alături mă face să tresar; îmi îndrept urechea către ei și aud pe cineva care afirmă:

— Uneori, felul cum te îmbraci la birou spune totul despre tine,

după care Jean zice nu știu ce, iar eu o rog să repete.

— Nu ți-ai dorit niciodată să faci pe cineva fericit?! mă întreabă ea.

— Ce anume?! întreb și eu, străduindu-mă să fiu atent la ea. Ce zici, Jean?!

— Nu ți-ai dorit niciodată să faci pe cineva fericit?! repetă ea timid.

Eu mă uit lung la ea și simt cum mă cuprinde o teamă ca un val rece venit de undeva, de departe, care acoperă ceva în mine. Îmi dreg glasul din nou și-i spun, încercînd să par foarte profund:

— Am fost la Sugar Reef serile trecute... localul ăla caraibian din Lower East Side... îl știi, nu?!...

— Cu cine-ai fost?! mă întrerupe Jean.

În gîndul meu: cu Jeanette. Zic:

— Cu Evan McGlinn.

— Aha, dă ea din cap, ușurată în sinea ei, fiindcă mă crede.

— Mă rog... oftez eu și încerc să continui ce-am început: Și-am văzut acolo un tip, la toaleta bărbaților... totalmente... genul de pe Wall Street... Purta un costum de viscoză, lînă și nailon, la un singur nasture... Luciano Soprani... cămașă de bumbac... de la Gitman Brothers... cravată de mătase Ermenegildo Zegna și – ce vreau să spun – l-am recunoscut pe tip, era un agent de bursă, unul Eldridge... l-am mai văzut la Harry's, la Au Bar, la

DuPlex, la Alex Goes to Camp... pe la toate localurile, dar... cînd am intrat acolo după el, am văzut... că scria... ceva pe peretele de deasupra... pisoarului la care făcea ce făcea. Mă opresc și iau o gură din berea ei. Apoi : Cînd m-a văzut că intru... s-a oprit din scris... și-a băgat în buzunar stiloul Mont Blanc... și-a tras fermoarul la pantaloni... mi-a spus „Bună, Henderson“... s-a uitat în oglindă să vadă cum îi stă părul, a tușit... ca și cum ar fi fost nervos sau... știu și eu... și a ieșit din toaletă. Mă opresc din nou și mai iau o înghițitură de bere. Apoi: Mă rog... m-am dus și eu spre pisoare și m-am... aplecat să văd... ce scrisese acolo.

Tremurînd tot, îmi șterg încet fruntea cu un șervet.

— Ce scrisese?! Întreabă Jean precaută.

Eu închid ochii și scot pe gură, pe buzele astea ale mele, trei cuvinte mari și late:

— „Moarte... tuturor... *yuppie*-lor.“

Jean tace. Ca să rup tăcerea jenantă care s-a instalat, zic tot eu primul lucru care-mi vine-n minte și anume:

— Știai că primul cîine al lui Ted Bundy, care era un collie, se numea Lassie?! Ai auzit chestia asta?!

Jean își coboară ochii în farfurie, ca și cum ceva de-acolo ar tulbura-o, apoi se uită din nou la mine și întreabă:

— Cine e... Ted Bundy?!

— Nu contează, oftez eu.

— Ascultă, Patrick, noi doi avem de vorbit despre ceva, zice ea. Sau cel puțin *eu* una am ceva de vorbit cu tine.

...acolo unde se găseau natura și pămîntul, viața și apa, eu am văzut un peisaj deșertic nesfîrșit, ceva ca un fel de crater, atît de lipsit de rațiune, de lumină, de spirit, încît mintea nu-l putea cuprinde la nici un nivel al conștiinței, iar dacă te apropiai de el, se refugia în cochilia lui, fiindcă nu se putea

măsura cu așa ceva. Era o imagine atât de limpede și de reală, atât de vitală pentru mine în puritatea ei, încât aproape că devenea abstractă. Asta am reușit eu să înțeleg, în felul ăsta mi-am trăit viața, în jurul acestei abstracțiuni mi-am construit existența, cu ajutorul ei m-am înfruntat cu tangibilul. Aceasta a fost geografia în care s-a concretizat realitatea mea: nu mi-a trecut prin cap – niciodată – că oamenii ar fi buni, că omul ar fi capabil să se schimbe sau că lumea ar putea fi mai bună prin simplul fapt că cineva își află bucuria într-un sentiment, o privire, un gest sau în faptul că are parte de iubirea sau de amabilitatea altuia. Nimic nu a fost afirmativ pentru mine; sintagma „spirit generos” – o vorbă în vînt, un clișeu, un fel de glumă de prost gust. Sexul înseamnă matematică. Individualitatea nu contează. Ce înseamnă inteligența?! Care e definiția rațiunii?! Dorința – lipsită de înțeles. Intelectul nu te salvează. Dreptatea e moartă. Teama, autoincriminarea, nevinovăția, înțelegerea, vinovăția, risipa, eșecul, durerea – toate astea erau niște noțiuni, niște sentimente pe care nimeni nu le mai avea în realitate. Reflecția nu folosește la nimic; cuvîntul însuși nu mai are nici un sens. Singura permanență este răul. Dumnezeu nu este viu. Iubirea nu mai prezintă încredere. Fațadă, fațadă, fațadă – singurul lucru în care oamenii mai puteau crede... așa vedeam eu civilizația: colosală și colțuroasă.

— ...și nu mai țin minte cu cine anume vorbeai... nici nu contează. Ce contează este faptul că vorbeai foarte dur și totuși... foarte dulce și cred c-atunci mi-am dat seama că... – și-și pune lingurița jos, dar eu nu sînt atent la ea. Mă uit la stradă, la taxiurile care se perindă pe Broadway, deși nu pot opri lucrurile să iasă la iveală, fiindcă Jean îmi spune: O mulțime de

lume pare să fi... – și se oprește, apoi continuă ezitînd: ...pierdut orice legătură cu viața și eu nu vreau să fiu așa. Iar după ce ospătarul îi ia farfuria din față, adaugă: Nu vreau să ajung să fiu... rănită...

Eu parcă dau din cap că da.

— M-am învățat cu ce înseamnă să fii singur și... ăăă... cred că m-am îndrăgostit de tine...

Ultima propoziție mi-o spune repede, parcă făcînd un efort s-o scoată afară. Eu îmi întorc privirile spre ea cu sentimentul superstiției, iau o gură de apă Evian și-i spun zîmbind, fără să mă gîndesc înainte:

— Eu iubesc pe altcineva.

Ea rîde imediat, ca și cum filmul în care jucăm amîndoi ar fi accelerat brusc, își întoarce privirile în altă parte, în jos, încurcată:

— Mă rog, îmi... pare rău... Vai de mine!

— Dar... – adaug eu la fel de grăbit – ...nu-ți fie... frică...

Ea își ridică din nou spre mine ochii plini de speranță.

— Se poate face cîte ceva în sensul ăsta, zic eu, după care, neștiind de ce am spus așa ceva, mă contrazic eu însumi și-i spun verde în față: Sau poate că nu se poate. Nu știu. Mi-am consumat o mulțime de timp cu tine, așa că nu se poate spune că sînt indiferent.

Ea dă din cap fără să spună nimic.

— Să nu confunzi niciodată simpatia cu... pasiunea, o avertizez eu. Riști să nu... iasă bine deloc. Riști să... dai de, mă rog, de necaz.

Jean nu spune nimic și-mi dau seama brusc de tristețea ei seacă și calmă, cum sînt visurile cu ochii deschiși.

— Ce încerci tu să-mi spui?! întreabă ea cu jumătate de glas, înroșindu-se la față.

— Nimic. Te previn numai căăă... aparențele pot fi înșelătoare, zic eu.

Ea se uită fix la ziarul *Times* împăturit și masiv de pe masă. Vîntul care adie îi flutură colțurile paginilor.

— De ce... îmi spui treaba asta?! întreabă ea.

Ca un exercițiu de tact, dau să-i ating mîna, dar mă opresc la timp. Îi spun:

— Nu vreau altceva decît să evit orice viitoare conexiuni greșite. O bucătică bună trece pe lîngă noi. Eu mă uit după ea, după care din nou către Jean. Ei, haide, nu te mai uita așa. N-are de ce să-ți fie rușine.

— Nu mi-e rușine, zice ea, încercînd să se comporte firesc. Vreau să știu atîta: dacă te-am dezamăgit că ți-am recunoscut ce simt.

Cum aș putea s-o fac să priceapă că efectiv nu are cum să mă dezamăgească din moment ce eu nu mă mai aștept propriu-zis la nimic?!

— Tu nu știi prea multe despre mine, este?! o întreb eu provocator.

— Știu destule, zice ea la primul impuls, apoi scutură din cap: Știi ce, hai s-o lăsăm baltă. Am zbîrcit-o. Îmi pare rău. După care, însă, după cîteva clipe, se răzgîndește din nou și-mi spune pe un ton grav: Ba vreau să știu mai multe.

Eu stau și mă gîndesc, apoi o întreb:

— Ești sigură?!

— Patrick, sînt sigură că viața mea ar fi... mult mai goală... fără tine... zice ea fără să tragă aer în piept.

Eu stau și mă gîndesc și la asta, dînd din cap meditativ.

— Și nu pot săăă... și se oprește frustrată. Nu pot să mă prefac că nu am sentimentele astea, nu, ce zici?!

— Șșșt...

...există o idee numită Patrick Bateman, un fel de abstracțiune, dar nu și un eu real, ci doar o entitate, ceva iluzoriu, și, cu toate că-mi pot ascunde privirile înghețate și pot da mîna cu cineva și acel cineva simte niște mușchi care strîng mușchii lui și chiar rămîne cu impresia că stilurile noastre de viață sînt, poate, comparabile, *eu pur și simplu nu exist*. Îmi vine foarte greu să mă fac înțeles la orice palier. Sinea mea este o făcătură, o aberație. Eu nu sînt o ființă umană la nivelul contingentului. Personalitatea mea este doar schițată și neformată, lipsa mea de suflet e persistentă și ajunge în profunzime. Conștiința mea, compasiunea mea, speranțele mele s-au evaporat de mult (probabil încă de la Harvard), presupunînd că au existat vreodată. Eu nu mai am bariere de trecut. Tot ce am în comun cu incontrollabilul și nebunia, cu viciul și cu răul, toate măcelurile pe care le-am provocat și indiferența mea totală față de ele – toate acestea le-am depășit acum. Nu mi-a mai rămas decît un singur și sumbru adevăr: nimeni nu este în siguranță, nimic nu se mîntuiește. Și totuși eu nu sînt de blamat. Fiecare model de comportament uman trebuie asumat ca să aibă o cît de mică justificare. Răul este ceva ce ești?! Sau este ceva ce faci?! Durerea mea este constantă și ascuțită și nu sper într-o lume mai bună pentru nimeni. De fapt, îmi doresc ca durerea mea s-o resimtă și alții. Nimeni nu vreau să scape. Chiar și după ce am recunoscut toate astea – și le-am recunoscut de nenumărate ori, la aproape fiecare act pe care l-am comis –, chiar și după ce m-am confruntat cu aceste adevăruri față-n față, nu urmează nici un fel de catharsis. Nu

am aprofundat cunoașterea propriei mele persoane, nu a rezultat nici o înțelegere mai bună din faptul că am recunoscut. N-am avut nici un motiv să spun tot ce-am spus. Spovedania mea nu a însemnat *nimic*...

— ...câți oameni de pe lumea asta sînt ca mine?! o întreb pe Jean.

Ea tace precaută, apoi întreabă la nimereală:

— Presupun căăă... nimeni?!

— Să reformulez între... Ia stai, cum îmi stă părul?! întreb eu, întrerupîndu-mă singur.

— Ăăă, foarte bine – ea.

— Bun. Deci să reformulez întrebarea – și iau o gură din berea ei tare. Bun, de ce-ți place de mine?! o întreb.

— De ce?! – repetă ea ca un ecou.

— Da, zic eu. De ce.

— Păi... – și-mi întinde șervetul ei, fiindcă mie mi-a căzut un strop de bere pe cămașa Polo. Un gest pragmatic care mă emoționează. Fiindcă... îți pasă de ceilalți, zice ea, căutîndu-și cuvintele. Asta e ceva foarte rar în... – și iarăși se oprește – ... lumea asta... care mie mi se pare... hedonistă. Adică... Patrick, zău așa, mă faci să mă simt prost... – și scutură din cap cu ochii închiși.

— Zi mai departe, o îndemn eu. Te rog. Vreau să știu.

— Ești dulce, zice ea, dîndu-și ochii peste cap. E sexy... să fii dulce... nu știu. Dar și... misterul e sexy. Urmează o tăcere. Și cred că misterul... ești un tip misterios. Încă o tăcere, urmată de un oftat. Și ești... atent. Pe urmă-și dă seama de ceva, renunță la temeri și se uită țintă în ochii mei. Și eu cred că oamenii timizi sînt romantici.

— Cîți oameni de pe lumea asta sînt ca mine?! – o întreb eu din nou. Asta este imaginea pe care ți-am oferit-o eu pe bune?!

— Patrick, zice ea. Nu te-aș minți.

— Nu, sigur că nu m-ai minți... dar mă gîndesc căăă... – acum e rîndul meu să oftez contemplativ – ...știi cum se zice că nu există doi fulgi de zăpadă identici?!

Jean dă din cap că da.

— Ei bine, eu nu cred că e-adevărat. Cred că o mulțime de fulgi de zăpadă seamănă între ei... după cum cred și că o mulțime de oameni seamănă între ei.

Jean dă iarăși din cap că da, deși se vede pe fața ei că e foarte nedumerită.

— Aparențele pot să înșele, să știi, recunosc eu precaut.

— Ba nu, zice ea, scuturînd din cap, pentru prima dată sigură pe ea însăși. Eu nu cred că pot să înșele. Nu înșală.

— Uneori, Jean, îi explic eu, linia care desparte aparența – ceea ce vezi – de realitate – adică de ceea ce nu vezi – devine foarte, cum să zic, neclară.

— Nu este adevărat, se încăpățînează ea. Pur și simplu nu este adevărat.

— Nu zău?! întreb eu zîmbind.

— Nu gîndeam așa, zice ea. Poate că acum zece ani nu gîndeam așa. Dar acum da.

— Cum adică „nu gîndeai așa“?! întreb eu interesat.

...un șuvoi de realitate. Am un vag sentiment că am ajuns într-un moment de răscruce al existenței mele și mă surprinde bruschetea cu care se manifestă ceea ce presupun că este o revelație. Nu-i pot oferi nimic de valoare. Pentru prima dată o văd pe Jean lipsită de inhibiții: pare mai puternică, mai puțin controlabilă, pare că vrea să mă ducă într-o zonă nouă și

necunoscută mie – în cumplita incertitudine a unei lumi cu totul diferite. O simt că vrea să-mi reorganizeze viața din temelii – se vede în ochii ei și, cu toate că este adevărat ce se vede în ei, sînt convins că într-o bună zi, cîndva foarte curînd, și ea va rămîne prizonieră a ritmului nebuniei mele. Nu trebuie să fac nimic altceva decît să tac din gură și să nu abordez acest subiect; și totuși Jean mă domină, ca și cum ea ar decide în locul meu cine și ce sînt eu, și, în felul meu încăpățînat și interiorizat, recunosc că simt un fel de gheară, ceva ce mă strînge pe dinăuntru, și nu reușesc să scap de ea, fiindcă mă trezesc deodată aproape năucit, emoționat de faptul că aș fi în stare să-i accept iubirea – nu să i-o și întorc, evident. Mă întreb dacă măcar acum și aici, la Nowheres, Jean vede norii cei sumbri care se adună în spatele ochilor mei. Răceala pe care am simțit-o întotdeauna îmi dispare acum; amorțeala însă nu și probabil că nu va dispărea niciodată. O asemenea relație probabil că nu va duce la nimic... nimic nu s-ar schimba. Mi-o închipui mirosind a curat, a ceai...

— Patrick... spune-mi ceva... Nu mai fi atît de abătut, zice ea.

— Cred c-aaa... venit timpul... să mă uit mai bine laaa... lumea pe care-am creat-o, zic eu, înghițind în sec, cu un nod în gît, după care nu știu ce-mi vine și-i mărturisesc: Am dat peste... o jumătate de doză de cocaină... aseară-n... dulap la mine – și-mi strîng mîinile una-ntr-alta, făcînd un singur pumn mare, cu oasele înălbite de presiune.

— Și ce-ai făcut cu ea?! întreabă Jean.

Eu pun o mîină pe masă, iar ea mi-o apucă între mîinile ei.

— Am aruncat-o. Am aruncat-o pe toată. Am vrut s-o prizez – și iar înghit în sec –, dar am aruncat-o.

— Patrick?! zice Jean și mă strânge ușor de mână, apoi își mișcă mâna tot mai sus, pînă ajunge să mă apuce de cot.

Cînd reușesc să-mi iau inima-n dinți și să mă uit la ea, realizez cît de inutil, cît de plictisitor de frumoasă este, fizic vorbind, și-mi flutură prin fața ochilor întrebarea: De ce nu măș cupla cu ea?! Un răspuns: Are un corp mai frumos decît majoritatea celorlalte fete pe care le cunosc eu. Altul: Oricum, nimeni nu este de neînlocuit. Încă unul: Adevărul este că nu contează. Jean stă în fața mea, bosumflată, dar plină de speranță, lipsită de personalitate, gata-gata să izbucnească-n lacrimi. Eu o strîng la rîndul meu de mână, emoționat – ba nu, mișcat de cît de ignorantă este în privința răului. Mai are însă de trecut o probă.

— Tu ai servietă?! o întreb eu, înghițindu-mi saliva.

— Nu, zice ea. Nu am.

— Evelyn are servietă, comentez eu.

— Zău...?! se miră Jean.

— Agendă Filofax ai?! – eu.

— Una mică, recunoaște ea.

— De firmă?! o întreb eu suspicios.

— Nu.

Eu oftez, apoi iau mâna ei mică și tare într-a mea.

...și în deșerturile din sudul Sudanului dogoarea se înalță în valuri sufocante și mii și mii de bărbați, femei și copii rătăcesc pe uriașele întinderi de ierburi calcinate, într-o disperată căutare a hranei. Epuizați și înfometați, lăsînd în urma lor un șir întreg de morți cu trupurile descărnate, mănîncă rădăcini și frunze și... frunze de nufăr, tîrîndu-se de la un sat la altul, împutîinîndu-se încet, dar inexorabil. O dimineată sumbră în deșertul nenorocit; zgura plutește în aer; un copil cu fața ca o

lună neagră zace în nisip, scărpinându-și gîtlejul, praful se înalță în vârtejuri care aleargă peste pămînt ca niște titireze uriașe, soarele s-a ascuns de ochii tuturor, copilul este acoperit de nisip, aproape mort, ochii nu-i mai clilesc, e mulțumit (să ne oprim o clipă și să ne închipuim o lume în care cineva este mulțumit de ceva), nici unul dintre rătăcitori nu-l bagă în seamă în timp ce trec pe lîngă el în șir indian, năuciți și agonizînd ei înșiși (ba nu – cineva îl bagă în seamă, cineva observă copilul muribund și zîmbește, ca și cum ar cunoaște un secret), băiatul deschide și închide gura crăpată, căscată, fără să scoată un sunet, undeva în depărtare este un autobuz de școală și altundeva, deasupra lui, în spațiu, un spirit se înalță, o ușă i se deschide, el întreabă „De ce?!“ – este casa morților, o infinitate care plutește într-un vid, timpul se tîrîie în voia lui, iubirea și tristețea îl cuprind pe băiat...

— Asta e, zic eu.

Sînt vag conștient că un telefon sună undeva. Aici, la cafeneaua de pe strada Columbus, o sumedenie de oameni, sute, poate chiar mii, au trecut pe lîngă masa noastră de cînd tot tac eu.

— Patrick... zice Jean.

Cineva cu un cărucior de copil se oprește la colț și cumpără un baton de ciocolată Dove. Copilul se uită fix la Jean și la mine. La fel ne uităm și noi la el. Chestia e de-a dreptul bizară și-mi creează un fel de senzație interioară spontană; simt că în același timp mă îndrept către ceva și mă îndepărtez de acel ceva și totul devine posibil.

Aspen

Mai sînt patru zile pînă la Crăciun și este ora două după-amiază. Stau în compartimentul din spate al unei limuzine de culoare neagră-cărbune, parcată în fața unei vile oarecare de pe o stradă care dă în Bulevardul Cinci, și încerc să citesc un articol despre Donald Trump în noul număr al revistei *Fame*. Jeanette vrea să merg înăuntru cu ea, dar eu îi spun s-o lase baltă. Are deja un ochi învinetît de aseară, fiindcă a trebuit să-i bag în cap, în timpul cinei de la Il Marlibro, să nici nu-i treacă prin minte să facă așa ceva; mai tîrziu, în timpul unei discuții și mai contondente la mine acasă, a consimțit. Dilema în care se scaldă Jeanette nu intră în zona definiției pe care o dau eu vinovăției, așa că i-am explicat cu toată sinceritatea în timpul cinei respective că-mi vine foarte greu să mă declar preocupat în legătură cu situația ei dacă nu mă interesează. Pe tot drumul cu limuzina asta de la mine de-acasă, din Upper West Side, Jeanette s-a smiorcăit. Singura emoție clară, ușor de definit, pe care o emană este disperarea, dublată, poate, de dorință, și cu toate că eu o ignor cu succes aproape tot drumul, pînă la urmă n-am ce face și-i spun:

— Auzi, eu am luat deja două pastile de Xanax azi-dimineață, așa căăă... efectiv n-ai cum să mă scoți dintr-ale mele.

Acum, cînd ea coboară clătinîndu-se din mașină pe trotuarul înghețat, eu bombăn:

— Aşa-i mai bine – şi, ca s-o consolez întrucîtva, adaug: Nu face atîta caz din treaba asta.

Şoferul – nu mai ştiu cum îl cheamă – o conduce înăuntru, în vilă, iar ea se întoarce şi se mai uită o dată la mine cu o privire plină de regrete. Eu oftez şi-i fac semn cu mîna să plece. Încă mai e îmbrăcată, de azi-noapte, cu un pardesiu-raglan de bumbac cu model de blană de leopard peste o rochie cu bretele Bill Blass din crep de lînă. Patty Winters i-a luat un interviu azi-dimineaţă, în emisiunea ei, lui Bigfoot¹, iar eu am rămas şocat cînd am văzut cît de coerent şi de fermecător este. Paharul din care beau votcă Absolut este finlandez. Eu sînt mult mai bronzat în comparaţie cu Jeanette.

Şoferul iese din clădire, îmi face semn cu degetul mare ridicat în sus că totul e-n regulă, porneşte limuzina cu grijă de lîngă trotuar şi se îndreaptă spre aeroportul Kennedy, de unde pleacă peste nouăzeci de minute avionul meu către Aspen. Pîna mă întorc eu, în ianuarie, Jeanette o să fie plecată din ţară. Îmi reaprind trabucul şi caut o scrumieră. La capătul străzii este o biserică. Şi cui îi pasă?! Cred că ăsta e-al cincilea copil pe care l-am avortat, al treilea pe care nu l-am avortat eu însumi (o statistică inutilă, recunosc). Vîntul care bate în jurul limuzinei e rece şi tăios şi ploaia mătură ferestrele fumurii în valuri sacadate, mimînd felul cum plînge probabil Jeanette la ora asta în sala de operaţie, ameţită de anestezie, amintindu-şi cine ştie ce imagine din trecutul ei, un moment oarecare cînd lumea era perfectă pentru ea. Eu rezist impulsului de-a începe să rîd în hohote isterice.

La aeroport îi dau indicaţii şoferului să se oprească la F.A.O. Schwarz înainte de-a o recupera pe Jeanette şi să cumpere următoarele articole: o păpuşă, o zornăitoare, un inel de ros, un

urs polar Gund alb și să i le pună pe bancheta din spate, nedesfăcute. Jeanette ar trebui să se descurce – are toată viața în față, nu?! (asta, mă rog, dacă nu mai dă ochii cu mine). Și pe urmă filmul preferat al fetei ăsteia este *Drăguță în roz*, plus că ei i se pare că Sting e tare, așa că tot ce i se-ntîmplă acum nu este într-un totu nemeritat și nu e cazul să-și facă nimeni probleme în legătură cu ea. Nu e timp pentru inocenți.

1. Textual: „Picior mare“ – o creatură umanoidă de talie mare (peste doi metri înălțime), cu brațe lungi și corpul acoperit cu blană, despre care se crede că trăiește în nord-vestul Statelor Unite. Mai este denumit Sasquatch. Se presupune că o creatură similară trăiește în regiunile muntoase din Tibet, unde este denumită Yeti.

Ziua de Sfîntul Valentin

Marţi dimineaţa stau la biroul meu din salon şi vorbesc la telefon cu avocatul meu, uitîndu-mă alternativ cînd la emisiunea Patriciei Winters, cînd la femeia de serviciu, care lustruieşte podeaua, şterge petele de sînge de pe pereţi şi aruncă ziarele năclăite de cheaguri fără să scoată o vorbă. Prin mîntea mea trece meteoric ideea că şi ea este pierdută într-o lume de căcat, s-a-nfundat cu totul în ea, ceea ce – nu ştiu de ce – îmi aduce aminte că după-masă vine acordorul de pian şi că trebuie să-i las un mesaj portarului să-i dea drumul înăuntru. Nu c-ar fi cîntat cineva vreodată la pianul ăsta Yamaha, dar una dintre fete a căzut peste el şi cîteva corzi (pe care mai tîrziu le-am folosit) au fost smulse, au plesnit – nu mai ştiu. Îi spun avocatului la telefon:

— Am nevoie de mai multe scutiri de impozite.

La televizor Patty Winters întrebă un copil de vreo opt sau nouă ani: „Dar ăsta nu este un sinonim pentru orgie?!“ La cuptorul cu microunde ţîrîie cronometrul – tocmai îmi încălzesc un sufleu.

N-are rost să mă amănesc singur: am avut o săptămînă proastă. Am început prin a-mi bea propria urină. Rîd spontan din nimic. Uneori dorm sub salteaua-pat. Îmi dau întruna cu aţă dentară, pînă cînd ajung să mi se umfle gingiile şi-mi rămîne în gură un gust ca de sînge. Aseară, înainte de cina de la 1500 cu Reed Goodrich şi Jason Rust, era să fiu prins la un oficiu Federal Express din Times Square cînd tocmai încercam să expediez pe

adresa mamei uneia dintre fetele pe care le-am omorât săptămîna trecută ceva ce semăna cu o inimă înnegrită și uscată. Iar Evelyni am reușit să-i trimit, de la același oficiu Federal Express, o cutiuță plină cu muște, cu un bilețel scris la mașină de Jean, în care-i spuneam că nu vreau să-i mai văd mutra în vecii vecilor și să se apuce de o dietă de futut, chiar dacă n-are propriu-zis nevoie de ea. Dar mai sînt și alte lucruri pe care un om normal le-ar considera bune și frumoase și pe care le-am făcut ca să marchez sărbătoarea, lucruri pe care le-am cumpărat pentru Jean și am cerut să-i fie expediate acasă în dimineața asta: șervete de bumbac Castellini de la Bendel's, un scaun de răchită de la Jenny B. Goode, o față de masă de tafta de la Barney's, o poșetă cum se poartă, cu toartele din solzi metalici, o trusă din argint masiv de la Macy's, un set de rafturi din pin alb de la Conran's, o brățară stil edwardian în formă de poartă, din aur de nouă carate, de la Bergdorf's, și sute și sute de trandafiri albi și roz.

La birou. Versuri de prin cîntecele Madonnei îmi tot bîntuie prin cap, fie că dau buzna, fie că se anunță dinainte în moduri deja obositoare și răs-cunoscute. Mă uit în gol, cu ochii întredeschiși, încercînd să nu mă gîndesc la ziua care mă așteaptă, dar uite că expresia asta – fermă izolată – mă umple de o groază de nedescris și totuși îmi revine întruna în minte, suprapunîndu-se peste cîntecele Madonnei. Un tip pe care-l evit de un an de zile, un căcănar de la revista *Fortune* care vrea să scrie un articol despre mine, m-a sunat iarăși azi-dimineață și nu mai am ce face și-l sun la rîndul meu ca să aranjăm ce și cum cu interviul. Craig McDermott a dat într-un fel de obsesie a faxului și nu-mi mai răspunde la telefon, preferînd să comunice cu mine prin fax. În ziarul *New York Post* de azi-dimineață scria

că rămășițele celor trei cadavre care au dispărut de pe un iaht în martie trecut au fost găsite congelate în gheață, hăcuite și umflate, undeva în East River; un maniac oarecare se plimbă prin oraș și otrăvește sticlele de apă Evian de un litru – șaptesprezece oameni au murit deja; discuții despre morții-vii, despre starea de spirit a populației, despre arbitrarul din ce în ce mai pronunțat, despre abisurile de neînțelegere care s-au căscat.

Ei, și ca să nu se spună că nu, reapare și Tim Price – cel puțin sînt aproape convins că reapare. În timp ce eu stau la biroul meu și cînd tai din calendar zilele care au trecut deja, cînd citesc dintr-o nouă carte de succes despre cum se conduce munca de birou, intitulată *De ce rentează să fii o scîrbă*, Jean mă sună prin interfon și mă anunță că Tim Price vrea să vorbească cu mine, iar eu, speriat, îi spun:

— Spune-i săăă... între...

Price intră dezinvolt în biroul meu, îmbrăcat cu un costum de lînă Canali Milano, cămașă de bumbac Ike Behar, cravată de mătase Bill Blass, pantofi de piele cu bombeu și șireturi de la Brooks Brothers. Eu mă prefac că vorbesc la telefon. El se așază față în față cu mine, de partea cealaltă a biroului Palazzetti cu tăblia de sticlă. Are o pată pe frunte – sau cel puțin asta mi se pare mie că văd la el. În afară de asta, arată remarcabil de bine. Discuția dintre noi evoluează cam așa, deși probabil că e mai scurtă:

— Price, zic eu, scuturînd din cap. Pe unde-ai fost?!

— Ei, m-am mai învîrtit și eu – și zîmbește: Dar acum a gata, m-am întors.

— Te-ai dat la fund, ridic eu din umeri intrigat. Și... cum a fost?!

— A fost... surprinzător, ridică și el din umeri. A fost... deprimant.

— Mi s-a părut că te-am văzut la Aspen, șoptesc eu.

— Ia zi, ce mai faci, Bateman?! întreabă el.

— Sînt bine, zic eu, înghițind în sec. Exist.

— Și Evelyn?! întreabă el. Ea ce mai face?!

— Mă rog, ne-am despărțit, zîmbesc eu.

— Îmi pare rău – și stă să cugete la treaba asta, apoi își amintește de ceva: Și Courtney?!

— S-a măritat cu Luis – eu.

— Grassgreen?! – el.

— Nu, Carruthers – eu.

Tim cugetă din nou, apoi zice:

— Ai numărul ei?!

În timp ce-i scriu numărul, comentez:

— Te-ai dat la fund parcă pentru totdeauna, Tim. Care-i treaba cu tine?! – și iarăși observ pata de pe fruntea lui, deși am senzația că, presupunînd că aș mai întreba și pe altcineva dacă pata chiar există, mi s-ar spune că nu.

Tim se ridică, ia biletul pe care i l-am scris și zice:

— M-am întors. Probabil că ți s-a făcut dor de mine. Mi-ai simțit lipsa. Din cauza plecării. Face o pauză care să mă incite, apoi: Lucrez pentru Robinson acum. Mîna lui dreaptă, știi cum vine.

— O migdală?! – îi ofer eu, făcînd un efort inutil să-mi disimulez consternarea în fața zîmbetului satisfăcut de pe fața lui.

El mă bate pe umăr, zicînd:

— Tu ești dement, Bateman. Un animal. Totalmente animal.

— Nu pot să te contrazic, rîd eu neconvins, conducîndu-l către uşă.

Mă uit după el cum pleacă şi mă-ntreb – nu mă mir – ce se întîmplă în lumea lui Tim Price, care este de fapt lumea celor mai mulţi dintre noi: idei grozave, chestii de-ale bărbaţilor, băiatul dă piept cu lumea, băiatul o-ncasează.

Un vagabond pe Bulevardul Cinci

Mă întorc din Central Park, unde am hrănit câinii de pripas cu bucăți din creierul Ursulei, în apropiere de locul unde l-am omorât pe băiețelul McCaffrey și de grădina zoologică pentru copii. Cum merg așa, pe Bulevardul Cinci, la ora patru după-masă, observ că toată lumea de pe stradă e tristă, decăderea plutește în aer, trupurile zac pe trotuarul rece cât vezi cu ochii – unele mai mișcă, majoritatea nu. Istoria se înfundă și foarte puțini par să-și dea seama – și aceia foarte vag – că lucrurile merg prost. Vîntul se năpustește pe Bulevardul Cinci în sus, după care se înghesuie pe Strada 57. Stoluri de porumbei se înalță cu încetinitorul și brusc iau cerul în piept. Mirosul de castane coapte se amestecă cu monoxidul de carbon din gazele de eșapament. Observ că linia orizontului s-a modificat recent. Mă uit în sus, admirativ, la Trump Tower, care lucește înalt, mîndru, în lumina soarelui de amurg. În fața lui, doi șmecheri de negrotei adolescenți jefuiesc turiștii la „alba-neagra“ și eu cu greu îmi stăpînesc impulsul de a-i pune pe fugă.

Un vagabond pe care l-am orbit într-o primăvară stă cu picioarele încrucișate pe o zdreanță de pătură la intersecția cu Strada 55. Apropiindu-mă de el, îi zăresc mai întîi cicatricele de pe obraz și abia apoi pancarta pe care o ține sub mutră și pe care scrie: VETERAN ORBIT ÎN VIETNAM. ROG AJUTAȚI-MĂ. NE E FOAME ȘI NU AVEM ADĂPOST. Care „noi“?! În fine, observ și câinele, care deja se uită la mine bănuitor și cînd vede că mă apropiu de stăpînul lui, se ridică, mîrîie, iar cînd mă opresc în

fața vagabondului, începe să latre de-a binelea, dînd nebunește din coadă. Eu mă las pe vine, ridicînd o mîină amenințătoare către javră, care dă înapoi, cu labelle într-o parte.

Îmi scot portofelul, pasămite pregătindu-mă să-i pun un dolar în cana de cafea goală, dar pe urmă îmi spun în sinea mea: „Ce rost are să mă prefac?! Nimeni nu se uită, iar el, cu siguranță, nici atît“. Îmi bag dolarul înapoi și mă apropii și mai mult. El îmi simte prezența și încetează cu scuturatul căinii. Ochelarii de soare pe care-i poartă nu acoperă decît o mică parte din rănilor pe care i le-am provocat. Are nasul atît de terciuit, încît nu-mi imaginez cum ar mai putea cineva să respire prin el.

— Tu n-ai fost în Vietnam, îi șoptesc eu la ureche.

După o tăcere în cursul căreia se pișă pe el, iar cîinele scheaună, tipul îngaimă:

— Te implor... nu mă mai lovi...

— De ce mi-aș mai pierde vremea?! bombăn eu scîrbit.

Plec de lîngă vagabond și-mi cad ochii de astă-dată pe o fetiță care fumează o țigară și în același timp cerșește mărunțiș lîngă zidul de la Trump Tower. Îi spun: „Uști!“ Îmi spune și ea mie „Uști!“ Azi-dimineață, la emisiunea Patriciei Winters, un clown a stat pe un scaun foarte mic și a fost intervievat timp de aproape o oră. Mai tîrziu, tot în după-amiaza asta, o femeie care purta o haină din blană de vulpe argintie și nurcă a fost atacată în fața hotelului Stanhope de un militant înrăit pentru protecția animalelor, care a tăiat-o pe față. Dar eu, acum, uitîndu-mă în continuare la vagabondul orb de pe cealaltă parte a străzii, îmi cumpăr un baton de ciocolată Dove cu nucă de cocos, în care găsesc o bucătică de os.

Un club nou

Într-o joi seară dau nas în nas cu Harold Carnes la petrecerea de inaugurare a unui nou club numit World's End („Sfârșitul lumii“), care se deschide în Upper East Side, în localul fostului Petty's. Eu stau într-un separeu cu Nina Goodrich și cu Jean, iar Harold stă la bar și bea șampanie. Am băut destul de mult ca să mă simt în stare să-l întreb despre mesajul pe care i l-am lăsat pe robotul telefonic. Plec din separeu și-mi croiesc drum pînă în partea cealaltă a barului, dar îmi dau seama că trebuie să beau un cocteil Martini ca să-mi fac curaj să discut pe subiectul respectiv cu Carnes. A fost o săptămînă *foarte* instabilă pentru mine – de pildă, luni m-am trezit plîngînd în timp ce mă uitam la un episod din *Alf*¹. Mă simt din ce în ce mai nervos pe măsură ce mă apropii de Harold, care poartă un costum de lînă Gieves & Hawkes, cravată din tul de mătase, cămașă de bumbac, pantofi Paul Stuart. Arată mai solid decît mi-l amintesc eu.

— Să fim conștienți – îi spune el lui Truman Drake –, pînă la sfîrșitul anilor '90 japonezii or să dețină cea mai mare parte din țara asta.

Năpădit de ușurare cînd aud că Harold, ca de obicei, răspîndește informații valoroase și mai ales *noi*, plus o urmă slabă, dar inconfundabilă de accent englezesc – ferească sfîntul! –, mă simt suficient de îndrăzneț cît să sar și eu:

— Mai taci din gură, Carnes, că n-or să dețină nimic!

Dau peste cap cocteilul de Martini și Stolicinaia, în timp ce Carnes, cu o mutră absolut mirată, aproape uimită, se întoarce să vadă cine a vorbit; capul lui umflat se desface tot de-un zîmbet ezitant. În spatele nostru cineva spune:

— Dar uite ce s-a-ntîmplat cu Gekko...

Truman Drake îl bate pe spate pe Harold, apoi mă întreabă pe mine:

— Există vreo lățime anume la bretele care este mai... asta... mai potrivită decît altele?!

Eu, iritat, îi dau un brînci în mulțime și Drake se face nevăzut.

— Ia zi, Harold, încep eu, ai primit mesajul meu?!

Carnes pare năucit în prima clipă, dar apoi își aprinde o țigară și începe să rîdă.

— Dumnezeule mare, Davis! Da, sigur c-a fost amuzant. Tu ai fost, este?!

— Da, bineînțeles, zic eu, clipind des și bombănind ceva în sinea mea în timp ce cu mîna gonesc fumul de țigară din ochii mei.

— Cică Bateman l-a omorît pe Owen și pe fata aia de companie! hohotește el în continuare. Hai, că asta chiar că-i bună. Curat ciumec, cum se zice la clubul Groucho. Curat ciumec. După care, făcînd o mutră alarmată, adaugă: Dar lung mesaj, este?!

Eu zîmbesc tîmp, după care zic:

— Ce vrei tu să spui de fapt, Harold?!

În sinea mea îmi spun că grăsanul ăsta idiot nu se poate să fi ajuns la nenorocitul de club Groucho și chiar dacă ar fi intrat, faptul că recunoaște așa, tam-nesam, șterge cu buretele performanța de-a fi fost acceptat acolo.

— Păi cum – mesajul pe care mi l-ai lăsat, zice el și deja începe să-și rotească privirile peste sala clubului, făcînd semne cu mîna la tot felul de indivizi și păsărici. Apropo, Davis, adaugă el, ce mai face Cynthia?! – și culege un pahar de șampanie de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lîngă noi. Tot cu ea ești cuplat, corect?!

— Stai așa, Harold. Ce vrei să spui că e lung mesajul?! insist eu, apăsînd pe fiecare cuvînt.

El s-a plictisit însă, nici nu-l interesează, nici nu mă ascultă și încearcă să scape de mine zicînd:

— Nimic. Mi-a părut bine să te văd. Maa-amă, ăla nu-i Edward Towers?!

Îmi răsucesc gîtul ca să mă uit și eu, apoi mă întorc cu fața la el.

— Nu e, îi spun eu. Carnes, stai o clipă.

— Davis, oftează el, înarmîndu-se cu răbdare, ca și cum ar încerca să explice un lucru unui copil. Eu nu sînt omul care să vorbească de rău pe altcineva și de acord că gluma ta a fost amuzantă. Dar hai să fim serioși, măi omule, a avut un cusur fatal: Bateman este așa un pupincurist ordinar, așa un întrebă-mă să te-ntreb cu pretenții de mironosiță, încît n-am reușit s-o apreciez pe de-a-ntregul. Altfel, a fost amuzantă. Ia zi, luăm prînzul acum sau ne vedem la cină la Wooster 150 sau mai știi eu unde cu McDermott sau Preston? Ce să mai batem cîmpii atîta?!

— Cîmpii?! Cum ai spus, Carnes?! Să batem cîmpii?! izbucnesc eu cu ochii căskați și parcă băgat în priză brusc, deși n-am luat nici un drog. Ia mai zi o dată cum ai zis: *Ce anume este Bateman?!*

— Doamne iartă-mă, măi omule! De ce l-a lăsat baltă Evelyn Richards, ă?! Știi și tu, zău așa. Abia dacă era în stare să agațe o fată de companie, de altceva... Și ce ziceai că i-a făcut ăleia?! adaugă Harold, în continuare neatent, uitându-se peste sala clubului și făcând semn unei perechi cu paharul de șampanie ridicat. A, da, cic-a ciopârțit-o – și începe să rîdă din nou, deși de astă dată pe un ton politicos. Acuma te rog să mă scuzi, că zău că trebuie...

— Stai! Oprește-te! urlu eu, uitându-mă fix în ochii lui, ca să mă asigur că ascultă ce-i spun. Am impresia că nu pricepi. Nu înțelegi pe de-a-ntregul despre ce-i vorba aici. *Eu* l-am omorât. *Eu* am făcut chestia asta, Carnes. *Eu* i-am hăcuit capul nenorocitului de Owen. Am torturat zeci de fete. Tot mesajul ăla pe care ți l-am lăsat pe robot era adevărat.

Sînt stors, nu mai pot păstra aparența calmului și mă mir de ce nu mi se pare o adevărată binecuvîntare.

— Iartă-mă, zice el, prefăcîndu-se că n-a auzit răbufnirea mea. Zău că *trebuie* să plec.

— Ba nu! urlu eu. Uite ce e, Carnes. Ascultă ce-ți spun. Ascultă cu mare, mare atenție ce-ți spun. *Eu l-am omorât pe Paul Owen și mi-a făcut plăcere*. Nu pot să mă exprim mai limpede de-atît, zic eu, dar din cauza stresului cuvintele mi se împleticesc în gură.

— Dar așa ceva pur și simplu nu se poate, zice el și mă dă la o parte. Și nu mi se mai pare deloc amuzant.

— Nici nu trebuia să fie! strig eu, apoi adaug: De ce nu se poate?!

— Nu se poate și gata, zice el, uitându-se la mine alarmat.

— De ce nu?! strig eu din nou, acoperind muzica și, cu toate că nu este absolut necesar, adaug: ...Dobitocul dracului!

El se uită lung la mine, ca și cum ne-am afla amândoi undeva sub apă, și-mi strigă și el, ca să aud foarte clar peste vacarmul din club:

— Pentru că... eu am... fost la cină... cu Paul Owen... de două ori... la Londra... acum zece zile, nu mai mult...

După ce ne holbăm unul la celălalt timp de aproape un minut, eu îmi iau în fine inima în dinți ca să-i răspund ceva, dar vocea mea și-a pierdut orice autoritate și nici mie însumi nu-mi vine să mă cred când îi spun cu jumătate de gură:

— Ba nu... n-ai fost – pe ton mai curînd de întrebare decît de afirmație.

— Ba da, Donaldson, zice Carnes și-mi dă mîna la o parte de pe brațul lui. Și-acum te rog să mă ierți.

— A, ești iertat, îl iau eu peste picior.

După aceea îmi croiesc drum înapoi către separeul nostru, unde între timp s-au așezat și John Edmonton și Peter Beavers, și mă tratez cu o pastilă de Halcion. Mai tîrziu o conduc pe Jean acasă, apoi mă duc la mine-acasă. Jean poartă ceva marca Oscar de la Renta. Nina Goodrich purta o rochie cu paiete Matsuda și n-a vrut în ruptul capului să-mi dea numărul ei de telefon, cu toate că Jean coborîse la subsol, la toaletă.

1. Personajul central dintr-un serial de televiziune (comedie S.F.) difuzat în anii 1986-1990: un extraterestru șmecher și blănos se prăbușește cu nava cosmică în garajul unei familii și trăiește în casa respectivă.

Un șofer de taxi

O altă scenă ruptă din așa-zisa mea viață se petrece într-o miercuri și în principiu subliniază vina cuiva, deși nu știu sigur a cui anume. Sînt blocat în trafic într-un taxi cu care trebuie să ajung în centru, pe Wall Street, după un mic dejun copios la hotelul Regency cu Peter Russell, care era furnizorul meu de droguri înainte de a-și lua și el o slujbă ca lumea, și Eddie Lambert. Russell purta o haină sport Redaelli de lînă, cu doi nasturi, cămașă de bumbac Hackert, cravată de mătase Richel, pantaloni de lînă Krizia Uomo cu pense și pantofi de piele Cole-Haan. Patty Winters a avut ca temă la emisiunea de azidimineată fetele de clasa a patra care fac sex ca să obțină marijuana și eu mai-mai c-am anulat întîlnirea cu Lambert și Russell ca s-o pot urmări. Russell a comandat și pentru mine în timp ce eu stăteam în holul hotelului și vorbeam la telefon. Din păcate, m-am trezit cu un mic dejun bogat în grăsimi, bogat în sodiu, și pînă să reușesc eu să înțeleg ce se întîmpla, masa noastră s-a umplut de farfurii de clătite cu ierburi și șuncă cu sos din cremă de Madeira, cîrnați la grătar și tarte de cafea cu smîntînă, așa c-a trebuit să-i cer chelnerului un ceai de plante decofeinizat, o farfurie cu felii de mango și afine și o sticlă de apă Evian. În lumina proaspătă a dimineții care se revărsa pe ferestrele hotelului Regency, mă uitam la chelner cum turna cu grație ciuperci coapte peste omleta aburindă a lui Lambert. Am fost copleșit, am cedat și i-am cerut să-mi pună și mie ciuperci coapte peste feliile de mango. Nu s-a întîmplat nimic deosebit în

timpul micului dejun. A trebuit să mai dau un telefon și când m-am întors la masă, am observat că-mi lipsea o felie de mango, dar n-am acuzat pe nimeni. Aveam alte lucruri pe cap: cum să ajut școlile americane, lipsa de încredere, papetăria de birou, o nouă epocă de posibilități și ce câștig eu din ea, să fac rost de bilete ca să-l văd pe Sting în *Opera de trei parale*, care tocmai a fost lansată pe Broadway, cum să iau mai mult și să țin minte mai puțin...

În taxi, eu port un pardesiu de cașmir și lână Studio 000.1 la două rînduri, de la Ferré, un costum de lână De Rigueur cu pantaloni cu pense de la Schoeneman, cravată de mătase Givenchy-Domni, șosete Interwoven, pantofi Armani și citesc *The Wall Street Journal* cu ochelarii de soare Ray-Ban pe nas, ascultînd în căști o casetă cu Bix Beiderbecke¹, pe care-am pus-o să cînte în walkman. Las deoparte *Wall Street Journal* și pun mîna pe *New York Post*, dar numai ca să văd ce mai scrie în Pagina Șase. La stopul de la intersecția dintre Bulevardul Șapte și Strada 34, în taxiul oprit lîngă al nostru, se află, cred, Kevin Gladwin, îmbrăcat într-un costum Ralph Lauren. Îmi cobor ochelarii de soare. Kevin ridică ochii din ultimul număr al revistei *Money* și observă că mă uit la el cu o căutătură curioasă, dar taxiul lui pornește mai departe. Taxiul în care mă aflu eu scapă deodată din blocaj, face la dreapta pe Strada 27 și o ia pe șoseaua West Side, înspre Wall Street. Eu las ziarul jos, mă concentrez la muzică și la vreme, mă gîndesc cît de nefiresc de rece este pentru perioada asta și observ într-o doară că șoferul taxiului se uită la mine în oglinda retrovizoare. Are o expresie bănuitoare, invidioasă, care-i schimonosește trăsăturile feței – o masă de pori înfundați, de fire de păr crescute înăuntru. Eu oftez, mă aștept la așa ceva, îl ignor.

Deschide capota unei mașini și o să afli o mulțime de lucruri despre oamenii care au proiectat-o – este una dintre multele fraze care mă obsedează.

Dar șoferul bate în geamul despărțitor din plexiglas și-mi face semn. În timp ce-mi dau jos căștile de pe urechi, observ că tipul a încuiat toate ușile – văd cum coboară toate butoanele încuietoare în același timp și, cum nu mai aud muzica în căști, le aud în schimb țăcăniturile înfundate. Taxiul gonește cu viteză mai mare decât normală pe șosea, pe culoarul exterior.

— Da?! întreb eu iritat. Ce s-a-ntîmplat?!

— Auziți, nu vă cunosc?! întreabă el cu un accent frust, de neînțeles, care ar putea fi la fel de bine din New Jersey sau de pe Mediterana.

— Nu, zic eu și dau să-mi pun căștile la loc pe urechi.

— Îmi pareți cunoscut, insistă el. Cum vă cheamă?!

— Nu, nu-ți par cunoscut și nici dumneata mie, zic eu, apoi mă răzgîndesc și zic: Chris Hagen.

— Haideți... zîmbește el ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Știu cine sînteți.

— Am jucat într-un film. Sînt actor, îi spun eu. Sînt fotomodel.

— Neee, nu-i asta, ziceți doar așa, comentează el supărat.

— Auzi... – și mă aplec în față să-i văd legitimația – ... Abdullah, dumneata ești membru la clubul M.K.

Tipul nu-mi răspunde nimic. Eu deschid din nou ziarul *New York Post* și dau peste o poză cu primarul deghezizat în ananas, după care-l închid și-mi rulez de la început caseta din walkman. Încep să număr în minte – unu, doi, trei, patru... – cu ochii ațintiți la contor. De ce nu mi-oi fi luat un pistol în dimineața

asta?! Pentru că nu m-am gândit că voi avea nevoie. Singura armă pe care o am la mine este un cuțit uzat de aseară.

— Nu, zice el într-un târziu. V-am mai văzut fața undeva.

Pînă la urmă, exasperat, îl întreb, încercînd să mă port firesc:

— M-ai văzut?! Nu, zău?! Interesant. Mai bine te-ai uita la drum, Abdullah.

Se lasă o liniște lungă, înfricoșătoare, în timpul căreia șoferul se uită fix la mine prin oglinda retrovizoare, fără să mai rînjească. Acum are o față lipsită de orice expresie. Zice:

— Știu. Dom'ne, știu cine sînteți – și dă din cap, cu gura strînsă punga.

Radioul, care pînă acum transmitea știrile, e închis. Clădirile se succed ca printr-o ceață gri-roșiatică, taxiul trece pe lîngă alte taxiuri, cerul își schimbă culoarea de la albastru la violet, apoi la negru și iarăși la albastru. La un alt stop – tipul calcă culoarea roșie fără ezitare – trecem pe partea cealaltă a șoselei West Side, pe lîngă un nou magazin D'Agostino's, pe colțul unde înainte era un Mars, ceea ce pe mine mă emoționează atît de tare, de-mi dau lacrimile, pentru că este o urmă concretă, și mă cuprinde nostalgia după piața respectivă (chiar dacă nu este una dintre cele la care m-aș opri eu vreodată să-mi fac cumpărăturile), ca și după alte lucruri de genul ăsta, și mai că-mi vine să-l întrerup pe șofer, să-i spun să tragă pe dreapta, să-mi dea drumul să cobor, să-i spun să păstreze restul de la o bancnotă de zece dolari – ba nu, de douăzeci –, dar nu pot face nici o mișcare, fiindcă merge mult prea repede și intervine ceva, ceva de neconceput și de-a dreptul ridicol, ceva ce mi se pare că-l aud spunînd:

— Dumneata ești tipu' care-a omorît la Solly.

Pe fața lui a încremenit o grimasă bine definită. Ca și în alte cazuri, ceea ce urmează se petrece foarte repede, chiar dacă dă impresia că ar fi o probă de rezistență.

Eu înghit în sec, îmi cobor ochelarii de soare și-i spun s-o lase mai încet, apoi îl întreb:

— Pot să-mi permit să-ntreb cine e Sally?!

— Dom'le, mutra dumitale apare în centru pe un afiș de persoane căutate, zice el fără să clipească.

— Cred că vreau să cobor aici, reușesc eu să îngaim.

— Tu ești tipul ăla, este?! – și se uită la mine de parc-aș fi cine știe ce viperă.

Un alt taxi trece pe lângă al nostru, gol, cu lumina aprinsă, în plină viteză, cu cel puțin o sută treizeci de kilometri la oră. Eu nu zic nimic, numai scutur din cap.

— Să știi c-o să-ți iau... – înghit din nou în sec, tremurînd, îmi deschid agenda de piele, scot un stilou Mont Blanc din servieta Bottega Veneta – ...numărul de la legitimație...

— Tu ai omorât la Solly, zice el, recunoscîndu-mă fără nici un dubiu, de cine știe unde. Pe urmă îmi retează avîntul cînd eu încerc să neg și mîrîie: Mama ta de nenorocit!

În apropierea docurilor din centru iese brusc de pe șosea și-o ia cu taxiul către capătul celălalt al unei parări abandonate, iar eu realizez pe ocolite, acum, în acest moment, în timp ce el trece ca glonțul printr-o poartă dărăpănată de aluminiu acoperit de rugină, că tot ce am de făcut este să-mi pun căștile la loc pe urechi ca să nu-l mai aud pe șofer, dar mîinile mi s-au strîns și-au încremenit așa, sub forma unor pumni pe care nu-i mai pot descleșta, și am ajuns captiv în taxiul care gonește către o destinație pe care numai șoferul – cu mințile lui evident duse – o știe. Geamurile sînt lăsate pe jumătate în jos și simt cum

aerul rece al dimineții îmi usucă spuma de pe păr. Mă simt gol și deodată foarte mic. Am un gust metalic în gură, care nu-mi dispare, dimpotrivă – se face din ce în ce mai rău. Îmi închipui un drum în timpul iernii. Dar îmi rămîne un gând reconfortant: eu sînt bogat, în timp ce milioane de alții nu sînt.

— M-ai – ca să zic așa – identificat greșit, zic eu.

El oprește taxiul și se răsucește pe scaunul lui către bancheta din spate. Ridică un pistol a cărui marcă n-o recunosc. Eu mă uit fix la el, cu o expresie a feței care se transformă din mirare în altceva.

— Ceasul. Rolex-ul, zice el sec.

Eu îl ascult, nu zic nimic, doar mă foiesc pe bancheta din spate.

— Ceasul, repetă el.

— Asta ce-i, vreo glumă proastă?! îl întreb eu.

— Ieși afară, se răstește el. Ieși în pizda mă-tii din mașină.

Eu mă uit lung peste capul lui, prin parbriz, la pescărușii care plutesc la joasă înălțime peste apa sumbră, cu valuri. Deschid portiera și cobor din taxi prudent, fără mișcări bruște. Este o zi friguroasă. Din gură îmi ies aburi, pe care vîntul îi ia și-i transformă în vârtejuri.

— Ceasul, căcat ce ești, zice el, aplecîndu-se pe geamul mașinii, cu pistolul îndreptat spre capul meu.

— Uite ce este, nu știu ce ai impresia că faci sau ce anume încerci să realizezi sau ce anume crezi acum că ai să fii în stare să faci. Mie nu mi s-au luat amprente niciodată... am alibiuri...

— Gura! răcnește Abdullah, lăsîndu-mă fără grai. Taci în pizda mă-tii din gură!

— Sînt nevinovat! urlu eu fără prea mare convingere.

— Ceasul! – și-și armează pistolul.

Eu îmi desfac siguranța de la Rolex, îmi scot mîna din brățară și i-l întind.

— Portofelul, zice el și-mi face semn cu pistolul. Numa' banii.

Neajutorat cum sînt, îmi scot noul portofel din piele de gazelă și-i dau repede, cu degetele înghețate și amorțite, banii pe care-i am în el, adică trei sute de dolari mari și lați, pentru că n-am avut timp să mă opresc la un bancomat înainte de micul dejun comun. Solly presupun că era taximetristul pe care l-am omorît în timpul urmăririi de toamna trecută, deși ăla era armean. Sau poate oi fi omorît de-atunci un altul și nu-mi mai aduc eu aminte de incidentul respectiv.

— Ce-ai de gînd să faci?! îl întreb pe Abdullah. Nu se oferă vreo recompensă, ceva de genul ăsta?!

— Nu. Nici o recompensă, bombăne el, palmînd bancnotele cu o mîna, în timp ce cu cealaltă ține pistolul îndreptat către mine.

— De unde știi că n-am să te reclam și n-o să ți se revoce permisul de conducere?! întreb eu, dîndu-i un cuțit pe care l-am găsit în buzunar și care arată de parcă ar fi fost scufundat într-un castron plin cu sînge și păr.

— Pentru că ești vinovat, zice el, după care adaugă: Nu-mi da mie ăsta – și face semn cu pistolul spre cuțitul plin de sînge.

— Ce știi tu...?! bombăn și eu furios.

— Ochelarii de soare, zice el și arată iarăși cu pistolul.

— De unde știi că sînt vinovat?! întreb eu și nu-mi vine să cred că întreb așa ceva atît de răbdător.

— Fii atent ce faci, căcat ce ești, zice el și repetă: Ochelarii de soare.

— Ăștia sînt scumpi, protestez eu, apoi oftez și-mi dau seama de greșeală. Adică ieftini. Sînt foarte ieftini. Niște... Nu-ți ajung

banii?!

— Ochelarii de soare. Dă-mi-i imediat, mîrîie Abdullah.

Eu îmi dau jos ochelarii de pilot Wayfarer și i-i întind. Poate că într-adevăr am omorît vreun Solly, deși știu sigur că toți taximetriștii pe care i-am omorît în ultima vreme erau neamericani. Probabil că l-am omorît. Probabil că *este* un afiș de persoane căutate cu figura mea la... chiar așa, unde?! La stația de taxiuri?! În locul în care se adună toți taximetriștii?! Cum se cheamă ăla?! Abdullah își pune ochelarii pe nas, se uită la propria-i mutră în oglinda retrovizoare, după care și-i dă jos, îi pliază și-i pune în buzunarul de la piept la jachetei.

— Ești un om mort, îi zîmbesc eu, de astă dată în silă.

— Iar tu ești un căcănar de *yuppie*, zice el.

— Ești un om mort, Abdullah, repet eu fără să glumesc deloc. Poți să contezi pe asta.

— Zău?! Și tu ești tot un căcăcar de *yuppie*, repetă și el. Care-i mai rău?!

Pe drumul de întoarcere către șosea, pe jos, mă opresc, îmi înghit lacrimile care stau să mă podidească și simt cum mi se strînge gîtul.

Șoferul pornește mașina și o ia din loc.

— Nu vreau decît să... – și ridic ochii spre cer, îmi vin în minte vorbe din copilărie și șoptesc: ...nu se oprească jocul...

Cum stau așa, înlemnit într-o poziție, o bătrînă apare de după un afiș cu *Opera de trei parale* dintr-o stație de autobuz pustie, o cerșetoare vagaboandă care se clatină, cu fața acoperită de bube ca niște gînganii, și întinde o mînă înroșită și nesigură.

— Auzi, vrei, te rog, să mă lași?! oftez eu.

La care ea îmi spune să mă duc să mă tund.

1. Interpret de jazz clasic (1903-1931).

La Harry's

Într-o vineri seară mai mulți dintre noi am plecat de la serviciu mai devreme și ne-am dat întâlnire la Harry's. Când zic „noi“, mă refer la Tim Price, Craig McDermott, eu și Preston Goodrich, care în prezent e cuplat cu o bucătică absolut bună, pe nume, dacă am înțeles eu bine, Prună – fără nume de familie, atît: Prună, o actriță / fotomodel pe care am senzația că toți o considerăm destul de aiurea. Discutăm aprins pe tema unde am putea face rezervare pentru cină: la Flamingo East, la Oyster Bar, la 220, la Counterlife, la Michael's, la SpagoEast, la Le Cirque. Robert Farrell este și el prezent și are în fața lui pe masă un aparat portabil de verificat cotația bursieră, un Lotus Quotrek, și apasă pe butoane în timp ce produsele cele mai recente defilează pe ecran. Cu ce sînt îmbrăcați oamenii ăștia?! McDermott poartă o haină sport de cașmir, pantaloni de lînă, cravată de mătase – toate Hermès. Farrell poartă o vestă de cașmir, pantofi de piele, pantaloni din tul de lînă de cavalerie – de la Garrick Anderson. Eu port un costum de lînă Armani, pantofi Allen-Edmonds, tașcă de umăr de la Brooks Brothers. Altcineva poartă un costum croit pe comandă la Anderson and Sheppard. Cineva care arată ca Todd Lauder – și chiar ar putea fi el – ne face semne cu mîna din partea cealaltă a barului și așa mai departe.

Așa cum m-am obișnuit, mi se pun tot felul de întrebări, de pildă: Regulile după care se poartă o tașcă de umăr sînt aceleași ca și pentru o haină de seară albă?! Există vreo diferență – și

dacă da, care este?! – între pantofii cu perforații și cei fără?! Ce pot să fac dacă salteaua-pat mi s-a aplatizat deja și nu-mi mai este comod să dorm pe ea?! Cum poți testa calitatea compact-discurilor înainte de-a le cumpăra?! Ce nod de cravată este mai puțin voluminos decât unul dublu Windsor?! Cum poți păstra mai mult timp elasticitatea unui pulover?! De ce trebuie să ții cont când îți cumperi un cojoc?! Eu, bineînțeles, mă gîndesc la alte lucruri și-mi pun propriile mele întrebări, de pildă: Am ajuns oare un obsedat de forma fizică?! Individualitate sau conformitate?! Oare aș putea ieși în oraș cu Cindy Crawford?! Oare faptul că sînt Balanță are vreo semnificație – și dacă da, cum se poate dovedi?! Astăzi m-a obsedat ideea de a trimite sîngele pe care l-am stors din vaginul Sarei prin fax la biroul ei din serviciul Fuziuni de la banca Chase Manhattan, iar azi-dimineață am renunțat la gimnastică pentru că-mi făcusem un colier din vertebrele nu știu cărei fete și am preferat să stau acasă și să port colierul ăsta la gît în timp ce mă masturbam în chiuveta de marmură albă din baia mea, mîrîind și gemînd ca un animal oarecare. Apoi m-am uitat la un film cu cinci lesbiene și zece vibratoare. Formația preferată: Talking Heads. Băutura: J&B sau votcă Absolut cu gheață. Emisiunea de televiziune: „Noaptea tîrziu cu David Letterman“. Sucul: Pepsi fără zahăr. Apa: Evian. Sportul: baseballul.

Discuția își urmează propria rostogolire: n-are o structură propriu-zisă, n-are subiect, n-are logică interioară, n-are sens – cu excepția, desigur, a sensului ei ascuns, conspirativ. Sînt doar vorbe, la fel ca prin filme, numai că aici este vorba de un film transcris aiurea și majoritatea replicilor se suprapun. Mie, unul, îmi vine destul de greu să fiu atent, fiindcă bancomatul meu a început să-mi vorbească, uneori îmi lasă pe ecran chiar și un fel

de mesaje bizare, cu litere verzi, de genul „Fă o scenă de pomină la Sotheby's“ sau „Ucide-l pe președinte“ sau „Alimentează-mă cu o pisică vagaboandă“, și m-am speriat ca naiba de banca din parc care s-a ținut după mine vreo șase străzi luna trecută, seara, și chiar și aia mi-a vorbit. Dezintegrare – cum îmi vine, așa o iau. Și totuși singura întrebare pe care o pot formula clar și cu care pot contribui și eu la discuție este una plină de îngrijorare:

— Eu nu merg nicăieri dacă nu avem rezervare, indiferent unde, așa că avem rezervare pe undeva sau nu?!

Observ că bem cu toții bere tare. Oare sînt eu singurul care observă treaba asta?! A, mai port și ochelari cu ramele din imitație de carapace de broască țestoasă, fără dioptrii.

La televizorul din barul Harry's rulează emisiunea Patriciei Winters, care a fost mutată acum după-amiaza, la concurență cu Geraldo Rivera¹, Phil Donahue² și Oprah Winfrey. Tema emisiunii de astăzi este: „Succesul economic aduce fericirea?!“ Răspunsul dat la barul Harry's în după-amiaza asta?! Un „Sigur!“ răsunător izbucnit din toate piepturile, urmat de o mulțime de hăulituri, toți tipii de aici vrînd să aclame cît mai prietenos. Pe ecran sînt acum scene de la investirea președintelui Bush la începutul anului, apoi un discurs al fostului președinte Reagan, în timp ce Patty Winters face un comentariu greu de auzit. În scurt timp se iscă o dezbatere obositoare pe marginea întrebării dacă președintele minte sau nu, cu toate că noi nu auzim și nici n-am putea auzi ce spune. Primul și de fapt singurul care protestează este Price; deși cred că e nemulțumit de altceva, el profită de ocazie ca să-și verse frustrările, face o mutră nefiresc de uimită și întreabă:

— Da' cum poate să mintă ăsta în așa hal?! De unde scoate atîtea căcaturi?!

— Aoleu, Doamne! gem eu. *Ce căcat?! Ia ziceți, unde avem rezervare?! Adică nu că mi-e cine știe ce foame, dar aș vrea foarte mult să avem rezervare undeva. Ce ziceți de 220?! Apoi mă gîndesc puțin și adaug: McDermott, ce cotă i se dă în noul Zagat?!*

— Nici gînd! exclamă Farrell pînă să apuce McDermott să răspundă. Cocaina pe care-am tras-o acolo ultima dată era atît de îndoită cu laxativ, c-a trebuit pe bune să mă cac la M.K. după aia.

— Da. Sigur că da, viața-i un căcat și pînă la urmă crăpi.

— Punctul nevralgic al serii, bombăne Farrell.

— N-ai fost cu Kyria ultima dată cînd ai fost acolo?! întreabă Goodrich. N-a fost *ăla* punctul nevralgic?!

— M-a prins cu selectorul de apeluri. Ce puteam face?! ridică Farrell din umeri. Îmi pare rău.

— L-a prins cu selectorul de apeluri, îmi dă un cot McDermott, neîncrezător.

— Taci din gură, McDermott, zice Farrell, trăgîndu-l pe Craig de bretele. Ieși c-o miloagă.

— Uiți un lucru, Farrell, intervine Preston. McDermott este el însuși un milog.

— Ce mai face Courtney?! îl întreabă Farrell triumfător pe Craig.

— Tu spune nu și gata, rîde cineva.

Price își întoarce privirile dinspre ecran, se uită la Craig, apoi încearcă să-și ascundă nemulțumirea întrebîndu-mă pe mine, cu un gest din mîină către televizor:

— Nu-mi vine să cred. Arată atît de... normal. Pare atît de... pe dinafară. Atît de... nepericulos.

— Tranca, tranca, zice cineva. Ce-am avut și ce-am pierdut.

— Dar *este* complet inofensiv, băi tembelache. A *fost* complet inofensiv. Așa cum și *tu* ești complet inofensiv. Dar tot a făcut toate căcaturile alea, iar tu tot n-ai reușit să ne bagi la 1500, așa că, vezi și tu, înțelegi unde bat, nu?! ridică din umeri McDermott.

— Eu, unul, nu pricep cum poate cineva, oricine, să apară uite-așa și totuși să fie băgat într-un căcat atît de mare, zice Price, fără să-l bage în seamă pe Craig și ferindu-se să se uite în ochii lui Farrell.

Scoate în schimb un trabuc și-l studiază cu ochi triști.

Mie mi se pare în continuare că pe fruntea lui Tim este o pată.

— Pentru că Nancy a stat mereu în spatele lui?! – întreabă Farrell, ridicînd ochii de pe aparatul Quotrek. Pentru că Nancy a făcut toate alea³?!

— Cum poți să spui chestia asta atît de normal, fir-aș al dracului?! exclamă Price, căruia se vede clar că i s-a-ntîmplat ceva ciudat, nu glumă.

Pare a fi preocupat pe bune. Umblă zvonul că ar fi fost la dezintoxicare.

— Unii se nasc pur și simplu așa, normali, zîmbește Farrell și ridică din umeri.

Eu rîd la acest răspuns, pentru că Farrell este atît de evident anormal, iar Price îmi aruncă o privire plină de reproș și zice:

— Și tu, Bateman, ce pizda mă-sii te hlizești?!

Ridic și eu din umeri:

— Ce să fac, savurez clipa, după care îmi aduc aminte și citez – auzi! – din fratele meu: Mă sucesc și mă-nvîrtesc.

— Dă tot ce poți din tine, adaugă altcineva.

— Băi, frate, insistă Price. Uitați-vă și voi – începe el, încercînd să evalueze rațional situația: Se prezintă ca un bătrînel inofensiv. Dar de fapt... – și se oprește. Eu sînt și nu sînt interesat. Dar de fapt... – reia Price, dar nu-și termină propoziția, nu e-n stare să pronunțe cele două cuvinte care-i lipsesc: *nu contează*.

Mă simt eu și dezamăgit, și ușurat în locul lui.

— De fapt...?! De fapt ce?! – întreabă plictisit Craig. Să nu-ți vină să crezi: chiar te ascultăm. Zi-i înainte.

— Bateman, zice Price, dînd oarecum înapoi. Hai, zi tu. Ce părere ai?!

Eu îmi ridic privirile, zîmbesc, dar nu spun nimic. De undeva, de la televizor probabil, răsună imnul național. De ce?! Habar n-am. O fi anunțînd vreo reclamă. Mîine, la Patty Winters, o să fie vorba despre „Portarii de la Nell’s – pe unde mai sînt acum?!“ Ridic din umeri și oftez, ce-mi pasă?!

— Țsta da răspuns, zice Price, apoi adaugă: Tu ești efectiv năuc.

— Iar asta-i cea mai valoroasă informație pe care-am auzit-o – zic eu și mă uit la noul meu Rolex, al cărui cost a fost acoperit de asigurări – de cînd McDermott a propus să bem cu toții bere tare. Doamne, ce-aș bea un whisky!

McDermott își ridică privirile cu un rînjet exagerat pe față și susură înspre mine:

— Budweiser. Gît luu-ung. O frumusețe...

— Foarte șic, dă din cap Goodrich.

Nigel Morrison, un englez mai mult decît spilcuit, se oprește lîngă masa noastră, cu o floare la butoniera hainei Paul Smith. Dar nu poate sta mult, pentru că are întîlnire cu niște prieteni, tot englezi de-ai lui, Ian și Lucy, la Delmonico's. La doar cîteva secunde după ce pleacă, aud pe cineva zicînd:

— Nigel... Un pateu de origine animală...

Altcineva zice:

— Știați că omul cavernelor mîncă mai multe fibre decît mîncăm noi?!

— Cine se ocupă acum de portofoliul Fisher?!

— Dă-l în mă-sa. Mai bine zi de Shepard – de portofoliul Shepard.

— Nu cumva David Monrowe?! Ce ratat!

— Băi, frate!...

— Ce Dumnezeu!...

— ...slab, în schimb bleg...

— Și eu ce am la faza asta?!

— Shepard – piesa sau portofoliul...?!

— Oameni bogați cu combine stereo ieftine...

— Nu, fete care țin la băutură...

— ...ce foc de paie...

— Vrei un foc?! Drăguțe chibrituri...

— Și eu ce am la faza asta?!

— *Yup-yup-yup-yup-yup-yup...*

Cred că eu sînt cel care zic:

— Am de returnat niște casete video...

Cineva a scos deja un telefon celular Minolta și a chemat o mașină, după care, cînd eu chiar că nu mai ascult, pentru că urmăresc cu privirile pe cineva care seamănă izbitor cu Marcus

Halberstam și care completează un cec, altcineva întreabă sec în legătură cu nu știu ce:

— De ce?!

și, cu toate că mă simt foarte mândru de faptul că dau dovadă de sânge rece și că-mi pot stăpîni nervii și că fac exact ceea ce-mi propun eu să fac, întrebarea asta o prind din zbor și o conștientizez – chiar așa, de ce?! – și mă trezesc răspunzînd la ea automat, din senin, fără nici un motiv anume: pur și simplu deschid gura și vorbele îmi vin pe buze și fac un rezumat pentru dobitoci:

— Mă rog, știu că trebuia să fac aia în loc de ailaltă, dar am douăzeci și șapte de ani, ce Dumnezeu!, și așa – cum să zic?! – arată viața văzută dintr-un bar sau club din New York sau poate de oriunde la sfîrșit de secol și poate așa se poartă oamenii, de pildă eu, pentru că la mine asta-nseamnă să fiu Patrick, ca să zic așa, deci, ce să zic?!, yup-yup... – după care oftez, ridic ușor din umeri, oftez din nou și mă uit la una dintre ușile acoperite cu catifea roșie de la Harry's, care are deasupra ei o pancartă și pe pancarta asta scrie cu litere la fel de roșii cum e catifeaua: ieșirea oprită.

1. Jurnalist și comentator de televiziune care, începînd cu luna septembrie 1987, a avut o emisiune – „Geraldo” – de discuții pe teme de scandal.
2. Emisiunea lui Phil Donahue de discuții pe teme actuale a început în anul 1967.
3. Despre soția președintelui Reagan, Nancy, se spune că ar fi condus de fapt Statele Unite în timpul ultimului an de mandat al soțului ei, care era deja afectat de sindromul Alzheimer.